

مرکز تحقیقات رایانگی

اصفهان

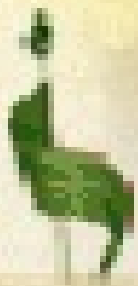
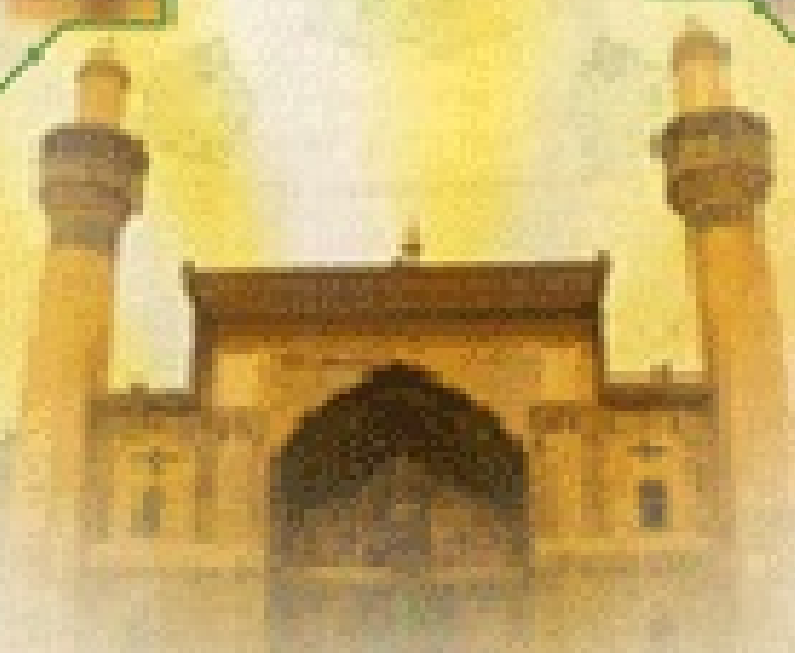
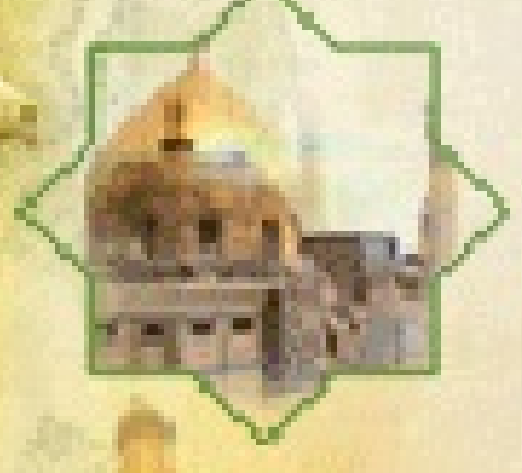
گامی

رسالت
علیهما الصلوة والسلام

www.ghaemiyeh.com
www.ghaemiyeh.org
www.ghaemiyeh.net
www.ghaemiyeh.ir

نسخه ۱

زیارت عتبات عالیات (عراق)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

زیارت عتبات عالیات (عراق)

نویسنده:

واحد تحقیقات مرکز تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان

ناشر چاپی:

مرکز تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان

ناشر دیجیتالی:

مرکز تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان

فهرست

۵	فهرست
۲۷	زیارت عتبات عالیات (عراق)
۲۷	مشخصات کتاب
۲۷	احکام فقهی سفر زیارتی عتبات
۲۷	مشخصات کتاب
۲۷	مقدمه
۲۷	احکام و آداب سفر
۲۷	اشاره
۲۷	پیش از سفر
۲۸	در سفر
۲۸	نماز مسافر
۲۹	احکام مسجد و حرم
۳۰	نماز تحیت مسجد
۳۰	جا گرفتن برای نماز
۳۱	بردن مهر و قرآن مسجد و حرم
۳۱	حفظ حرمت مسجد و حرم
۳۱	تطهیر مسجد و حرم
۳۱	خواندن نماز یا تطهیر مسجد و حرم
۳۲	رفتن جنب و حائض به مسجد و حرم
۳۲	استفاده از وضوخانه مسجد
۳۲	آداب مسجد
۳۲	نماز جماعت
۳۲	اهمیت نماز جماعت

۳۳	شرایط نماز جماعت
۳۳	اتصال صفوف جماعت
۳۳	مانع بین صفوف
۳۳	نماز قضا در سفر
۳۴	شرکت مسافر در نماز جماعت
۳۴	احکام و آداب زیارت
۳۴	اشاره
۳۵	ایام زیارتی معصومین علیهم السلام
۳۵	اوقات مخصوص زیارت امیرالمؤمنین علی علیه السلام
۳۶	اوقات مخصوص زیارت امام حسین علیه السلام
۳۶	زیارت قبور
۳۶	احکام عزاداری
۳۷	استفاده از ابزار موسیقی در عزاداری
۳۷	قمه زنی
۳۸	نذر و وقف
۳۹	تربت امام حسین علیه السلام
۳۹	تسبیح تربت
۴۰	آب فرات
۴۰	زیارت ائمه معصومین
۴۰	شناخت امام علیه السلام
۴۰	حرم امام علیه السلام
۴۱	فضیلت زیارت
۴۱	آداب زیارت ۱
۴۳	آداب زیارت ۲

- ۴۶ اذن دخول هر یک از حرم های شریفه
- ۴۷ عراق
- ۴۷ پیشینه عراق
- ۴۷ پیشینه تاریخی عراق
- ۵۰ بغداد
- ۵۰ پیشینه بغداد
- ۵۰ مراکز زیارتی و دیدنی بغداد:
- ۵۱ مسجد برائا
- ۵۱ فضائل مسجد برائا
- ۵۲ نواب اربعه
- ۵۲ زیارت نواب اربعه
- ۵۳ زیارت حضرت سلمان علیه السلام
- ۵۴ حذیفه بن یمان
- ۵۴ ابراهیم بن مالک اشتر
- ۵۴ امامزاده سید محمد
- ۵۵ زیارت سید محمد
- ۵۵ کاظمین
- ۵۵ پیشینه کاظمین
- ۵۶ زندگینامه امام موسی بن جعفر
- ۵۶ ولادت
- ۵۶ صفات ظاهری و باطنی و اخلاق آن حضرت
- ۵۷ امام علیه السلام در سنگر تعلیم حقایق و مبارزه
- ۵۹ زنان و فرزندان حضرت موسی بن جعفر علیه السلام
- ۵۹ صفات و سجایای حضرت موسی بن جعفر علیه السلام

۵۹ زیارت امام کاظم علیه السلام
۶۱ صلوات امام کاظم علیه السلام
۶۲ شعر
۶۲ مدح و منقبت
۶۲ زیب و فری بهتر
۶۲ باده در ساغر
۶۳ سلام من
۶۳ شهادت
۶۳ توفیق فغان
۶۳ در عزای موسی جعفر
۶۴ گوشه زندان
۶۴ زندگینامه امام محمد تقی جواد الائمه
۶۴ ولادت
۶۶ شهادت حضرت جواد علیه السلام
۶۷ زنان و فرزندان حضرت جواد علیه السلام
۶۷ زیارت امام جواد علیه السلام
۶۹ وداع با حضرت موسی بن جعفر علیه السلام
۶۹ وداع با حضرت جواد علیه السلام
۶۹ ابن قولویه
۶۹ شیخ مفید
۶۹ خواجه نصیرالدین طوسی
۶۹ سید مرتضی و سید رضی
۷۰ شعر
۷۰ مدح و منقبت

۷۰	جواد آل محمد
۷۰	ابن الرضا
۷۱	داده خدا دسته گل
۷۱	قرص قمر دارد رضا
۷۱	کشتی بحر گرانش
۷۲	شهادت
۷۲	لب تشنه
۷۲	فغان و درد
۷۲	کشتی بحر گرانش
۷۳	مرا کشت
۷۳	سامرا
۷۳	پیشینه سامرا
۷۴	آثار تاریخی سامرا
۷۵	زندگینامه امام علی النقی الهادی
۷۵	ولادت
۷۷	اصحاب و یاران امام دهم علیه السلام
۷۸	صورت و سیرت حضرت امام هادی علیه السلام
۷۸	شهادت امام هادی علیه السلام
۷۸	خانواده امام هادی علیه السلام
۷۸	زیارت امام هادی علیه السلام
۸۰	شعر
۸۰	مدح و منقبت
۸۰	مژده ولی عشر
۸۰	دهمین پیشوا

۸۱	علی چهارم
۸۱	گل ناز فاطمه
۸۲	ابر رحمت
۸۲	ساقی توحید
۸۲	شبل علی
۸۳	چهارمین علی
۸۳	شمس درخشنده
۸۳	حجت دهم
۸۳	آیت محکمه
۸۴	شهادت
۸۴	کشته زهر جفا
۸۴	شراره غم
۸۴	جفا کردی
۸۵	زندگینامه امام حسن عسکری
۸۵	ولادت
۸۵	صورت و سیرت امام حسن عسکری علیه السلام
۸۵	دوران امامت
۸۶	شهادت امام حسن عسکری علیه السلام
۸۷	ماجرای جانشین بر حق امام عسکری
۸۸	زیارت امام حسن عسکری علیه السلام
۹۰	وداع با عسکریین علیهما السلام
۹۰	زندگی نامه
۹۰	خریداری نرجس خاتون
۹۰	آموختن دستوره‌های دینی

۹۱	کیفیت اسارت
۹۱	تسلط نرجس خاتون بر زبان عربی
۹۱	ورود نرجس خاتون به بغداد
۹۱	زیارت حضرت نرجس خاتون
۹۲	زندگانی حکیمه خاتون
۹۲	چکیده
۹۲	مقدمه
۹۳	تجلی نور
۹۳	شبهه
۹۴	پاسخ
۹۴	تولد حکیمه خاتون
۹۴	وجه تسمیه
۹۴	پدر
۹۵	مادر
۹۵	در پرتو چهار نور درخشان الهی
۹۵	دوران امامت امام جواد علیه السلام
۹۶	دوران امامت امام هادی علیه السلام
۹۷	دوران امامت امام حسن عسکری و امام عصر علیهما السلام
۹۷	نقش حکیمه خاتون در این دوران
۱۰۰	نکات
۱۰۰	رحلت
۱۰۰	پی نوشت ها
۱۰۲	زیارت حکیمه خاتون
۱۰۲	سرداب مقدس

- ۱۰۲ سرداب
- ۱۰۳ مفهوم واژه سرداب
- ۱۰۳ سرداب غیبت
- ۱۰۶ موقعیت کنونی سرداب سامرا
- ۱۰۷ باب غیبت
- ۱۰۷ سرداب و مخالفان
- ۱۰۸ پی‌نوشت‌ها:
- ۱۰۸ اعمال سرداب مطهر
- ۱۰۹ شعر
- ۱۰۹ مدح و منقبت
- ۱۰۹ خط حسن
- ۱۰۹ جمال عسکری
- ۱۰۹ میلاد عسکری
- ۱۱۰ شهادت
- ۱۱۰ پدری در دم مرگ
- ۱۱۰ خدا خبر دارد
- ۱۱۰ شهادت عسکری
- ۱۱۰ نجف
- ۱۱۰ فضیلت سرزمین نجف
- ۱۱۱ شهر امیر المومنین
- ۱۱۱ حرم مطهر امیر المؤمنین علی علیه السلام
- ۱۱۳ عمارت آستانه حیدریه
- ۱۱۳ عمارت اول
- ۱۱۳ عمارت دوم

- ۱۱۴ آتش سوزی عمارت
- ۱۱۴ عمارت چهارم
- ۱۱۴ عصر نادر شاه
- ۱۱۵ عصر قاجاریه
- ۱۱۵ عصر حاضر
- ۱۱۶ زندگینامه امام علی
- ۱۱۶ مقدمه
- ۱۱۶ کیفیت ولادت
- ۱۱۷ دوران کودکی
- ۱۱۷ بعثت پیامبر صلی الله علیه و آله و حضرت علی علیه السلام
- ۱۱۷ حضرت علی علیه السلام نخستین یاور پیامبر صلی الله علیه و آله
- ۱۱۷ حضرت علی علیه السلام بعد از هجرت
- ۱۱۸ غدیر خم
- ۱۱۸ حضرت علی علیه السلام بعد از رحلت رسول اکرم صلی الله علیه و آله
- ۱۱۹ خلافت حضرت علی علیه السلام
- ۱۱۹ شهادت امام علی علیه السلام
- ۱۱۹ پی نوشت ها
- ۱۲۰ زیارت امیرالمؤمنین حضرت علی علیه السلام
- ۱۲۲ زیارت حضرت آدم
- ۱۲۲ زیارت حضرت نوح
- ۱۲۲ نماز زیارت حضرت امیرالمؤمنین علی علیه السلام
- ۱۲۳ نماز زیارت حضرت آدم و حضرت نوح علیهما السلام
- ۱۲۳ وداع با حضرت امیرالمؤمنین علی علیه السلام
- ۱۲۳ زیارت حضرت هود و صالح

۱۲۴ علمای مدفون در حرم امام علی
۱۲۴ علامه حلی
۱۲۴ حله
۱۲۴ ولادت
۱۲۴ اساتید
۱۲۵ شاگردان
۱۲۵ مرجعیت
۱۲۵ دربار سلطان خدا بنده
۱۲۶ تالیف و تدریس
۱۲۶ تقرب به خدا
۱۲۷ وفات
۱۲۷ علامه بحر العلوم
۱۲۷ سیدمحمد مهدی بحر العلوم
۱۲۷ در محضر اساتید
۱۲۸ سفر حجاز
۱۲۸ یادى از شاگردان
۱۲۹ آثار علمى سید
۱۲۹ آثار اجتماعى
۱۲۹ یادى از اشعار بحر العلوم
۱۳۰ مظهر فضیلتها
۱۳۰ سر عشق
۱۳۱ وفات
۱۳۱ علامه امینی
۱۳۱ ولادت

- ۱۳۲ هجرت علمی دوم به نجف اشرف
- ۱۳۲ خصوصیات اخلاقی
- ۱۳۲ سفرهای علمی علامه امینی
- ۱۳۲ میراث علمی علامه امینی
- ۱۳۳ وفات
- ۱۳۳ شیخ انصاری
- ۱۳۳ نسب
- ۱۳۳ تولد و کودکی
- ۱۳۳ تحصیلات
- ۱۳۴ سفر به ایران
- ۱۳۴ مرجعیت
- ۱۳۴ اساتید
- ۱۳۴ شاگردان
- ۱۳۵ درگذشت
- ۱۳۵ پی نوشت ها
- ۱۳۵ شیخ محمد حسن نجفی
- ۱۳۵ ولادت
- ۱۳۵ موقعیت سیاسی حوزه نجف قبل از صاحب جواهر
- ۱۳۶ حوزه نجف در دوران صاحب جواهر
- ۱۳۶ کتاب جواهر الکلام
- ۱۳۶ اساتید: حضرات سید مهدی بحر العلوم، شیخ جعفر کاشف الغطاء و...
- ۱۳۶ شاگردان: شیخ جعفر شوشتری، سید حسین کوه کمره ای و...
- ۱۳۶ شیخ طوسی
- ۱۳۶ زندگی

۱۳۷	اساتید
۱۳۷	شاگردان
۱۳۷	درگذشت
۱۳۷	تالیفات
۱۳۸	اشاره
۱۳۸	در حدیث
۱۳۸	رجال
۱۳۸	تفسیر
۱۳۸	فقه
۱۳۸	اصول
۱۳۸	کلام
۱۳۹	تمهید الاصول
۱۳۹	کتب ادعیه
۱۳۹	دیگر آثار
۱۳۹	پی نوشت ها
۱۳۹	سید عبدالحسین شرف الدین عاملی
۱۳۹	تولد
۱۴۰	بازگشت
۱۴۰	چاووش وحدت
۱۴۱	دوران جهاد و مبارزه
۱۴۲	سفرهای زیارت
۱۴۲	سرچشمه های هدایت
۱۴۳	اجتهاد در مقابل نص
۱۴۳	در انتهای راه

- ۱۴۳ آیت الله آخوند ملا محمد کاظم خراسانی
- ۱۴۳ زندگانی
- ۱۴۴ آوازه علمی آخوند
- ۱۴۵ تألیفات
- ۱۴۵ کفایه الاصول
- ۱۴۵ تأسیس مدارس
- ۱۴۵ نقش آخوند خراسانی در نهضت مشروطه
- ۱۴۵ آغاز نهضت
- ۱۴۶ استبداد صغیر
- ۱۴۶ غروب خورشید
- ۱۴۶ سید محمد کاظم طباطبایی یزدی
- ۱۴۶ ولادت
- ۱۴۷ تحصیلات در ایران
- ۱۴۷ مهاجرت به نجف
- ۱۴۷ مشروطه و استعمار انگلیس
- ۱۴۷ تألیفات سید
- ۱۴۸ فتوای حرمت مشروطه
- ۱۴۸ نمونه شعر
- ۱۴۸ منابع
- ۱۴۹ شیخ فتح الله شریعت اصفهانی (شیخ الشریعه)
- ۱۴۹ تولد
- ۱۴۹ در حوزه های نور
- ۱۵۰ اساتید
- ۱۵۰ شاگردان

۱۵۰	قلم نور
۱۵۰	مرجعیت
۱۵۰	شبیخون
۱۵۱	دزدان فرهنگ
۱۵۱	تقسیم ایران
۱۵۱	ایران در آتش
۱۵۲	نبرد اقتصادی
۱۵۲	مجتهد مجاهد
۱۵۲	در بستر انقلاب
۱۵۳	خاندان
۱۵۳	صبح تیره
۱۵۳	میرزای نائینی
۱۵۳	ولادت
۱۵۴	تحصیلات علوم دینی
۱۵۴	پرورش یافتگان
۱۵۴	نوآوری در اصول
۱۵۴	نهیضت مشروطیت
۱۵۵	کتاب تنبیه الامه
۱۵۵	مبارزه با استعمارگران
۱۵۵	تالیفات
۱۵۵	افول ستاره آسمان فقاقت
۱۵۵	مرحوم آقای آقا ضیاء عراقی
۱۵۶	زندگانی
۱۵۶	سید ابوالقاسم خوبی

۱۵۶	ولادت
۱۵۶	زندگی و تحصیلات
۱۵۶	شاگردان
۱۵۷	تالیفات
۱۵۷	منابع
۱۵۷	حاج سید محمود شاهرودی
۱۵۷	زندگانی
۱۵۸	آیت‌الله العظمی حاج میرزا محمد حسن آشتیانی
۱۵۸	ولادت و تحصیل
۱۵۸	بازگشت به ایران
۱۵۸	سفر حج
۱۵۸	نقش ایشان در الغای امتیاز رژی
۱۵۹	تالیفات
۱۵۹	مؤلفات خطی
۱۵۹	فرزندان او
۱۶۰	شماری از شاگردان او
۱۶۰	ستایش دانشمندان و تراجم نگاران از فقید سعید
۱۶۱	درسهایی جاودانه از زندگی او
۱۶۱	وفات و مدفن
۱۶۱	پی‌نوشتها
۱۶۱	مجتهد بهبهانی
۱۶۱	زندگانی
۱۶۲	محمد حسین اصفهانی غروی کمپانی
۱۶۲	از نخجوان تا نجف

۱۶۳	مولود کاظمین
۱۶۳	حدیث اشتیاق
۱۶۳	استادان و سرچشمه های نور
۱۶۴	روایت یاران
۱۶۵	مشایخ
۱۶۵	شاگردان
۱۶۵	شاگردان برگزیده عرفان
۱۶۶	فصل فراق و هجران
۱۶۶	شیخ عباس قمی
۱۶۷	ولادت
۱۶۷	در حوزه نور
۱۶۷	سیراب از کوثر حدیث
۱۶۸	آثار جاودان
۱۶۸	خصوصیات اخلاقی و روحی
۱۶۹	شعر
۱۶۹	مدح و منقبت
۱۶۹	شاهنشاه نجف
۱۶۹	تضمین بهشت
۱۷۰	علی بود
۱۷۰	شهادت
۱۷۰	اشاره
۱۷۱	دریای درد
۱۷۱	محراب خون
۱۷۱	(جدید)

- کوفه ۱۷۱
- پیشینه کوفه ۱۷۱
- فضیلت کوفه ۱۷۲
- مسجد جامع کوفه ۱۷۲
- جایگاههای مقدس درون مسجد کوفه ۱۷۲
- حرم حضرت مسلم بن عقیل علیه السلام ۱۷۳
- حرم هانی بن عروه ۱۷۳
- زیارت هانی بن عروه رحمه الله و رضوانه علیه ۱۷۳
- آرامگاه مختار بن ابی عبیده ثقفی ۱۷۳
- خانه امیرالمؤمنین علیه السلام ۱۷۳
- آرامگاه میثم تمار ۱۷۴
- قصر دار الاماره؛ یا مقر والی کوفه ۱۷۴
- مقام یونس (علیه السلام) ۱۷۴
- آرامگاه ابراهیم الغمر ۱۷۴
- اعمال مسجد کوفه ۱۷۴
- اَعْمَالُ ذِكَّةِ الْقَضَاءِ وَ بَيْتِ الطَّشْتِ ۱۷۵
- اَعْمَالُ بَيْتِ الطَّشْتِ ۱۷۶
- بیان نماز و دعا در وسط مسجد ۱۷۶
- اعمال ستون هفتم ۱۷۶
- اعمال باب الفرج معروف به مقام نوح علیه السلام ۱۷۹
- ذکر نمازی برای حاجت در محل مذکور ۱۸۰
- اعمال محراب امیرالمؤمنین علیه السلام ۱۸۰
- مناجات حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام ۱۸۰
- اعمال دکه حضرت صادق علیه السلام ۱۸۱

- ۱۸۱ ذکر نمازی برای حاجت در جامع کوفه
- ۱۸۲ زیارت حضرت مُسلم بن عقیل
- ۱۸۲ اعمال مسجد حنّانه
- ۱۸۲ مسجد صعصعه
- ۱۸۳ اعمال مسجد صعصعه
- ۱۸۳ مسجد زید
- ۱۸۳ اعمال مسجد زید
- ۱۸۴ مسجد سهله
- ۱۸۴ فضیلت مسجد سهله
- ۱۸۵ اعمال مسجد سهله
- ۱۸۷ کربلا
- ۱۸۷ پیشینه کربلا
- ۱۸۹ فضیلت کربلا
- ۱۸۹ فضیلت زیارت امام حسین علیه السّلام
- ۱۹۰ زندگانی امام حسین علیه السلام
- ۱۹۰ ولادت
- ۱۹۱ حسین علیه السلام و پیامبر صلی الله علیه و آله
- ۱۹۱ حسین علیه السلام با پدر
- ۱۹۱ امام حسین علیه السلام با برادر
- ۱۹۲ امام حسین علیه السلام در زمان معاویه
- ۱۹۲ قیام حسینی
- ۱۹۴ اخلاق و رفتار امام حسین علیه السلام
- ۱۹۶ پی نوشتها
- ۱۹۶ زیارت امام حسین در مفاتیح

۱۹۶	مقدمه
۱۹۶	فضیلت زیارت
۱۹۸	آداب زائر
۱۹۸	آداب
۱۹۸	اوّل
۱۹۸	دوم
۱۹۸	سوم
۱۹۹	چهارم
۱۹۹	پنجم
۲۰۰	ششم
۲۰۰	هفتم
۲۰۱	نهم
۲۰۱	دهم
۲۰۱	یازدهم
۲۰۲	دوازدهم
۲۰۲	سیزدهم
۲۰۲	چهاردهم
۲۰۳	پانزدهم
۲۰۳	شانزدهم
۲۰۴	هفدهم
۲۰۴	هیجدهم
۲۰۴	نوزدهم
۲۰۵	بیستم
۲۰۵	کیفیت زیارت

۲۰۵	کیفیت
۲۰۵	زیارات مُطَلَّقه
۲۰۵	زیارت اول
۲۰۷	زیارت دویم
۲۰۷	زیارت سیم
۲۰۷	زیارت چهارم
۲۰۸	زیارت پنجم
۲۰۸	زیارت ششم
۲۰۸	زیارت هفتم
۲۱۰	دعای بالا سر
۲۱۲	زیارت حضرت عباس
۲۱۳	زیارت دیگر
۲۱۳	وداع
۲۱۴	زیارات مخصوصه
۲۱۴	اول زیارت اول رجب و نیمه آن و نیمه شعبان
۲۱۵	دویم زیارت نیمه رجب
۲۱۶	سیم زیارت نیمه شعبان
۲۱۶	چهارم زیارت شبهای قدر
۲۱۷	پنجم زیارت حضرت امام حسین در عید فطر و قربان
۲۱۹	زیارت وداع
۲۱۹	ششم زیارت امام حسین در روز عرفه
۲۲۱	نماز زیارت
۲۲۱	زیارت شهداء
۲۲۲	هفتم زیارت عاشوراء

- ۲۲۳ متن زیارت
- ۲۲۴ دعای علقمه
- ۲۲۴ متن دعای علقمه
- ۲۲۴ متن دعای علقمه
- ۲۲۵ روایت
- ۲۲۷ دوم زیارت عاشوراء غیر معروفه
- ۲۲۷ متن زیارت
- ۲۲۸ هشتم زیارت اربعین است
- ۲۲۸ متن زیارت
- ۲۳۰ تزییل در فضیلت و آداب تربت مقدسه امام حسین علیه السلام
- ۲۳۳ زیارة الناحیة المقدسة
- ۲۳۳ متن زیارت
- ۲۳۷ ترجمه زیارت
- ۲۴۳ مقتل
- ۲۴۳ روزه اول مصیبت مسلم بن عقیل
- ۲۴۴ روزه دوم ورود کاروان عشق به کربلا
- ۲۴۶ روزه سوم حکایت حر؛ حماسه توبه و تصمیم
- ۲۴۸ روزه چهارم مصیبت فرزندان و برادران زینب (س)
- ۲۴۸ روزه پنجم مصیبت عبدالله بن حسن علیه السلام
- ۲۴۹ روزه ششم مصیبت قاسم (س)؛ بلای خوش‌تر از غسل
- ۲۵۱ روزه هفتم علی‌اصغر (س)؛ داغی بر دل اهل‌بیت
- ۲۵۲ روزه هشتم مصیبت علی‌اکبر علیه السلام؛ شبیه پیامبر
- ۲۵۳ روزه نهم مصیبت ساقی لب‌تشنگان
- ۲۵۵ روزه شب عاشورا ذکر مصائب امام حسین علیه السلام

- ۲۵۸ روضه یازدهم مصیبت شام غریبان
- ۲۵۹ روضه شب دوازدهم مصیبت امام زین العابدین علیه السلام
- ۲۵۹ اشاره
- ۲۶۱ حب الحسین
- ۲۶۱ عشق یعنی حسین
- ۲۶۲ بحر طویل از زبان امام حسین
- ۲۶۲ شهادت
- ۲۶۲ عزای شه دین
- ۲۶۲ خونین ماجرا
- ۲۶۳ کربلا بود و حسین
- ۲۶۳ دعا و زیارت
- ۲۶۳ زیارت امام زمان علیه السلام (آل یاسین)
- ۲۶۴ صلوات بر امام زمان علیه السلام
- ۲۶۴ زیارت امین الله
- ۲۶۵ زیارت جامعه کبیره
- ۲۶۷ دعای توسل
- ۲۶۸ دعای کمیل
- ۲۶۸ دعای ندبه
- ۲۶۸ دعای عالیة المضامین
- ۲۶۹ تذکر
- ۲۶۹ درباره مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

زیارت عتبات عالیات (عراق)

مشخصات کتاب

سرشناسه: مرکز تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان، ۱۳۸۷ عنوان و نام پدیدآور: زیارت عتبات عالیات (عراق) / واحد تحقیقات مرکز تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان مشخصات نشر: اصفهان: مرکز تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان ۱۳۸۷. مشخصات ظاهری: نرم افزار تلفن همراه و رایانه موضوع: فقه جعفری -- رساله عملیه. موضوع: زیارت -- آداب و رسوم. موضوع: نماز.

احکام فقهی سفر زیارتی عتبات

مشخصات کتاب

سرشناسه: فلاح‌زاده، محمدحسین، ۱۳۳۹ - عنوان و نام پدیدآور: احکام فقهی سفر زیارتی عتبات / نویسنده محمدحسین فلاح‌زاده. مشخصات نشر: تهران: مشعر، ۱۳۸۶. مشخصات ظاهری: ۶۰ ص.؛ م.س ۱۹/۵ × ۹ شابک ۳۵۰۰ ریال ۹۷۸۹۶۴۵۴۰۰۵۷۴ وضعیت فهرست نویسی: فیپا یادداشت: کتابنامه به صورت زیرنویس. موضوع: فقه جعفری -- رساله عملیه. موضوع: زیارت -- آداب و رسوم. موضوع: نماز. رده بندی کنگره ۹/۱۸۳/۹BP/۸ الف ۳۲۵ ۱۳۸۶ رده بندی دیویی ۲۹۷/۳۴۲۲ شماره کتابشناسی ملی: ۱۱۰۱۴۸۳

مقدمه

از آنجا که «فقه» برنامه عملی تمام زندگی است و برای همه مراحل آن؛ در حضر و سفر، تنهایی یا گروهی، برای اعمال فردی یا اجتماعی، قانون عملی دارد، لذا بر آن شدیم تا در این نوشته مختصر برخی از احکام مربوط به سفر زیارتی عتبات را مرور کنیم، باشد که با مراعات آن‌ها، زائران عزیز بتوانند وظیفه دینی خود را بهتر بشناسند و به آن‌ها عمل کنند و بهره معنوی بیشتری ببرند.

احکام و آداب سفر

اشاره

در این قسمت گوشه‌ای از احکام و آداب سفر را با استفاده از منابع فقهی در سه بخش: «پیش از سفر»، «در سفر» و «نماز مسافر» می‌آوریم:

پیش از سفر

این کارها پیش از سفر و هنگام آغاز آن مستحب است: ۱. طلب خیر از خداوند؛ بدین معنی که از خداوند، خیر و خوبی در این سفر را درخواست کند. ۲. اطلاع دادن به دوستان و بستگان و حلالیت طلبیدن از آنان. ۳. وصیت کردن، به خصوص نسبت به امور واجب. ۴. انتخاب همسفران مناسب و هم شأن خود از نظر اخلاقی و اقتصادی. ۵. انتخاب زمان مناسب برای سفر، که در ایام هفته، احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۱۰ روزهای شنبه و پس از آن، روزهای سه شنبه و پنجشنبه مستحب است و روز جمعه، قبل از نماز جمعه به سفر رفتن مکروه است. اگر در سایر ایام هفته لازم شد به سفر برود، صدقه بدهد و برود. ۶. خواندن دعای سفر و آیات و سوره‌های قرآنی و دعا‌های دیگری که وارد شده است و از جمله آنهاست، سوره قدر «انا انزلناه فی لیلۃ القدر...»، آیه

الکرسی از «لا اله الا هو الحي القيوم تا ... هم فيها خالدون» و سوره‌های حمد «الحمد لله رب العالمين ...»، ناس «قل أعوذ برب الناس ...» و فلق «قل أعوذ برب الفلق ...». ۷. صدقه دادن در آغاز سفر، و بهتر است هنگام سوار شدن به وسیله نقلیه صدقه بدهد. ۸. غسل کردن پیش از بیرون رفتن برای زیارت. (۱)

در سفر

هر چند احکام و آداب سفر بسیار است و به تناسب افراد و مکان‌ها نیز احکام و آداب خاصی دارد و بسیاری از آن‌ها در بخش آداب زیارت و در بخش‌های دیگر این نوشته خواهد احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۱۱ آمد ولی گوشه‌ای از آن‌ها بدین شرح است: ۱. مستحب است زاد و توشه لازم و کافی به همراه داشته باشد. ۲. با همسفران خود با اخلاق نیکو رفتار کند. ۳. به افراد ضعیف و مریض در طول سفر کمک کند. ۴. به خدمت کاران حرم‌های مطهر کمک و انفاق کند. ۵. به فقرا و مساکین محل صدقه بدهد. (۱)

نماز مسافر

۱. اگر برنامه سفر زائران عزیز به گونه‌ای باشد که کمتر از ده روز در یک محل می‌مانند، نمازهای چهار رکعتی را باید دو رکعتی (شکسته) بجا آورند، حتی افرادی که پیش از این به جهت آنکه شغلشان یا مقدمه شغلشان مسافرت بوده است، مانند خلبانان و ملوانان و برخی از رانندگان و کسانی که برای انجام کار زیاد به سفر می‌روند ولی این سفر آنان زیارتی است و شغلی نیست باید نمازهای چهار رکعتی را شکسته بخوانند. آری اگر افرادی بدانند که می‌توانند حداقل ده روز در یک محل؛ مثلاً در کربلا یا نجف بمانند و با قصد ماندن حداقل ده احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۱۲ روز به آنجا بروند، نمازشان تمام است. (۱) ۲- مسافری که قصد کرده ده روز بماند، اگر بیشتر از ده روز، مثلاً ۱۳ یا ۱۵ روز بماند، تا وقتی که مسافرت نکرده و از آنجا نرفته، باید نمازش را تمام بخواند و لازم نیست دوباره قصد ماندن ده روز کند. (۲) ۳- مسافری که بنا دارد ده روز در جایی بماند، اگر از قصد خود برگردد تکلیف او بدین شرح است: الف: پیش از خواندن نماز چهار رکعتی از قصد خود برگردد و تصمیم بگیرد کمتر از ده روز بماند، باید نماز را شکسته بخواند. ب: پس از خواندن یک نماز چهار رکعتی از قصد خود برگردد؛ تا وقتی که در آنجاست باید نماز را تمام بخواند. (۳) ۴- مسافری که قصد کرده ده روز در جایی بماند، اگر در بین نماز چهار رکعتی از قصد خود برگردد، چنانچه مشغول رکعت سوم نشده، باید نماز را دو رکعتی تمام نماید و بقیه نمازهای خود را شکسته بخواند و اگر مشغول رکعت سوم احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۱۳ شده، نمازش باطل است و تا وقتی که در آنجاست باید نماز را شکسته بخواند، اگر چه داخل در رکوع رکعت سوم شده باشد. (۱) ۵- مسافری که بنا دارد ده روز در جایی بماند اگر: الف: تصمیم نداشته باشد به اطراف آنجا برود، یعنی تمام ده روز را در یک جا می‌ماند، نمازش تمام است. ب: تصمیم دارد به اطراف (کمتر از ۵/۲۲ کیلومتر) برود و برگردد ولی کمتر از چند ساعت در آنجا می‌ماند، یعنی در تمام ده روز چند ساعتی بیرون آن محل خواهد بود، در این صورت نیز نمازش تمام است. ج: تصمیم دارد پس از ده روز به اطراف (کمتر از ۵/۲۲ کیلومتر) برود و برگردد، در این صورت نیز نمازش تمام است. د: تصمیم دارد در بین ده روز به اطراف برود و می‌داند، بیش از چند ساعت طول می‌کشد، در این صورت قصد ده روز صحیح نیست و نمازش شکسته است. ه: تصمیم بیرون رفتن نداشته و پس از خواندن حداقل یک نماز چهار رکعتی، بیرون رفت (کمتر از ۵/۲۲ کیلومتر) در این صورت نماز تمام است و ضرری به قصد ندارد، هر چند بیش احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۱۴ از چند ساعت طول بکشد. (۱) ۶- مسافری که می‌خواهد ده روز در محلی بماند، در صورتی باید نماز را تمام بخواند که بخواهد تمام ده روز را در یک جا بماند، پس اگر بخواهد مثلاً ده روز در نجف و کوفه بماند، باید نماز را شکسته

بخواند. «۲» ۷. مسافر می‌تواند در مسجد الحرام و مسجد النبی صلی الله علیه و آله و مسجد کوفه و حرم امام حسین علیه السلام نماز را تمام یا شکسته بخواند ولی تمام خواندن با فضیلت‌تر است. «۳» ۸. تمام روضه شریفه (زیر گنبد) حرم مطهر امام حسین علیه السلام و رواقها و مسجد متصل به آن، همین حکم را دارد و مسافر می‌تواند در آنجا نیز نماز را تمام بخواند، ولی در غیر از روضه شریفه؛ یعنی در رواقها و مسجد متصل به آن احتیاط مستحب است که مسافر نماز را شکسته بخواند ولی در صحن و شهر کربلاء باید نماز را شکسته بخواند. «۴» احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۱۵ ۹. مسافر می‌تواند در این اماکن، بدون نیت تمام یا شکسته، نماز را شروع کند و در وسط آن یکی را اختیار کند و بر همان اساس نماز را به پایان ببرد و حتی در اثنای نماز می‌تواند نیت را برگرداند؛ مثلاً به نیت شکسته خواندن نماز را شروع کرده ولی در اثنای نماز قصد کند که نماز را چهار رکعتی تمام کند و همچنین به عکس، تا وقتی که محل عدول نگذشته باشد. پس اگر به نیت چهار رکعتی نماز را شروع کرده و در رکعت اول یا دوم تصمیم گرفت که نماز را شکسته بخواند، اشکال ندارد. «۱» ۱۰. حکم تخیر بین تمام و شکسته مخصوص نماز است، بنابراین شخص مسافر حتی اگر تمام روز را در حرم امام حسین علیه السلام یا مسجد کوفه بماند نمی‌تواند روزه بگیرد. مگر روزه مستحب با نذر که حکم آن خواهد آمد. «۲»

احکام مسجد و حرم

شش تن از امامان معصوم علیهم السلام در کشور عراق مدفونند. زائران عتبات مقدس عراق، به زیارت ایشان و بسیاری از مساجد آنجا؛ از جمله مسجد کوفه خواهند رفت که جهت آگاهی آنان مسائلی از احکام مسجد و حرم را احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۱۶ یادآور می‌شویم: ۱. نماز خواندن در مساجد مستحب است، بلکه حاضر نشدن در مسجد به خصوص برای همسایگان مسجد، در صورتی که عذری مثل بارش باران نباشد، مکروه است. «۱» ۲. وقتی انسان وارد مسجد می‌شود، مستحب است دو رکعت نماز به قصد تحیت و احترام به مسجد بخواند و اگر نماز واجب یا مستحب دیگری هم بخواند کافی است. «۲» شایسته یادآوری است که برخی مساجد؛ از جمله مسجد کوفه و سهله، دارای نمازها و آداب ویژه‌ای است که در کتاب‌های ادعیه و زیارات آمده است و چنانچه زائران بتوانند آن آداب را مراعات کنند و آن نمازها را بخوانند خوب است. ۳. ترتیب اولویت مساجد برای نماز خواندن از نظر ثواب بدین شرح است: * مسجد الحرام، هر نماز در آنجا، معادل یک میلیون نماز است. * مسجد النبی صلی الله علیه و آله هر نماز در آنجا، معادل ده هزار نماز است. احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۱۷ * مسجد جامع کوفه، هر نماز در آنجا معادل هزار نماز است. * مسجد الاقصی، هر نماز آن معادل هزار نماز است. * مسجد جامع هر شهر، هر نماز در آنجا معادل یکصد نماز است. * مسجد قبله، هر نماز در آنجا معادل بیست و پنج نماز است. * مسجد بازار، هر نماز در آن، معادل دوازده نماز است. «۱» با توجه به این مسأله و اهمیت بسیار زیاد مسجد کوفه، زائران عزیز فرصت را غنیمت شمرده، و در وقت حضور در آن مسجد، از عبادت و نماز و ادعیه و آداب آن غفلت نکنند. ۴. نماز خواندن در حرم امامان علیهم السلام ثواب بسیار دارد به خصوص در حرم امیرالمؤمنین علی علیه السلام و امام حسین علیه السلام و در روایتی وارد شده است نماز کنار قبر حضرت علی علیه السلام معادل دو صد هزار نماز است. «۲» ۵. انسان باید رعایت ادب را بکند و جلوتر از قبر پیغمبر صلی الله علیه و آله و امام علیه السلام نماز نخواند و چنانچه نماز خواندن بی‌احترامی باشد احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۱۸ حرام است «۱» ولی نماز باطل نیست. «۲» ۶. اگر در نماز چیزی مانند دیوار بین او و قبر مطهر باشد که بی‌احترامی نشود اشکال ندارد ولی فاصله شدن صندوق شریف ضریح و پارچه‌ای که روی آن افتاده است کافی نیست. «۳» ۷. تعطیل کردن مسجد مکروه است و مستحب است انسان نماز را در مسجدی بخواند که نماز گزار ندارد تا تعطیل نشود. از امام صادق علیه السلام روایت شده است که - سه چیز در قیامت از مردم شکایت می‌کنند: اول، مسجد متروکی که اهالی آنجا در آن نماز نمی‌خوانند. دوم، عالمی که بین عده‌ای جاهل قرار دارد و از او استفاده

نمی‌کنند. و سوم، قرآنی که متروک مانده و غبار گرفته است و آن را تلاوت نمی‌کنند. «۴» ۸. زیاد رفتن به مسجد مستحب است. از پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله روایت شده است که هر کس به مسجد رود از وقتی که روانه مسجد می‌شود تا به خانه برگردد، برای هر قدم که بر می‌دارد ده حسنه نوشته می‌شود. «۵» احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۱۹ ۹. س: نماز اول وقت که در غیر مسجد خوانده شود افضل است یا نماز در مسجد که با تأخیر از اول وقت خوانده می‌شود؟ ج: ظاهراً فضیلت نماز در مسجد بیشتر است به شرط اینکه تأخیر زیاد نباشد. «۱»

نماز تحیت مسجد

وقتی انسان به مسجد می‌رود مستحب است دو رکعت نماز به قصد تحیت و احترام مسجد بخواند و اگر نماز واجب یا مستحب دیگری هم بخواند، کافی است. «۲»

جا گرفتن برای نماز

۱. مسجد و حرم از اماکن مشترک و عمومی مسلمانان است که همه آنان در استفاده از آن مساوی هستند- البته استفاده‌هایی که مخالف شرع و شأن آن اماکن مقدس نباشد- پس اگر شخصی قبل از دیگری، جایی برای نماز یا عبادتی دیگر یا قرائت قرآن یا خواندن دعا در اختیار گرفت، دیگری نمی‌تواند آن جا را از او بگیرد. آری بعید نیست که احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۲۰ نماز- جماعت یا فردی- بر سایر کارها مقدم باشد، پس اگر شخصی جایی از مسجد یا حرم را برای تلاوت قرآن یا درس گفتن یا دعا خواندن اشغال کرده باشد و شخص دیگری بخواهد در آنجا نماز بخواند و جای دیگری در مسجد برای نماز خواندن نباشد یا بخواهد به جماعت ملحق شود و جای دیگری برای فرادا خواندن نماز هست ولی برای شرکت در جماعت نیست، مثلاً در کنار صفوف به هم فشرده نماز جماعت، شخصی مشغول قرائت قرآن است و شبستان دیگری در مسجد برای نماز فردی خواندن هست ولی جایی برای شرکت در نماز جماعت باقی نمانده و شخصی وارد می‌شود و می‌خواهد در نماز جماعت شرکت کند، بر شخصی که قرآن می‌خواند واجب است جای خود را به نماز گزار بدهد. «۱» ۲. اگر کسی در مسجد یا حرم جایی برای خود بگیرد و دیگری نگذارد که از آنجا استفاده کند، حق او را غصب کرده است. «۲» ۳. کسی که در مسجد یا حرم نشسته است، اگر دیگری جای او را غصب کند و در آنجا نماز بخواند بنا بر احتیاط واجب باید دوباره نمازش را در محل دیگری بخواند. «۳» احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۲۱ ۴. گذاشتن رحل «۱» برای نشستن در حرم یا مسجد، مانند نشستن است، یعنی صاحب رحل حق اولویتی نسبت به آن مکان پیدا می‌کند و دیگران نمی‌توانند جای او را بگیرند به شرط آن که رحل، چیزهایی مثل سجاده و عبا باشد که تمام محل نماز خواندن یا قسمت عمده آن را بگیرد، نه مثل گذاشتن مهر یا تسبیح یا مسواک و شانه و امثال اینها. بنابراین با گذاشتن مهر یا تسبیح و حتی هردو، حقی برای او ثابت نیست و دیگران می‌توانند بردارند و در آن مکان نماز بخوانند. «۲» ۵. بین گذاشتن رحل و آمدن فرد نباید فاصله زیاد باشد، به طوری که آن مکان معطل بماند، پس اگر رحلی بگذارد و برود و برنگردد در صورتی که بدون برداشتن نتوان در آن محل نماز خواند، دیگران می‌توانند آن را بردارند، ولی کسی که آن را بر می‌دارد ضامن نگهداری آن است تا صاحبش برگردد. «۳» ۶. اگر شخصی که در جایی از مسجد یا حرم نشسته است، برخیزد و از آن محل صرف نظر کند، حتی اگر رحلی گذاشته و رحل را بر ندارد، دیگران می‌توانند آن جا را بگیرند. ولی احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۲۲ تصرف در رحل او جایز نیست، مثلاً نمی‌توانند بر سجاده او نماز بخوانند. «۱» ۷. اگر شخصی در مسجد جهت نماز جماعت رحل گذاشته و بیرون رفته و جماعت بر پا شده و صاحب رحل مراجعه نکرده است بعد از منعقد شدن نماز جماعت، احتیاط آن است که تا امام به رکوع رکعت اول نرفته جای او را اشغال نکنند. «۲»

بردن مهر و قرآن مسجد و حرم

بردن مهر و قرآن و کتاب‌های دعای مساجد و حرم‌های مطهر جایز نیست و چنانچه کسی عمداً یا سهواً برده باشد، باید به جای آن برگرداند. «۳»

حفظ حرمت مسجد و حرم

۱. حفظ احترام مسجد و حرم واجب است و هر کاری که بی احترامی به آن اماکن مقدس باشد حرام است؛ مثل آب دهان انداختن یا با کفش وارد شدن. ۲. نجس کردن زمین و سقف و بام و طرف داخل دیوار احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۲۳ مسجد و حرم امام علیه السلام حرام است. «۱» ۳. احتیاط واجب آن است که طرف بیرون دیوار مسجد و حرم را هم نجس نکنند. «۲» ۴. نجس کردن فرش مسجد و حرم نیز بنا بر احتیاط واجب حرام است. «۳»

تطهیر مسجد و حرم

۱. برطرف کردن نجاست از مسجد و حرم واجب است و فرقی در این مسأله بین داخل و سقف و پشت بام و حتی طرف داخل دیوار مسجد و حرم نیست. یعنی هر جای مسجد یا حرم نجس شود باید تطهیر یا به گونه‌ای دیگر نجاست برطرف گردد. «۴» ۲. بنا بر احتیاط واجب اگر طرف بیرون دیوار مسجد یا حرم نجس شود، بر طرف کردن نجاست از آن واجب است. «۵» ۳. هنگامی که انسان از نجاست مسجد یا حرم مطلع شد، احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۲۴ فوراً باید آن را تطهیر کند، پس نباید به قدری معطل کند که عرفاً بگویند تأخیر کرده است. «۱» ۴. بر طرف کردن نجاست از مسجد یا حرم واجب کفایی است و اختصاص به کسی که آنجا را نجس کرده یا سبب نجس شدن آن شده ندارد، بلکه بر همه افرادی که می‌توانند آنجا را تطهیر کنند واجب است. «۲» ۵. اگر فرش مسجد یا حرم نجس شود، بنا بر احتیاط واجب باید آن را تطهیر کنند ولی چنانچه به واسطه آب کشیدن خراب می‌شود و بریدن و تراشیدن جای نجس بهتر است، باید محل نجس را بتراشند یا ببرند و اگر کسی که می‌برد یا می‌تراشد خودش نجس کرده باشد، باید آن را اصلاح کند. «۳» ۶. اگر انسان نتواند جایی را که نجس شده تطهیر کند یا کمک لازم داشته باشد و پیدا نکند، تطهیر مسجد بر او واجب نیست ولی اگر بی احترامی به مسجد یا حرم باشد، بنا بر احتیاط واجب باید به کسی که می‌تواند آن را تطهیر کند، اطلاع دهد. بنابراین چون زائران محترم خودشان نمی‌توانند احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۲۵ به این امر اقدام کنند، باید به مسئولان نظافت و خدام حرم اطلاع دهند. «۱»

خواندن نماز یا تطهیر مسجد و حرم

۱. اگر انسان در وقت نماز و قبل از شروع آن متوجه شود جایی از مسجد یا حرم نجس است، مثلاً ببیند چند قطره خون بر فرش مسجد یا حرم ریخته است و: الف: وقت نماز وسعت دارد، تطهیر آن بر خواندن نماز مقدم است. ب: وقت نماز تنگ است؛ یعنی اگر بخواهد آنجا را تطهیر کند و بعد از آن نماز بخواند، تمام یا قسمتی از آن پس از وقت خوانده می‌شود، نماز خواندن بر تطهیر آنجا مقدم است. «۲» ۲. اگر در بین نماز متوجه شود یا یادش بیاید که جایی از مسجد یا حرم نجس است، اگر با تمام کردن نماز، تطهیر تأخیر نمی‌شود، مثلاً در رکعت آخر نماز است یا وقت نماز تنگ است، نمازش را تمام کند و بعد از آنجا را تطهیر کند و در صورتی که تأخیر نمی‌شود و وقت نماز هم وسعت دارد باید نماز را رها کند و آنجا را تطهیر کند و بعد از آن نمازش احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۲۶ را بخواند. «۱» ۳. کسی که باید ابتدا مسجد یا حرم را تطهیر کند، اگر اول نمازش را خواند، هر

چند به جهت ترک تطهیر مسجد یا حرم گناه کرده است ولی نمازش باطل نیست. «۲» ۴. اگر نجس بودن مسجد یا حرم را فراموش کرد و نماز را خواند و پس از نماز یادش آمد نمازش صحیح است. «۳»

رفتن جنب و حائض به مسجد و حرم

۱. جنب و زن حائض یا نفساء نباید به مسجد الحرام و مسجد النبی صلی الله علیه و آله وارد شوند، هر چند از یک در داخل و از در دیگر بیرون روند، یعنی حتی عبور از این دو مسجد برای چنین افرادی جایز نیست. «۴» ۲. توقف جنب و حائض و نفساء در حرم امامان معصوم علیهم السلام حرام است، ولی عبور از آن، بطوری که از یک در وارد و از در دیگر خارج شود اشکال ندارد و احتیاط مستحب است که در آن حال از داخل حرم عبور نکنند، این حکم احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۲۷ اختصاص به اطراف ضریح (روضه شریفه) و رواقها دارد ولی صحنها و حرم امامزاده‌ها این حکم را ندارد. ۳. زن مستحاضه می‌تواند به مسجد یا حرم امامان معصوم علیهم السلام وارد و در آنجا توقف کند، حتی مستحاضه متوسطه و کثیره، ولی احتیاط مستحب است اگر غسلهایی را که برای نماز گفته شده انجام نداده در آنجا توقف نکند. «۱»

استفاده از وضوخانه مسجد

۱. کسی که نمی‌خواهد در مسجدی نماز بخواند، اگر نداند حوض یا وضوخانه آن را برای همه مردم وقف کرده‌اند یا برای کسانی که در آن جا نماز می‌خوانند، نمی‌تواند از حوض یا وضوخانه آن مسجد وضو بگیرد، ولی اگر معمولاً کسانی هم که نمی‌خواهند در آنها نماز بخوانند وضو می‌گیرند، می‌تواند در آنها وضو بگیرد. «۲» ۲. اگر طهارتخانه مسجد، تنها برای استفاده نمازگزاران آن مسجد وقف شده باشد، استفاده کسانی که نمی‌خواهند در آن مسجد نماز بخوانند، حرام است. ولی اگر ندانند که برای استفاده همه مردم وقف شده یا فقط نمازگزاران همان مسجد، احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۲۸ حکم مسأله قبل را دارد. «۱»

آداب مسجد

در رابطه با مسجد آداب زیادی وجود دارد یعنی کارهای مستحب و مکروه که به نوعی با مسجد مربوط می‌شود بسیار است ولی در اینجا به برخی از اعمال مکروه که از بعضی افراد سر می‌زند اشاره می‌کنیم. * خوابیدن در مسجد مگر در حال ناچاری. * صحبت کردن راجع به کارهای دنیا. * انجام دادن کارهای صنعتی، مثل نجاری، جوشکاری و ... (مگر برای مسجد) * خواندن شعری که نصیحت و مانند آن نباشد. * بلند حرف زدن و فریاد کشیدن. * گمشده‌ای را طلب کردن. «۲»

نماز جماعت

از آنجا که ایام زیارتی و مکان‌های مقدسی که زائران مشرف می‌شوند، فرصت مناسبی است برای شرکت در نماز احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۲۹ جماعت و به تناسب سفری که دارند مسائل ویژه‌ای برای نمازشان در جماعت مطرح است. لذا بخشی از احکام نماز جماعت را در این قسمت می‌آوریم.

اهمیت نماز جماعت

گذشته از آن که در روایات، برای نماز جماعت اجر و پاداش بسیاری وارد شده است، با دقت در برخی از مسائل فقهی، به اهمیت نماز جماعت پی می‌بریم و در اینجا به برخی از آنها اشاره می‌کنیم. ۱. مستحب است نمازهای واجب، به خصوص نمازهای یومیه را

به جماعت بخوانند و بر این مسأله در روایات تأکید فراوانی شده است. ۲. شرکت در نماز جماعت برای همه مستحب است به ویژه برای همسایه مسجد. ۳. مستحب است انسان صبر کند که نماز را به جماعت بخواند. ۴. نماز جماعت هر چند اول وقت خوانده نشود از نماز فرادای اول وقت بهتر است. ۵. نماز جماعتی که مختصر خوانده می‌شود از نماز فرادایی که طول بدهد، بهتر است. احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۳۰. ۶. سزاوار نیست انسان بدون عذر نماز جماعت را ترک کند، به ویژه نماز جماعتی که در مسجد خوانده می‌شود. ۷. حاضر نشدن در نماز جماعت از روی بی‌اعتنایی به آن جایز نیست. ۸. وقتی که جماعت بر پا می‌شود، مستحب است کسی که نمازش را فرادا خوانده دوباره به جماعت بخواند. ۹. امام یا مأموم می‌تواند نمازی را که به جماعت خوانده، دوباره به جماعت بخواند در صورتی که جماعت دوم و اشخاص آن غیر از اول باشد. «۱»

شرایط نماز جماعت

هنگام برپایی نماز جماعت، شرایط زیر باید مراعات شود: * مأموم از امام جلوتر نایستد و احتیاط واجب آن است که کمی عقب‌تر بایستد. * جایگاه امام جماعت از جایگاه مأمومین بالاتر نباشد. * فاصله امام و مأموم و فاصله صف‌ها زیاد نباشد. * بین امام و مأموم و همچنین بین صف‌ها چیزی مانند دیوار یا پرده مانع نباشد. ولی نصب پرده بین صف مردها و احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۳۱ زن‌ها اشکال ندارد. «۱»

اتصال صفوف جماعت

مأمومین باید با امام جماعت مرتبط باشند و ارتباط آنها یا بدون واسطه است که از محل سجده مأموم تا محل ایستادن امام نباید بیش از یک گام فاصله باشد. یا با واسطه سایر مأمومین که از جلو یا از سمت راست یا چپ باید این ارتباط برقرار باشد و بین نمازگزار و صف جلو یا کسی که طرف راست یا چپ او قرار دارد بیش از یک گام فاصله نباشد. «۲»

مانع بین صفوف

اگر نمازگزار در صف اول ایستاده، نباید مقابل او مانعی باشد که نتواند امام جماعت را ببیند. پس اگر امام جماعت در محراب باشد، کسانی که دو طرف محراب پشت دیوار می‌ایستند و امام جماعت را نمی‌بینند نمی‌توانند اقتدا کنند، ولی اگر مانعی در کار نباشد و به جهت طولانی بودن صف اول، امام جماعت را نبیند، اشکال ندارد. احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۳۲ و اگر در صفوف بعدی می‌ایستد، نباید مانعی از دیدن صف جلو وجود داشته باشد، پس اگر صفوف جماعت تا در شبستان برسد، کسی که بیرون شبستان، مقابل در ایستاده که صف جلو را می‌بیند و کسانی که پشت سر او ایستاده‌اند نمازشان صحیح است ولی کسانی که دو طرف پشت دیوار ایستاده‌اند و از صف جلو، هیچکس (حتی یک نفر) را نمی‌بینند، نمازشان باطل است. «۱»

نماز قضا در سفر

۱. سفر زیارتی فرصت مناسبی است برای به جای آوردن نماز قضا. در این بخش از نوشته حاضر، جهت یادآوری زائران، برخی از احکام نماز قضا را می‌آوریم، امید است زائران عزیز در اوقات فراغت خود، به ویژه در حرم‌های مطهر یا مساجد با فضیلت، نمازهای قضا شده خود را به جا آورند که از هر عمل مستحبی بهتر است، چون این تکلیف واجب است و ممکن است در آینده چنین فرصتی به دست نیاید و اگر نماز قضای خود را بجا آورند، افزون بر اینکه به وظیفه شرعی خود عمل می‌کنند، از ثواب بسیار زیاد نماز در حرم مطهر و مسجد نیز بهره‌مند خواهند شد. احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۳۳. ۲. نماز قضا را به جماعت می‌توان

خواند، چه نماز جماعت ادا باشد یا قضا، و لازم نیست هر دو، یک نماز را بخوانند؛ مثلاً اگر نماز قضای صبح را با نماز ظهر یا عصر امام جماعت بخواند اشکال ندارد. «۱» ۳. در سفر نمی‌توان روزه گرفت، حتی روزه قضا و روزه مستحب- مگر در چند مورد استثنایی- ولی نماز قضا را می‌توان خواند. بنابراین کسانی که قصد ماندن ده روز در نجف یا کربلا یا شهرهای دیگر را ندارند مسافر هستند و نمی‌توانند روزه بگیرند. ولی می‌توانند نماز قضا بجای آورند. «۲» ۴. اگر انسان در سفر بخواند نمازهایی را که در غیر سفر قضا شده بجا آورد، باید نمازهای ظهر و عصر و عشا را چهار رکعتی قضا کند. «۳» ۵. اگر در سفر نماز ظهر یا عصر یا عشا را نخواند یا باطل خوانده باشد باید قضای آنها را دو رکعتی بجا آورد، هر چند در وطن آنها را قضا کند. «۴» احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۳۴. ۶. نماز قضا را در هر وقت می‌توان به جا آورد؛ یعنی قضای صبح را می‌توان ظهر یا شب خواند. «۱»

شرکت مسافر در نماز جماعت

۱- مسافری که نماز را شکسته می‌خواند اگر به امام جماعتی که نماز را تمام می‌خواند اقتدا کند هر چند ثوابش از نماز جماعت که هر دو- امام و مأوم- نمازشان تمام باشد یا هر دو نمازشان شکسته باشد، کمتر است ولی از نماز فردای ثواب بیشتری دارد. «۲» ۲- مسافری که نمازش شکسته است و پس از اتمام دو رکعت سلام می‌دهد و نمازش تمام می‌شود می‌تواند در دو رکعت دیگر امام جماعت، نماز دیگری- ادا یا قضا- اقتدا کند. «۳» ۳- لازم نیست نماز امام و مأوم یکی باشد، پس مأوم می‌تواند نماز قضای ظهر را به نماز عشا امام اقتدا کند. «۴» ۳- در دو رکعت آخر که مأوم مسافر نماز دیگری را اقتدا احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۳۵ می‌کند لازم نیست، آن نماز دو رکعتی باشد، پس نماز سه رکعتی یا چهار رکعتی نیز می‌تواند اقتدا کند. «۱» ۴- در رکعت سوم که مأوم اقتدا می‌کند، چنانچه فرصت خواندن حمد و سوره یا لا اقل حمد تنها را داشته باشد، می‌تواند بیشتر از رکوع امام- در بین تسبیحات اربعه- اقتدا کند ولی اگر چنین فرصتی ندارد باید صبر کند تا امام جماعت به رکوع رود آنگاه می‌تواند تکبیر بگوید و به رکوع رود و چنانچه به رکوع امام جماعت برسد صحیح است. «۲» ۵- اگر مأوم به تصور اینکه فرصت خواندن حمد و سوره را دارد، اقتدا کرد ولی پیش از تمام شدن حمد امام جماعت به رکوع رفت، مأوم باید حمد را به پایان ببرد و در این فرض اگر به رکوع امام جماعت هم نرسد ولی به سجده برسد نمازش به جماعت، صحیح است. «۳» ۲- در رکعت سوم یا چهارم نماز جماعت، چنانچه مأوم در رکعت اول یا دوم باشد، باید حمد و سوره را آهسته بخواند. «۴» احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۳۶-۷ خواندن قنوت در نمازهای یومیّه واجب نیست بلکه مستحب است، لذا نخواندن آن ضرری به نماز نمی‌زند، لذا نمازگزارانی که یک یا دو رکعت از امام جماعت عقب‌تر هستند، چنانچه فرصت خواندن قنوت را نداشته باشد اشکال ندارد. «۱»

احکام و آداب زیارت

اشاره

برای تشریف به حرم مطهر معصومین علیهم السلام و در حال زیارت قبور مطهر آنان، این کارها مستحب است: ۱. غسل زیارت، که به همین نیت انجام شود و کیفیت آن با سایر غسل‌ها فرقی ندارد. ۲. با طهارت و وضو بودن. ۳. پوشیدن لباس‌های پاک و تمیز و بهتر است سفید باشد. ۴. عطر زدن و خوشبو کردن خود. ۵. بجز برای زیارت حضرت امام حسین علیه السلام که این عمل مستحب نیست. ۵. با آرامش و وقار حرکت کردن و گام‌ها را کوتاه برداشتن. ۶. مشغول بودن به ذکر، به خصوص ذکر «الله اکبر» و احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۳۷ «الحمد لله» در حال رفتن به زیارت. ۷. خواندن اذن دخول و اجازه گرفتن برای ورود به حرم. ۸. بوسیدن آستانه و درگاه حرم، ولی سجده کردن جایز نیست مگر آنکه سجده شکر به جهت توفیق این زیارت باشد. از آنجا که

امروزه برخی از دشمنان مکتب اهل بیت از این مسأله سوء استفاده کرده و علیه شیعیان تبلیغ می‌کنند، بهتر است زائران گرامی سجده شکر را نیز روبروی قبر و ضریح انجام ندهند. ۹. وارد شدن به حرم با پای راست. ۱۰. نزدیک قبر رفتن، به طوری که بتواند در کنار ضریح قرار گیرد و خود را به آن بچسباند، در صورتی که مزاحمتی برای زائران نداشته باشد و سبب اختلاط با نامحرم نباشد. یادآوری می‌شود، هر چند نزدیک ضریح رفتن اگر مزاحمتی برای دیگران نداشته باشد مطلوب است ولی زیارت حضرت صرفاً به دست مالیدن و بوسیدن ضریح نیست. بلکه اگر در حرم در گوشه خلوتی نیز زیارت‌نامه بخوانند به حضرت سلام بدهند از ثواب زیارت بهره‌مند خواهند بود و این فکر که اگر دست به ضریح نرسانند یا نبوسیدند زیارتشان کامل نیست تصور بی‌جایی است. ۱۱. ایستادن در حال زیارت، اگر عذری ندارد و بتواند بایستد. احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۳۸ ۱۲. تکبیر گفتن پیش از زیارت، وقتی قبر مطهر را می‌بیند. ۱۳. خواندن زیارت‌هایی که از معصومین علیهم السلام رسیده است مانند زیارت جامعه و امین الله. ۱۴. آهسته زیارت خواندن و پرهیز از صدای بلند. ۱۵. خواندن دو رکعت نماز زیارت، پس از زیارت و هدیه آن به صاحب مزار. ۱۶. در زیارت معصومین علیهم السلام مستحب است پشت به قبله و رو به قبر زیارت بخواند. ۱۷. خواندن دعا و قرآن و هدیه ثواب آن به صاحب مزار. ۱۸. توبه از گناهان؛ زیرا آن اماکن مقدس محل پذیرش توبه است. «۱» ۱۹. پرهیز از سخنان ناشایست و لغو و بیهوده و امور دنیایی در آن اماکن مقدس. ۲۰. بیرون رفتن از حرم (به ویژه اطراف ضریح) پس از زیارت تا جا برای دیگران باشد و از زیارت ملول نشود و شوق زیارت همچنان در دلش زنده بماند.

ایام زیارتی معصومین علیهم السلام

در برخی از روایات رسیده از معصومین علیهم السلام آمده است که زیارت آنان در ایام خاصی سفارش شده و ثواب بیشتری دارد که در روزهای هفته، زیارت هر یک از آنان به ترتیب ذیل مستحب است و برای هر روز زیارت خاصی وارد شده است: * روز شنبه: زیارت حضرت رسول صلی الله علیه و آله * روز یکشنبه: زیارت امیرالمؤمنین علیه السلام * روز دوشنبه: زیارت امام حسن و امام حسین علیهما السلام * روز سه شنبه: زیارت امام سجاد و امام باقر و امام صادق علیهم السلام * روز چهارشنبه: زیارت امام موسی بن جعفر، امام رضا و امام جواد و امام هادی علیهم السلام. * روز پنجشنبه: زیارت امام حسن عسکری علیه السلام. * روز جمعه: زیارت حجة بن الحسن، امام عصر علیه السلام. «۱» در برخی از ایام سال نیز زیارت حضرت امیرالمؤمنین علی و امام حسین علیهما السلام سفارش بیشتری شده و ثواب افزون‌تری دارد که اگر زائران عزیز بتوانند سفر خود را طوری تنظیم کنند که در احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۴۰ آن ایام به زیارت قبر ایشان نائل شوند سعادت بزرگی است و چنانچه به طور اتفاقی در این ایام در نجف و کربلا بودند، زیارت قبر ایشان را فراموش نکنند. هر چند خواندن زیارت‌نامه ایشان در این روزها از راه دور نیز ثواب دارد و آن ایام بدین شرح است:

اوقات مخصوص زیارت امیرالمؤمنین علی علیه السلام

۱. روز تولد ایشان (۱۳ رجب). ۲. شب و روز عید غدیر. (۱۸ ذی حجه) ۳. روز نزول سوره «هل اتی» (۲۵ ذی حجه). ۴. شب و روز مبعث پیامبر صلی الله علیه و آله (۲۷ رجب). ۵. روز ۲۱ ماه رمضان. ۶. شب اول ربیع الاول، شبی که حضرت علی علیه السلام در بستر پیامبر صلی الله علیه و آله خوابیدند. ۷. روز غزوه بدر، (۱۷ ماه رمضان). ۸. روز فداکاری ایشان در غزوه احد، (۱۷ شوال). ۹. روز فتح خیبر. ۱۰. روزی که بر دوش پیامبر صلی الله علیه و آله بالا رفت و بت‌ها را شکست (۲۰ رمضان). ۱۱. روز فتح بصره (نیمه جمادی الاولی). احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۴۱ ۱۲. روزی که خورشید به احترام ایشان برگشت (ردّ شمس، ۱۷ شوال). ۱۳. روزی که از طرف پیامبر صلی الله علیه و آله مأمور ابلاغ آیه براءت شد (اول ذی حجه). ۱۴. روزی که به امر خدا و ابلاغ پیامبر

خدا صلی الله علیه و آله در خانه‌های دیگران به مسجد پیامبر صلی الله علیه و آله بسته و در خانه حضرت باز گذاشته شد (روز عرفه). ۱۵. روزی که آن حضرت انگشتری خویش را در حال نماز به فقیر داد که همان روز مباحله است و از دو جهت خصوصیت دارد (۲۴ ذی حجه). ۱۶. روزی که با حضرت زهرا علیها السلام ازدواج کرد (۲۱ محرم). ۱۷. آغاز خلافت ایشان؛ یعنی روز وفات پیامبر خدا صلی الله علیه و آله (۲۸ صفر). ۱۸. روزی که مردم برای خلافت ظاهری با حضرت بیعت کردند (۱۸ یا ۲۵ ذی حجه). ۱۹. روز اول فروردین (نوروز) که روز بیعت با ایشان، با این روز مصادف بوده است. «۱»

اوقات مخصوص زیارت امام حسین علیه السلام

۱. شب و روز جمعه. ۲. روزهای اول، وسط و آخر ماه قمری. ۳. روز عاشورا. ۴. اول و نیمه ماه رجب. ۵. سوم شعبان (سالروز ولادت آن حضرت). ۶. شب نیمه شعبان. ۷. در تمام روزهای ماه رمضان به ویژه در دهه آخر آن ماه. ۸. شبهای قدر. ۹. عید فطر. ۱۰. روز عرفه. ۱۱. عید قربان. ۱۲. روز مباحله (۲۴ ذی حجه) «۱»

زیارت قبور

از جمله کارهای مستحب، زیارت قبور اولیا، شهدا، صالحان و مؤمنان است. زائران عتبات عراق، افزون بر زیارت امامان علیهم السلام، قبور بسیاری از امام زادگان و راویان و شهدا و علما احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۴۳ و مؤمنان را نیز زیارت خواهند کرد و به زیارت یکی از قبرستان‌های مهم جهان اسلام یعنی وادی السلام در نجف خواهند رفت، که در آنجا اولیا، علما، شهدا و بزرگانی از اهل ایمان آرمیده‌اند. بی مناسبت نیست که برخی از آداب زیارت قبور مؤمنان را یادآور شویم: ۱. در طول هفته، روزهای دوشنبه، پنجشنبه و صبح شنبه، ثواب بیشتری دارد. ۲. هنگام زیارت اهل قبور نیز این امور مستحب است: * رو به قبله نشستن و گذاشتن دست بر قبر. * خواندن هفت مرتبه سوره قدر «إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ...». * خواندن سوره حمد و ناس و فلق و آیه الکرسی، هر کدام سه مرتبه و سوره «یس». * سلام دادن بر اهل قبور و دعا کردن برای آنان و در روایت است که امام صادق علیه السلام فرمود: اینگونه سلام دهید: «السَّلَامُ عَلَى أَهْلِ الدِّيَارِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُسْلِمِينَ الْمُسْلِمَاتِ، أَنْتُمْ لَنَا فَرَطٌ وَأَنَا بِكُمْ إِنْ شَاءَ اللَّهُ لَاحِقُونَ». «۱»

احکام عزاداری

گریستن در عزای معصومین علیهم السلام و گریاندن دیگران و بر پایی مجالس سوگواری اهل بیت؛ از جمله کارهای مستحب مؤکد و از افضل کارها و دارای ثواب بسیاری است ولی از آنجا که برخی افراد گاهی در عزاداری دچار افراط یا تفریط می‌شوند، توجه به چند شرط از شرایط عزاداری لازم است: ۱. آنچه خوانده می‌شود؛ مشتمل بر مطالب دروغ و باطل نباشد. ۲. همراه با کار حرام؛ مثلاً موسیقی لهوی نباشد. ۳. همراه با مطالبی که وهن مذهب یا تنقیص و تحقیر معصومین علیهم السلام است نباشد. ۴. موجب اضرار به نفس (ضرر قابل توجه) نباشد. ۵. سبب ترک واجب نباشد، که گاهی سبب ترک نماز یا قضا شدن آن می‌شود. «۱»

س: نظر مبارک خود را در مورد خواندن وعاهای کمیل، ندبه، سمات، زیارت عاشورا و جامعه، عزاداری حضرت امام احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۴۵ حسین علیه السلام (از قبیل روضه خوانی، سینه زنی و غیره) مرقوم فرمایید تا رفع ابهام و شبهه از دسائس مغرضین شود و نیز شیعیان راستین اغفال نشوند؟ امام خمینی قدس سره: (ج) خواندن ادعیه مأثوره و عزاداری برای حضرت سید الشهداء علیه السلام از افضل قُرَبات و آدم ساز است. «۱» س: لطفاً نظر خود را در مورد تعزیه‌ای که با شرایط ذیل خوانده می‌شود و مرسوم محلّ می‌باشد، مرقوم فرمائید تا به آن عمل شود؟ ۱- از طبل و شیپور و سائر ادوات طرب‌انگیز هیچ‌گونه استفاده

نمی‌شود. ۲- تعزیه را با صدای ساده که غنا به آن گفته نمی‌شود می‌خوانند. ۳- اجتماع مرد و زن به صورتی است که زنها و مردها جداگانه و با فاصله پنجاه متر از هم می‌نشینند. ۴- کسی که نسخه زنانه را می‌خواند فقط عبا به دوش دارد و یک دستمال سیاه به سر می‌پیچد. احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۴۶-۵ اشعار معمولی به زبان محلی (که در اغلب مجالس مرسوم است) خوانده می‌شود. ۶- مزاحم وقت نماز و روضه خوانی و مانع وعظ نیست و خواننده هم اهل محل است. امام خمینی قدس سره: (ج) باخصوصیات مذکوره اشکالی ندارد. «۱» س- در بعضی از هیئت‌های مذهبی، مصیبت‌های خواننده می‌شود که مستند به مقتل معتبری نیست و از هیچ عالم یا مرجعی هم شنیده نشده است و هنگامی که از خواننده مصیبت از منبع آن سؤال می‌شود، پاسخ می‌دهند که اهل بیت: اینگونه به ما فهمانده‌اند و یا ما را راهنمایی کرده‌اند و واقعه کربلا فقط در مقاتل نیست و منبع آن هم فقط به گفته‌های علما نمی‌باشد بلکه گاهی بعضی از امور برای مدّاح یا خطیب حسینی از راه الهام و مکاشفه مکشوف می‌شود، سؤال من این است که آیا نقل وقایع از این طریق صحیح است یا خیر؟ و در صورتی که صحیح نباشد، تکلیف شنوندگان چیست؟ آیه‌الله خامنه‌ای: (ج) نقل مطالب به صورت احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۴۷ مزبور بدون اینکه مستند به روایتی باشد و یا در تاریخ ثابت شده باشد وجه شرعی ندارد مگر آنکه نقل آن به عنوان بیان حال به حسب برداشت متکلم بوده و علم به خلاف بودن آن نداشته باشد و تکلیف شنوندگان نهی از منکر است به شرطی که موضوع و شرایط آن نزد آنان ثابت شده باشد. «۱»

استفاده از ابزار موسیقی در عزاداری

از آنجا که در برخی از هیئت‌های عزاداری از شیپور و طبل و سنج و دیگر وسائل موسیقی استفاده می‌شود، توجه به چند استفتاء لازم است: س: آیا زدن طبل و شیپور در تعزیه حضرت سید الشهداء علیه السلام جایز است یا نه؟ امام خمینی قدس سره: (ج) اگر از آلات لهو و لعب نباشد و وهن بر مذهب هم نشود مانع ندارد. «۲» احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۴۸ س: استفاده از طبل و سنج و شیپور و همچنین زنجیرهایی که دارای تیغ هستند در مجالس و دسته‌های عزاداری چه حکمی دارد؟ آیت الله خامنه‌ای: (ج) اگر استفاده از زنجیرهای مزبور موجب وهن مذهب در برابر مردم شود و یا باعث ضرر بدنی قابل توجهی گردد جایز نیست ولی استفاده از شیپور و طبل و سنج به نحو متعارف اشکال ندارد. «۱» س: استفاده از آلات موسیقی مانند ارگ (از آلات موسیقی و شبیه پیانو است) و سنج و غیر آنها در مراسم عزاداری چه حکمی دارد؟ آیت الله خامنه‌ای: (ج) استفاده از آلات موسیقی، مناسب با عزاداری سالار شهیدان نیست و شایسته است مراسم عزاداری به همان صورت متعارفی که از قدیم متداول بوده برگزار شود. «۲»

قمه زنی

از جمله اعمالی که در عصر حاضر سبب توهین دیگران به مذهب تشیع شده و سابقه تاریخی و توجیه عقلانی ندارد قمه زنی یا تیغ زنی است. این عمل در فتاوی بسیاری از فقها حرام شمرده شده که به برخی از آنها اشاره می‌شود. س: قمه زنی و سینه زنی با بدن برهنه در انظار عمومی چه حکمی دارد؟ امام خمینی قدس سره: (ج) در شرایط و اوضاع کنونی از قمه زدن خودداری شود و عزاداری و سینه زدن مانعی ندارد. «۱» س: آیا قمه زنی به طور مخفی حلال است یا اینکه فتوای شریف جنابعالی عمومیت دارد؟ آیت الله خامنه‌ای: (ج) قمه زنی علاوه بر اینکه از نظر عرفی از مظاهر حزن و اندوه حساب نمی‌شود و سابقه‌ای در عصر ائمه علیهم السلام و زمان‌های بعد از آن ندارد و تأییدی هم به احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۵۰ شکل خاص یا عام از معصوم علیه السلام در مورد آن نرسیده است، در زمان حاضر موجب وهن و بدنام شدن مذهب می‌شود، بنابراین در هیچ حالتی جایز نیست. «۱» س: آیا قمه زنی جایز است؟ چنانچه در این مورد نذری وجود داشته باشد، وظیفه چیست؟ آیه‌الله فاضل لنکرانی: (ج) با توجه به گرایش که نسبت به اسلام و تشیع بعد از پیروزی انقلاب اسلامی ایران در اکثر نقاط جهان پیدا شده و ایران اسلامی به عنوان ام

القری جهان اسلام شناخته می‌شود و اعمال و رفتار ملت ایران به عنوان الگو و بیانگر اسلام مطرح است، لازم است در رابطه با مسائل سوگواری و عزاداری سالار شهیدان حضرت اباعبدالله الحسین علیه السلام به گونه‌ای عمل شود که موجب گرایش بیشتر و علاقمندی شدیدتر به آن حضرت و هدف مقدس وی گردد، پیداست در این شرایط مسأله قمه زدن نه تنها چنین نقشی ندارد، بلکه به علت عدم قابلیت پذیرش احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۵۱ و نداشتن هیچگونه توجیه قابل فهم مخالفین، نتیجه سوء بر آن مترتب خواهد شد. لذا لازم است شیعیان علاقه‌مند به مکتب امام حسین علیه السلام از آن خود داری کنند و چنانچه در این مورد نذری وجود داشته باشد، نذر واجد شرایط صحت و انعقاد نیست. «۱» آیه الله مکارم: ج: ... درست است که این مراسم ذاتاً مستحب است ولی زنده نگه داشتن آن در مواردی از اوجب واجبات است. در اینجا لازم می‌دانم همه برادران و خواهران ایمانی را به چند نکته توجه دهم: ۱- باید همه بکوشند با خالص‌ترین نیت در این مراسم شرکت جسته، و قلب و روح خود را در اختیار سالار شهیدان قرار دهند، و به اهداف والای این قیام بزرگ تاریخ اسلام و بشریت بیاندیشند، و گویندگان عزیز و نویسندگان محترم اهداف مهم این قیام پربار را تشریح کرده، و سوگواران را به روز به روز احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۵۲ با آن آشنا تر سازند تا مصداق کامل «عارفاً بحقه» حاصل گردد. ۲- برادران و خواهران ایمانی باید خلوص این مراسم را از اموری که مخالف شرع اسلام و دستورهای پیشوایان بزرگ دین است حفظ کنند و از هر کاری که بهانه به دست دشمنان می‌دهد بپرهیزند و نیز از اعمالی مانند قمه زدن و قفل در تن کردن و امثال آن که رهبر معظم انقلاب در بیانات پربار خود به آن اشاره نمودند اجتناب جویند. زیرا این اعمال دست آویزی به دست دشمنان خواهد داد تا کل این مراسم عظیم و سازنده را زیر سؤال برند، قمه را باید بر سر دشمن کوبید نه بر سر دوست، قفل را باید بر دهان دشمن زد، نه بر تن دوست، درست است که انگیزه این افراد عشق به امام حسین علیه السلام و مکتب اوست ولی باید توجه داشت که مقدس بودن انگیزه به تنهایی کافی نیست، باید نفس عمل هم مقدس باشد، کیفیت عزاداری یا باید در نصوص اسلامی وارد شده باشد و یا مشمول احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۵۳ عموماً و اطلاعات ادله گردد، و این گونه کارها مسلماً "نه منصوص است و نه مصداق عزاداری در عرف عقلاً و اهل شرع، به علاوه موانعی نیز از نظر شرع در برابر آن قرار دارد، و به تعبیر دیگر نه مقتضی شمول عموماً موجود است و نه مانع، مفقود. درست است که جمعی از بزرگان فقهی شیعه پیشین قدس الله اسرار هم اجازه بعضی از این امور را در عصر خود به دلایل خاصی داده‌اند ولی آنها هم اگر در عصر ما و شرایط زمان ما بودند به یقین طور دیگری فتوا می‌دادند. ۳- باید توجه داشت که هدف اصلی قیام امام حسین علیه السلام همانگونه که در وصیت تاریخی معروف آن حضرت آمده احیای امر به معروف و نهی از منکر بود بر همه عاشقان مکتبش لازم است این دو فریضه الهی و قرآنی را زنده کنند و به امام و پیشوای بزرگشان اقتدا نمایند، و از طریق صحیح و حساب شده با منکرات به مبارزه برخیزند، و با گفتار و اعمال خود معروف را زنده کنند. احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۵۴ خداوند همه ما را از پیروان راستین مکتب آن بزرگوار قرار ده، و مشمول شفاعتش در دنیا و آخرت بنما، آمین یا رب العالمین. «۱»

نذر و وقف

یکی از سنت‌های پسندیده مسلمانان، نذر اعمالی است برای معصومین علیهم السلام یا اموالی برای آنان و همچنین وقف ملک یا مالی برای آنان و این سنت حسنه همچنان رواج دارد و از آنجا که برخی از زائران گاهی برای عمل به نذر خود یا صرف منافع موقوفات، راهی آن دیار می‌شوند، توجه به برخی از احکام نذر و وقف که ارتباطی با آن پیشوایان پاک و حرم‌های مطهر آنان و امور مربوط به ایشان دارد، مفید خواهد بود: ۱. در نذر باید صیغه خوانده شود و لازم نیست آن را به عربی بخواند؛ پس اگر بگوید: «اگر مریض من خوب شود برای خدا بر عهده من است که ده هزار تومان به حرم امام حسین علیه السلام بدهم» نذر او صحیح است و باید مطابق آن عمل کند، بنابراین اگر صیغه نذر نخوانده باشد، عمل به آن واجب نیست. «۲» ۲. انسان کاری را می‌تواند نذر کند

که انجام دادن آن احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۵۵. برایش ممکن باشد؛ بنابراین کسی که نمی‌تواند پیاده به نجف یا کربلا برود، اگر نذر کند پیاده برود، نذر او صحیح نیست. «۱» ۳. اگر انسان نذر کند کاری را انجام دهد، باید همان طور که نذر کرده عمل کند، پس اگر نذر کند روز اول ماه به زیارت برود، چنانچه روز قبل یا بعد از آن برود، کفایت نمی‌کند و به نذر عمل نشده است. «۲» ۴. اگر نذر کند که به زیارت یکی از امامان علیهم السلام برود، چنانچه به زیارت امام دیگر برود کافی نیست و چنانچه به واسطه عذر نتواند آن امام را زیارت کند، چیزی بر او نیست بنابراین اگر نذر کرده باشد به زیارت یکی از امامان مدفون در آن کشور یا یکی از امامزاده یا اماکن مقدس برود و به جهت ناامنی و عذری دیگر نتواند برود چیزی بر او واجب نیست. «۳» ۵. کسی که نذر کرده به زیارت برود و غسل زیارت و نماز آن را نذر نکرده، لازم نیست، غسل و نماز را انجام دهد. «۴» ۶. اگر برای حرم یکی از امامان علیهم السلام یا امامزادگان چیزی احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۵۶. نذر کند، باید آن را به مصارف حرم برساند؛ از قبیل فرش و پرده و روشنایی امّا اگر نتواند به این مصارف برساند، به افراد مسؤول یا عالمان متعهد مراجعه کند تا به مصارف شرعی آن برسد. «۱» ۷. اگر چیزی را نذر خود امام علیه السلام یا امامزاده کند، چنانچه مصرف معینی را قصد کرده باید به همان مصرف برساند و اگر مصرف معینی را قصد نکرده، باید به فقیران و زائران بدهد یا مسجد و مانند آن بسازد و ثواب آن را به امام هدیه کند. «۲» ۸. اگر چیزی را به حرم امامان علیهم السلام یا امامزادگان وقف کرده باشد، منافع آن صرف در تعمیر و نور و خدمت کاران حرم و نگهبانان و سایر امور مربوط به حرم می‌شود. «۳» ۹. اگر چیزی را برای سیدالشهدا علیه السلام وقف کرده باشند، صرف در عزاداری آن حضرت؛ مانند مزد قاری و مداح و آنچه در مجلس عزای امام حسین علیه السلام متعارف است می‌شود. «۴»

ترت امام حسین علیه السلام

به پاس فداکاری امام حسین علیه السلام و شهادت ایشان در راه احیای دین، آثار و احکام خاصی برای خاک قبر «۱» آن امام قرار داده شده است: ۱- در حال نماز سجده بر تربت امام حسین علیه السلام مستحب است و سبب افزایش ثواب نماز می‌باشد. «۲» ۲- خوردن هر نوع خاکی حرام است به جز تربت حسینی که خوردن اندکی از آن به نیت شفا گرفتن جایز است. «۳» ۳- بر آوردن کام نوزادان با تربت حسینی مستحب است. «۴» ۴- حفظ احترام آن لازم است و هرگونه بی‌احترامی به آن حرام می‌باشد، از جمله: * نجس کردن آن جایز نیست. احکام فقهی سفر زیارتی عتبات، ص: ۵۸ * انداختن آن در جایی که بی‌احترامی باشد حرام است. * اگر در جایی که بی‌احترامی باشد بیفتد باید آن را بیرون آورند، حتی اگر در چاهی باشد و بیرون آوردن تربت ممکن نباشد، در صورت امکان باید چاه را تعطیل کنند. ۵- مستحب است، هنگام دفن میت مقداری تربت همراه او گذاشته شود و با حنوط «۱» او نیز مخلوط کنند. ۶- کالایی که به جایی می‌فرستند مستحب است مقداری تربت هم همراه آن بگذارند، مثلاً جهیزیه دختر. ۷- بوییدن و بوسیدن تربت امام حسین علیه السلام و بر چشم مالیدن مستحب است، و حتی دست کشیدن بر آن و بر سایر اعضای بدن مالیدن نیز ثواب دارد. «۲» از این مسائل بر می‌آید که مستحب است تمام زندگی همراه با تربت حسینی باشد، آغاز و ادامه و پایان.

تسبیح تربت

ذکر گفتن با تسبیحی که از تربت امام حسین علیه السلام ساخته شده باشد و حتی همراه داشتن آن مستحب است، حال که سخن از تسبیح تربت به میان آمد، بجاست تاریخچه مختصر آن نیز گفته شود: پس از آنکه پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله ذکرهای معروف را به دخترشان حضرت زهرا علیها السلام آموختند، ایشان برای شمارش آن ذکرها، تسبیحی از نخ پشمین ساختند که به آن گره‌های متعدد زده بودند، پس از شهادت حضرت حمزه سید الشهداء علیه السلام در غزوه احد، حضرت زهرا علیها السلام از تربت

ایشان تسبیحی ساخته و به نخ کرده بودند و با آن تسبیحات را می‌گفتند، مردم نیز پس از آن همین گونه عمل کردند، چون امام حسین علیه السلام در کربلا به شهادت رسید، به خاطر فضیلت تربت او، این کار درباره تربت قبر آن امام شهید انجام گرفت. امام صادق علیه السلام فرمود: من کان معه سبحة من طین قبر الحسین علیه السلام کتب مستحاً و ان لم یسبح بها. «۱» هر که تسبیحی از تربت قبر حسین علیه السلام داشته باشد، تسبیحگویی نوشته می‌شود، هر چند با آن تسبیح نگوید.

آب فرات

فرات رودخانه عظیمی است که حادثه عظیم کربلا در نزدیکی آن اتفاق افتاده است و یادآور تشنگی ابا عبدالله الحسین علیه السلام و یاران ایشان در روز عاشور است. مطابق آنچه در روایات آمده، آب این رودخانه دارای فضیلت و برکت بسیاری است «۱» به چند نمونه از احکام فقهی مربوط به این آب اشاره می‌شود: ۱. نوشیدن در هر حال و برای شفا یافتن از بیماری مستحب است و اثر دارد. «۲» ۲. مستحب است کام نوزاد را با آب فرات و تربت سیدالشهدا علیه السلام بردارند. «۳» ۳. مستحب است غسل زیارت قبور معصومین علیهم السلام در صورت امکان با آب فرات باشد. «۴» والحمد لله اولاً و آخراً

زیارت ائمه معصومین

شناخت امام علیه السلام

زائر قبل از زیارت باید بداند: الف) امام علیه السلام کیست؟ ب) حرم کجاست؟ ج) فضیلت زیارت امام علیه السلام چیست؟ د) هنگام تشرف به حرم، چه وظیفه ای دارد؟ «امام علیه السلام در زمان خود یگانه روزگار است، کسی به رتبه او نمی‌رسد، جایگزینی برای او وجود ندارد و نظیری برای او نخواهد بود». (کافی ج ۱ ص ۱۹۸ حدیث ۱) «امام علیه السلام برگزیده الهی است و خدا او را به امامت مردم منصوب کرده است». (کافی ج ۱ ص ۲۰۳ حدیث ۲) «امام علیه السلام امین خدا در بین مردم و حجت خدا بر بندگان اوست. امام علیه السلام، وارسته از گناهان و معایب. امام علیه السلام، ماه تابان، چراغ فروزان و روشنی بخش راه هدایت است». (کافی ج ۱ ص ۱۹۸ حدیث ۱) «شناخت امام علیه السلام موجب قبولی اعمال است». (کافی ج ۱ ص ۲۰۳ حدیث ۲) «محبت به امام علیه السلام، محبت به خدا و دشمنی با امام علیه السلام دشمنی با خداست. پوینده راه امام علیه السلام رستگار است اما کسی که راهی، غیر از راه امام علیه السلام برگزیند گمراه است. امام علیه السلام شاهد اعمال مردم در دنیا و شفیع آنها در روز قیامت است. خدا ولایت امام علیه السلام را وسیله طهارت خلقت، پاکی روح و ترکیه انسانها قرار داده است». (زیارت جامعه کبیره [مفاتیح الجنان])

حرم امام علیه السلام

حرم، مکانی است که رعایت حرمتش لازم و هتک آن حرام شمرده شده است. حرم امام، مکان مقدسی است که قبر مطهر امام را در بر دارد. حرم امام حریم ولایت و جایگاه میثاق با ولی الله است. حرم امام مکان مطهری است که محل نزول ملائکه الهی است. حرم امام، جایگاه تقرب و سرای وصال است. حرم امام محل نزول رحمت الهی و استجاب دعا است. حرم امام جایگاه قدسیان است و فقط پذیرای حضور خوبان است. حرم امام مکان مقدسی است که حضور ناپاکان در آن منع شده است. پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم می‌فرماید: «یا علی، خداوند متعال قبر تو و قبر فرزندان را جایگاهی از بهشت قرار داده است». (بحار الانوار ج ۱۰۰ ص ۱۲۰ روایت ۲۲)

فضیلت زیارت

امام رضا علیه السلام: زیارت ائمه علیهم السّلام وفا کردن به عهد و پیمان با آنها است. (علل الشرایع ج ۲ ص ۱۶۹ حدیث ۳) امام صادق علیه السلام: زیارت ائمه علیهم السّلام مانند زیارت پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم است. (علل الشرایع ج ۲ ص ۱۷۰ حدیث ۶) پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم: زیارت ائمه علیهم السّلام موجب آمرزش گناهان می شود و ثوابش برابر با ۷۰ حجّ است. (بحارالانوار ج ۱۰۰ ص ۱۲۱ روایت ۲۲) پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم: من زائرین ائمه علیهم السّلام از وحشت قیامت نجات می دهم. (کامل الزیارات ص ۵۶ حدیث ۶) پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم: زائرین ائمه علیهم السّلام به شفاعت من رسیده، مرا در بهشت زیارت می کنند. (بحارالانوار ج ۱۰۰ ص ۱۲۱ روایت ۲۲) امام رضا علیه السلام: ائمه علیهم السّلام زائر خود را شفاعت می کنند. (علل الشرایع ج ۲ ص ۱۶۹ حدیث ۳) امام صادق علیه السلام: پاداش زیارت ائمه علیهم السّلام بهشت است. (بحارالانوار ج ۱۰۰ ص ۱۲۴ روایت ۳۳)

آداب زیارت ۱

و آن بسیار است و در اینجا به چند چیز اکتفا می شود اول غسل پیش از بیرون رفتن برای سفر زیارت دوم ترک کلام بیهوده و لغو و مخاصمه و مجادله در راه سیم غسل برای زیارت هر امامی و آنکه بخواند دعای وارده آن را و بیاید آن در اول زیارت وارث چهارم طهارت از حدث کبری و صغری پنجم پوشیدن جامه‌های پاک و پاکیزه و نو و نیکو است سفید بودن رنگ آن ششم در وقت رفتن به روضه مقدسه گامها را کوتاه برداشتن و به آرامی و وقار سیر نمودن و خاضع و خاشع بودن و سر به زیر انداختن و به بالا و اطراف خود التفات نمودن هفتم خوشبو نمودن خود را در غیر زیارت امام حسین علیه السلام هشتم در وقت رفتن به حرم مطهر زبان را به ذکر تکبیر و تحمید و تسبیح و تهلیل و تمجید مشغول کردن و به صلوات فرستادن بر محمد و آل محمد علیهم السلام دهان را معطر نمودن نهم بر در حرم شریف ایستادن و اذن دخول طلبیدن و سعی در تحصیل رقت قلب و خضوع و شکستگی خاطر نمودن به تصوّر و فکر در عظمت و جلالت قدر صاحب آن مرقد منور و اینکه می بیند ایستادن او را و می شنود کلام او را و جواب می دهد سلام او را چنانچه به همه اینها شهادت می دهد در وقت خواندن اذن دخول و تدبّر در محبت و لطفی که به شیعیان و زائران خود دارند و تأمل در خرابیهای حال خود و خلافها که به آن بزرگواران کرده و فرموده‌های بی حدّ که از ایشان نشنیده و آزارها و اذیتها که از او به ایشان یا به خاصّیان و دوستان ایشان رسیده که برگشتن آن به آزرده شدن ایشان است و اگر برآستی در خود نگرده قدمهایش از رفتن باز ایستد و قلبش هراسان و چشمش گریان شود و این روح تمام آداب است و شایسته است در اینجا ذکر کنیم اشعار سخاوی و روایتی را که علامه مجلسی رحمه الله در بحار از کتاب عیون المعجزات نقل فرموده اما اشعار سخاوی که شایسته است در آن حال تمثّل به آنها این است: *قَالُوا غَدَا نَاتِي دِيَارَ الْحِمَى وَيُنزِلُ الرِّكْبُ بِمَغْنَاهُمْ فَكُلُّ مَنْ كَانَ مُطِيعاً لَهُمْ أَصِيحَّ مَسْرُوراً بَلْقِيَاهُمْ قُلْتُ فَلَيْ ذَنْبٌ فَمَا حَيْلتِي بآيِ وَجْهِهِ أَلَقَّاهُمْ قَالُوا أَلَيْسَ الْعَفْوُ مِنْ شَانِهِمْ لَا سَيِّمًا عَمَّنْ تَرَجَّاهُمْ فَجِئْتُهُمْ أَسْجِي إِلَى بَابِهِمْ أَرْجُوهُمْ طَوَّراً وَآخْشَاهُمْ وَآمِيَا* آن روایت شریف چنین است که وقتی ابراهیم جمّال که یکی از شیعیان بوده خواست خدمت علی بن یقطين رضی الله عنه برسد چون ابراهیم ساربان بود و علی بن یقطين وزیر هارون رشید بود و به حسب ظاهر شأن ابراهیم نبود که در مجلس علی وارد شود لهذا او را راه نداد اتفاقاً در همان سال علی بن یقطين به حجّ مشرف شد در مدینه خواست خدمت حضرت موسی بن جعفر علیه السلام مشرف شود حضرت او را راه نداد روز دوم در بیرون خانه علی آن حضرت را ملاقات نمود عرضه داشت که ای سید من تقصیر من چه بوده که مرا راه ندادید فرمود به جهت آنکه راه ندادی برادرت ابراهیم جمّال را و حق تعالی ابا فرموده از آنکه سعی تو را قبول فرماید مگر بعد از آنکه ابراهیم تو را عفو نماید علی گفت گفتم ای سید و مولای من ابراهیم را من

در این وقت کجا ملاقات کنم من در مدینه‌ام و او در کوفه است فرمود هر گاه شب داخل شود تنها برو به بقیع بدون آنکه کسی از اصحاب و غلامان تو بفهمد در آنجا شتری زین کرده خواهی دید آن شتر را سوار می‌شوی و به کوفه می‌روی علی بن یقطین شب به بقیع رفت و همان شتر را سوار شد به اندک زمانی در خانه ابراهیم جمال رسید شتر را خوابانید و در را کوبید ابراهیم گفت کیست گفت علی بن یقطینم ابراهیم گفت علی بن یقطین بر در خانه من چه می‌کند فرمود بیرون بیا که امر من عظیم است و قسم داد که او را اذن دخول دهد چون داخل شد گفت ای ابراهیم آقا و مولی ابا فرمود که عمل مرا قبول نماید مگر آنکه تو از من بگذری گفت غَفَرَ اللَّهُ لَكَ پس علی بن یقطین صورت خود را بر خاک گذاشت و ابراهیم را قسم داد که پا روی صورت من گذار و صورت مرا زیر پای خود بمال ابراهیم امتناع نمود علی او را قسم داد که چنین کند پس ابراهیم پا بصورت علی بن یقطین گذاشت و رُخ او را زیر پای خود بمالید و علی می‌گفت اللَّهُمَّ اشْهَدْ بَارِئَاتِهَا تو شاهد باش پس بیرون آمد و سوار شد و همان شب به مدینه برگشت و شتر را بر در خانه حضرت موسی بن جعفر علیه السلام خوابانید آن وقت حضرت او را اذن داد بر آن جناب وارد شد و حضرت از او قبول فرمود از ملا-حظه این خبر معلوم می‌شود که حقوق اخوان به چه اندازه است. دهم بوسیدن عتبه عالیه و آستانه مبارکه است و شیخ شهید رحمه الله فرموده که اگر زیارت کننده سجده کند و نیت کند که از برای خدا سجده می‌کنم به شکر اینکه مرا به این مکان رسانیده بهتر خواهد بود. یازدهم مقدم داشتن پای راست در وقت داخل شدن و مقدم داشتن پای چپ در وقت بیرون آمدن مانند مساجد دوازدهم رفتن به نزد ضریح مطهر به نحوی که بتواند خود را به آن بچسباند و توهم آنکه دور ایستادن ادبست و هم است زیرا که وارد شده تکیه کردن بر ضریح و بوسیدن آن سیزدهم در وقت زیارت پشت به قبله و رو به قبر مؤثر ایستادن و ظاهراً این ادب مختص به معصوم است و چون از خواندن زیارت فارغ شد گونه راست را به ضریح بگذارد و به حال تضرع دعا کند پس گونه چپ را بگذارد و بخواند خدا را به حق صاحب قبر که او را از اهل شفاعت آن بزرگوار قرار دهد و مبالغه کند در دعا و الحال پس برود به سمت سیر مطهر و رو به قبله بایستد و دعا کند چهاردهم ایستادن در وقت خواندن زیارت اگر عذری ندارد از ضعف و درد کمر و درد پا و غیرها پانزدهم گفتن تکبیر در نزد دیدن قبر مطهر پیش از شروع در خواندن زیارت و در خبری است که هر که تکبیر بگوید پیش روی امام علیه السلام و بگوید لَإِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ نوشته شود برای او رِضْوَانُ اللَّهِ الْأَكْبَرُ شانزدهم خواندن زیارات مأثور و آورده از سادات ائمه علیهم السلام و ترک خواندن زیارتهای مخترعه که بعضی خردان از عوام آنها را با بعضی از زیارات تلفیق کرده و نادانان را به آن مشغول ساخته شیخ کلینی رحمه الله روایت کرده از عبدالرحیم قصیر که گفت وارد شدم بر حضرت صادق علیه السلام و گفتم فدایت شوم از پیش خود دعائی اختراع کردم فرمود واگذار مرا از اختراع خود هر گاه تو را حاجتی روی دهد پناه بر به حضرت رسول صلی الله علیه و آله و دو رکعت نماز کن و هدیه کن آن را بسوی آن حضرت الخ هفدهم بجا آوردن نماز زیارت و اَقْلِ آن دو رکعت است شیخ شهید فرموده که اگر زیارت برای پیغمبر است نماز را در روضه مطهره بجا آورد و اگر در حرم یکی از ائمه است در بالای سر بجا آورد و اگر بجا آورد آن دو رکعت را در مسجد مکان یعنی مسجد حرم جایز است و علامه مجلسی رحمه الله فرموده که نماز زیارت و غیر آن را به گمان فقیر در پشت سر و بالای سر کردن بهتر است و علامه بحر العلوم نیز در دره فرموده: وَمِنْ حَدِيثِ كَرْبَلَا وَكَعْبِيَّةٍ لِكَرْبَلَا بَانَ عَلُو الرُّبِّيَّةِ وَغَيْرِهَا مِنْ سَائِرِ الْمَشَاهِدِ أَمْثَالُهَا بِالثَّقَلِ ذِي الشَّوَاهِدِ وَرَاعَ فِيهِنَّ اقْتِرَابَ الرَّمْسِ وَآثِرَ الصَّلَاةِ عِنْدَ الرَّاسِ وَصَلَّ خَلْفَ الْقَبْرِ فَالصَّحِيحُ كَعْبِيَّةٍ فِي نَدْبِهَا صَرِيحٌ وَالْفَرْقُ بَيْنَ هَذِهِ الْقُبُورِ وَغَيْرِهَا كَالثُّورِ فَوْقَ الطُّورِ فَالسَّعْيُ لِلصَّلَاةِ عِنْدَهَا نَدْبٌ وَقَوْلُهَا بِلِ اللُّصُوقِ قَدْ طَلَبَ هِيَجدهم خواندن سوره یس در رکعت اول و سوره الرُّحْمَن در رکعت دوم اگر برای آن زیارتی که نماز آن می‌خواند کیفیت مخصوصی ذکر نفرموده باشند و آنکه دعا کند بعد از نماز به آنچه وارد شده یا به آنچه در خاطر او می‌رسد برای دین و دنیای خود و تعمیم دهد در دعا زیرا که آن به اجابت نزدیکتر است نوزدهم شیخ شهید رحمه الله فرموده که کسی که داخل حرم مطهر شود و ببیند که نماز جماعت منعقد شده است ابتدا به نماز کند پیش از آنکه زیارت کند و همچنین ترک کند زیارت را و داخل نماز شود

اگر وقت نماز شده و اگر نه ابتدا کردن به زیارت اولی است چه آن غایت مقصد او است و اگر در بین زیارت نماز پیا شد مستحب است از برای زائران که زیارت را قطع کنند و روی آورند به نماز و کراهت دارد ترک آن و بر ناظر حَرَم است که مردم را امر کند به نماز بیستم شیخ شهید رحمه الله از جمله آداب زیارت شمرده تلاوت کردن قرآن نزد ضرایح مطهره و هدیه کردن آن را به روح مقدس مَرُور و نفع آن به زیارت کننده عاید می‌شود و متضمن تعظیم مَرُور است بیست و یکم ترک نمودن سخنان ناشایسته و کلمات لغو و بیهوده و اشتغال به صحبت‌های دنیوی که همیشه در هر جا مذموم و قبیح و مانع رزق و جالب قساوت قلب است خصوص در این بقاع مطهره و قُبَاب سامیه که خدای تعالی خبر می‌دهد از بزرگی و جلال آن‌ها در سوره نُور «فِي بُيُوتٍ أَذِنَ اللَّهُ أَنْ تُرْفَعَ» الآية بیست و دویم بلند نکردن صدای خود در وقت زیارت چنانچه در هدیه الزائرین ذکر کردم بیست و سیم وداع کردن امام علیه السلام را در وقت بیرون رفتن از بلد آن حضرت به مأثور یا به غیر آن بیست و چهارم توبه و استغفار نمودن به جهت گناهان و بهتر کردن حال و کردار و گفتار خود را بعد از فراغ از زیارت از آنچه دارا بود پیش از زیارت بیست و پنجم انفاق کردن به قدر میسور بر خادمان آستانه شریفه و سزاوار است که خدام آن محل شریف از اهل خیر و صلاح و صاحب دین و مروّت باشند و تحمّل نمایند آنچه از زائرین می‌بینند و خشم خود را بر آن‌ها فرو نشانند و غلظت و دُرُشتی بر آن‌ها نمایند و بر قضاء حوائج محتاجین اقدام کنند و غُربا را راهنمایی و دلالت کنند اگر راه مقصد را گم نمایند و بالجمله بایست خدام را که به حقیقت و راستی مشغول شوند در خدمات لازمه از نظیف و حراست و محافظت زائران و غیره بیست و ششم انفاق و احسان بر فقراء مجاورین و مساکین متعففین بلد امام علیه السلام خصوصاً سادات و اهل علم و مُنْقَطِعین که به مرارت غربت و تنگدستی مبتلا و همواره علم تعظیم شعائر الله را برپا نموده و دارا هستند جهاتی را که ملاحظه هر یک از آن‌ها کافی است در لزوم اعانت و رعایت بیست و هفتم شیخ شهید فرموده که از جمله آداب تعجیل کردن در بیرون رفتن است در وقتی که دَرُک کرد حَظّ خود را از زیارت برای مزید تعظیم و احترام و شدت شوق به رجوع و نیز فرموده که در وقتی که زنها می‌خواهند زیارت کنند بایست که خود را جدا کنند از مردان و تنها زیارت کنند و اگر در شب زیارت کنند اولی است و باید که تغییر وضع کنند یعنی لباس خوب و عالی را به لباس پست بدل کنند که شناخته نشوند و مخفی و پنهان بیرون آیند که کسی کمتر ایشان را ببیند و شناسد و اگر با مردان زیارت کنند نیز جایز است اگر چه مکروه است مؤلف گوید از این کلمات معلوم شد کثرت قبح و شناعة آنچه متعارف شده فعلاً که زنها به اسم تشرّف به زیارت خود را آرایش نموده با لباسهای نفیس از خانه‌ها بیرون می‌آیند و در حریمهای مطهره مزاحمت با نامحرمان نموده و فشار به بدنهای ایشان داده یا خود را متصل به ضرایح مطهره نموده یا در قبله مردمان نشسته مشغول به زیارت خواندن شده و حواس مردم را پریشان نموده عبادان محل را از زائرین و نماز گذاران و مُتَضَرِّعین و گریه کنندگان از کار خود بازداشته و داخل در زمره صَادِقین عَن سَبِيلِ اللَّهِ شده الی غیر ذلک و فی الحقیقه بایست این زیارت از آن زنها از منکرات شرع شمرده شود نه عبادات و داخل در موبقات شود نه قُرَبات از حضرت صادق علیه السلام منقولست که حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام به اهل عراق فرمود «یا أَهْلَ الْعِرَاقِ بُنْتُ أَنْ نِسَائِكُمْ يُوَفِّينَ الرَّجَالَ فِي الطَّرِيقِ أَمَا تَشْتَحِيُونَ» (ای اهل عراق به من خبر رسیده که زنها شما می‌رسند به مردها در راه یعنی برمی‌خورند به نامحرمان در کوچه و بازار آیا حیا نمی‌کنید شماها) وَقَالَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ لَا يُعَارُ. وَ فِي الْفَقِيهِ: رَوَى الْأَضْيَعُ بْنُ نَبَاتَةَ عَنِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ، قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ: يَظْهَرُ فِي آخِرِ الزَّمَانِ وَاقْتِرَابِ السَّاعَةِ، وَهُوَ شَرُّ الْأَزْمِنَةِ، نِسْوَةٌ كَاشَتْفَاتُ عَارِيَاتٍ مُتَبَرِّجَاتٍ مِنَ الدِّينِ، دَاخِلَاتٌ فِي الْفِتَنِ، مَائِلَاتٌ إِلَى الشَّهَوَاتِ مُسْرِعَاتٌ إِلَى اللَّذَاتِ، مُسْتَحَلَّاتُ الْمُحَرَّمَاتِ، فِي جَهَنَّمَ خَالِدَاتٌ. بیست و هشتم سزاوار است وقتی که زوار بسیار است کسانی که سبقت به ضریح گرفته‌اند تخفیف دهند زیارت را و بیرون روند تا دیگران نیز مثل آنها به قرب ضریح فائز گردند مؤلف گوید که ما در مقام زیارت امام حسین علیه السلام نقل خواهیم کرد آدابی که زائرین آن جناب باید مراعات آنها را نمایند.

چون اراده سفر کنی سزاوار آن است که روزه بداری روز چهارشنبه و پنجشنبه و جمعه را و اختیار نمائی روز شنبه را یا روز سه شنبه را یا روز پنجشنبه را و اجتناب کن از سفر کردن در روز دوشنبه و چهارشنبه و پیش از ظهر روز جمعه و از سفر کردن در این ایام که در این نظم واقع شده: هفت روزهی نحس باشد در مهی زان حذر کن تا نیایی هیچ رنج سه و پنج و سیزده با شانزده بیست و یک با بیست و چهار و بیست و پنج در بعضی روایات نقل شده که بیست و یکم سفر کردن خوبست و در روز هشتم و بیست و سیم خوب نیست. و سفر مکن در محاق شهر و در حالیکه قمر در برج عقرب باشد و اگر ضرورتی حاصل شود برای سفر کردن در این اوقات دعاهای سفر را بخوان و تصدق کن و هر وقت که خواهی به سفر رو. (توضیح: بعضی از سفرهاست که ما اختیار تعیین روز آن را نداریم مثل کاروان هائی که برای سفر عتبات عالیات تاریخ حرکت از طرف محل ثبت نام شده تعیین می گردد بنا بر این اگر به روزهائی که در آن مسافرت کراهت دارد افتاد می توان با صدقه آن کراهت را برطرف نمود.) روایت شده که مردی از اصحاب حضرت امام محمد باقر علیه السلام اراده سفری کرد خدمت آن حضرت رسید تا وداع کند با آن جناب حضرت به او فرمود که پدرم علی بن الحسین علیه السلام هرگاه اراده می نمود که بیرون رود بسوی بعض املاک خود می خرید سلامتی خود را از خدا به آنچه آسان بود برای او یعنی به دادن صدقه به هر چه که ممکن بود و این در وقتی بود که پای خود را در رکاب می گذاشت و چون به سلامت از سفر مراجعت می کرد شکر می کرد خدا را و تصدق می داد به آنچه که ممکن بود آن مرد وداع کرد و رفت و بجا نیاورد آنچه را که آن حضرت فرموده بود پس هلاک شد در راه این خبر به امام محمد باقر علیه السلام رسید فرمود این مرد پند داده شد اگر می پذیرفت و سزاوار است که پیش از متوجه شدن غسل بکنی پس جمع می کنی اهل خود را نزد خود و دو رکعت نماز می گذاری و از خدا خیر خود را سؤال می نمائی و آیه الکرسی می خوانی و حمد و ثنای الهی بجا می آوری و صلوات بر حضرت رسول و آل او صلوات الله علیهم می فرستی و می گوئی «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَوْدِعُكَ الْيَوْمَ نَفْسِي وَأَهْلِي وَمَالِي وَوُلْدِي وَمَنْ كَانَ مِنِّي بِسَبِيلِ الشَّاهِدَةِ مِنْهُمْ وَالْعَائِبِ، اللَّهُمَّ احْفَظْنَا بِحِفْظِ الْإِيمَانِ وَاحْفَظْ عَلَيْنَا، اللَّهُمَّ اجْعَلْنَا فِي رَحْمَتِكَ، وَلَا تَسُدُّ لَنَا فَضْلَكَ، إِنَّا إِلَيْكَ رَاغِبُونَ، اللَّهُمَّ إِنَّا نَعُوذُ بِكَ مِنْ وَعَثَاءِ السَّفَرِ، وَكَابِيَةِ الْمُنْقَلَبِ وَسُوءِ الْمُنْظَرِ، فِي الْأَهْلِ وَالْمَالِ وَالْوَالِدِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ هَذَا التَّوَجُّهَ طَلَبًا لِمَرْضَاتِكَ وَتَقَرُّبًا إِلَيْكَ، [اللَّهُمَّ] قَبِّلْنِي مَا أُوْمَلُهُ وَأَرْجُوهُ فِيكَ وَفِي أَوْلِيَاءِكَ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ» پس وداع کن اهل خود را و برخیز و بر در خانه بایست و تسبیح حضرت فاطمه علیها السلام را بخوان و سوره حمد را از پیش رو و از جانب راست و از جانب چپ بخوان و همچنین آیه الکرسی را از سه جانب بخوان و بگو: اللَّهُمَّ إِلَيْكَ وَجْهْتُ وَجْهِي وَعَلَيْكَ خَلَفْتُ أَهْلِي وَمَالِي وَمَا حَوَّلْتَنِي وَقَدْ وَثَقْتُ بِكَ فَلَا تُخَيِّبْنِي يَا مَنْ لَا يُخَيِّبُ مَنْ أَرَادَهُ، وَلَا يُضَيِّعُ مَنْ حَفِظَهُ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَي مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، وَاحْفَظْنِي فِيمَا غَبْتُ عَنْهُ، وَلَا تَكِلْنِي إِلَى نَفْسِي يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ الدُّعَاءُ پس بخوان سوره قل هو الله أحد را یازده مرتبه و سوره انا انزلناه و آیه الکرسی و سوره قل أعوذ برب الناس و قل أعوذ برب الفلق پس دست بر جمیع بدن خود بمال و تصدق کن به هر چه میسر باشد و بگو: اللَّهُمَّ إِنِّي اشْتَرَيْتُ بِهَذِهِ الصَّدَقَةِ سَلَامَتِي وَسَلَامَةَ سَفَرِي وَمَا مَعِيَ اللَّهُمَّ احْفَظْنِي وَاحْفَظْ مَا مَعِيَ، وَبَلِّغْنِي وَبَلِّغْ مَا مَعِيَ بِبَلَاغِكَ الْحَسَنِ الْجَمِيلِ و با خود برادر عصائی از چوب درخت بادام تلخ که روایت شده که هر که به سفری رود و با خود برادر عصاء بادام تلخ و بخواند و لَمَّا تَوَجَّهَ تَلْقَاءَ مَدِينَتَا وَاللَّهُ عَلَي مَا نَقُولُ وَكَيْلٌ و این در سوره قصص است حق تعالی او را ایمن گرداند از هر شیء دزدنده و از هر دزد ظلم کننده و از هر حیوان صاحب زهری تا به خانه خود برگردد و با او باشد هفتاد و هفت ملک که طلب آموزش کند برای او تا برگردد و عصا را بگذارد و سئمت است که با عمامه بیرون روی و سر عمامه در زیر حنک بگردانی تا اینکه به تو آسیبی نرسد از دزد و غرق شدن و سوختن و قدری از تربت امام حسین علیه السلام با خود بردار و در وقت برداشتن بگو: اللَّهُمَّ هَذِهِ طِينَةٌ قَبْرِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ، وَلِيكَ وَابْنِ وَلِيِّكَ، اتَّخَذْتُهَا حِزْرًا لِمَا أَخَافُ وَ مَا لِي- أَخَافُ * و با خود بردار انگشتر عقیق و فیروزج و خصوص انگشتری که عقیق آن زرد باشد و بر یک طرفش نقش باشد

ماشاءالله لا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ و برطرف دیگرش محمد و علی، سید بن طاوس در امان الاخطار روایت کرده از ابو محمد قاسم بن علا از صافی خادم امام علی النقی علیه السلام که گفت رخصت طلبیدم از آن حضرت که به زیارت جدش امام رضا علیه السلام بروم فرمود که با خود انگشتری داشته باش که نگینش عقیق زرد باشد و نقش نگین ماشاءالله لا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ باشد و بر روی دیگر نگین محمد و علی نقش کرده باشند چون این انگشتر را با خود داری امان یابی از شرّ دزدان و راهزنان و برای سلامتی تو تمامتر است و دین ترا حفظ کننده تر است خادم گوید بیرون آمدم و انگشتری که حضرت فرمود بهم رسانیدم و برگشتم که وداع کنم چون وداع آن حضرت کرده برگشتم و دور شدم فرمود که مرا برگردانند چون برگشتم فرمود ای صافی گفتم لَبَّيْكَ يَا سَيِّدِي فرمود که انگشتر فیروزه هم باید با خود داشته باشی بدرستی که میان طوس و نیشابور شیری بر خواهد خورد به تو و قافله را منع خواهد کرد از رفتن تو پیش برو و این انگشتر را به شیر بنما و بگو مولای من می گوید که دور شو از راه و باید که بر یک طرف نگین فیروزه الله المَلِكُ نقش کنی و بر طرف دیگر المَلِكُ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ زیرا که نقش انگشتر امیرالمؤمنین علیه السلام الله المَلِكُ بود چون خلافت بر آن جناب برگشت المَلِكُ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ نقش کرد و نگینش فیروزه بود و چنین نگین امان می بخشد از حیوانات درنده و باعث ظفر و غلبه می شود در جنگها صافی گوید که رفتم به سفر و به خدا سوگند در همان مکان که حضرت فرموده بود شیر بر سر راه آمد و آنچه فرموده بود به عمل آوردم و شیر برگشت چون از زیارت برگشتم آنچه گذشته بود به خدمت آن جناب عرض کردم فرمود که یک چیز ماند نگفتی اگر خواهی من نقل کنم گفتم ای آقای من شاید فراموش کرده باشم فرمود که شبی در طوس نزدیک قبر شریف شب را بسر می بردی گروهی از جنیان به زیارت قبر آن حضرت آمده بودند آن نگین را در دست تو دیدند و نقش آن را خواندند پس آن را از دست تو بدر آورده بردند به نزد بیماری که داشتند و آن انگشتر را در آبی شسته آب آن را به بیمار خود خوراندند و بیمارشان صحت یافت پس انگشتر را برگردانیدند و تو در دست راست کرده بودی ایشان در دست چپ تو کردند تو از این مطلب تعجب بسیار کردی و سبب آن را ندانستی و نزدیک سر خود یاقوتی یافته برداشتی و الحال همراه تو است بیر بازار و آن را به هشتاد اشرفی خواهی فروخت و این یاقوت هدیه آن جنیان است که برای تو آورده بودند خادم گفت یاقوت را به بازار بردم و به هشتاد اشرفی فروختم همچنانکه سیدم فرموده بود و از حضرت صادق علیه السلام منقول است که کسی که بخواند آیه الكرسی را در سفر در هر شب سالم بماند و سالم بماند آنچه با اوست و بگوید: اللَّهُمَّ اجْعَلْ مَسِيرِي عِبْرًا، وَ صِيَمَتِي تَفَكُّرًا، وَ كَلَامِي ذِكْرًا، و از حضرت امام زین العابدین علیه السلام مرویست که فرمود من پروا نمی کنم هر گاه بگویم این کلمات را اگر جمع شوند برای ضرر من جنّ و انس «بِسْمِ اللَّهِ وَ بِاللَّهِ، وَ مِنَ اللَّهِ وَ إِلَى اللَّهِ، وَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، اللَّهُمَّ إِلَيْكَ أَسْلَمْتُ نَفْسِي وَ إِلَيْكَ وَ جَهْتُ وَ جِهَتِي وَ إِلَيْكَ فَوَضْتُ أَمْرِي فَاحْفَظْنِي بِحِفْظِ الْإِيمَانِ مِنْ بَيْنِ يَدَيَّ وَ مِنْ خَلْفِي وَ عَنِ يَمِينِي وَ عَنِ شِمَالِي وَ مِنْ فَوْقِي وَ مِنْ تَحْتِي وَ اذْفَعْ عَنِّي بِحَوْلِكَ وَ قُوَّتِكَ، فَإِنَّهُ لَا حَوْلَ وَ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ». مؤلف گوید ادعیه و آداب سفر بسیار است و ما در اینجا اقتصار می کنیم بذکر چند ادب اول آنکه سزاوار است برای شخص هر گاه سوار می شود بِسْمِ اللَّهِ را ترک نکند دوم آنکه نفقه خود را حفظ کند و در جای محکم بگذارد زیرا که روایت شده که از فقه مسافر است حفظ کردن نفقه خود سیم آنکه در سفر اعانت رفا کند و از خدمت و کار کردن در حوائج ایشان مضایقه نکند تا حق تعالی بر طرف کند از او هفتاد و سه اندوه و پناه دهد او را در دنیا از همّ و غمّ و برطرف کند از او اندوه بزرگ روز قیامت را و روایت است که حضرت امام زین العابدین علیه السلام سفر نمی کرد مگر با اشخاصی که شناسند آن حضرت را برای آنکه در راه اعانت آنها نماید زیرا که هر گاه می شناختند آن جناب را نمی گذاشتند که آن حضرت کاری بکند و از اخلاق شریفه حضرت رسول صلی الله علیه و آله نقل شده که وقتی با اصحاب در سفر بود خواستند گوسفندی بکشند یکی گفت کشتن گوسفند با من دیگری گفت کندن پوست او با من و دیگری گفت پختن او با من حضرت فرمود جمع کردن هیزمش با من گفتند یا رسول الله این کار ما خواهیم کرد شما زحمت نکشید فرمود می دانم شما این کار را خواهید کرد لکن من خوشم نمی آید که از شما امتیازی پیدا کنم زیرا که حق تعالی کراهت

دارد که ببیند بنده خود را که فضیلت داده خودش را به رفقاییش و بدان که ثقیل‌ترین مردم در سفر نزد رفقا آن کسی است که با آنکه اعضایش صحیح و سالم است تنبلی می‌کند و مشغول کاری نمی‌شود و منتظر است که رفقای او کارهای او را بکنند چهارم آنکه مسافر مصاحبت کند با کسی که نظیر او باشد در انفاق کردن پنجم آنکه نیشامد از آب هر منزلی مگر بعد از آنکه ممزوج کند او را به آب منزل قبل و شایسته و لازم است برای مسافر که با خود بردارد از خاک بلد خویش و از طینتی که تربیت بر آن شده است و هر منزلی که وارد می‌شود مقداری از آن خاک بریزد در ظرف آب خود و آن را حرکت دهد پس بگذارد تا آب صاف شود آن وقت بنوشد ششم آنکه اخلاق خود را نیکو کند و حلم را زینت خود کند و بیاید در آداب زیارت حضرت امام حسین علیه السلام آنچه مناسب اینجا است هفتم آنکه توشه از برای سفر خود بردارد و از شرف آدمی است که توشه خود را نیکو گرداند بخصوص در سفر مکه بلی در سفر زیارت امام حسین علیه السلام توشه را از چیزهای لذیذ قرار دادن مانند بریانی و حلواها و غیره محبوب نیست چنانکه بیاید این مطلب در باب زیارت آن حضرت. و ابن اعمش گفته: مِنْ شَرَفِ الْإِنْسَانِ فِي الْأَسْفَارِ تَطْيِيبُهُ الزَّادَ مَعَ الْإِكْتَارِ وَلِيَحْسِنَ الْإِنْسَانُ فِي حَالِ السَّفَرِ أَخْلَاقَهُ زِيَادَةً عَلَى الْحَضَرِ وَلِيَدْعُ عِنْدَ الْوَضْعِ لِلْخَوَانِ مَنْ كَانَ حَاضِرًا مِنَ الْأَخْوَانِ وَلِيَكْثِرَ الْمَرْحَ مَعَ الصَّحْبِ إِذَا لَمْ يَسِيخِطِ اللَّهُ وَ لَمْ يَجْلِبْ أَدَى مَنْ جَاءَ بَلَدَهُ فَذَا ضَيْفٌ عَلَى إِخْوَانِهِ فِيهَا إِلَى أَنْ يَزْحَلَا يُبْرُلَيْتَيْنِ ثُمَّ لِيَأْكُلِ مِنْ أَكْلِ أَهْلِ الْبَيْتِ فِي الْمُسْتَقْبَلِ هشتم آنچه خیلی مهم است در سفر مراعات آن محافظت بر نمازهای فریضه است که بجا آورده شود با شرایط و حدود در اوایل اوقات چه آنکه بسیار مشاهده شده از حجاج و زوار که در طریق مسافرت ضایع کردند نمازهای فریضه خود را به جهت آنکه در وقت بجا نیاموردند یا بجا آوردند سواره و در محمل یا با تیمم یا با نجاست بدن یا جامه و امثال اینها که تمام از بی مبالاتی و استخفافشان به شأن نماز بوده و حال آنکه در روایت است از حضرت صادق علیه السلام که فرمود نماز فریضه بهتر است از بیست حج و یک حج بهتر است از خانه‌ای که پر از طلا- باشد و آن طلاها را تصدق دهند تا تمام شود و ترک مکن بعد از نمازهای مقصوره گفتن سی مرتبه سُبْحَانَ اللَّهِ وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ اللَّهُ أَكْبَرُ را که تأکید در آن وارد شده است.

اذن دخول هر یک از حرم‌های شریفه

و در اینجا ذکر می‌شود دو اذن دخول اول شیخ کفعمی فرموده چون خواستی داخل شوی به مسجد حضرت رسول صلی الله علیه و آله یا در یکی از مشاهد مشرفه ائمه علیهم السلام پس بگو: اللَّهُمَّ إِنِّي وَقَفْتُ عَلَى بَابِ مِنْ أَبْوَابِ بَيْتِ نَبِيِّكَ، صَلَوَاتِكَ عَلَيْهِ وَ آلِهِ، وَ قَدْ مَنَعْتَ النَّاسَ أَنْ يَدْخُلُوا إِلَّا بِإِذْنِهِ، فَقُلْتُ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بَيْتَ النَّبِيِّ إِلَّا أَنْ يُؤْذَنَ لَكُمْ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعْتَقِدُ حُرْمَةَ صَاحِبِ هَذَا الْمَشْهَدِ الشَّرِيفِ فِي عَيْتِهِ، كَمَا أَعْتَقِدُهَا فِي حَضْرَتِهِ، وَ أَعْلَمُ أَنَّ رَسُولَكَ وَ خُلَفَاءَكَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ أَحْيَاءٌ عِنْدَكَ يُرْزَقُونَ، يَرُونَ مَقَامِي وَ يَسْمَعُونَ كَلَامِي وَ يَرُدُّونَ سِيْلَامِي وَ أَنَّكَ حَجَبْتَ عَنِّي سَمْعِي كَلَامَهُمْ، وَ فَتَحْتَ بَابَ فَهْمِي بِلَذِيذِ مُنَاجَاتِهِمْ، وَ إِنِّي أَسْتَأْذِنُكَ يَا رَبِّ أَوَّلًا، وَ أَسْتَأْذِنُ رَسُولَكَ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ ثَانِيًا، وَ أَسْتَأْذِنُ خَلِيفَتَكَ الْإِمَامَ الْمَفْرُوضَ عَلَيَّ طَاعَتُهُ فَلَانَ بَنَ فَلَانَ بَجَايِ فَلَانَ بِنِ فَلَانَ نام ببرد آن امامی را که می‌خواهد زیارت کند و همچنین نام پدرش را ببرد مثلاً اگر در زیارت امام حسین علیه السلام است بگوید الْحَسِيْنَ بْنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَ اگر در زیارت امام رضا علیه السلام است بگوید: عَلِيُّ بْنُ مُوسَى الرَّضَا عَلَيْهِ السَّلَامُ وَ هكذا پس بگوید: وَ الْمَلَائِكَةُ الْمُؤَكَّلِينَ بِهَذِهِ الْبُقْعَةِ الْمُبَارَكَةِ ثَالِثًا، أَدْخُلْ يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَدْخُلْ يَا حُجَّةَ اللَّهِ أَدْخُلْ يَا مَلَائِكَةَ اللَّهِ الْمُقَرَّبِينَ الْمُقِيمِينَ فِي هَذَا الْمَشْهَدِ، فَمَآذَنْ لِي يَا مَوْلَايَ فِي الدُّخُولِ، أَفْضَلَ مَا أَدْنَتْ لِأَحَدٍ مِنْ أَوْلِيَائِكَ، فَإِنْ لَمْ أَكُنْ أَهْلًا لِذَلِكَ، فَانْتَ أَهْلٌ لِذَلِكَ پس بپوش عتبه مبارکه را و داخل شو و بگو: بِسْمِ اللَّهِ وَ بِاللَّهِ وَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَ عَلَى مِلَّةِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وَ ارْحَمْنِي وَ تَبَّ عَلَيَّ، إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ. دوم اذن دخولی است که علامه مجلسی رحمه الله از نسخه قدیمه از مؤلفات اصحاب برای دخول در سرداب مقدس و بُقَاعِ مَنْوَرِهِ ائمه علیهم السلام نقل فرموده و آن چنان است که می‌گوئی: اللَّهُمَّ إِنَّ هَذِهِ بُقْعَةُ طَهْرَتِهَا وَ عَقْوَةُ شَرَفَتِهَا، وَ مَعَالِمُ زَكَاةِهَا، حَيْثُ أَظْهَرَتْ فِيهَا أَدْلَةَ التَّوْحِيدِ، وَ أَشْبَاحَ الْعَرْشِ الْمَجِيدِ، الَّذِينَ اصْطَفَيْتَهُمْ مُلُوكًا لِحِفْظِ النَّظَامِ،

وَ اخْتَرْتَهُمْ رُؤَسَاءَ لِكُلِّ مِائَةٍ وَ بَعَثْتَهُمْ لِقِيَامِ الْقِسْطِ فِي ابْتِدَاءِ الْوُجُودِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ، ثُمَّ مَنَنْتَ عَلَيْهِمْ بِاسْتِنَابِهِ أَنْبِيَائِكَ لِحِفْظِ شَرَايِعِكَ وَ أَحْكَامِكَ، فَاكْمَلْتَ بِاسْتِخْلَافِهِمْ رِسَالَةَ الْمُنْذِرِينَ، كَمَا أُوجِبْتَ رِيَاسَتَهُمْ فِي فِطْرِ الْمُكَلَّفِينَ، فَسُبْحَانَكَ مِنْ إِلَهٍ مَا أَرَأَاكَ، وَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ مِنْ مَلَائِكِكَ مَا أَعْيَدَكَ، حَيْثُ طَابَقَ صِدْقُكَ مَا فَطَرْتَ عَلَيْهِ الْعُقُولَ، وَ وَافَقَ حُكْمُكَ مَا قَرَّرْتَهُ فِي الْمَعْقُولِ وَ الْمُنْقُولِ، فَلَكَ الْحَمْدُ عَلَى تَقْدِيرِكَ الْحَسَنَ الْجَمِيلَ، وَ لَكَ الشُّكْرُ عَلَى قَضَائِكَ الْمُعَلَّلِ بِاكْمَلِ التَّغْلِيلِ، فَسُبْحَانَ مَنْ لَا يُسْتَلُّ عَنْ فِعْلِهِ، وَ لَا يُنَازَعُ فِي أَمْرِهِ، وَ سُبْحَانَ مَنْ كَتَبَ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ قَبْلَ ابْتِدَاءِ خَلْقِهِ، وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي مَنَّ عَلَيْنَا بِحُكْمٍ يَقُومُونَ مَقَامَهُ لَوْ كَانَ حَاضِرًا فِي الْمَكَانِ، وَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الَّذِي شَرَّفَنَا بِأَوْصِيَاءَ يَحْفَظُونَ الشَّرَايِعَ فِي كُلِّ الْأَزْمَانِ، وَ اللَّهُ أَكْبَرُ الَّذِي أَظْهَرَهُمْ لَنَا بِمُعْجَزَاتٍ يَعْجُزُ عَنْهَا الثَّقَلَانِ، لَا حَوْلَ وَ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، الَّذِي أَجْرَانَا عَلَى عَوَائِدِهِ الْجَمِيلَةِ فِي الْأُمَّمِ السَّالِفِينَ، اللَّهُمَّ فَكَلِّ الْحَمْدُ وَ الثَّنَاءَ الْعَلِيُّ، كَمَا وَجِبَ لَوْجِهَكَ الْبَقَاءَ السَّرْمَدِيُّ، وَ كَمَا جَعَلْتَ نَبِيَّنَا خَيْرَ النَّبِيِّينَ، وَ مَلُوكَنَا أَفْضَلَ الْمَخْلُوقِينَ، وَ اخْتَرْتَهُمْ عَلَى عِلْمِ عَلَى الْعَالَمِينَ، وَ فَقَّنَا لِلسَّعْيِ إِلَى أَبْوَابِهِمْ الْعَامِرَةِ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ، وَ اجْعَلْ أَرْوَاحَنَا تَحِنُّ إِلَى مَوْطِئِ أَقْدَامِهِمْ، وَ نُفُوسِنَا تَهْوِي النَّظْرَ إِلَى مَجَالِسِهِمْ وَ عَرَصَاتِهِمْ، حَتَّى كَأَنَّنا نُخَاطِبُهُمْ فِي حُضُورِ أَشْخَاصِهِمْ، فَصَلِّ عَلَى اللَّهِ عَلَيْهِمْ مِنْ سَادَةِ غَائِبِينَ، وَ مِنْ سِلَالَةِ طَاهِرِينَ، وَ مِنْ أَيْمَةِ مَعْصُومِينَ، اللَّهُمَّ فَادْنُ لَنَا بِدُخُولِ هَذِهِ الْعَرَصَاتِ، الَّتِي اسْتَبَعَدَتْ بِيَارَتِهَا أَهْلَ الْأَرْضِينَ وَ السَّمَوَاتِ وَ أَرْسَلْ دُمُوعَنَا بِخُشُوعِ الْمَهَابَةِ، وَ ذَلِّلْ جَوَارِحَنَا بِذُلِّ الْعُبُودِيَّةِ وَ فَرَضِ الطَّاعَةِ، حَتَّى نَقَرَّ بِمَا يَجِبُ لَهُمْ مِنَ الْأَوْصَافِ، وَ نَعْتَرِفَ بِأَنَّهُمْ شُفَعَاءُ الْخَلَائِقِ إِذَا نُصِبَتِ الْمَوَازِينُ فِي يَوْمِ الْأَعْرَافِ، وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَ سَلَامٌ عَلَى عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَى مُحَمَّدًا وَ آلَهُ الطَّاهِرِينَ. پس بیوس عتبه را و داخل شو در حالتی که خاشع و گریان باشی پس بدرستی که آن اذن دخولست از ایشان صلوات الله علیهم اجمعین.

عراق

پیشینه عراق

سرزمین عراق یا بین النهرین، بنابر کاوشهای باستان شناسان، یکی از کهن ترین جایگاه های سکونت انسان و تمدن بشری است و پیشینه تاریخی آن به هزاران سال پیش از میلاد مسیح علیه السلام باز می گردد. نام «عراق»، بنا به گفته مورخان برگرفته از موقعیت جغرافیایی آن؛ یعنی نزدیکی و مجاورتش با آب است؛ زیرا عرب هر سرزمینی را که دارای صحرا و درخت باشد و در مجاورت دریا یا رودخانه قرار گیرد عراق گوید، و یا آنکه برگرفته از نام فارسی «ایران شهر» یا «ایراک» به معنای سرزمینهای پست است که پس از تعریب، عراق گردیده است. برخی از مستشرقان، نام این سرزمین را برگرفته از کلمه آرامی «آراکا» می دانند که به معنای سرزمین مقدس می باشد. همسایگان عراق عبارتند از: ترکیه در شمال، ایران در شرق، اردن و سوریه در غرب و عربستان و کویت در جنوب. مساحت عراق ۴۴۶۷۱۳ کیلومتر مربع و معادل یک سوم (۳۱) ایران است. این کشور از دو بخش «کوهستانی» و «دشت و صحرا» تشکیل شده و (به جز شمال آن) دارای آب و هوای سرد و خشک و گزنده در زمستان و گرم و سوزان در تابستان است. ملت عراق از همزیستی چندین قوم تشکیل یافته که عبارتند از: عرب، که اکثریت ساکنان این سرزمین را تشکیل داده است. کرد، که در بخش شمالی این کشور سکونت دارند و طبق برخی آمار، ۱۷٪ جمعیت عراق را تشکیل می دهند. ایرانی، که در شهرهای مذهبی عراق و مناطق مرزی میان ایران و عراق سکونت دارند. ترک، که در برخی استانهای شمالی هم مرز با ترکیه زندگی می کنند. همچنین ارمنه و آشوریان، اقلیتهای بسیار کوچکی را در این کشور تشکیل می دهند. دین مردم عراق عبارت است از شیعه، سنی، حنفی، مسیحی، یهودی، صابئه، و... لیکن اکثریت مردم عراق را مسلمانان شیعه تشکیل می دهند و بر اساس برخی آمار غیر رسمی، شیعیان متجاوز از ۶۰٪ مردم عراق اند.

پیشینه تاریخی عراق

عراق دارای پیشینه تاریخی بسیار کهن بوده و یکی از قدیمی ترین تمدنهای بشری را در خود پرورانده و جای داده است، از این رو، در جای جای عراق آثار تاریخی و باستانی متعلق به دوره های گوناگون؛ از هزاران سال پیش از تولد حضرت مسیح علیه السلام تا پس از ظهور اسلام را می توان دید، سیر تاریخی حکومتها و خاندانهای حاکم بر عراق بدین شرح است: ۱- سومریان (۴۵۰۰ ق. م ۲۳۰۰ ق. م) در این دوره، ملت سومر در بخش جنوبی عراق و در دو سمت رودخانه های دجله و فرات سکونت داشته اند و بنا بر کاوشهای باستان شناسان، این قوم که نژاد آنها همچنان مورد تردید است، دارای تمدن کشاورزی قابل توجهی بوده و چندین شهر را به نامهای: «ارک»، «اریدو»، «لاجش» و جزاینها پایه ریزی کرده بودند. پایتخت این سلسله حاکم، شهر باستانی «اور» بوده است. سومریان بر اثر حملات جنگجویان اکدی از میان رفتند. ۲- اکدیان (۴۵۰۰ ق. م ۲۳۰۰ ق. م) همزمان با حکومت سومریان در جنوب عراق، در میانه عراق سلسله دیگری از مردمان سامی نژاد زندگی می کردند و دارای شهرهای آبادی همچون: «بورسیبا»، «کیش»، «نفر»، «اجاده» و جز اینها بودند و همواره بر سر تصاحب زمینهای کشاورزی با دولت جنوبی خود به نزاع بر می خاستند تا آنکه در سال ۲۷۵۰ ق. م مردی به نام «سرجون اکدی» در میان آنان به قدرت رسید و توانست با جنگها و حملات خود سومریان را نابود و سرزمینهای آنان را تصاحب کند، لیکن ملت شکست خورده سومری بار دیگر توانست اکدیان را در حملات خود شکست دهد. پس از آن حاکمان سومری و اکدی به توافق رسیدند و در سال ۲۵۰۰ ق. م، کشور یکپارچه ای به نام «اکد و سومر»، که تمامی میانه و جنوب عراق را در بر می گرفت، پیا داشتند. ۳- ایلامیان (عیلامیان) اینان مردمانی بودند که در منطقه کوهستانی شمال خوزستان زندگی می کردند و پایتختشان شهر شوش بود. دارای دولتی مقتدر و جنگجویانی دلیر بودند. سربازان ایلامی در سال ۲۳۲۰ ق. م به سرزمین اکدیان حمله ور شدند و پس از اشغال پایتخت آنان، پادشاه اکدی را به اسارت خود در آوردند و بتدریج نفوذ و سیطره خود را بر سر تا سر میانه و جنوب عراق گسترش دادند. ۴- بابلیان (۲۲۰۰ ق. م) یکی از قبایل سامی به نام «عموریان» که همواره در کناره های دریای مدیترانه سکونت داشتند، به منظور دست یابی به منابع آب و کشاورزی، به سمت شرق حرکت کرده و سرزمینهای میانی عراق را به اشغال خود در آوردند و پایتخت خود را شهر بابل (در نزدیکی حله کنونی) قرار دادند. دهها سال میان عموریان و ایلامیان جنگها در گرفت و همچنان ادامه داشت تا آنکه ششمین پادشاه عموری با قدرت تمام به جنگ ایلامیان رفت و پس از شکست دادن ارتش آنان، شهر شوش پایتخت ایلامیان را به اشغال خود در آورد و بدین ترتیب امپراتوری عظیم خود را پایه ریزی کرد که از آن پس به نام «امپراتوری بابلیان» شهرت یافت. او شهر بابل را به اوج عظمت و شکوه و جلال رسانید که امروزه آثار آن زینت بخش موزه های جهان است. ۵- آشوریها (۱۳۰۰ ق. م ۶۰۶ ق. م) یکی از قبایل سامی آشوریان هستند که در سال ۳۰۰۰ ق. م به شمال عراق هجرت کردند. آنان نخست جزو قلمرو سومریان و سپس بابلیها قرار گرفتند. مردمان این قوم به شجاعت و جنگجویی شهرت داشتند؛ و به همین جهت نیروی نظامی دو حکومت پیشین را تشکیل می دادند. آنها پس از ضعف دولت بابلیها، نخست ایالات اطراف خود و سپس بابل را اشغال کردند و همچنان به توسعه امپراتوری خویش مشغول بودند تا آنکه در سال ۸۰۰ ق. م سرتاسر عراق و سرزمینهای شرق دریای مدیترانه و شمال آن را تا حدود ارمنستان در سیطره خود داشتند. پادشاه «سرجون دوم» و فرزندش «سنحاریب» یکی از مشهورترین پادشاهان این امپراتوری بودند. ۶- کلدانیها (۶۰۶ ق. م ۵۳۹ ق. م) پس از ضعف امپراتوری آشور، در نتیجه شورش مردمان تحت فرمان آنها در ایالات دوردست و اختلافات داخلی، یکی از قبایل سامی به نام «کلدو» که در جنوب عراق به دامداری مشغول بود، سر به شورش برداشته و با سربازان آشوری به نبرد برخاست. و سرتاسر جنوب عراق را اشغال نمود و سپس شهر بابل را به تصرف در آورد و آنگاه به همراه پادشاه ماد، پایتخت آشوریان را مورد حمله قرار داد و پس از اشغال آن، سرزمینهایشان را میان قوم خود تقسیم کرد. کلدانیها در سال ۶۰۶ ق. م آشوریها را نابود ساختند و دولت بابلیان جدید را در شهر بابل پایه ریزی کردند. یکی از مشهورترین پادشاهان آنان به نام نبوکد نصر یا بُخت نصر بود که ۴۰ سال پادشاهی نمود و مصریان را شکست داد و پایتخت یهودیان (اورشلیم) را تسخیر و ویران کرد و هزاران

یهودی را به اسارت گرفت و به بابل آورد. در دوران این پادشاه علم ریاضیات و نجوم پیشرفت فراوانی کرد و تقسیم شبانه روز به ۲۴ ساعت و هر ساعت به ۶۰ دقیقه و هر دقیقه به ۶۰ ثانیه، و تعیین ماههای خورشیدی و قمری و پیش بینی خسوف و کسوف و جز اینها، از اکتشافات این دوره است. ۷- مادها و پارسها (۵۳۹ ۳۳۱ ق. م) دو قوم ماد و پارس همراه قوم پارت از نژاد آریایی بوده و جمعاً اقوام ایرانی را تشکیل می دادند. مادها در غرب و پارسها در جنوب ایران سکونت داشتند. ابتدا مادها دولتی تشکیل دادند و سپس به رهبری کوروش دولت هخامنشی را بنیادگذاری کردند. این دولت با غلبه بر عراق، آسیای صغیر و مصر توانست دولتی مقتدر و ثروتمند را در مناطق مذکور تأسیس کند. داریوش هخامنشی نیز پس از کوروش یکی از مقتدرترین شاهان هخامنشی است. پایتخت این دولت تخت جمشید بوده است. دولت مزبور با حمله اسکندر مقدونی از بین رفت. ۸- یونانیها (۳۳۱ ۲۴۷ ق. م) اسکندر کبیر پس از به قدرت رسیدن در یونان، به جنگ با ایرانیها شتافت و نخست آسیای صغیر را اشغال کرد و سپس در سال ۳۳۱ ق. م موفق شد و سرتاسر عراق را تحت سیطره خود در آورد. پس از مرگ اسکندر «سلوکی» به حکمرانی عراق رسید و دولت سلوکیان را در عراق ایجاد کرد که تا سال ۲۴۷ ق. م دوام یافت. ۹- پارتیان (۲۴۷ ق. م ۲۲۶ م) اینان یکی از اقوام آریایی ساکن در خراسان کنونی بودند که بتدریج متصرفات خود را توسعه دادند و عاقبت سلوکیان را از ایران و عراق راندند و خود جایگزین آنان شدند و شهر تیسفون را پایتخت خویش قرار دادند. پارتیان ۴۷۳ سال حکومت راندند و عاقبت «آردوان» آخرین پادشاه آنان در سال ۲۶۶ م. توسط سلسله ساسانیان از میان رفت. ۱۰- ساسانیان (۲۲۶ م ۶۵۲ م) این امپراتوری چهار قرن عراق را در تصرف خود داشت و پایتخت آن شهر تیسفون بود، تا این که عاقبت در سال ۱۶ هجری ارتش اسلام لشکریان ایرانی را شکست داد و دین مبین اسلام وارد عراق و ایران گردید. در دوره حکمرانی ساسانیان، عراق پیشرفتهای فراوانی در زمینه های کشاورزی و شهرسازی کرد که بسیاری از آثار آن تا صدها سال بعد باقی بود. دوره اسلامی ارتش اسلام در سال ۱۴ یا ۱۵ ه. به فرماندهی سعد بن ابی وقاص به عراق حمله کرد و عاقبت طی چند سال جنگ، در سال ۱۶ هجری، ارتش ساسانی را شکست داد و عراق را به تصرف در آورد. از این تاریخ، عراق جزئی از متصرفات اسلامی گردید که خلیفه از مدینه بر آن حکم می راند. امیرالمؤمنین علی بن ابی طالب علیه السلام برای نخستین بار در سال ۳۶ ه. شهر نوبنیاد کوفه را پایتخت خود قرار داد و از آنجا بر سرتاسر جهان اسلام حکم می راند. امویان (۴۱ ه. ۱۳۲ ه) پس از شهادت امیرمؤمنان علیه السلام در سال ۴۰ ه. ق و انتقال خلافت به امویان، عراق که مرکز آن دمشق بود، بخشی از امپراتوری امویان گردید و سیطره آنان بر عراق تا سال ۱۳۲ ه. ادامه یافت. عباسیان (۱۳۲ ۶۵۶ ه.) پس از سقوط امویان، ابوالعباس سفاح نخستین خلیفه عباسی در سال ۱۳۲ ه. ق. در شهر هاشمیه (نزدیک کوفه) اعلان خلافت عباسی نمود ۳۷. خلیفه عباسی، ۵۲۴ سال از عراق بر جهان اسلام حکومت راندند، و سرانجام آخرین خلیفه عباسی، مستعصم بالله در سال ۶۵۶ ه. ق. هلاکوخان مغول شکست خورد و از بین رفت. ایلخانیان (۶۵۶ ۷۳۸ ه). پس از مرگ هلاکوخان، عراق از سوی جانشینان او که «ایلخانیان» نامیده می شدند، به مدت ۸۰ سال اداره شد. برخی از ایلخانان مسلمان بودند و عاقبت، سلسله آنان توسط شیخ حسن جلائری منقرض گردید. جلائریان (۷۳۸ ۸۱۳ ه) این خاندان مدت ۷۵ سال بر عراق حکومت راندند. آق قویونلو و قراقویونلو (۸۱۳ ۹۱۴ ه). این دو ایل ترک تبار، مدت یک قرن در عراق حکومت کردند. صفویان (۹۱۴ ۹۴۱ ه). شاه اسماعیل صفوی در سال ۹۱۴ ه. ق. بغداد را فتح کرد. و پس از او فرزندش شاه تهماسب تا سال ۹۴۱ ه. ق. عراق را جزو متصرفات خود داشت. در این سال عراق از سوی سلطان سلیمان قانونی، پادشاه عثمانی، مسخر گردید. البته در دوران سلطنت شاه عباس صفوی (در سال ۱۰۳۳) عراق بار دیگر به تصرف صفویان درآمد و تا سال ۱۰۴۹ ادامه یافت. در این سال سلطان مراد چهارم، خلیفه عثمانی، بغداد را فتح کرد و عراق را به تصرف خود درآورد. عثمانیان (۱۰۴۹ ۱۳۳۵ ه. ق.) عراق عملاً از سال ۹۴۱ ه. بجز در سالهای ۱۰۳۲ تا ۱۰۴۹ ه. ق. و در دوره سلطنت نادرشاه افشار در سال ۱۱۴۶ ه. ق. که مدت کوتاهی عراق را تسخیر نمود، همواره جزئی از ولایات حکومت عثمانی بود و توسط والیان منصوب از سوی دربار عثمانی اداره می شد. سیطره آنان بر عراق تا جنگ جهانی اول ادامه یافت. انگلیسیها

(۱۹۱۷ م ۱۹۲۴ م) ارتش عثمانی پس از شکست سخت خود از ارتش انگلستان، به سوی ترکیه عقب نشینی کرد و در روز ۱۱ آوریل ۱۹۱۷ میلادی لشکریان فاتح به سرکردگی «ژنرال مود» وارد بغداد شدند و بدینگونه عراق جزو متصرفات بریتانیا قرار گرفت. دولت ملی عراق در سال ۱۹۲۰ میلادی ملت عراق به رهبری عالمان و مراجع دینی در عتبات، قیام و انقلاب گسترده ای را بر علیه ارتش اشغالگر انگلستان آغاز کرد که ۶ ماه ادامه داشت و به تضعیف نفوذ انگلیسی ها در عراق انجامید و آنان را وادار به قبول خواست مردم در تشکیل دولت ملی عراق کرد. این جنبش در تاریخ عراق به نام «ثوره العشرین» شهرت دارد. در پی این قیام، دولت انگلستان فیصل سومین فرزند شریف حسین امیر مکه را به عنوان پادشاه عراق برگزید و مراسم تاجگذاری او در روز عید غدیر سال ۱۹۲۱ م. در بغداد انجام پذیرفت. رژیم سلطنتی عراق تا سال ۱۹۵۸ م. بر عراق حکومت راند. دولت جمهوری عراق در سال ۱۹۵۸ م. سرهنگ عبدالکریم قاسم اقدام به کودتای نظامی کرد و رژیم سلطنتی را سرنگون نمود و آنگاه رژیم جمهوری را در عراق برقرار ساخت که تا به امروز ادامه دارد (اطلاعات تاریخی این بخش برگرفته از کتاب: «العراق قدیماً و حدیثاً، عبدالرزاق الحسینی، چاپ ششم، بغداد، مطبعة المثنی» می باشد.

بغداد

پیشینه بغداد

شهر بغداد مشهورترین شهر جهان اسلام و پایتخت خلافت عباسیان بوده که پنج قرن بر بخش عظیمی از جهان اسلام حکمرانی نموده است. این شهر حوادث مهمی را به خود دیده و امروزه از میان ساختمانها و مساجد و مدارس و مقابر، تنها بخش اندکی از آن عظمت کهن را می توان دید که از سیلابها و آتش سوزیها و جنگ و غارتها جان سالم به در برده است.

مراکز زیارتی و دیدنی بغداد:

۱- آرامگاه شیخ کلینی؛ وی بزرگترین محدث و روایت نگار شیعی بشمار می رود و کتاب «الکافی» او یکی از چهار کتب روایی شیعه می باشد. وی در سال ۳۲۹ ه. در بغداد درگذشت، امروزه مشهور میان مردم آن است که قبر وی در مسجد صفوی مشهور به تکیه مولوی خانه، در شرق بغداد (رصافه) و در نزدیکی پل شهدا می باشد. ۲- سلمان پاک (مدائن) شهری است در چهل کیلومتری جنوب بغداد که نام آن برگرفته از نام جناب سلمان فارسی است که در سال ۳۶ یا ۳۷ ه. و هنگامی که امیر مدائن بود، در آنجا درگذشت و هم اکنون دارای آرامگاه باشکوهی است. در کنار وی، حذیفه بن الیمان، (یکی از اصحاب پیامبر (صلی الله علیه و آله نیز مدفون است. گفتنی است در فاصله کوتاهی از این بقعه، ایوان کسری قرار دارد. ۳- آرامگاه ادریس الحسینی، وی نواده حسن مثنی فرزند امام حسن مجتبی (علیه السلام) است و امام زاده جلیل القدری است. قبر او در محله کراده واقع شده و دارای بقعه و بارگاه است و مردم بدو اعتقاد فراوانی دارند. ۴- قبر بشر حافی، وی از اعیان متصوفه است و بنا به نقل مورخان، مردی فاسق بود که لحظاتی چند شرف حضور امام کاظم علیه السلام را درک نمود و هدایت گردید. آرامگاهش در محله اعظمیه بغداد است. ۵- قبر بهلول؛ او پسرعموی هارون الرشید و از شیعیان پاک و وفادار بود و داستانهای او با منحرفین مشهور است. آرامگاهش در محله کرخ در نزدیکی قبر مشهور به «ست زبیده» می باشد. ۶- قبر سید سلطان علی؛ او علی بن اسماعیل فرزند امام صادق علیه السلام است و به گفته روایات، کسی است که سعایت عموبیش حضرت موسی بن جعفر علیه السلام را نزد هارون کرد لیکن بزودی به نفرین حضرت گرفتار آمد و به هلاکت رسید، گور او در «محله الفضل» در شارع الرشید بغداد است و سنیان برای او و برادرش محمد، مزاری ساخته اند. ۷- قبر قنبر علی، گفته می شود او خادم امام دهم علیه السلام بود. امروزه آرامگاهش در شرق بغداد در محله «قنبر علی»

است. همان گونه که پیشتر گذشت بغداد علاوه بر زیارتگاه هایی که از آنها نام بردیم، دارای مراکز دیدنی و تاریخی دیگری است که برخی از آنها عبارتند از: * مدرسه مستنصریه، دانشگاهی است جهت تدریس علوم دینی مذاهب چهارگانه اهل سنت که به دستور مستنصر بالله عباسی در سال ۶۳۱ ه. ساخته شد و ساختمان آن تاکنون باقی است. این مدرسه نمایانگر نمونه مدارس آن دوره است و از ساختمان عظیم و بزرگ و شبستانها و اتاقهای تدریس فراوان برخوردار است. امروزه این مدرسه در سمت شرق بغداد (رصافه) و در بازار خفافین، در نزدیکی پل الشهداء قرار دارد. * جامع الصفویه، که امروزه به نام الأصفیة شهرت دارد و پیشتر به نام «دارالقرآن المستنصریه» مشهور بوده و همزمان با مدرسه المستنصریه ساخته شده است. این بنا در فاصله کوتاهی از مدرسه مستنصریه قرار دارد. در یکی از اتاقهای این مسجد که پنجره آن به بازار باز می شود، آرامگاه مرحوم شیخ کلینی و قاضی ابوالفتح کراچکی از بزرگان امامیه و متوفای سال ۴۴۹ ه. قرار دارد. * قصر عباسی، و آن یکی از کاخهای دوره اخیر عباسیان در بغداد است که در سمت شرق بغداد و در نزدیکی رودخانه دجله قرار دارد. این کاخ دارای تالارها و ایوانهایی است با گچ بریهای زیبا و دیدنی. * جامع الخفافین، مسجدی است باقیمانده از دوره عباسیان که در سال ۵۹۹ ه. به دستور زمرد خاتون ساخته شد. این مسجد در مجاورت مدرسه مشهور نظامیه است که توسط نظام الملک طوسی ساخته شده و هم اکنون اثری از آن باقی نمانده است. در شمال بغداد و در میانه بزرگراه بغداد سامرا دو زیارتگاه وجود دارد که عبارتند از: * حرم حضرت سید محمد، که در شهر بلد در ۸۰ کیلومتری شمال بغداد واقع است. و آن امام زاده عظیم الشان فرزند امام دهم حضرت علی الهادی علیه السلام است. مرتبه و مقام وی بگونه ای بود که تمامی شیعیان او را جانشین پدر بزرگوارش در امامت می دانستند، لیکن وی در سال ۲۵۲ ه. وفات یافت و در این بقعه مدفون گردید. امروزه صحن و سرای وسیع و گنبد و گلدسته و حجره هایی، بقعه او را تشکیل می دهد. وی از احترام ویژه ای نزد مردم عراق برخوردار است، به گونه ای که کسی جرأت سوگند دروغ خوردن به نام او ندارد. * آرامگاه ابراهیم اشتر، وی فرزند مالک اشتر سردار رشید اسلام است. خود ابراهیم نیز از سرداران شجاع امیرالمؤمنین و امام حسن (علیهما السلام) بود و در تمامی جنگها و پیکارها شرکت داشت و در جریان قیام مختار جنگ سختی با شامیان داشت و ابن زیاد را به هلاکت رساند. آرامگاه وی در سمت چپ بزرگراه بغداد سامرا، پیش از شهر بلد قرار دارد و گنبد آبی برافراشته کاشی کاری او از دور قابل رؤیت است.

مسجد برائا

مسجد برائا از مساجد کهن و مبارک شیعه است که در میانه راه کاظمین بغداد در محله ای به همین نام واقع است. بنابر روایات تاریخی، امیرالمؤمنین علیه السلام هنگام بازگشت از جنگ با خوارج در نهروان، در این مکان نماز خوانده است. شیعیان از دیرباز در این مسجد تجمع نموده و به عبادت می پرداخته اند.

فضائل مسجد برائا

۱. انبیاء در این مکان نماز خوانده اند. ۲. حضرت ابراهیم علیه السلام نماز در آن خوانده است. ۳. قبر یکی از انبیاء در این مکان مقدس است. ۴. خانه حضرت مریم بوده و در ایام کودکی حضرت عیسی علیه السلام مدتی به همراه او در اینجا زندگی کرده است. ۵. زمین حضرت عیسی علیه السلام بوده است. لازم به ذکر است گر چه حضرت عیسی علیه السلام مبعوث به رسالت در میان قوم بنی اسرائیل بوده و در منطقه بیت المقدس و شهر ناصره به ارشاد و تبلیغ مشغول بوده اما قبل از آن در مناطق دیگری نیز حضور داشته است؛ مانند شهر کوفه، سرزمین برائا، بیت المقدس. ۶. حضرت مریم علیها السلام عیسی علیه السلام را در حالی که کودکی بیش نبوده بر روی سنگ سفیدی گذاشته و خود به نماز ایستاده است. ۷. چشمه آبی در این مکان بوده که حضرت مریم از آن

استفاده می کرده است. ۸. امیرالمومنین علی علیه السلام به همراه سپاه خود در بازگشت از جنگ نهروان به سرزمین برائا رسیدند راهبی مسیحی در عبادتگاه خود در منطقه برائا زندگی می کرد با دیدن سپاه حضرت امیرالمومنین علی علیه السلام به استقبال آنها آمد و گفت: من در کتابها یافته ام در این سرزمین فقط پیغمبر یا وصی پیغمبر به همراه سپاهش وارد می شود. امیرالمومنین علی علیه السلام فرمودند: آن وصی من هستم. راهب مسیحی با دیدن حضرت، مسلمان شد و به ولایت امیرالمومنین علی علیه السلام اقرار کرد. حضرتش به همراه سپاه خود چهار روز در برائا اقامت کردند. ۹. حضرت امیرالمومنین و امام حسن و امام حسین علیهم السلام در این مکان نماز خوانده اند. ۱۰. حضرت امیرالمومنین علی علیه السلام به راهب مسیحی دستور داد تا در آنجا مسجدی بنا کند. مسجد ساخته شد و مسجد برائا نام گرفت. ۱۱. حضرت امیرالمومنین علی علیه السلام به راهب مسیحی فرمودند: به زودی در کنار این مسجد شهری ساخته می شود. حکام باطل بر آن حکومت می کنند و شاهد حوادث و بلاها و گناهان زیادی خواهد بود. (حضرتش از پیدایش بغداد و حوادث آن خبر دادند) ۱۲. اصحاب امیرالمومنین علیه السلام به فرمان حضرت قسمتی از زمین را حفر کردند، چشمه ای که حضرت مریم از آن استفاده می کرد ظاهر شد، سپس به دستور حضرت محل دیگری را حفر کردند و سنگ سفیدی را خارج کردند امیرالمومنین علی علیه السلام فرمودند: مریم عیسی را بر این سنگ قرار داد و نماز خواند حضرت این سنگ را در جهت قبله نصب کرد و به سمت آن نماز خواند. ۱۳. در سرزمین برائا به فرمان امیرالمومنین علیه السلام معجزه رد الشمس واقع شده است. ۱۴. امیرالمومنین علیه السلام می فرماید: یکی از حوادث دوران قبل از ظهور امام عجل الله تعالی فرجه الشریف ویرانی مسجد برائا است. این مکان مقدس در آینده تلخی روزگار را انتظار می کشد به امید روزی که با سپری شدن حوادث ناگوار، جهان شاهد حکومت صالحان باشد.

نواب اربعه

آرامگاه نواب اربعه؛ اینان چهار تن از بزرگان و معتمدان شیعه در بغداد اند که طی هفتاد سال دوران غیبت صغری، عهده دار ارتباط میان امام زمان علیه السلام و شیعیان بوده اند و اموال و نامه های شیعیان را به امام و پاسخ آن حضرت را به آنها منتقل می نمودند. این چهار تن عبارتند از: عثمان بن سعید عمری. (اواخر قرن سوم) - محمد بن عثمان بن سعید عمری، (در سال ۳۰۵ ه. درگذشت). آرامگاه این پدر و پسر در یکی از میدانی مهم و مرکزی شهر بغداد به نام «ساحه الخلانی»، درون مسجدی به نام «جامع الخلانی» قرار دارد. بر روی قبر آن دو، ضریحی نقره ای و گنبدی بلند با کاشیهای سبز برقرار است. - حسین بن روح (متوفای سال ۳۲۶ ه). آرامگاه او در میان بازار کهن و قدیمی بغداد، معروف به «سوق العطارین» قرار دارد و دارای صحن و سرا و گنبد و ضریح است و زیارتگاه شیعیان می باشد. * علی بن محمد سیمری (در سال ۳۲۹ ه. درگذشت). آرامگاه او درون بازار مشهور به «سوق الخفافین» کمی پایین تر از مدرسه المستنصریه قرار دارد.

زیارت نواب اربعه

زیارت ایشان پس به نحوی است که شیخ طوسی (ره) در تهذیب و سید بن طاوس (ره) در مصباح الزائر ذکر کرده اند و نسبت داده اند آنرا به جناب ابوالقاسم حسین بن روح رحمه الله که فرموده در باب زیارت ایشان که سلام می کنی بر رسول خدا و بعد از او به امیر المؤمنین و بر خدیجه کبری و بر حضرت فاطمه زهراء و بر امام حسن و امام حسین و بر هر یک از ائمه علیهم السلام تا صاحب الزمان صلوات الله علیه پس می گویی: اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا فُلَانُ بْنُ فُلَانٍ (و بجای فلان ابن فلان اسم صاحب قبر و پدرش را می بری) اَشْهَدُ اَنَّكَ بَابُ الْمَوْلَى اَدَّيْتُ عَنْهُ وَ اَدَّيْتُ اِلَيْهِ، مَا خَالَفْتَهُ وَ لَا- خَالَفْتُ عَلَيْهِ، قُمْتَ خَاصِيًّا، وَ اَنْصَرَفْتُ سَابِقًا، جِئْتُكَ عَارِفًا بِالْحَقِّ الَّذِي اَنْتَ عَلَيْهِ، وَ اَنَّكَ مَا خُنْتَ فِي التَّادِيَةِ وَ السَّفَارَةِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ مِنْ بَابِ مَا اَوْسَعَهُ وَ مِنْ سَفِيرِ مَا اَمَّنَكَ، وَ مِنْ ثِقَةٍ مَا

أَمْكَنَكَ، أَشْهَدُ أَنَّ اللَّهَ اخْتَصَّكَ بِنُورِهِ، حَتَّى عَايَنْتَ الشَّخْصَ، فَادَّيْتَهُ عَنْهُ وَادَّيْتَهُ إِلَيْهِ. پس برمی‌گردد و باز سلام می‌کند بر رسول خدا تا صاحب الزمان علیهم السلام پس از آن می‌گوید: جِئْتِكَ مُخْلِصًا بِتَوْحِيدِ اللَّهِ وَ مَوَالِيهِ أَوْلِيَاءِهِ، وَ الْبِرِّ آئُهُ مِنْ أَعْدَائِهِمْ [أَعْدَائِهِ وَ مِنَ الَّذِينَ خَالَفُوكَ، يَا حُجَّجَةَ الْمَوْلَى وَ بِكَ إِلَيْهِمْ تَوَجُّهِي وَ بِهِمْ إِلَى اللَّهِ تَوَسَّلِي

زیارت حضرت سلمان علیه السلام

بدانکه از تکالیف زوار در کاظمین رفتن به مدائن است به جهت زیارت عبد صالح الهی جناب سلمان محمدی رضوان الله علیه که اول ارکان اربعه و مخصوص به شرافت «سَلْمَانُ مِنَّا أَهْلَ الْبَيْتِ» و مُنْخَرِطٌ در سلك اهل بیت نبوت و عصمت است و در فضیلت او جناب رسول خدا صلی الله علیه و آله فرموده: سَلْمَانُ بَحْرٌ لَا يُتْرَفُ وَ كَثْرٌ لَا يُنْفَدُ سَلْمَانُ مِنَّا أَهْلَ الْبَيْتِ يُمْنَحُ الْحِكْمَةَ وَ يُؤْتَى الْبُرْهَانَ وَ حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام او را مثل لقمان حکیم بلکه حضرت صادق علیه السلام او را بهتر از لقمان فرموده و حضرت باقر علیه السلام او را از متوسمین شمرده و از روایات مستفاد شده که آن جناب اسم اعظم می‌دانست و از محدثین (به فتح) بوده و از برای ایمان ده درجه است و او در درجه دهم بوده و عالم به غیب و منایا بوده و از تحف بهشت در دنیا میل فرموده و بهشت مشتاق و عاشق او بوده و خدا و رسول صلی الله علیه و آله او را دوست می‌داشتند و حق تعالی پیغمبر صلی الله علیه و آله را امر فرموده به محبت چهار نفر که سلمان یکی از ایشان است و آیاتی در مدح او و اقران او نازل شده و جبرئیل هر وقت بر حضرت رسول صلی الله علیه و آله نازل می‌شده امر می‌کرده از جانب پروردگار که سلمان را سلام برساند و مطلع گرداند او را به علم منایا و بلایا و انساب و شبها برای او در خدمت پیغمبر صلی الله علیه و آله مجلس خلوتی بوده و حضرت رسول و امیرالمؤمنین صلوات الله علیهما و آلهما چیزهایی تعلیم او فرمودند از مخزون و مکنون علم الله که احدی غیر او قابل و قوه تحمیل آن را نداشته و رسید به مرتبه‌ای که حضرت صادق علیه السلام فرمود «أَدْرَكَ سَلْمَانُ الْعِلْمَ الْأَوَّلَ وَ الْعِلْمَ الْآخِرَ وَ هُوَ بَحْرٌ لَا يُتْرَحُ وَ هُوَ مِنَّا أَهْلَ الْبَيْتِ» سلمان درک کرد علم اول و آخر را و او دریایی است که هرچه از او برداشته شود تمام نشود و او از ما اهل بیت است و برای شوق زائرین و رغبتشان به زیارت آن جناب کافی است تاویل در اختصاص و امتیازش در میان تمام صحابه و جمیع امت به اینکه حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام در یک شب از مدینه به مدائن رفت و بدست مبارک او را غسل داد و کفن نمود و نماز کرد بر او با صفوفی بسیار از ملائکه و همان شب به مدینه مراجعت فرمود زهی شرافت مودت و محبت به خانواده رسالت که انسان را به این مرتبه از جلال و عظمت رساند و اما کیفیت زیارت آن جناب پس بدانکه سید بن طاوس در مصباح الزائر چهار زیارت برای آن بزرگوار نقل کرده و ما در اینجا اکتفا می‌کنیم به همان زیارت اول آن و در هدیه نقل کردیم زیارت چهارم آنرا که شیخ در تهذیب ذکر فرموده پس چون خواستی زیارت کنی آن جناب را می‌ایستی نزد قبر او رو به قبله و می‌گویی السَّلَامُ عَلَي رَسُولِ اللَّهِ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ خَاتَمِ النَّبِيِّينَ، السَّلَامُ عَلَي أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ سَيِّدِ الْوَصِيِّينَ، السَّلَامُ عَلَي الْأَئِمَّةِ الْمُعْصَمِينَ الرَّاشِدِينَ، السَّلَامُ عَلَي الْمَلَائِكَةِ الْمُقَرَّبِينَ، السَّلَامُ عَلَيكَ يَا صَاحِبَ رَسُولِ اللَّهِ الْأَمِينِ، السَّلَامُ عَلَيكَ يَا وَلِيَّ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، السَّلَامُ عَلَيكَ يَا مُودِعَ أَسْرَارِ السَّادَةِ الْمِيَامِينَ، السَّلَامُ عَلَيكَ يَا بَقِيَّةَ اللَّهِ مِنَ الْبَرَرَةِ الْمَاضِينَ، السَّلَامُ عَلَيكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ وَ رَحِمَةَ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ، أَشْهَدُ أَنَّكَ أَطَعْتَ اللَّهَ كَمَا أَمَرَكَ، وَ اتَّبَعْتَ الرَّسُولَ كَمَا نَدَبَكَ، وَ تَوَلَّيْتَ خَلِيفَتَهُ كَمَا أَمَرَكَ وَ دَعَوْتَ إِلَى الْإِهْتِمَامِ بِدُرِّيَّتِهِ كَمَا وَقَفَكَ، وَ عَلِمْتَ الْحَقَّ يَقِينًا وَ اعْتَمَدْتَهُ كَمَا أَمَرَكَ، أَشْهَدُ أَنَّكَ بَابُ وَصِيِّ الْمُضْطَفَى وَ طَرِيقُ حُجَّجَةِ اللَّهِ الْمُرْتَضَى وَ آمِينَ اللَّهُ فِيمَا اسْتَوْدَعْتَ مِنْ عُلُومِ الْأَضْفِيَاءِ، أَشْهَدُ أَنَّكَ مِنْ أَهْلِ بَيْتِ النَّبِيِّ، النَّجْبَاءِ الْمُخْتَارِينَ لِنُصْرَةِ الْوَصِيِّ أَشْهَدُ أَنَّكَ صَاحِبُ الْعَاشِرَةِ، وَ الْجِرَاهِينَ وَ الدَّلَائِلِ الْقَاهِرَةِ، وَ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ، وَ آتَيْتَ الزَّكَاةَ، وَ أَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ، وَ نَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ، وَ آدَيْتَ الْأَمَانَةَ، وَ نَصَحْتَ لِلَّهِ وَ لِرَسُولِهِ، وَ صَبَرْتَ عَلَى الْأَذَى فِي جَنْبِهِ، حَتَّى آتَيْتَ الْيَقِينَ، لَعَنَ اللَّهُ مَنْ جَحَدَكَ حَقَّكَ، وَ حَيَّطَ مِنْ قَدْرِكَ، لَعَنَ اللَّهُ مَنْ آذَاكَ فِي مَوَالِيكَ، لَعَنَ اللَّهُ مَنْ أَعْتَبَكَ فِي أَهْلِ بَيْتِكَ، لَعَنَ اللَّهُ مَنْ لَامَكَ فِي سَادَاتِكَ لَعَنَ اللَّهُ عِدُوَّ آلِ مُحَمَّدٍ مِنَ الْجِنِّ وَ الْبَنَسِ مِنَ الْأَوْلِيَيْنِ وَ الْمَآخِرِينَ، وَ ضَاعَفَ عَلَيْهِمُ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيكَ يَا أَبَا

عَبْدَ اللَّهِ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ يَا صَاحِبَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، وَعَلَيْكَ يَا مَوْلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى رُوحِكَ الطَّيِّبِ، وَجَسَدِكَ الطَّاهِرِ، وَالْحَقْنَا بِمَنْهِ وَرَافَتِهِ إِذَا تَوَفَّا نَبِيَّكَ، وَبِمَحَلِّ السَّادَةِ الْمِيَامِينَ، وَجَمَعْنَا مَعَهُمْ بِجَوَارِهِمْ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى إِخْوَانِكَ الشَّيْعَةِ الْجَبْرَةِ مِنَ السَّلَفِ الْمِيَامِينَ، وَأَدْخَلَ الرُّوحَ وَالرَّضْوَانَ عَلَى الْخَلْفِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ، وَالْحَقْنَا وَإِيَاهُمْ بِمَنْ تَوَلَّاهُ مِنَ الْعِتْرَةِ الطَّاهِرِينَ، وَعَلَيْكَ وَعَلَيْهِمُ السَّلَامُ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ. پس بخوان اِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ هفت مرتبه پس بجا بیاور نماز مندوب آنچه خواهی. چون خواستی برگردی از زیارت سلمان پس بایست نزد قبر برای وداع و بگو این وداع را که سید در آخر زیارت چهارم ذکر فرموده: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، أَنْتَ بَابُ اللَّهِ الْمُؤْتَى مِنْهُ وَالْمَأْخُذُ عَنْهُ، أَشْهَدُ أَنَّكَ قُلْتُ حَقًّا وَنَطَقْتُ صِدْقًا، وَدَعَوْتُ إِلَى مَوْلَايَ وَمَوْلَاكَ عَلَانِيَةً وَسِرًّا، أَتَيْتُكَ زَائِرًا وَحَاجَاتِي لَكَ مُسْتَوْدِعًا وَهَا أَنَا إِذَا مُودَعُوكَ، أَسْتَوْدِعُوكَ دِينِي وَآمَانَتِي وَخَوَاتِيمَ عَمَلِي وَجَوَامِعَ أَمَلِي إِلَى مُنْتَهَى أَجَلِي وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الْأَخْيَارِ.

حذیفه بن یمان

دویم زیارت کردن جناب حذیفه بن الیمان که از بزرگان اصحاب رسول خدا صلی الله علیه و آله و خاصان امیرالمؤمنین علیه السلام است و در میان صحابه مخصوص بود به شناختن منافقین و دانستن نامهای ایشان و اگر در نماز جنازه کسی حاضر نمی شد خلیفه ثانی بر او نماز نمی کرد و از جانب او سالها در مداین والی بود پس او را عزل کرد و جناب سلمان والی آنجا شد چون وفات کرد دوباره حذیفه والی آنجا شد و مستقر بود تا نوبت خلافت به شاه ولایت حضرت علی علیه السلام رسید پس از مدینه رقمی مبارک به او و فرمان همایونی به اهل مداین صادر شد و از خلافت خود و استقرار حذیفه در آنجا به نحوی که بود اطلاع دادند و لکن حذیفه بعد از حرکت آن حضرت از مدینه به جانب بصره بجهت دفع شر اصحاب جمل و قبل از نزول مویز همایون به کوفه وفات کرد و در همان مداین مدفون شد از ابو حمزه ثمالی روایت است که چون حذیفه خواست وفات کند فرزند خود را طلبید و وصیت کرد او را به عمل کردن به این نصیحت های نافع فرمود ای پسر جان من ظاهر کن مایوسی از آنچه که در دست مردم است که در این یأس غنی و توانگری است و طلب مکن از مردم حاجات خود را که آن فقر حاضر است و همیشه چنان باش که روزی که در آن هستی بهتر باشی از روز گذشته ات و هروقت نماز می کنی چنان نماز کن که گویا نماز وداع و نماز آخر تو است و مکن کاری را که از آن عذر بخواهی و بدان که در جنب حرم سلمان مسجد جامع مداین است که منسوب است به حضرت امام حسن عسکری علیه السلام که آن را ساخته یا در آنجا نماز خوانده معلوم نیست از فیض دو رکعت نماز تحیت در آن محل شریف خود را محروم نکند.

ابراهیم بن مالک اشتر

آرامگاه ابراهیم اشتر، وی فرزند مالک اشتر سردار رشید اسلام است. خود ابراهیم نیز از سرداران شجاع امیرالمؤمنین و امام حسن (علیهما السلام) بود و در تمامی جنگها و پیکارها شرکت داشت و در جریان قیام مختار جنگ سختی با شامیان داشت و ابن زیاد را به هلاکت رساند. آرامگاه وی در سمت چپ بزرگراه بغداد سامرا، پیش از شهر بلد قرار دارد و گنبد آبی برافراشته کاشی کاری او از دور قابل رؤیت است.

امامزاده سید محمد

حرم حضرت سید محمد، که در شهر بلد در ۸۰ کیلومتری شمال بغداد واقع است. و آن امام زاده عظیم الشان فرزند امام دهم

حضرت علی الهادی علیه السلام است. مرتبه و مقام وی به گونه ای بود که تمامی شیعیان او را جانشین پدر بزرگوارش در امامت می دانستند، لیکن وی در سال ۲۵۲ ه. وفات یافت و در این بقعه مدفون گردید. امروزه صحن و سرای وسیع و گنبد و گلدسته و حجره هایی، بقعه او را تشکیل می دهد. وی از احترام ویژه ای نزد مردم عراق برخوردار است، به گونه ای که کسی جرأت سوگند دروغ خوردن به نام او ندارد. بدانکه امامزاده سید محمد فرزند حضرت امام علی نقی علیه السلام را در نزدیکی بلد یک منزلی سامره مزاری است مشهور و به جلالت شأن و بروز کرامات معروف عامه مردم به زیارتش مشرف می شوند و نذرها و هدایای بسیار به آنجا می برند و حاجات می طلبند و اعراب آن حدود تمامی از او خوف دارند و حساب می برند کرامات بسیار از آن بزرگوار نقل شده که مقام ذکرش نیست و بس است در جلالت آن جناب که قابلیت و صلاحیت امامت را داشت و فرزند بزرگ هادی علیه السلام بود و در فوت او حضرت امام حسن عسکری علیه السلام گریبان خود را چاک فرمود و شیخ ما ثقه الاسلام نوری نورالله مرقده اعتقاد عظیمی به زیارت آن بزرگوار داشته و در تعمیر بقعه و ضریح مبارکش سعی فرموده و صورت کتیبه که بر ضریح شریفش نوشته است این است: هذا مرقد السید الجلیل، ابی جعفر محمد بن الإمام ابی الحسن علی الهادی علیه السلام، عظیم الشان جلیل القدر، کانت الشیعه تزعم انه الإمام بعد ابيه عليه السلام، فلما توفي نصّ أبوه علی أخیه ابی محمد الزکی علیه السلام، وقال له احدث لله شکرًا، فقد احدث فيک امرًا خلفه أبوه فی المدینه طفلاً، وقدم علیه فی سامراء مشتدًا، ونهض الی الرجوع الی الحجاز، و لما بلغ بلمد علی تشیعہ فراسخ مرض و توفی، و مشهده هناک، و لما توفی شق ابو محمد علیه السلام علیه ثوبه، و قال فی جواب من عابه علیه، قد شق موسی علی أخیه هرؤن، و کانت و فاته فی حدود اثین و خمسين بعد المأتین.

زیارت سید محمد

السَّلَامُ عَلَیْكَ أَيُّهَا السَّيِّدُ الزَّكِيُّ، الطَّاهِرُ الْوَلِيُّ، وَ الدَّاعِي الْحَقِي، أَشْهَدُ أَنَّكَ قُلْتَ حَقًّا، وَ نَطَقْتَ حَقًّا وَ صِدْقًا، وَ دَعَوْتَ إِلَى مَوْلَايَ وَ مَوْلَاكَ عَلَانِيَةً وَ سِرًّا، فَازْ مُتَّبِعْكَ، وَ نَجِي مُصَدِّقْكَ، وَ خَابَ وَ خَسِرَ مُكَذِّبُكَ، وَ الْمُتَخَلِّفُ عَنْكَ إِشْهَدُ لِي بِهَذِهِ الشَّهَادَةِ لِأَكُونَ مِنَ الْفَائِزِينَ بِمَعْرِفَتِكَ وَ طَاعَتِكَ، وَ تَصِدِّيقِكَ وَ اتِّبَاعِكَ، وَ السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا سَيِّدِي وَ ابْنَ سَيِّدِي أَنْتَ بَابُ اللَّهِ الْمُؤْتَى مِنْهُ، وَ الْمَأْخُذُ عَنْهُ، أَتَيْتُكَ زَائِرًا، وَ حَاجَاتِي لِمَكَ مُسْتَوْدِعًا، وَ هَا أَنَا ذَا اسْتَوْدِعُكَ دِينِي وَ أَمَانَتِي وَ خَوَاتِيمَ عَمَلِي وَ جَوَامِعَ أَمَلِي إِلَى مُنْتَهَى أَجَلِي وَ السَّلَامُ عَلَیْكَ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ.

کاظمین

پیشینه کاظمین

این شهر سومین شهر مقدس عراق پس از نجف و کربلا است و در شمال غربی بغداد و در سمت غرب رودخانه دجله قرار گرفته که تنها عرض رودخانه دجله آن را از بغداد جدا می کند. نام این شهر برگرفته از نام مبارک حضرت کاظم علیه السلام است و از آنجایی که در این حرم حضرت موسی بن جعفر علیه السلام (=کاظم) و نواده او حضرت محمد بن علی علیه السلام (جواد) مدفون می باشند شهر به نام این دو تن با غلبه دادن نام شهر که کاظم است، «کاظمین» نامیده شده است. حرم مطهر، مرکز این شهر را تشکیل می دهد و دروازه های مجموعه وسیع حرم به خیابانها و محله های اصل شهر گشوده می شود. حرم کاظمین از ویژگیهایی برخوردار است که در کمتر حرمی می توان دید؛ نخست آنکه دو تن از امامان معصوم درون یک ضریح مدفونند، از این رو ضریح نقره ای آنان بزرگ و بخش مهمی از فضای زیر گنبد را در بر گرفته است و دیگر آنکه حرم مطهر دارای دو گنبد طلایی یکسان و چهار گلدسته می باشد. همچنین حرم مطهر دارای سه ایوان زیبا و بزرگ با سقفهای بلند است که ستونهایی تنومند آن را در بر

گرفته و با کاشی و آینه تزیین شده است. پیشینه شهر کاظمین به سال ۱۴۵ هـ. باز می‌گردد. در این سال جعفر فرزند منصور عباسی درگذشت و در گورستان این منطقه مدفون گردید و پس از او جمعی از قریشیان از آن جمله دو امام معصوم (علیهما السلام) در این گورستان به خاک سپرده شدند و همواره به نام «مقابر قریش» مشهور بوده است. لیکن بعدها به تدریج نام این بقعه به نام امروزی آن شهرت یافت.

زندگینامه امام موسی بن جعفر

ولادت

نام امام هفتم ما، موسی و لقب آن حضرت کاظم علیه السلام کنیه آن امام «ابوالحسن» و «ابو ابراهیم» است. شیعیان و دوستداران لقب «باب الحوائج» به آن حضرت داده اند. تولد امام موسی کاظم علیه السلام روز یکشنبه هفتم ماه صفر سال ۱۲۸ هجری در «ابواء» اتفاق افتاد. دوران امامت امام هفتم حضرت موسی بن جعفر علیه السلام مقارن بود با سالهای آخر خلافت منصور عباسی و در دوره خلافت هادی و سیزده سال از دوران خلافت هارون که سخت ترین دوران عمر آن حضرت به شمار است. امام موسی کاظم علیه السلام از حدود ۲۱ سالگی بر اثر وصیت پدر بزرگوار و امر خداوند متعال به مقام بلند امامت رسید، و زمان امامت آن حضرت سی و پنج سال و اندکی بود و مدت امامت آن حضرت از همه ائمه بیشتر بوده است، البته غیر از حضرت ولی عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف.

صفات ظاهری و باطنی و اخلاق آن حضرت

حضرت کاظم علیه السلام دارای قامتی معتدل بود. صورتش نورانی و گندمگون و رنگ مویش سیاه و انبوه بود. بدن شریفش از زیادی عبادت ضعیف شد، ولی همچنان روحی قوی و قلبی تابناک داشت. امام کاظم علیه السلام به تصدیق همه مورخان، به زهد و عبادت بسیار معروف بوده است. موسی بن جعفر از عبادت و سخت کوشی به «عبد صالح» معروف و در سخاوت و بخشندگی مانند نیاکان بزرگوار خود بود. بدره های (کیسه های) سیصد دیناری و چهارصد دیناری و دو هزار دیناری می آورد و بر ناتوانان و نیازمندان تقسیم می کرد. از حضرت موسی کاظم روایت شده است که فرمود: «پدرم (امام صادق علیه السلام) پیوسته مرا به سخاوت داشتن و کرم کردن سفارش می کرد». امام علیه السلام با آن کرم و بزرگواری و بخشندگی خود لباس خشن بر تن می کرد، چنانکه نقل کرده اند: «امام بسیار خشن پوش و روستایی لباس بود» و این خود نشان دیگری است از بلندی روح و صفای باطن و بی اعتنایی آن امام به زرق و برقه های گول زنده دنیا. امام موسی کاظم علیه السلام نسبت به زن و فرزندان و زبردستان بسیار با عاطفه و مهربان بود. همیشه در اندیشه فقرا و بیچارگان بود، و پنهان و آشکار به آنها کمک می کرد. برخی از فقرای مدینه او را شناخته بودند اما بعضی-پس از تبعید حضرت از مدینه به بغداد-به کرم و بزرگواریش پی بردند و آن وجود عزیز را شناختند. امام کاظم علیه السلام به تلاوت قرآن مجید انس زیادی داشت. قرآن را با صدایی حزین و خوش تلاوت می کرد. آن چنان که مردم در اطراف خانه آن حضرت گرد می آمدند و از روی شوق و رقت گریه می کردند. بدخواهانی بودند که آن حضرت و اجداد گرامیش را-روی در روی-بد می گفتند و سخنانی دور از ادب به زبان می رانند، ولی آن حضرت با بردباری و شکیبایی با آنها روبرو می شد، و حتی گاهی با احسان آنها را به صلاح می آورد، و تنبیه می فرمود. تاریخ، برخی از این صحنه ها را در خود نگهداشته است. لقب «کاظم» از همین جا پیدا شد. کاظم یعنی: نگهدارنده و فرو خورنده خشم. این رفتار در برابر کسی یا کسانی بوده که از راه جهالت و نادانی یا به تحریک دشمنان به این کارهای زشت و دور از ادب دست می زدند. رفتار حکیمانه و صبورانه

آن حضرت علیه السلام کم کم، بر آنان حقانیت خاندان عصمت و اهل بیت علیه السلام را روشن می ساخت، اما آنجا که پای گفتن کلمه حق-در برابر سلطان و خلیفه ستمگری-پیش می آمد، امام کاظم علیه السلام می فرمود: «قل الحق و لو کان فيه هلاکک» یعنی: حق را بگو اگرچه آن حقوقی موجب هلاک تو باشد. ارزش والای حق به اندازه ای است که باید افراد در مقابل حفظ آن نابود شوند. در فروتنی-مانند صفات شایسته دیگر خود-نمونه بود. با فقرا می نشست و از بینوایان دلجویی می کرد. بنده را با آزاد مساوی می دانست و می فرمود همه، فرزندان آدم و آفریده های خدائیم. از ابوحنیفه نقل شده است که گفت: «او را در کودکی دیدم و از او پرسشهایی کردم چنان پاسخ داد که گویی از سرچشمه ولایت سیراب شده است. براستی امام موسی بن جعفر علیه السلام فقیهی دانا و توانا و متکلمی مقتدر و زبردست بود». محمد بن نعمان نیز می گوید: «موسی بن جعفر را دریایی بی پایان دیدم که می جوشید و می خروشید و بذرهای دانش به هر سو می پراکند».

امام علیه السلام در سنگر تعلیم حقایق و مبارزه

نشر فقه جعفری و اخلاق و تفسیر و کلام که از زمان حضرت صادق علیه السلام و پیش از آن در زمان امام محمد باقر علیه السلام آغاز و عملی شده بود، در زمان حضرت امام موسی کاظم علیه السلام نیز به پیروی از سیره نیاکان بزرگوارش همچنان ادامه داشت، تا مردم بیش از پیش به خط مستقیم امامت و حقایق مکتب جعفری آشنا گردند، و این مشعل فروزان را از ورای اعصار و قرون به آیندگان برسانند. خلفای عباسی بنا به روش ستمگرانه و زیاده روی در عیش و عشرت، همیشه درصدد نابودی بنی هاشم بودند تا اولاد علی علیه السلام را با داشتن علم و سیادت از صحنه سیاست و تعلیم و ارشاد کنار زنند، و دست آنها را از کارهای کشور اسلامی کوتاه نمایند. اینان برای اجراء این مقصود پلید کارها کردند، از جمله: چند تن از شاگردان مکتب جعفری را تشویق نمودند تا مکتبی در برابر مکتب جعفری ایجاد کنند و به حمایتشان پرداختند. بدین طریق مذاهب حنفی، مالکی، حنبلی و شافعی هر کدام با راه و روش خاص فقهی پایه ریزی شد. حکومتهای وقت و بعد از آن-برای دست یابی به قدرت-از این مذاهب پشتیبانی کرده و اختلاف آنها را بر وفق مراد و مقصود خود دانسته اند. در سالهای آخر خلافت منصور دوانیقی که مصادف با نخستین سالهای امامت حضرت موسی بن جعفر علیه السلام بود، بسیاری از سادات شورش-که نوعاً از عالمان و شجاعان و متقیان و حق طلبان اهل بیت پیامبر صلی الله علیه و آله بودند و با امامان نسبت نزدیک داشتند-شهادت شدند. این بزرگان برای دفع ستم و نشر منشور عدالت و امر به معروف و نهی از منکر، به پا می خاستند و سرانجام با اهداء جان خویش، به جوهر اصلی تعالیم اسلام جان می دادند، و جانهای خفته را بیدار می کردند. طلوعها و غروبها را در آبادیهای اسلامی به رنگ ارغوانی درمی آوردند و بر در و دیوار شهرها نقش جاوید می نگاشتند و بانگ اذان مؤذنان را بر مأذنه های مساجد اسلام شعله ور می ساختند». در مدینه از کارگزاران مهدی عباسی فرزند منصور دوانیقی در عمل، همان رفتار زشت دودمان سیاه بنی امیه را پیش گرفتند، و نسبت به آل علی علیه السلام آنچه توانستند بدرفتاری کردند. داستان دردناک «فخ» در زمان هادی عباسی پیش آمد. علت بروز این واقعه این بود که «حسین بن علی بن عابد» از اولاد حضرت امام حسن علیه السلام که از افتخارات سادات حسنی و از بزرگان علمای مدینه و رئیس قوم بود، به یاری عده ای از سادات و شیعیان در برابر بیدادگری «عبدالعزیز عمری» که مسلط بر مدینه شده بود، قیام کردند و با شجاعت و رشادت خاص در سرزمین فخ عده زیادی از مخالفان را کشتند، سرانجام دشمنان دژخیم این سادات شجاع را در تنگنای محاصره قرار دادند و به قتل رساندند و عده ای را نیز اسیر کردند. مسعودی می نویسد: بدنهایی که در بیابان ماند طعمه درندگان صحرا گردید. سیاهکاری های بنی عباس منحصر به این واقعه نبود. این خلفای ستمگر صدها سید را زیر دیوارهای و میان ستونها گچ گرفتند، و صدها تن را نیز در تاریکی زندانها حبس کردند و به قتل رساندند. عجب آنکه این همه جنایتها را زیر پوشش اسلامی و به منظور فرو خواباندن فتنه انجام می دادند. حضرت موسی بن جعفر علیه السلام را هرگز در چنین وضعی و با دیدن و شنیدن آن همه مناظر

دردناک و ظلمهای بسیار، آرامشی نبود. امام به روشنی می دید که خلفای ستمگر در پی تباه کردن و از بین بردن اصول اسلامی و انسانی اند. امام کاظم علیه السلام سالها مورد اذیت و آزار و تعقیب و زجر بود، و در مدتی که از ۴ سال تا ۱۴ سال نوشته اند تحت نظر و در تبعید و زندانها و تک سلولها و سیاهچاله ای بغداد - در غل و زنجیر - به سر می برد. امام موسی بن جعفر علیه السلام بی آنکه - در مراقبت از دستگاه جبار هارونی - بیمی بدل راه دهد به خاندان و بازماندگان سادات رسیدگی می کرد و از گردآوری و حفظ آنان و جهت دادن به بقایای آنان غفلت نداشت. آن زمان که امام علیه السلام در مدینه بود، هارون کسانی را بر حضرت گماشته بود تا از آنچه در گوشه و کنار خانه امام علیه السلام می گذرد، وی را آگاه کنند. هارون از محبوبیت بسیار و معنویت نافذ امام علیه السلام سخت بیمناک بود. چنانکه نوشته اند که هارون، درباره امام موسی بن جعفر علیه السلام می گفت: «می ترسم فتنه ای بر پا کند که خونها ریخته شود» و پیدااست که این «قیامهای مقدس» را که سادات علوی و شیعیان خاص رهبری می کردند و گاه خود در متن آن قیامها و اقدامهای شجاعانه بودند از نظر دستگاه حاکم غرق در عیش و تنعم بناحق» فتنه» نامیده می شد. از سوی دیگر این بیان هارون نشانگر آن است که امام علیه السلام لحظه ای از رفع ظلم و واژگون کردن دستگاه جباران غافل نبوده است. وقتی مهدی عباسی به امام علیه السلام می گوید: «آیا مرا از خروج خویش در ایمنی قرار می دهی» نشانگر هراسی است که دستگاه ستمگر عباسی از امام علیه السلام و یاران و شیعیانش داشته است. به راستی نفوذ معنوی امام موسی علیه السلام در دستگاه حاکم به حدی بود که کسانی مانند علی بن یقطین صدراعظم (وزیر) دولت عباسی، از دوستداران حضرت موسی بن جعفر علیه السلام بودند و به دستورات حضرت عمل می کردند. سخن چینان دستگاه از علی بن یقطین در نزد هارون سخنها گفته و بدگوئها کرده بودند، ولی امام علیه السلام به وی دستور فرمود با روش ماهرانه و تاکتیک خاص اغفالگرانه (تقیه) که در مواردی، برای رد گمی حیل‌های دشمن ضروری و شکلی از مبارزه پنهانی است، در دستگاه هارون بماند و به کمک شیعیان و هواخواهان آل علی علیه السلام و ترویج مذهب و پیشرفت کار اصحاب حق، همچنان پای فشارد - بی آنکه دشمن خونخوار را از این امر آگاهی حاصل شود. - سرانجام بدگوئی هائی که اطرافیان از امام کاظم علیه السلام کردند در وجود هارون کارگر افتاد و در سفری که در سال ۱۷۹ه. به حج رفت، بیش از پیش به عظمت معنوی امام علیه السلام و احترام خاصی که مردم برای امام موسی الکاظم علیه السلام قائل بودند پی برد. هارون سخت از این جهت، نگران شد. وقتی به مدینه آمد و قبر منور پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله را زیارت کرد، تصمیم بر جلب و دستگیری امام علیه السلام یعنی فرزند پیامبر گرفت. هارون صاحب قصرهای افسانه ای در سواحل دجله، و دارنده امپراطوری پهناور اسلامی که به ابر خطاب می کرد: «ببار که هر کجا بباری در کشور من باریده ای و به آفتاب می گفت بتاب که هر کجا بتابی کشور اسلامی و قلمرو من است!» آن چنان از امام علیه السلام هراس داشت که وقتی قرار شد آن حضرت را از مدینه به بصره آورند، دستور داد چند کجاوه با کجاوه امام علیه السلام بستند و بعضی را نابهنگام و از راههای دیگر ببرند، تا مردم ندانند که امام علیه السلام را به کجا و با کدام کسان بردند، تا یأس بر مردمان چیره شود و به نبودن رهبر حقیقی خویش خو گیرند و سر به شورش و بلوا برندارند و از تبعیدگاه امام علیه السلام بی خبر بمانند. و این همه بازگو کننده بیم و هراس دستگاه بود، از امام علیه السلام و از یارانی که - گمان می کرد - همیشه امام علیه السلام آماده خدمت دارد می ترسید، این یاران با وفا - در چنین هنگامی - شمشیرها برافرازند و امام خود را به مدینه بازگردانند. این بود که با خارج کردن دو کجاوه از دو دروازه شهر، این امکان را از طرفداران آن حضرت گرفت و کار تبعید امام علیه السلام را فریبکارانه و با احتیاط انجام داد. باری، هارون، امام موسی کاظم علیه السلام را - با چنین احتیاطها و مراقبتهایی از مدینه تبعید کرد. هارون، ابتدا دستور داد امام هفتم علیه السلام را با غل و زنجیر به بصره ببرند و به عیسی بن جعفر بن منصور که حاکم بصره بود، نوشت، یک سال حضرت امام کاظم علیه السلام را زندانی کند، پس از یک سال والی بصره را به قتل امام علیه السلام مأمور کرد. عیسی از انجام دادن این قتل عذر خواست. هارون امام را به بغداد منتقل کرد و به فضل بن ربیع سپرد. مدتی حضرت کاظم علیه السلام در زندان فضل بود. در این مدت و در این زندان امام علیه

السلام پیوسته به عبادت و راز و نیاز با خداوند متعال مشغول بود. هارون، فضل را مأمور قتل امام علیه السلام کرد ولی فضل هم از این کار کناره جست. باری، چندین سال امام علیه السلام از این زندان به آن زندان انتقال می یافت. در زندانهای تاریک و سیاهچاله ای دهشتناک، امام بزرگوار ما با محبوب و معشوق حقیقی خود (الله) راز و نیاز می کرد و خداوند متعال را بر این توفیق عبادت که نصیب وی شده است سپاسگزاری می نمود. عاقبت آن امام بزرگوار در سال ۱۸۳ هجری در سن ۵۵ سالگی به دست مردی ستمکار به نام «سندی بن شاهک» و به دستور هارون مسموم و شهید شد. شگفت آنکه، هارون با توجه به شخصیت والای موسی بن جعفر علیه السلام پس از درگذشت و شهادت امام نیز اصرار داشت تا مردم این خلاف حقیقت را بپذیرند که حضرت موسی بن جعفر علیه السلام مسموم نشده بلکه به مرگ طبیعی از دنیا رفته است، اما حقیقت هرگز پنهان نمی ماند. بدن مطهر آن امام بزرگوار را در مقابر قریش-در نزدیکی بغداد-به خاک سپردند. از آن زمان آن آرامگاه عظمت و جلال پیدا کرد، و مورد توجه خاص واقع گردید، و شهر «کاظمین» از آن روز بنا شد و روی به آبادی گذاشت.

زنان و فرزندان حضرت موسی بن جعفر علیه السلام

تعداد زوجات حضرت موسی بن جعفر علیه السلام روشن نیست. بیشتر آنها از کنیزان بودند که اسیر شده و حضرت موسی کاظم علیه السلام آنها را می خریدند و آزاد کرده یا عقد می بستند. نخستین زوجه آن حضرت «تکتم» یا «حمیده» یا «نجمه» دارای تقوا و فضیلت بوده و زنی بسیار عقیفه و بزرگوار و مادر امام هشتم شیعیان حضرت رضا علیه السلام است. فرزندان حضرت موسی بن جعفر را ۳۷ تن نوشته اند: ۱۹ پسر و ۱۸ دختر که ارشد آنها حضرت علی بن موسی الرضا علیه السلام وصی و امام بعد از آن امام بزرگوار بوده است. حضرت احمد بن موسی (شاهچراغ) که در شیراز مدفون است. حضرت محمد بن موسی نیز که در شیراز مدفون است. حضرت حمزه بن موسی که در ری مدفون می باشد. از دختران آن حضرت، حضرت فاطمه معصومه در قم مدفون است، و قبه و بارگاهی با عظمت دارد. سایر اولاد و سادات موسوی هریک مشعلدار علم و تقوا در زمان خود بوده اند، که در گوشه و کنار ایران و کشورهای اسلامی پراکنده شده، و در همانجا مدفون گردیده اند، روحشان شاد باد.

صفات و سجایای حضرت موسی بن جعفر علیه السلام

موسی بن جعفر علیه السلام به جرم حَقگوویی و به جرم ایمان و تقوا و علاقه مردم زندانی شد. حضرت موسی بن جعفر را به جرم فضیلت و اینکه از هارون الرشید در همه صفات و سجایا و فضائل معنوی برتر بود به زندان انداختند. شیخ مفید درباره آن حضرت می گوید: «او عابدترین و فقیه ترین و بخشنده ترین و بزرگ منش ترین مردم زمان خود بود، زیاد تضرع و ابتهال به درگاه خداوند متعال داشت. این جمله را زیاد تکرار می کرد: «اللهم انی أسألك الراحة عند الموت و العفو عند الحساب» (خداوند در آن زمان که مرگ به سراغم آید راحت و در آن هنگام که در برابر حساب اعمال حاضرم کنی عفو را به من ارزانی دار). امام موسی بن جعفر علیه السلام بسیار به سراغ فقرای می رفت. شبها در ظرفی پول و آرد و خرما می ریخت و به وسایلی به فقرای مدینه می رساند، در حالی که آنها نمی دانستند از ناحیه چه کسی است. هیچکس مثل او حافظ قرآن نبود، با آواز خوشی قرآن می خواند، قرآن خواندنش حزن و اندوه مطبوعی به دل می داد، شنوندگان از شنیدن قرآنش می گریستند، مردم مدینه به او لقب «زین المجتهدین» داده بودند. مردم مدینه روزی که از رفتن امام خود به عراق آگاه شدند، شور و ولوله و غوغایی عجیب کردند. آن روزها فقرای مدینه دانستند چه کسی شبها و روزها برای دلجویی به خانه آنها می آمده است.

زیارت امام کاظم علیه السلام

در فضیلت و کیفیت زیارت کاظمین علیهما السلام است بدان که از برای زیارت این دو امام معصوم علیهما السلام فضل بسیاری ذکر شده و در اخبار کثیره وارد شده که زیارت امام موسی علیه السلام مثل زیارت حضرت رسول صلی الله علیه و آله است و در روایتی است که هر که او را زیارت کند مثل آنست که زیارت کرده باشد حضرت رسول صلی الله علیه و آله و امیرالمؤمنین علیه السلام را و در روایت دیگر مثل آنست که امام حسین علیه السلام را زیارت کرده باشد و در حدیث دیگر هر که او را زیارت کند بهشت از برای اوست و شیخ جلیل محمد بن شهر آشوب در مناقب از تاریخ بغداد نقل کرده که خطیب مؤلف آن کتاب به سند خود از علی بن خلیل نقل نموده که گفت هیچ امر دشواری مرا و نداد که بعد از آن بروم به نزد قبر حضرت موسی بن جعفر علیهما السلام و متوسل به آن جناب شوم مگر آنکه خدا آن را از برای من آسان کرد و نیز گفته که دیده شد در بغداد زنی که می‌دوید پس به او گفتند که بکجا می‌روی گفت بسوی قبر موسی بن جعفر علیهما السلام که دعا کنم برای پسرم که او را حبس کرده‌اند مردی حنبلی مذهب در آنجا حاضر بود استهزاء کرد به آن زن و گفت پسرت در زندان مُرد آن زن گفت خداوندا از تو سؤال می‌کنم به حق آن کسی که او را در زندان شهید کردند که مرادش همان حضرت است که قدرت خود را به من بنمائی ناگاه پسر آن زن را رها کردند و پسر آن مرد حنبلی را که استهزاء کرده بود به جنایت او گرفتند و شیخ صدوق از ابراهیم بن عقبه روایت کرده که گفت نوشتم به خدمت امام علی نقی علیه السلام و در نامه سؤال کرده بودم از زیارت ابی عبدالله الحسین علیه السلام و از زیارت امام موسی و امام محمد تقی علیهما السلام یعنی آنکه کدام یک از این دو زیارت بهتر است پس حضرت در جواب مرقوم فرموده بودند ابو عبدالله علیه السلام مقدم است و زیارت این دو معصوم جامعتر و ثوابش بزرگتر است و اما کیفیت زیارت کاظمین علیهما السلام پس بدانکه زیارات در آن حرم شریف بعضی مختص است به هر یک از آن دو بزرگوار و بعضی مشترک مابین آن دو امام است اما زیارت مختص به امام موسی علیه السلام پس چنانکه سید بن طاوس در مزار نقل نموده آن است که چون خواستی آن حضرت را زیارت کنی سزاوار است که غسل کنی پس روانه شوی به زیارت با تائی و وقار همین که به در حرم رسیدی بایست و بگو: اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ، الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى هِدَايَتِهِ لِدِينِهِ، وَالتَّوْفِيقِ لِمَا دَعَا إِلَيْهِ مِنْ سَبِيلِهِ، اللَّهُمَّ أَنْتَ أَكْرَمُ مَقْصُودٍ، وَأَكْرَمُ مَا تَبَى، وَقَدْ أَتَيْتَكَ مُتَقَرِّبًا إِلَيْكَ بِابْنِ بِنْتِ نَبِيِّكَ صَلَّى عَلَيْه، وَعَلَى آبَائِهِ الطَّاهِرِينَ وَأَبْنَائِهِ الطَّيِّبِينَ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَلَا تَحْزِبْ سِجِّعِي وَلَا تَقْطَعْ رَجَائِي وَاجْعَلْنِي عِنْدَكَ وَجِيهًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ. پس داخل شو و مقدم دار پای راست خود را و بگو: بِسْمِ اللَّهِ وَبِاللَّهِ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَعَلَى مِلَّةِ رَسُولِ اللَّهِ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وَ لِرِجَالِي وَ لِجَمِيعِ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ. پس همین که رسیدی به در قبه شریفه بایست و اذن طلب کن و بگو: ءَأَدْخُلُ يَا رَسُولَ اللَّهِ، ءَأَدْخُلُ يَا نَبِيَّ اللَّهِ، ءَأَدْخُلُ يَا مُحَمَّدَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ، ءَأَدْخُلُ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ، ءَأَدْخُلُ يَا أَبَا مُحَمَّدٍ الْحَسَنَ، ءَأَدْخُلُ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ الْحَسَنِ، ءَأَدْخُلُ يَا أَبَا مُحَمَّدٍ عَلِيَّ بْنَ الْحَسَنِ، ءَأَدْخُلُ يَا أَبَا جَعْفَرٍ مُحَمَّدَ بْنَ عَلِيٍّ، ءَأَدْخُلُ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ جَعْفَرَ بْنَ مُحَمَّدٍ، ءَأَدْخُلُ يَا مَوْلَايَ يَا أَبَا الْحَسَنِ مُوسَى بْنَ جَعْفَرٍ، ءَأَدْخُلُ يَا مَوْلَايَ يَا أَبَا جَعْفَرٍ، ءَأَدْخُلُ يَا مَوْلَايَ مُحَمَّدَ بْنَ عَلِيٍّ. پس داخل شو و چهار مرتبه بگو: اللَّهُ أَكْبَرُ پس بایست مقابل قبر و قبله را پشت کتف خود قرار بده پس بگو: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ وَابْنِ وَوَلِيِّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ وَابْنَ حُجَّتِهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا صَفِيَّ اللَّهِ وَابْنَ صَفِيَّتِهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَمِينَ اللَّهِ وَابْنَ أَمِينِهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نُورَ اللَّهِ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا إِمَامَ الْهُدَى السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عَلَمَ الدِّينِ وَالتُّقَى السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا خَازِنَ عِلْمِ النَّبِيِّينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا خَازِنَ عِلْمِ الْمُرْسَلِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَائِبَ الْأَوْصِيَاءِ السَّابِقِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَعِيدِنَ الْوَحْيِ الْمُبِينِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا صَاحِبَ الْعِلْمِ الْبَقِيَّةِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عَيْبَةَ عِلْمِ الْمُرْسَلِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْأَمَامُ الصَّالِحُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْأَمَامُ الزَّاهِدُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْأَمَامُ الْعَابِدُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْأَمَامُ السَّيِّدُ الرَّشِيدُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْمَقْتُولُ الشَّهِيدُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ وَابْنَ وَصِيِّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَوْلَايَ مُوسَى بْنَ جَعْفَرٍ، وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ بَلَّغْتَ عَنِ اللَّهِ مَا حَمَلَكُ، وَحَفِظْتَ مَا اسْتَوْدَعَكَ، وَحَلَلْتَ حَلَالَ اللَّهِ، وَحَرَّمْتَ حَرَامَ اللَّهِ، وَاقَمْتَ أَحْكَامَ اللَّهِ، وَتَلَوْتَ كِتَابَ اللَّهِ، وَصَبَرْتَ عَلَى الْأَذَى فِي جَنْبِ اللَّهِ، وَجَاهَدْتَ فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ، حَتَّى

اَتَيْكَ الْيَقِينَ وَ اَشْهَدُ اَنَّكَ مَضَيْتَ عَلٰى مَا مَضٰى عَلَيْهِ اَبَاؤُكَ الطَّاهِرُونَ، وَ اَجْدَادُكَ الطَّيِّبُونَ، الْاَوْصِيَاءُ الْهَادُونَ، الْاَئِمَّةُ الْمَهْدِيُّونَ، لَمْ تُؤْتِرْ عَمِّي عَلٰى هُدًى وَ لَمْ تَمَلْ مِنْ حَقِّ اِلٰى باطِلٍ، وَ اَشْهَدُ اَنَّكَ نَصَيْتَ لِلّٰهِ وَ لِرَسُوْلِهِ وَ لِاَمِيْرِ الْمُؤْمِنِيْنَ، وَ اَنَّكَ اَدَيْتَ الْاَمَانَةَ، وَ اجْتَنَبْتَ الْخِيَانَةَ، وَ اَقَمْتَ الصَّلٰوةَ، وَ اَتَيْتَ الزَّكٰوةَ، وَ اَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ، وَ نَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ، وَ عَبَدْتَ اللّٰهَ مُخْلِصًا مُجْتَهِدًا مُخْتَسِبًا حَتّٰى اَتَيْكَ الْيَقِيْنَ فَجَزَاكَ اللّٰهُ عَنِ الْاِسْلَامِ وَ اَهْلِهِ اَفْضَلَ الْجَزَاءِ، وَ اَشْرَفَ الْجَزَاءِ اَتَيْتَكَ يَا بِنَّ رَسُوْلِ اللّٰهِ، زَائِرًا عَارِفًا بِحَقِّكَ، مُقْرًا بِفَضْلِكَ، مُخْتَمِلًا لِعِلْمِكَ، مُحْتَجِبًا بِعَدَمَتِكَ، عَائِدًا بِقَبْرِكَ، لَا تَدَا بِضَرِيْحِكَ، مُسْتَشْفِعًا بِكَ اِلَى اللّٰهِ، مُوَالِيًا لِاَوْلِيَاءِكَ، مُعَادِيًا لِاَعْدَائِكَ، مُسْتَبْصِرًا بِشَأْنِكَ، وَ بِالْهَدٰى الَّذِي اَنْتَ عَلَيْهِ، عَالِمًا بِضَلَالَةِ مَنْ خَالَفَكَ وَ بِالْعَمٰى الَّذِي هُمْ عَلَيْهِ، يَا بِي اَنْتَ وَ اُمِّي وَ نَفْسِي وَ اَهْلِي وَ مَالِي وَ وَلَدِي يَا بِنَّ رَسُوْلِ اللّٰهِ، اَتَيْتَكَ مُتَقَرَّبًا بِزِيَارَتِكَ اِلَى اللّٰهِ تَعَالٰى وَ مُسْتَشْفِعًا بِكَ اِلَيْهِ فَاشْفَعْ لِي عِنْدَ رَبِّكَ لِغُفْرٰى لِي ذُنُوْبِي وَ يَغْفِرُوْا عَنِّي جُزْمِي وَ يَتَجَاوَزَ عَنِّي سَيِّئَاتِي وَ يَمْحُوْا عَنِّي خَطِيْئَاتِي وَ يُدْخِلْنِي الْجَنَّةَ، وَ يَنْفَضِّلَ عَلَيَّ بِمَا هُوَ اَهْلُهُ، وَ يَغْفِرَ لِي وَ لِاِبَائِي وَ لِاِخْوَانِي وَ اَخَوَاتِي وَ لِجَمِيْعِ الْمُؤْمِنِيْنَ وَ الْمُؤْمِنٰتِ فِيْ مَشَارِقِ الْاَرْضِ وَ مَغَارِبِهَا، بِفَضْلِهِ وَ جُوْدِهِ وَ مَنِّهِ. پس بیا نداد خود را بر قبر و بیوس آنرا و بگذار دو طرف روی خود را بر آن و دعا کن به آنچه می خواهی پس برگرد به جانب سر و بگو: السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا مَوْلَايَ يَا مُوسٰى بْنَ جَعْفَرٍ، وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ، اَشْهَدُ اَنَّكَ الْاِمَامُ الْهَادِي وَ الْوَلِيُّ الْمُرْشِدُ، وَ اَنَّكَ مَعْدِنُ التَّنْزِيْلِ، وَ صَاحِبُ التَّوْوِيْلِ، وَ حَامِلُ التَّوْرِيَةِ وَ الْاِنْجِيْلِ، وَ الْعَالِمُ الْعَادِلُ، وَ الصَّادِقُ الْعَامِلُ، يَا مَوْلَايَ اَنَا اَبْرءُ اِلَى اللّٰهِ مِنْ اَعْدَائِكَ، وَ اَتَقَرَّبُ اِلَى اللّٰهِ بِمُوَالَاةِكَ، فَصَلِّ اللّٰهُ عَلَیْكَ وَ عَلٰى اَبَائِكَ وَ اَجْدَادِكَ وَ اَبْنَائِكَ، وَ شِيْعَتِكَ وَ مُحْبِبِيْكَ، وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَكَاتُهُ. پس دو رکعت نماز زیارت بکن بخوان در آن سوره یس و الزحمن یا هر چه آسان باشد از قرآن پس دعا کن به آنچه می خواهی زیارت دیگر برای حضرت موسی علیه السلام شیخ مفید و شیخ شهید و محمد بن المشهدی فرموده اند چون خواستی زیارت کنی آن جناب را در بغداد پس غسل کن برای زیارت و قصد کن حرم شریف را و بایست بر در حرم و اذن دخول بطلب پس داخل حرم شو در حالی که می گوئی: بِسْمِ اللّٰهِ وَ بِاللّٰهِ، وَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ، وَ عَلٰى مِلَّةِ رَسُوْلِ اللّٰهِ، صَلِّ اِلَى اللّٰهِ عَلَيْهِ وَ اٰلِهِ، وَ السَّلَامُ عَلٰى اَوْلِيَاءِ اللّٰهِ. بعد از آن برو تا آنکه مقابل قبر حضرت موسی بن جعفر علیهما السلام شوی پس چون ایستادی نزد قبر آن جناب پس بگو: السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا نُوْرَ اللّٰهِ فِيْ ظُلْمٰتِ الْاَرْضِ، السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا وَلِيَّ اللّٰهِ، السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا حُجَّةَ اللّٰهِ، السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بَابَ اللّٰهِ، اَشْهَدُ اَنَّكَ اَقَمْتَ الصَّلٰوةَ، وَ اَتَيْتَ الزَّكٰوةَ، وَ اَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ وَ نَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ، وَ تَلَوْتَ الْكِتٰبَ حَقَّ تِلَاوَتِهِ وَ جَاهِدْتَ فِيْ اللّٰهِ حَقَّ جِهَادِهِ، وَ صَبَرْتَ عَلٰى الْاَذٰى فِيْ جَنْبِهِ مُخْتَسِبًا، وَ عَبَدْتَهُ مُخْلِصًا حَتّٰى اَتَيْكَ الْيَقِيْنَ، اَشْهَدُ اَنَّكَ اَوْلٰى بِاللّٰهِ وَ بِرَسُوْلِهِ، وَ اَنَّكَ اِبْنُ رَسُوْلِ اللّٰهِ حَقًّا، اَبْرءُ اِلَى اللّٰهِ مِنْ اَعْدَائِكَ، وَ اَتَقَرَّبُ اِلَى اللّٰهِ بِمُوَالَاةِكَ، اَتَيْتَكَ يَا مَوْلَايَ عَارِفًا بِحَقِّكَ، مُوَالِيًا لِاَوْلِيَاءِكَ، مُعَادِيًا لِاَعْدَائِكَ، فَاشْفَعْ لِي عِنْدَ رَبِّكَ. پس خود را بر قبر بیفکن و بوسه کن و گونه های خود را بر او بگذار پس برگرد از آنجا و بیا به جانب سر و بایست و بگو: السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بِنَّ رَسُوْلِ اللّٰهِ اَشْهَدُ اَنَّكَ صَادِقٌ، وَ اَدْبِتَ نَاصِحًا، وَ قَلْتُ اَمِيْنًا، وَ مَضَيْتَ شَهِيدًا، لَمْ تُؤْتِرْ عَمِّي عَلٰى الْهُدٰى، وَ لَمْ تَمَلْ مِنْ حَقِّ اِلٰى باطِلٍ، صَلِّ اِلَى اللّٰهِ عَلَیْكَ وَ عَلٰى اَبَائِكَ وَ اَبْنَائِكَ وَ الطَّاهِرِيْنَ. پس بیوس قبر منور را و دو رکعت نماز زیارت گذار و بعد از این دو رکعت هر نماز که خواهی بکن پس از آن به سجده برو و بگو: اَللّٰهُمَّ اِلَيْكَ اِعْتَمَدْتُ، وَ اِلَيْكَ قَصَدْتُ، وَ بِفَضْلِكَ رَجَوْتُ، وَ قَبْرَ اِمَامِي الَّذِي اَوْجَبْتَ عَلَيَّ طَاعَتَهُ زُرْتُ، وَ بِهِ اِلَيْكَ تَوَسَّلْتُ، فَحَقِّقْهُمُ الَّذِي اَوْجَبْتَ عَلٰى نَفْسِكَ، اغْفِرْ لِي وَ لِوَالِدِيْ وَ لِلْمُؤْمِنِيْنَ يَا كَرِيْمُ. پس روی راست خود را بگذار و بگو: اَللّٰهُمَّ قَدْ عَلِمْتُ حَوَاجَتِي فَصَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَ اٰلِ مُحَمَّدٍ وَ اَقْضِهَا پَسْ جَانِبِ رُوِي رَا بَگِذَار وَ بَگِو: اَللّٰهُمَّ قَدْ اَحْصَيْتُ ذُنُوْبِي فَحَقِّقْ مُحَمَّدٍ وَ اٰلِ مُحَمَّدٍ، صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَ اٰلِ مُحَمَّدٍ، وَ اغْفِرْهَا وَ تَصَدَّقْ عَلَيَّ بِمَا اَنْتَ اَهْلُهُ. پس برگرد به سجده و بگو شکرًا شکرًا صد مرتبه پس سر از سجده بردار و دعا کن به آنچه خواهی از برای هر که می خواهی و دوست داری.

صلوات امام کاظم علیه السلام

سید جلیل علی بن طاوس رضی الله عنه در مصباح الزائر در یکی از زیارات حضرت موسی بن جعفر علیهما السلام این صلوات را بر

آن حضرت که محتوی است بر شمه‌ای از فضائل و مناقب و عبادت و مصائب آن جناب نقل کرده البته زائر از فیض خواندن آن خود را محروم نکند. اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآهِلِ بَيْتِهِ، وَصَلِّ عَلَى مُوسَى بْنِ جَعْفَرٍ، وَصَلِّ عَلَى الْأَبْرَارِ، وَإِمَامِ الْأَخْيَارِ وَعَبِيَّةِ الْأَنْوَارِ، وَوَارِثِ السَّكِينَةِ وَالْوَقَارِ، وَالْحَكَمِ وَالْأَثَارِ، الَّذِي كَانَ يُحْيِي اللَّيْلَ بِالسَّهْرِ إِلَى السَّحْرِ بِمُوَاصِلَةِ الْأَسْتِغْفَارِ، حَلِيفِ السَّجْدَةِ الطَّوِيلَةِ، وَالذُّمُوعِ الْغَزِيرَةِ وَالْمُنَاجَاتِ الْكَثِيرَةِ، وَالضَّرَاعَاتِ الْمُتَّصِلَةِ، وَمَقَرِّ التُّهَى وَالْعُدْلِ، وَالْخَيْرِ وَالْفَضْلِ، وَالنَّدَى وَالْبَدَلِ، وَمَأْ لِفِ الْبُلُوبِ وَالصَّبْرِ، وَالْمُضْطَهَدِ بِالظُّلْمِ، وَالْمَقْبُورِ بِالْجُورِ، وَالْمَعْدَبِ فِي قَعْرِ الشُّجُونِ، وَظَلَمِ الْمَطَامِيرِ، ذِي السَّاقِ الْمَرْضُوضِ بِحَلَقِ الْقَيْوُدِ، وَالْجِنَازَةِ الْمُنَادِي عَلَيْهَا بِدَلِّ الْأَسْتِخْفَافِ، وَالْوَارِدِ عَلَى حَيْدِهِ الْمُضِيْطَفَى وَآبِيهِ الْمُزْتَضَى وَأُمِّهِ سَيِّدَةِ النَّسَاءِ، بِإِرْثِ مَغْضُوبٍ وَوَلَاءِ مَسْئُوبٍ، وَأَمْرِ مَغْلُوبٍ، وَدَمِ مَطْلُوبٍ، وَسَيْمِ مَشْرُوبٍ، اللَّهُمَّ وَكَمَا صَبَرَ عَلَى غَلِيظِ الْمَحَنِ، وَتَجَرَّعَ غَضِيصَ الْكُرْبِ، وَاسْتَشِيْمَ لِرِضَاكَ، وَأَخْلَصَ الطَّاعَةَ لِمَكَ، وَمَحَضَ الْخُشُوعَ، وَاسْتَشَعَرَ الْخُضُوعَ وَعَادَى الْبِدْعَةَ وَأَهْلَهَا، وَلَمْ يَلْحَقْهُ فِي شَيْءٍ مِنْ أَوْامِرِكَ وَنَوَاهِيكَ لَوْمَةٌ لِأَنْتُمْ، صَلِّ عَلَيْهِ صَلَوةً نَامِيَةً مُنِيْفَةً زَاكِيَةً، تَوْجِبْ لَهُ بِهَا شَفَاعَةَ أُمَّمٍ مِنْ خَلْقِكَ، وَقُرُونٍ مِنْ بَرَايَاكَ، وَبَلِّغْهُ عَنَّا تَحِيَّةً وَسَلَامًا، وَآتِنَا مِنْ لَدُنْكَ فِي مَوَالَاتِهِ فَضْلًا وَإِحْسَانًا، وَمَغْفِرَةً وَرِضْوَانًا، إِنَّكَ ذُو الْفَضْلِ الْعَمِيمِ، وَالتَّجَاوُزِ الْعَظِيمِ، بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

شعر

مدح و منقبت

زیب و فری بهتر

بزم ما را نبود زیب و فری بهتر از این نیست ما بی خبران را خبری بهتر از این بهر پرواز به کاشانه قاف ملکوت حق نداده است مرا بال و پری بهتر از این هر کسی را اثری هست گرانمایه و من بین اشعار ندارم اثری بهتر از این آمد این مژده نگوشم سحر از عالم غیب که نباشد شب ما را سحری بهتر از این شب میلاد همایون بهین رهبر ماست که بشر را نبود راهبری بهتر از این از گریبان زمین سرزده خورشید مگر که ندیده است بخود زیب و فری بهتر از این جای دارد که بگوید به دوصد جلوه زمین آسمانا تو نداری قمری بهتر از این صادق آل نبی را پسری داد خدا که نباشد پدری را پسری بهتر از این بعد صادق زره لطف نداده است بما صدف بحر ولایت گهری بهتر از این بخدائی خدا نیست در اقلیم وجود بهر زیب سر ما تاج سری بهتر از این بهتر روز صفر هفتم ماه صفر است نیست ما هم سفران را سفری بهتر از این بهتر نابودی هارون ستمگر نبود خفته در بیشه دین شیر نری بهتر از این بهتر پرپر شدن زهر ندارد به یقین شجر گلشن دین برگ و بری بهتر از این گویا خلق نکرده است بدین حسن و خصال بین ابناء بشر، حق، بشری بهتر از این چشم خورشید چو افتاده به او گفت نداشت کلک ذات احدیت هنری بهتر از این ای شه ملک خراسان پسر شیر خدا چون تو نبود پسری را پدری بهتر از این نیست در گردش ایام بدین جلوه گری مهر و مه را شب و روز دگری بهتر از این حاجت خویش طلب کن که ندارد پس از این تیر جانسوز دعایت اثری بهتر از این من ژولید چه گویم که ز یمن قدمش بزم ما را نبود زیب و فری بهتر از این

باده در ساغر

می سزد گر ساقی امشب باده در ساغر بریزد باده در ساغر به عشق یار سیمین بر بریزد می سزد گر آب زر امشب برای وصف دلبر جای جوهر از قلم بر صفحه دفتر بریزد می سزد امشب اگر طوطی طبعم پرگشاید جای شعر از سینه ام لعل و در و گوهر بریزد می

سزد امشب اگر از رحمت حق ابر رحمت جای باران بر زمین گه عطر و گه عنبر بریزد می سزد امشب اگر روح الامین از فرط شادی بر سر خلق جهان از عرش اَعلا زَر بریزد می سزد امشب اگر از دیدن باب الحوائج شادی از رخسار و نور از روی پیغمبر بریزد می سزد امشب اگر از مقدم موسی بن جعفر اشک شوق از دیدگان ساقی کوثر بریزد می سزد، امشب اگر بهر نثار مقدم او آسمان از دیدگان خویشتن اختر بریزد می سزد امشب اگر از یمن این مولود مریم بهر کوری حسودان عود در مجمر بریزد می سزد امشب اگر از آسمان و ابر ظلمت خاک غم بر فرق خصم موسی جعفر بریزد زد قدم در ملک هستی آن که از یمن قدمش وجد از دیوار و شادی و سرور از در بریزد زد قدم شاهی که از بهر نثار مقدم او ز آسمان روح القدس از شوق دل اختر بریزد آمد آن فرمان روایی کز برای مدحت او جای شعر از سینه «ژولیده» گان گوهر بریزد

سلام من

ای شیعه بر تو باد درود و سلام من وقت است بشنوید فرازی کلام من عمرم نه صرف شد به سیه چالها عبث کز بهر شیعه بود همه اهتمام من در انزوا نبود همه عمر من که بود در سجده گاه گوشه زندان قیام من روزی که غصه خلق شد از حکمت خدا بگزید غصه را دل والا-مقام من چون جام عشق فال به نام حسین زد از غبطه رفت در طلب درد جام من من آن امام مفترض الاطاعه ام که شد از اقتدار کنج سیه چال دام من تنها نی ام (نیستم)، غریب نی ام، بی نوانی ام زهراست آنکه بود انیس مدام من بی جرم و بی گناه به زندان گذشت عمر نه بلکه بود نسل علی اتهام من زندان مرا به خویش چه خوش داد عادت دیگر نداشت فاصله ای صبح و شام من همچون درخت ریشه دواندم به قعر خاک خلصنی یاریم شده بود التیام من از بس که مانده ظاهری از استخوان و پوست دیگر نبود طاقتی از استلام من بغض یهود قدرت سیلی فزون کند زهراست باخبر ز رخ نیل فام من هر ناسزا و فحش نثارم حلال بود هرگونه لطف و جود و نوازش حرام من هارون بدست ظلم نگهبان کافرش می خواست بشکند حرم احترام من با کام روزه زیر شکنجه لبان خشک افطار زهر بود بهشتی طعام من امضای نیلی غل و زنجیر بر تنم تاکید دیگری است به حسن ختام من با کام تشنه بر همه شیعیان خود همراهی حسین یگانه پیام من مهدی کجاست تا که بگیرد ز دشمنان با ضرب ذوالفقار علی انتقام من

شهادت

توفیق فغان

توفیق فغان دارم چون چاک گریبانها خاکستر من مانده بر دامن نیرانها شده دانه زنجیرم با پیکر من همخون سخت است برای من پیمودن زندانها همچون شجری هستم تا نیمه میان خاک شد غربت افزونم سر لوحه عنوانها آویخته ساق من از تخته تابوتم بشکسته مرا ساقه چون گل به گلستانها تا بر روی زهرایم شلاق اثر بنمود شلاق یهودی شد تأدیب مسلمانها سیلی است بجای خون زندان عوض طشت است خون می چکد از لعلم بشکسته چو دندانها افتاده میان راه جسمی که به زنجیر است افسوس از این بیداد، فریاد ز دورانها

در عزای موسی جعفر

چشم گردون در عزای موسی جعفر گریست دیده خورشید بر آن ماه خوش منظر گریست گرچه او پروانه حق بود اما همچو شمع در مناجاتش ز هجر دوست پا تا سر گریست ژرف زندان بهر او معراج قرب دوست بود عاشق صادق ز هجران رخ دلبر گریست گه

به یاد مادرش زهرا فغان از دل کشید گاه بر مظلومی شیر خدا حیدر گریست دیده عشاق از داغ امام عاشقان در دل صحرای غم یک آسمان اختر گریست حضرت معصومه زین ماتم فغان از دل کشید در مدینه از غم مرگ پدر دختر گریست در عزای ناخدای فلک تسلیم و رضا پور دلبندهش رضا در موج غم گوهر گریست «حافظی» شمع وجودت آب شد از این الم آتشین طبعت ز نوک خامه بر دفتر گریست

گوشه زندان

گوشه زندان مکان موسی جعفر چرا این همه ظلم و ستم با آل پیغمبر چرا گر سر خصمی ندارد با نکویان روزگار (می کند آینه را محتاج خاکستر چرا) جای هارون ستمگر بر سریر عزّ و ناز کنج زندان جایگاه موسی جعفر چرا آن که نظم عالم امکان بود در دست او کُند و زنجیر ستم بر پای آن سرور چرا گفته اش جز گفته قرآن و پیغمبر نبود بسته در بند جفا آن حجت داور چرا حجت یزدان بود در بند نامردان اسیر آسمان زین غم نمی باشد ز یکدیگر چرا می رسد از بعد پیغمبر خداوندا چنین بر مسلمانان ستم از فرقه کافر چرا در شگفتی این معما را، نمی گیرد هنوز؟ آتش قهر خدا از کافران، کیفر چرا آن که جان عالم هستی طفیل هست اوست در غریبی جان دهد بی مونس و یاور چرا تا ابد «خسرو» مرا این مشکل لاینحل است شیعیان را گوشه زندان بود رهبر چرا

زندگینامه امام محمد تقی جواد الأئمه

ولادت

امام نهم شیعیان حضرت جواد علیه السلام در سال ۱۹۵ هجری در مدینه ولادت یافت. نام نامی اش محمد معروف به جواد و تقی است. القاب دیگری مانند: رضی و متقی نیز داشته، ولی تقی از همه معروفتر می باشد. مادر گرامی اش شیبیکه یا خیزران است که این دو نام در تاریخ زندگی آن حضرت ثبت است. امام محمد تقی علیه السلام هنگام وفات پدر ۸ ساله بود. پس از شهادت جانگداز حضرت رضا علیه السلام در اواخر ماه صفر سال ۲۰۳ هـ مقام امامت به فرزند ارجمندش حضرت جواد الأئمه علیه السلام انتقال یافت. مأمون خلیفه عباسی که همچون سایر خلفای بنی عباس از پیشرفت معنوی و نفوذ باطنی امامان معصوم و گسترش فضایل آنها در بین مردم هراس داشت، سعی کرد ابن الرضا را تحت مراقبت خاص خویش قرار دهد. از اینجا بود که مأمون نخستین کاری که کرد، دختر خویش ام الفضل را به ازدواج حضرت امام جواد علیه السلام درآورد، تا مراقبی دایمی و از درون خانه، بر امام گمارده باشد. رنجهای دایمی که امام جواد علیه السلام از ناحیه این مأمور خانگی برده است، در تاریخ معروف است. از روشهایی که مأمون در مورد حضرت رضا علیه السلام به کار می بست، تشکیل مجالس بحث و مناظره بود. مأمون و بعد معتصم عباسی می خواستند از این راه-به گمان باطل خود- امام علیه السلام را در تنگنا قرار دهند. در مورد فرزندش حضرت جواد علیه السلام نیز چنین روشی را به کار بستند. به خصوص که در آغاز امامت هنوز سنی از عمر امام جواد علیه السلام نگذشته بود. مأمون نمی دانست که مقام ولایت و امامت که موهبتی است الهی، بستگی به کمی و زیادی سالهای عمر ندارد. باری، حضرت جواد علیه السلام با عمر کوتاه خود که همچون نوگل بهاران زودگذر بود، و در دوره ای که فرقه های مختلف اسلامی و غیر اسلامی در میدان رشد و نمو یافته بودند و دانشمندان بزرگی در این دوران، زندگی می کردند و علوم و فنون سایر ملتها پیشرفت نموده و کتابهای زیادی به زبان عربی ترجمه و در دسترس قرار گرفته بود، با کمی سن وارد بحثهای علمی گردید و با سرمایه خدایی امامت که از سرچشمه ولایت مطلقه و الهام ربانی مایه گرفته بود، احکام اسلامی را مانند پدران و اجداد بزرگوارش گسترش داد و به تعلیم و ارشاد پرداخت و به مسائل بسیاری پاسخ گفت. برای نمونه، یکی از مناظره های (احتجاجات) حضرت امام محمد تقی علیه

السلام را در زیر نقل می کنیم: «عیاشی در تفسیر خود از ذرقان که همشین و دوست احمد بن ابی دؤاد بود، نقل می کند که ذرقان گفت: روزی دوستش (ابن ابی دؤاد) از دربار معتصم عباسی برگشت و بسیار گرفته و پریشان حال به نظر رسید. گفتم: چه شده است که امروز این چنین ناراحتی؟ گفت: در حضور خلیفه و ابوجعفر فرزند علی بن موسی الرضا جریانی پیش آمد که مایه شرمساری و خواری ما گردید. گفتم: چگونه؟ گفت: سارقی را به حضور خلیفه آورده بودند که سرقتش آشکار و دزد اقرار به دزدی کرده بود. خلیفه طریقه اجرای حد و قصاص را پرسید. عده ای از فقها حاضر بودند، خلیفه دستور داد بقیه فقیهان را نیز حاضر کردند، و محمد بن علی الرضا را هم خواست. خلیفه از ما پرسید: حد اسلامی چگونه باید جاری شود؟ من گفتم: از مچ دست باید قطع گردد. خلیفه گفت: به چه دلیل؟ گفتم: به دلیل آنکه دست شامل انگشتان و کف دست تا مچ دست است، و در قرآن کریم در آیه تیمم آمده است: فامسحوا بوجوهکم و ایدیکم. بسیاری از فقیهان حاضر در جلسه گفته مرا تصدیق کردند. یک دسته از علماء گفتند: باید دست را از مرفق برید. خلیفه پرسید: به چه دلیل؟ گفتند: به دلیل آیه وضو که در قرآن کریم آمده است: ... و ایدیکم الی المرفق. و این آیه نشان می دهد که دست دزد را باید از مرفق برید. دسته دیگر گفتند: دست را از شانه باید برید چون دست شامل تمام این اجزاء می شود. و چون بحث و اختلاف پیش آمد، خلیفه روی به حضرت ابوجعفر محمد بن علی کرد و گفت: یا اباجعفر، شما در این مسأله چه می گوید؟ آن حضرت فرمود: علمای شما در این باره سخن گفتند. من را از بیان مطلب معذور بدار. خلیفه گفت: به خدا سوگند که شما هم باید نظر خود را بیان کنید. حضرت جواد فرمود: اکنون که من را سوگند می دهی پاسخ آن را می گویم. این مطالبی که علمای اهل سنت درباره حد دزدی بیان کردند خطاست. حد صحیح اسلامی آن است که باید انگشتان دست را غیر از انگشت ابهام قطع کرد. خلیفه پرسید: چرا؟ امام علیه السلام فرمود: زیرا رسول الله صلی الله علیه و آله فرموده است سجد باید بر هفت عضو از بدن انجام شود: پیشانی، دو کف دست، دو سر زانو، دو انگشت ابهام پا، و اگر دست را از شانه یا مرفق یا مچ قطع کنند برای سجده حق تعالی محلی باقی نمی ماند، و در قرآن کریم آمده است «و ان المساجد لله...» سجده گاه ها از آن خداست، پس کسی نباید آنها را ببرد. معتصم از این حکم الهی و منطقی بسیار مسرور شد، و آن را تصدیق کرد و امر نمود انگشتان دزد را برابر حکم حضرت جواد علیه السلام قطع کردند. ذرقان می گوید: ابن ابی دؤاد سخت پریشان شده بود، که چرا نظر او در محضر خلیفه رد شده است. سه روز پس از این جریان نزد معتصم رفت و گفت: یا امیرالمؤمنین، آمده ام تو را نصیحتی کنم و این نصیحت را به شکرانه محبتی که نسبت به ما داری می گویم. معتصم گفت: بگو. ابن ابی دؤاد گفت: وقتی مجلسی از فقها و علما تشکیل می دهی تا یک مسأله یا مسائلی را در آنجا مطرح کنی، همه بزرگان کشوری و لشکری حاضر هستند، حتی خادمان و دربانان و پاسبانان شاهد آن مجلس و گفتگوهای که در حضور تو می شود هستند، و چون می بینند که رأی علمای بزرگ تو در برابر رأی محمد بن علی الجواد ارزشی ندارد، کم کم مردم به آن حضرت توجه می کنند و خلافت از خاندان تو به خانواده آل علی منتقل می گردد، و پایه های قدرت و شوکت تو متزلزل می گردد. این بدگویی و اندرز غرض آلود در وجود معتصم کار کرد و از آن روز در صدد برآمد این مشعل نورانی و این سرچشمه دانش و فضیلت را خاموش سازد. این روش را قبل از معتصم -مأمون نیز در مورد حضرت جواد الأئمه علیه السلام به کار می برد، چنانکه در آغاز امامت امام نهم، مأمون دوباره دست به تشکیل مجالس مناظره زد و از جمله از یحیی بن اکثم که قاضی بزرگ دربار وی بود، خواست تا از امام علیه السلام پرسشهایی کند، شاید بتواند از این راه به موقعیت امام علیه السلام ضربتی وارد کند. اما نشد، و اما از همه این مناظرات سربلند درآمد. روزی از آنجا که «یحیی بن اکثم» به اشاره مأمون می خواست پرسشهای خود را مطرح سازد مأمون نیز موافقت کرد، و امام جواد علیه السلام و همه بزرگان و دانشمندان را در مجلس حاضر کرد. مأمون نسبت به حضرت امام محمد تقی علیه السلام احترام بسیار کرد و آنگاه از یحیی خواست آنچه می خواهد پرسد. یحیی که پیرمردی سالمند بود، پس از اجازه مأمون و حضرت جواد علیه السلام گفت: اجازه می فرمایی مسأله ای از فقه بپرسم؟ حضرت جواد فرمود: آنچه دلت می خواهد پرس. یحیی

بن اکتب پرسید: اگر کسی در حال احرام قتل صید کرد چه باید بکند؟ حضرت جواد علیه السلام فرمود: آیا قاتل صید محل بوده یا محرم؟ عالم بوده یا جاهل؟ به عمد صید کرده یا خطا؟ محرم آزاد بوده یا بنده؟ صغیر بوده یا کبیر؟ اول قتل او بوده یا صیاد بوده و کارش صید بوده؟ آیا حیوانی را که کشته است صید تمام بوده یا بچه صید؟ آیا در این قتل پشیمان شده یا نه؟ آیا این عمل در شب بوده یا روز؟ احرام محرم برای عمره بوده یا احرام حج؟ یحیی دچار حیرت عجیبی شد. نمی دانست چگونه جواب گوید. سر به زیر انداخت و عرق خجالت بر سر و رویش نشست. درباریان به یکدیگر نگاه می کردند. مأمون نیز که سخت آشفته حال شده بود در میان سکوتی که بر مجلس حکمفرما بود، روی به بنی عباس و اطرافیان کرد و گفت: دیدید و ابوجعفر محمد بن علی الرضا را شناختید؟ سپس بحث را تغییر داد تا از حیرت حاضران بکاهد. باری، موقعیت امام جواد علیه السلام پس از این مناظرات بیشتر استوار شد. امام جواد علیه السلام در مدت ۱۷ سال دوران امامت به نشر و تعلیم حقایق اسلام پرداخت، و شاگردان و اصحاب برجسته ای داشت که: هر یک خود قله ای بودند از قله های فرهنگ و معارف اسلامی مانند: ابن ابی عمیر بغدادی، ابوجعفر محمد بن سنان زاهری، احمد بن ابی نصر بزنطی کوفی، ابوتمام حبیب اوس طائی-شاعر شیعی مشهور-ابوالحسن علی بن مهزیار اهوازی و فضل بن شاذان نیشابوری که در قرن سوم هجری می زیسته اند. اینان نیز (همچنانکه امام بزرگوارشان همیشه تحت نظر بود) هر کدام به گونه ای مورد تعقیب و گرفتاری بودند. فضل بن شاذان را از نیشابور بیرون کردند. عبدالله بن طاهر چنین کرد و سپس کتب او را تفتیش کرد و چون مطالب آن کتابها را-درباره توحید و...-به او گفتند قانع نشد و گفت می خواهم عقیده سیاسی او را نیز بدانم. ابوتمام شاعر نیز از این امر بی بهره نبود، امیرانی که خود اهل شعر و ادب بودند حاضر نبودند شعر او را-که بهترین شاعر آن روزگار بود، چنانکه در تاریخ ادبیات عرب و اسلام معروف است-بشنوند و نسخه از آن داشته باشند. اگر کسی شعر او را برای آنان، بدون اطلاع قبلی، می نوشت و آنان از شعر لذت می بردند و آن را می پسندیدند، همین که آگاه می شدند که از ابوتمام است یعنی شاعر شیعی معتقد به امام جواد علیه السلام و مروج آن مرام، دستور می دادند که آن نوشته را پاره کنند. ابن ابی عمیر-عالم ثقه مورد اعتماد بزرگ-نیز در زمان هارون و مأمون، محتتهای بسیار دید، او را سالها زندانی کردند، تازیانه ها زدند. کتابهای او را که مأخذ عمده علم دین بود، گرفتند و باعث تلف شدن آن شدند و... بدین سان دستگاه جبار عباسی با هواخواهان علم و فضیلت رفتار می کرد و چه ظالمانه!

شهادت حضرت جواد علیه السلام

این نوگل باغ ولایت و عصمت گرچه کوتاه عمر بود ولی رنگ و بوی مشام جانها را بهره مند ساخت. آثار فکری و روایاتی که از آن حضرت نقل شده و مسائلی را که آن امام پاسخ گفته و کلماتی که از آن حضرت بر جای مانده، تا ابد زینت بخش صفحات تاریخ اسلام است. دوران عمر آن امام بزرگوار ۲۵ سال و دوره امامتش ۱۷ سال بوده است. معتصم عباسی از حضرت جواد علیه السلام دعوت کرد که از مدینه به بغداد بیاید. امام جواد در ماه محرم سال ۲۲۰ هجری به بغداد وارد شد. معتصم که عموی ام الفضل زوجه حضرت جواد بود، با جعفر پسر مأمون و ام الفضل بر قتل آن حضرت همدستان شدند. علت این امر-همچنان که اشاره کردیم-این اندیشه شوم بود که مبادا خلافت از بنی عباس به علویان منتقل شود. از این جهت، درصدد تحریک ام الفضل برآمدند و به وی گفتند تو دختر و برادرزاده خلیفه هستی، و احترامت از هر جهت لازم است و شوهر تو محمد بن علی الجواد، مادر علی هادی فرزند خود را بر تو رجحان می نهد. این دو تن آن قدر وسوسه کردند تا ام الفضل-چنان که روش زنان نازاست-تحت تأثیر حسادت قرار گرفت و در باطن از شوهر بزرگوار جوانش آزرده خاطر شد و به تحریک و تلقین معتصم و جعفر برادرش، تسلیم گردید. آنگاه این دو فرد جنایتکار سمی کشنده در انگور وارد کردند و به خانه امام فرستاده تا سیاه روی دو جهان، ام الفضل، آنها را به شوهرش بخوراند. ام الفضل طبق انگور را در برابر امام جواد علیه السلام گذاشت، و از انگورها تعریف و توصیف

کرد و حضرت جواد علیه السلام را به خوردن انگور وادار و در این امر اصرار کرد. امام جواد علیه السلام مقداری از آن انگور را تناول فرمود. چیزی نگذشت آثار سم را در وجود خود احساس فرمود و درد و رنج شدیدی بر آن حضرت عارض گشت. ام الفضل سیه کار با دیدن آن حالت دردناک در شوهر جوان، پشیمان و گریان شد، اما پشیمانی سودی نداشت. حضرت جواد علیه السلام فرمود: چرا گریه می کنی؟ اکنون که مرا کشتی گریه تو سودی ندارد. بدان که خداوند متعال در این چند روزه دنیا تو را به دردی مبتلا کند و به روزگاری بیفتی که نتوانی از آن نجات بیابی. در مورد مسموم کردن حضرت جواد علیه السلام قولهای دیگری هم نقل شده است.

زنان و فرزندان حضرت جواد علیه السلام

زن حضرت جواد علیه السلام ام الفضل دختر مأمون بود. حضرت جواد علیه السلام از ام الفضل فرزندی نداشت. حضرت امام محمد تقی زوجه دیگری مشهور به ام ولد و به نام سمانه مغربیه داشته است. فرزندان آن حضرت را ۴ پسر و ۴ دختر نوشته اند بدین شرح: ۱- حضرت ابوالحسن امام علی النقی (هادی) ۲- ابواحمد موسی مبرقع ۳- ابواحمد حسین ۴- ابوموسی عمران ۵- فاطمه ۶- خدیجه ۷- ام کلثوم ۸- حکیمه حضرت جواد علیه السلام مانند جده اش فاطمه زهرا زندگانی کوتاه و عمری سراسر رنج و مظلومیت داشت. بدخواهان نگذاشتند این مشعل نورانی نورافشانی کند. امام نهم ما در آخر ماه ذیقعده سال ۲۲۰ه. به سرای جاویدان شتافت. قبر مطهرش در کاظمیه یا کاظمین است، عقب قبر منور جدش حضرت موسی بن جعفر علیه السلام زیارتگاه شیعیان و دوستداران است.

زیارت امام جواد علیه السلام

زیارت مختص به امام محمد تقی علیه السلام پس همان سه بزرگوار فرموده‌اند که پس متوجه شو بسوی قبر ابی جعفر محمد بن علی الجواد علیهما السلام که در پشت سیر جد بزرگوار خود مدفون است و چون ایستادی نزد قبر آن حضرت پس بگو: اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا نُورَ اللَّهِ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بِنَ رَسُولِ اللَّهِ اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ وَ عَلَی آبَائِكَ اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ وَ عَلَی أَبْنَائِكَ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ وَ عَلَی أَوْلِيَائِكَ، اَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ، وَ آتَيْتَ الزَّكَاةَ، وَ أَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ، وَ نَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ، وَ تَلَوْتَ الْكِتَابَ حَقَّ تِلَاوَتِهِ، وَ جَاهَدْتَ فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ، وَ صَبَرْتَ عَلَى الْأَذَى فِي جَنْبِهِ، حَتَّى آتَيْتَ الْيَقِينَ، آتَيْتَكَ زَائِرًا عَارِفًا بِحَقِّكَ، مُوَالِيًا لِأَوْلِيَائِكَ مُعَادِيًا لِأَعْدَائِكَ، فَاسْتَفَعُ لِي عِنْدَ رَبِّكَ. پس بیوس قبر را و روی خود را بر آن بنه پس دو رکعت نماز زیارت کن و بعد از آن هر نماز که خواهی بگذار پس برو به سجده و بگو اِرْحَمْ مِنْ أَسَاءٍ وَ اقْتَرَفَ، وَ اِسْتَيْتَكَ وَ اعْتَرَفَ پس جانب روی راست را بگذار و بگو اِنْ كُنْتُ بِئْسَ الْعَبْدُ، فَانْتَ نِعْمَ الرَّبُّ پس روی چپ خود را بگذار و بگو عَظَمَ الذَّنْبُ مِنْ عَبْدِكَ فَلْيَحْسِنِ الْعَفْوَ مِنْ عِنْدِكَ، یا کریم پس برگرد به سجده و بگو صد مرتبه شُكْرًا شُكْرًا پس برو به کار خود زیارت دیگر برای حضرت امام محمد تقی علیه السلام سید بن طاوس در مزار فرموده چون زیارت کردی حضرت امام موسی کاظم علیه السلام را می ایستی نزد قبر حضرت جواد علیه السلام و می بوسی آنرا و می گوئی: اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا اَبَا جَعْفَرٍ مُحَمَّدَ بْنَ عَلِيٍّ الْبَرِّ التَّقِيِّ الْاِمَامِ الْوَفِيِّ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ اَيُّهَا الرِّضِيُّ الزَّكِيُّ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا نَجِيَّ اللَّهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا سَفِيرَ اللَّهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا سِرَّ اللَّهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا ضِيَاءَ اللَّهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا سَنَاءَ اللَّهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا كَلِمَةَ اللَّهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا رَحْمَةَ اللَّهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ اَيُّهَا النُّورُ السَّاطِعُ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ اَيُّهَا الْبِدْرُ الطَّالِعُ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ اَيُّهَا الطَّيِّبُ مِنَ الطَّيِّبِينَ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ اَيُّهَا الطَّاهِرُ مِنَ الْمُطَهَّرِينَ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ اَيُّهَا الْاَيُّهُ الْعُظْمَى اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ اَيُّهَا الْحُجَّةُ الْكُبْرَى اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ اَيُّهَا الْمُطَهَّرُ مِنَ الزَّلَّاتِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ اَيُّهَا الْمُنَزَّهَ عَنِ الْمُغْضَبَاتِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ اَيُّهَا الْعَلِيُّ عَنِ نَقْصِ الْأَوْصَافِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ اَيُّهَا الرِّضِيُّ عِنْدَ الْأَشْرَافِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا عَمُودَ الدِّينِ، اَشْهَدُ أَنَّكَ وَلِيُّ اللَّهِ وَ حُجَّتُهُ فِي أَرْضِهِ، وَ أَنَّكَ جَنْبُ اللَّهِ، وَ خَيْرُهُ اللَّهُ، وَ مُسْتَوْدَعُ عِلْمِ اللَّهِ وَ عِلْمِ الْأَنْبِيَاءِ، وَ رُكْنُ الْإِيمَانِ، وَ

تَرْجُمَانُ الْقُرْآنِ، وَ أَشْهَدُ أَنَّ مِنْ أَتْبَعَكَ عَلَى الْحَقِّ وَ الْهُدَى وَ أَنَّ مَنْ أَنْكَرَكَ وَ نَصَبَ لَكَ الْعَدَاوَةَ عَلَى الضَّلَالَةِ وَ الرَّدَى أَبْرَأُ إِلَى اللَّهِ وَ إِلَيْكَ مِنْهُمْ فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ، وَ السَّلَامُ عَلَيْكَ مَا بَقِيَتْ وَ بَقِيَ اللَّيْلُ وَ النَّهَارُ. وَ بگو در صلوات بر آن حضرت: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ أَهْلِ بَيْتِهِ، وَ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ، الرَّكِيِّ التَّقِيِّ، وَ الْبُرِّ الْوَفِيِّ، وَ الْمُهَذَّبِ النَّقِيِّ، هَادِي الْأُمَّةِ، وَ وَارِثِ الْأَيْمَةِ، وَ خَازِنِ الرَّحْمَةِ، وَ يَنْبُوعِ الْحِكْمَةِ، وَ قَائِدِ الْبِرِّ، وَ عَدِيلِ الْقُرْآنِ فِي الطَّاعَةِ، وَ وَاحِدِ الْأَوْصِيَاءِ فِي الْأَخْلَاصِ وَ الْعِبَادَةِ، وَ حُجَّتِكَ الْعُلْيَا وَ مَمْلَكَتِكَ الْأَعْلَى وَ كَلِمَتِكَ الْحُسَيْنِي الدَّاعِي إِلَيْكَ، وَ الدَّالِّ عَلَيْكَ، الَّذِي نَصَبْتَهُ عَلِمًا لِعِبَادِكَ، وَ مُتْرَجِمًا لِكِتَابِكَ، وَ صَادِعًا بِأَمْرِكَ، وَ نَاصِرًا لِدِينِكَ، وَ حُجَّةً عَلَى خَلْقِكَ، وَ نُورًا تَخْرُقُ بِهِ الظُّلْمَ، وَ قِدْوَةً تَذَرُّكَ بِهَا الْهِدَايَةَ، وَ شَفِيعًا تُنَالُ بِهِ الْجَنَّةَ، اللَّهُمَّ وَ كَمَا أَخَذَ فِي خُشُوعِهِ لَكَ حَظَّهُ، وَ اسْتَوْفَى مِنْ خَشْيَتِكَ نَصِيحَهُ، فَصَلِّ عَلَيْهِ أضعافَ مَا صَلَّيْتَ عَلَيَّ وَ لِيَّ ارْتَضَيْتَ طَاعَتَهُ، وَ قَبِلْتَ خِدْمَتَهُ، وَ بَلَّغَهُ مِنَّا تَحِيَّةً وَ سَلَامًا، وَ آتِنَا فِي مُوَالَاتِهِ مِنْ لَدُنْكَ فَضْلًا وَ إِحْسَانًا، وَ مَغْفِرَةً وَ رِضْوَانًا، إِنَّكَ ذُو الْمَنِّ الْقَدِيمِ، وَ الصَّفْحِ الْجَمِيلِ. پس نماز زیارت بجا آور و بعد از سلام بگو: اللَّهُمَّ أَنْتَ الرَّبُّ وَ أَنَا الْمَرْبُوبُ الدَّعَاءُ زِيَارَتِ دِيْگَرِ مَخْتَصِّ بِهٖ اَنْ اَنْ حَضْرَتِ شَيْخِ صَدُوْقِ دَرِ فِقِيهِ رَوَايَتِ كَرْدِهٖ كِهٖ چُونِ خَوَاهِي زِيَارَتِ كِنِي اَنْ حَضْرَتِ رَا پَسِ غَسَلِ كَنِ وَ خُوْدِ رَا پَا كِيْزِهٖ نَمَا وَ دُو جَا مِهٖ پَا كِ بِيُوْشِ وَ بَگُو دَرِ زِيَارَتِ اَنْ جَنَابِ: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ، الْأَمَامِ التَّقِيِّ الرَّضِيِّ الْمَرْضِيِّ وَ حُجَّتِكَ عَلَى مَنْ فَوْقِ الْأَرْضِ وَ مَنْ تَحْتَ الثَّرَى صِلْمُوهُ كَثِيرَةً نَامِيَةً زَاكِيَةً، مُبَارَكَةً مُتَوَاصِلَةً مُتَرَادِفَةً مُتَوَاتِرَةً، كَأَفْضَلِ مَا صَلَّيْتَ عَلَى أَحَدٍ مِنْ أَوْلِيَائِكَ، وَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نُورَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا إِمَامَ الْمُؤْمِنِينَ، وَ وَارِثَ عِلْمِ النَّبِيِّينَ، وَ سِلَالَةَ الْوَصِيِّينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نُورَ اللَّهِ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ، آتَيْتُكَ زَائِرًا عَارِفًا بِحَقِّكَ مُعَادِيًا لِأَعْدَائِكَ، مُوَالِيًا لِأَوْلِيَائِكَ، فَاشْفَعْ لِي عِنْدَ رَبِّكَ. آنگاه حاجت خود را سؤال کن بعد از آن نماز کن رقبه‌ای که در آن قبر امام محمد تقی علیه السلام است چهار رکعت در نزد سر آن حضرت دو رکعت برای زیارت امام موسی کاظم و دو رکعت برای امام محمد تقی علیهما السلام و نماز مکن در نزد سر امام موسی کاظم علیه السلام که آن مقابل قبور قریش است و جایز نیست آنها را قبله خود گردانیدن مؤلف گوید که از کلام شیخ صدوق ظاهر می‌شود که در آن زمانها قبر شریف حضرت موسی علیه السلام از قبر حضرت جواد علیه السلام جدا و قبه و در علیحده داشته بعد از زیارت از آنجا بیرون می‌آمدند و در قبه حضرت جواد علیه السلام می‌رفتند که آن هم بنای علیحده داشته و اما زیارت مشترک میان دو امام علیهما السلام پس آن هم بر دو قسم است قسم اول آنکه آن را برای هر کدام علیحده باید خواند شیخ جلیل جعفر بن محمد قولویه قتی در کامل الزیارة از حضرت امام علی نقی علیه السلام روایت کرده که در زیارت هر یک از آن دو امام چنین بگو: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نُورَ اللَّهِ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَنْ يَدَا لَلَّهِ فِي شَانِهِ، آتَيْتُكَ زَائِرًا عَارِفًا بِحَقِّكَ، مُعَادِيًا لِأَعْدَائِكَ، مُوَالِيًا لِأَوْلِيَائِكَ، فَاشْفَعْ لِي عِنْدَ رَبِّكَ يَا مَوْلَايَ. و این زیارت در نهایت اعتبار است و شیخ صدوق و شیخ کلینی و طوسی نیز به اختلافی آن را ذکر نموده‌اند قسم دویم زیارتی است که بخوانند آن هر دو امام علیهما السلام زیارت شوند و آن چنان است که شیخ مفید و شهید و محمد بن المشهدی ذکر کرده‌اند که در زیارت آن دو بزرگوار همین که ایستادی نزد ضریح طاهر می‌گویی: السَّلَامُ عَلَيْكُمَا يَا وَلِيَّيَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكُمَا يَا حُجَّتِي اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكُمَا يَا نُورِي اللَّهِ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ، أَشْهَدُ أَنَّكُمَا قَدْ بَلَّغْتُمَا عَنِ اللَّهِ مَا حَمَلَكُمَا، وَ حَفِظْتُمَا مَا اسْتَوْدَعْتُمَا، وَ حَلَلْتُمَا حَلَالَ اللَّهِ، وَ حَرَمْتُمَا حَرَامَ اللَّهِ، وَ أَقَمْتُمَا حُدُودَ اللَّهِ، وَ تَلَوْتُمَا كِتَابَ اللَّهِ، وَ صَبَرْتُمَا عَلَى الْمَأْذِي فِي جَنْبِ اللَّهِ، مُحْتَسِبِينَ حَتَّى آتَيْتُمَا الْيَقِيْنَ، أَبْرَأُ إِلَى اللَّهِ مِنْ أَعْدَائِكُمَا وَ أَتَقَرَّبُ إِلَى اللَّهِ بِوَالِيَّتِكُمَا، آتَيْتُكُمَا زَائِرًا عَارِفًا بِحَقِّكُمَا مُوَالِيًا لِأَوْلِيَائِكُمَا، مُعَادِيًا لِأَعْدَائِكُمَا، مُسْتَبَصِّرًا بِالْهُدَى الَّذِي آتَمْتُمَا عَلَيْهِ، عَارِفًا بِضَلَالَةِ مَنْ خَالَفَكُمَا فَاشْفَعَا لِي عِنْدَ رَبِّكُمَا، فَإِنَّ لَكُمَا عِنْدَ اللَّهِ جَاهًا عَظِيمًا، وَ مَقَامًا مَحْمُودًا. پس بیوس تربت شریف آنجا را و بگذار روی راست را بر آن پس برو به جانب سر مقدس و بگو: السَّلَامُ عَلَيْكُمَا يَا حُجَّتِي اللَّهِ فِي أَرْضِهِ وَ سِمَائِهِ، عَبْدُكُمَا وَ وَثِيكُمَا زَائِرُكُمَا مُتَقَرَّبًا إِلَى اللَّهِ بِزِيَارَتِكُمَا، اللَّهُمَّ اجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي أَوْلِيَائِكَ الْمُصْطَفَيْنِ، وَ حَبِّبْ إِلَيَّ مَشَاهِدَهُمْ، وَ اجْعَلْنِي مَعَهُمْ فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ پس نماز زیارت کن از برای هر امامی دو رکعت و بخوان خدا را به آنچه می‌خواهی مؤلف گوید که چون در آن زمانها تقیه بسیار

شدید بوده است زیارتهای مختصر برای زیارت این دو امام علیهما السلام تعلیم می‌فرمودند که شیعیان از آسیب طاغیان زمان محفوظ باشند و اگر زائر طالب زیارت طولی باشد بخواند زیارت جامعه را که بهترین زیارت است از برای ایشان خصوصاً یک زیارت از آنها که از حدیثش ظاهر می‌شود که مزید اختصاصی به حضرت امام موسی علیه السلام دارد و آن زیارت بعد از این در اول زیارات جامعه مرقوم خواهد شد رجوع به آنجا شود و چون زائر خواست که از بلند آن دو امام علیهما السلام بیرون رود وداع کند آن دو جناب را به دعا‌های وداع که از آن جمله است آنچه شیخ طوسی عَلَیْهِ الرَّحْمَةُ در تهذیب ذکر فرموده که

وداع با حضرت موسی بن جعفر علیه السلام

چون خواهی وداع کنی امام موسی علیه السلام را بایست نزد قبر و بگو: **السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا مَوْلَايَا أَبَا الْحَسَنِ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، اسْتَوْدِعُكَ اللَّهُ وَأَقْرَأُ عَلَیْكَ السَّلَامَ، آمَنَّا بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ، وَبِمَا جِئْتَ بِهِ وَدَلَّلْتَ عَلَیْهِ، اللَّهُمَّ اكْتَبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ.**

وداع با حضرت جواد علیه السلام

و همچنین در وداع حضرت امام محمد تقی علیه السلام فرموده می‌گوئی: **السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا مَوْلَايَا بْنَ رَسُولِ اللَّهِ، وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ اسْتَوْدِعُكَ اللَّهُ، وَأَقْرَأُ عَلَیْكَ السَّلَامَ، آمَنَّا بِاللَّهِ وَبِرَسُولِهِ، وَبِمَا جِئْتَ بِهِ وَدَلَّلْتَ عَلَیْهِ، اللَّهُمَّ اكْتَبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ.** پس سؤال کن از خدا که این آخر زیارت تو نباشد و دیگر توفیق برگشتن بیابی و قبر را ببوس و رویهای خود را بر قبر گذار.

ابن قولویه

آرامگاه ابوالقاسم جعفر بن محمد بن قولویه، از بزرگان و فقها و محدثین امامیه است. وی در سال ۳۶۸هـ. در گذشت و آرامگاهش در مشرق رواق جنوبی به همراه قبر شیخ مفید است.

شیخ مفید

آرامگاه خواجه نصیر الدین طوسی؛ وی از بزرگان جهان علم و دانش و از مشاهیر دانشمندان است که دوست و دشمن بر جلالت قدر و عظمت مقام او اتفاق نظر دارند. او در سال ۶۷۲هـ. در گذشت و در گور یکی از خلفای بنی العباس که در جوار حرم مطهر کنده و آماده شده بود مدفون گردید. بر روی قبر او ضریحی فولادی و کهن قرار دارد.

خواجه نصیرالدین طوسی

آرامگاه خواجه نصیر الدین طوسی؛ وی از بزرگان جهان علم و دانش و از مشاهیر دانشمندان است که دوست و دشمن بر جلالت قدر و عظمت مقام او اتفاق نظر دارند. او در سال ۶۷۲هـ. در گذشت و در گور یکی از خلفای بنی العباس که در جوار حرم مطهر کنده و آماده شده بود مدفون گردید. بر روی قبر او ضریحی فولادی و کهن قرار دارد.

سید مرتضی و سید رضی

آرامگاه سید مرتضی و سید رضی، این دو برادر از اعیان و مشاهیر و بزرگان امامیه در قرن پنجم هجری بشمار می‌آیند. قبر این دو تن در دو ساختمان جداگانه بیرون صحن مطهر و در نزدیکی یکدیگر در جنوب شرقی دیوار صحن قرار دارد.

شعر

مدح و منقبت

جواد آل محمد

بزرگ مظهر یکتا، جواد آل محمد (ص) ولی حی توانا، جواد آل محمد (ص) سلیل سید بطحا جواد آل محمد (ص) کلید هر چه معما، جواد آل محمد (ص) شهید کینه ی اعدا جواد آل محمد (ص) عزیز موسی جعفر، نهم وصی پیمبر دلیل و هادی انسان، ولی خالق داور نهال باغ رضا، نور چشم ساقی کوثر شفیع امت خیر البشر به عرصه ی محشر امیر ملک تولا، جواد آل محمد (ص) چو پا به مجلس مأمون نهاد سید اعظم به احتجاج بر آن فروغ دیده ی خاتم شدند مات فقیه و حکیم و عالم اعلم به عجز خویشتن اقرار کرد زاده ی اکثم چو کرد لب به سخن جواد آل محمد (ص) پس از ثنای خداوند گار قادر بیچون امیر ملک سخن با کلام دلکش موزون نمود مجلسیان را تمام واله و مفتون گشود لب به مدیحه در آن مناظره مأمون که هست بر همه مولا جواد آل محمد (ص) کسی که خصم به امر ولایتش کند اقرار چراغ راه هدایت وصی احمد مختار مغیث امت و مفتاح کنز و عالم اسرار چشید شهد شهادت سپرده ره سوی دلدار سرور سینه ی زهرا جواد آل محمد (ص)

ابن الرضا

هرگاه قصد روی تو ابن الرضا کنم با نام تو خدای دلم را صدا کنم گویند جود توست فزون از جوادها با ذکر یا جواد دلت را رضا کنم بی طعم چشمهای تو عاشق نمی شدم کاش ای حبیب حق نمک را ادا کنم بی توشه دعای تو امداد کی شوم کی می توان بدون اجابت دعا کنم هر دل که فیض دوستی ات داشت کوثری است دل را چنین قرین بهشت خدا کنم ای در صحیفه ازلی ثبت، نام تو نام تو را به اسم محمد صدا کنم ذکر جواد سوره قلب و لسان ماست صل علی جواد سرود زبان ماست ای کعبه ای که کعبه تو را گم نمی کند دل قبله ای به جز تو تجسم نمی کند ای خنده ملیح تو لبخند کبریا بی خنده تو غنچه، تبسم نمی کند ای همصدای وحی، تویی نفس ناطقه عیسی به مهد ورنه تکلم نمی کند قرآن تویی نماز تویی معرفت تویی بی معرفت کسی که تعلم نمی کند باید بهشت با تو، به آدم شود حلال ورنه چنین اراده گندم نمی کند توفیق، رحمتی است فرآیند جود تو بی تو خدا افاقه به مردم نمی کند رخسار توست آینه روی مصطفی رفتار توست خلق خوش و خوی مرتضی با وصف روی تو به دل ای گل ملال نیست بی مدح تو حیات برایم حلال نیست از کنه ذات هستی دل خیزد اسم تو بی مهر تو روال دلم جز زوال نیست توحید با ولای تو توصیف می شود با رمز عشق، درک حقیقت محال نیست در خاک هم به حب تو امرار می کنم در قبر از محب تو جای سؤال نیست هر جا به چشم دل نگرم محضر شماس فرقی زیاد بین فراق و وصال نیست تقوی ملاک کشف و کرامات عاشق است رو مدعی نیاز به خواب و خیال نیست سر خدا خزانه علم آشنای وحی آمد به پای عشق به سوی خدای وحی ای نو تو ز مهد تو ساطع به آسمان سبابه سپاس تو رافع به آسمان گردد زمین تهی اگر از یاوران تو یک خلقت است بر تو مدافع به آسمان گردد سرت چو هاله ای از نور شد پدید شد شاکرت حکیمه ز صانع به آسمان تنها نه بر زمین سبب خیر و برکتی داری هزار جلوه نافع به آسمان خورشید از فضا به زمین نور می دهد نور تو از زمین شده لامع به آسمان کون و مکان زمین و زمان ملک حضرتت بر دست توست رمز طبایع به آسمان ای دل بیا به دیدن هفت آسمان رویم دور از همه بساط زمین و زمان رویم مادر تو را به دیده تمثال، دیده است بابا تو را بعد چهل سال دیده است ای آروزی کوثری آل فاطمه در تو رضا رخ علی و آل دیده است شیعه غمت به دیده منت خریده است زیرا تو را چو کعبه آمال دیده است یثرب پس از گذشتن از آن سالهای تلخ بابای غصه دار تو خوشحال دیده است جبرئیل غیر خویش به اطراف

مهد تو چندین هزار جُفت، پر و بال دیده است خاکِ حجاز، بوسه گه اهل دل ز توست نورِ قمر، ضیاء بصر آب و گل ز توست ما زنده‌ایم در کنف نور اهل بیت ما بنده‌ایم، بنده دستور اهل بیت غفلت نمی‌خرند به بازار عاشقی مهر تعهد است به منشور اهل بیت کار از پی ثواب و عقاب عاشقانه نیست ما عاشقیم بلکه نه مزدور اهل بیت بیهوده نیست خلقت و عمر گران ما ما نوکریم و خادم و مامور اهل بیت با اهل بغض دست توّل نمی‌دهیم خصمیم با محارب و منفور اهل بیت شیعه تمام عمر مهیای یاری است دارد به سر هوا و به دل شور اهل بیت یارب رسان تو منتقم اهل بیت را بنما سپاه منسجم اهل بیت را

داده خدا دسته گل

بر لب قدوسیان این سخن جانفز است بیت ولایت پر از جلوه ابن الرضاست خنده وجد و شعف بر دو لب مرتضاست امین وحی خدا سر دهد این زمزمه چشم و دل تو روشن فاطمه یا فاطمه داده خدا دسته گل به ثامن الائمه آینه و دل شده از نور خدا منجلی دامن ریحانه شد مهبط نور ولی بود تقی الجواد، محمد ابن علی روح روان رسول چشم و چراغ همه چشم و دل تو روشن فاطمه یا فاطمه داده خدا دسته گل به ثامن الائمه گل وجود جواد، شکفته شد در زمین به رنگ و بوی خدا چو خاتم المرسلین آینه طلعتش طاهاست و یا و سین ابرو و خال و خطش آیات محکمه چشم و دل تو روشن فاطمه یا فاطمه داده خدا دسته گل به ثامن الائمه ذکر خدا خیزد از لعل درر بار او جهان سراسر شده غرق در انوار او امام هشتم زند بوسه به رخسار او سزد که مریم شود به کوی او خادمه چشم و دل تو روشن فاطمه یا فاطمه داده خدا دسته گل به ثامن الائمه

قرص قمر دارد رضا

در بغل امشب یکی قرص قمر دارد رضا بر زبان شکر خدای دادگر دارد رضا بارگاه زاده موسی چراغان می شود در حریمش جشن میلاد پسر دارد رضا اقران مهر و مه گردیده امشب، یا مگر نور چشمانش محمد را به بر دارد رضا بر امام هشتمین حق کرده فرزندی عطا زین پسر پیغام تبریک از پدر دارد رضا آمد آن یکتا دُر عصمت که بر میلاد او تهنیت از حضرت خیرالبشر دارد رضا بر عقیمی آن که بر فرزند موسی طعنه زد گو بیا امشب بین نور بصر دارد رضا در کنار مهد او بنشسته بیدار و به لب ذکر خواب از بهر طفلش تا سحر دارد رضا ذکر خواب از بهر او می گوید و گریان بود من نمی دانم چرا چشمان تر دارد رضا گاهی از این موهبت شاد است و گاهی دل غمین چون که از پایان کار او خبر دارد رضا «خسرو» از مداحی او می کند بس افتخار گر بدین منصب مدامش مفتخر دارد رضا

کشتی بحر گرانش

خالق کون و مکان ان ذات رب العالمین کشتی بحر گرانش، سبط خیر المرسلین پیک ذات کبریائی منزل وحی از سماء ان کتاب الله ناطق، مظهر حی مبین در عبودیت، رسیده رتبه عز و جلال ان عزیز حق تعالی، رهبر روح الامین شد از این مولود، روشن دیده خلق جهان هم ثنا خوانش ملائک، از یسار و از یمین از در و دیوار عالم، می رسد هر دم به گوش گشته میلاد امام انس و جان، حبل المتین زهره زهرای اطهر، شمس افلاک ولا و این در کان صدف زای امیر المؤمنین مخزن علم لدنی، کاشف اسرار دین جاری از لعل لبان او بود عین الیقین واقف از سر سویدای رموز کائنات آن امام مقتدا، روح و روان ماء و طین تیر ابرویش صراط و قامتش روز قیامت کاوز رب العالمین امد صراط المؤمنین جان سپرده، لعل عطشان، همچو جد تاجدار کز غمش گریان یتیمانش چو زین العابدین گفت غواص بحار علم و عرفان وصف او قطره دریای ال مصطفی، در ثمین

شهادت

لب تشنه

لب تشنه بود، تشنه یک جرعه آب بود مردی که درد های دلش بی حساب بود پا می کشید گوشه حجره به روی خاک پروانه وار غرق تب و التهاب بود از بسکه شعله ور شده بود آتش دلش حتی نفس نفس زدنش هم عذاب بود در ازدحام و هلهله های کنیزکان فریاد استغاثه او بی جواب بود یک جرعه آب نذر امامش کسی نکرد هر چند آب دادن تشنه ثواب بود آخر شبیه جد غریبش شهید شد آری دعای خسته دلان مستجاب بود غربت برای آل علی تازگی نداشت در آن دیار کشتن مظلوم باب بود تا سایه بان پیکر نورانش شوند بال کبوتران حرم را شتاب بود اما فدای بی کفن دشت کربلا آلاله ای که زخم تنش بی حساب بود هم تیغ و نیزه خون تنش را مکیده بود هم داغدیده شرر آفتاب بود

فغان و درد

فغان و درد که خیر العباد را کشتند رضا بیا که عزیزت جواد را کشتند زمین به لرزه افتاده است و آسمان تاریک مگر قیامت عظمای حق شده نزدیک به کنج حجره امام غریب می نالید ز سوزش جگر خود عجیب می نالید دوباره کارگر افتاده زهر بر جگری به سرنوشت پدر بین دچار شد پسری جفای همسر و نامردی زمانه نگر غریب ماندن مردی میان خانه نگر کسی که زهر به جانش نشسته عطشان است که زهر سختتر از زخم تیغ عریان است برای رفع عطش آب او طلب می کرد ولی چه سود طلب از قوم بی ادب می کرد که دیده بهر تماشای درد صف بزند کنار بستر مردی غریب کف بزند چو زهر بند ز بند تنش جدا می کرد عزیز فاطمه تنها رضا رضا می کرد ز تشنگی پدر خویش را صدا می کرد گمان کنم که دلش یاد کربلا می کرد چو جان سپرد غریبانه دور از اقوام نهاد دشمن نامرد او تنش بر بام به روی بام تو ای آفتاب متاب به روی پیکر این دل کباب، متاب بیا و غربت این مرد خسته را حس کن کسوف کن شرر شعله افکنی بس کن کبوتران همه باید ز تو گلایه کنند روا بود که بر این جسم خسته سایه کنند

کشتی بحر گرانش

خالق کون و مکان ان ذات رب العالمین کشتی بحر گرانش، سبط خیر المرسلین بیک ذات کبریائی منزل وحی از سماء ان کتاب الله ناطق، مظهر حی مبین در عبودیت، رسیده رتبه عز و جلال ان عزیز حق تعالی، رهبر روح الامین شد از این مولود، روشن دیده خلق جهان هم ثنا خوانش ملائک، از یسار و از یمین از در و دیوار عالم، می رسد هر دم به گوش گشته میلاد امام انس و جان، حبل المتین زهره زهرای اطهر، شمس افلاک ولا و این در کان صدف زای امیر المؤمنین مخزن علم لدنی، کاشف اسرار دین جاری از لعل لبان او بود عین الیقین واقف از سر سویدای رموز کائنات آن امام مقتدا، روح و روان ماء و طین تیر ابرویش صراط و قامتش روز قیامت کاوز رب العالمین امد صراط المؤمنین جان سپرده، لعل عطشان، همچو جد تاجدار کز غمش گریان یتیمانش چو زین العابدین گفت غواص بحار علم و عرفان وصف او قطره دریای ال مصطفی، در ثمین اهل عالم، از چه رو محزون، پریشان خاطرند قلب محزون، دیده گریان، عترت پیغمبرند سر نهاده بر سر زانوی غم روح الامین خون به جای اشک می ریزد ز چشم مرسلین حلقه ماتم زده در حضرت حبل المتین زینت اغوش زهرا، نور چشم حیدرند حجت پروردگار و ان جواد جود حق انکه دریا شد زلطف وجودش فانفلق ثبت گشته رتبه و نامش به طومار ورق خلق، زاد راحله از خرمن جودش برند خاک ماتم ریخت بر فرق ملک از ماتمش کوه، مندک شد زاه ناله و بار غمش ریخت زهر کین به کام همدم نامحرمش دشمنان، اینک حریم حرمت حق می درند

سینه صندوقه علم خدا مجروح شد حيله و تزوير بر کشتی و هم بر نوح شد خسته از بار مصائب، مظهر صبح شد دوستان، زین ماجرا، همچون سپند مجمرند در شباب زندگی، گلزار عمرش شد خزان شد عزا خانه زداغش محفل کروبیان هادی شرع و شریعت گفت با خلق جهان غنچه های مصطفی از جور اعدا پرپرند یاد گاری در جهان دارد چو جد اطهرش انکه عطشان بود لعل جویبار کوشش چون سه روزش بود در معراج عزت، پیکرش سرفراز سرفرازان، شمع بزم دلبرند ان یکی مسموم زهر و ان دگر، راشش جدا زین دو ماتم، ولوله افتاد در ارض و سما خونبهای شاه و دین، قطره، بود ذات خدا دیده ها در انتظار مهدی ما بر درند

مرا کشت

دردا که گشت با من، بیگانه یار جانی با دست خود مرا کشت، لب تشنه در جوانی من از نفس فتادم، بر خاک رخ نهادم او می زند به مرگم، لبخند شادمانی ای بلبان بنالید، ای لاله ها بریزید شد باغبان دل را گلزار جان خزانی غم بدل نهفتم، دردم به کس نگفتم بردم به گور با خود صد غصه نهانی لب تشنه ام ثوابی، ای ام فضل آبی بالله این نباشد، پاداش مهربانی بر دیده ام ستاره، در سینه ام شراره با قلب پاره پاره، رفتم ز دار فانی عمر چو عمر یک آه، کوتاه بود کوتاه شد اول حیاتم پایان زندگانی دردا که رفتم از حال از بس زدم پر و بال در لانه او فتادم از فرط ناتوانی گوئید تشنه جان داد، خاموش شد ز فریاد از این غریب تنها، پرسند اگر نشانی جانم به لب رسیده «میثم» بگو که دیده؟ مرغی به لانه این سان افتد ز نعمه خوانی؟

سامرا

پیشینه سامرا

شهر سامرا چهارمین شهر مقدس عراق است. ساختمان این شهر که در ۱۲۴ کیلومتری شمال بغداد و در سمت شرق رودخانه دجله قرار گرفته، به سال ۲۲۲ هجری می گردد. در این سال محمد المعتمد بالله فرزند هارون الرشید پایتخت خلافت را از شهر بغداد به سامرا منتقل ساخت و تا سال ۲۵۶ ه. هشت خلیفه از این شهر حکمرانی و خلافت نمودند. در این سال المعتمد علی الله عباسی بار دیگر به بغداد بازگشت و آنجا را پایتخت خلافت قرار داد. سامرا طی مدت سه دهه پایتختی، توسعه فراوانی یافت و تعداد زیادی از کاخها و تفریح گاهها و مساجد در این شهر ساخته شد. آنچه امروزه بر اهمیت این شهر می افزاید، قرار داشتن بقعه پاک دو امام معصوم و برخی از افراد خانواده ایشان می باشد. حرم مطهر امام دهم حضرت علی بن محمد الهادی علیهما السلام) تاریخ شهادت: سال ۲۵۴ ه.) و امام یازدهم امام حسن بن علی عسکری علیهما السلام) تاریخ شهادت: ۲۶۰ ه) قلب شهر امروزی را تشکیل می دهد، این بقعه در دوران زندگانی دو امام علیهما السلام خانه مسکونی آنان بود، و پس از شهادت در آنجا دفن شده اند. نخستین ساختمان بر آرامگاه آنان، از قرن چهارم هجری است که تاکنون همواره تجدید و ترمیم شده و توسعه یافته است. این حرم مطهر دارای گنبدی است که یکی از بزرگترین گنبدها در جهان اسلام است، محیط این گنبدِ طلایی عظیم، ۶۸ متر است که در آن ۷۲ هزار کاشی طلا- به کار رفته است. در دو سمت این گنبد دو گلدسته طلایی زیبا قرار دارد که هر یک دارای ۳۶ متر طول است. گنبد کنونی در سال ۱۲۰۰ ه. بر جای گنبد کهنی که ناصر الدوله حمدانی در سال ۳۳۳ ه. آن را ساخته بود بنا گردید. در زیر گنبد حرم مطهر، ضریح نقره ای زیبایی قرار دارد که ساخته هنرمندان اصفهانی در سالهای دهه ۶۰ میلادی است. درون ضریح آرامگاه دو امام معصوم و «حکیمه خاتون» دختر حضرت جواد و عمه امام عسکری است که شاهد ولادت امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف بوده است. این بانو زنی پرهیزکار و مورد احترام چهار امام معصوم بوده است و دیگری «نرگس خاتون» همسر امام حسن عسکری علیه السلام و مادر امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف است. درون حرم و قسمتهایی از رواقها به طرز زیبایی آینه

کاری شده و از یادگارهای ملک فیصل اول پادشاه هاشمی عراق است و به وسیله ایوانی فراخ و سقف دار به صحنی که گرداگرد حرم را فرا گرفته راه می یابد. از ویژگیهای این صحن آن است که فاقد حجره می باشد. در زاویه شمال غربی صحن مطهر، مجموعه ای متشکل از صحن و ایوان و مسجدی بزرگ با گنبدی کاشی کاری شده قرار دارد که به «مجموعه غیبت» مشهور است. در زیر این مجموعه زیرزمینی است که به «سرداب غیبت» شهرت دارد، و نیز این مجموعه بخشی از خانه مسکونی حضرت عسکری بوده است که در این زیرزمین به عبادت می پرداخته و پس از او محل اقامت امام زمان علیه السلام بوده است. این محل از دیرباز مورد توجه شیعه بوده است و از آن جهت که عبادتگاه سه امام بوده، از قداست و احترام ویژه ای برخوردار است. گفتنی است که به وسیله پله هایی می توان به زیرزمین رسید. فضای اصلی و کهن زیرزمین عبارت است از تالاری مربع مستطیل به ابعاد ۵×۳ متر. در شرق این تالار فضایی است که پنجره ای از چوب دارد و محل عبادت امام علیه السلام بوده است. پنجره این نمازخانه یکی از با ارزشترین قطعات باقی مانده از دوران عباسیان است و دارای کتیبه ای کهن می باشد. این پنجره به دستور الناصر لدین الله عباسی (که از خلفای علاقمند به اهل بیت علیهم السلام بود) در سال ۶۰۶ ه. ساخته شده است. در کاشی کاری درون این بقعه نام ناصرالدین شاه قاجار ثبت شده است که در سفر عتبات خود به زیارت این جایگاه تشریف یافته است. خدام سرداب در داخل این بقعه کوچک حفره ای تعبیه کرده اند و از آن به زائران خاک می دهند که فاقد هرگونه توجیه و دلیل شرعی است؛ کاشیکاریهای صحن و سردرهای ورودی از دوره قاجاریه است.

آثار تاریخی سامرا

مسجد جامع سامرا، به «جامع المتوکل» مشهور شده و از ساختمانهای یکی از پلیدترین خلفای عباسی، یعنی متوکل عباسی (۲۳۲-۲۴۷ ه.) است. این مسجد یکی از عظیم ترین مساجد جهان اسلام در آن دوره بشمار می رفته. امروزه فقط مأذنه و دیوارهای آن باقی است که همین دو نیز دلیل بر عظمت این ساختمان است. ابعاد دیوارهای مسجد ۲۴۰×۱۶۰ متر است آنچه بر اهمیت معماری این مسجد می افزاید گلدسته آن است که به «ملویه» شهرت دارد و در شمال برج و باروی مسجد و در فاصله ۲۵ متری آن ساخته شده است. ساختمان این گلدسته مخروطی شکل است که بر قاعده ای مربع به طول ۳۲ متر قرار دارد. این مأذنه بر خلاف سنت تمام گلدسته ها، که راه رسیدن به بام آن از پله هایی است که درون مأذنه تعبیه شده، از بیرون آن می باشد؛ از این رو پله ها گرداگرد سطح بیرونی گلدسته را دور زده و به بام آن که در ارتفاع ۵۲ متری از زمین است می رسد. بنا به روایت مورخان، متوکل مبلغ ۵ میلیون درهم برای ساختمان این مسجد هزینه کرده است. متوکلیه، شهر کهن سامرا است که از سوی متوکل عباسی ساخته شد و امروزه خرابه های این شهر در فاصله کوتاهی از شمال سامرا نمایان است. از ویژگی های این شهر، خیابان کشیهای منظم و مستقیمی است که نمونه آن در دیگر شهرها کمتر یافت می شود. در بخشی از این شهر مسجدی به نام «جامع ابی دلف» وجود دارد. جامع ابی دلف، نمونه کوچکتر مسجد جامع متوکل است به ابعاد ۲۱۵×۱۳۸ متر با بارویی به ضخامت ۱۶۰ متر. این مسجد دارای ۱۸ دروازه است. گلدسته این مسجد شبیه ملویه است، باین تفاوت که ارتفاع آن ۱۹ متر می باشد. این مسجد به نام قاسم بن عیسی عجللی مشهور به ابودلف (متوفای ۲۲۶ ه.) نامگذاری شده که از فرماندهان عباسی و از شیعیان معتقد بشمار می رفته است. قصرهای سامرا، خلفای عباسی که به سامرا نقل مکان کردند، همگی مشهور به فسق و فجور و برگزاری مجالس جشن و سرور و شادمانی بودند؛ از این رو، اقدام به ساختمان کاخهای سرسبز و خوش آب و هوای متعددی در جای جای این شهر و در کناره های رودخانه دجله کردند که امروزه تنها از آن کاخها دیوارهای فرو ریخته و ستونهای ویرانه باقی مانده است. نام برخی از کاخها در سمت شمال غربی مسجد جامع متوکل و در شهر المتوکلیه: قصر الجعفری، قصر العروس، قصر المختار، قصر الوحید، قصر الجعفری المحدث، قصر الغریب، قصر الصبح، قصر الملیح، قصر بستان الایتاخیه، قصر التل، قصر الجوسق، قصر برکوارا، قصر القلائد، قصر

الغرد، قصر المتوكلیه، قصر البهو، قصر اللؤلؤه و... بنابه روایت مورخان حداقل هزینه ساختمان هر یک از این قصرها، متجاوز از پنج میلیون درهم بوده است.

زندگینامه امام علی النقی الهادی

ولادت

تولد امام دهم شیعیان حضرت امام علی النقی علیه السلام را نیمه ذیحجه سال ۲۱۲ هجری قمری نوشته اند. پدر آن حضرت، امام محمد تقی جوادالائمه علیه السلام و مادرش سمانه از زنان درست کردار پاکدامنی بود که دست قدرت الهی او را برای تربیت مقام ولایت و امامت مأمور کرده بود، و چه نیکو وظیفه مادری را به انجام رسانید و بدین مأموریت خدایی قیام کرد. نام آن حضرت - علی - کنیه آن امام همام «ابوالحسن» و لقبهای مشهور آن حضرت «هادی» و «نقی» بود. حضرت امام هادی علیه السلام پس از پدر بزرگوارش در سن ۸ سالگی به مقام امامت رسید و دوران امامتش ۳۳ سال بود. در این مدت حضرت علی النقی علیه السلام برای نشر احکام اسلام و آموزش و پرورش و شناساندن مکتب و مذهب جعفری و تربیت شاگردان و اصحاب گرانقدر گامهای بلند برداشت. نه تنها تعلیم و تعلم و نگاهبانی فرهنگ اسلامی را امام دهم علیه السلام در مدینه عهده دار بود، و لحظه ای از آگاهانیدن مردم و آشنا کردن آنها به حقایق مذهبی نمی آسود، بلکه در امر به معروف و نهی از منکر و مبارزه پنهان و آشکار با خلیفه ستمگر وقت - یعنی متوکل عباسی - آنی آسایش نداشت. به همین جهت بود که عبدالله بن عمر والی مدینه بنا بر دشمنی دیرینه و بدخواهی درونی، به متوکل خلیفه زمان خود نامه ای خصومت آمیز نوشت، و به آن امام بزرگوار تهمتها زد، و نسبتهای ناروا داد و آن حضرت را مرکز فتنه انگیزی و حتی ستمکاری وانمود کرد و در حقیقت آنچه در شأن خودش و خلیفه زمانش بود به آن امام معصوم علیه السلام منسوب نمود، و این همه به جهت آن بود که جاذبه امامت و ولایت و علم و فضیلتش مردم را از اطراف جهان اسلام به مدینه می کشانید و این کوه نظران دون همت که طالب ریاست ظاهری و حکومت مادی دنیای فریبنده بودند، نمی توانستند فروغ معنویت امام را ببینند. و نیز «مورخان و محدثان نوشته اند که امام جماعت حرمین (= مکه و مدینه) از سوی دستگاه خلافت، به متوکل عباسی نوشت: اگر تو را به مکه و مدینه حاجتی است، علی بن محمد (هادی) را از این دیار بیرون بر، که بیشتر این ناحیه را مطیع و متقاد خود گردانیده است». این نامه و نامه حاکم مدینه نشان دهنده نفوذ معنوی امام هادی علیه السلام در سنگر مبارزه علیه دستگاه جبار عباسی است. از زمان حضرت امام محمد باقر علیه السلام و امام جعفر صادق علیه السلام و حوزه چهار هزار نفری آن دوران پر بار، شاگردانی در قلمرو اسلامی تربیت شدند که هر یک مشعلدار فقه جعفری و دانشهای زمان بودند، و بدین سان پایه های دانشگاه جعفری و موضع فرهنگ اسلامی، نسل به نسل نگهبانی شد و امامان شیعه، از دوره حضرت رضا علیه السلام به بعد، از جهت نشر معارف جعفری آسوده خاطر بودند، و اگر این فرصت مغتنم در زمان امام جعفر صادق علیه السلام پیش نیامده بود، معلوم نبود سرنوشت این معارف مذهبی به کجا می رسید؟ به خصوص که از دوره زندانی شدن حضرت موسی بن جعفر علیه السلام به بعد دیگر چنین فرصتهای وسیعی برای تعلیم و نشر برای امامان بزرگوار ما - که در برابر دستگاه عباسی دچار محدودیت بودند و تحت نظر حاکمان ستمکار - چنان که باید و شاید پیش نیامد. با این همه، دوستداران این مکتب و یاوران و هواخواهان ائمه طاهرین - در این سالها به هر وسیله ممکن، برای رفع اشکالات و حل مسائل دینی خود، و گرفتن دستور عمل و اقدام - برای فشرده تر کردن صف مبارزه و پیشرفت مقصود و در هم شکستن قدرت ظاهری خلافت به حضور امامان والا قدر می رسیدند و از سرچشمه دانش و بینش آنها، بهره مند می شدند و این دستگاه ستمگر حاکم و کارگزارانش بودند که از موضع فرهنگی و انقلابی امام پیوسته هراس داشتند و نامه حاکم مدینه و مانند آن، نشان دهنده این هراس همیشگی آنها بود. دستگاه

حاکم، کم کم متوجه شده بود که حرمین (مکه و مدینه) ممکن است به فرمانبری از امام علیه السلام در آیند و سر از اطاعت خلیفه وقت در آورند. بدین جهت پیک در پیک و نامه در پی نامه نوشتند، تا متوکل عباسی دستور داد امام هادی علیه السلام را از مدینه به سامرا - که مرکز حکومت وقت بود - انتقال دهند. متوکل امر کرد حاجب مخصوص وی حضرت هادی علیه السلام را در نزد خود زندانی کند و سپس آن حضرت را در محله عسکر سالها نگاه دارد تا همواره زندگی امام، تحت نظر دستگاه خلافت باشد. برخی از بزرگان مدت این زندانی و تحت نظر بودن را - بیست سال - نوشته اند. پس از آنکه حضرت هادی علیه السلام به امر متوکل و به همراه یحیی بن هرثمه که مأمور بردن حضرت از مدینه بود، به سامرا وارد شد، والی بغداد اسحاق بن ابراهیم طاهری از آمدن امام علیه السلام به بغداد با خبر شد، و به یحیی بن هرثمه گفت: ای مرد، این امام هادی فرزند پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله می باشد و می دانی متوکل نسبت به او توجهی ندارد اگر او را کشت، پیغمبر صلی الله علیه و آله در روز قیامت از تو بازخواست می کند. یحیی گفت: به خدا سوگند متوکل نظر بدی نسبت به او ندارد. نیز در سامرا، متوکل کارگزاری ترک داشت به نام وصیف ترکی. او نیز به یحیی سفارش کرد در حق امام مدارا و مرحمت کند. همین وصیف خبر ورود حضرت هادی را به متوکل داد. از شنیدن ورود امام علیه السلام متوکل به خود لرزید و هراسی ناشناخته بر دلش چنگ زد. از این مطالب که از قول یحیی بن هرثمه مأمور جلب امام هادی علیه السلام نقل شده است درجه عظمت و نفوذ معنوی امام در متوکل و مردان درباری به خوبی آشکار می گردد، و نیز این مطالب دلیل است بر هراسی که دستگاه ستمگر بغداد و سامرا از موقعیت امام و موضع خاص او در بین هواخواهان و شیعیان آن حضرت داشته است. باری، پس از ورود به خانه ای که قبلاً در نظر گرفته شده بود، متوکل از یحیی پرسید: علی بن محمد چگونه در مدینه می زیست؟ یحیی گفت: جز حسن سیرت و سلامت نفس و طریقه ورع و پرهیزگاری و بی اعتنایی به دنیا و مراقبت بر مسجد و نماز و روزه از او چیزی ندیدم، و چون خانه اش را - چنانکه دستور داده بودی - بازرسی کردم، جز قرآن مجید و کتابهای علمی چیزی نیافتم. متوکل از شنیدن این خبر خوشحال شد، و احساس آرامش کرد. با آنکه متوکل از دشمنان سرسخت آل علی علیه السلام بود و بنا به دستور او بر قبر منور حضرت سیدالشهداء علیه السلام آب بستند و زیارت کنندگان آن مرقد مطهر را از زیارت مانع شدند، و دشمنی یزید و یزیدیان را نسبت به خاندان رسول اکرم صلی الله علیه و آله تازه گردانیدند، با این همه در برابر شکوه و هیبت حضرت هادی علیه السلام همیشه بیمناک و خاشع بود. مورخان نوشته اند: مادر متوکل نسبت به مقام امام علی النقی علیه السلام اعتقادی به سزا داشت. روزی متوکل مریض شد و جراحی پیدا کرد که اطباء از علاجش در ماندند. مادر متوکل نذر کرد اگر خلیفه شفا یابد مال فراوانی خدمت حضرت هادی علیه السلام هدیه فرستد. در این میان به فتح بن خاقان که از نزدیکان متوکل بود گفت: یک نفر را بفرست که از علی بن محمد درمان بخواهد شاید بهبودی یابد. وی کسی را خدمت آن حضرت فرستاد امام هادی فرمود: فلان دارو را بر جراح او بگذارید به اذن خدا بهبودی حاصل می شود. چنین کردند، آن جراح بهبودی یافت. مادر متوکل هزار دینار در یک کیسه چرمی سر به مهر خدمت امام هادی علیه السلام فرستاد. اتفاقاً چند روزی از این ماجرا نگذشته بود که یکی از بدخواهان به متوکل خبر داد دینار فراوانی در منزل علی بن محمد النقی دیده شده است. متوکل سعید حاجب را به خانه آن حضرت فرستاد. آن مرد از بالای بام با نردبان به خانه امام رفت. وقتی امام متوجه شد، فرمود همان جا باش چراغ بیاورند تا آسیبی به تو نرسد. چراغی افروختند. آن مرد گوید: دیدم حضرت هادی به نماز شب مشغول است و بر روی سجاده نشسته. امام فرمود: خانه در اختیار توست. آن مرد خانه را تفتیش کرد. چیزی جز آن کیسه ای که مادر متوکل به خانه امام فرستاده بود و کیسه دیگری سر به مهر در خانه وی نیافت، که مهر مادر خلیفه بر آن بود. امام فرمود: زیر حصیر شمشیری است آن را با این دو کیسه بردار و به نزد متوکل بر. این کار، متوکل و بدخواهان را سخت شرمنده کرد. امام که به دنیا و مال دنیا اعتنایی نداشت پیوسته با لباس پشمینه و کلاه پشمی روی حصیری که زیر آن شن بود مانند جد بزرگوارش علی علیه السلام زندگی می کرد و آنچه داشت در راه خدا انفاق می فرمود. با این همه، متوکل همیشه از اینکه مبادا حضرت هادی علیه السلام بر

وی خروج کند و خلافت و ریاست ظاهری بر وی به سر آید بیمناک بود. بدخواهان و سخن چینان نیز در این امر نقشی داشتند. روزی به متوکل خبر دادند که: «حضرت علی بن محمد در خانه خود اسلحه و اموال بسیار جمع کرده و کاغذهای زیاد است که شیعیان او، از اهل قم، برای او فرستاده اند». متوکل از این خبر وحشت کرد و به سعید حاجب که از نزدیکان او بود دستور داد تا بی خبر وارد خانه امام شود و به تفتیش پردازد. این قبیل مراقبتها پیوسته-در مدت ۲۰ سال که حضرت هادی علیه السلام در سامره بودند-وجود داشت. و نیز نوشته اند: «متوکل عباسی سپاه خود را که نود هزار تن بودند از اتراک و در سامرا اقامت داشتند امر کرد که هر کدام توبره اسب خود را از گل سرخ پر کنند، و در میان بیابان وسیعی، در موضعی روی هم بریزند. ایشان چنین کردند. و آن همه به منزله کوهی بزرگ شد. اسم آن را تل «مخالی» نهادند آنگاه خلیفه بر آن تل بالا رفت و حضرت امام علی النقی (علیه السلام) را نیز به آنجا طلبید و گفت: شما را اینجا خواستم تا مشاهده کنید سپاهیان من را. و از پیش امر کرده بود که لشکریان با آرایشهای نظامی و اسلحه تمام و کمال حاضر شوند، و غرض او آن بود که شوکت و اقتدار خود را بنمایاند، تا مبادا آن حضرت یا یکی از اهل بیت او اراده خروج بر او نمایند». در این مدت ۲۰ سال زندگی امام هادی علیه السلام در سامرا، به صورت های مختلف کارگزاران حکومت عباسی، مستقیم و غیر مستقیم، چشم مراقبت بر حوادث زندگی امام و رفت و آمدهایی که در اقامتگاه امام علیه السلام می شد، داشتند از جمله: «حضور جماعتی از بنی عباس، به هنگام فوت فرزند امام دهم، حضرت سید محمد-که حرم مطهر وی در نزدیکی سامرا (بلد) معروف و مزار است-یاد شده است. این نکته نیز می رساند که افرادی از بستگان و مأموران خلافت، همواره به منزل امام سر می زده اند.»

اصحاب و یاران امام دهم علیه السلام

در میان اصحاب امام دهم، برمی خوریم به چهره هایی چون «علی بن جعفر میناوی» که متوکل او را به زندان انداخت و می خواست بکشد. دیگر ادیب معروف، ابن سکیت که متوکل او را شهید کرد. و علت آن را چنین نوشته اند که دو فرزند متوکل خلیفه عباسی در نزد ابن سکیت درس می خواندند. متوکل از طریق فرزندان خود کم کم، متوجه شد که ابن سکیت از هواخواهان علی علیه السلام و آل علی علیه السلام است. متوکل که از دشمنان سرسخت آل علی علیه السلام بود روزی ابن سکیت را به حضور خود خواست و از وی پرسید: آیا فرزندان من شرف و فضیلت بیشتر دارند یا حسن و حسین فرزندان علی علیه السلام؟ ابن سکیت که از شیعیان و دوستان باوفای خاندان علوی بود، بدون ترس و ملاحظه جواب داد: فرزندان تو نسبت به امام حسن علیه السلام و امام حسین علیه السلام که دو نوگل باغ بهشت و دو سید جنت ابدی الهی اند قابل قیاس و نسبت نیستند. فرزندان تو کجا و آن دو نور چشم دیده مصطفی کجا؟ آنها را باقبر غلام حضرت علیه السلام هم نمی توان سنجید. متوکل از این پاسخ گستاخانه سخت برآشفته. در همان دم دستور داد زبان ابن سکیت را از پشت سر درآوردند و بدین صورت آن شیعی خالص و یار راستین امام دهم علیه السلام را شهید کرد. دیگر از یاران حضرت هادی علیه السلام حضرت عبدالعظیم حسنی است. بنا بر آنچه محدث قمی در منتهی الآمال آورده است: «نسب شریفش به چهار واسطه به حضرت امام حسن مجتبی علیه السلام منتهی می شود...» از اکابر محدثین و اعظام علماء و زاهدان و عابدان روزگار خود بوده است و از اصحاب و یاران حضرت جواد علیه السلام و حضرت امام هادی علیه السلام بود. صاحب بن عباد رساله ای مختصر در شرح حال آن جناب نوشته. نوشته اند: «حضرت عبدالعظیم از خلیفه زمان خویش هراسید و در شهرها به عنوان قاصد و پیک گردش می کرد تا به ری آمد و در خانه مردی از شیعیان مخفی شد...».

حضرت عبدالعظیم، اعتقاد راسخی به اصل امامت داشت. چنین استنباط می شود که ترس این عالم محدث زاهد از قدرت زمان، به خاطر زاهد بودن و حدیث گفتن وی نبوده است، بلکه به علت فرهنگ سیاسی او بوده است. او نیز مانند دیگر داعیان بزرگ و مجاهد حق و عدالت، برای نشر فرهنگ سیاسی صحیح و تصحیح اصول رهبری در اجتماع اسلامی می کوشیده است، و چه بسا از

ناحیه امام، به نوعی برای این کار مأموریت داشته است. زیرا که نمی شود کسی با این قدر و منزلت و دیانت و تقوا، کسی که حتی عقاید خود را بر امام عرضه می کند تا از درست بودن آن عقاید، اطمینان حاصل کند-به طوری که حدیث آن معروف است- اعمال او، به ویژه اعمال اجتماعی و موضعی او، بر خلاف نظر و رضای امام باشد. حال چه به این رضایت تصریح شده باشد، یا خود حضرت عبدالعظیم با فرهنگ دینی و فقه سیاسی بدان رسیده باشد».

صورت و سیرت حضرت امام هادی علیه السلام

حضرت امام دهم علیه السلام دارای قامتی نه بلند و نه کوتاه بود. گونه هایش اندکی برآمده و سرخ و سفید بود. چشمانش فراخ و ابروانش گشاده بود. امام هادی علیه السلام بذل و بخشش بسیار می کرد. امام آن چنان شکوه و هیبتی داشت که وقتی بر متوکل خلیفه جبار عباسی وارد می شد او و درباریان اش بی درنگ به پاس خاطر وی و احترامش برمی خاستند. خلفایی که در زمان امام علیه السلام بودند: معتصم، واثق، متوکل، منتصر، مستعین، معتز، همه به جهت شیفتگی نسبت به قدرت ظاهری و دنیای فریبنده با خاندان علوی و امام همام حضرت هادی دشمنی دیرینه داشتند و کم و بیش دشمنی خود را ظاهر می کردند ولی همه، به خصال پسندیده و مراتب زهد و دانش امام اقرار داشتند، و این فضیلتها و قدرتهای علمی و تسلط وی را بر مسائل فقهی و اسلامی به تجربه، آزموده و مانند نیاکان بزرگوارش علیه السلام در مجالس مناظره و احتجاج، وسعت دانش وی را دیده بودند. شبها اوقات امام علیه السلام پیوسته به نماز و طاعت و تلاوت قرآن و راز و نیاز با معبود می گذشت. لباس وی جبه ای بود خشن که بر تن می پوشید و زیر پای خود حصیری پهن می کرد. هر غمگینی که بر وی نظر می کرد شاد می شد. همه او را دوست داشتند. همیشه بر لبانش تبسم بود، با این حال هیبتش در دلهای مردم بسیار بود.

شهادت امام هادی علیه السلام

امام دهم، حضرت هادی علیه السلام در سال ۲۵۴ هجری به وسیله زهر به شهادت رسید. در سامرا در خانه ای که تنها فقط فرزندش امام حسن عسکری بر بالین او بود. معتمد عباسی امام دهم را مسموم کرد. از این سال امام حسن عسکری پیشوای حق شد و بار تعهد امامت را بر دوش گرفت. و در همان خانه ای که در آن بیست سال زندانی و تحت نظر بود، سرانجام به خاک سپرده شد.

خانواده امام هادی علیه السلام

حضرت هادی علیه السلام یک زن به نام سوسن یا سلیل و پنج فرزند داشته است. ۱- ابومحمد حسن علیه السلام (امام عسکری علیه السلام یازدهمین اختر تابناک ولایت و امامت است). ۲- حسین. ۳- سید محمد که یک سال قبل از پدر بزرگوارش فوت کرد، جوانی بود آراسته و پرهیزگار که بسیاری گمان می کردند مقام ولایت به وی منتقل خواهد شد. قبر مطهرش که مزار شیعیان است در نزدیکی سامرا می باشد. ۴- جعفر. ۵- عایشه، یا به نقل شادروان شیخ عباس قمی «علیه».

زیارت امام هادی علیه السلام

چون وارد شدی بسرّ من رأی (سامرا) انشاءالله و خواستی زیارت کنی آن دو امام همام علیهما السلام را پس غسل کن و بعد از آن رعایت آداب دخول حریمهای شریفه با تائی و وقار روانه شو تا به در حرم مطهر و اذن دخول عمومی را که در اوایل این باب ذکر شد بخوان پس داخل حرم شو و زیارت کن آن دو بزرگوار را به این الفاظ که اصحّ زیارتست: **السَّلَامُ عَلَیْکُمَا یا وَوَلِیَّی اللّهِ، السَّلَامُ عَلَیْکُمَا یا حُجَّتَی اللّهِ، السَّلَامُ عَلَیْکُمَا یا نُورَی اللّهِ فی ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ، السَّلَامُ عَلَیْکُمَا یا مَنْ یَدَا لَیْلَهِ فی شَأْنِکُمَا، اَتَّیْتُکُمَا زَائِرًا عَارِفًا**

الْغَمَّةَ، وَ سَيِّدَ الْفُرَجِيَّةَ، وَ أَدَى الْمُفْتَرَضِ، اللَّهُمَّ فَكَمَا أَقْرَرْتَ نَاطِرَ نَبِيِّكَ بِهِ فَرَقَهُ دَرَجَتَهُ، وَ أَجْزَلُ لَدَيْكَ مَثُوبَتَهُ، وَ صَيَّلَ عَلَيْهِ، وَ بَلَّغَهُ مِنَّا تَحِيَّةً وَ سَلَامًا، وَ آتِنَا مِنْ لَدُنْكَ فِي مُوَالَاتِهِ فَضْلًا وَ إِحْسَانًا، وَ مَغْفِرَةً وَ رِضْوَانًا، إِنَّكَ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ. پس نماز زیارت بگذار و چون سلام دادی بگو: یا ذَا الْقُدْرَةِ الْجَامِعَةِ، وَ الرَّحْمَةِ الْوَاسِعَةِ، وَ الْمِنَّةِ الْمُتَتَابِعَةِ، وَ الْأَلَاءِ الْمُتَوَاتِرَةِ، وَ الْأَيَادِي الْجَلِيلَةَ، وَ الْمَوَاهِبِ الْجَزِيلَةَ، صَيَّلَ عَلَيَّ مُحَمَّدٌ وَ آلُ مُحَمَّدٍ الصَّادِقِينَ، وَ أَعْطَانِي سُؤْلِي وَ اجْمَعَ شَمْلِي وَ لَمْ شَعْنِي وَ زَكَّ عَمَلِي وَ لَا تَرْغُ قَلْبِي بَعِيدًا إِذْ هَدَيْتَنِي وَ لَا تُزِلَّ قَدَمِي وَ لَا تَكُنْ لِي إِلَى نَفْسِي طَرْفَةً عَيْنٍ أَبَدًا، وَ لَا تُحَيِّبْ طَمَعِي وَ لَا تُبَدِّ عَوْرَتِي وَ لَا تَهْتِكْ سِتْرِي وَ لَا تُوْحِشْنِي وَ لَا تُؤْيِسْنِي وَ كُنْ بِي رُؤْفًا رَحِيمًا، وَ اهْدِنِي وَ زَكِّنِي وَ طَهِّرْنِي وَ صَيِّفْنِي وَ اصْطَفِنِي وَ خَلِّصْنِي وَ اسْتَخْلِصْنِي وَ اصْغِنْنِي وَ اقْرَبْنِي إِلَيْكَ وَ لَا تُبَاعِدْنِي مِنْكَ، وَ الطُّفَّ بِي وَ لَا- تَجْفُنِي وَ أَكْرِمْنِي وَ لَا تُهْنِي وَ مَا أَسْئَلُكَ فَلَا تَحْرِمْنِي وَ مَا لَا أَسْئَلُكَ فَاجْمَعْهُ لِي بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، وَ أَسْئَلُكَ بِحُرْمَةِ وَ جِهَتِكَ الْكَرِيمِ، وَ بِحُرْمَةِ نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ صِلَاؤُكَ عَلَيْهِ وَ آلِهِ، وَ بِحُرْمَةِ أَهْلِ بَيْتِ رَسُولِكَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيِّ، وَ الْحَسَنِ وَ الْحُسَيْنِ، وَ عَلِيٍّ وَ مُحَمَّدٍ، وَ جَعْفَرٍ وَ مُوسَى وَ عَلِيٍّ وَ مُحَمَّدٍ، وَ عَلِيٍّ وَ الْحَسَنِ، وَ الْخَلْفِ الْبَاقِي صَلَوَاتُكَ وَ بَرَكَاتُكَ عَلَيْهِمْ، أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ، وَ تُعَجِّلَ فَرَجَ قَائِمِهِمْ بِأَمْرِكَ، وَ تَنْصِرَهُ وَ تَنْتَصِرَ بِهِ لِدِينِكَ، وَ تَجْعَلَنِي فِي جُمْلَةِ النَّاجِينَ بِهِ، وَ الْمُخْلِصِينَ فِي طَاعَتِهِ، وَ أَسْئَلُكَ بِحَقِّهِمْ لَمَّا اسْتَجَبْتَ لِي دَعْوَتِي وَ قَضَيْتَ لِي حَاجَتِي وَ أَعْطَيْتَنِي سُؤْلِي وَ كَفَيْتَنِي مَا أِهَمَّنِي مِنْ أَمْرِ دُنْيَايَ وَ آخِرَتِي يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، يَا نُورَ يَا بُرْهَانَ، يَا مُنِيرَ يَا مُبِينَ، يَا رَبَّ اكْفِنِي شَرَّ الشُّرُورِ، وَ آفَاتِ الدُّهُورِ، وَ أَسْئَلُكَ النَّجَاءَ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ. و دعا کن برای هر چه خواهی و بسیار بگو: یا عُدَّتِي عِنْدَ الْعُدَدِ، وَ يَا رَجَائِي وَ الْمُعْتَمَدَ، وَ يَا كَهْفِي وَ السَّنَدَ، يَا وَاحِدُ يَا أَحَدُ، وَ يَا قُلَّ هُوَ اللَّهُ أَحَدُ، أَسْئَلُكَ اللَّهُمَّ بِحَقِّ مَنْ خَلَقْتَ مِنْ خَلْقِكَ، وَ لَمْ تَجْعَلْ فِي خَلْقِكَ مِثْلَهُمْ أَحَدًا، صَلِّ عَلَيَّ جَمَاعَتِهِمْ، وَ افْعَلْ بِي كَذَا وَ كَذَا وَ بِهِ جَايَ اَيْنَ كَلِمَةَ حَاجَتِ بِيخَوَاه.

شعر

مدح و منقبت

مژده ولی عشر

مژده ز میلاد ولی عشر**هادی دین زاده خیر البشر مژده ز میلاد علی النقی هادی دین نوگل باغ تقی سبط نبی میر همه متقی شبل علی بحر نقاوت نقی شاه عشر هادی جن و بشر هادی دین زاده خیر البشر مژده ز میلاد ولی زمین شبل علی والد پاک حسن ماه دهم بارقه ذوالمنن زاده زهرا وصی بوالحسن شمس هدی پادشه بحر و بر هادی دین زاده خیر البشر مژده ز میلاد شه ملک دین نور خدا سرور اهل یقین محور دین عروه اهل یقین حجت حق مظهر جان آفرین

دهمین پیشوا

ای فلک نجات آفرینش هادی ای رهبر کل اهل بینش از جلوه ی نام تو جهان روشن شد ای مهر سپهر آفرینش هادی زیبا گل باغ سردمی آمده است مرآت جمال احمدی آمده است شادند تمام خلق عالم زیرا یک دسته گل محمدی آمده است بر دین خدا ولی و داور هادی است از بهر بشر هادی و محور هادی است ما دست تو سل به ولایش زده ایم چون شافع ما به روز محشر هادی است امشب مدینه به جنان می نازد آدم به تمام قدسیان می نازد دارد به بغل جواد آل عصمت ماهی که به ماه آسمان می نازد در آسمان ولا ماه بی قرین آمد به صورت بشری صورت آفرین آمد کز آفتاب بر آن ماه آفرین آمد ولی حق دهمین پیشوای دین آمد گلی از گلشن طه به جهان رو کرده که جهان را ز صفا جنت رضوان کرده نور چشمان جواد است بود نام، علی که خدایش ز شرف، ناطق

قرآن کرده در روز ولادت امام هادی شد قلب جهان غرق نشاط و شادی آن حامی آئین محمد باشد بر رهرو راه مکتب دین نادى هنگام سرور آل احمد آمد در جلوه فروغ روی سرمد آمد گر گلشن خاک گشته همچون جنت میلاد علی بن محمد آمد لبریز گل است بوستان شادی گیتی بگرفت، رنگی از آبادی با عطر محمدی معطر کن دل در روز ولادت امام هادی امروز صبا عطر فشان آمده است بر کشور دین نگاهبان آمده است هادی سُبُل نقی امام دهمین چون سرو سهی به بوستان آمده است امشب که بهار در آسمان احیا شد الفاظ هدایت بشر معنا شد با آمدن امام هادی به جهان از گلشن زهرا دهمین گل و شد خوش آن دل کز ازل دارد ولای حضرت هادی خوش آن سر کو بساید رخ به پای حضرت هادی دلا گر رستگاری خواهی از حول صف محشر نما از حق طلب ظل لوای حضرت هادی ای روی تو خورشید هدایت هادی گلوآژه دفتر ولایت هادی هستی تو دهم امام و ما را باشد از لطف تو امید عنایت هادی ای آسمان ز شرم، مهت را دو پاره کن تکرار معجز نبوی را دوباره کن تا بشکند غرور تو در اوج آسمان ای آفتاب ماه زمین را نظاره کن از خانه ی جواد دمیده است آفتاب بر مقدمش نثار هزاران ستاره کن از کهکشان نور به کف گیر سبحة ها هر روز و شب فضایل او را شماره کن تا سر نهند بیت جواد الاثمه را ای جبریل سوی ملایک اشاره کن گرم از محبتش سرمستان عشق را نرم از ولایتش دل هر سنگ خاره کن ای نور بخش محفل افلاک یا علی امشب بسوی خاک نشینان نظاره کن

علی چهارم

ای تجلی گاه نور کبریا قبله ی جان تمام انبیاء اولیا سوی تو در راز و نیاز کعبه رو سوی تو می خواند نماز آسمان پابوس خاک مقدمت عشق از روز ازل شد محرم هستی از نامت هدایت یافته نور رویت عالمی بشکافته روشنی ات محور اهل جهان کهکشانها در پی ات گشته روان کاروان آفرینش تا ابد گیرد از حب و تولایت مدد حب تو دین تمام هستی است یاد رویت باده ی سرمستی است حق جهان را بر مدارت ساخته عالمی از بهر تو پرداخته مهر از مهر رخت پر نور شد ظلمت از محدوده ی تو دور شد روشنایی پرتویی از سایه ات عشق از روز ازل همسایه ات عاشقی با نام تو پیوند داشت دم به دم لعل لب لبخند داشت لحظه هایی که تبسم می کنی مست رویت ماه و انجم می کنی بی تو معنایی ندارد زندگی با تو دارم بهر خالق بندگی سائل عشقی خدا دادی شدم شکر حق عبد تو یا هادی شدم هر چه می خواهد، خدایت خواستی با بیانت عالمی آراستی بر خلاق چون که می گفتی سخن پر ز گل می شد همه دشت و دمن از حدیث می شود دلها بهار با صدایت قلبها باید قرار هر که یک ذره وجودت را شناخت عشق را در جان خود جاوید ساخت درک تو باشد فراتر از عقول ای امام و هادی آل رسول بوسه ی حور و ملک بر خاک تو جملگی وامانده در ادراک تو ناتوان از وصف ذات عقل و هوش بهتر آن باشد زبان گردد خموش لیک می گویم که هستم سائل لحظه لحظه رو به سویت مایل عاجز درک تو اما مست مست زشت خو هستم ولی زیبا پرست سالها قلبم به مهرت آشناست قبله ی قلبم به سوی سامراست تو مرا حب ولایت داده ای جام و صهبای هدایت داده ای ای به جان ما صراط مستقیم در دل از روز ازل بودی مقیم عشق تو در سینه ها شد منجلی ای علی چهارم آل علی تا دم مرگم نمایم زمزمه نام تو ای نور چشم فاطمه

گل ناز فاطمه

شده آسمان به گردش، به طواف رویت ای گل به جهان هر آن چه دل بود، همگی به سویت ای گل تو تجلی جمالی، ز جمیل جاودانی رخت ای نگار زیبا، بدهد از او نشانی همه عاشقان بی دل، به رخت نماز آرند به حریم و آستانت، همگی نیاز دارند آب و آینه ز رویت، درسی از صفا گرفته تو همان سوره ی عشقی، که دل از خدا گرفته من بی نوا چه گویم، که کنم وصف صفات که خدا مادح ذاتت، شده از قبل حیات تو نبوده ای و بودن، شده از اسم تو آغاز ز تو بر پا شده خلقت، نتوان گشودن این راز بوده

چون حب و ولایت، رمزی از سجده به آدم ز تو گردیده هدایت، همه ذرات دو عالم دلم از ازل سپردم، به تو یا امام هادی تو شرار عشق خود را به دل شکسته دادی ای امام و مقتدایم، به غم تو مبتلایم نروم من از حریمت، که گدای سامرایم منم و دلی شکسته، که به راه تو نشسته تا کنی تو گوشه چشمی، سوی این سائل خسته ای امیر مهربانم، مالک هستی و جانم دلبراً بدون مهرت، به خدا زنده نمانم بنده ی حلقه به گوشم، تویی دین و عقل و هوشم به خدا به هر دو دنیا، عشقتو نمی فروشم تویی نغمه و سرودم، تویی اصل تارو پودم از همان روز ازل هم، ذاکر اسم تو بودم تو صراط مستقیم و راه وصل ما همه ای جد صاحب الزمان و گل ناز فاطمه ای

ابر رحمت

ساقی امشب بسته با پیمانۀ پیمانی دگر سفره رنگین کرده بهر تازه مهمانی دگر باغبان را گو به پا شد بذر شادی در زمین تا بیارد ابر رحمت باز بارانی دگر باید آدم در جنان امشب گل افشانی کند تا به تخت گل نشیند جان جانانی دگر شهر یثرب سینه ی سینا شده کز لطف حق زد قدم در این جهان موسی بن عمرانی دگر بر جواد ابن الرضا حق داده از دریای جود گوهر ارزنده و در درخشانی دگر خیزران باید زند گلبوسه بر روی عروس کز شرف آورده بهر دین نگهبانی دگر فاطمه در باغ جنت بزم شادی چیده است چون که دیده نهمین گل را به دامانی دگر خاتم پیغمبران تبریک گوید بر علی چون علی را آمده ماه فروزانی دگر

ساقی توحید

اهل ولا مرحبا فصل سرور آمده سینه سینای سیر مرکب نور آمده ساقی توحید با جام ظهور آمده جلوه گر از برج عشق غایت نور آمده که گشته روشن به او چشم و دل خاص و عام بیا به بستان وحی فیض دگر را ببین به دست شمس الضحی رشک قمر را ببین روی ملک را نگر جن و بشر را ببین با پدری چون جواد بهین پسر را ببین علی بخوانش ولی پیامبر را ببین امام هادیست او هدایتش مستدام محبت او بود عنایت واصله به امر و نهیش مدام جاذبه و دافعه به فیض او شد فقیه باصره و سامعه عنایتی از کفش عناصر اربعه حکایتی از دمش زیارت جامعه بیا به بیت الولا جمال داور ببین جمال داور نگر روی پیمبر ببین کمال خیرالنسا جلال حیدر ببین کنار ابن الرضا رضای دیگر ببین جواد را با گلی، بهشت پرور ببین بهشت از این گل گرفت آبرو و احترام ابوالحسن کنیه و علی بود نام او پرندگان هوا شیفته ی دام او به او که دل می برد کبوتر بام او درندگان زمین اشک فشان رام او چشمه ی آب حیات جرعه ای از جام او الا-الا- تشنگان از او ستانید جام پناه من سوی او نگاه من سوی او کعبه من سامره قبله ی من روی او رشته ی توحید من سلسله ی موی او بهشت در سایه ی قامت دلجوی او جهان هستی همه پر ز هیاهوی او عالم خلقت گرفت در حرمش آبرو به هر کجا ساکنم مرا تو ردم مکن تکلمم روز و شب به هر سخن سامره است نقل سخن نقل دهن سامره است مرا به جنت چکار؟ بهشت من سامره است

شبل علی

مژده ز میلاد ولی عشر هادی دین زاده ی خیر البشر مژده ز میلاد علی النقی هادی دین نوگل باغ تقی سبط نبی میر همه متقی شبل علی بحر نقاوت نقی شاه عشر هادی جن و بشر هادی دین، زاده ی خیر البشر مژده ز میلاد ولی زَمَن شبل علی والد پاک حسن ماه دهم بارقه ی ذوالمنن زاده ی زهرا وصی ابوالحسن شمس هدی پادشه بحرو بر هادی دین، زاده ی خیر البشر مژده ز میلاد شه ملک دین نور خدا سرور اهل یقین محور دین عروه ی اهل یقین حجت حق، مظهر جان آفرین شد به جهان ماه رخس جلوه گر هادی

دین، زاده ی خیر البشر ۱- شبل: شیربچه

چهارمین علی

لطف امام هادی و نور ولایتش ما را اسیر کرده به دام محبتش بر لطف بی کرانه او بسته ایم دل امشب که جلوه گر شد خورشید طلعتش منت خدای را که به ما کرده مرحمت توفیق برگزاری جشن ولادتش تبریک باد بانوی کبری سمانه را کین غنچه بر دمید ز گلزار عصمتش ماه تمام و نیمه ذی حجه مطلعش خیر کثیر و کوثر قرآن بشارتش این است آن امام که تقدیر ایزدی بعد از جواد داده مقام امامتش این است آن امام که ذرات کائنات اقرار کرده اند به جود و کرامتش این است آن امام که در برکة السَّبَّاح شیران شوند رام و گذارند حرمتش این است آن امام که از نقش پرده هم ایجاد شیر زنده کند حکم قدرتش این است آن امام که دشمن به چند بار رخسار عجز سوده به درگاه عزتش سر تا به پای عاطفه و مرحمت ولی دشمن به لرزه آمده از برق هیبتش آن سومین ابوالحسن از خاندان وحی چون سه علی دیگر باشد عبادتش افزون زریگهای بیابان عطای او بیش از ستاره های درخشان فضیلتش مائیم و دست و دامن آن حجت خدا چون ناامید کس نشود از عنایتش گردیده ایم جمع به ذیل لوای او افکنده ایم دست به دامان رحمتش از آستان قدس رضا هدیه می کنیم آه دلی به غربت و اشکی به تربتش یارب بحق فاطمه با فتح کربلا بگشا بروی ما همه راه زیارتش از لطف آن امام (مؤید) مؤید است کو را نشان خدمت آل محمد است

شمس درخشنده

ماه ذالحجه عجب فتح نمایان کرده نیمه ماه عیان مهر درخشان کرده گلی از گلشن طه به جهان جلوه نمود که جهان راز صفا جنت رضوان کرده آمد آن حجت دلداری که از آمدنش مومنین را همگی خرم و خندان کرده کیست این شمس درخشنده که خلاق کریم بهر او خلقت این عالم امکان کرده نور چشمان جواد است بود نام علی که خدایش ز شرف ناطق قرآن کرده وارث ختم رسالت گل گلزار بتول همه جا راز جمالش چو گلستان کرده معجز عیسی و موسی و خلیل الله را ظاهر از خویشتن این حجت یزدان کرده ز صفا و ز سخایش چه بگویم که خداهش هادی و وارث بر خیل رسولان کرده آنکه صد حاتم طایی به گدایش نرسد آنکه بر خسته دلان لطف فراوان کرده

حجت دهم

البشارت که دهم حجت سبحان آمد شافع هر دو سرا، رهبر ایمان آمد سرور عالمیان، محور امکان آمد که جهان از رخ وی، روضه ی رضوان آمد پرتو مهر رخس، تا به زمین پیدا شد دسته های ملک از عرش برین پیدا شد رهبر عالمیان آنکه جهان را سبب است تحت فرمان وی، افواج ملک با ادب است طیب و طاهر و هادی و نقی اش لقب است خسرو ملک عجم قائده قوم عرب است شرع احمد ز وجودش به جهان پای گرفت مهر وی در دل صاحب نظران جای گرفت هم نبی خوی و علی صولت و زهرا عصمت حسنی علم و حسن شجاعت و سجاد آیت باقری علم و ز صادق بصدقت نسبت کاظمی عفو و رضا خوی و جواد همت پدر عسکری و جد ولی عصر است آنکه بر پرچم وی آیت فتح و نصر است

آیت محکمه

چشم و چراغ آل فاطمه آمد دست گل جواد الائمه آمد بانگ منادی آمد تبارک الله موسم شادی آمد تبارک الله امام هادی آمد

تبارک الله مژده ز سوی خدا بر همه آمد وجه خدا در زمین چهره گشوده ماه امام جواد جلوه نموده مادرش از طلعتش بوسه ربوده از سوی روح الامین زمزمه آمد این دهمین حجت از نسل بتول است این در رخشنده بحر عقول آمد این دهمین حجت آل رسول است عرش خداوند را قائمه آمد درود خلق و خدا به خلق و خویش بوی رضا می دهد از گل رویش طعنه به طوبا زند نکویش خال و خطش آیت محکمه آمد شاعر: سازگار

شهادت

کشته زهر جفا

ای ولی امر حق، ای عزیز مصطفی در ره دین خدا، کشته زهر جفا سامره در ماتم است، سر بسر شور و عزا یا علی ابن جواد، یا امام المتقین ای امام دهمین، ای شهید راه دین جان بقریان تو و درد و رنج و اه تو در نهایت خانه ات، گشته قربانگاه تو تا صف محشر بود، در ادامه راه تو کشته جور و ستم، در ره دین مبین ای امام دهمین، ای شهید راه دین ای ولی امر حق حجت پروردگار حامی مستضعفان، در نهان و اشکار برده ای در راه دین، رنج و درد بیشمار از جفای منتصر، و زعناد مستعین ای امام دهمین، ای شهید راه دین زهر معتز عاقبت، قاتل جان تو شد جان تو قربانی راه جآنان تو شد دیده جن و ملک، جمله گریان تو شد ای پناه عالمین، رهبر دنیا و دین ای امام دهمیت، ای شهید راه دین

شراره غم

دل را شراره غم تو پُر شرار کرد داغ تو قلب خسته دلان داغدار کرد ای سرو بوستان ولا از غم تو چرخ جاری ز دیده اشک چو ابر بهار کرد با کشتن تو قاتلت ای هادی امم خود را به نزد ختم رسل شرمسار کرد هرگز ندیده دیده تاریخ تاکنون چون قاتل تو کو ستم بی شمار کرد دشمن فکند گوشه زندان ز راه کین هر کس ز مهر، دوستیت اختیار کرد رویش سیاه باد که آن خصم بدمنش روز زمانه تیره تر از شام تار کرد در ماتم تو چاک گریبان خویش را فرزند داغدار تو با حال زار کرد بر تربت تو مادر پهلو شکسته ات اشک از بصر چو گوهر غلطان نثار کرد ای شمع برفروخته عشق، اهل دل طوف حریم پاک تو پروانه وار کرد باشد گدای خاک نشینت کسی که او خود را مقیم در گهت ای شهریار کرد هر کس غلام کوی تو گردید بی گمان بر صاحبان تاج و نگین افتخار کرد از لطف خویش «حافظی» دل شکسته را یزدان به سفره کرمت ریزه خوار کرد

جفا کردی

چرا چنین متوکل به ما جفا کردی شدی به کین متوسل ستم روا کردی غم مدینه مرا کم نبود ای ظالم؟ که طعن و تهمت و تبعید را روا کردی مگر مرا به تمسخر گرفته‌ای کان شب به جشن و لهو و لعب خواهش غنا کردی برای من شب جشن تو پر ز ماتم بود خوشی نبود که بر پایِ عزا کردی سرور و بزم تو تنها سر بریده نداشت چرا سرم نبریدی؟ به من جفا کردی ز روی پاک و نجیب حیا نکردی تو؟ چسان ز شعر من ای بی حیا حیا کردی عبادت شب و ذکر و ترحم دیدی ولی به دشمنی خویش اَتکا کردی هزار نقشه به قتل کشیدی و اجرا بدست معتز ملعون در انتها کردی برای حفظ متاع دو روزه دنیا تو باب، در همه جا، سب اوصیا کردی به بغض آل علی راه کربلا- بستی جفا به زائر و سلطان نینوا کردی برای عُسرت و آزار زائران حسین پس از دو قرن عجب ظالمانه تا کردی چه دستها که بریدی ز قبر پاک حسین به زجر و حرمله و شمر اقتدا کردی یزید آب بر او بست و تو حرم بر آب به شاه تشنه

لبان کار اشقیا کردی

زندگینامه امام حسن عسکری**ولادت**

امام حسن عسکری علیه السلام در سال ۲۳۲ هجری در مدینه چشم به جهان گشود. مادر والا گهرش سوسن یا سلیل زنی لایق و صاحب فضیلت و در پرورش فرزند نهایت مراقبت را داشت، تا حجت حق را آن چنان که شایسته است پرورش دهد. این زن پرهیزگار در سفری که امام عسکری علیه السلام به سامرا کرد همراه امام بود و در سامرا از دنیا رحلت کرد. کنیه آن حضرت ابامحمد بود.

صورت و سیرت امام حسن عسکری علیه السلام

امام یازدهم صورتی گندمگون و بدنی در حد اعتدال داشت. ابروهای سیاه کمانی، چشمانی درشت و پیشانی گشاده داشت. دندانها درشت و بسیار سفید بود. خالی بر گونه راست داشت. امام حسن عسکری علیه السلام بیانی شیرین و جذاب و شخصیتی الهی باشکوه و وقار و مفسری بی نظیر برای قرآن مجید بود. راه مستقیم عترت و شیوه صحیح تفسیر قرآن را به مردم و به ویژه برای اصحاب بزرگوارش -در ایام عمر کوتاه خود- روشن کرد.

دوران امامت

به طور کلی دوران عمر ۲۹ ساله امام حسن عسکری علیه السلام به سه دوره تقسیم می گردد: دوره اول ۱۳ سال است که زندگی آن حضرت در مدینه گذشت. دوره دوم ۱۰ سال در سامرا قبل از امامت. دوره سوم نزدیک ۶ سال امامت آن حضرت می باشد. دوره امامت حضرت عسکری علیه السلام با قدرت ظاهری بنی عباس رو در روی بود. خلفایی که به تقلید هارون در نشان دادن نیروی خود بلند پروازیهای داشتند. امام حسن عسکری علیه السلام از شش سال دوران اقامتش، سه سال را در زندان گذرانید. زندانبان آن حضرت صالح بن وصیف دو غلام ستمکار را بر امام گماشته بود، تا بتواند آن حضرت را -به وسیله آن دو غلام- آزار بیشتری دهد، اما آن دو غلام که خود از نزدیک ناظر حال و حرکات امام بودند تحت تأثیر آن امام بزرگوار قرار گرفته به صلاح و خوش رفتاری گراییده بودند. وقتی از این غلامان جویای حال امام شدند، می گفتند این زندانی روزها روزه دار است و شبها تا بامداد به عبادت و راز و نیاز با معبود خود سرگرم است و با کسی سخن نمی گوید. عبیدالله خاقان وزیر معتمد عباسی با همه غروری که داشت وقتی با حضرت عسکری ملاقات می کرد به احترام آن حضرت برمی خاست، و آن حضرت را بر مسند خود می نشاند. پیوسته می گفت: در سامره کسی را مانند آن حضرت ندیده ام، وی زاهدترین و داناترین مردم روزگار است. پسر عبیدالله خاقان می گفت: من پیوسته احوال آن حضرت را از مردم می پرسیدم. مردم را نسبت به او متواضع می یافتم. می دیدم همه مردم به بزرگواریش معترفند و دوستدار او می باشند. با آنکه امام علیه السلام جز با خواص شیعیان خود آمیزش نمی فرمود، دستگاه خلافت عباسی برای حفظ آرامش خلافت خود بیشتر اوقات، آن حضرت را زندانی و ممنوع از معاشرت داشت. از جمله مسائل روزگار امام حسن عسکری علیه السلام یکی نیز این بود که از طرف خلافت وقت، اموال و اوقات شیعه، به دست کسانی سپرده می شد که دشمن آل محمد صلی الله علیه و آله و جریانه‌های شیعی بودند، تا بدین گونه بنیه مالی نهضت تقویت نشود. چنانکه نوشته اند که احمد بن عبیدالله بن خاقان از جانب خلفا، والی اوقاف و صدقات بود در قم، و او نسبت به اهل بیت رسالت، نهایت مرتبه عداوت را

داشت.» نیز اصحاب امام حسن عسکری، متفرق بودند و امکان تمرکز برای آنان نبود، کسانی چون ابوعلی احمد بن اسحاق اشعری در قم و ابوسهل اسماعیل نوبختی در بغداد می زیستند، فشار و مراقبتی که دستگاه خلافت عباسی، پس از شهادت حضرت رضا علیه السلام معمول داشت، چنان دامن گسترده بود که جناح مقابل را با سخت ترین نوع درگیری واداشته بود. این جناح نیز طبق ایمان به حق و دعوت به اصول عدالت کلی، این همه سختی را تحمل می کرد، و لحظه ای از حراست (و نگهداری) موضع غفلت نمی کرد.» اینکه گفتیم: حضرت هادی علیه السلام و حضرت امام حسن عسکری علیه السلام هم از سوی دستگاه خلافت تحت مراقبت شدید و ممنوع از ملاقات با مردم بودند و هم امامان بزرگوار ما-جز با یاران خاص و کسانی که برای حل مشکلات زندگی مادی و دینی خود به آنها مراجعه می نمودند-کمتر معاشرت می کردند به جهت آن بود که دوران غیبت حضرت مهدی علیه السلام نزدیک بود، و مردم می بایست کم کم بدان خو گیرند، و جهت سیاسی و حل مشکلات خود را از اصحاب خاص که پرچمداران مرزهای مذهبی بودند بخواهند، و پیش آمدن دوران غیبت در نظر آنان عجیب نیاید. باری، امام حسن عسکری علیه السلام بیش از ۲۹ سال عمر نکرد ولی در مدت شش سال امامت و ریاست روحانی اسلامی، آثار مهمی از تفسیر قرآن و نشر احکام و بیان مسائل فقهی و جهت دادن به حرکت انقلابی شیعیانی که از راههای دور برای کسب فیض به محضر امام علیه السلام می رسیدند بر جای گذاشت. در زمان امام یازدهم تعلیمات عالی قرآنی و نشر احکام الهی و مناظرات کلامی جنبش علمی خاصی را تجدید کرد، و فرهنگ شیعی-که تا آن زمان شناخته شده بود-در رشته های دیگر نیز مانند فلسفه و کلام باعث ظهور مردان بزرگی چون یعقوب بن اسحاق کندی، که خود معاصر امام حسن عسکری بود و تحت تعلیمات آن امام، گردید. در قدرت علمی امام علیه السلام-که از سرچشمه زلال ولایت و اهل بیت عصمت مایه گرفته بود-نکته ها گفته اند. از جمله: همین یعقوب بن اسحاق کندی فیلسوف بزرگ عرب که دانشمند معروف ایرانی ابونصر فارابی شاگرد مکتب وی بوده است، در مناظره با آن حضرت در مانده گشت و کتابی را که بر رد قرآن نوشته بود سوزانید و بعدها از دستداران و در صف پیروان آن حضرت درآمد.

شهادت امام حسن عسکری علیه السلام

شهادت آن حضرت را روز جمعه هشتم ماه ربیع الاول سال ۲۶۰ هجری نوشته اند. در کیفیت وفات آن امام بزرگوار آمده است: فرزند عبیدالله بن خاقان گوید روزی برای پدرم (که وزیر معتمد عباسی بود) خبر آوردند که ابن الرضا-یعنی حضرت امام حسن عسکری-رنجور شده، پدرم به سرعت تمام نزد خلیفه رفت و خبر را به خلیفه داد. خلیفه پنج نفر از معتمدان و مخصوصان خود را با او همراه کرد. یکی از ایشان نحیر خادم بود که از محرمان خاص خلیفه بود، امر کرد ایشان را که پیوسته ملازم خانه آن حضرت باشند، و بر احوال آن حضرت مطلع گردند. و طیبی را مقرر کرد که هر بامداد و پسین نزد آن حضرت برود، و از احوال او آگاه شود. بعد از دو روز برای پدرم خبر آوردند که مرض آن حضرت سخت شده است، و ضعف بر او مستولی گردیده. پس بامداد سوار شد، نزد آن حضرت رفت و اطبا را-که عموماً اطبای مسیحی و یهودی در آن زمان بودند-امر کرد که از خدمت آن حضرت دور نشوند و قاضی القضاة (داور داوران) را طلبید و گفت ده نفر از علمای مشهور را حاضر گردان که پیوسته نزد آن حضرت باشند. و این کارها را برای آن می کردند که آن زهری که به آن حضرت داده بودند بر مردم معلوم نشود و نزد مردم ظاهر سازند که آن حضرت به مرگ خود از دنیا رفته، پیوسته ایشان ملازم خانه آن حضرت بودند تا آنکه بعد از گذشت چند روز از ماه ربیع الاول سال ۲۶۰ ه. ق آن امام مظلوم در سن ۲۹ سالگی از دار فانی به سرای باقی رحلت نمود. بعد از آن خلیفه متوجه تفحص و تجسس فرزند حضرت شد، زیرا شنیده بود که فرزند آن حضرت بر عالم مستولی خواهد شد، و اهل باطل را منقرض خواهد کرد... تا دو سال تفحص احوال او می کردند... این جستجوها و پژوهشها نتیجه هراسی بود که معتصم عباسی و خلفای قبل و بعد از او-از طریق روایات مورد اعتمادی که به حضرت رسول الله صلی الله علیه و آله می پیوست، شنیده بودند که از نرگس خاتون و حضرت

امام حسن عسکری فرزندی پاک گهر ملقب به مهدی آخر الزمان-همنام با رسول اکرم صلی الله علیه و آله ولادت خواهد یافت و تخت ستمگران را واژگون و به سلطه و سلطنت آنها خاتمه خواهد داد. بدین جهت به بهانه های مختلف در خانه حضرت عسکری علیه السلام رفت و آمد بسیار می کردند، و جستجو می نمودند تا از آن فرزند گرامی اثری بیابند و او را نابود سازند. به راستی داستان نمود و فرعون در ظهور حضرت ابراهیم علیه السلام و حضرت موسی علیه السلام تکرار می شد. حتی قابله هایی را گماشته بودند که در این کار مهم پی جویی کنند. اما خداوند متعال-چنانکه در فصل بعد خواهید خواند-حجت خود را از گزند دشمنان و آسیب زمان حفظ کرد، و همچنان نگاهداری خواهد کرد تا مأموریت الهی خود را انجام دهد. باری، علت شهادت آن حضرت را سمی می دانند که معتمد عباسی در غذا به آن حضرت خورانید و بعد، از کردار زشت خود پشیمان شد. بناچار اطبای مسیحی و یهودی که در آن زمان کار طبابت را در بغداد و سامره به عهده داشتند، به ویژه در مأموریتهایی که توطئه قتل امام بزرگوارمانند امام حسن عسکری علیه السلام در میان بود، برای معالجه فرستاد. البته از این دلسوزیهای ظاهری هدف دیگری داشت، و آن خشنود ساختن مردم و غافل نگهداشتن آنها از حقیقت ماجرا بود. بعد از آگاه شدن شیعیان از خبر درگذشت جانگداز حضرت امام حسن عسکری علیه السلام شهر سامره را غبار غم گرفت، و از هر سوی صدای ناله و گریه برخاست. مردم آماده سوگواری و تشییع جنازه آن حضرت شدند.

ماجرای جانشین بر حق امام عسکری

ابوالادیان می گوید: من خدمت حضرت امام حسن عسکری علیه السلام می کردم. نامه های آن حضرت را به شهرها می بردم. در مرض موت، روزی من را طلب فرمود و چند نامه ای نوشت به مدائن تا آنها را برسانم. سپس امام فرمود: پس از پانزده روز باز داخل سامره خواهی شد و صدای گریه و شیون از خانه من خواهی شنید، و در آن موقع مشغول غسل دادن من خواهند بود. ابوالادیان به امام عرض می کند: ای سید من، هر گاه این واقعه دردناک روی دهد، امامت با کیست؟ فرمود: هر که جواب نامه من را از تو طلب کند. ابوالادیان می گوید: دوباره پرسیدم علامت دیگری به من بفرما. امام فرمود: هر که بر من نماز گزارد. ابوالادیان می گوید: باز هم علامت دیگری بگو تا بدانم. امام می گوید: هر که بگوید که در میان چه چیز است او امام شماست. ابوالادیان می گوید: مهابت و شکوه امام باعث شد که نتوانم چیز دیگری بپرسم. رفتم و نامه ها را رساندم و پس از پانزده روز برگشتم. وقتی به در خانه امام رسیدم صدای شیون و گریه از خانه امام بلند بود. داخل خانه امام، جعفر کذاب برادر امام حسن عسکری را دیدم که نشسته، و شیعیان به او تسلیت می دهند و به امامت او تهنیت می گویند. من از این بابت بسیار تعجب کردم پیش رفتم و تعزیت و تهنیت گفتم. اما او جوابی نداد و هیچ سؤالی نکرد. چون بدن مظهر امام را کفن کرده و آماده نماز گزاردن بود، خادمی آمد و جعفر کذاب را دعوت کرد که بر برادر خود نماز بخواند. چون جعفر به نماز ایستاد، طفلی گندمگون و پیچیده موی، گشاده دندانی مانند پاره ماه بیرون آمد و ردای جعفر را کشید و گفت: ای عمو پس بایست که من به نماز سزاوارترم. رنگ جعفر دگرگون شد. عقب ایستاد. سپس آن طفل پیش آمد و بر پدر نماز گزارد و آن جناب را در پهلوی امام علی النقی علیه السلام دفن کرد. سپس رو به من آورد و فرمود: جواب نامه ها را که با تو است تسلیم کن. من جواب نامه را به آن کودک دادم. پس «حاجزوشا» از جعفر پرسید: این کودک که بود، جعفر گفت: به خدا قسم من او را نمی شناسم و هرگز او را ندیده ام. در این موقع، عده ای از شیعیان از شهر قم رسیدند، چون از وفات امام علیه السلام با خبر شدند، مردم به جعفر اشاره کردند. چند تن از آن مردم نزد جعفر رفتند و از او پرسیدند: بگو که نامه هایی که داریم از چه جماعتی است و مالها چه مقدار است؟ جعفر گفت: ببینید مردم از من علم غیب می خواهند! در آن حال خادمی از جانب حضرت صاحب الامر ظاهر شد و از قول امام گفت: ای مردم قم با شما نامه هایی است از فلاان و فلاان و همیانی (کیسه ای) که در آن هزار اشرفی است که در آن ده اشرفی است با روکش طلا. شیعیانی که از قم آمده

بودند گفتند: هر کس تو را فرستاده است امام زمان است این نامه ها و همیان را به او تسلیم کن. جعفر کذاب نزد معتمد خلیفه آمد و جریان واقعه را نقل کرد. معتمد گفت: بروید و در خانه امام حسن عسکری علیه السلام جستجو کنید و کودک را پیدا کنید. رفتند و از کودک اثری نیافتند. ناچار «صیقل» کنیز حضرت امام عسکری علیه السلام را گرفتند و مدتها تحت نظر داشتند به تصور اینکه او حامله است. ولی هرچه بیشتر جستند کمتر یافتند. خداوند آن کودک مبارک قدم را حفظ کرد و تا زمان ما نیز در کنف حمایت حق است و به ظاهر از نظرها پنهان می باشد. درود خدای بزرگ بر او باد.

زیارت امام حسن عسکری علیه السلام

چون خواستی زیارت کنی حضرت عسکری علیه السلام را بجا آور جمع آنچه را که در زیارت پدرش حضرت هادی علیه السلام بجا می آوردی پس بایست نزد ضریح آن حضرت و بگو: اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا مَوْلَايَ يَا اَبَا مُحَمَّدٍ الْحَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ الْهَادِيَ الْمُهْتَدِيَّ، وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ وَ ابْنَ اَوْلِيَاءِهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ وَ ابْنَ حُجَجِهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا صَفِيَّ اللَّهِ وَ ابْنَ اَصْفِيَاءِهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا خَلِيفَةَ اللَّهِ وَ ابْنَ خُلَفَائِهِ وَ اَبَا خَلِيفَتِهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بَنَ خَاتَمِ النَّبِيِّينَ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بَنَ سَيِّدِ الْوَصِيِّينَ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بَنَ اميرِ الْمُؤْمِنِينَ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بَنَ سَيِّدَةِ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بَنَ الْاَثَمَةِ الْهَادِيْنَ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بَنَ الْاَوْصِيَاءِ الرَّاشِدِينَ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا عَضِيْمَةَ الْمُتَّقِيْنَ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا اِمَامَ الْفَاتِرِيْنَ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا رُكْنَ الْمُؤْمِنِيْنَ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا فَرَجَ الْمَلْهُوْفِيْنَ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا وَارِثَ الْاَنْبِيَاءِ الْمُتَنْجِيْنَ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا خَازِنَ عِلْمٍ وَ صِدْقِ رَسُوْلِ اللَّهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا هَادِيَ الْاُمَمِ اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا وَلِيَّ النِّعَمِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا عَيْتَةَ الْعِلْمِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا سَفِيْنَةَ الْجَلْمِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا اَبَا الْاِمَامِ الْمُتَنْظِرِ الظَّاهِرَةَ لِلْعَاقِلِ حُجَّتُهُ، وَ النَّابِتَةَ فِي الْيَقِيْنِ مَعْرِفَتُهُ، الْمُحْتَجِبِ عَنِ اَعْيُنِ الظَّالِمِيْنَ، وَ الْمُعَيَّبِ عَنِ دَوْلَةِ الْفَاسِقِيْنَ، وَ الْمُعِيدِ رُبَّنَا بِهٖ الْاِسْلَامِ جَدِيْدًا بَعِيْدًا الْاِنْطِمَاسِ، وَ الْقُرْآنِ غَضًّا بَعِيْدَ الْاَنْدِرَاسِ، اَشْهَدُ يَا مَوْلَايَ اَنَّكَ اَقَمْتَ الصَّلَاةَ، وَ اَتَيْتَ الزَّكَاةَ، وَ اَمَرْتَ بِالْمَعْرُوْفِ، وَ نَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ، وَ دَعَوْتَ اِلَى سَبِيْلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَ الْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ، وَ عِبَدْتَ اللَّهَ مُخْلِصًا، حَتَّى اَتَيْتَكَ الْيَقِيْنَ، اَسْئَلُ اللَّهَ بِالْشَّانِ الَّذِي لَكُمْ عِنْدَهُ اَنْ يَقْبَلَ زِيَارَتِي لَكُمْ، وَ يَشْكُرَ سَعْيِي اِلَيْكُمْ، وَ يَسْتَجِيبَ دُعَائِي بِكُمْ، وَ يَجْعَلَنِي مِنْ اَنْصَارِ الْحَقِّ وَ اَتْبَاعِهِ، وَ اَشْيَاعِهِ وَ مَوَالِيهِ وَ مُحِبِّيهِ، وَ اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ. پس بیوس ضریحش را و بگذار طرف راست صورت خود را بر آن پس طرف چپ را گذار و بگو: اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰی سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَ اَهْلِ بَيْتِهِ، وَ صَلِّ عَلٰی الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الْهَادِي اِلَى دِيْنِكَ، وَ الدَّاعِي اِلَى سَبِيْلِكَ، عِلْمَ الْهُدٰى وَ مَنَارِ التَّقٰى وَ مَعِيْدِنِ الْحِجٰى وَ مَاوٰى النَّهْيِ وَ غَيْثِ الْوَرٰى وَ سِيْحَابِ الْحِكْمَةِ، وَ بَحْرِ الْمَوْعِظَةِ، وَ وَارِثِ الْاَثَمَةِ، وَ الشَّهِيدِ عَلٰى الْاَثَمَةِ، الْمَعْصُومِ الْمُهَوَّبِ، وَ الْفَاضِلِ الْمُقْرَبِ، وَ الْمَطْهَرِ مِنَ الرَّجْسِ، الَّذِي وَرَّثْتَهُ عِلْمَ الْكِتَابِ، وَ اَلْهَمَّتَهُ فَصِيْلَ الْخِطَابِ، وَ نَصَبْتَهُ عَلَمًا لِاَهْلِ قِبْلَتِكَ، وَ قَرَنْتَ طَاعَتَهُ بِطَاعَتِكَ، وَ فَرَضْتَ مَوَدَّتَهُ عَلٰى جَمِيْعِ خَلْقِكَ اَللّٰهُمَّ فَكَمَا اَنَابَ بِحُسْنِ الْاِخْلَاصِ فِي تَوْحِيْدِكَ، وَ اَرْدٰى مَنْ خَاصَ فِي تَشْبِيْهِكَ، وَ حَامٰى عَنِ اَهْلِ الْاِيْمَانِ بِكَ، فَصَلِّ يَا رَبِّ عَلَيَّهِ صَلَوةً يَلْحَقُ بِهَا مَحَلُ الْخَاشِعِيْنَ، وَ يَغْلُوْ فِي الْجَنَّةِ بِدَرَجَةٍ جَدِّهِ خَاتَمِ النَّبِيِّينَ، وَ بَلَّغُهُ مِنَّا تَحِيَّةً وَ سِلَامًا، وَ اَتِنَا مِنْ لَمَدُنْكَ فِي مَوَالِيْتِهِ فَضْلًا وَ اِحْسَانًا، وَ مَغْفِرَةً وَ رِضْوَانًا، اِنَّكَ ذُو فَضْلٍ عَظِيْمٍ، وَ مَنْ جَسِيْمٍ. پس نماز زیارت بجا آور و چون فارغ شدی بگو: يَا دَائِمٌ يَا دَائِمُومٌ، يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمٌ، يَا كَاشِفَ الْكُرْبِ وَ الْهَمِّ، وَ يَا فَارِجَ الْعَمِّ، وَ يَا بَاعِثَ الرُّسُلِ، وَ يَا صَادِقَ الْوَعِيْدِ، وَ يَا حَيُّ لَا اِلَهَ اِلَّا-اَنْتَ، اَتَوَسَّلُ اِلَيْكَ بِحَبِيْبِكَ مُحَمَّدٍ، وَ وَصِيَّتِهِ عَلِيٍّ ابْنِ عَمِّهِ، وَ وَصِيَّتِهِ عَلِيٍّ ابْنِ اَبِيهِ، الَّذِي خَتَمْتَ بِهِمَا الشَّرَيعَ، وَ فَتَحْتَ بِهِمَا التَّوْبِلَ وَ الطَّلَاجَ، فَصَلِّ عَلَيَّهِمَا صَلَوةً يَشْهَدُ بِهَا الْاَوَّلُوْنَ وَ الْاٰخِرُوْنَ، وَ يَنْجُوْ بِهَا الْاَوَّلِيَاءُ وَ الصَّالِحُوْنَ، وَ اَتَوَسَّلُ اِلَيْكَ بِفَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ وَ الْاَتَمَّةِ الْمُهَدِيِّينَ، وَ سَيِّدَةِ نِسَاءِ الْعَالَمِيْنَ، الْمُسْتَفْعَةَ فِي شَيْعَةِ اَوْلَادِهَا الطَّيِّبِيْنَ، فَصَلِّ عَلَيَّهَا صَلَوةً دَائِمَةً اَبَدَ الْاَبَدِيْنَ، وَ دَهْرَ الدَّاهِرِيْنَ، وَ اَتَوَسَّلُ اِلَيْكَ بِالْحَسَنِ الرِّضِيِّ الطَّاهِرِ الزَّكِيِّ، وَ الْحَسَنِ الْمَظْلُوْمِ الْمَرْضِيِّ الْبَرِّ التَّقِيِّ، سَيِّدِيْ شَبَابِ اَهْلِ الْجَنَّةِ الْاِمَامِيْنَ الْحَيَّرِيْنَ الطَّيِّبِيْنَ، التَّقِيِّيْنَ النَّقِيِّيْنَ، الطَّاهِرِيْنَ الشَّهِيدِيْنَ، الْمَظْلُوْمِيْنَ الْمُقْتُوْلِيْنَ، فَصَلِّ عَلَيَّهِمَا مَا طَلَعَتْ شَمْسٌ وَ مَا غَرَبَتْ، صَلَوةً

مُتَوَالِيَةً مُتَّالِيَةً، وَ اتَّوَسَّلُ إِلَيْكَ بِعَلِيِّ بْنِ الْحَسَنِ سَيِّدِ الْعَابِدِينَ، الْمَحْجُوبِ مِنْ خَوْفِ الظَّالِمِينَ، وَ بِمُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ، الْبَاقِرِ الطَّاهِرِ النُّورِ الزَّاهِرِ، الْأَمَامِينَ السَّيِّدِينَ، مِفْتَاحِي الْبَرَكَاتِ، وَ مِضْبَاحِي الظُّلُمَاتِ، فَصَلِّ عَلَيَّهِمَا مَا سِرِّي لَيْلٍ، وَ مَا أَضَاءَ نَهَارٍ، صِلْمُوهُ تَعُدُّوهُ وَ تَزُوحُ، وَ اتَّوَسَّلُ إِلَيْكَ بِجَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ الصَّادِقِ عَنِ اللَّهِ، وَ النَّاطِقِ فِي عِلْمِ اللَّهِ، وَ بِمُوسَى بْنِ جَعْفَرِ الْعَبِيدِ الصَّالِحِ فِي نَفْسِهِ، وَ الْوَصِيِّ النَّاصِحِ، الْأَمَامِينَ الْهَادِيَيْنِ الْمَهْدِيِّينَ، الْوَالِيَيْنِ الْكَافِيَيْنِ، فَصَلِّ عَلَيَّهِمَا مَا سَبَّحَ لَكَ مَلَكٌ، وَ تَحَرَّكَ لَكَ فَلَكُ صَلْوَةٌ تُنْمِي وَ تَزِيدُ وَ لَا تَفْنَى وَ لَا تَبِيدُ، وَ اتَّوَسَّلُ إِلَيْكَ بِعَلِيِّ بْنِ مُوسَى الرِّضَا، وَ بِمُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ الْمُرْتَضَى، الْأَمَامِينَ الْمُطَهَّرِينَ الْمُتَنَجِّبِينَ، فَصَلِّ عَلَيَّهِمَا مَا أَضَاءَ صُبْحٌ وَ دَامَ، صِلْمُوهُ تُرْقِيهِمَا إِلَى رِضْوَانِكَ فِي الْعَالَمِينَ مِنْ جَنَّاتِكَ، وَ اتَّوَسَّلُ إِلَيْكَ بِعَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدٍ الرَّاشِدِ، وَ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الْهَادِي، الْقَائِمِينَ بِأَمْرِ عِبَادِكَ، الْمُخْتَبَرِينَ بِالْمَحَنِ الْهَابِلَةِ، وَ الصَّابِرِينَ فِي الْأَخْرِ الْمَائِلَةِ، فَصَلِّ عَلَيَّهِمَا كِفَاءَ أَجْرِ الصَّابِرِينَ، وَ إِزَاءَ ثَوَابِ الْفَاطِمِيِّينَ، صِلْمُوهُ تُمَهِّدُ لَهُمَا الرُّفْعَةَ، وَ اتَّوَسَّلُ إِلَيْكَ يَا رَبِّ بِأَمَامِنَا، وَ مُحَقِّقِي زَمَانِنَا، الْيَوْمَ الْمُوعُودِ، وَ الشَّاهِدِ الْمَشْهُودِ، وَ النُّورِ الْأَزْهَرِ، وَ الضِّيَاءِ الْأَنْوَرِ، الْمَنْصُورِ بِالرُّعْبِ، وَ الْمُطْفَرِّ بِالسَّعَادَةِ، فَصَلِّ عَلَيْهِ عِدَدَ الثَّمَرِ، وَ أَوْرَاقِ الشَّجَرِ، وَ أَجْزَاءِ الْمِيدَرِ، وَ عِدَدَ الشَّعْرِ وَ الْوَبْرِ، وَ عِدَدَ مَا أَحَاطَ بِهِ عِلْمُكَ، وَ أَحْصَاهُ كِتَابُكَ، صِلْمُوهُ يُعْطِيهَا بِهَا الْأَوْلُونَ وَ الْآخِرُونَ، اللَّهُمَّ وَ أَحْشُرْنَا فِي زَمْرَتِهِ، وَ أَحْفَظْنَا عَلَى طَاعَتِهِ، وَ أَحْرُسْنَا بِدَوْلَتِهِ، وَ أَتَحْفِنَا بِوِلَايَتِهِ، وَ أَنْصِرْنَا عَلَى أَعْدَائِنَا بِعِزَّتِهِ، وَ اجْعَلْنَا يَا رَبِّ مِنَ التَّوَابِينَ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، اللَّهُمَّ وَ إِنْ إِنْجِسَ الْمُتَمَرِّدُ اللَّعِينُ، قَدْ اسْتَنْظَرَكَ لِأَغْوَاءِ خَلْقِكَ فَانظُرْتَهُ وَ اسْتَمَهَلَكَ لِأَضْلَالِ عِبِيدِكَ فَامْهَلْتَهُ، بِسَابِقِ عِلْمِكَ فِيهِ، وَ قَدْ عَشَّشَ وَ كَثُرَتْ جُنُودُهُ، وَ أزدَحَمَتْ جُيُوشُهُ وَ انْتَشَرَتْ دُعَاتُهُ فِي أَقْطَارِ الْأَرْضِ، فَاصْلُمُوا عِبَادَكَ، وَ أَفْسِدُوا دِينَكَ، وَ حَرَّفُوا الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ، وَ جَعَلُوا عِبَادَكَ شَيْعًا مُتَفَرِّقِينَ، وَ أَحْزَابًا مُتَمَرِّدِينَ، وَ قَدْ وَعِدْتَنِي بِنِيَانِهِ، وَ تَمَزَيْتَنِي بِشَانِهِ، فَاهْلِكْ أَوْلَادَهُ وَ جُيُوشَهُ، وَ طَهِّرْ بِلَادَكَ مِنَ اخْتِرَاعَاتِهِ وَ اخْتِلَافَاتِهِ، وَ أَرِحْ عِبَادَكَ مِنْ مِذَاهِبِهِ وَ قِيَاسَاتِهِ، وَ اجْعَلْ دَائِرَةَ السُّوءِ عَلَيَّهِمْ، وَ ابْسُطْ عِيدْلَكَ، وَ أَطْهِّرْ دِينَكَ، وَ قَوِّ أَوْلِيَاكَ، وَ أَوْهِنْ أَعْدَاكَ، وَ أَوْرَثْ دِيَارَ إِنْجِسَ وَ دِيَارَ أَوْلِيَانِهِ أَوْلِيَاكَ، وَ خَلَّدْهُمْ فِي الْجَحِيمِ، وَ أَدْفُكْهُمْ مِنَ الْعَذَابِ الْأَلِيمِ، وَ اجْعَلْ لِعَائِنِكَ الْمُسِيءَةَ تَوَدَّعَةً فِي مَنَاحِسِ الْخَلْقَةِ، وَ مِشَاوِيهِ الْفُطْرَةِ دَائِرَةً عَلَيَّهِمْ، وَ مَوَكَّلَةً بِهِمْ، وَ جَارِيَةً فِيهِمْ كُلَّ صَبَاحٍ وَ مَسَاءٍ وَ غَدُوٍّ وَ رَوَاحٍ، رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً، وَ فِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً، وَ قِنَا بِرَحْمَتِكَ عَذَابَ النَّارِ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. پس دعا کن به آنچه خواهی از برای خود و برادرانت آنگاه زیارت کن ملکه دنیا و آخرت والده امام قائم علیها السلام را و قبر آن معظمه پشت ضریح مولای ما امام حسن عسکری علیه السلام است پس بگو السَّلَامُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ الصَّادِقِ الْأَمِينِ، السَّلَامُ عَلَى مَوْلَانَا أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، السَّلَامُ عَلَى الْأَيْمَةِ الطَّاهِرِينَ، الْحَجَّاجِ الْمِيَامِينَ، السَّلَامُ عَلَى الْوَالِدَةِ الْأَمَامِ، وَ الْمُوَدَّعَةِ اسْرَارِ الْمَلِكِ الْعَلَامِ، وَ الْحَامِلَةِ لِأَشْرَفِ الْأَنَامِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيَّتُهَا الصَّدِيقَةُ الْمَرْضِيَّةُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا شَبِيهَةَ أُمِّ مُوسَى وَابْنَةَ حَوَارِيٍّ عِيسَى السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيَّتُهَا الرَّضِيَّةُ الْمَرْضِيَّةُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيَّتُهَا الْمَنْعُوتَةُ فِي الْأَنْجِيلِ، الْمَخْطُوبَةُ مِنْ رُوحِ اللَّهِ الْأَمِينِ، وَ مَنْ رَغِبَ فِي وَصِيَلَتِهَا مُحَمَّدٌ سَيِّدُ الْمُرْسَلِينَ، وَ الْمُسِيءَةُ تَوَدَّعَةُ اسْرَارِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ وَ عَلَى آبَائِكَ الْحَوَارِيِّينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ وَ عَلَى بَعْضِكَ وَ وَلَدِكَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ وَ عَلَى رُوحِكَ وَ بَدَنِكَ الطَّاهِرِ، أَشْهَدُ أَنَّكَ أَحْسَنُ الْكِفَالَةِ، وَ أَدْبَتِ الْأَمَانَةَ، وَ اجْتَهَدْتَ فِي مَرْضَاتِ اللَّهِ، وَ صَبَرْتَ فِي ذَاتِ اللَّهِ، وَ حَفِظْتَ سِرَّ اللَّهِ، وَ حَمَلْتَ وِلْيَةَ اللَّهِ، وَ بَالَعْتَ فِي حِفْظِ حُجَّتِهِ اللَّهُ، وَ رَغِبْتَ فِي وَصِيَلَتِهِ أَنْبَاءِ رَسُولِ اللَّهِ، عَارِفَهُ بِحَقِّهِمْ، مُؤْمِنَهُ بِصِدْقِهِمْ، مُعْتَرِفَهُ بِمَنْزِلَتِهِمْ، مُسْتَبْصِرَهُ بِأَمْرِهِمْ مُشْفِقَهُ عَلَيْهِمْ، مُؤَثَّرَهُ هَوَاهُمْ، وَ أَشْهَدُ أَنَّكَ مَضَيْتَ عَلَى بَصِيرَةٍ مِنْ أَمْرِكَ، مُقْتَدِيَهُ بِالصَّالِحِينَ، رَاضِيَهُ مَرْضِيَّهُ، تَقِيَّهُ نَقِيَّهُ زَكِيَّهُ، فَرَضِي اللَّهُ عَنْكَ وَ أَرْضَاكَ، وَ جَعَلَ الْجَنَّةَ مَنْزِلَكَ وَ مَاوِيكَ، فَلَقَدْ أَوْلَاكَ مِنَ الْخَيْرَاتِ مَا أَوْلَاكَ، وَ أَعْطَاكَ مِنَ الشَّرَفِ مَا بِهِ أَغْنَاكَ، فَهَنَّاكَ اللَّهُ بِمَا مَنَحَكَ مِنَ الْكِرَامِيَةِ وَ أَمْرَاكَ. پس بالا- می کنی سر خود را و می گوئی اللَّهُمَّ إِنَّاكَ اعْتَمَدْتُ، وَ لِرِضَاكَ طَلَبْتُ، وَ بِأَوْلِيَايِكَ إِلَيْكَ تَوَسَّلْتُ، وَ عَلَى غُفْرَانِكَ وَ حِلْمِكَ اتَّكَلْتُ، وَ بِكَ اعْتَصِمْتُ، وَ بِقَبْرِ أُمَّ وَ لِيكَ لُجْدْتُ، فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ أَنْفَعْنِي بِزِيَارَتِهَا، وَ تَبَشَّنِي عَلَى مَحَبَّتِهَا، وَ لَا تَحْرِمْنِي شَفَاعَتَهَا وَ شَفَاعَةَ وَلَدِهَا، وَ أَرْزُقْنِي مُرَافَقَتَهَا وَ أَحْشُرْنِي مَعَهَا وَ مَعَ وَلَدِهَا، كَمَا وَفَّقْتَنِي لِزِيَارَتِهِ وَ لِدِيدِهَا، وَ زِيَارَتِهَا، اللَّهُمَّ إِنِّي أَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ بِالْأَيْمَةِ الطَّاهِرِينَ، وَ اتَّوَسَّلُ إِلَيْكَ بِالْحَجَّاجِ الْمِيَامِينَ مِنْ آلِ طِهِ وَ يَسَ أَنْ تُصَلِّمَنِي عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ الطَّيِّبِينَ، وَ أَنْ تَجْعَلَنِي مِنْ

الْمُطْمَئِنِّينَ الْفَائِزِينَ الْفَرِحِينَ الْمُسْتَبْشِرِينَ، الَّذِينَ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ، وَاجْعَلْنِي مِمَّنْ قَبِلَتْ سَعْيُهُ، وَيَسَّرَتْ أَمْرَهُ، وَكَشَفَتْ ضُرَّهُ، وَآمَنْتْ خَوْفَهُ، اللَّهُمَّ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ صَبَلٍ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَلَا تَجْعَلْهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنْ زِيَارَتِي أَيَّاهَا، وَأَرْزُقْنِي الْعُودَ إِلَيْهَا أَبَدًا مَا أَبْقَيْتَنِي وَإِذَا تَوَفَّيْتَنِي فَأَحْشُرْنِي فِي زُمْرَتِهَا، وَأَدْخِلْنِي فِي شَفَاعَةِ وَلَدِهَا وَشَفَاعَتِهَا، وَأَغْفِرْ لِي وَلِوَالِدِي وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ، وَآتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً، وَقِنَا بِرَحْمَتِكَ عَذَابَ النَّارِ، وَالسَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا سَادَاتِي وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ.

وداع با عسکریین علیهما السلام

چون خواستی وداع کنی عسکریین علیهما السلام را بایست نزد قبر مطهر و بگو: السَّلَامُ عَلَيْكُمَا يَا وَلِيِّي اللَّهُ، أَسْتَوْدِعُكُمَا اللَّهُ وَأَقْرَأُ عَلَيْكُمَا السَّلَامَ، آمَنَّا بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ وَبِمَا جِئْتُمَا بِهِ وَدَلَّلْتُمَا عَلَيهِ، اللَّهُمَّ اكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنْ زِيَارَتِي أَيَّاهُمَا، وَأَرْزُقْنِي الْعُودَ إِلَيْهِمَا، وَأَحْشُرْنِي مَعَهُمَا وَمَعَ آبَائِهِمَا الطَّاهِرِينَ وَالْقَائِمِ الْحُجَّةَ مِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

زندگی نامه

خریداری نرجس خاتون

امام هادی علیه السلام نشانی های مادر امام زمان علیه السلام را برای بشیر بن سلیمان بیان کرد و فرمود: «وقتی دیدی کنیزی با این نشانی‌ها از فروخته شدن امتناع می‌کند، نزد عمر بن یزید برده فروش برو و به او بگو: نامه ای به زبان رومی از یکی از بزرگان، همراه من است. نویسنده این نامه فضائل و کمالات خود را بیان کرده است. آن را به کنیز خود نشان بده تا درباره ویژگی های صاحب نامه فکر کند. اگر او را پسندید، من وکیل هستم تا این کنیز را برای او خریداری کنم.» بشیر بن سلیمان می‌گوید: «تمام آنچه را که مولایم امام هادی علیه السلام دستور داده بود، مو به مو انجام دادم. وقتی نامه علیه السلام را به دست آن کنیز دادم، به شدت گریست و به عمر بن یزید گفت: «مرا به صاحب این نامه بفروش!» و سوگند یاد کرد اگر او را به صاحب آن نامه نفروشد خود را خواهد کشت. با عمر بن یزید بر سر قیمت کنیز وارد مذاکره شدم تا سر انجام بر همان مبلغی که امام هادی علیه السلام به من داده بود، توافق حاصل شد. پول‌ها را تحویل فروشنده دادم و کنیز را راضی و خندان تحویل گرفتم. سپس او را به بغداد بردم.» بشیر بن سلیمان که از سوی امام هادی علیه السلام مامور خرید مادر امام زمان بود، پس از خرید او، شب را در بغداد سپری کرد و صبح روز بعد به سوی سامراء حرکت کرد. او ادامه ماجرا را این گونه روایت می‌کند: وقتی به سامراء رسیدیم، نزد مولایم امام هادی علیه السلام رفتیم. تا چشم امام به نرجس خاتون افتاد به او فرمود: «دیدی خداوند چگونه عزت اسلام و شرافت محمد صلی الله علیه و آله وسلم و اهل بیتش و ذلت نصرانیت را نشانت داد؟» او پاسخ داد: «ای فرزند رسول خدا! چه بگویم که تو خود از من آگاهتری!» امام علیه السلام فرمود: «من دوست دارم تو را عزیز بدارم. ده هزار دینار را بیشتر دوست داری یا مژده ای را که در آن شرافت همیشگی است؟» نرجس خاتون گفت: «مژده را دوست تر دارم.» امام هادی علیه السلام فرمود: «بشارت باد بر تو به فرزندی که مالک شرق و غرب دنیا می‌شود و زمین را از عدل و داد پر می‌کند، همان گونه که از ظلم و ستم پر شده است.» نرجس خاتون گفت: «پدر این فرزند چه کسی خواهد بود؟» امام فرمود: «همان کسی که رسول خدا مدتی پیش از حضرت مسیح علیه السلام و جانشین او تو را برای او خواستگاری کرد. او چه کسی بود؟» نرجس گفت: «فرزندت، ابو محمد. (امام حسن عسکری علیه السلام)» امام هادی علیه السلام فرمود: «آیا او را می‌شناسی؟» نرجس گفت: «پس از آن که به دست حضرت زهرا علیها السلام مسلمان شده ام، شبی نگذشته است که زیارتش نکرده باشم.»

آموختن دستورهای دینی

پس از آن که مادر امام زمان علیه السلام خریداری شد و به خانه امام هادی علیه السلام وارد شد، امام هادی علیه السلام به کافور دستور داد حکیمه (دختر امام جواد علیه السلام) را صدا بزند. وقتی حکیمه به حضور امام علیه السلام رسید، امام به نرجس خاتون اشاره کرد و به حکیمه فرمود: «این همان است.» حکیمه با شنیدن این سخن، شادمان شد و مدتی نرجس خاتون را در آغوش گرفت. آن گاه امام به حکیمه فرمود: «ای دختر رسول خدا، او را با خود به منزل ببر و واجبات و مستحبات را به او بیاموز، زیرا او همسر ابو محمد (امام عسکری) و مادر قائم علیه السلام خواهد شد.»

کیفیت اسارت

پس از آنکه نرجس خاتون، ماجرای ازدواج خود را با امام حسن عسکری علیه السلام و مسلمان شدن خود را برای بشیر بن سلیمان بازگو کرد، بشر از نرجس پرسید: «با این که تو نواده قیصر روم هستی، چگونه وارد اسیران جنگی و کنیزان شدی؟» نرجس خاتون پاسخ داد: «یک شب امام حسن عسکری علیه السلام در خواب به من فرمود: «جدت به زودی سپاهی را روانه جنگ با مسلمانان خواهد کرد و خود نیز همراه آنان خواهد رفت. تو هم با لباس کنیزان به صورت ناشناس به آنان ملحق شو!» من نیز چنان کردم، تا این که پیشقراولان سپاه اسلام به ما دست یافتند و من نیز به اسارت مسلمانان در آمدم. اکنون جز تو هیچ کس نمی داند که من دختر قیصر روم هستم، تو را نیز من خودم از این موضوع آگاه کرده‌ام.»

تسلط نرجس خاتون بر زبان عربی

پس از آن که نرجس خاتون همراه بشیر بن سلیمان به بغداد رفت و سرگذشت خود را به زبان عربی برای بشیر بن سلیمان شرح داد، بشیر از این که یک زن رومی به زبان عربی مسلط بود، تعجب کرد و از او پرسید: «شگفتا که تو اهل فرنگی و به زبان عربی به خوبی سخن می گویی!» نرجس خاتون پاسخ فرمود: «جدم به دلیل علاقه زیادش به من، می خواست آداب و رسوم ملت های دیگر را فرا گیرم و مرا بسیار به این کار تشویق می کرد. او زن مترجمی را که به هر دو زبان عربی و فرنگی مسلط بود، مامور کرده بود هر صبح و شب نزد من آید و زبان عربی را به من بیاموزد. من نیز پس از مدتی زبان عربی را به خوبی آموختم.»

ورود نرجس خاتون به بغداد

امام هادی علیه السلام بشیر بن سلیمان را برای خرید نرجس خاتون روانه بغداد کرد و به او ماموریت داد یکی از برده فروشان به نام عمر بن یزید را زیر نظر بگیرد. امام هادی به بشیر چنین گفت: عمرو بن یزید، کنیزی با لباسی از حریر کلفت و شبر را به خریداران عرضه می کند؛ ولی کنیز اجازه نمی دهد کسی از مشتری ها به او دست بزند. او در پشت پرده نازکی نشسته و به زبان رومی فریاد می زند که: «ای وای، پرده عفتم دریده شده است!» عفت و حیای کنیز توجه یکی از خریداران را به خود جلب می کند. مشتری به عمر بن یزید می گوید: «من او را به سیصد دینار می خرم، چرا که شدت عفاف او و رغبت مرا به سوی او زیاد کرده است.» کنیز به زبان عربی به او می گوید: «اگر زندگی و پادشاهی سلیمان را هم داشته باشی، من هیچ میلی و رغبتی به تو نخواهم داشت. پس فکر مال خودت را بکن و بیهوده هدرش مده.» برده فروش می گوید: «چاره چیست؟ باید تو را بفروشم!» کنیز پاسخ می دهد: «شتاب مکن، باید خریداری پیدا شود که قلب من به او و وفاداری اش آرام گیرد.» در این هنگام نزد عمر بن یزید برو و او را خریداری کن.

منبع: بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۶

زیارت حضرت نرجس خاتون

السَّلَامُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ الصَّيَادِقِ الْأَمِينِ، السَّلَامُ عَلَى مَوْلَانَا أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، السَّلَامُ عَلَى الْأَيْمَةِ الطَّاهِرِينَ، الْحُجَّجِ الْمَيَامِينِ، السَّلَامُ عَلَى الْوَالِدَةِ الْأِمَامِ، وَالْمُودَعَةِ أَسْرَارِ الْمَلِكِ الْعَلَامِ، وَالْحَامِلَةِ لِشَرَفِ الْأَنَامِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيَّتُهَا الصَّدِيقَةُ الْمَرْضِيَّةُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا شَبِيهَةَ أُمِّ مُوسَى، وَابْنَةَ حَوَارِيِّ عِيسَى، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيَّتُهَا التَّقِيَّةُ النَّقِيَّةُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيَّتُهَا الرُّضِيَّةُ الْمَرْضِيَّةُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيَّتُهَا الْمَنْعُوتَةُ فِي الْإِنْجِيلِ، الْمَخْطُوبَةُ مِنْ رُوحِ اللَّهِ الْأَمِينِ، وَمَنْ رَغِبَ فِي وَصَلَتِهَا مُحَمَّدٌ سَيِّدُ الْمُرْسَلِينَ، وَالْمُسْتَوْدَعَةُ أَسْرَارِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ وَعَلَى آبَائِكَ الْحَوَارِيِّينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ وَعَلَى بَعْضِكَ وَوَلَدِكَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ وَعَلَى رُوحِكَ وَيَدَيْكَ الطَّاهِرِ، أَشْهَدُ أَنَّكَ أَحْسَنُ نَبِيِّ الْكِفَالَةِ، وَأَذِيَّتِ الْأَمَانَةِ، وَاجْتَهَدْتَ فِي مَرْضَاتِ اللَّهِ، وَصَبَرْتَ فِي ذَاتِ اللَّهِ، وَحَفِظْتَ سِرَّ اللَّهِ، وَحَمَلْتَ وَلِيَّ اللَّهِ، وَبَالَعْتَ فِي حِفْظِ حُجَّةِ اللَّهِ، وَرَغِبْتَ فِي وَصِيْلَةِ أَوْلَادِ رَسُولِ اللَّهِ، عَارِفَهُ بِحَقِّهِمْ، مُؤْمِنَهُ بِصِدْقِهِمْ، مُعْتَرِفَهُ بِمَنْزِلَتِهِمْ، مُسْتَبْصِرَهُ بِأَمْرِهِمْ، مُشْفِقَهُ عَلَيْهِمْ، مُؤَثَّرَهُ هَوَاهِمِهِمْ، وَأَشْهَدُ أَنَّكَ مَضَيْتَ عَلَى بَصِيرَةٍ مِنْ أَمْرِكَ، مُقْتَدِيَةً بِالصَّالِحِينَ، رَاضِيَةً مَرْضِيَّةً، تَقِيَّةً نَقِيَّةً زَكِيَّةً، فَرْضِي اللَّهُ عَلَيْكَ وَأَرْضَاكَ، وَجَعَلَ الْجَنَّةَ مِثْلَكَ وَمَاوِيكَ، فَلَقَدْ أَوْلَاكَ مِنَ الْخَيْرَاتِ مَا أَوْلَاكَ، وَأَعْطَاكَ مِنَ الشَّرَفِ مَا بِهِ أَغْنَاكَ، فَهَذَاكَ اللَّهُ بِمَا مَنَحَكَ مِنَ الْكِرَامَةِ وَأَمْرًاكَ أَنْكَاهُ سِرًّا بِهٖ سَوَى آسْمَانِ بِالْأَمْرِ بَرِيٍّ وَمِيَّ غُوبِيٍّ: اللَّهُمَّ إِنِّي أَعْتَمَدْتُ، وَارْتَضَاكَ طَلَبْتُ، وَبَأُولِيَّائِكَ إِلَيْكَ تَوَسَّلْتُ، وَعَلَى غُفْرَانِكَ وَحِلْمِكَ اتَّكَلْتُ، وَبِكَ اعْتَصِمْتُ، وَبِقَبْرِ أُمِّ وَلِيِّكَ لُبَّدْتُ، فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَأَنْفَعْنِي بِزِيَارَتِهَا، وَتَبَّتْنِي عَلَى مَحَبَّتِهَا، وَلَا تَحْرِمْنِي شَفَاعَتِهَا وَشَفَاعَةَ وَلَدِهَا، وَأَرْزُقْنِي مُرَافَقَتَهَا، وَأَحْشُرْنِي مَعَهَا وَمَعَ وَلَدِهَا، كَمَا وَفَّقْتَنِي لِزِيَارَتِهَا وَوَلَدِهَا وَزِيَارَتِهَا، اللَّهُمَّ إِنِّي أَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ بِالْأَيْمَةِ الطَّاهِرِينَ، وَأَتَوَسَّلُ إِلَيْكَ بِالْحُجَّجِ الْمَيَامِينِ مِنْ آلِ طِهٍ وَيسٍ، أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدِ الطَّيِّبِينَ، وَأَنْ تَجْعَلَنِي مِنَ الْمُطْمَئِنِّينَ الْفَائِزِينَ الْفَرِحِينَ الْمُسْتَبَشِّرِينَ، الَّذِينَ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ، وَاجْعَلْنِي مِمَّنْ قَبِلَتْ سَعْيُهُ، وَيَسَّرَتْ أَمْرَهُ، وَكَشَفَتْ ضُرَّهُ، وَأَمَّنَتْ خَوْفَهُ، اللَّهُمَّ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَعَجِّلْ لَهُمْ بَانْتِقَامَكَ، وَلَا تَجْعَلْهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنْ زِيَارَتِي إِيَّاهَا، وَأَرْزُقْنِي الْعُودَ إِلَيْهَا أَبَدًا مَا بَقَيْتَنِي، وَإِذَا تَوَفَّيْتَنِي فَاحْشُرْنِي فِي زَمْرَتِهَا، وَأَدْخِلْنِي فِي شَفَاعَتِهَا وَوَلَدِهَا وَشَفَاعَتِهَا، وَاعْفِرْ لِي وَلِوَالِدِيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ، وَآتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً، وَقِنَا بِرَحْمَتِكَ عَذَابَ النَّارِ، وَالسَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا سَادَاتِي وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ.

زندگانی حکیمه خاتون

چکیده

حکیمه خاتون یکی از بانوان بزرگ عالم اسلام و تشیع است که در یکی از برهه‌های حساس تاریخ، یعنی در آستانه میلاد حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف می‌زیسته است و پرستاری و آموزش مادر ولی عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف را عهده دار بوده است. ایشان جزء اولین کسانی است که حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف را دیده است و راوی حدیث ازدواج پدران‌شان و تولد و رشد آن حضرت می‌باشد. مقاله حاضر که در پی تبیین زندگی و نقش حساس حضرت حکیمه خاتون در دوره‌های امامت چهار امام هم‌ام می‌باشد. با مراجعه به متون اولیه، سعی در ارائه تحلیلی روشن پیرامون وقایع زندگی آن بانوی بزرگ دارد و در آخر به بیان شبهاتی چند و پاسخ آنها خواهیم پرداخت.

مقدمه

زنان در تاریخ نهضت‌های توحیدی، دوشادوش مردان در جهت براندازی موانع رشد و تعالی، به جهادی پی‌گیر، بی‌امان، همه‌جانبه و خستگی‌ناپذیر دست زدند. از میدان خودسازی گرفته تا ساختن نسلی شایسته و پدید آوردن جامعه و تمدن مطلوب، به منظور رسیدن به آرمان‌های والا، هماره هم‌شان و همتای مرد و در کنار او؛ و گاه در این راه از مردان پیش‌تر و چابک‌تر، گام برداشته

اند. در این میان، بانوانی که تربیت یافته خاندان عصمت و طهارت‌اند و خود از دامان این خاندان تولد یافته و بالیده‌اند؛ درخشندگی و نور افشانی خاصی دارند. مطالعه زندگی این ستارگان درخشان، علاوه بر تبیین فضای دینی، اجتماعی و فرهنگی آن روزگاران، نقش این الگوهای جاودانه و مبارزه بی‌امان آنها را با حاکمیت طاغوت و ثبات شان در مسیر حق را آشکار می‌سازد و راه‌های عملی دفاع از حاکمیت الهی و ولی خدا را در چشم انداز نسل امروز به تصویر می‌کشد. شخصی که در این مقاله در جست‌وجوی ابعاد وجودی او هستیم، سینه سینای اسرار و حکمت الهی است. بانویی که حافظ سرانیا و اولیا و عصاره عالم خلقت بوده و در معرفت به مرحله‌ای رسیده که درس آموز مادر یگانه منجی عالم به شمار می‌آید؛ اولین کسی که جمال محبوب آن دل‌آرا را در زیر این آسمان کبود کره‌خاکی، نظاره کرده و سفیر آن ولی امر اعظم عجل الله تعالی فرجه الشریف است. افزون بر آن که وی راوی حدیث آن محبوب یگانه می‌باشد. پس شایسته است که تحقیقی گسترده درباره شخصیت این بانوی گرانمایه انجام گیرد؛ اما متأسفانه که به علت کمبود منابع و نصوص و گزارش‌های تاریخی، تنها می‌توان گوشه‌هایی از چهره این شخصیت که در حساس‌ترین لحظات تاریخ حضور داشته است را به تصویر کشید.

تجلی نور

هرگاه بخواهیم درباره شخصیت‌ها یا حوادث تاریخی به تحقیق بپردازیم یکی از اولین پرسش‌هایی که باید مطرح کرده و پاسخ آن را بیابیم، این است که آیا چنین حادثه یا شخصیتی، وجود خارجی داشته یا ساخته و پرداخته خیال بافان و افسانه‌سرایان و دروغ پردازان است؟ تا تکلیف اصل وجود یک شخصی یا پدیده معلوم نشده، چگونه می‌توان درباره حالات، زمان، مکان و جنبه‌های گوناگون دیگر مربوط به آن پدیده و شخصیت به بحث پرداخت؟! دلایل کافی، حکایت‌گر اصل وجود ایشان است از جمله: ۱. در کتب قدما، هم‌چون مرحوم کلینی و مرحوم صدوق و مرحوم شیخ مفید و شیخ طوسی: آنچه در این خصوص درباره حکیمه خاتون و روایات وی آمده، برای اثبات وجود ایشان کافی است. از جمله: الف: مرحوم کلینی در اصول کافی با سلسله سند خود از ایشان نقل کرده که «حکیمه» در شب تولد امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف و پس از آن، ایشان را مشاهده کرده و تصریح کرده است که ایشان فرزند محمد بن علی، امام جواد علیه السلام و عمه امام حسن عسکری بوده‌اند. [۱] ب. مرحوم صدوق نیز ایشان را به عنوان کسی که عهده‌دار امر حضرت نرجس خاتون علیه السلام برای به دنیا آوردن حضرت ولی عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف است، معرفی کرده است. [۲] ج. مرحوم شیخ مفید، روایتی را با ذکر سلسله سند از حکیمه دختر محمد بن علی (امام جواد علیه السلام) درباره امام دوازدهم نقل می‌کند. [۳] د. ذکر نام ایشان در کتب رجال، تراجم و حدیث: مرحوم مجلسی در بحار الانوار [۴]، مرحوم طبرسی در اعلام الوری، [۵] شیخ عباس قمی در منتهی الامال [۶]، مرحوم اردبیلی در جامع الرواة [۷]، مرحوم مامقانی در تنقیح المقال [۸] و مرحوم خویی در معجم رجال الحدیث [۹] از ایشان نام برده یا روایتی یا در سلسله سند حدیثی نقل کرده‌اند.

شبهه

برخی از نویسندگان، علی‌رغم اذعان بر وجود حکیمه خاتون به بزرگانی چون شیخ مفید نسبت داده‌اند که ایشان بر وجود حکیمه خاتون صحه نگذاشته و تأیید نکرده است. برای نمونه، مرحوم شیخ عباس قمی در منتهی الامال [۱۰] می‌گوید: «... عجیب‌تر از آن، متعرض نشدن مثل شیخ مفید در ارشاد و غیر او در کتب تواریخ و سیر و نسب، آن مخدره را در اولاد حضرت جواد علیه السلام...» و مضمون همین مطلب در کتاب ریاحین الشریعه نیز موجود است. [۱۱] ملاحظه می‌شود که این نویسندگان از شیخ مفید متعجب‌اند که چرا نام «حکیمه خاتون» را به عنوان فرزند امام جواد علیه السلام در ارشاد نیاورده؛ با این که شیخ مفید یکی از آگاهان قدما بوده و سخنش در این گونه امور سند است. آیا واقعا شیخ مفید از ایشان نامی نبرده است؟! اگر چنین باشد جای تعجب بسیار است. یا

این که هم چنان که بعضی گفته‌اند گر چه شیخ مفید در ارشاد با نام «حکیمه» به ایشان اشاره نکرده، ولی تحت عنوان «امامه» که به وی «فاطمه» نیز گفته شده تصریح کرده‌اند. [۱۲]

پاسخ

برای آن که به قضاوت صحیحی در این باره برسیم، شایسته است عین عبارت شیخ مفید را در این جا ذکر کنیم: ایشان می‌فرماید: فرزندان حضرت امام جواد علیه السلام که پس از ایشان به یادگار مانده‌اند عبارتند از (دو پسر) یکی علی علیه السلام که پس از ایشان امام بود و دیگری موسی و دو دختر به نام‌های «فاطمه» و «امامه». پسر دیگری جز آن دو که نام بردیم نداشتند. [۱۳] از کلمات شیخ مفید، معلوم می‌شود که: اولاً: حضرت، دو دختر داشتند: یکی که نامش امامه بوده و به او فاطمه گفته می‌شده است. بنابراین نمی‌توان گفت آن دو، یکی بوده‌اند. واژه «واو» در عبارت نیز نشان می‌دهد که دو نفر (دختر) بوده‌اند نه یکی که به او فاطمه هم گفته شده؛ به ویژه که ایشان تصریح دارد که امامه و فاطمه دو دختر حضرت (ابنتیه) است. ثانیاً: ایشان تصریح می‌کند که اولاد پسر جز این نبوده؛ اما آیا اولاد دختر جز این دو بوده یا نه، تصریحی ندارند؛ بلکه کلام ساکت است. ثالثاً: مرحوم شیخ در جای دیگر ارشاد از حضرت «حکیمه» در سلسله سند روایت نام برده و تصریح می‌کند که عمه امام حسن عسکری علیه السلام بوده‌اند؛ بنابراین چه نام یکی از آن دو (دختر) حکیمه باشد یا حکیمه، دختر سوم امام جواد علیه السلام باشد مشکلی ایجاد نمی‌شود؛ گر چه ظهور اسمای مختلف بدون هیچ قیدی نشان دهنده مسمای گوناگون می‌باشد و بعید نیست با قیدی که در کلام خود آورده‌اند، اشاره به این مطلب نیز داشته باشند. بنابراین نمی‌توان به مرحوم شیخ مفید نسبت داد که ایشان نامی از «حکیمه خاتون» به عنوان فرزند امام جواد علیه السلام نیاورده است.

تولد حکیمه خاتون

کسانی که متعرض زندگی حکیمه خاتون شده‌اند، درباره چگونگی و سال و ماه و روز میلاد، اظهار نظری نکرده‌اند. می‌توان گفت از این نظر، تاریخ، خاموش است. ولی با توجه به این که امام جواد علیه السلام در سال ۱۹۵ هجری [۱۴] در مدینه به دنیا آمده‌اند و در سال ۲۲۰ هجری در ۲۵ سالگی، شربت شهادت نوشیدند و از سوی دیگر میلاد امام هادی علیه السلام در سال ۲۱۲ [۱۵] بوده است، می‌توان گفت که تولد ایشان بین سال‌های ۲۱۲ تا ۲۲۰ بوده است.

وجه تسمیه

«حکیمه» از «حکمت» و از ریشه «حکم» به معنای «منع» است و اصل آن از «حکم» به معنای «منع از ظلم» می‌آید. هنگامی که عاقل، دست سفیه را می‌گیرد و او را از انجام کارهای سفیهانه باز می‌دارد، گفته می‌شود: «حکمت السفیه و حکمته». حکمت که بر وزن «فَعْلَةٌ» است و دلالت بر نوع خاصی از حکم می‌کند نیز از آن جهت حکمت نامیده می‌شود که انسان را از جهل باز می‌دارد. [۱۶] نام این بانوی فرزانه را اهل بیت علیهم السلام که خود معدن حکمت‌اند و زبان شان با زبان قرآن [۱۷] یکی است و مفسر و مبین آن‌اند بی‌جهت حکیمه نگذاشته‌اند؛ زیرا که او در دو جنبه حکمت عملی و نظری از انسان‌های بلند مرتبه است.

پدر

پدر بزرگوار ایشان، حضرت محمد بن علی الجواد علیه السلام هستند. [۱۸] درباره مقام والای این امام معصوم علیه السلام همین بس که امام رضا علیه السلام درباره ایشان فرمودند: «این مولودی است که در اسلام، پر خیر و برکت‌تر از او زاییده نشده است».

[۱۹] در زیارت نامه آن حضرت می‌خوانیم: هادی امت، وارث ائمه، گنج رحمت، سر چشمه حکمت، قائد برکت، همتای قرآن در وجوب اطاعت، در شمار اوصیا در اخلاص و عبادت، راهنمای به سوی تو، پرچم و نشانه برای بندگانت و بیان‌گر کتاب خودت و حاکم به امرت، و یاور دینت و محبت بر خلقت و نوری که بدان تاریکی‌ها شکافته می‌شود، و پیشوایی که بدان به هدایت رسیده شود، و واسطه‌ای که بدو به بهشت راه برده شود، قراردادی. [۲۰]

مادر

مادر ایشان «سمانه مغریه» (مادر امام هادی علیه السلام نیز بوده) معروف به «سیده» و کنیه‌اش «ام فضل» بوده است. ایشان از بهترین زنان عصر خود بوده و بلکه با فضیلت‌ترین آنها به شمار می‌رفته و در زهد و تقوا، بی‌مانند بوده است. بیشتر روزها را روزه می‌گرفتند و خداوند او را به شرف بزرگی که «حفظ سر پنهان» بوده مشرف کرده و آن مادری امام دهم علیه السلام می‌باشد. از امام جواد علیه السلام چهار پسر و چهار دختر از جمله حکیمه خاتون باقی مانده و مادر ایشان «مغریه» می‌باشد. [۲۱] امام هادی علیه السلام درباره مادر عزیزشان، این گونه فرموده اند: «مادرم، عارف به حق من می‌باشد و اهل بهشت است. شیطان سرکش به او نزدیک نمی‌شود و مکر زورگویی لجوج به وی نمی‌رسد و خداوند، حافظ و نگهبان اوست و او در زمره مادران صدیقین و صالحان قرار دارد. [۲۲]

در پرتو چهار نور درخشان الهی

حضرت حکیمه خاتون، دوره امامت چهار امام هدی را درک کرده است: امام جواد، امام هادی، امام عسکری و امام عصر علیهم السلام. برای پی بردن به ابعاد زندگانی این بانوی فرزانه، ناگزیریم با شرایط حاکم بر آن دوران و فضایی که ایشان در آن نشو و نما داشته‌اند هر چند به اختصار آشنا شویم.

دوران امامت امام جواد علیه السلام

امامان بزرگوار در عصر خود فعالیت‌های گوناگونی به تناسب زمان خود داشته و در مکتب خود شاگردانی در جهات مختلف تربیت می‌کردند. آنان علوم و دانش اجتماعی و سیاسی خود را با توجه به فشارهای گوناگون حکومتی به صورت‌های مختلف در جامعه منتشر می‌کردند. در زمان امام باقر و امام صادق علیهما السلام، از آنجا که شرایط اجتماعی و سیاسی تا حدودی مساعد بود توانستند چندین هزار شاگرد تربیت کنند، ولی از دوره امام جواد تا امام عسکری علیهم السلام به دلیل فشارهای سیاسی و کنترل شدید حکومت، شعاع فعالیت آنان بسیار محدود بود. از این رو تعداد راویان و پرورش یافتگان مکتب آنان نسبت به زمان حضرت صادق علیه السلام کاهش چشمگیری را نشان می‌دهد. بنابراین اگر می‌خوانیم که جمع احادیثی که از ایشان (امام جواد علیه السلام) نقل شده، ۲۵۰ حدیث بوده نباید تعجب کنیم. با نگاهی به سیر حوادثی که بین امام جواد علیه السلام از یک سو و هیئت حاکمه و در رأس آن، خلیفه عباسی، مأمون و پس از او در مدتی کوتاه، برادرش معتصم، از سوی دیگر جریان یافته است، به میزان اصرار و حرص شدید حکومت در زدن ریشه «امامت» پی می‌بریم؛ گاهی از راه تهی جلوه دادن آن از محتوای علمی که مهم‌ترین عنصر و بزرگ‌ترین پایه و اساس امامت بود و گاه از راه مخدوش جلوه دادن عصمت ائمه علیهم السلام، با تلاش در جهت بد آوازه کردن آنان و از بین بردن کرامت و قداست آنان نزد مردم، برای رسیدن به این هدف خود وارد می‌شدند. با ملاحظه متون تاریخی به نظر می‌رسد که این تلاش‌ها و اقدامات، گوناگون و مداوم بوده است و شاید آن‌چه که تمام حقیقت را نشان بدهد به دست ما نرسیده است و شواهدی که در دسترس ماست، فقط نشان دهنده گوشه‌ای کوچک و جزئی ناچیز از واقعیت‌هایی است که گذشته است. [۲۳] در چنین فضای تاریکی، معلوم است که امام، چقدر باید زیرکانه و بدون سرو صدا شاگردان و فرزندان را تربیت کند

و چگونگی با پنهان کاری، آنها را آموزش دهد و چهره کریه ستم کاران را برای آنان آشکار کند که حتی همسرش که جاسوسه دشمن است متوجه آن نشود و از طرفی معلوم می‌شود که حضرت حکیمه تا چه حد خوددار و ستار است که از آموخته‌های پدر چیزی را بروز ندهد تا بر خلاف مصالح امامت و ولایت باشد. بنابراین می‌بینیم در این دوران، گزارشی از حکیمه خاتون ونحوه زندگانی و آموزش و فعالیت‌های فردی، اجتماعی ایشان نقل نشده است. گرچه بعدها خود ایشان (حکیمه خاتون) راوی جریانی از زندگانی پدر بزرگوار خویش است که بیان گر یکی از سخت‌ترین و مصیبت‌بارترین لحظات زندگی امام جواد علیه السلام در دوران مأمون عباسی است.

دوران امامت امام هادی علیه السلام

امام هادی علیه السلام در نیمه ذیحجه سال ۲۱۲ هجری قمری در ناحیه صریا در اطراف مدینه به دنیا آمد و در سال ۲۲۰ پس از شهادت پدر گرامی‌اش در هشت سالگی به امامت رسید و تا سال ۲۵۴ هجری به مدت ۳۳ سال به این امر خطیر پرداخت. [۲۴] دوران امامت ایشان، معاصر با شش خلیفه عباسی بود. [۲۵] اوضاع سیاسی اجتماعی در عصر امام هادی علیه السلام ویژگی‌هایی دارد که به بعضی از مهم‌ترین آنها اشاره می‌کنیم: گسترش ظلم؛ بیدادگری و خودکامگی و غارت بیت‌المال و صرف آن در خوش گذرانی‌ها از جمله ظلم‌هایی بود که جان مردم را به لب رسانده بود و هر اعتراضی به شدت سرکوب می‌شد؛ افزایش خوش گذرانی و هوسرانی درباریان؛ نابودی هیبت و عظمت خلافت. حکومت و خلافت در دوره اموی و (تا این زمان) عباسی هیبت و جلالی داشت؛ اما از دوره معتصم به بعد که وی غلامان ترک را وارد دستگاه خلافت کرد، به سرعت بر اثر تسلط ترکان و قدرت آنان، جلال و هیبت حکومت از بین رفته و خلیفه در عمل، یک مقام تشریفاتی بیش نبود؛ البته در عین حال، هرگاه خطری از جانب مخالفان احساس می‌شد، خلفا، اطرافیان و عموم کارمندان دستگاه خلافت در سرکوبی آن نظر واحدی داشتند. در این دوره، نهضت‌های زیادی صورت گرفت؛ از جمله در فاصله سال ۲۱۹ تا ۲۷۰ قمری تعداد هیجده قیام ضبط شده است. البته این قیام‌ها از جانب دستگاه خلافت به شدت و بی رحمانه سرکوب می‌شد. بسیاری از این انقلاب‌ها مورد تأیید امامان قرار نمی‌گرفت؛ زیرا یا صد در صد اسلامی نبود و در اهداف آنها و رهبران شان انحراف‌هایی مشاهده می‌شد و یا طراحی و برنامه ریزی آنها طوری بود که شکست آنها به سادگی پیش بینی پذیر بود که اگر آشکارا آنها را تأیید می‌کرد اساس تشیع و امامت و هسته اصلی نیروهای شیعه در معرض خطر قرار می‌گرفت. تا قبل از آن که متوکل بر سر کار آید، سیاست مأمون تا حدودی دنبال می‌شد؛ این سیاست، حمایت از معتزله بود؛ حمایتی که به خودی خود، فضا را برای شیعه و نیز علویان هموار می‌کرد. با آمدن متوکل، مجدداً سخت‌گیری آغاز شد و با حمایت از اهل حدیث و (برانگیختن آنها) علیه معتزله و شیعه، سرکوبی این دو گروه به شدت دنبال گردید. [۲۶] متوکل، آن چنان نسبت به حضرت امام هادی علیه السلام و خاندانش، کینه و عداوت داشت که اگر آگاه می‌شد کسی به آن حضرت علاقه‌مند است، اموال او را مصادره و خود او را به هلاکت می‌رساند؛ از این رو حضرت، فعالیت‌های خود را به صورت سری انجام می‌داد و در مناسبات خود با شیعیان، نهایت پنهان کاری را رعایت می‌کرد. این شرایط بحرانی باعث شد تا حضرت از طریق شبکه ارتباطی و کالت و تعیین نمایندگان و کارگزاران در مناطق مختلف با آنها ارتباط برقرار کند تا بدین وسیله هم نیازهای دینی آنها را پاسخ گوید و هم با جمع آوری خمس، زکات، نذورات و هدایا، مصالح بندگان را در مناطق مختلف در نظر گرفته و مقاصد دین را در حد امکان بر پای دارد. متوکل برای جلوگیری از نفوذ امام علیه السلام در مدینه، حضرت را با خانواده به سامرا دعوت کرد تا به طور مستقیم و پیوسته تحت نظر باشد. با این همه مراقبت‌ها باز هم وجود امام را برای حکومت خود خطری جدی می‌دانست و می‌ترسید یاران و پیروان امام، مخفیانه با او تماس گیرند و برای قیام و شورش، نقشه‌ای طرح کنند و برای زمینه سازی، جهت این کارها پول و سلاح جمع آوری کرده، افرادی را آموزش دهند؛ لذا هر چند یک بار دستور می‌داد خانه امام را به دقت

مورد بازرسی و تفتیش قرار دهند، گرچه مأموران هر بار دست خالی برمی گشتند؛ اما وی پیوسته نگران بود و احساس خطر می کرد. اشعار بزم شراب متوکل و اشعار آتشین بیدار ساز امام یکی از این نمونه‌ها است. [۲۷] در نهایت، متوکل تصمیم گرفت امام را به شهادت برساند، ولی خدا به او مهلت نداد و در بستر خود مورد حمله ترکان قرار گرفت و کشته شد؛ آن گاه امام از دست وی رهایی یافت. شایان ذکر است که امام، هلاکت وی را پیش گویی کرده بود. [۲۸] امام هادی علیه السلام پس از عمری محدودیت بدون سازش با ستم گران، سرانجام به دستور معتز، مسموم گردید و در سال ۲۵۴ هجری به شهادت رسید و در سامرا در خانه خود به خاک سپرده شد. [۲۹] حکیمه خاتون در چنین شرایط و جو اختناق به گونه‌ای تربیت شدند که بعدها بتوانند حافظ بزرگ‌ترین اسرار الهی باشند. درباره حکیمه خاتون در این زمان نیز جز مواردی اندک در تاریخ ثبت نشده است. دو روایت در دوران امام هادی علیه السلام درباره ایشان ضبط شده است که گویای مطالب بلندی درباره این شخصیت در زمان این امام همام است. هر دوی این روایات مربوط به مقدمات ازدواج امام حسن عسکری علیه السلام با حضرت نرجس خاتون است. یکی از مهم‌ترین مطالبی که از این روایات فهمیده می شود، این است که امام هادی علیه السلام حضرت حکیمه را به منزل برده که وی مادر حضرت قائم و همسر فرزندش ابی محمد حسن العسگری علیه السلام است. این گونه خطاب، نشان گر عمق دانایی حضرت حکیمه است؛ چرا که وی تنها فردی از خاندان امام هادی علیه السلام است که شایستگی تعلیم دادن، آن هم برای شخصیتی که بتواند همسر امام و مادر عصاره خلقت شود و نشان گر تبحر و توانایی این بانوی فرزانه در شناخت دین است و از آن جا که خطاب به وی به طور مطلق ادا شده، یعنی حضرت، دین واقعی را آن چنان که نزد معصومان بوده می شناخته و همان را باید به نرجس خاتون تعلیم دهد؛ تعالیمی که برازنده همسری حضرت عسکری علیه السلام و در راستای اهداف عالی وی باشد و هم تعالیمی که بتواند بزرگ‌ترین منجی عالم بشریت را به نحو احسن مادری کند؛ چه قبل از تولد، چه در هنگام تولد و چه پس از آن.

دوران امامت امام حسن عسکری و امام عصر علیهما السلام

دوران امامت امام حسن عسکری و امام عصر علیهما السلام، امامت و غیبت صغری امام عصر (مهدی) عجل الله تعالی فرجه الشریف، امامت شش ساله سیزدهمین معصوم علیه السلام در عصر زمام داری معتز و مهتدی و معتمد عباسی سپری شد. در کارنامه این سه خلیفه که مقامی تشریفاتی داشتند، نکته مثبتی به چشم نمی خورد و همه کارهای مهم به وسیله ترکان که گردانندگان اصلی حکومت بودند، انجام می شد. [۳۰] هر چند مهتدی در مقایسه با دیگر خلفای عباسی، فردی معتدل بود؛ ولی بسیاری از محققان، ملاحظات سیاسی را انگیزه کردار وی دانسته‌اند. به زندان انداختن و تصمیم بر قتل امام علیه السلام، گواه روشن این مطلب است. امام علیه السلام تا شبی که خلیفه کشته شد، در زندان به سر برد. این که دو پیشوای بزرگ شیعه در سامرا و مرکز حکومت عباسی تحت نظر سلطنت قرار می گیرند و در جوانی به شهادت می رسند، بیان گر شدت اختناق و فشار آن دوران است. فشارها و محدودیت‌های امام عسکری علیه السلام به دو علت، بیشتر بوده است: ۱. در این زمان؛ شیعه قدرت عظیم عراق شده بود و همه می دانستند که این گروه، حکومت هیچ یک از عباسیان را مشروع نمی دانند. [۳۱] ۲. براساس روایات و اخبار متواتر، خاندان عباسی می دانستند مهدی موعود که همه حکومت‌های خود کامه را از میان می برد فرزند امام حسن عسکری علیه السلام است، لذا پیوسته مراقب حضرت علیه السلام بودند و هر هفته ایشان را مجبور کرده بودند در روزهای دوشنبه و پنجشنبه در دربار حاضر شوند. در چنین شرایط دشواری، امام عسکری علیه السلام با ایجاد شبکه ارتباطی، از طریق نمایندگان و ارسال پیکرها و پیام‌ها با شیعیان مناطق مختلف ارتباط داشتند و از سوی دیگر با فعالیت‌های سیاسی پنهان که به دور از چشم جاسوسان انجام می داد و افزون بر آن، ضمن تقویت و توجیه سیاسی رجال و عناصر مهم شیعه، شیعیان را برای دوران غیبت و انتظار آماده می ساخت. [۳۲]

گرچه از آن چه در پیشین آمد عظمت این بانوی فرزانه نمایان است، ولی از مطالبی که پس از این می‌آید بیش از پیش اهمیت نقش این شخصیت بزرگ مشخص می‌شود. مجموع روایات حاکی از این است که در این دوره: ۱. حضرت حکیمه خاتون با خانه امام و امام عسکری علیه السلام و سپس امام عصر علیه السلام ارتباط پیوسته داشته است. ۲. در این رفت و آمدها قبل از میلاد، از صمیم قلب و از سر علاقه مندی مرتباً برای تولد امام دعا می‌کرده است. ۳. قبل از تولد مهدی علیه السلام و هنگام تولد ایشان حضور داشته و عهده دار پرستاری از مادر ایشان بوده است. ۴. حافظ سر امامت و اسلام به ویژه، درباره وجود حضرت مهدی عجل الله تعالی فرجه الشریف و حفظ جان ایشان بودند؛ به ویژه آن که حکومت عباسی تلاشی بی وقفه در کنترل خانه امام و جست و جوی شدیدی برای یافتن فرزند حضرت عسکری علیه السلام، داشتند. برای مثال گاه بی خبر، منزل امام را بررسی می‌کردند، گاه جاسوسانی در لباس خدمتکار و پزشک می‌فرستادند و پس از بیماری امام عسکری علیه السلام چندین پزشک و ده نفر از معتمدان را به خانه امام عسکری علیه السلام فرستادند و گفتند شبانه روز در آن جا بمانند و دستور دادند تا کنیزان را کنترل کنند تا ببینند کدامیک باردار هستند و... [۳۳]. روایاتی که از حکیمه خاتون درباره تولد امام عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف رسیده گوناگون است، ولی مضامین آنها به هم نزدیک و برخی جهاتش نیز متحد است. در بعضی از روایات، چیزی نقل شده که در پاره‌ای دیگر به اختصار آمده است یا به جهت بعضی جهات دیگر مانند بی نیازی شنونده یا عدم توانایی درک شنونده و یا بعضی مصالح دیگر نقل نشده است. به ویژه آن که در بعضی از روایات، حکیمه خاتون خود تصریح دارد که هر آن چه اتفاق می‌افتد از پرسش‌گر و پرسش و نحوه پاسخ، همه را امام از پیش به من می‌فرماید. درباره میلاد امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف از زبان حکیمه خاتون، روایتی که مبسوط‌تر است را از کمال الدین صدوق انتخاب کردیم که ذکر می‌نماییم و سپس نکاتی از روایات دیگر در این زمینه بیان می‌کنیم. راوی (محمد بن عبدالله) گوید: پس از درگذشت ابومحمد به نزد حکیمه دختر امام جواد علیه السلام رفتم تا در موضوع حجت و اختلاف مردم و حیرت آنها درباره او پرسش کنم، گفت: بنشین، و من نشستم، سپس گفت: ای محمد! خدای تعالی، زمین را از حجتی ناطق و یا صامت خالی نمی‌گذارد و آن را پس از حسن و حسین علیهما السلام در دو برادر نهاده است و این شرافت را مخصوص حسن و حسین علیهم السلام ساخته، برای آنها عدیل و نظیری در روی زمین قرار نداده است؛ جز این که خدای متعال فرزندان حسین را بر فرزندان حسن علیهما السلام برتری داده؛ هم چنان که فرزندان هارون را بر فرزندان موسی به فضل نبوت برتری داد، گرچه موسی حجت بر هارون بود، ولی فضل نبوت تا روز قیامت در اولاد هارون است و به ناچار بایستی امت یک سرگردانی و امتحانی داشته باشند تا مبطلان از مخلصان جدا شوند و از برای مردم بر خدا حجتی نباشد و اکنون پس از وفات امام حسن عسکری علیه السلام دوره حیرت فرا رسیده است. گفتم: ای بانوی من! آیا از برای امام حسن عسکری علیه السلام فرزندی بود؟ تبسمی کرد و گفت: اگر امام حسن علیه السلام فرزندی نداشت پس امام بعد از وی کیست؟ با آن که تو را گفتم که امامت پس از حسن و حسین علیهم السلام در دو برادر نباشد. [۳۴] ای بانوی من ولادت و غیبت مولایم را برایم باز گو، ... [۳۵] حکیمه گوید: امام هادی علیه السلام درگذشت و ابومحمد بر جای پدر نشست و من هم چنان که به دیدار پدرش می‌رفتم به دیدار او نیز می‌رفتم. یک روز نرجس آمد تا کفش مرا بر گیرد و گفت: ای بانوی من کفش خود را به من ده! [۳۶] گفتم: بلکه تو سرور و بانوی منی، به خدا سوگند که کفش خود را به تو نمی‌دهم تا آن را برگیری و اجازه نمی‌دهم که مرا خدمت کنی، بلکه من به روی چشم تو را خدمت می‌کنم. ابومحمد علیه السلام این سخن را شنید و گفت: ای عمه! خدا به تو جزای خیر دهد. تا هنگام غروب آفتاب نزد امام نشستم، سپس به کنیزم گفتم که لباسم را بیاور تا بازگردم! امام فرمود: خیر، ای عمه جان! امشب را نزد ما باش که امشب آن مولودی که نزد خدای تعالی، گرامی است و خداوند به واسطه او زمین را پس از مردنش زنده می‌کند متولد می‌شود. گفتم: ای سرورم! از چه کسی متولد می‌شود؟ و من در نرجس آثار بارداری نمی‌بینم. فرمود: از همان نرجس، نه از

دیگری. حکیمه گوید: به نزد او رفتم، آثار بارداری در او ندیدم، به نزد امام برگشتم و به وی گزارش دادم، تبسمی فرمود و گفت: در هنگام فجر، آثار بارداری برایت نمودار خواهد گردید؛ زیرا مثل او مثل مادر موسی علیه السلام است که آثار بارداری در او ظاهر نگردید و کسی تا وقت ولادتش از آن آگاه نشد؛ زیرا فرعون در جست و جوی موسی، شکم زنان باردار را می‌شکافت و این نظیر موسی علیه السلام است. حکیمه گوید: به نزد نرجس باز گشتم و گفتار امام را بدو گفتم و از حالش پرسش کردم، گفت: ای بانوی من چیزی نیست (حالم خوب است)، حکیمه گوید: تا طلوع فجر مراقب او بودم و او پیش روی من خوابیده بود و از این پهلو به آن پهلو نمی‌رفت تا چون آخر شب و هنگام طلوع فجر رسید، هراسان از جا جست [۳۷] و او را در آغوش کشیدم و بدو «اسم الله» می‌خواندم، ابومحمد بانگ برآورد و فرمود: «سوره انا انزلنا بر او بخوان!» و من بدان آغاز کردم و گفتم: حالت چون است؟ گفت: امری که مولایم خیر داد در من نمایان شده است و من هم چنان که فرموده بود بر او می‌خواندم و جنین در شکم من پاسخ داد و مانند من قرائت کرد و بر من سلام نمود. حکیمه گوید: من از آن چه شنیدم، هراسان شدم و ابومحمد، بانگ برآورد: از امر خدای تعالی در شگفت مباش، خدای تعالی ما را در خردی به سخن درآورد و در بزرگی، حجت خود در زمین قرار دهد و هنوز سخن او تمام نشده بود که نرجس از دیدگانم نهان شد و او را ندیدم. گویا پرده‌ای بین من و او افتاده بود و فریادکنان به نزد ابومحمد علیه السلام دویدم، فرمود: ای عمه! برگرد، او را در مکان خود خواهی یافت. گوید: باز گشتم و طولی نکشید که پرده‌ای که بین ما بود برداشته شد و دیدم نوری نرجس را فرا گرفته است که توان دیدن آن را ندارم و آن کودک علیه السلام را دیدم که روی به سجده نهاده است و دو زانو بر زمین نهاده است و دو انگشت سبابه خود را بلند کرده و می‌گوید: اشهد ان لا اله الا الله [وحده لا شریک له] و ان جدی محمداً رسول الله و ان ابی امیر المؤمنین، سپس امامان را یکایک برشمرد تا به خودش رسید، سپس فرمود: بار الها! آن چه به من وعده فرمودی به جای آر و کار مرا به انجام رسان و گامم را استوار ساز و زمین را به واسطه من پر از عدل و داد گردان. ابومحمد علیه السلام بانگ برآورد! ای عمه او را بیاور و به من برسان، او را برگرفتم و به جانب پدر بردم، چون او در میان دو دست من بود و مقابل او قرار گرفتم بر پدر خود سلام کرد و امام حسن علیه السلام او را از من گرفت و زبان خود در دهان او گذاشت و او از آن نوشید (مکید). سپس فرمود: او را به نزد مادرش ببر تا بدو شیر دهد، آن گاه نزد من باز گردان... [۳۸] و در انتهای روایت آمده است: حکیمه گوید: پس از آن که ابومحمد علیه السلام در گذشت و مردم چنان که می‌بینی پراکنده شدند و به خدا سوگند که من هر صبح و شام او را می‌بینم و مرا از آن چه می‌پرسید آگاه می‌کنند و من نیز شما را مطلع می‌کنم و به خدا سوگند که گاهی می‌خواهم از او پرسش کنم و او نپرسیده پاسخ می‌دهد و گاهی امری بر من وارد می‌شود و همان ساعت، پرسش نکرده، از ناحیه او جواب صادر می‌شود. شب گذشته من را از آمدن تو باخبر ساخت و فرمود: تو را از حق خبردار سازم و راوی (محمد بن عبدالله) گوید: به خدا سوگند حکیمه اموری را به من خیر داد که جز خدای تعالی کسی بر آن مطلع نیست و دانستم که آن صدق و عقل و از جانب خدای تعالی است؛ زیرا خدای تعالی او را به اموری آگاه کرده است که هیچ یک از خلائق را بر آن آگاه نکرده است. [۳۹] در این جا لازم است که نکات مهمی که در روایات دیگر از زبان حکیمه خاتون نقل شده که در این روایت نیامده است را نیز ذکر کنیم: (پیوسته) هر گاه حکیمه خاتون وقتی بر امام عسکری علیه السلام وارد می‌شدند، برای آن جناب دعا می‌کرد که خداوند به ایشان فرزندی عطا کند و می‌گوید: روزی داخل شدم بر آن جناب، پس دعا کردم برای او، آن چنان که می‌کردم، امام فرمود: «ای محمد آگاه باش، آن را که دعا می‌کردی که خداوند به من روزی کند، امشب که نیمه شعبان سال ۲۵۵ است متولد می‌شود، پس افطار خود را در نزد ما بکن و آن شب، جمعه بود. [۴۰] حکیمه گوید: پس از نماز شب نرجس خاتون، هنگامی که فجر نزدیک شد، برخاستم تا به افق بنگرم، دیدم فجر اول طلوع کرده است، در دلم نسبت به وعده‌ای که ابومحمد علیه السلام داده بود شک و تردیدی پیدا شد، حضرت، مرا از درون اطاق ندا دادند که «تردید نکن». من از آن حضرت و شکی که در دلم افتاده بود شرمگین شدم و خجل باز گشتم. در این هنگام نرجس، نمازش را تمام کرده بود و با ناراحتی و فرح از اطاق بیرون

می‌آمد. او را در برابر اطاق دیدم و به وی گفتم: آیا از آن چه به تو گفتم چیزی را حس می‌کنی؟ فرمود: آری عمه جان، امری بزرگ می‌یابم. [۴۱]

نکات

از این روایات نکاتی چند استفاده می‌شود: ۱. دعای حکیمه خاتون و مستجاب شدن دعای وی برای روزی شدن فرزند به امام علیه السلام حاکی از معرفت این بانوی فرزانه و علاقه مندی و ارادت به ولایت وی است. ۲. نهایت تواضع حکیمه خاتون نسبت به نرجس خاتون (و بالعکس) و اصرار حکیمه خاتون در خدمت رسانی به وی. ۳. دعای امام عسکری علیه السلام برای حکیمه خاتون خدا به تو جزای خیر دهد این دعا از آن چه خورشید بر آن بتابد برتر است و نشانه آن است که عمل حکیمه خاتون، مورد پسند و رضایت ایشان بوده است. ۴. آگاهی و خبر دادن امام به حکیمه از غیب (امشب شب میلاد مولود است). ۵. ایمان حکیمه خاتون به سخن امام و شب را در انتظار تولد نور به سر آوردن. ۶. خواندن اسم الله و سوره مبارکه انا انزلنا برای حضرت نرجس و آرامش وی. ۷. مشاهده خوارق عاداتی چند در یک شب مانند سخن گفتن نوزاد از رحم، خواندن آیات قرآن، سجده کردن کودک تازه به دنیا آمده و شهادت مولود شریف به وحدانیت خدا و... ۸. سلام مولود شریف بر پدر بزرگوار و عمه‌اش (حکیمه). ۹. حکیمه، اولین کسی است که این مولود شریف را در آغوش کشیده است. ۱۰. دیدار پی در پی او با امام زمان. ۱۱. هر صبح و شام به دیدار حضرت نائل شدن (که به بیان سید بحر العلوم، ایشان باب و سفیر حضرت بودند). ۱۲. اهل سر بودن حکیمه خاتون برای هر دو امام و پنهان کردن مطالب از نااهلان. حکیمه خاتون علاوه بر آن که خود سفیر امام بود (هم چنان که آمد) مردم را به سفیر بزرگواری دیگر نیز راهنمایی می‌کرد. احمد بن ابراهیم گوید: در مدینه بر حکیمه دختر امام جواد و خواهر امام هادی علیه السلام در سال ۲۶۲ وارد شدم و از پشت پرده با وی سخن گفتم و از دینش پرسیدم، امام را نام برد و گفت: فلان بن الحسن و نام وی را بر زبان جاری ساخت، گفتم: فدای شما شوم! آیا او را مشاهده کرده‌ای و یا آن که خبر او را شنیده‌ای! گفت: خبر او را از ابومحمد شنیده‌ام [۴۲] و آن را برای مادرش نوشته بود، گفتم: آن مولود کجاست؟ گفت: مستور است، گفتم: پس شیعه به چه کسی مراجعه کند؟ گفت به جدّه او، مادر ابومحمد، گفتم آیا به کسی اقتدا کنم که به زنی وصیت کرده است؟ گفت: به حسین بن علی بن ابی طالب اقتدا کرده است؛ زیرا حسین علیه السلام در ظاهر به خواهرش زینب وصیت کرد و دستورات علی بن حسین علیه السلام به سبب حفظ جانش به زینب نسبت داده می‌شد. سپس گفت: شما اهل اخبارید، آیا برای شما روایت نشده است که نهمین از فرزندان حسین علیه السلام میراثش در دوران حیاتش تقسیم می‌شود؟ [۴۳]

رحلت

درباره تاریخ وفات ایشان، بعضی از بزرگان فرموده اند که تاریخ آن برای ما معلوم نشده است، [۴۴] ولی بعضی بدون ذکر مدرک سال ۲۷۴ را تاریخ وفات ذکر نموده‌اند، ولی مدرک قابل توجهی که بتوان بدان استناد نمود ذکر نکرده‌اند. [۴۵] مرقد مطهر ایشان در سامرا در ضریح مطهر عسگرین علیهما السلام واقع است. [۴۶]

پی‌نوشت‌ها

[۱]. محمد بن یعقوب کلینی، اصول الکافی؛ دارالاسره للطباعة والنشر، الثانیه، ۱۴؟۲. ق. ج ۱، ص ۳۷۰ و بدین مضمون در ابن بابویه، محمد بن علی (شیخ صدوق) عیون اخبار الرضا علیه السلام؛ تصریح سید صدر لاجوردی، تهران، جهان، ص ۲؟ موجود است. [۲]. محمد بن علی (شیخ صدوق) ابن بابویه قمی، کمال الدین و تمام النعمه؛ مترجم؛ منصور پهلوان، جمکران، ۱۳۸۴. ه. ش

جزء،؟ باب ۴۲، ح ۱. [۳]. محمد بن محمد بن نعمان (شیخ مفید) العکبری، الارشاد فی معرفه حجج الله علی العباد؛ ترجمه و شرح سید هاشم رسولی محلاتی، علمیه اسلامیة، ج ۲، ص ۳۳۱. [۴]. محمدباقر مجلسی؛ بحارالانوار الجامعه لدرر، اخبار الائمة الاطهار؛ دار احیاء التراث العربی، بیروت، ج ۹۹ ص ۷۹-۸۰. [۵]. امین الاسلام طبرسی، ابن علی الفضل بن الحسن؛ اعلام الوری با علام الهدی؛ دار المعرفه، بیروت، ۱۳۹۹هـ. ق ص ۳۳۸. [۶]. شیخ عباس قمی، منتهی الامال؛ مؤسسه مطبوعاتی حسینی، ص ۹۷۲. [۷]. محمد بن علی الابدیلی الغروی الحائری، جامع الرواه؛ دارالاضواء، بیروت، ۱۴۰۳هـ. ق، ج ۲، ص ۴۵۷. [۸]. عبدالله بن محمد بن عبدالله ما مقانی، تنقیح المقال فی علم الرجال؛ مطبعة المرتضویه، نجف؟؟؟. ق ج؟؟. [۹؟؟]. سید ابوالقاسم الخویبی الموسوی، معجم رجال الحدیث؛ قم، الرابعه، ۱۴۱۰هـ. ق-ج ۲۳ ص ۱۸۷. [۱۰]. منتهی الامال، ص ۹۷۲. [۱۱]. ذیح الله محلاتی، ریاحین الشریعه؛ در ترجمه بانوان دانشمند شیعه؛ دارالکتب الاسلامیه، تهران، پنجم، ۱۳۶۸، ج ۴، ص ۱۵۰. [۱۲]. محمد حسین اعلمی حائری، تراجم اعلام النساء؛ مؤسسه الاعلمی للمطبوعات، بیروت، اولی، ۱۴۱۷، ص ۲۲. [۱۳]. وخلف بعد من الولد علیا ابنه الامام من بعده موسی وفاطمه امامه ابنته ولم یخلف ذکرا غیر من سمنانه، ارشاد، همان، ج ۲ ص ۲۸۴. [۱۴]. همان، ج، ؟ ص ۴؟؟. [۱۵]. همان، ج، ؟ ص. [۱۶؟؟]. ابوالحسن احمد بن فارس بن زکریا؛ معجم مقاییس اللغة؛ مکتب الاعلام الاسلامی، تحقیق عبدالسلام محمد هارون، قم ؟؟. ق، ج ۲، ص ۹۱. [۱۷]. قرآن کریم در سوره مبارکه لقمان، آیه ۱۲ به هر دو نوع حکمت نظری و عملی اشاره دارد. [۱۸]. شواهد درقبل ذکرشد. [۱۹]. بحارالانوار، ج ؟، ص ۲۰؛ و ر: ک: الارشاد، ج ۲، ص ۲۶۸ و کافی، ج ۱، ص ۲؟؟. [۲۰]. شیخ عباس قمی، مفاتیح الجنان؛ ترجمه مهدی الهی قمشاهی، تعاونی ناشران، نوزدهم، ۱۳۸۳، صص ۹۳۹-۹۳۸. [۲۱]. منتهی الآمال، ص ۹۶۷. [۲۲]. ابوجعفر طبری، محمد بن جریر رستم؛ دلائل الامامه؛ قم، منشورات الرضی، ۱۳۶۳هـ. ش ص ۲۱۶ و مسعودی؛ اثبات الوصیه؛ قم، رضی ص ۱۹۳. [۲۳]. ر. ک: جعفر مر ترضی العاملی، زندگی سیاسی امام جواد علیه السلام؛ ترجمه سید محمد حسینی؛ دفتر انتشارات اسلامی ۳۶؛ صص ۶۸-۶۹. [۲۴]. الارشاد، ج ۲، ص ۲۸۵. [۲۵]. معتصم، برادر مأمون، واثق، پسر معتصم، متوکل، پسر دیگر معتصم، منتصر، پسر متوکل، مستعین، پسرعموی منتصر و معتز، پسر دیگر متوکل. [۲۶]. ر. ک: رسول جعفریان، حیات فکری و سیاسی امامان شیعه؛ تبلیغات اسلامی، قم، اول، ۱۳۷۱، ج ۲، ص ۱۴۱-۱۵۱ و مهدی پیشوایی؛ سیره پیشوایان؛ مؤسسه امام صادق، قم، اول، ۱۳۷۲ ص ۵۶۷-۵۷۱. [۲۷]. ر. ک: سیره پیشوایان و حیات فکری سیاسی امامان شیعه و باقر شریف القرشی؛ تحلیلی از زندگانی امام هادی علیه السلام، مترجم، محمد رضا عطایی، آستان قدس رضوی، ۱۳۷۱، ص ۳۱۹ تا ۴۲۷. [۲۸]. علی بن عیسی اربلی؛ کشف الغمه، تبریز، ۱۳۸۱ق، ج ۲ ص ۳۹۴. [۲۹]. الارشاد، ج ۱، ص ۲۹۹. [۳۰]. ر. ک: ابن اثیر؛ الکامل فی التاریخ؛ تحقیق عبدالله التافی، بیروت، ۱۴۰۷ ق ج ۷، صص ۱۹۶-۱۹۵. [۳۱]. بحارالانوار، ج ۵، ص ۳۱۳. [۳۲]. ر. ک: محمد نصیری رضی، تاریخ تحلیلی اسلام، نهاد مقام معظم رهبری، ۱۳۷۸، صص ۲۶۶-۲۶۴ و باقر شریف قرشیری؛ زندگانی امام حسن عسکری علیه السلام، مترجم سید حسن اسلامی، دفتر انتشارات اسلامی، قم، اول، ۱۳۷۱. [۳۳]. ر. ک: الکافی، ج ۱ ص ۵۰۶ و اعلام الوری، ص ۳۵۹. [۳۴]. از این فراز می توان انکار امامت جعفر کذاب برادر امام حسن عسکری علیه السلام را نیز دریافت. [۳۵]. در این میان حضرت حکیمه خاتون جریان ازدواج امام با نرجس را بازگو می کند. [۳۶]. ظاهراً ادب و احترام خاصی است که برای بزرگان انجام می دادند. [۳۷]. در روایت دیگر آمده که نرجس، ناگهان از خواب برجهید و از اتاق بیرون رفت و وضو ساخت، آن گاه برگشته نماز شب را خواند تا آن که به نماز وتر رسید. [۳۸]. ر. ک: کمال الدین، ج ۲ صص ۱۵۴-۱۴۷ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۱۴-۱۳. [۳۹]. ر. ک: کمال الدین، ص ۱۵۴ و بحارالانوار، ج ۵۱ ص ۱۴. [۴۰]. حاج میرزا حسین طبرسی نوری، نجم الثاقب، آستان قدس جمکران، دوم، ۱۴۱۲هـ. ق ص ۲۷. [۴۱]. بحارالانوار، ج ۵۱ ص ۲۶. [۴۲]. از این روایت برمی آید که جو و اوضاع بسیار دشوار بوده؛ حدی که حکیمه از نام بردن صریح امام خودداری ورزیده و به فلان قناعت کرده و دیدار پیاپی خویش را نیز بازگو نمی کند. [۴۳]. کمال الدین، ج ۲، صص ۲۶۷-۲۶۶ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۳۶۴. [۴۴]. سید محسن الامین، اعیان الشیعه،

بیروت، دارالتعارف ۱۴۰۳هـ (افست ایران) ج ۶، ص ۲۱۷. [۴۵]. ریاحین الشریعه، ج ۴، ص ۱۵۰. [۴۶]. بحارالانوار، ج ۱۰۲، ص ۸۰-۷۹. [۴۷]. همان، ص ۸۰. [۴۸]. مانند: مرحوم نوری در نجم الثاقب، ص ۳۷-۳۸ و مرحوم سید محسن امین در اعیان الشیعه، ج ۶، ص ۲۱۷ و مرحوم شیخ عباس قمی در منتهی الآمال، ص ۹۷۲ و مرحوم محلاتی در الشریعه، ج ۴، ص ۱۵۰. [۴۹]. اعیان الشیعه، ج ۶، ص ۲۱۷. [مجله شماره ۲۲: مقالات]

زیارت حکیمه خاتون

فضائل جناب حکیمه دختر امام محمد تقی علیه السلام را که قبر شریفش پایین پا چسبیده به ضریح عسکریین علیهما السلام است و گفتیم که در کتب مزار زیارت مخصوصی برای آن معظّمه ذکر نشده با آن مرتبه رفیع که از برای او است پس سزاوار است او را زیارت کنند به الفاظی که در زیارت اولاد ائمه علیهم السلام نقل شده یا زیارت کنند او را به این الفاظ که در زیارت عمّه مکرمه اش حضرت فاطمه بنت موسی علیه السلام وارد شده و آن چنانست که می ایستی رو به قبله و می گویی: اَلسَّلَامُ عَلٰی اَدَمَ صَفْوَةَ اللّٰهِ، اَلسَّلَامُ عَلٰی نُوحِ نَبِيِّ اللّٰهِ، اَلسَّلَامُ عَلٰی اِبْرَاهِيْمَ خَلِيْلِ اللّٰهِ، اَلسَّلَامُ عَلٰی مُوسٰى كَلِيْمِ اللّٰهِ، اَلسَّلَامُ عَلٰى عِيْسٰى رُوْحِ اللّٰهِ اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُوْلَ اللّٰهِ اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا خَيْرَ خَلْقِ اللّٰهِ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا صَفِيَّ اللّٰهِ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مُحَمَّدَ بْنَ عَبْدِ اللّٰهِ خَاتَمِ النَّبِيِّنَ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا امِيْرَ الْمُؤْمِنِيْنَ عَلِيَّ بْنَ اَبِيْطَالِبٍ وَصِيَّ رَسُوْلِ اللّٰهِ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا فَاطِمَةَ سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِيْنَ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكُمَا يَا سِبْطِي الرَّحْمَةَ وَسَيِّدِيْ شَبَابِ اَهْلِ الْجَنَّةِ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ، سَيِّدِ الْعَابِدِيْنَ وَقُرَّةِ عَيْنِ النَّاطِرِيْنَ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مُحَمَّدَ بْنَ عَلِيٍّ باقرِ الْعِلْمِ بَعْدَ النَّبِيِّ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا جَعْفَرَ بْنَ مُحَمَّدٍ الصّٰدِقِ الْبَارِّ الْاَمِيْنِ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مُوسٰى بْنَ جَعْفَرِ الطّٰهَرِ الطّٰهَرِ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عَلِيَّ بْنَ مُوسٰى الرّضٰا الْمُتَرْضٰى اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مُحَمَّدَ بْنَ عَلِيٍّ التّٰقِيَّ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عَلِيَّ بْنَ مُحَمَّدٍ النّٰصِحِ الْاَمِيْنِ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ، اَلسَّلَامُ عَلٰى الْوَصِيَّ مِنْ بَعْدِهِ، اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى نُورِكَ وَسِرَاجِكَ، وَوَلِيِّ وَلِيِّكَ وَوَصِيِّ وَصِيِّكَ، وَحُجَّتِكَ عَلٰى خَلْقِكَ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بِنْتَ رَسُوْلِ اللّٰهِ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بِنْتَ فَاطِمَةَ وَخَدِيْجَةَ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بِنْتَ امِيْرِ الْمُؤْمِنِيْنَ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بِنْتَ الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بِنْتَ وَلِيِّ اللّٰهِ اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا اُحْتَّ وَلِيَّ اللّٰهِ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عَمَّةَ وَلِيِّ اللّٰهِ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بِنْتَ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ التّٰقِيَّ، وَرَحْمَةَ اللّٰهِ وَبَرَكَاتِهِ، اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ عَرَفَ اللّٰهُ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ فِي الْجَنَّةِ، وَحَشَرْنَا فِي زُمْرَتِكُمْ، وَ اَوْرَدْنَا حَوْضَ نَبِيِّكُمْ، وَ سَقَانَا بِكَاسِ جَدِّكُمْ، مِنْ يَدِ عَلِيٍّ بْنِ اَبِيْطَالِبٍ صَلَوَاتُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ، اَسْئَلُ اللّٰهُ اَنْ يُّرِيْنَا فِيْكُمْ السُّرُوْرَ وَالْفَرَجَ، وَ اَنْ يَّجْمَعَنَا وَ اِيَّاكُمْ فِي زُمْرَةِ جَدِّكُمْ مُحَمَّدٍ صَلَوَاتُ اللّٰهِ عَلَيْهِ وَ اٰلِهِ، وَ اَنْ لَا يَسْئَلُنَا مَعْرِفَتَكُمْ اِنَّهُ، وَلِيَّ قَدِيْرٍ، اَتَقَرَّبُ اِلَى اللّٰهِ بِحُبِّكُمْ، وَ اَلْبُرَاثَةَ مِنْ اَعْيَادِكُمْ، وَ التَّسْلِيْمَ اِلَى اللّٰهِ رَاضِيًا بِهٖ غَيْرَ مُنْكَرٍ وَ لَا- مُسْتَكْبِرٍ، وَ عَلٰى يَقِيْنٍ مَا اَتٰى بِهٖ مُحَمَّدٌ وَ بِهٖ رَاضٍ، نَطْلُبُ بِذَلِكِ وَجْهَكَ يَا سَيِّدِي اَللّٰهُمَّ وَ رِضَاكَ وَ الدَّارَ الْاٰخِرَةَ، يَا حَكِيْمَةً اَشْفَعِيْ لِيْ فِي الْجَنَّةِ، فَاِنَّ لَكَ عِنْدَ اللّٰهِ شَأْنًا مِنَ الشَّانِ، اَللّٰهُمَّ اِنِّيْ اَسْئَلُكَ اَنْ تَخْتِمَ لِيْ بِالسَّعَادَةِ، فَلَا تَسْلُبْ مِنِّيْ مَا اَنَا فِيْهِ، وَ لَا حَوْلَ وَ لَا قُوَّةَ اِلَّا بِاللّٰهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيْمِ، اَللّٰهُمَّ اسْتَجِبْ لَنَا وَ تَقَبَّلْ بِكَرَمِكَ وَ عَزَّتِكَ، وَ بَرَخْمَتِكَ وَ عَافِيَّتِكَ، وَ صَلِّ اللّٰهُ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَ اٰلِهِ اَجْمَعِيْنَ، وَ سَلِّمْ تَسْلِيْمًا يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِيْنَ.

سرداب مقدس

سرداب

سیدصادق سیدنژاد در گوشه و کنار سرزمینهای اسلامی مکانهایی وجود دارند که منتظران یار در آنها گرد می آیند و به یاد عزیز سفر کرده خود نجوهای عاشقانه سر می دهند. این مکانها که هر کدام به نوعی یادگار حضرت موعود هستند برای همه شیعیان مقدس است و بزرگداشت آنها وظیفه ای همگانی به شمار می آید. برای آشنایی بیشتر شما عزیزان با مساجد، مقام ها و اماکن

خاصی که یادآور آن امام منتظر هستند، بر آن شدید که در هر شماره به اجمال یکی از این مکانها را معرفی کنیم. باشد که مورد قبول حضرت موعود واقع شود.

مفهوم واژه سرداب

از بررسی کاربردهای گوناگون واژه سرداب در لغت و عرف عامه مردم به خوبی معلوم می‌شود که این کلمه در کتابهای لغت و اصطلاح رایج در زبان اغلب مردم در طول تاریخ به یک معنی به کار می‌رود. توضیح آن که سرداب و سردابه به خانه‌ای گفته می‌شود که آن را در زمانهای سابق به ویژه در مناطق گرمسیر، در آن موقع که هنوز وسایلی چون کولر و پنکه و یخچال و... ساخته نشده بود، در زمین می‌ساختند تا در ایام بسیار گرم تابستان از طریق سکونت در آنجا از گزند گرما در امان باشند و به وسیله قرار دادن اغذیه و اشربه فاسد شدنی در این مکان، از فاسد شدن آنها جلوگیری نمایند. مرحوم علی اکبر دهخدا در این باره می‌نویسد: سرداب خانه‌ای را گویند که در زمین سازند، خانه‌ای که در زیرزمین سازند تا در گرما به آن پناه برند و آب در آنجا نگاه دارند تا سرد بماند ۱ از جمله مناطق گرمسیری که در گذشته ساختن سرداب برای خانه‌ها در آن بسیار رواج داشته است شهر سامرا بود. این شهر را معتصم عباسی در سال ۲۱۲ق. بنا کرد و پایتخت خود را از بغداد به آنجا منتقل نمود. سامرا در کرانه شرقی رودخانه دجله و در میانه راه بغداد به تکریت واقع شده است. درباره علت بنای این شهر نظرات گوناگونی نقل شده است. یعقوبی در این باره می‌نویسد: شهر سَرْمَن رَای در گذشته بیابانی از سرزمین طبران بود که هیچ گونه عمارتی در آن وجود نداشت؛ تنها بنای آن دیری بود که متعلق به نصارای آن منطقه بود... پس از آن که معتصم به حکومت رسید به خاطر بعضی از امتیازات که در منطقه سَرْمَن رَای بود آنجا را به عنوان پایتخت جدید برگزید. چون این محل از نظر موقعیت جغرافیایی نسبت به سایر مناطق رجحان داشت آبهای زیادی در اطراف شهر جریان داشت که هر یک از آنها به منزله دژی شهر را از خطر حمله‌های ناگهانی حفظ می‌کرد. علاوه بر این، مرتفع بودن این منطقه نسبت به کرانه غربی دجله موجب می‌شد که این شهر از آسیبهای طغیان احتمالی دجله در امان باشد. از طرف دیگر این منطقه نسبت به سایر مناطق از آب و هوای مطلوب تری برخوردار بود. از نظر نظامی نیز یک منطقه سوق الجیشی بود که به لحاظ دفاعی از جهاتی موقعیت بهتری نسبت به بغداد داشت. شهر سامرا به «عسکر» نیز معروف است. وقتی معتصم این شهر را بنا نمود با سپاهیان خود عازم آنجا شد، از این رو به جهت استقرار نظامیان در این شهر آن را عسکر می‌نامیدند. ۲. از آنجا که منطقه سامرا نسبت به کرانه راست دجله مرتفع بود در زیر لایه‌های خاکی این منطقه یک لایه سنگی از ریگ که ماده چسبنده‌ای آنها را به یکدیگر چسبانده است، وجود دارد. این دو عامل، یعنی ارتفاع زمین از سطح آب و وجود لایه سنگی مذکور موجب شده است که کندن سردابهای گود و عمیق در زیر ساختمانهای این شهر راحت باشد. به همین جهت ساختن سردابهای زیادی در زیر اغلب خانه‌های قدیمی و حتی بناهای جدید بسیار رایج است که علی‌رغم ساخته شدن انواع وسایل سرمایش در ایام گرم تابستان بیشتر این سردابها مورد استفاده ساکنان آن قرار می‌گیرد.

سرداب غیبت

متوکل عباسی نسبت به شیعیان و دوستان اهل بیت علیه السلام بسیار سخت‌گیری می‌کرد. تاریخ‌نگاران نقل می‌کنند که هیچ کس مثل متوکل به گماردن جاسوس و جمع‌آوری اخبار مناطق گوناگون اهتمام نداشت. وقتی جاسوسان وی و فرماندار نظامی مدینه، عبدالله بن محمد هاشمی، در مورد فعالیت‌های سیاسی امام هادی علیه السلام و نفوذ معنوی او در بین مردم و به ویژه شیعیان گزارشهایی به متوکل دادند او بسیار نگران شد؛ زیرا شرایط به گونه‌ای نبود که بتواند آن حضرت را به زور به زندان یا تبعید بفرستد یا جلوی فعالیت‌های او را بگیرد؛ از این رو به حيله و نیرنگ متوسل شد و به ظاهر نامه محبت آمیزی به امام هادی علیه السلام

نوشت و او را به سامرا دعوت کرد. آن گاه بدون معطلی یحیی بن هرثمه را با سیصد سرباز مأمور کرد که امام هادی علیه السلام را به همراه خانواده به سامرا، مرکز خلافت عباسی، منتقل نماید تا در سامرا از هر جهت بتواند آن حضرت را زیر نظر داشته باشد. به این ترتیب حضرت هادی علیه السلام در سال ۲۳۶ق. به سامرا برده شد و بیش از بیست سال در بدترین شرایط، تحت نظر دژخیمان عباسی در شهر سامرا زندگی کرد و در نهایت با توطئه ای که متوکل چیده بود در سال ۲۵۴ق. به شهادت رسید و جنازه مطهر آن حضرت در همان خانه مسکونی خود به خاک سپرده شد. پس از شهادت امام هادی علیه السلام حضرت عسکری علیه السلام در همان خانه ای که پدر بزرگوارشان در آنجا زندگی می کردند سکونت گزیدند. در آن خانه همانند سایر خانه های سامرا سردابی وجود داشت که در ایام گرم تابستان مورد استفاده قرار می گرفت. طبق برخی روایات، دیدار حضرت مهدی علیه السلام با شخصیت‌های بزرگ و قابل اطمینان شیعه در زمان حیات پدر بزرگوارشان در این خانه و سرداب شریف انجام گرفته است. در این زمینه جعفر بن محمد بن مالک روایت کرده است: علی بن بلال و احمد بن هلال و محمد بن معاویه بن حکم و... به من گفتند: روزی ما در خانه امام حسن عسکری علیه السلام حاضر شده بودیم تا درباره جانشین آن حضرت از ایشان سؤال کنیم. حاضران در آن مجلس حدود چهل نفر از شیعیان مورد اعتماد بودند. در آن مجلس عثمان بن سعید خطاب به امام عسکری علیه السلام گفت: «یابن رسول الله ما به خدمت رسیده ایم تا درباره موضوعی که شما آن را بهتر از ما می دانید سؤال کنیم.» در این لحظه امام عسکری علیه السلام به عثمان بن سعید فرمودند: «بنشینید!» وقتی عثمان بن سعید نشست امام عسکری علیه السلام از جای خود بلند شدند و به سمت در به راه افتادند چون به آستانه در اتاق رسیدند خطاب به جمعیت فرمودند: «هیچ کس از اتاق خارج نشود تا من برگردم.» سپس به سرعت از اتاق خارج شدند و مدتی نگذشت که حضرت عسکری علیه السلام برگشتند در حالی که کودک بسیار زیبایی را - که چهره اش چون ماه درخشان بود - همراه داشتند. آنگاه به حاضران در آن مجلس فرمودند: «بعد از من امام شما ایشان است از او پیروی کنید و ضمناً بدانید که بعد از این دیگر شما او را نخواهید دید.» ۳ یکی از مهم ترین علل تحت نظر قرار گرفتن امام هادی علیه السلام و امام عسکری علیه السلام دستیابی به حضرت مهدی علیه السلام بود؛ چون خلفای عباسی از طریق دهها روایت - که از پیامبر اکرم (ص) نقل شده بود - خبر داشتند که فرزند حضرت عسکری علیه السلام، امام مهدی علیه السلام بساط حکومت‌های جائر و غاصب را در هم خواهد پیچید و به ستمگری و ظلم پایان خواهد داد. از این رو همیشه در کمین بودند تا به محض تولد فرزند امام عسکری علیه السلام او را دستگیر نموده و به شهادت برسانند. اما مشیت الهی آن بود که جریان تولد حضرت مهدی علیه السلام همانند تولد حضرت موسی علیه السلام به صورت نهانی در نزدیکی کاخ فرعون واقع گردد، بدون آنکه فرعون و دژخیمان او از این واقعه بویی ببرند. با این وجود تلاش برای دستیابی به حضرت مهدی علیه السلام همچنان ادامه داشت. حتی سالها پس از شهادت امام حسن عسکری علیه السلام خلفای عباسی منزل امام عسکری علیه السلام را زیر نظر داشتند و گاهی به طور ناگهانی به آنجا یورش می بردند تا بلکه بتوانند حضرت مهدی علیه السلام را دستگیر کنند؛ زیرا در جریان شهادت امام عسکری علیه السلام وقتی امام مهدی علیه السلام عموی خود جعفر را از نماز خواندن بر پیکر امام عسکری علیه السلام باز داشتند و خود بر پیکر آن حضرت نماز خواندند تقریباً بر همگان معلوم شد که امام مهدی علیه السلام علی رغم مراقبتهای دژخیمان عباسی متولد شده اند و هم اکنون جانشینی حضرت عسکری علیه السلام را بر عهده دارند. بنابراین، پس از شهادت امام یازدهم نه تنها از شدت تعقیب و جست و جوی عوامل حکومت کاسته نشد بلکه به جهت احساس خطر بیشتر بر شدت این کار افزوده شد. در یک مورد معتضد (شانزدهمین خلیفه عباسی) عده ای از سربازان خود را از بغداد به سامرا فرستاد تا به طور ناگهانی، در یک فرصت مناسب در حالی که اطراف خانه امام عسکری علیه السلام را به محاصره در می آورند به داخل منزل یورش ببرند و اگر حضرت مهدی علیه السلام را در آنجا یافتند دستگیر نمایند. یکی از سربازان شرکت کننده در آن یورش این واقعه را چنین شرح می دهد: وقتی سربازان خلیفه وارد حیاط خانه امام عسکری علیه السلام شدند و بخشهای مختلف خانه را مورد بررسی قرار دادند به در

سرداب منزل رسیدند و از صدای تلاوت قرآن که به گوش می رسید متوجه شدند که امام مهدی علیه السلام در سرداب مشغول تلاوت قرآن هستند. با مشاهده این کار آنجا را به طور کامل به محاصره خود درآوردند و در پشت در سرداب منتظر ماندند تا موقع خارج شدن آن حضرت او را دستگیر نمایند. مدتی بعد امام علیه السلام در جلو چشم سربازان خلیفه از سرداب بیرون آمدند و آنجا را ترک کردند بدون اینکه حتی یک نفر از سربازان جرأت پیدا کنند تا کاری انجام دهند. وقتی که امام علیه السلام کاملاً از دید سربازان دور شدند. فرمانده نیروهای خلیفه عباسی به نیروهای خود دستور داد تا وارد سرداب شوند و امام علیه السلام را دستگیر نمایند سربازها به او گفتند: مگر ندیدید که او از سرداب خارج شد و از مقابل شما عبور کرد و از خانه خارج شد؟ به محض شنیدن این خبر فرمانده دژخیمان عباسی در حالی که بسیار آشفته و نگران شده بود گفت: من کسی را ندیدم اگر شما او را دیدید چرا دستگیرش نکردید؟ آنها در پاسخ گفتند: ما گمان می کردیم که خود شما او را می بینید و لزومی نمی بینید که او را دستگیر کنیم در نتیجه ما هم هیچ گونه عکس العملی نشان ندادیم. ۴ از این تاریخ به بعد سرداب امام حسن عسکری علیه السلام به سرداب غیبت مشهور شد. این در حالی بود که سالها پیش از آن؛ یعنی در سال ۲۶۰ق. به دنبال شهادت حضرت عسکری علیه السلام دوران غیبت صغرا شروع شده بود. ۵ سرداب خانه امام عسکری علیه السلام از آن جهت که محل سکونت و عبادت سه نفر از امامان شیعه یعنی امام هادی، امام حسن عسکری و امام مهدی علیه السلام بوده همواره در طول تاریخ مورد توجه و احترام مردم واقع شده است. علاوه بر آن به شهادت اسناد معتبر تاریخی، قبر بیش از بیست و دو تن از امام زادگان نیز در آن محل واقع شده که این امر در نوع خود نشانگر اهمیت و ارج این مکان شریف در نزد اولیای الهی است. بر این اساس، شیعیان همیشه پس از زیارت مرقد نورانی حضرت هادی علیه السلام و حضرت عسکری علیه السلام در این سرداب حاضر می شوند و در آنجا به نیایش و عبادت می پردازند. اگر بخواهیم دلایل توجه شیعیان به این سرداب را دسته بندی کنیم، به ترتیب زیر خواهد بود: نخست، این مکان شریف به قدم مبارک سه تن از اهل بیت پیامبر اکرم (ص) و همینطور بندگان صالح و پرهیزگاری چون حضرت حکیمه خاتون، عمه امام عسکری علیه السلام و حضرت نرجس خاتون مادر بزرگوار حضرت مهدی علیه السلام متبرک شده است و در نتیجه می توان گفت این سرداب یا؛ ۳؛ توجه به تمام ویژگیهایی که دارد مصداق بسیار روشنی است برای آیه «فی بیوتف أذن الله أن ترفع و يذكر فيها اسمه؛ ۶ در خانه هایی که خداوند اذن داده است تا رفعت داده شوند و نام و یاد خداوند در آنها ذکر شود. «دوم، احترام کردن به آن مکان شریف و در حقیقت اظهار محبت به امام زمان علیه السلام و پدران بزرگوارشان است؛ چون از جمله نشانه های دوست داشتن و اظهار محبت، احترام کردن به آن چیزهایی است که به محبوب منتسب است. سوم، این کار حکایت از معرفت به حق و مقام و منزلت ائمه اظهار علیه السلام دارد؛ چون بدون اطلاع از فضائل و کمالات افراد محال است که بتوان آنها را به طور کامل مورد تکریم و احترام و محبت قرار داد و به اصطلاح پایه محبت زیاد، شناخت بیشتر است. بنابراین، وقتی کسی فردی را به اندازه ای دوست دارد که حتی محل زندگی و یا نشست و برخاست او را مورد تقدیس قرار می دهد این کار نشانه آن است که از ابعاد مختلف شخصیت آن فرد اطلاع کامل دارد و به فضائل و کمالات او آشناست که این همه احترام به او قائل می شود. چهارم، این کار در حد خود تعظیم شعائر اسلامی محسوب می شود و این امر نیز حکایت از تقوا و پایبندی زیاد فرد نسبت به احکام و مقررات اسلامی دارد؛ چون مواقف و مشاهد ائمه علیه السلام از آن جهت مورد تکریم قرار می گیرند که منتسب به خلیفه های الهی اند و این تکریم به نوعی اظهار محبت و ارادت به خداوند متعال محسوب می شود. گذشته از همه اینها، حفظ و تکریم اینگونه اماکن هم به لحاظ روانی و هم به لحاظ اجتماعی و تاریخی در ترویج و تبیین و نشر فرهنگ اسلامی بسیار مؤثر است لذا در همه جوامع، صرف نظر از اینکه چه اعتقاد و تفکری دارند به آثار به جای مانده از گذشتگان، چون نماد فرهنگ و اندیشه و افتخارات آن ملت و جامعه محسوب می شوند به دیده احترام می نگرند و در حفظ، آبادانی و تکریم آن دقت بیشتر مبذول می دارند و آنها را سند عینی تمدن و تفکر و رشد فرهنگی و وسیله حفظ و تداوم فرهنگ و اعتقادات ملی و مذهبی خود به حساب می آورند.

موقعیت کنونی سرداب سامرا

امروزه هر کس از هر نقطه شهر سامرا به مرکز شهر نگاه کند دو گنبد با شکوه می بیند که یکی از آنها با کاشیهای طلایی براق و دیگری با کاشیهای رنگی زیبایی پوشیده شده است. هر یک از این گنبدها به ساختمان مستقلی تعلق دارند. گنبد بزرگ طلایی بر بالای ضریح مطهر که مرقد‌های مقدس امام دهم علیه السلام و امام یازدهم علیه السلام در آن جای دارد، قرار گرفته است ولی گنبدهای کوچک بر بالای ساختمان مسجد جامع شهر ساخته شده است. ساختمان حرم مطهر به شکل مستطیل و ساختمان مسجد جامع به صورت مستقل از ساختمان حرم، ولی متصل به صحن حرم است و سرداب غیبت درست در زیر ساختمان مسجد قرار گرفته و در طول تاریخ بارها در بنا و بخشهای مختلف آن تعمیرات و تغییراتی انجام شده است. همانگونه که پیش از این اشاره شد سرداب غیبت از جمله سردابهای عمیقی است که در زیر یک لایه سنگی حفر شده و در کل دارای سه قسمت عمده به شرح زیر است: یک غرفه شش ضلعی، یک غرفه مستطیل کوچک و یک غرفه به شکل مستطیل بزرگ. توضیح بیشتر آنکه غرفه مستطیل بزرگ در میان مردم به «مصلاهی مردان» و غرفه مستطیل شکل کوچک به «مصلاهی بانوان» معروف است. این بخشها با دو راهرو بلند و طولانی به یکدیگر مربوط می شوند؛ یعنی یک راهرو طولانی مصلاهی مردان و مصلاهی زنان را به هم وصل می کند و یک راهرو طولانی دیگر بین مصلاهی مردان و غرفه شش ضلعی وجود دارد. همچنین این بخشهای سه گانه هر یک از طریق روزنه ای کوچک و طولانی که از قسمتهای فوقانی دیوار آغاز شده تا پایین ترین حد دیوار بیرونی مسجد جامع امتداد می یابد و نور و هوا دریافت می کند. پلکانی که راه ورود و خروج سرداب است و به غرفه شش ضلعی منتهی می شود دارای بیست پله است. ورودی این پلکان و سرداب در داخل ساختمان مسجد و بر دیواری قرار گرفته که ورودی نمازخانه نیز در آن واقع است. طول مصلاهی مردان پنج متر و هشتاد سانتیمتر و عرض آن سه متر و پنجاه سانتی متر است در ضمن طول مصلاهی زنان چهار متر و شصت سانتی متر و عرض آن سه متر است. طول راهرویی که مصلاهی مردان و زنان را به هم مربوط می سازد چهار متر است. طول روزنه ای که نور غرفه شش ضلعی را تأمین می کند حدود شش متر و طول روزنه ای که نور مصلاهی زنان را تأمین می کند چهار متر و پنجاه سانتی متر است. در انتهای غرفه مستطیل شکل یعنی انتهای همان مصلاهی مردان، یک در چوبی که معروف به باب غیبت است وجود دارد، در پشت این در اتاق کوچکی قرار دارد که طول آن یک متر و پنجاه سانتی متر است. این اتاق به محل غیبت شهرت پیدا کرده است که در حقیقت بخش مکمل غرفه مستطیل شکل بزرگ محسوب می شود و در جلوی آن حفاظ مشبکی است که آن را از بقیه غرفه جدا می کند. چاه معروف به چاه غیبت هم در گوشه ای از همین اتاق قرار دارد. اشاره به این نکته نیز خالی از فایده نیست که این سرداب در جهت غربی صحن عسکرین علیه السلام به سمت شمال واقع شده و در طول تاریخ اصلاحات و تعمیرات زیادی در آن انجام گرفته است. همیشه در موقع تعمیر و ترمیم بارگاه عسکرین علیه السلام در ساختمان سرداب نیز تغییرات و اصلاحاتی به عمل آمده است؛ به عنوان مثال در زمانهای گذشته، از داخل بارگاه عسکرین علیه السلام از کنار مرقد حضرت نرجس خاتون به سرداب می رفتند و این وضع به همین صورت تا سال ۱۲۰۲ق. ادامه داشت و در این سال احمد خان دنبلی برای سرداب راهی جداگانه از طرف شمال باز کرد و راه سرداب از طرف روضه عسکرین علیه السلام را مسدود نمود و صحن سرداب را جداگانه ساخت که تقریباً از یک فضای بزرگی به طول ۶۰ متر و عرض ۲۰ متر برخوردار است. بنابراین اگر در کتابهایی چون مزار شهید اول اعمال و دعا‌های مربوط به زیارت این سه امام در یک مکان ذکر شده است؛ علت آن است که در زمان سابق راه سرداب نیز از پشت حرم عسکرین علیه السلام در یک ساختمان بوده است، لذا پس از زیارت عسکرین علیه السلام بلافاصله زیارت امام علیه السلام و سپس زیارت حضرت نرجس خاتون ذکر شده است. در هر حال این سرداب در طول تاریخ به اندازه ای مورد توجه مردم بوده است که در آن آثار ارزشمندی از منبت کاری و کاشی کاری و سایر هنرهای معماری به کار

رفته است. از جمله این اشیاء در چوبی نفیسی است که از دوران خلافت عباسیان به جای مانده است و از ویژگیهای هنری و تاریخی ارزشمندی برخوردار است.

باب غیبت

همان در چوبی است که حجره غیبت را از مصلاهی مردان جدا می‌کند. سمت جلو اتاق را به صورت کامل فرا گرفته است و به وسیله دو قطعه مستطیل شکل به ارتفاع یک متر و بیست و پنج سانتی متر از جلو حجره فراتر می‌رود و بدین ترتیب قسمت پایین دیوار رو به روی مصلا را نیز می‌پوشاند. بنابراین می‌توانیم بگوییم که طول در، برابر با عرض نمازخانه مردانه اما ارتفاع آن بیش از سه متر است. قسمت‌های مختلف این در که سمت پیشین اتاق غیبت قرار دارد مشبک است ولی بخشهایی که دیوار نمازخانه را پوشش داده مشبک نیستند. قسمت‌های مشبک در از پیوستن قطعه‌های چوبی با اشکال هندسی به یکدیگر ساخته شده که در چشم بیننده به سه گونه جلوه می‌کند. الف) قسمت مشبک که به عنوان دو لنگه در محسوب می‌گردند؛ ب) دو قسمت مشبک که در دو طرف در واقع شده‌اند؛ ج) یک قسمت مشبک که کتیبه تزیین شده سر در را تشکیل می‌دهد. فراهم آمدن این قسمت‌های سه گانه مشبک هندسی و زیبا به این در، جلوه هندسی دلپذیری بخشیده است روی قطعه‌های چوبی هم-که چهارچوبهای این شبکه‌ها را شکل داده است-نقش و نگارهای واقعاً ظریف و دقیقی کنده کاری شده است.

سرداب و مخالفان

دشمنان مکتب تشیع در طول تاریخ از روی جهالت و یا به خاطر عنادی که با اهل بیت علیه السلام داشتند، همواره در صدد بودند تا از هر راهی که امکان دارد به این مکتب ضربه بزنند تا بلکه از این طریق به تحکیم موقعیت خود دست یابند، ولی خوشبختانه همیشه به برکت معارف و روشنگریهای ائمه اطهار علیه السلام در عرصه‌های علم و برهان و استدلال با شکست مواجه شده‌اند و این امر به جای آن که سبب تنبه آنها گشته و آنان را وادار به تسلیم در برابر حقیقت نماید؛ متأسفانه در اغلب موارد موجب شده است که به غیر منطقی‌ترین روشها نظیر: تحریف حقایق تاریخی، جعل روایات بی‌اساس، افترا و تهمت و دروغ پردازی و... متوسل گردند تا شاید به گونه‌ای ادعاهای بی‌اساس خود را به کرسی بنشانند و به اصلاح برای اعتقادات غلط خود توجیهی پیدا کنند. در بررسی مسئله سرداب سامرا وقتی متوجه شدند که علی‌رغم استبداد و شدت عملی که خلفای بنی‌امیه و بنی‌عباس در راستای ایذاء و اذیت ائمه شیعه با هدف هدم و نابودی اساس تشیع به کار بستند-به جهت حقانیت اهل بیت علیه السلام-نه تنها کاری از پیش نبردند بلکه اقبال مردم به آنها روز به روز بیشتر شد و حتی این احترام و گرمی داشت تا به آنجا رسید که مردم حتی به مکانهایی نظیر سرداب که بعضی از امامانشان چند صباحی در آن زندگی کرده بودند به دیده احترام می‌نگریستند و آنجا را مقدس و عزیز می‌شمردند. این بار هیچ راهی به نظر دشمنان نرسید جز اینکه در صدد برآمدند با به کارگیری عوامل خود، از راه جعل افسانه‌های خیالی و بی‌اساس و نسبت دادن آن به شیعیان، اصل مکتب تشیع را زیر سؤال ببرند و پیروان آن را مورد تمسخر و استهزاء قرار دهند. به منظور هر چه بیشتر روشن شدن مطلب به بخشی از اظهارات و دروغین بعضی از افراد مغرض که درباره سرداب سامرا به افسانه‌سرایی پرداخته‌اند و آنها را به شیعیان نسبت داده‌اند اشاره می‌کنیم. بدون شک هر فرد منصفی پس از خواندن بخش کوچکی از این افتراها متوجه غرض ورزیهای ناجوانمردانه و غیر منطقی‌مشتی افراد نادان و متعصب یا آگاه و مغرض خواهد شد و حداقل از این پس در نسبت‌های ناروایی که به شیعه داده می‌شود تأمل بیشتری خواهد نمود. الف) ابن خلدون در این زمینه می‌نویسد: غلو کنندگان شیعه مخصوصاً دوازده امامی‌ها می‌پندارند: دوازدهمین امامشان که محمد بن حسن العسکری است که از او به لقب مهدی یاد می‌کنند، داخل سرداب خانه شان در شهر حله متولد شد و در حالی که در آغوش مادرش مخفی بود غائب گشت و او

در آخرالزمان ظهور و زمین را از عدل و داد پر می کند... ۷ و در ادامه گفتارش اضافه می کند که: ... شیعیان هم اکنون نیز بعد از نماز مغرب جلو در این سرداب، با اسبهای آماده جمع می شوند و او را به اسم صدا می زنند که: ای سرور ما اکنون ما آماده ایم ظهور کن...!!! ب) میرزا حسین نوری طبرسی در کشف الاستار می گوید: ابن خلکان در تاریخ خودش می نویسد: شیعیان در انتظار امامشان که او را مهدی می نامند به سر می برند و معتقدند او در مقابل چشم مادرش در سن چهار یا پنج یا نه سالگی داخل سرداب شده و در آنجا نهان گشته است و در آخرالزمان از همانجا ظهور خواهد کرد... ۸ ج) ابن حجر عسقلانی ضمن بیان سخنان ابن خلکان، شعری را ذکر می کند که مؤید همان مطالب است: یعنی آن شخصی که شما گمان می کنید او در سرداب به سر می برد هنوز چشم به جهان نگشوده است. ۹ د) ابن تیمیه هم گمان کرده است که شیعیان معتقدند امام منتظر در سردابی که در سامرا ا

پی‌نوشت‌ها:

۱. لغتنامه، ج ۹، ص ۱۳۵۸۶. ۲. اقتباس از فتوح البلدان یعقوبی، صص ۲۵۸، ۲۵۵ و... ۳۶۲ به نقل از: آشنایی با عتبات مقدسه، جعفر الخلیلی، ص ۹۶ تا ۱۰۳. ۳. اثبات الهداء، ج ۶، ص ۳۱۱. ۴. بحار الانوار، ج ۵۲، صص ۵۳، ۵۲. ۵. این واقعه در زمان معتضد که در سال ۲۷۹ ق. حکومت را به دست گرفته بود اتفاق افتاده است؛ یعنی حداقل نوزده سال پس از آغاز دوره غیبت صغری... ۶. سوره نور (۲۴)، آیه ۳۶. ۷. مقدمه ابن خلدون، صفحه ۱۵۷. ۸. کشف الاستار، ص ۲۱۰. ۹. الصواعق المحرقة، ص ۱۰۰. ۱۰. مهنج السنه به نقل از: زندگانی الامام مهدی، ص ۱۲۹. ۱۱. افسانه سرداب «، روزنامه همشهری، ش ۶۰۰، ص ۸، مورخه ۱۰ ۷۳ ۲۶. ۱۲. الصراع بینا لاسلام والوثنية، ج ۱، ص ۳۷۴. ۱۳. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۱۵۴، ح ۹. ۱۴. همان، ص ۱۵۲، ح ۴. ۱۵. اثبات الهداء ج ۷، ص ۱۵۸. ۱۶. بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۲۷۹، ح ۲؛ ص ۳۹۹، ح ۶۳. ۱۷. همان، ص ۲۹۰، ح ۳۰. ۱۸. همان، ص ۳۰۱، ح ۶۶. ۱۹. همان، ص ۳۰۴، ح ۷۳.

اعمال سرداب مطهر

پس برو به نزد سرداب غیبت آنحضرت و میان دو در بایست و درها را به دست خود بگیر و تَنخُحْ کن مانند کسیکه رخصت داخل شدن طلبد و بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ بگو و پایین رو بتائی و حضور قلب و دو رکعت نماز در عرصه سرداب بکن پس بگو: اللَّهُ أَكْبَرُ، اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ، لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ، وَلِلَّهِ الْحَمْدُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَعَرَفْنَا أَوْلِيَاءَهُ وَأَعْدَاءَهُ، وَوَقَفْنَا لِزِيَارَةِ أَيْمَتِنَا، وَلَمْ يَجْعَلْنَا مِنَ الْمُعَانِدِينَ النَّاصِبِينَ، وَلَا مِنَ الْعُلَاةِ الْمُفَوِّضِينَ، وَلَا مِنَ الْمُزْتَابِينَ الْمُقْصِرِينَ، السَّلَامُ عَلَيَّ وَإِلَى اللَّهِ وَإِنِّي أَوْلِيَاؤُهُ، السَّلَامُ عَلَيَّ الْمِدْخَرِ لِكِرَامَةِ أَوْلِيَاءِ اللَّهِ وَبَوَارِ أَعْدَائِهِ، السَّلَامُ عَلَيَّ التُّورِ الَّذِي أَرَادَ أَهْلَ الْكُفْرِ إِطْفَاءَهُ، فَأَبَى اللَّهُ إِلَّا أَنْ يُتِمَّ نُورَهُ بِكَرْمِهِمْ، وَأَيْدَهُ بِالْحَيَاةِ حَتَّى يُظْهِرَ عَلَيَّ يَدَهُ الْحَقِّ بَرَعْمِهِمْ، أَشْهَدُ أَنَّ اللَّهَ اصْطَفَيْكَ صَغِيرًا، وَأَكْمَلَ لَكَ عُلُومَهُ كَبِيرًا، وَأَنَّكَ حَتَّى لَا تَمُوتَ حَتَّى تُبْطِلَ الْجِبْتِ وَالطَّاغُوتِ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيْهِ وَعَلَى خُدَامِهِ، وَأَعْوَانِهِ عَلَى غَيْبَتِهِ وَنَايِهِ، وَاسْتِزْرَهُ سَتْرًا عَزِيزًا، وَاجْعَلْ لَهُ مَعْقِلًا حَرِيزًا، وَاشْدُدِ اللَّهُمَّ وَطَاتِكَ عَلَى مُعَانِدِيهِ وَأَحْرُسْ مَوَالِيَهُ وَزَأْرِيهِ، اللَّهُمَّ كَمَا جَعَلْتَ قَلْبِي بِذِكْرِهِ مَعْمُورًا، فَاجْعَلْ سِلَاحِي بِنُصْرَتِهِ مَشْهُورًا، وَانْ حَالِ بَيْنِي وَبَيْنَ لِقَائِهِ الْمَوْتِ الَّذِي جَعَلْتَهُ عَلَيَّ عِبَادِكَ حُتْمًا وَأَقْدَرْتَ بِهِ عَلَيَّ خَلِيقَتِكَ رَغْمًا، فَابْعَثْنِي عِنْدَ خُرُوجِهِ ظَاهِرًا مِنْ حُفْرَتِي مُؤْتِرًا كَفَنِي حَتَّى أُجَاهِدَ بَيْنَ يَدَيْهِ فِي الصَّفِّ الَّذِي أَتَيْتَ عَلَيَّ أَهْلِي فِي كِتَابِكَ، فَقُلْتَ كَمَا نَهَمَ بَيْنَانِ مَرْضُوصٍ، اللَّهُمَّ طَالَ الْأُنْتِظَارُ، وَشِمَتَ مِنَّا الْفُجَارُ، وَصَيَعَبَ عَلَيْنَا الْأَنْتِصَارُ، اللَّهُمَّ ارْنَا وَجْهَ وَوَجْهَ وَوَجْهَ وَوَجْهَ فِي حَيَاتِنَا وَبَعْدَ الْمُنُونِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَدِينُ لَكَ بِالرَّجْعَةِ بَيْنَ يَدَيْ صَاحِبِ هَذِهِ التُّبْعَةِ، الْعُوتُ الْعُوتُ الْعُوتُ يَا صَاحِبَ الرِّمَانِ، قَطَعْتَ فِي وَصِيَلَتِكَ الْخُلَائِنَ، وَهَجَرْتَ لِزِيَارَتِكَ الْأَوْطَانَ، وَأَخْفَيْتَ أَمْرِي عَنْ أَهْلِ الْبُلْدَانِ، لِتَكُونَ شَفِيعًا عِنْدَ رَبِّكَ وَرَبِّي وَإِلَى آبَائِكَ وَمَوَالِيَّ فِي حُسْنِ التَّوْفِيقِ لِي وَإِسْبَاحِ التَّعْمَةِ عَلَيَّ، وَسَوْقِ الْأَحْسَانِ إِلَيَّ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ أَصْحَابِ الْحَقِّ، وَقَادَةَ الْخَلْقِ، وَأَسْتَجِبْ مِنِّي مَا دَعَوْتُكَ وَأَعْطِنِي مَا لَمْ

أَنْطِقُ بِهِ فِي دُعَائِي مِنْ صَلَاحِ دِينِي وَ دُنْيَايَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَ صَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ الطَّاهِرِينَ. پس داخل صُفْهَهُ شو و دو رکعت نماز کن و بگو اللَّهُمَّ عَزِّدْكَ الرَّائِثِي فِي فِنَاءٍ وَ لِيَّكَ الْمَزُورِ الَّذِي فَرَضْتَ طَاعَتَهُ عَلَى الْعَبِيدِ وَ الْأَخْرَارِ، وَ أَنْقَذْتَ بِهِ أَوْلِيَاءَكَ مِنْ عَذَابِ النَّارِ، اللَّهُمَّ اجْعَلْهَا زِيَارَةً مَقْبُولَةً ذَاتَ دُعَاءٍ مُسْتَجَابٍ، مِنْ مُصَدِّقٍ بِوَلِيِّكَ غَيْرِ مُرْتَابٍ، اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْهُ آخِرَ الْعَهْدِ بِهِ وَ لَا زِيَارَتِهِ، وَ لَا تَقْطَعْ أَثَرِي مِنْ مَشْهَدِهِ، وَ زِيَارَةَ أَبِيهِ وَ جَدِّهِ، اللَّهُمَّ أَخْلِفْ عَلَيَّ نَفَقَتِي وَ أَنْفَعْنِي بِمَا رَزَقْتَنِي فِي دُنْيَايَ وَ آخِرَتِي لِي وَ لِأَخْوَانِي وَ أَبَوَيَّ وَ جَمِيعِ عَشْرَتِي أَسْتَودِعُكَ اللَّهُ أَيُّهَا الْأَمَامُ الَّذِي يَفُوزُ بِهِ الْمُؤْمِنُونَ، وَ يَهْلِكُكَ عَلَى يَدَيْهِ الْكَافِرُونَ الْمُكَذِّبُونَ، يَا مَوْلَايَ يَا بَنَ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ جِئْتُكَ زَائِرًا لَكَ وَ لِأَبِيكَ وَ جَدِّكَ، مُتَيْقِنًا الْفُوزَ بِكُمْ، مُعْتَقِدًا إِمَامَتَكُمْ، اللَّهُمَّ اكْتُبْ هَذِهِ الشَّهَادَةَ وَ الزِّيَارَةَ لِي عِنْدَكَ فِي عِلِّيَّينَ، وَ بَلِّغْنِي بِلَاغِ الصَّالِحِينَ، وَ أَنْفَعْنِي بِحُبِّهِمْ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ.

شعر

مدح و منقبت

خط حسن

ای خدایت داده بر خلق دو عالم سروری ای گدایت را به خیل شهیاران برتری خاک پایت زهره و خورشید و ماه و مشتری بار دارد خادمیت بر در گه پیغمبری ماه رویت احمدی و تیغ نطقت حیدری دست ما و دامن تو یا امام عسکری تو خدا را عبد و معبود و امام مردمی تو به بزم آسمانیها چراغ انجمنی خود حسن فرزند دلبنده علی چهارمی نجل پاک ده ولی ابن الرضای سومی هر چه در وصفت بگویم باز داری برتری دست ما و دامن تو یا امام عسکری دل اگر سینا بود طور تجلایش توئی آخرین در (گوهر) خدا مهدیست در یایش توئی آنکه بر عیسی کند روز قیامت سروری دست ما و دامن تو یا امام عسکری خط حسن خالت حسن خلقت حسن خویت حسن پای تا سر حُسن در حُسن و گل رویت حسن کنیه ات ابن الرضا و نامنیکویت حسن موی و روی و قد و خط و چشم و ابرویت حسن حُسنها گشتند در بازار حُسن منجلی دست ما و دامن تو یا امام عسکری

جمال عسکری

باز گیتی روشن آمد از جمال عسکری ماه گردون شد خجل پیش هلال عسکری موبک اجلال او چون شد پدید از گرد راه محور آمد هر جلالی در جلال عسکری هادی دین می برد دست دعا پیش خدا چشم حق بینش چو می بیند جمال عسکری من چو گویم در مقام و حسن این کودک که هست منطق پیر خرد مات از کمال عسکری تا تقرّب بر خدا جویند خلق نه فلک روید هر یک بامزه گرد نعال عسکری عصمت زهرا عیان از چهره زیبای او خصلت حیدر ببینی در خصال عسکری رشک کوثر بُرد از لعل لب جانبخش او ماه گردیده خجل از خط و خال عسکری گلشن جاوید گردد هر زمین شوره زار چون ببیند موبک فرخنده فال عسکری دانش سرشار او تا کرد تفسیر کتاب عالمی سیراب گردید از زلال عسکری رستگار و ثابت امید است از لطفش شوید مورد غفران حی لایزال عسکری

میلاذ عسکری

مژده که میلاذ نور دل یاسین است پاره ای از تن امیرالمومنین است تبریک ما بر مهدی چشمت روشن یا مهدی این نوزاد زیبا، زهرا را نور عین است عسکری طالب خون سرخ حسین است تبریک ما بر مهدی چشمت روشن یا مهدی دسته گل اورید که عسکری

آمده از بهر جهانیان رهبری آمده تبریک ما بر مهدی چشمت روشن یا مهدی بشکفته یک گلی از گلشن احمدی شاخه ای از گل زیبای محمدی تبریک ما بر مهدی چشمت روشن یا مهدی امشب در سامرا سرور و شادی بر پاست چون جشن میلاد عسکری، ابن الرضاست تبریک ما بر مهدی چشمت روشن یا مهدی

شهادت

پدری در دم مرگ

پدری در دم مرگ است و به بالین پسرش پسری اشک فشان است به حال پدرش پدری جام شهادت به لبش بوسه زده پسری سوخته از داغ مصیبت جگرش پسری را که بود نبض دو عالم در دست شاهد داغ پدر آه و دل و چشم ترش حسن العسکری از زهر جفا می سوزد حجه ابن الحسن از غم شده گریان به برش چار ساله پسری مانده و صد ها دشمن که خداوند نگه دارد و از هر خطرش دشمن افکنده زپا نخل امامت را باز کند اندیشه به نابودی یکتا ثمرش خانه را که عدو دست به غارت زده است آتش ظلم بر افروخته از بام و درش آه از آن روز که شد غیبت مهدی آغاز غیبتی را که بود خون شهیدان اثرش آنکه امروز جهان زنده و قائم از اوست بار الها که مؤید نفتد از نظرش

خدا خبر دارد

ز چشم پر گهر من خدا خبر دارد زجان پر شرر من خدا خبر دارد که بود معتمد و ظلم او چگونه شکست ز کینه بالو و پر من خدا خبر دارد زهمزمانی با سه خلیفه در شش سال چه آمده به سر من خدا خبر دارد زسوز زهر شرر ز چگونه می گذرد زشام تا سحر من خدا خبر دارد شرار زهر ستم همچو شمع آیم کرد زسوزش جگر من خدا خبر دارد میان این همه دشمن چه ها کند مهدی؟ زغربت پسر من خدا خبر دارد زبعد من برسد غیبت خدائی او زصبر منتظر من خدا خبر دارد

شهادت عسکری

امروز عسکری ز جهان دیده بسته است قلب جهان و قطب زمان، دل شکسته است آن حجت خدای ز بیداد معتصم پیوند زند گانش از هم گسسته است صاحب عزاست صاحب عصر، اندرین عزا روحش به چارسالگی از کینه خسته است بر چهره امام زمان، آن در یتیم از باد ظلم گرد یتیمی نشسته است در خانه ای که مرکز اندوه و ماتم است دشمن کمر به غارت آن خانه بسته است از لطف آن که ناز کند برد بر خلیل صاحب زمان ز آتش بیداد رسته است اندر بقیع و سامره و کربلا و طوس گل های فاطمه بنگر دسته دسته است

نجف

فضیلت سرزمین نجف

طبق بعضی روایات، نجف، سرزمین نیکان و پاکان است به طوری که هفتاد هزار نفر از این سرزمین بدون حساب وارد بهشت می شوند. بر همین اساس، علی (علیه السلام) آن را از دهقان های آن منطقه خریداری کرد چون دوست می داشت که آن هفتاد هزار نفر از ملک او وارد بهشت شوند! ()

شهر امیر المومنین

این شهر که در ۱۶۰ کیلومتری جنوب غربی بغداد و در کناره دشت بی آب و علف صحرای شام (بادیه الشام) واقع است، دارای آب و هوای بسیار گرم و زمینی خشک و کم آب می‌باشد. در منابع شیعه، روایات فراوانی درباره فضیلت و قداست سرزمین نجف آمده است، به همین جهت هر مؤمنی آرزوی زیارت این سرزمین و زندگی و دفن شدن در آن را دارد، زیرا بنا به گفته روایات، هر کس در این سرزمین مدفون شود، از عذاب قبر در امان است. امروزه این شهر مرکز یکی از استانهای عراق و از شهرهای مهم این کشور بشمار می‌رود. جایگاههای زیارتی این شهر عبارتند از:

حرم مطهر امیر المؤمنین علی علیه السلام

آستان مقدس حضرت علی علیه السلام در مرکز شهر قرار دارد که از یک گنبد طلایی عظیم و یک گنبد خانه و رواقهای متعدد و یک صحن، با برخی ضمائم تشکیل شده است. نخستین ساختمان حرم مطهر در دوران هارون الرشید عباسی بنا گردید و پس از آن همواره در حال تجدید و عمران و توسعه بوده است. ساختمان امروزی از آثار صفویه است. گنبد عظیم و ایوان روحبخش آن، به دستور نادرشاه افشار با خشتهای طلایی تزیین شده. آئینه کاری حرم به وسیله هنرمندانی از اصفهان در سالهای دهه چهل شمسی انجام گرفت. قبر مطهر حضرت، درون صندوقی از خاتم و ضریحی نقره‌ای قرار دارد، صندوق خاتم از ساخته‌های دوران شاه اسماعیل صفوی است و از نفایس روزگار بشمار می‌رود. ضریح مطهر توسط هنرمندان هندی و چینی در سال ۱۳۴۵ ه. ق. در هند به همت رهبر شیعیان اسماعیلی ساخته و تقدیم حرم مطهر گردیده است. گرداگرد مرقد منور را از چهار سو رواق در بر گرفته است که همگی به زیباترین شکل توسط هنرمندان ایران تزیین یافته است. حرم مطهر دارای صحن بسیار بزرگ و دلگشایی است که اطراف مرقد مطهر را در بر گرفته است. این صحن از ساخته‌های دوران صفوی است که نمای آن با کاشیهای خشتی زیبایی تزیین یافته و دارای دو ویژگی منحصر بفرد است: نخست آن که: در تمام فصول سال، هنگام ظهر شرعی، سایه از سمت شرق از میان می‌رود. دوم آن که: همواره نخستین اشعه آفتاب هنگام بامداد از میان بازار بزرگ شهر گذشته و پس از عبور از دروازه صحن به ضریح مقدس می‌تابد. در گرداگرد صحن مطهر اتاقهایی قرار دارد که همگی آرامگاه بزرگان است. صحن دارای چهار دروازه اصلی است که بزرگترین آنها در سمت شرق واقع شده و به «باب الذهب شهرت دارد. دومین دروازه در سمت شمال قرار گرفته و به «باب الطوسی معروف است. سومین دروازه در جنوب است به نام «باب قبله و چهارمین آن در سمت غرب واقع شده و به «باب سلطانی مشهور است. حرم مطهر، دارای برخی بیوتات ضمیمه است که عبارتند از: الف-مسجد عمران بن شاهین، که در دالان منتهی به باب الطوسی قرار گرفته است. این مسجد کهن، از بناهای عمران بن شاهین، حاکم جنوب عراق در نیمه قرن چهارم هجری است. ب-مسجد خضراء، در زاویه شمال شرقی صحن است که دارای تاریخ کهن می‌باشد. این مسجد در سال ۱۳۸۵ ه. به طرز زیبایی بازسازی گردیده و دهها سال یکی از مراکز اصلی تدریس در حوزه علمیه نجف بشمار می‌رفت. ج-تکیه بکتاشیها، این تکیه در دوره حاکمیت عثمانیان بر عراق ساخته شده و محل تجمع و برگزاری مراسم صوفیان بکتاشی ترک بوده است. ساختمان این تکیه که امروزه به انبار آستانه تبدیل شده در شمال غرب صحن واقع است. د-مسجد بالاسر، در دالان سمت غربی صحن قرار گرفته و در محراب آن قطعاتی از کاشیهای خشتی متعلق به قرن ششم هجری به چشم می‌خورد. ۲-قبرستان وادی السلام این قبرستان یکی از مقدس‌ترین گورستانهای مسلمانان و شیعیان است و در روایات آمده: «هر مؤمنی در شرق یا غرب جهان دیده از جهان برگیرد به روح او ندا می‌رسد که به وادی السلام ملحق شو» و بدین منظور فرشته‌ای است به نام «ملک نقاله که ارواح مؤمنان را از سرتاسر جهان به این گورستان می‌آورد. ۳-مقام حضرت حجت (عج) این مقام گورستان وادی السلام قرار دارد و جایگاه

مقدسی است که به آن حضرت نسبت داده می‌شود. از این رو مردم به زیارت و نماز گزاردن در آن می‌پردازند. ۴- آرامگاه حضرت هود و حضرت صالح علیهما السلام این آرامگاه در بخش آغازین گورستان وادی السلام واقع شده است. بنابر روایات این دو پیامبر در این سرزمین مدفون‌اند. ۵- مقام حضرت زین العابدین علیه السلام بنا به گفته روایات، جایگاهی است که امام سجاد علیه السلام هنگام زیارت قبر جد خود، در آنجا به نماز ایستاده است، و این مقام در مغرب شهر نجف واقع است. ۶- صافی صفا مسجدی است که گفته می‌شود امیر مؤمنان علیه السلام در آنجا نماز گزارده و در گوشه‌ای از آن مدفن یکی از یاران حضرت قرار دارد. ۷- مسجد حنانه این مسجد در محله‌ای بدین نام، در میانه بزرگراه نجف-کوفه قرار دارد، و جایی است که بنا بر گفته روایات، هنگامی که سر امام حسین علیه السلام در آن قرار داده شده، به ناله پرداخته و یا تعظیم کرده است، از این رو به حنانه مشهور است. ۸- آرامگاه کمیل بن زیاد نخعی این آرامگاه در میان بزرگراه نجف-کوفه قرار گرفته و دارای صحن وسیع و گنبد بزرگی است. کمیل از یاران با وفای حضرت علی علیه السلام بود و دعای کمیل که حضرت آن را به وی آموخت، مشهور است. ۹- آرامگاه شیخ طوسی او که یکی از مشاهیر فقهای امامیه و مؤسس حوزه علمیه نجف است، در سال ۴۶۰ ه. وفات یافت و در خانه خود مدفون گردید، این مکان پس از مدتی تبدیل به مسجدی گردید که طی ده قرن گذشته یکی از مراکز تدریس حوزه نجف شمرده می‌شود. امروزه این مسجد به نام «جامع الشیخ الطوسی در شمال حرم مطهر و به فاصله کوتاهی از آن قرار دارد و نیز در گوشه‌ای از این مسجد آرامگاه علامه آیه الله سید محمد مهدی بحر العلوم قرار گرفته که از مشاهیر علمای امامیه و متوفای ۱۲۱۲ ه. است. ۱۰- همانطور که پیشتر گذشت، نجف آرامگاه جمع بسیاری از عالمان بزرگ است که برخی از آنان عبارتند از: علامه حلی، در اتاقی که در راهروی جنب گلدسته شمالی قرار دارد، مدفون است. مقدس اردبیلی، در اتاقی که در ایوان طلا و جنب گلدسته جنوبی واقع شده، مدفون است. سید محمد کاظم یزدی، قبر او در مقبره بزرگی است که در سمت شمال صحن مطهر قرار دارد. شیخ مرتضی انصاری، قبر وی درون اتاقی است که در سمت غرب راهرو و دالان باب القبله قرار دارد. میرزای نائینی، مدفون در دومین مقبره پیش از زاویه جنوبی است. آخوند خراسانی، در مقبره جنوبی واقع در دالان باب الذهب قرار دارد. در نزدیک او مدفن فقیه مشهور میرزا حبیب الله رشتی و سید ابو الحسن اصفهانی واقع است. آیه الله بهبهانی، وی از رهبران مشروطیت بود که به دست مخالفان و عوامل بیگانه ترور شد. قبر او در دومین مقبره پس از دروازه باب السوق، به سمت شمال قرار گرفته است. علاوه بر این بزرگان، که دارای مقابر مشهوری هستند، در صحن و حجره‌های اطراف آن نیز گروه زیادی از شخصیت‌های دینی مدفون‌اند که برخی از آنان عبارتند از آیات عظام سید محمد سعید جبوی، شریانی، شیخ محمد حسن آشتیانی، سید ابو القاسم خوبی، سید محمود شاهرودی، حاج آقا حسین قمی، شیخ الشریعه اصفهانی، سید عبد الحسین شرف الدین. آقا ضیاء الدین عراقی شیخ محمد حسین غروی اصفهانی، حاج محمد حسین امین الضرب، شیخ عباس قمی و علمای فراوان دیگر. ۱۱- مساجد مشهور نجف عبارتند از: مسجد شیخ طوسی، که در کنار مقبره ایشان واقع است و همچنان محل تدریس اساتید حوزه نجف می‌باشد. مسجد شیخ انصاری، مشهور به مسجد ترکها که امام خمینی قدس سره در آن به اقامه نماز جماعت و تدریس می‌پرداخت. مسجد هندی، که از مساجد بزرگ و مشهور نجف و یکی از مراکز تدریس در حوزه علمیه نجف و در کنار آن کتابخانه آیه الله حکیم و آرامگاه او قرار دارد. مسجد خضراء، از مساجد مشهور نجف است که سالها محل تدریس آیت الله العظمی خوئی و آیت الله العظمی سیستانی در حوزه علمیه نجف بشمار می‌رفت. مسجد جواهری، که به علت دفن مرحوم صاحب جواهر رحمه الله در آن، بدین نام مشهور است. ۱۲- مدارس دینی نجف از آنجا که شهر نجف از ده قرن پیش تا کنون، بزرگترین حوزه دینی بوده است، مدارس بسیاری در آن به هدف سکونت و تدریس طلاب ساخته شده که مشهورترین آنها عبارتند از: مدرسه قوام، مدرسه آخوند، مدرسه سید یزدی، مدرسه قزوینی، مدرسه سلیمیه، مدرسه جامعه النجف الدینیة، مدرسه بخارائی، مدرسه صدر اعظم، مدرسه بادکوبی، مدرسه مهدیه، مدرسه آیه الله بروجردی، مدرسه ایروانی، مدرسه معتمد، مدرسه هندی، مدرسه شریانی مدرسه خلیلی، و مدرسه یزدی. ۱۳- کتابخانه‌های نجف نجف شهری

حوزوی و مرکز علم و عالمان بوده و هست و از این رو دارای کتابخانه‌های بسیار است که معمولا در هر مدرسه کتابخانه‌ای وجود دارد، لیکن تعدادی از آنها مهمتر هستند که عبارتند از: کتابخانه حیدریه، که تاریخ آن به قرن چهارم هجری و به دوره آل بویه می‌رسد و دارای نسخه‌های بسیار نفیس است، امروزه در یکی از حجرات صحن می‌باشد. کتابخانه امیر المؤمنین، که از سوی مرحوم علامه امینی (صاحب الغدیر) در محله خویش ساخته شد و آرامگاه آن مرحوم نیز در جوار آن است. کتابخانه آیه الله حکیم، که در مجاورت مسجد هندی است. آرامگاه آن مرحوم در گوشه‌ای از مسجد قرار دارد.

عمارت آستانه حیدریه

عمارت اول

عمارت اول آستانه حیدریه: در حدود سال ۱۷۵ قمری توسط هارون الرشید بنا گشت. حرم مطهر چنانچه در کتاب ارشاد القلوب دیلمی چهار در داشت و ضریح مقدس از سنگ سفید بوده و گنبد از گل سرخ که بالای آن علامت سبزی نصب بود.

عمارت دوم

عمارت دوم: پس از به قدرت رسیدن داعی الصغیر از نوادگان زید بن امام زین العابدین علیه السلام در طبرستان، عمارت دوم این آستانه در نهایت شکوه عظمت آغاز شد، این عمارت هفتاد طاق داشت. ابن ابی الحدید در شرح نهج البلاغه خود (۲ ۴۵-۴۶) فقط به بنای گنبد این عمارت اشاره کرده است. عمارت سوم: توسط عضد الدوله دیلمی بنا گشت و در حدود ۳۲۷ قمری ساختمان آن پایان یافت و این سال وفات عضد الدوله است که حسب وصیت وی در مقبره خاصی که در عمارت آستانه قبلا پیش بینی شده بود دفن شد و تا عصر حاضر آن حجره به مقابر سلاطین آل بویه معروف است و نیز وی اولین شخصی بود که در آستانه حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام دفن شد. عضد الدوله عمارت آستانه را در نهایت شکوه و عظمت بنا کرد و همچنین تمامی سلاطین این خاندان و وزرای آنان در تعمیر و تزیین این آستانه نهایت اهتمام را داشتند. عضد الدوله علاوه بر بنای عمارت آستانه حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام، شهر نجف را هم بنا نمود و در آن خانه‌های بسیار و حمام‌ها و بازارهای متعدد تاسیس و شیعیان را تشویق به سکونت در آنجا کرد و خدمه‌ای برای آستانه تعیین و موقوفات زیادی وقف آن نمود. ابن بطوطه که به سال ۷۲۷ قمری وارد نجف شد در سفرنامه اش می‌نویسد: «از باب حضرت وارد مدرسه بزرگی میشوند که طلاب و صوفیان شیعه در آن سکونت دارند. در این مدرسه از هر مسافر تازه وارد تا سه روز پذیرایی می‌شود و هر روز دو بار غذایی مرکب از نان و گوشت و خرما به مهمانان می‌دهند. از مدرسه وارد باب القبه می‌شوند. حاجبان و نقیبان و سرایداران در این محل مراقب زوار می‌باشند و چون کسی برای زیارت وارد می‌شود به نسبت وضع و مقام او همگی آن جماعت یا یکی از آنها بلند می‌شوند و با او در آستانه حرم می‌ایستند و اذن دخول می‌خواهند، سپس اشارت می‌کنند که آستانه و دو طرف چهار چوبه در ورودی را ببوسند و داخل حرم بشوند. داخل حرم به انواع فرشهای ابریشم و غیره مفروش است و قندیل‌های بزرگ و کوچک از طلا و نقره در آن آویخته. در وسط حرم مصطبه چهار گوشه‌ای است که صندوقی چوبین دارد و بر روی صندوق صفحات طلای پر نقش و نگار که در ساختن آن کمال استادی و مهارت را بکار برده‌اند و با میخ‌های نقره فرو کوفته‌اند چنانکه هیچ چیزی از چوب نمودار نیست. ارتفاع مصطبه کمتر از ارتفاع قامت آدمی است و در آن سه قبر هست که می‌گویند یکی از آن آدم علیه السلام و دیگری از آن نوح علیه السلام و سومی از آن علی علیه السلام می‌باشد و بین این سه قبر در طشت‌های زرین و سیمین گلاب و مشک و انواع عطریات دیگر گذاشته‌اند که زوار دست خود را در آن فرو برده به عنوان تبرک بر سر و روی خود می‌کشند. در دیگر حرم که آستانه نقره‌ای و پرده‌های

ابریشمین الوان دارد به سوی مسجدی بازمی شود که آن خود چهار در دارد و هر چهار در دارای آستانه های نقره و پرده های ابریشم می باشد. داخل مسجد نیز فرشهای عالی انداخته اند و دیوارها و سقف آن با پرده های حریر مستور است».

آتش سوزی عمارت

آتش سوزی آستانه علوی در قرن هشتم هجری: در سال ۷۵۵ قمری قسمتی از آستانه علوی دچار آتش سوزی گشت، مخصوصاً تزئین دیوارها که تمامی آن از چوب ساج و آئینه کاری و نقاشی نفیس شده بود و پرده های حریر و فرشهای آستانه همگی طعمه حریق گشت. شیخ کمال الدین عبدالرحمان عتایی حلی نجفی که خود آتش سوزی آستانه علوی را مشاهده نموده بود، بدون اینکه حجم و مقدار خسارت حریق را اشاره نماید در آخر کتاب شرح الفصول الایلاقیه خود می نویسد تالیف این کتاب در محرم سنه ۷۵۵ قمری، سال آتش سوزی در آستانه علوی، پایان گرفت سپس اضافه نمود که عمارت آستانه در سنه ۷۶۰ قمری تجدید بنا شد. ابن عنبه که کتاب عمده الطالب را در سنه ۸۱۲ قمری تالیف نمود، بطور دقیق تر حجم و مقدار حریق را مشخص می کند و تاکید دارد که قسمتی از عمارت آستانه که قبور سلاطین آل بویه را در بر داشت سالم ماند، خزانه (کتابخانه) آستانه حضرت امیرالمومنین علیه السلام که پس از هجرت شیخ طوسی به نجف اشرف مورد توجه علمای شیعه قرار گرفته بود و اکثر مولفین نسخه ای (و غالباً نسخه اصلی) از دست نویس خود را به این آستانه اهداء می-کردند، در این آتش سوزی کلاً طعمه حریق گشت. از جمله نفایس خطی که در این آتش سوزی از بین رفت، قرآنی بود بر پوست آهو که می گویند به خط حضرت امیرعلیه السلام در سه جلد بزرگ بوده است. ناگفته نماند که یکی از مجلدات فقط حواشی آن سوخته و خطوط آن سالم مانده بود.

عمارت چهارم

عمارت چهارم آستانه علوی: هیچ یک از محققین و مورخین اصلاح و تعمیرات آستانه علوی را که پس از آتش سوزی انجام گرفت به شخص معینی نسبت نمی دهند و این می رساند که اصل عمارت عضد الدوله بویه ای سالم بوده و قسمتی از تزئینات طعمه حریق شده سپس تزئینات حرم مطهر از طرف جمع کثیری از شیعیان و سلاطین تکامل یافته است. امروزه حرم مطهر آستانه از آثار آل بویه و صحن شریف، از آثار صفویه و مجموعه این دو از شاهکارهای معماری اسلامی در جهان به شمار می رود. آستانه علوی در عصر صفویه: پس از به قدرت رسیدن سلسله صفویه در ایران و بر اساس اعتقاد راسخ سلاطین این سلسله به حضرت امیرالمومنین علی ابن ابی طالب علیه السلام، تعمیرات آستانه علوی به دست شاه اسماعیل صفوی در سال ۹۱۴ قمری آغاز شد و در عصر شاه عباس و با طرح و نقشه و مهندسی شیخ بهایی صحن شریف آستانه حیدریه تکمیل گشت و تزئینات و تعمیرات و هدایا در دوران صفویه بدون انقطاع استمرار یافت. شاه اسماعیل صفوی در روز ۲۵ جمادی الثانی سال ۹۱۴ قمری وارد بغداد گشت و در باغ پیر بوداق منزل گزید و مورد استقبال شیعیان قرار گرفت. سپس رهسپار کربلا شد و بعد به زیارت امیرالمومنین علیه السلام به نجف اشرف شتافت و هدایای نفیسی به خزانه آستانه علویه اهدا کرد و تمام حرم مطهر و رواق های شریف را با فرشهای ابریشمی مفروش نمود و قندیلهای طلا جهت روشنایی به حرم تقدیم داشت و شش عدد صندوق خاتم در حرم قرار داد.

عصر نادر شاه

آستانه علویه در عصر نادر شاه افشار: در سال ۱۱۵۶ قمری هنگامی که نادرشاه به زیارت آستانه علویه مشرف شد دستور داد که کاشی های سبز رنگی که در عصر صفویه به طرح شیخ بهایی گنبد و دو گلدسته را تزئین کرده بود بردارند و تمامی آنرا با طلا تزئین کنند. وی اموال عظیمی صرف تعمیرات آستانه نمود و هدایای بی شماری به خزانه علوی اهدا کرد که اکثر آنها تا عصر

حاضر در خزانه آستانه علوی باقی است. گنبد آستانه که در عصر عضد الدوله سفید بود و در عصر صفویه سبز گشته بود، در عصر نادر با طلا تزیین شد و تاریخ آن را در کتیبه ایوان طلای آستانه علوی با طلا سال ۱۱۵۶ قمری نگاشته اند. این عمل نادر شاه تاثیر عمیقی در قلوب شیعیان نهاد و جمع کثیری از فحول شعرای شیعه به فارسی و عربی و ترکی و هندی اشعاری به این مناسبت سروده اند. همچنین نادر شاه در تزیین حرم مطهر و کاشیکاری صحن شریف کوشش بسیار کرد، از جمله آثار وی که تاکنون باقی است کاشیکاری ایوان العلماء جنب رواق به سمت شمال است که به مقام العلماء هم شهرت دارد و در این مکان بسیاری از فحول علمای شیعه و بعضی از زعمای صفویه مدفون می باشند. همسر نادرشاه رضیه بیگم دختر شاه سلطان حسین صفوی نیز مبلغ بسیاری جهت تعمیرات و مرمت اماکن متبرکه وقف نمود که اکثر کاشیکاری آستانه علوی از آن محل انجام گرفت.

عصر قاجاریه

آستانه علوی در عصر قاجاریه: هر یک از شاهان قاجاریه آثاری در این آستانه از خود باقی گذاشتند، از آن جمله آقا محمد خان قاجار در سال ۱۲۱۱ قمری ضریح نقره به آستانه علوی تقدیم نمود، سپس فتحعلی شاه در سال ۱۲۳۶ قمری تعمیراتی در آستانه که تجدید طلای دو گلدسته آستانه از آن جمله است و بعد در سال ۱۲۶۲ قمری به امر عباس قلیخان وزیر محمد شاه فرزند عباس میرزای قاجار ضریح دیگری از نقره به آستانه اهداء گشت.

عصر حاضر

آستانه علوی در عصر حاضر: آخرین تعمیرات آستانه و آینه کاری حرم و رواقها در ۱۳۷۰ قمری انجام پذیرفت. در حال حاضر آستانه دارای صحن بزرگ و حرم است و در وسط حرم مطهر قبر شریف واقع است که پیکر مقدس حضرت امیرالمومنین علیه السلام را در بر دارد. بر روی قبر مطهر صندوقی از ساج خاتم کاری نفیس که اهدایی شاه اسماعیل صفوی است قرار گرفته و در قرون گذشته تعمیراتی بر روی این صندوق انجام شده و اضافات و تزییناتی شده که تاریخ بعضی از تعمیرات ثبت شده است. در اطراف صندوق مطهر سوره الدهر و بعضی از احادیث درباره حضرت امیر علیه السلام با خط زیبای محمد بن علاء الدین محمد حسینی و تاریخ ۱۱۹۸ قمری ثبت است. در قسمت بالای سر حضرت بر روی صندوق تعمیراتی که در مطلع قرن سیزدهم هجری انجام شده ذکر شده است و در پایان آن نام استاد کار ذکر شده «بنده خاکسار محمد حسین نجار شیرازی». بر روی این صندوق، ضریح نقره ای است که توسط سیف الدین، رهبر فرقه اسماعیلیه بهره اهدا شده و در ۱۳ رجب سنه ۱۳۶۱ قمری طی تشریفات خاص و جشن شکوهمندی که نخست وزیر وقت نوری السعید و دیگر زعمای سیاسی شیعه حاضر بودند از آن پرده برداری شد، هنرمندان هندی پنج سال بر روی آن کار کرده بودند و از ده هزار و پانصد مثقال طلای خالص و دو میلیون مثقال نقره تشکیل شده است. بالای ضریح، گنبد قرار دارد که در طول قرون گذشته شعرای شیعه و بعضی از عامه اشعار زیادی در وصف آن سروده اند. اولین گنبد به رنگ سرخ توسط هارون الرشید بنا گشت، سپس عضد الدوله، گنبدی سفید بنا کرد و در عصر صفویه و با طرح و اجرای شیخ بهایی گنبد سبزی بنا شد و بعد توسط نادر شاه گنبد طلا گشت که تا عصر حاضر گنبد آستانه علوی از طلا می باشد. ارتفاع گنبد از کف صحن مطهر ۴۲ متر، محیط قاعده آن ۵۰ متر و ارتفاع آن از پای قاعده تا سر گنبد ۳۵ متر می باشد. کف حرم مطهر توسط فرقه اسماعیلیه با بهره از سنگ مرمر مفروش شده و دیوارهای آن تا حدود دو متر از سنگ مرمر ایران پوشیده گردیده است. کاشیکاری و آینه کاری که تمامی آن به دست هنرمندان ایرانی انجام شده چهار طرف حرم مطهر و چهار رواق آن را احاطه نموده است. این رواق ها از سه طرف شمال، جنوب و شرق، درهای ورودی و خروجی را با حرم مطهر برقرار می سازند، همچنین رواق شمالی و رواق جنوبی صحن شریف را با حرم مطهر ارتباط می دهد. رواق شرقی دارای دری است که داخل ایوان طلا باز می

گردد و این ایوان که به شکل مستطیل می باشد در طرف شرق حرم مطهر واقع است و تمامی دیوارهای آن از طلا تزیین شده است. در طرف شمال و جنوب ایوان دو گلدسته (مناره) طلا به ارتفاع ۳۵ متر واقع است که در بالای آن بعضی از آیات سوره جمعه کتیبه شده و در وسط ایوان طلا در جنب در ورودی به رواق قصیده فارسی با حروف طلا به خط زیبای محمد جعفر اصفهانی، به تاریخ ۱۱۵۶ قمری، در مدح حضرت امیرالمومنین علی ابن ابی طالب علیه السلام از سروده های عرفی شیرازی (م ۹۹۹ قمری) نوشته شده که مطلع آن چنین است: این بارگه کیست که گویند بی هراس کای اوج عرش سطح حضيض تو را مماس ایوان طلائی آستانه علوی در سمت شمال و جنوب دارای کفش کن است که کشوانیه می خوانند و به صحن شریف منتهی می گردد. این ایوان بدون سقف است و در نوع خود یگانه و از شکوه و عظمت و صفای خاصی برخوردار است. صحن شریف آستانه علوی طرح بدیعی دارد و از مهمترین خصائص آن این است که در چهار فصل سال طلوع آفتاب مستقیماً بر قبر مطهر می تابد و در نقطه ای معین در زمستان و تابستان زوال ظهر نجف در آنجا انجام می گیرد. صحن مطهر از دو طبقه تشکیل شده و به شکل چهار گوش است در اطراف صحن شریف حجره هایی بنا شده و در مقابل هر حجره یک ایوان کوچک واقع است که تا اوایل نیمه اول قرن چهاردهم هجری سکنه آن را فحول علمای امامیه تشکیل می دادند و صحن مطهر، مرکز دانشگاه بزرگ جهان تشیع بود. تمامی دیوارها و سقف ایوان حجرات از بهترین کاشیهای اصفهان تزیین گشته و با گذشت زمان کاشیهای آن تجدید شده است. در قرون گذشته تعمیراتی در صحن شریف انجام شده که شرح آن مفصل است. منبع: دایرة المعارف تشیع جلد یک (آب-احیاء) زیر نظر؛ احمد صدر حاج سید جوادی، بهالدین خرمشاهی، کامران فانی ۱۳۸۳ چاپ پنجم نشر شهید سعید محبی، صفحات ۶۸ الی ۷۲

زندگینامه امام علی

مقدمه

تمام انسانها در زندگی خویش از فراز و نشیب برخوردارند و با مشکلات مختلفی مواجهند. افراد معمولاً در برخورد با مشکل دچار ضعف و ناتوانی می گردند و سعی می کنند با کمک و راهنمایی درد آشنایان خود را از مهلکه نجات دهند و با یافتن «الگوها» در هر زمینه ای، و سپس تبعیت از آن، وظایف خویشان را بخوبی انجام دهند و مشکلات و دردهای خویش را تسکین بخشند. یکی از این اسوه ها پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله است که قرآن مجید هم این حضرت را (۱) به همین نام معرفی می فرماید. بجز رسول خدا صلی الله علیه و آله اگر به دنبال «الگوی» دیگر و جانشین برای آن حضرت باشیم، به پیشوای بزرگی همچون مولای متقیان حضرت علی علیه السلام خواهیم رسید، و چه زیباست که برای پذیرش اخلاق و رفتار حسنه ایشان، زندگی پر فراز و نشیب و سراسر شگفتی آن حضرت را مرور کنیم.

کیفیت ولادت

حضرت علی علیه السلام نخستین فرزند خانواده هاشمی است که پدر و مادر او هر دو فرزند هاشم اند. پدرش ابوطالب فرزند عبدالمطلب فرزند هاشم بن عبدمناف است و مادر او فاطمه دختر اسد فرزند هاشم بن عبدمناف می باشد. خاندان هاشمی از لحاظ فضائل اخلاقی و صفات عالی انسانی در قبیله قریش و این طایفه در طوایف عرب، زبانزد خاص و عام بوده است. فتوت، مروت، شجاعت و بسیاری از فضایل دیگر اختصاص به بنی هاشم داشته است. یک از این فضیلتها در مرتبه عالی در وجود مبارک حضرت علی علیه السلام موجود بوده است. فاطمه دختر اسد به هنگام درد زایمان راه مسجدالحرام را در پیش گرفت و خود را به دیوار کعبه نزدیک ساخت و چنین گفت: «خداوندا! به تو و پیامبران و کتابهایی که از طرف تو نازل شده اند و نیز به سخن جدم ابراهیم

سازنده این خانه ایمان راسخ دارم. پروردگارا! به پاس احترام کسی که این خانه را ساخت، و به حق (۲) «کودکی که در رحم من است، تولد این کودک را بر من آسان فرما! لحظه ای نگذشت که دیوار جنوب شرقی کعبه در برابر دیدگان عباس بن عبدالمطلب و یزید بن تعف شکافته شد. فاطمه وارد کعبه شد، و دیوار به هم پیوست. فاطمه تا سه روز در شریفترین مکان گیتی مهمان خدا بود. و نوزاد خویش سه روز پس از سیزدهم رجب سی ام عام الفیل فاطمه (۳) را به دنیا آورد. دختر اسد از همان شکاف دیوار که دوباره گشوده شده بود بیرون آمد و گفت: (۴) «پیامی از غیب شنیدم که نامش را» علی» بگذار.»

دوران کودکی

حضرت علی علیه السلام تا سه سالگی نزد پدر و مادرش بسر برد و از آنجا که خداوند می خواست ایشان به کمالات بیشتری نائل آید، پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله وی را از بدو تولد تحت تربیت غیر مستقیم خود قرار داد. تا آنکه، خشکسالی عجیبی در مکه واقع شد. ابوطالب عموی پیامبر، با چند فرزند با هزینه سنگین زندگی روپرو شد. رسول اکرم صلی الله علیه و آله با مشورت عموی خود عباس توافق کردند که هر یک از آنان فرزندی از ابوطالب را به نزد خود ببرند تا گشایشی در کار ابوطالب باشد. عباس، جعفر را و پیامبر صلی الله علیه و آله، (۵) علی علیه السلام را به خانه خود بردند. به این طریق حضرت علی علیه السلام به طور کامل در کنار پیامبر قرار گرفت. علی علیه السلام آنچنان با پیامبر صلی الله علیه و آله همراه بود، حتی هرگاه پیامبر از شهر (۶) خارج می شد و به کوه و بیابان می رفت او را نیز همراه خود می برد.

بعثت پیامبر صلی الله علیه و آله و حضرت علی علیه السلام

شکی نیست که سبقت در کارهای خیر نوعی امتیاز و فضیلت است. و خداوند در آیات بسیاری بندگانش را به انجام آنها، و سبقت گرفتن بر یکدیگر (۷) دعوت فرموده است. از فضایل حضرت علی علیه السلام است که او نخستین فرد ایمان آورنده به پیامبر صلی الله علیه و آله باشند. ابن ابی الحدید در این باره می گوید: بدان که در میان اکابر و بزرگان و متکلمین گروه «معتزله» اختلافی نیست که علی بن ابیطالب نخستین فردی است که به اسلام ایمان آورده و پیامبر خدا را تایید کرده است.

حضرت علی علیه السلام نخستین یاور پیامبر صلی الله علیه و آله

پس از وحی خدا و برگزیده شدن حضرت محمد صلی الله علیه و آله به پیامبری و سه سال دعوت مخفیانه، سرانجام بیک وحی فرا رسید و فرمان دعوت همگانی داده شد. در این میان تنها حضرت علی علیه السلام مجری طرحهای پیامبر صلی الله علیه و آله در دعوت الهیش و تنها همراه و دلسوز آن حضرت در ضیافتی بود که وی برای آشنا کردن خویشاوندانش با اسلام و دعوتشان به دین خدا ترتیب داد. در همین ضیافت پیامبر صلی الله علیه و آله از حاضران سؤال کرد: چه کسی از شما مرا در این راه کمک می کند تا برادر و وصی و نماینده من در میان شما باشد؟ فقط علی علیه السلام پاسخ داد: ای پیامبر خدا! من تو را در این راه یاری می کنم پیامبر صلی الله علیه و آله بعد از سه بار تکرار سؤال و شنیدن همان جواب فرمود: ای خویشاوندان و بستگان من، بدانید که علی علیه السلام برادر و وصی و خلیفه پس از من در میان شماست. از افتخارات دیگر حضرت علی علیه السلام این است که با شجاعت کامل برای خنثی کردن توطئه مشرکان مبنی بر قتل رسول خدا صلی الله علیه و آله در بستر ایشان خوابید و زمینه هجرت پیامبر صلی الله علیه و آله را آماده ساخت.

حضرت علی علیه السلام بعد از هجرت

بعد از هجرت حضرت علی علیه السلام و پیامبر صلی الله علیه و آله به مدینه دو نمونه از فضایل علی علیه السلام را بیان می‌نمائیم:

۱- جانبازی و فداکاری در میدان جهاد: حضور وی در ۲۶ غزوه از ۲۷ غزوه پیامبر صلی الله علیه و آله و شرکت در سریه‌های مختلف از افتخارات و فضایل آن حضرت است. ۲- ضبط و کتابت وحی (قرآن) کتابت وحی و تنظیم بسیاری از اسناد تاریخی و سیاسی و نوشتن نامه‌های تبلیغی و دعوتی از کارهای حساس و پراج امام علیه السلام بود. ایشان آیات قرآن چه مکی و چه مدنی، را ضبط می‌کرد. به همین علت است که وی را از کاتبان وحی و حافظان قرآن به شمار می‌آورند. در این دوران بود که پیامبر صلی الله علیه و آله فرمان اخوت و برادری مسلمانان را صادر فرمود و با حضرت علی علیه السلام پیمان برادری و اخوت بست و به حضرت علی علیه السلام فرمود: «تو برادر من در این جهان و سرای دیگر هستی. به خدایی که مرا به حق برانگیخته است... تو را به برادری خود انتخاب می‌کنم، اخوتی که دامنه آن هر دو جهان (۸) را فرا گیرد.» حضرت علی علیه السلام داماد رسول اکرم صلی الله علیه و آله عمر و ابوبکر با مشورت با سعد معاذ رئیس قبیله اوس دریافتند جز علی علیه السلام کسی شایستگی زهرا سلام الله علیها را ندارد. لذا هنگامی که علی علیه السلام در میان نخلهای باغ یکی از انصار مشغول آبیاری بود موضوع را با ایشان در میان نهادند و ایشان فرمود: دختر پیامبر صلی الله علیه و آله مورد میل و علاقه من است. و به سوی خانه رسول به راه افتاد. وقتی به حضور رسول اکرم صلی الله علیه و آله رسید، عظمت محضر پیامبر صلی الله علیه و آله مانع از آن شد که سخنی بگوید، تا اینکه رسول اکرم صلی الله علیه و آله علت رجوع ایشان را جويا شد و حضرت علی علیه السلام با تکیه به فضایل و تقوا و سوابق درخشان خود در اسلام فرمود: «آیا صلاح می‌دانید که فاطمه را در عقد من در آورید؟» پس از موافقت حضرت زهرا سلام الله علیها آن حضرت به دامادی رسول اکرم صلی الله علیه و آله نائل آمدند.

غدیر خم

پیامبر صلی الله علیه و آله بعد از اتمام مراسم حج در آخرین سال عمر پر برکتش در راه برگشت در محلی به نام غدیر خم در نزدیکی جحفه دستور توقف داد، زیرا پیک وحی فرمان داده بود که پیامبر صلی الله علیه و آله باید رسالتش را به اتمام (۹) برساند. پس از نماز ظهر پیامبر صلی الله علیه و آله بر بالای منبری از جهاز شتران رفت و فرمود: «ای مردم! نزدیک است که من دعوت حق را لیک گویم و از میان شما بروم درباره من چه فکر می‌کنید؟» مردم گفتند: «گواهی می‌دهیم که تو آیین خدا را تبلیغ می‌کردی» پیامبر فرمود: «آیا شما گواهی نمی‌دهید که جز خدای یگانه، خدایی نیست و محمد بنده خدا و پیامبر اوست؟» مردم گفتند: «آری، گواهی می‌دهیم.» سپس پیامبر صلی الله علیه و آله دست حضرت علی علیه السلام را بالا گرفت و فرمود: «ای مردم! در نزد مؤمنان سزاوارتر از خودشان کیست؟» مردم گفتند: «خداوند و پیامبر او بهتر می‌دانند.» سپس پیامبر فرمودند: «ای مردم! هر کس من مولا و رهبر او هستم، علی هم مولا و رهبر اوست.» و این جمله را سه بار تکرار فرمودند. بعد مردم این انتخاب را به حضرت علی علیه السلام تبریک گفتند و با وی بیعت نمودند.

حضرت علی علیه السلام بعد از رحلت رسول اکرم صلی الله علیه و آله

پس از رحلت رسول اکرم صلی الله علیه و آله به علت شرایط خاصی که بوجود آمده بود، حضرت علی علیه السلام از صحنه اجتماع کناره گرفت و سکوت اختیار کرد. نه در جهادی شرکت می‌کرد و نه در اجتماع به طور رسمی سخن می‌گفت. شمشیر در نیام کرد و به وظایف فردی و سازندگی افراد می‌پرداخت. فعالیت‌های امام در این دوران به طور خلاصه اینگونه است: ۱- عبادت خدا آنهم در شان حضرت علی علیه السلام ۲- تفسیر قرآن و حل مسائل دینی و فتوای حکم حوادثی که در طول ۲۳ سال زندگی پیامبر صلی الله علیه و آله مشابه نداشت. ۳- پاسخ به پرسش‌های دانشمندان ملل و شهرهای دیگر. ۴- بیان حکم بسیاری از رویدادهای

نوظهور که در اسلام سابقه نداشت. ۵- حل مسائل هنگامی که دستگاه خلافت در مسائل سیاسی و پاره‌ای از مشکلات با بن بست روبرو می‌شد. ۶- تربیت و پرورش گروهی که از ضمیر پاک و روح آماده، برای سیر و سلوک برخوردار هستند. ۷- کار و کوشش برای تامین زندگی بسیاری از بینوایان و درماندگان تا آنجا که با دست خویش باغ احداث می‌کرد و قنات استخراج می‌نمود و سپس آنها را در راه خدا وقف می‌نمود.

خلافت حضرت علی علیه السلام

در زمان خلافت حضرت علی علیه السلام جنگهای فراوانی رخ داد از جمله صفین، جمل و نهروان که هر یک پیامدهای خاصی به دنبال داشت.

شهادت امام علی علیه السلام

بعد از جنگ نهروان و سرکوب خوارج برخی از خوارج از جمله عبدالرحمان بن ملجم مرادی، و برک بن عبدالله تمیمی و عمرو بن بکر تمیمی در یکی از شبها گرد هم آمدند و اوضاع آن روز و خونریزی‌ها و جنگهای داخلی را بررسی کردند و از نهروان و کشتگان خود یاد کردند و سرانجام به این نتیجه رسیدند که باعث این خونریزی و برادرکشی حضرت علی علیه السلام و معاویه و عمرو عاص است. و اگر این سه نفر از میان برداشته شوند، مسلمانان تکلیف خود را خواهند دانست. سپس با هم پیمان بستند که هر یک از آنان متعهد کشتن یکی از سه نفر گردد. ابن ملجم متعهد قتل امام علی علیه السلام شد و در شب نوزدهم ماه رمضان همراه چند نفر در مسجد کوفه نشستند. آن شب حضرت علی علیه السلام در خانه دخترش مهمان بودند و از واقعه صبح با خبر بودند، وقتی موضوع را با دخترش در میان نهاد، ام کلثوم گفت: فردا جعه را به مسجد بفرستید. حضرت علی علیه السلام فرمود: از قضای الهی نمی‌توان گریخت. آنگاه کمر بند خود را محکم بست و در حالی که این دو بیت را زمزمه می‌کرد عازم مسجد شد. کمر خود را برای مرگ محکم ببند، زیرا مرگ تو را ملاقات خواهد کرد. و از مرگ، آنگاه که به سرای تو درآید (۱۰). جزع و فریاد مکن ابن ملجم، در حالی که حضرت علی علیه السلام در سجده بودند، ضربتی بر فرق مبارک خون از سر حضرتش در محراب جاری شد و محاسن (۱۱) آن حضرت وارد ساخت. شریفش را رنگین کرد. در این حال آن حضرت فرمود: «فرت و رب الكعبه» به خدای کعبه سوگند که رستگار شدم سپس آیه ۵۵ سوره طه را تلاوت فرمود: «شما را از خاک آفریدیم و در آن بازتان می‌گردانیم و بار دیگر از آن (۱۲) بیرونتان می‌آوریم. حضرت علی علیه السلام در واپسین لحظات زندگی نیز به فکر صلاح و سعادت مردم بود و به فرزندان و بستگان و تمام مسلمانان چنین وصیت فرمود: «شما را به پرهیزکاری سفارش می‌کنم و به اینکه کارهای خود را منظم کنید و اینکه همواره در فکر اصلاح بین مسلمانان باشید. یتیمان را فراموش نکنید، حقوق همسایگان را مراعات کنید. قرآن را برنامه‌ی عملی خود قرار دهید. نماز را بسیار گرامی بدارید که ستون دین شماست. حضرت علی علیه السلام در ۲۱ ماه رمضان به شهادت رسید و در نجف اشرف به خاک سپرده شد، و مزارش میعادگاه عاشقان حق و حقیقت شد.

پی‌نوشت‌ها

-سوره احزاب، آیه ۲۱. (۱) **فروغ ولایت، ص ۳۵ (کشف الغمه، ج ۱، ص ۹۰). (۲) **آفتاب ولایت، ص ۱۹ (الخراج و الجرائح، ج ۱، ص ۱۷۱، ش ۱). (۳) **آفتاب ولایت، ص ۱۹ (بحارالانوار، ج ۳۵، ص ۱۸). (۴) **فروغ ولایت، ص ۳۷ (سیره ابن هشام، ج ۱، ص ۲۳۶). (۵) **فروغ ولایت، ص ۳۸ (۶) **آفتاب ولایت، ص ۱۳۱ (سوره بقره، آیه ۱۴۸). (۷) **فروغ ولایت، ص ۸۶ (مستدرک حاکم، ج ۳، ص ۱۴، استیعاب، ج ۳، (۸) ص ۳۵) **فروغ ولایت، ص ۱۴۱ (سوره مائده، آیه ۶۷) (۹)

**فروغ ولایت، ص ۶۹۷ (۱۰) **فروغ ولایت، ص ۶۹۷ (بحارالانوار، نقل از مالی، ج ۹، ص ۶۵۰) (۱۱) **فروغ ولایت، ص ۶۹۷ (۱۲)

زیارت امیرالمؤمنین حضرت علی علیه السلام

زیارتی است که شیخ مفید و شهید و سید بن طاوس و دیگران ذکر کرده‌اند و کیفیت آن چنان است که هرگاه اراده زیارت نمائی غسل کن و دو جامه پاک بپوش و به چیزی از بوی خوش خود را خوشبو کن و اگر نیابی و نکنی نیز مجزی است و چون از خانه بیرون آمدی بگو: اللَّهُمَّ إِنِّي خَرَجْتُ مِنْ مَنزِلِي أُنْعِي فَضْلَكَ، وَأَزُورُ وَصِيَّ نَبِيِّكَ صَلَوَاتِكَ عَلَيْهِمَا، اللَّهُمَّ فَيَسِّرْ ذَلِكْ لِي وَ سَبِّبِ الْمَزَارَ لَهُ وَ أَخْلُفْنِي فِي عَاقِبَتِي وَ خُزَانَتِي بِأَحْسَنِ الْخِلَافَةِ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ پس روانه شو درحالی که زیارت گویا باشد به ذکر: الْحَمْدُ لِلَّهِ وَ سُبْحَانَ اللَّهِ وَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ چون رسیدی به خندق کوفه بایست و بگو: اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ، أَهْلَ الْكِبْرِيَاءِ وَ الْمَجْدِ وَ الْعِظَمَةِ، اللَّهُ أَكْبَرُ أَهْلَ الْكِبْرِيَاءِ وَ التَّقْدِيسِ وَ التَّشْبِيحِ وَ الْأَلَاءِ، اللَّهُ أَكْبَرُ مِمَّا أَخَافُ وَ أَخْذِرُ، اللَّهُ أَكْبَرُ عِمَادِي وَ عَلَيْهِ أَتَوَكَّلُ، اللَّهُ أَكْبَرُ رَجَائِي وَ إِلَيْهِ أُنِيبُ، اللَّهُمَّ أَنْتَ وَلِيُّ نِعْمَتِي وَ الْقَادِرُ عَلَى طَلِبَتِي تَعَلَّمْ حَاجَتِي وَ مَا تُضَجِرُهُ هِيَ وَاجِسُ الصُّدُورِ، وَ حَوَاطِرِ النُّفُوسِ، فَاسْتَلِكْ بِمُحَمَّدٍ الْمُصِطَفَى الَّذِي قَطَعْتَ بِهِ حَجَجَ الْمُحْتَجِّينَ، وَ عِذَرَ الْمُعْتَذِرِينَ وَ جَعَلْتَهُ رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ، أَنْ لَا تَحْرِمَنِي ثَوَابَ زِيَارَتِهِ وَ لِيكَ، وَ أَخِي نَبِيِّكَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ قَضِيئِهِ، وَ تَجْعَلَنِي مِنْ وَفْدِهِ الصَّالِحِينَ وَ شَيْعَتِهِ الْمُتَّقِينَ، بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ وَ چون نمودار شود برای تو قُبَّه شریفه آن حضرت بگو: الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى مَا اخْتَصَنِي بِهِ مِنْ طِيبِ الْمَوْلِدِ، وَ اسْتَخْلَصَنِي إِكْرَامًا بِهِ مِنْ مَوْلَاةِ الْأَبْرَارِ، السَّفَرَةَ الْأَطْهَارِ وَ الْخَيْرَةَ الْأَغْلَامِ، اللَّهُمَّ فَتَقَبَّلْ سَعْيِي إِلَيْكَ، وَ تَضَرَّعِي بَيْنَ يَدَيْكَ، وَ اغْفِرْ لِي الذُّنُوبَ الَّتِي لَا تَخْفَى عَلَيْكَ، إِنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ الْمَلِكُ الْغَفَّارُ وَ چون به دروازه نجف برسی بگو: الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا، وَ مَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ، الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي سَيَّرَنِي فِي بِلَادِهِ وَ حَمَلَنِي عَلَى دَوَابِّهِ، وَ طَوَى لِي الْبُعِيدَ، وَ صَيَّرَ عَنِّي الْمَحْذُورَ، وَ دَفَعَ عَنِّي الْمَكْرُوهَ، حَتَّى أَقْدَمَنِي حَرَمَ أَخِي رَسُولِهِ، صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَ آلِهِ، پس داخل شهر شو و بگو: الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَدْخَلَنِي هَذِهِ الْبُقْعَةَ الْمُبَارَكَةَ الَّتِي بَارَكَ اللَّهُ فِيهَا، وَ اخْتَارَهَا لَوْصِيَّ نَبِيِّهِ، اللَّهُمَّ فَاجْعَلْهَا شَاهِدَةً لِي پس چون به درگاه اول برسی بگو: اللَّهُمَّ لِيَابِسْكَ وَقَفْتُ، وَ بِنَفَاتِكَ نَزَلْتُ، وَ بِحَبْلِكَ اعْتَصِمْتُ، وَ لِرَحْمَتِكَ تَعَرَّضْتُ، وَ بَوْلِيكَ صَلَوَاتِكَ عَلَيْهِ تَوَسَّلْتُ، فَاجْعَلْهَا زِيَارَةً مَقْبُولَةً، وَ دُعَاءً مُسْتَجَابًا پس چون به در صحن برسی بگو: اللَّهُمَّ إِنَّ هَذَا الْحَرَمَ حَرَمُكَ، وَ الْمَقَامَ مَقَامِكَ، وَ أَنَا دَخَلْتُ إِلَيْهِ أَنَا جِيكَ بِمَا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ مِنِّي وَ مِنْ سِرِّي وَ نَجْوَايَ، الْحَمْدُ لِلَّهِ الْحَنَّانِ الْمَنَّانِ، الْمُتَطَوِّلِ الَّذِي مِنْ تَطَوُّلِهِ سَيِّهَلُ لِي زِيَارَةُ مَوْلَايَ بِإِحْسَانِهِ، وَ لَمْ يَجْعَلْنِي عَنْ زِيَارَتِهِ مَمْنُوعًا، وَ لَا عَنْ وِلَايَتِهِ مَدْفُوعًا، بَلْ تَطَوَّلَ وَ مَنَحَ، اللَّهُمَّ كَمَا مَنَنْتَ عَلَيَّ بِمَعْرِفَتِهِ، فَاجْعَلْنِي مِنْ شَيْعَتِهِ، وَ أَدْخِلْنِي الْجَنَّةَ بِشَفَاعَتِهِ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ؛ پس داخل صحن شو و بگو: الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَكْرَمَنِي بِمَعْرِفَتِهِ وَ مَعْرِفَتِهِ رَسُولِهِ، وَ مَنَ فَرَضَ عَلَيَّ طَاعَتَهُ، رَحْمَةً مِنِّي لِي وَ تَطَوُّلًا مِنِّي عَلَيْهِ، وَ مَنَ عَلَيَّ بِالْإِيمَانِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَدْخَلَنِي حَرَمَ أَخِي رَسُولِهِ، وَ أَرَانِيهِ فِي عَاقِبَتِهِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي جَعَلَنِي مِنْ زُورِارِ قَبْرِ وَصِيِّ رَسُولِهِ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَ حُدَّةَ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَ أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَ رَسُولُهُ، جَاءَ بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ، وَ أَشْهَدُ أَنَّ عَلِيًّا عَبْدُ اللَّهِ، وَ أَخُو رَسُولِ اللَّهِ، اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ اللَّهُ أَكْبَرُ، وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى هِدَايَتِهِ، وَ تَوْفِيقِهِ لِمَا دَعَا إِلَيْهِ مِنْ سَبِيلِهِ، اللَّهُمَّ إِنَّكَ أَفْضَلُ مَقْصُودٍ، وَ أَكْرَمُ مَا نَبِيٍّ، وَ قَدْ آتَيْتَكَ مُتَقَرِّبًا إِلَيْكَ بِنَبِيِّكَ نَبِيِّ الرَّحْمَةِ، وَ بِأَخِيهِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيِّ بْنِ أَبِيطَالِبٍ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ، فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ لَا تُحَيِّبْ سَعْيِي وَ أَنْظِرْ إِلَيَّ نَظْرَةَ رَحِيمَةٍ تَنْعَشُنِي بِهَا، وَ اجْعَلْنِي عِنْدَكَ وَ جِيهَا فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ، وَ مِنَ الْمُقَرَّبِينَ. وَ چون به در رواق برسی بایست و بگو: السَّلَامُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ أَمِينِ اللَّهِ عَلَى وَحْيِهِ، وَ عَزَائِمِ أَمْرِهِ، الْخَاتِمِ لِمَا سَبَقَ، وَ الْفَاتِحِ لِمَا سَيُّقُبَلُ، وَ الْمُهَيِّمِ عَلَى ذَلِكَ كُلِّهِ، وَ رَحْمَتِهِ اللَّهُ وَ بَرَكَاتِهِ، وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ. پس داخل رواق شو و در وقت داخل شدن پای راست را مقدم دار و بایست بر در حرم و بگو: أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَ حُدَّةَ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَ أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَ رَسُولُهُ، جَاءَ بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِهِ وَ صَدَقَ الْمُرْسَلِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ

اللَّهُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ وَخَيْرَتَهُ مِنْ خَلْقِهِ، السَّلَامُ عَلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَبْدِ اللَّهِ وَآخِي رَسُولِ اللَّهِ، يَا مَوْلَايَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ، عَبْدُكَ وَابْنُ عَبْدِكَ وَابْنُ أُمِّكَ، جَاءَكَ مُسْتَجِيرًا بِذِمَّتِكَ، فَاصْبِرْ لِي حَزْمًا إِلَى حَزْمِكَ، مُتَوَسِّلًا إِلَى اللَّهِ تَعَالَى بِكَ، ءَأَدْخُلُ يَا مَوْلَايَ، ءَأَدْخُلُ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ، ءَأَدْخُلُ يَا حُجَّةَ اللَّهِ، ءَأَدْخُلُ يَا أَمِينَ اللَّهِ، ءَأَدْخُلُ يَا مَلَائِكَةَ اللَّهِ. الْمُقِيمِينَ فِي هَذَا الْمَشْهَدِ يَا مَوْلَايَ، أَتَأْذُنُ لِي بِالدُّخُولِ، أَفْضَلُ مَا أَذْنْتُ لِأَحَدٍ مِنْ أَوْلِيَائِكَ، فَإِنْ لَمْ أَكُنْ لَهُ أَهْلًا، فَانْتِ أَهْلٌ لِذَلِكَ. پس عتبه را ببوس و مقدم دار پای راست را پیش از پای چپ و داخل شو و در حال داخل شدن بگو بِسْمِ اللَّهِ وَبِاللَّهِ، وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَعَلَى مِلَّةِ رَسُولِ اللَّهِ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وَارْحَمْنِي وَتُبْ عَلَيَّ، إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ پس برو تا محاذی قبر مطهر شوی و توقف نما پیش از رسیدن به قبر و رو به قبر کن و بگو: السَّلَامُ مِنَ اللَّهِ عَلَى مُحَمَّدٍ رَسُولِ اللَّهِ، أَمِينَ اللَّهِ عَلَى وَحْيِهِ وَرِسَالَاتِهِ، وَعَزَائِمِ أَمْرِهِ، وَمَعْدِنِ الْوَحْيِ وَالتَّنْزِيلِ، الْخَاتِمِ لِمَا سَبَقَ، وَالْفَاتِحِ لِمَا سَيُتَقَبَلُ، وَالْمُهَيِّمِ عَلَى ذَلِكَ كُلِّهِ الشَّاهِدِ عَلَى الْخَلْقِ، السَّرَّاجِ الْمُنِيرِ، وَالسَّلَامُ عَلَيْهِ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآهْلِ بَيْتِهِ الْمُظْلُومِينَ أَفْضَلَ وَأَكْمَلَ وَأَرْفَعَ، وَأَشْرَفَ مَا صَلَّيْتَ عَلَى أَحَدٍ مِنْ أَنْبِيَائِكَ وَرُسُلِكَ وَأَصِيفِيَّائِكَ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَبْدِكَ، وَخَيْرِ خَلْقِكَ بَعْدَ نَبِيِّكَ، وَآخِي رَسُولِكَ وَوَصِيِّ حَبِيبِكَ، الَّذِي انْتَجَبْتَهُ مِنْ خَلْقِكَ، وَالِدِّ الدَّلِيلِ عَلَى مَنْ بَعَثْتَهُ بِرِسَالَاتِكَ، وَدِيَّانِ الدِّينِ بِعَدْلِكَ، وَفَضْلِ قَضَائِكَ بَيْنَ خَلْقِكَ، وَالسَّلَامُ عَلَيْهِ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى الْأَثَمَةِ مِنْ وُلْدِهِ، الْقَوَّامِينَ بِأَمْرِكَ مِنْ بَعْدِهِ، الْمُطَهَّرِينَ الَّذِينَ ارْتَضَيْتَهُمْ أَنْصَارًا لِدِينِكَ، وَحَفِظْتَهُ لِسِرِّكَ، وَشُهِدَاءَ عَلَى خَلْقِكَ، وَأَعْلَامًا لِعِبَادِكَ، صَلِّ لِمَوَاتِكَ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ، السَّلَامُ عَلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيِّ بْنِ أَبِيطَالِبٍ، وَوَصِيِّ رَسُولِ اللَّهِ وَحَلِيفَتِهِ، وَالْقَائِمِ بِأَمْرِهِ مِنْ بَعْدِهِ، سَيِّدِ الْوَصِيِّينَ، وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَى فَاطِمَةَ بِنْتِ رَسُولِ اللَّهِ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، سَيِّدَةِ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ، السَّلَامُ عَلَى الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ، سَيِّدَيْ شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ مِنَ الْخَلْقِ أَجْمَعِينَ، السَّلَامُ عَلَى الْأَثَمَةِ الرَّاشِدِينَ، السَّلَامُ عَلَى الْأَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِينَ، السَّلَامُ عَلَى الْأَثَمَةِ الْمُسْتَوْدَعِينَ، السَّلَامُ عَلَى خَاصَّةِ اللَّهِ مِنْ خَلْقِهِ، السَّلَامُ عَلَى لُمْتَوَسَّمِينَ، السَّلَامُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ قَامُوا بِأَمْرِهِ، وَوَارَازُوا أَوْلِيَاءَ اللَّهِ، وَخَافُوا بِخَوْفِهِمُ السَّلَامُ عَلَى الْمَلَائِكَةِ الْمُقَرَّبِينَ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ. پس برو تا بایستی نزدیک قبر و رو به قبر و پشت به قبله کن و بگو: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا صَفْوَةَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا إِمَامَ الْهُدَى السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عَلَمَ التَّقَى، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْوَصِيُّ الْبُرِّ التَّقِيُّ النَّقِيُّ الْوَفِيُّ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عَمُودَ الدِّينِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا سَيِّدَ الْوَصِيِّينَ، وَآمِينَ رَبَّ الْعَالَمِينَ، وَدِيَّانَ يَوْمِ الدِّينِ، وَخَيْرِ الْمُؤْمِنِينَ، وَسَيِّدِ الصَّادِقِينَ، وَالصَّفْوَةَ مِنْ سُلَالَةِ النَّبِيِّينَ، وَبَابَ حِكْمَةِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، وَخَازِنَ وَحْيِهِ، وَعَيْبَةَ عِلْمِهِ، وَالنَّاصِحَ لِأَمَّةِ نَبِيِّهِ، وَالتَّالِيَّ لِرَسُولِهِ، وَالْمُوَاسِيَ لَهُ بِنَفْسِهِ، وَالنَّاطِقَ بِحُجَّتِهِ، وَالذَّاعِيَ إِلَى شَرِيعَتِهِ، وَالْمَاضِيَ عَلَى سُنَّتِهِ، اللَّهُمَّ إِنِّي شَهِدْتُ أَنَّهُ قَدْ بَلَغَ عَنْ رَسُولِكَ مَا حُمِّلَ، وَرَعَى مَا اسْتَحْفِظَ، وَحَفِظَ مَا اسْتَوْدَعَ، وَحَلَّلَ حَلَالَكَ، وَحَرَّمَ حَرَامَكَ، وَأَقَامَ أَحْكَامَكَ، وَجَاهَدَ النَّاكِثِينَ فِي سَبِيلِكَ وَالْقَاسِطِينَ فِي حُكْمِكَ، وَالْمَارِقِينَ عَنْ أَمْرِكَ، صَابِرًا مُحْتَسِبًا، لَا تَأْخُذُ بِكَ لَوْمَةٌ لَأَنَّهُمْ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيْهِ أَفْضَلَ مَا صَلَّيْتَ عَلَى أَحَدٍ مِنْ أَوْلِيَائِكَ وَأَصِيفِيَّائِكَ وَأَوْصِيَاءِ أَنْبِيَائِكَ، اللَّهُمَّ هَذَا قَبْرُ وَلِيِّكَ، الَّذِي فَرَضْتَ طَاعَتَهُ، وَجَعَلْتَ فِي أَعْنَاقِ عِبَادِكَ مُبَايَعَتَهُ، وَخَلِيفَتِكَ الَّذِي بِهِ تَأْخُذُ وَتُعْطَى وَبِهِ تُثِيبُ وَتُعَاقِبُ، وَقَدْ فَصِدْتَهُ طَمَعًا لِمَا أَعْدَدْتَهُ لِأَوْلِيَائِكَ، فَبِعَظِيمِ قَدْرِهِ عِنْدَكَ، وَجَلِيلِ خَطَرِهِ لَدَيْكَ، وَقُرْبِ مَنَزَلَتِهِ مِنْكَ، صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَافْعَلْ بِي مَا أَنْتَ أَهْلُهُ، فَإِنَّكَ أَهْلُ الْكَرَمِ وَالْجُودِ، وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَوْلَايَ، وَعَلَى ضَجِيعَتِكَ آدَمَ وَنُوحَ، وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ. پس ضريح را ببوس و در جانب سر بایست و بگو: يَا مَوْلَايَ إِلَيْكَ وَفُودِي وَبِكَ اتَّوَسَّلُ إِلَى رَبِّي فِي بُلُوغِ مَقْصُودِي وَأَشْهَدُ أَنَّ الْمُتَوَسَّلَ بِكَ غَيْرُ خَائِبٍ، وَالطَّالِبُ بِكَ عَنْ مَعْرِفَتِهِ غَيْرُ مُزْدَوْدٍ، إِلَّا بِقَضَاءِ حَوَائِجِهِ، فَكُنْ لِي شَفِيعًا إِلَى اللَّهِ رَبِّكَ وَرَبِّي فِي قَضَاءِ حَوَائِجِي وَتَيْسِيرِ أُمُورِي وَكَشْفِ شِدَّتِي وَغُفْرَانِ ذَنْبِي وَسَيِّئَاتِي وَتَطْوِيلِ عُمرِي وَإِعْطَاءِ سُؤْلِي فِي آخِرَتِي وَدُنْيَايَ، اللَّهُمَّ الْعَنْ قَتْلَةَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، اللَّهُمَّ الْعَنْ قَتْلَةَ الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ، اللَّهُمَّ الْعَنْ قَتْلَةَ الْأَثَمَةِ، وَعَيْدَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا لَا تُعَدُّهُ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ، عَذَابًا كَثِيرًا لَا انْقِطَاعَ لَهُ، وَلَا أَجَلَ وَلَا أَمِيدَ بِمَا شَاقُّوا وَأُولَاءَ أَمْرِكَ، وَأَعِدَّ لَهُمْ عَذَابًا لَمْ تُحَلِّهْ بِأَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ، اللَّهُمَّ وَأَدْخِلْ عَلَى قَتْلَةِ أَنْصَارِ رَسُولِكَ، وَعَلَى قَتْلَةِ أَمِيرِ

الْمُؤْمِنِينَ، وَعَلَى قَتْلِهِ الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ، وَعَلَى قَتْلِهِ أَنْصَارِ الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ، وَقَتْلَهُ مَنْ قُتِلَ فِي وِلَايَةِ آلِ مُحَمَّدٍ أَجْمَعِينَ، عَذَابًا أَلِيمًا مُضَاعَفًا فِي أَسْفَلِ دَرَكٍ مِنَ الْجَحِيمِ، لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ، وَهُمْ فِيهِ مُنْجَسُونَ مُلْعُونُونَ نَاكِسُونَ رُؤُسِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ، قَدْ عَايَنُوا النَّدَامَةَ وَالْخِزْيَ الطَّوِيلَ لِقَتْلِهِمْ عِتْرَةَ أَنْبِيَائِكَ وَرُسُلِكَ، وَاتَّبَاعَهُمْ مِنْ عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ، اللَّهُمَّ الْعَنَّهُمْ فِي مُشْتَسَّرِ السَّرِّ وَظَاهِرِ الْعَلَانِيَةِ فِي أَرْضِكَ وَسَمَائِكَ، اللَّهُمَّ اجْعَلْ لِي قَدَمَ صِدْقٍ فِي أَوْلِيَاءِكَ، وَحَبِّبْ إِلَيَّ مَشَاهِدَهُمْ وَمُشْتَقَرَّهُمْ، حَتَّى تُلْحِقَنِي بِهِمْ، وَتَجْعَلَنِي لَهُمْ تَبَعًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. پس ضریح را بپوش و پشت به قبله بایست و رو به جانب قبر امام حسین علیه السلام کن و بگو: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنِي رَسُولِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنِي أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنِي فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ، سَيِّدَةِ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا الْأَيْمَةِ الْهَادِينَ الْمُهَيِّدِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا صَرِيحَ الدَّمْعِيَةِ السَّاكِبِيَةِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا صَاحِبَ الْمُصِيبَةِ الرَّائِبَةِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ وَعَلَى جَدِّكَ وَأَبِيكَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ وَعَلَى أُمِّكَ وَأَخِيكَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ وَعَلَى الْأَيْمَةِ مِنْ ذُرِّيَّتِكَ وَبَنِيكَ، أَشْهَدُ لَقَدْ طَيَّبَ اللَّهُ بِكَ الثَّرَابَ، وَأَوْضَحَ بِكَ الْكِتَابَ، وَجَعَلَكَ وَأَبَاكَ، وَجَدَّكَ وَأَخَاكَ، وَبَنِيكَ عِبْرَةً لِأُولَى الْأَلْبَابِ، يَا بَنِي الْمِيَامِينَ الْأَطْيَابِ الثَّلَاثِينَ الْكِتَابِ، وَجَهَّتْ سِيْلَامِي إِلَيْكَ، صِيْلَوَاتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْكَ، وَجَعَلَ أَفْنِدَةً مِنَ النَّاسِ تَهْوَى إِلَيْكَ، مَا خَابَ مَنْ تَمَسَّكَ بِكَ، وَلَجَأَ إِلَيْكَ. پس برو نزد پای قبر بایست و بگو: السَّلَامُ عَلَى أَبِي الْأَيْمَةِ، وَخَلِيلِ الثُّبُوءِ، وَالْمَخْصُوصِ بِالْأُخُوَّةِ، السَّلَامُ عَلَى يَعْسُوبِ الدِّينِ وَالْإِيمَانِ، وَكَلِمَةِ الرَّحْمَنِ، السَّلَامُ عَلَى مِيزَانِ الْأَعْمَالِ، وَمَقْلَبِ الْأَحْوَالِ، وَسَيِّفِ ذِي الْجَلَالِ، وَسَاقِي السَّلْسِيلِ الزُّلَالِ، السَّلَامُ عَلَى صَالِحِ الْمُؤْمِنِينَ، وَوَارِثِ عِلْمِ النَّبِيِّينَ، وَالْحَاكِمِ يَوْمَ الدِّينِ، السَّلَامُ عَلَى شَجَرَةِ التَّقْوَى وَسَامِعِ السَّرِّ وَالنَّجْوَى السَّلَامُ عَلَى حُجْبَةِ اللَّهِ الْبَالِغَةِ، وَنِعْمَتِهِ السَّابِغَةِ، وَنِعْمَتِهِ الدَّامِغَةِ، السَّلَامُ عَلَى الصَّرَاطِ الْوَاضِحِ، وَالنَّجْمِ اللَّائِحِ، وَالْأَمَامِ النَّاصِحِ، وَالزَّنَادِ الْقَادِحِ، وَرَحْمَةِ اللَّهِ وَبَرَكَاتِهِ، پس بگو: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيِّ بْنِ أَبِيطَالِبٍ، أَخِي نَبِيِّكَ، وَوَلِيِّهِ وَنَاصِرِهِ، وَوَصِيِّهِ وَوَزِيرِهِ، وَمُشْتَوَدِعِ عِلْمِهِ، وَمَوْضِعِ سِرِّهِ، وَبَابِ حِكْمَتِهِ، وَالنَّاطِقِ بِحُجَّتِهِ، وَالِدَاعِي إِلَى شَرِيْعَتِهِ، وَخَلِيفَتِهِ فِي أُمَّتِهِ، وَمُفْرَجِ الْكَرْبِ عَنْ وَجْهِهِ، قَاصِمِ الْكُفْرَةِ، وَمُزْغِمِ الْفَجْرِ، الَّذِي جَعَلْتَهُ مِنْ نَبِيِّكَ بِمَنْزِلَةِ هَارُونَ مِنْ مُوسَى اللَّهُمَّ وَال مَنْ وَالَاهُ، وَعَادِ مَنْ عَادَاهُ، وَأَنْصِرْ مَنْ نَصَرَهُ، وَأَخْذُلْ مَنْ خَذَلَهُ، وَالْعَنْ مَنْ نَصَبَ لَهُ مِنَ الْأَوْلِيَاءِ وَالْآخِرِينَ، وَصَلِّ عَلَيْهِ أَفْضَلَ مَا صَلَّيْتَ عَلَى أَحَدٍ مِنْ أَوْصِيَاءِ أَنْبِيَائِكَ، يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ

زیارت حضرت آدم

پس برگرد به جانب سر از برای زیارت حضرت آدم علیه السلام و نوح علیه السلام و در زیارت آدم بگو: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا صَفِيَّ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَبِيَّ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَمِينَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا خَلِيفَةَ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا الْبَشَرِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ وَعَلَى رُوحِكَ وَبَدَنِكَ، وَعَلَى الطَّاهِرِينَ مِنْ وُلْدِكَ وَذُرِّيَّتِكَ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ صَلَوةً لَا يُحْصِيهَا إِلَّا هُوَ، وَرَحْمَةً اللَّهُ وَبَرَكَاتُهُ.

زیارت حضرت نوح

السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَبِيَّ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا صَفِيَّ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا شَيْخَ الْمُرْسَلِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَمِينَ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ، صَلَواتُ اللَّهِ وَسَلَامُهُ عَلَيْكَ، وَعَلَى رُوحِكَ وَبَدَنِكَ، وَعَلَى الطَّاهِرِينَ مِنْ وُلْدِكَ، وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ.

نماز زیارت حضرت امیرالمومنین علی علیه السلام

نماز زیارت امیرالمومنین دو رکعت می باشد بدین گونه که در رکعت اول بعد از سوره فاتحه کتاب سوره الرحمن بخوان و در رکعت دوم سوره یس و بعد از نماز تسبیح حضرت فاطمه زهرا علیها السلام را بخوان و طلب آمرزش از خدا بکن و از برای خود

دعا کن و بگو: اللَّهُمَّ إِنِّي صَلَّيْتُ هَاتَيْنِ الرَّكْعَتَيْنِ، هَدِيَّةً مِنِّي إِلَى سَيِّدِي وَمَوْلَايَ، وَلِيَّكَ وَأَخِي رَسُولِكَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، وَسَيِّدِ الْوَصِيِّينَ عَلِيَّ بْنِ أَبِيطَالِبٍ صِلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَعَلَى آلِهِ، اللَّهُمَّ فَصِّلْ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلَ مُحَمَّدٍ، وَتَقَبَّلْ مِنِّي وَأَجْزِنِي عَلَى ذَلِكَ جَزَاءَ الْمُحْسِنِينَ، اللَّهُمَّ لَكَ صِلَاةٌ وَلَكَ رَكْعَةٌ وَلَكَ سَجْدَةٌ، وَخِدَاكَ لَا شَرِيكَ لَكَ، لِأَنَّكَ لَا تَكُونُ الصَّلَاةُ وَالرُّكُوعُ وَالسُّجُودُ إِلَّا لَكَ، لِأَنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَتَقَبَّلْ مِنِّي زِيَارَتِي وَاعْطِنِي سُؤْلِي بِمُحَمَّدٍ وَإِلِهِ الطَّاهِرِينَ.

نماز زیارت حضرت آدم و حضرت نوح علیهما السلام

چهار رکعت دیگر را هدیه آدم علیه السلام و نوح علیه السلام گردان پس سجده شکر بجا آور و در سجده بگو: اللَّهُمَّ إِلَيْكَ تَوَجَّهْتُ وَبِكَ اعْتَصِمْتُ، وَعَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ، اللَّهُمَّ أَنْتَ ثَقْتِي وَرَجَائِي فَمَا كَفِنِي مَا أَهَمَّنِي وَمَا لَا يَهْمُنِي وَمَا أَنْتَ أَعْلَمُ بِهِ مِنِّي عَزَّ جَارُكَ، وَخَلَّلَ ثَنَاؤُكَ، وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ، صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَقَرِّبْ فَرْجَهُمْ. پس جانب راست رو را بر زمین گذار و بگو: اِرْحَمْ ذُلِّي بَيْنَ يَدَيْكَ، وَتَضَرَّعِي إِلَيْكَ، وَوَحْشَتِي مِنَ النَّاسِ، وَأُنْسِي بِكَ يَا كَرِيمُ يَا كَرِيمُ. پس جانب چپ رو را بر زمین گذار و بگو: لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ رَبِّي حَقًّا حَقًّا، سَجَدْتُ لَكَ يَا رَبِّ تَعْبُدًا وَرِقًّا، اللَّهُمَّ إِنَّ عَمَلِي ضَعِيفٌ فَضَاعِفُهُ لِي يَا كَرِيمُ يَا كَرِيمُ يَا كَرِيمُ. * پس برو به سجود و صد مرتبه بگو شُكْرًا

وداع با حضرت امیرالمؤمنین علی علیه السلام

چون خواستی وداع کنی آن حضرت را بخوان این وداع را که بعد از زیارت پنجم مذکور در کتب علما نقل شده: السَّلَامُ عَلَيْكَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، أَسْتَودِعُكَ اللَّهُ وَاسْتَرْعِيكَ وَأَقْرَأُ عَلَيْكَ السَّلَامَ، آمَنَّا بِاللَّهِ وَبِالرُّسُلِ وَبِمَا جَاءَتْ بِهِ وَدَعَتْ إِلَيْهِ وَدَلَّتْ عَلَيْهِ فَكُنْتُمْ مَعَ الشَّاهِدِينَ، اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنْ زِيَارَتِي إِيَّاهُ، فَإِنَّ تَوَفِّيَتَنِي قَبْلَ ذَلِكَ، فَإِنِّي أَشْهَدُ فِي مَمَاتِي عَلَيَّ مَا شَهِدْتُ عَلَيْهِ فِي حَيَاتِي أَشْهَدُ أَنَّ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيًّا، وَالْحَسَنَ وَالْحُسَيْنَ، وَعَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ، وَمُحَمَّدَ بْنَ عَلِيٍّ وَجَعْفَرَ بْنَ مُحَمَّدٍ، وَمُوسَى بْنَ جَعْفَرٍ، وَعَلِيَّ بْنَ مُوسَى وَمُحَمَّدَ بْنَ عَلِيٍّ، وَعَلِيَّ بْنَ مُحَمَّدٍ، وَالْحَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ، وَالْحُجَّجَةَ بْنَ الْحَسَنِ، صَلَوَاتُكَ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ أَنْتَمْتِي وَأَشْهَدُ أَنَّ مَنْ قَتَلَهُمْ وَحَارَبَهُمْ مُشْرِكُونَ، وَمَنْ رَدَّ عَلَيْهِمْ فِي أَسْفَلِ دَرَكٍ مِنَ الْجَحِيمِ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مَنْ حَارَبَهُمْ لَنَا أَعْدَاءٌ وَنَحْنُ مِنْهُمْ بَرَاءٌ أَوْ، وَأَنَّهُمْ حِزْبُ الشَّيْطَانِ، وَعَلَى مَنْ قَتَلَهُمْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ، وَمَنْ شَرِكَ فِيهِمْ وَمَنْ سَرَّهَ قَتْلَهُمْ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بَعْدَ الصَّلَاةِ وَالنَّسْلِيمِ، أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَعَلِيٍّ وَفَاطِمَةَ، وَالْحَسَنَ وَالْحُسَيْنَ، وَعَلِيٍّ وَمُحَمَّدٍ، وَجَعْفَرَ وَمُوسَى وَعَلِيٍّ وَمُحَمَّدٍ، وَعَلِيٍّ وَالْحَسَنَ وَالْحُجَّجَةَ، وَلَا تَجْعَلْهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنْ زِيَارَتِي، فَإِنْ جَعَلْتَهُ فَاحْشُرْنِي مَعَ هَؤُلَاءِ الْمُسَيِّمِينَ الْأَتَمَّةَ، اللَّهُمَّ وَذَلَّلْ قُلُوبَنَا لَهُمْ بِالطَّاعَةِ وَالْمُنَاصَحَةِ وَالْمَحَبَّةِ، وَحُسْنِ الْمَوَازَرَةِ وَالنَّسْلِيمِ.

زیارت حضرت هود و صالح

السَّلَامُ عَلَى أَوْلِيَاءِ اللَّهِ وَأَصْفِيَاءِهِ، السَّلَامُ عَلَى أَمْنَاءِ اللَّهِ وَأَجْبَائِهِ، السَّلَامُ عَلَى أَنْصَارِ اللَّهِ وَخُلَفَائِهِ، السَّلَامُ عَلَى مَحَالِّ مَعْرِفَةِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَى مَسَاكِينِ ذِكْرِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَى مُطَهَّرِي أَمْرِ اللَّهِ وَنَهْيِهِ، السَّلَامُ عَلَى الدُّعَاةِ إِلَى اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَى الْمُسْتَبْتَرِينَ فِي مَرْضَاتِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَى الْمُخْلِصِينَ فِي طَاعَةِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَى الْأَدْلَاءِ عَلَى اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ وَالَاهُمْ فَقَدْ آتَى اللَّهُ، وَمَنْ عَادَاهُمْ فَقَدْ عَادَى اللَّهُ، وَمَنْ عَرَفَهُمْ فَقَدْ عَرَفَ اللَّهَ، وَمَنْ جَهِلَهُمْ فَقَدْ جَهِلَ اللَّهَ، وَمَنْ اعْتَصَمَ بِهِمْ فَقَدْ اعْتَصَمَ بِاللَّهِ، وَمَنْ تَخَلَّى مِنْهُمْ فَقَدْ تَخَلَّى مِنَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ، وَأَشْهَدُ اللَّهُ أَنِّي سَلِمْتُ لِمَنْ سَلِمْتُمْ، وَحَزْبٌ لِمَنْ حَارَبْتُمْ مُؤْمِنٌ بِسِرِّكُمْ وَعَلَانِيَتِكُمْ، مُفَوَّضٌ فِي ذَلِكَ كُلِّهِ إِلَيْكُمْ، لَعَنَّ اللَّهُ عَدُوَّ آلِ مُحَمَّدٍ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ، وَأَبْرَأُ إِلَى اللَّهِ مِنْهُمْ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ

علمای مدفون در حرم امام علی

علامه حلی

حله

چنانکه نقل است مولای متقیان علی علیه السلام در مسیر حرکت از کوفه به صفین بر تپه های بابل روی تل بزرگی ایستاد و اشاره به پیشه و نیزیاری نمود و این سخن را فرمود: اینجا شهری است و چه شهری! اصبح بن نباته از یاران نزدیک حضرت عرض کرد: یا امیرالمؤمنین! می بینم از وجود شهری در اینجا سخن می گویی، آیا در اینجا شهری بود و اکنون آثار آن از بین رفته است؟ فرمود: نه! ولی در اینجا شهری به وجود می آید که آن را «حله سیفیه» می گویند و مردی از تیره بنی اسد آن را بنا می کند و از این شهر مردمی پاک سرشت و مطهر پدید می آیند که در پیشگاه خداوند مقرب و مستجاب الدعوه می شوند.

ولادت

در شب ۲۹ رمضان ۶۴۸ قمری در این شهر فرزندی از خاندانی پاک سرشت ولادت یافت که از مقربان درگاه باری تعالی قرار گرفت. نامش حسن و معروف به آیت الله علامه حلی است. مادرش بانویی نیکوکار و عفیف، دختر حسن بن یحیی بن حسن حلی خواهر محقق حلی است و پدرش شیخ یوسف سدیدالدین از دانشمندان و فقهای عصر خویش در شهر فقاقت حله است. علامه حلی از طرف پدر به «آل مطهر» پیوند می خورد که خاندانی مقدس و بزرگ و همه اهل دانش و فضیلت و تقوا بودند. از آنها آثار و نوشته های گرانقدر به یادگار مانده که تا به امروز و در امتداد تاریخ مورد استفاده دانش پژوهان قرار گرفته است. آل مطهر به قبیله بنی اسد که بزرگترین قبیله عرب در شهر حله است پیوند می خورند که مدت زمانی حکومت و سیادت از آنها بود. حسن بن یوسف پس از آموختن کتاب وحی و خط، کم کم آمادگی فراگیری دانشها را در خود تقویت نمود و در مراحل اولیه تحصیل مقدمات و مبادی علوم را در محضر پدر فاضل و فقیه خود آموخت و به سبب کسب این همه فضیلتها و نیکی ها در سنین کودکی به لقب «جمال الدین» (زینت و زیبایی دین) در بین خانواده و دانشمندان مشهور گشت.

اساتید

جمال الدین حسن در شهر حله بزیست و در محضر فقها، متکلمان و فلاسفه والامقام با کمال ادب زانو زد و از روح بلند معنوی و اخلاق و دانش آنان بهره کافی برد و خویشتن را به دانش و تهذیب نفس آراست و به تمام فنون و علوم مسلح گردید و از دست آنان به دریافت اجازه نامه اجتهادی و نقل حدیث مفتخر گردید. حال به اختصار به نام چند نفر از اساتید بزرگوار وی اشاره می کنیم: شیخ یوسف سدید الدین (پدر ارجمند او)، محقق حلی (۶۰۲ ۶۷۶ ق) خواجه نصیر الدین طوسی (۵۹۷ ۶۷۲ ق)، سید رضی الدین علی بن طاووس (۵۸۹ ۶۶۴ ق)، سید احمد بن طاووس (متوفی به سال ۶۷۳ ق)، یحیی بن سعید حلی (متوفی به سال ۶۹۰)، مفید الدین محمد بن جهم حلی و... جمال الدین حسن، ستاره پر فروغ «آل مطهر» و شهر فقاقت حله هنوز مدت زمانی از تحصیلش نگذشته بود که با ذوق سرشار خدادادی و علاقه وافر، به تمام دانشهای بشری مانند فقه و حدیث، کلام و فلسفه، اصول فقه، منطق، ریاضیات و هندسه مسلح گردید و تجربه لازمه را به دست آورد. آوازه فضل و دانش وی به سرعت در سرزمین حله و دیگر شهرها پیچید و در مجالس درس و محیط فرهنگی نام مقدسش را به نیکی و احترام یاد می کردند و «علامه» اش می خواندند. علامه حلی چون خورشید فروزان در آسمان فقاقت درخشید و دیگران از نور وجودش استفاده کردند. در شهر حله حوزه درس تشکیل داد و

علاقمندان و تشنه کامان معارف و علوم اهل بیت علیهم السلام از گوشه و کنار جذب آن شدند و از دریای بی کرانش سیراب گشتند. یکی از دانشمندان می گوید: علامه حلی نظیری ندارد نه پیش از زمان خودش و نه بعد از آن. کسی که در مجلس درس او پانصد مجتهد تربیت شد.

شاگردان

از جمله فرزندان و ستارگانی که در محضرش زانو زدند و از انفاس پاک و مکتب پر بار فقهی، کلامی و روح بلندش بهره ها بردند و از دست مبارکش به دریافت اجازه نامه اجتهادی و نقل حدیث مفتخر شدند اینان بودند: فرزند عزیز و نابغه اش محمد بن حسن بن یوسف حلی معروف به «فخر المحققین» (۶۸۲-۷۷۱ ق)، سید عمید الدین عبدالمطلب و سید ضیاء الدین عبدالله حسینی اعرجی حلی (خواهر زادگان علامه حلی) تاج الدین سید محمد بن قاسم حسینی معروف به «ابن معیه» (متوفی ۷۷۶ ق)، رضی الدین ابوالحسن علی بن احمد حلی (متوفی ۷۵۷ ق)، قطب الدین رازی (متوفی ۷۷۶ ق) سید نجم الدین مهنا بن سنا مدنی، تاج الدین محمود بن مولا، تقی الدین ابراهیم بن حسین آملی و محمد بن علی جرجانی.

مرجعیت

بعد از رحلت محقق حلی در سال ۶۷۶ ق که زعامت و مرجعیت شیعیان را به عهده داشت شاگردان ممتاز وی و فقها و دانشمندان حله به دنبال فقیه و مجتهدی بودند که خصوصیات مرجعیت و زعامت را دارا باشد تا او را به عنوان مرجع تقلید معرفی کنند. آنان تنها علامه حلی را که از شاگردان برجسته و دست پرورده مکتب فقهی محقق حلی بود و فقها و مجتهدان بنام آن روزگار در حوزه درس وی شرکت می کردند شایسته مرجعیت و پیشوایی دین می شناختند و این در زمانی بود که فقط ۲۸ بهار از عمر شریف علامه گذشته بود. این امر حاکی از نبوغ و شخصیت والای اوست که در این سنین تمام دانشها و فضایل اخلاقی و کرامتهای معنوی و انسانی را به کمال رسانده و از دیگر عالمان و مجتهدان برتری جسته و به مقام شامخ مرجع تقلید و فتوا در احکام شرع مقدس اسلام نایل گشته بود. آری پس از رحلت محقق حلی زعامت و مرجعیت شیعیان به علامه حلی منتقل گردید و این بار امانت الهی بر دوش با کفایت او گذاشته شد. بدین سبب به لقب مقدس و شریف «آیت الله» مشهور گردید؛ که در آن روزگار تنها او به این لقب خوانده می شد و هر کس آیت الله می گفت منظورش علامه حلی بود. حضور فقیه یگانه عصر علامه حلی در ایران و مرکز حکومت مغولان خیر و برکت بود و با زمینه هایی که حاکم مغول برای وی به وجود آورده بود کمال بهره را برد و به دفاع از امامت و ولایت ائمه معصومین علیهم السلام برخاست. از این رو بزرگترین جلسه مناظره با حضور اندیشمندان شیعی و علمای مذاهب مختلف برگزار شد. از طرف علمای اهل سنت خواجه نظام الدین عبدالملک مراغه ای که از علمای شافعی و داناترین آنها بود برگزیده شد. علامه حلی با وی در بحث امامت مناظره کرد و خلافت بلافصل مولا علی علیه السلام بعد از رسالت پیامبر اسلام را ثابت نمود و با دلیلهای بسیار محکم برتری مذهب شیعه امامیه را چنان روشن ساخت که جای هیچ گونه تردید و شبهه ای برای حاضر باقی نماند.

دربار سلطان خدا بنده

پس از جلسات بحث و مناظره و اثبات حقانیت مذهب اهل بیت عصمت و طهارت علیهم السلام اولجایتو (حاکم عصر وی از پادشاهان مغول) مذهب شیعه را انتخاب کرد و به لقب «سلطان محمد خدا بنده» معروف گشت. پس از اعلان تشیع وی، در سراسر

ایران مذهب اهل بیت منتشر شد و سلطان به نام دوازده امام خطبه خواند و دستور داد در تمام شهرها به نام مقدس ائمه معصومین علیهم السلام سکه زنند و سر در مساجد و اماکن مشرفه به نام ائمه مزین گردد. علامه حلی پس از یک دهه تلاش و خدمات ارزنده فرهنگی و به اهتزاز در آوردن پرچم ولایت و عشق و محبت خاندان طهارت علیهم السلام در سراسر قلمرو مغولان در ایران، در سال ۷۱۶ ق. بعد از مرگ سلطان محمد خدا بنده، به وطن خویش سرزمین حله برگشت و در آنجا به تدریس و تألیف مشغول گردید و تا آخر عمر منصب مرجعیت و فتوا و زعامت شیعیان را به عهده داشت.

تالیف و تدریس

تدریس و تألیف هر یک فضیلت بسیار مهمی برای رادمردان عرصه دانش است و علامه شخصیتی بود که در این دو جنبه از دیگر محققان و دانشوران پیشی گرفت و سرآمد روزگار شد. چنانکه گفته اند: علامه حلی زمانی از نوشتن کتابهای حکمت و کلام فارغ شد و به تألیف کتابهای فقهی پرداخت که از عمر مبارکش بیش از ۲۶ سال نگذشته بود. او در رشته های گوناگون علوم کتابهای زیادی دارد که اگر در مجموعه ای جمع آوری شود دایره المعارف و کتابخانه بسیار ارزشمندی خواهد شد. یکی از دانشمندان می نویسد: «اگر به نوشته های علامه دقت کنید پی خواهید برد که این مرد از طرف خداوند تأیید شده است، بلکه نشانه ای از نشانه های خداست. چنانچه نوشته های وی بر ایام عمرش از ولادت تا وفات تقسیم شود سهم هر روز یک دفترچه بزرگ می شود.»

الف) آثار فقهی: منتهی المطلب فی تحقیق المذهب، تلخیص المرام فی معرفه الاحکام، غایه الاحکام فی تصحیح تلخیص المرام و..... ب) آثار اصولی: النکة البدیعه فی تحریر الذریعه، غایه الوصول و ایضاح السبل و..... ج) آثار کلامی و اعتقادی: منهاج الیقین، کشف المراد، انوار الملکوت فی شرح الیاقوت و..... د) آثار حدیثی: استقصاء الاعتبار فی تحقیق معانی الاخبار، مصابیح الانوار، الدرر و المرجان فی الاحادیث الصحاح و الحسان و..... ه) آثار رجالی: خلاصه الاقوال فی معرفه الرجال، کشف المقال فی معرفه الرجال، ایضاح الاشتباه. و) آثار تفسیری: نهج الایمان فی تفسیر القرآن، القول الوجیز فی تفسیر الکتاب العزیز و ایضاح مخالفه السنه. ز) آثار فلسفی و منطقی: القواعد و المقاصد، الاسرار الخفیة، کاشف الاستار، الدرالمکنون، المقاومات، حل المشكلات و..... ح) آثار ارزنده در زمینه دعا: الادعیه الفاخره المنقوله عن الائمة الطاهره و منهاج الصلاح فی اختصار المصباح. ط) آثار ادبی: کشف المکنون من کتاب القانون، بسط الکافیة، المقاصد الوافیة بفوائد القانون و الکافیة و..... مرحوم علامه با اندیشه و فکر موج خویش علاوه بر تحولی که در فقه ایجاد کرد و در عصر خویش مسیر اندیشه فقها را متوجه مبانی فقه و معارف اهل بیت عصمت و طهارت علیهم السلام نمود در فنون و دانشهای دیگر چون حدیث تحول بنیادی به وجود آورد و دریچه ای به روی محققان در طول تاریخ گشود که مشعل پر فروغی فرا راه آنان شد.

تقرب به خدا

عارف فرزانه و اسوه ایمان و تقوا علامه حلی با آن همه تلاش فرهنگی و تدریس و نوشتن کتابهای ارزنده، از یاد خدا و تقرب به درگاه حق غافل نبود و موفقیت در عرصه دانش و خدمات ارزشمندی و پر بار را در سایه ارتباط معنوی و تقوای الهی می دانست. او را از زاهدترین و با تقواترین مردم معرفی کرده اند. علامه حلی پرچم ولایت را برافراشت و با تمام وجود از ولایت و رهبری صحیح دفاع کرد. این عشق سرشار به خاندان طهارت علیهم السلام با گوشت، پوست و استخوانش آمیخته بود و آنجا که در ارتباط با آنان قلم بر صفحه کاغذ می گذاشت با اخلاص برخاسته از اعماق جاننش چنین می نگاشت: بزرگترین سرچشمه دوستی و محبت اهل بیت عصمت و طهارت علیهم السلام اطاعت و پذیرش حکومت و ولایت آنهاست و قیام بر همان شیوه ای که آنان ترسیم

کردند... سفارش می‌کنم به محبت و عشق ورزی به فرزندان فاطمه زهرا علیهاالسلام. چون آنان شفاعت کنندگان ما هستند در روزی که مال و فرزندان برای ما سودی نخواهند داشت... علامه به پیروی از مولا- و مقتدایش امیر المومنین علیه السلام نواحی وسیعی را با مال و دست خود آباد کرد و برای استفاده مردم وقف نمود و این یکی از فضیلت‌های او بود که در زندگی کمتر دانشمند و فقیهی به چشم می‌خورد. شب جمعه که فرا می‌رسید بوی تربت مقدس اباعبدالله الحسین علیه السلام و عشق زیارت حضرتش، علامه را بی‌تاب می‌کرد و از حله به کربلا میکشاند. از این رو هر هفته روزهای پنجشنبه به زیارت مولا و آقايش می‌شتافت.

وفات

پایان زندگی هر کس به مرگ اوست. جز مرد حق که مرگ وی آغاز دفتر است. محرم سال ۷۲۶ ق. برای شیعیان و پیروان راستین اسلام فراموش نشدنی است. عزا و ماتم آنان افزون است. بویژه حله این سرزمین مردان پاک سرشت و عاشقان اهل بیت علیه السلام شور و ماتم بیشتری دارد. عجب تقارن و اتفاق! پاسدار بزرگ اسلام و فقیه شیعه، علامه حلی، ولادتش در ماه پر برکت و با فضیلت رمضان واقع شد و زندگی اش با خیر و برکت فراوان گردید و بعد از گذشت ۷۸ سال عمر پر بار، پرواز روحش با عشق و محبتی که به اهل بیت نبوت و رابطه ناگسستنی با ولایت داشت، در ماه شهادت به وقوع پیوست و به روح مطهر سالار شهیدان امام حسین علیه السلام پیوند خورد. در ۲۱ محرم سال ۷۲۶ قمری مرجع تقلید شیعه، فقیه و عارف فرزانه، ستاره پر فروغ آسمان علم و فقاہت، آیت الله علامه حلی دارفانی را وداع گفت و روح ملکوتی اش به سوی خدا پرواز کرد و به رضوان و لقای معبودش شتافت. غم و اندوه بر چهره همه سایه افکند. پیکر پاکش به نجف تشییع گردید و در جوار بارگاه ملکوتی مولای متقیان علی علیه السلام در حرم مطهر به خاک سپرده شد. از ایوان طلای امیر المومنین علیه السلام دری به رواق علوی گشوده است. پس از ورود به سمت راست، حجره ای کوچک دارای پنجره فولادی، مخصوص قبر شریف علامه حلی است. زائران بارگاه علوی در مقابل این حجره توقفی کرده، مرقد شریفش را زیارت می‌کنند و از روح بلندش مدد می‌جویند. مأخذ: کتاب «گلشن ابرار» تدوین جمعی از پژوهشگران حوزه علمیه قم تحت نظر پژوهشکده باقرالعلوم علیه السلام سازمان تبلیغات اسلامی.

علامه بحر العلوم

سید محمد مهدی بحر العلوم

نام های دیگر: بحر العلوم طباطبایی، محمد مهدی طباطبایی نجفی، محمد مهدی سید بحر العلوم، محمد مهدی طباطبایی، موطن: کربلا نام پدر: سید مرتضی تاریخ وفات: ۱۲۱۲ قمری محمد مهدی، فرزند سید مرتضی طباطبایی بروجردی، از نوادگان امام حسن مجتبی علیه السلام در یک خانواده روحانی و پرهیزگار، در شب جمعه از ماه شوال ۱۱۵۵ ق. ۱۱۱۳ ش. در شهر کربلای معلی پا به عرصه هستی نهاد. شبی که سید به دنیا آمد پدر وی در عالم خواب دید که امام رضا علیه السلام دستور دادند محمد بن اسماعیل بن یزید از اصحاب امام کاظم و امام رضا و امام جواد علیه السلام شمعی برفراز بام سید مرتضی (منظور خود اوست) برافروزد. وقتی محمد بن اسماعیل آن شمع را روشن کرد نوری از آن شمع به آسمان بالا رفت که نهایت نداشت. پدر از آن رویای راستین بیدار می‌شود و همزمان خبر مولود تازه رسیده را به او می‌دهند.

در محضر اساتید

او از دوران کودکی در دامن پر مهر و محبت مادر پاکدامنش و در پرتو توجهات پدر بزرگوارش سید مرتضی (متوفای ۱۲۰۴ قبه) آداب و اخلاق اسلامی خو گرفت و رفته رفته رشد یافت. پس از گذراندن دوره های علوم مقدماتی و سطح (فقه و اصول)، در آغاز بلوغ به درس خارج که از سوی پدرش تدریس می شد راه یافت و پس از پنج سال درس و بحث فشرده به مقام بلند اجتهاد نایل آمد. سید محمد مهدی همچنین در محضر اساتید بنام حوزه کربلا و نجف اشرف شرکت جست، فرهیختگان بنامی چون، محمد باقر وحید بهبهانی (۱۱۱۸-۱۲۰۸ ق)، شیخ یوسف بحرانی (۱۱۰۷-۱۱۸۶ ق)، محمد تقی دورقی نجفی (متوفی ۱۱۸۶ ق) (قو مهدی فتونی نباطی عاملی (متوفی ۱۱۸۳ ق). او حکمت و فلسفه را نزد آقا میرزا ابوالقاسم مدرس فرا گرفت و آن حکیم وارسته نیز در نزد وی درس اصول و فقه را آموخت. وحید بهبهانی در اواخر عمر خویش مردم را در مسائل و فتوهای احتیاطی به سوی سید محمد مهدی راهنمایی می کرد. و او را مجتهدی جامع الشرایط می دانست. سید در سال ۱۱۸۶ ق. به قصد زیارت مرقد مطهر امام رضا علیه السلام و دیدار با علمای بزرگ ایران وارد مشهد مقدس شد و در مدت اقامتش شش یا هفت سال خود در آن شهر، علاوه بر دیدارهای علمی با مردم و مباحثات با علما، در درس استاد میرزا مهدی اصفهانی خراسانی (۱۱۵۳-۱۲۱۸ ق) شرکت کرد و فلسفه، عقاید و کلام را از آن مرد بزرگ آموخت و بر اندوخته علمی خویش افزود. لقب (بحرالعلوم) از زبان این استاد برای اولین بار به سید محمد مهدی طباطبایی گفته شد. استاد که از هوش و استعداد او شگفت زده شده بود در حین درس خطاب به شاگرد خود می گوید: (اخوانت بحرالعلوم) یعنی تو دریای علم هستی از آن لحظه سید به این لقب معروف شد.

سفر حجاز

سید بحرالعلوم در اواخر سال ۱۱۹۳ ق راهی حجاز شد. استقبال شایان مردم و شخصیت‌های محافل علمی از او موجب شد که به مدت دو سال در کنار خانه خدا اقامت ورزد و به درس و بحث پردازد. تسلط او به فقه اهل سنت و حسن معاشرت و سخاوتش او را چنان در میان ساکنان آن دیار بخصوص اهل علم، محبوب ساخت که هر روزه شماری از مردم و دانشمندان به دیدنش می رفتند و از وی کسب فیض می نمودند. شگفت آنکه پیروان هر کدام از مذاهب چنین می پنداشتند که بحرالعلوم پای بند به مذهب ایشان است. او تمام این مدت را با تقلید گذراند و جلسه درس او در علم کلام طبق مذاهب چهارگانه دایر بود و در اواخر توقف در مکه، مذهب خود را اعلان فرمود. وقتی خبر اظهار مذهب او به گوش پیروان مذاهب دیگر رسید از اطراف به دور او ریخته، با وی به مناقشه پرداختند و او با دانش انبوه خود بر تمامی آنها برتری پیدا کرد و همه آنها را با دلیلهای قوی و منطقی به سوی حقیقت اسلام مجذوب ساخت. (تعیین و تثبیت جایگاه اعمال حج و مرکزیت دادن به مواقیت احرام به طوری که از نظر شرعی صحیح واقع شود و همچنین اصلاح مواقف حج، یکی از گامهای ارزشمند سید بحرالعلوم بود. زیرا این مکانهای مقدس قبل از او چندان مشخص نبود. علاوه بر اینها، سنگهای فرش شده در حرم را که حجاج بر آن اقامه نماز می کردند تعویض نمود و سنگهای معدنی را خارج کرد و سنگهایی را که از نظر شیعه سجده بر آنها صحیح است جایگزین نمود. از آثار معنوی حضور این مرد بزرگ در حجاز شیعه شدن امام جمعه مکه در هشتاد سالگی است.

یادی از شاگردان

این عالم با ورع شاگردانی بزرگ و نامی تربیت کرد که هر یک منشا خدمات فراوان به عالم اسلام شدند. در اینجا به نام چند تن از آنها اشاره می کنیم: ۱. شیخ جعفر نجفی معروف به کاشف الغطاء (۱۱۵۴-۱۲۲۷ ق). * ۲. سید محمد جواد عاملی معروف به صاحب مفتاح الکرامه (۱۱۶۴-۱۲۲۶ ق) * ۳. ملا احمد نراقی، مولف کتاب معراج السعاده (۱۱۸۵-۱۲۶۰ ق) * ۴. محمد باقر شفتی

رشتی، ملقب به حجه الاسلام (۱۱۷۵-۱۲۶۰ق) *۵. سید یعقوب کوه کمری (۱۱۷۶-۱۲۵۶ق) *۶. سید صدر الدین عاملی (متوفی ۱۲۶۳ق) *۷. سید دلدار علی نقوی رضوی نصیر آبادی لکهنوی (۱۱۶۶-۱۲۳۵ق) *۸. شیخ محمد ابراهیم کلباسی (۱۱۸۰-۱۲۶۲ق) *۹. زین العابدین سلماسی (متوفی ۱۲۶۶ق) *۱۰. شیخ عبدالحسین الاعم (۱۱۷۷-۱۲۴۷ق) *۱۱. سیدعلی فرزند سید محمد (۱۱۶۱-۱۲۳۱ق) *۱۲. سید قیصر محمد فرزند معصوم رضوی خراسانی (۱۱۸۰-۱۲۵۵ق) *۱۳. اسدالله کاظمی (متوفی ۱۲۳۶ق) *۱۴. ابوعلی حائری صاحب کتاب منتهی المقال (۱۱۵۹-۱۲۱۶ق) *۱۵. سید عبدالله شیر (متوفی ۱۲۴۴ق) *۱۶. شیخ محمد تقی اصفهانی ایوانکی، صاحب حاشیه معالم (متوفی ۱۲۴۸ق) *۱۷. سید محمد مجاهد، مولف کتاب المناهل (متوفی ۱۲۴۲ق) *۱۸. محسن اعرجی (متوفی ۱۲۲۷ق) *۱۹. میرزا محمد عبدالصانع نیشابوری اخباری *۲۰. شیخ حسین نجف

آثار علمی سید

آثاری که در کتابها از آنها نام برده اند- که بعضی از آنها چاپ گردیده و برخی چاپ نشده است- بدین قرار است: -المصباح فی الفقه (در سه جلد) * -الفوائد فی الاصول * -مشکاه الهدایه * -الدره النجفیه (رساله ای در فقه) * -رساله فی عصیر الزبیبی * -شرح الوافیه (در علم اصول فقه) * -تحفه الکرام (در تاریخ مکه و بیت الله الحرام) * -مناسک حج * -حاشیه بر کتاب شرایع (بحث طهارت) * -حاشیه بر کتاب (الذخیره) سبزواری. * -الدره البهیة فی نظم رووس المسائل الاصولیه * -کتاب الرجال (معروف به فوائد الرجالیه) * -دیوان شعر و رساله ای فارسی در شناخت خدا

آثار اجتماعی

با توجه به سنگینی مسوولیت های علمی سید آثار اجتماعی و معنوی گرانبهای از او مشاهده می نمایم که به نمونه هایی از آن یادگارا اشاره می کنیم: ۱. مشخص کردن مقام و جایگاه حضرت حجة بن الحسن (عج) در مسجد سهله و بناگذاری قبه ای در این جایگاه مقدس. *۲. بنا کردن گلدسته در صحن شریف علوی در طرف جنوبی و تعمیر دیوارهای صحن ها و حجره هایی که در حالی خراجی بود. *۳. ترغیب و راهنمایی نسبت به تعمیر مسجد شیخ طوسی در نجف اشرف. *۴. ایجاد کتابخانه خطی (مکتبه بحرالعلوم) *۵. بالا- آوردن ارتفاع مسجد کوفه به منظور سهولت در تطهیر و پاک نمودن آن. *۶. مشخص کردن جایگاه مسجد راس الحسین در نجف اشرف. *۷. تعیین جایگاه قبر مختار ثقفی که الان به قبر مسلم معروف است. *۸. تعیین جایگاه مرقد حضرت هود و صالح علیه السلام در نجف اشرف. *۹. اضافه کردن مقداری از اراضی به مسافت حرم مطهر و ایجاد تاسیساتی در اطراف حرم که مورد نیاز زوار بود

یادی از اشعار بحرالعلوم

سید در شعر و ادبیات فوق العاده چیره دست بود و شهرهای او در فقه و اصول و رجال از آثار گرانبهای به یادگار مانده آن دریای بی ساحل است و به نظم در آوردن نام اصحاب اجماع از سروده های اوست شعر ذیل را که در رثای سالار شهیدان علیه السلام سروده شده است، برای نمونه ذکر می کنیم: الله اکبر ماذا الحادث الجلل و قد تزلزل سهل الارض والجبل؟! ماهذه الزفرات الصاعدات اسی کانه من لهیب القلب تشتعل ما للعیون منهاالدمع جاریه منها تخد حدودا و هی تنهمل کان ففخه صورالحشر قد فیجت فالناس سکری و لاسکر و لاثمل -این چه حادثه بزرگی است که از بزرگی آن کوه و بیابان متزلزل شده است. -این ناله ها از چه بلند است! گویا ناله ها از سوز قلبها زبانه می کشند. -چه شده است که چشمه های اشک دیده ها جاری است و جویباری از

آنها بر روی رخسار می دود. -گویا صور اسرافیل دمیده شده و قیامت بر پاست و مردم مست اند در صورتی که بهوش اند و مست نیستند.

مظهر فضیلتها

سید بحرالعلوم مرد فضیلت و تقوا و نمونه ای کامل از اخلاق نیکوی انبیا بود آن معلم اخلاق و انسانیت و از مصادیق بارز اخلاق نیکو فرزانه ای است که شاگرد بلند آوازه او کاشف الغطاء در حقش چنین سروده است: جمعت من الاخلاق کل فضیله فلا فضل الا عنجنا بک صادر -همه فضایل و اخلاق شایسته را جمع کرده ای و در دنیا هیچ فضیلتی نیست مگر اینکه از حضور تو صادر شده و تو دارای آن فضیلت هستی. او از نظر تواضع در مرتبه عالی قرار داشت و برای دیگران بیش از خود احترام و ارزش قائل بود و برای مردم پدری مهربان به حساب می آمد سخن گفتن و راه رفتن او انسان را متحیر می ساخت در میان مردم که راه می رفت بیننده تصور می کرد او فرشته است برای خدا سخن می گفت و پیوسته به یاد خدا بود. او در تهذیب اخلاق در مرتبه ای قرار داشت که درک آن برای بسیاری از افراد مشکل است او کارها و ساعات فعالیتهاش را تقسیم نموده بود وقتی سیاهی شب همه جا را فرا می گرفت مقداری به تحقیق و آماده کردن مقدمات درس و بحث می گذراند و پس از آن به طرف مسجد کوفه رفت هدر آنجا به مناجات با خدا می پرداخت بحرالعلوم بر امور عبادی شاگردان خویش نیز فوق العاده اهتمام می ورزید و در صورت غفلت و کوتاهی شاگردان از این مهم بسیار رنج می برد یک بار برای چند روز تدریس را ترک فرمود: طلبه ها واسطه ای را نزد وی فرستادند تا علت تعطیلی درس را جویا شود بحرالعلوم در پاسخ او چنین فرموده بود: (در میان این جمعیت طلبه هرگز نشنیدم که در نصف شبها صدای تضرع و زاری و مناجات آنها بلند بشود با اینکه من غالب شبها در کوچه های نجف راه می روم چنین دانش پژوهانی شایسته نیستند تا برای ایشان درس بگویم.) چون طلاب این سخن را شنیدند متحول شده شبها به ناله و گریه در محضر الهی پرداختند وقتی این تحول اخلاقی در طلبه ها پدیدار شد آن جناب دوباره تدریس را شروع کردند. تلاش سید در حمایت از فقرا و محرومان را باید از شبهای تاریک و کوچه های باریک نجف اشرف و فقیران آن دیار پرسید او هر شب در کوچه های شهر می گردید و برای فقرا نان و خوردنی های دیگر می برد.

بشر عشق

به منظور درک بیشتر عظمت و بزرگی سید بحرالعلوم چند نمونه از ارتباط و دیدارهای وی با حضرت مهدی (عج) را بیان میکنیم. الف-ناقه سوار: آخوند ملا زین العابدین سلماسی از شاگردان و یاران نزدیک سید می گوید: ایامی که در جوار خانه خدا نزد سید به خدمت مشغول بودم روزی اتفاق افتاد که در خانه چیزی نداشتیم مطلب را به سید عرض کردم چیزی نفرمود از عادات جناب بحرالعلوم این بود که صبح اول وقت طوافی دور کعبه می کرد و به خانه می آمد و به اتافی که مخصوص خودش بود می رفت ما قلیان تنباکویی برای او میبردیم آن را می کشید و برای هر صنفی بر طریق مذهبش درس می گفت در آن روزی که از تنگدستی شکایت کردم چون از طواف برگشت به حسب عادت قلیان را حاضر کردم که ناگهان کسی در را کوبید سید بحرالعلوم بشدت مضطرب شد و به من گفت: قلیان را بگیرد و از اینجا بیرون بر آنگاه خود با شتاب به طرف در رفت و آن را باز کرد شخص بزرگواری در لباس عربی داخل شد و در اتاق سید نشست و سید در نهایت فروتنی و ادب دم در نشست. ساعتی نشستند و با یکدیگر سخن گفتند آنگاه برخاست و در خانه را باز کرد و دست مهمان را بوسید او را بر ناقه ای که دم در خانه خوابانده بود سوار کرد مهمان رفت و بحرالعلوم با رنگ دگرگون باز گشت و حواله ای به دست من داد و گفت: این حواله ای ست برای مرد

صرافی که در بازار صفاست نزد او برو و هر چه بر او حواله شده بگیر آن حواله را گرفتم و آن را نزد همان مرد که سید سفارش کرد برای بردم مرد چون حواله را گرفت به آن نظر نمود و آن را بوسید و گفت: برو چند باربر و کارگر بیاور پس رفتم و چهار باربر آوردم به قدری که آن چهار نفر قدرت حمل داشتند پول آن زمان را برداشتند و به منزل آوردند من فوری برگشتم نزد آن صراف که از حال او و نویسنده حواله جويا شوم که او چه کسی بود وقتی رفتم نه صرافی را دیدم و نه مغازه ای را که دیده بودم از مغازه صراف پرس و جو کردم گفتند ما اصلا در اینجا دکان صرافی ندیده ایم. ب-مانند دریا: میرزای قمی -نویسنده کتاب قوانین- می گوید: من با علامه بحرالعلوم در درس آقا وحید بهبهانی هم مباحثه بودم اغلب من برای او بحث را تقریر می کردم تا اینکه به ایران آمدم و کم کم شهرت علمی سید بحرالعلوم به همه جا رسید و من تعجب می کردم تا زمانی که خدا توفیق عنایت فرمود که برای زیارت عتبات موفق بشوم وقتی به نجف اشرف وارد شدم سید را ملاقات کردم مساله ای عنوان شد دیدم سید بحرالعلوم دریای موج و عمیقی از دانش هاست پرسیدم: آقا ما که با هم بودیم شما این مرتبه را نداشتید و از من استفاده می کردید حال شما را مانند دریا می بینم سید فرمود: میرزا این از اسرار است که به تو می گویم تا من زنده ام به کسی نگو و کتمان بدار من قبول کردم آنگاه فرمود: چگونه این طور باشم و حال آنکه آقایم (حجۀ بن الحسن عج (مرا شبی در مسجد کوفه به سینه مبارک خود چسباند. ج- تلاوت قرآن: میرزا حسین لاهیجی به نقل از شیخ زین العابدین سلماسی می گوید: روزی بحرالعلوم وارد حرم مطهر امام علی علیه السلام شد و سپس این شعر را زمزمه کرد: چه خوش است صوت قرآن ز تو دلربا شنیدن به رخت نظاره کردن سخن خدا شنیدن

وفات

سرانجام در روز ۲۴ ذیحجه (یا رجب سال ۱۲۱۲ ق) دار فانی برتافت و به عالم بالا پرواز کرد. در گذشت سید در عالم اسلام اثری عمیق برجای گذاشت و دنیای شیعه را در ماتم فرو برد. پیکر مطهر او پس از تشییع با شکوه واقامه نماز، در جنب مرقد شیخ طوسی، در نجف دفن شد.

علامه امینی

ولادت

«عبدالحسین»، پسر احمد در خاندانی همه عالم، فقیه، عابد، زاهد و ادیب، در سال ۱۳۲۰ ه. ق در تبریز متولد گشت و در خانه ای که کانون ایمان، علم، عمل و اخلاق بود، رشد نمود. آموزش های نخستین را نزد پدر بزرگوارش مرحوم میرزا محمد که عالم و فقیه بود آموخت. سپس در مدرسه طالبیه تبریز که برجسته ترین کانون دانش و فرهنگ اسلامی شیعی آن روزگار بود، به تحصیل پرداخت. ادبیات، فقه و اصول فقه را نزد فقیهان و عالمان و عارفان تبریز، چون: آیه الله سید محمد بن عبدالکریم موسوی مشهور به مولانا، آیه الله سید مرتضی بن احمد بن محمد حسینی خسرو شاهی آموخت. وی با استعداد و نبوغ عجیبی که داشت مراکز علمی آذربایجان را جهت تکمیل تحصیلات کافی ندانست و عاقبت برای ادامه ی تحصیلات عالی ی اسلامی، راهی نجف اشرف برجسته ترین کانون علمی شیعه امامیه آن روزگار شد و نزد برجسته ترین مراجع و مشایخ علمی و فقهی شیعه، به تحصیل پرداخت. علامه امینی پس از گذراندن مرحله نخست تحصیلات، به زادگاهش تبریز بازگشت و به تبلیغ، تدریس و تألیف پرداخت. تفسیر فاتحه الکتاب، نخستین اثر علمی قرآنی وی، محصول همین دوران است.

هجرت علمی دوم به نجف اشرف

علامه امینی برای کسب بیشتر دانش، مجدداً راهی نجف اشرف شد و به تحصیل و تحقیق پرداخت و سرانجام به درجه عالی اجتهاد رسید. پس از کسب درجه اجتهاد، به تدریس و تألیف روی آورد تا آنجا که در دانش اسلامی، علامه شد و در فقه، اصول، حدیث، تفسیر، کلام، تاریخ و رجال، مرجع عام و خاص گردید.

خصوصیات اخلاقی

علامه امینی روحانی کاملی بود که نور عقل شرعی به وجه احسن در وی تجلی کرد. این مرد بزرگ، از جهات عدیده مانند علو طبع، استغناء روح، بی اعتنایی به ریاست، صراحت لهجه، زبان صدق گویا، قلم و بیان شیوا و رسا، چهره جذاب و سیمای دلنشین و آراستگی به صفات کریمه از قبیل توکل، ادب، شجاعت، ابراز شخصیت در برابر مخالف و در مقام دفاع از حقیقت و امثال اینها کم نظیر بود. وی عابد و زاهد و بس فروتن بود و پارسایانه می زیست. از مظاهر مادی دنیا به دور بود، همواره در نماز و نیایش و راز و نیاز بود و به راستی که علی گونه می زیست. عشق و ایمان او به خاندان پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم، وی را بی قرار ساخته بود تا آنجا که برای زیارت حرم امام حسین علیه السلام از نجف تا کربلا پیاده می رفت. هرگز از مردم و نیازمندان غافل نبود و آنچه داشت می بخشید.

سفرهای علمی علامه امینی

علامه برای خلق الغدیر یا دایرة المعارف جاودانه امامت و ولایت علوی به پژوهشی بسیار گسترده و بی مانند دست زد. آن مرحوم نخست همه کتاب های خطی و چاپی کتابخانه های عمومی و خصوصی نجف اشرف را مطالعه کرد، از جمله همه کتاب های خطی و چاپی کتابخانه مرحوم سید محمد باقر بحر العلوم، کتابخانه مرحوم آیه الله شیخ محمد حسین کاشف الغطاء، کتابخانه شیخ فرج الله نجفی و کتابخانه حسینیه شوشتری ها. که برای مطالعه در این کتابخانه ی اخیر مرحوم علامه امینی سر شب وارد آن می شد و مدیر کتابخانه در را به روی آن مرحوم قفل می نمود و صبح روز بعد در را می گشود. مرحوم امینی سپس به مطالعه کتابخانه های کربلا پرداخت. و پس از آن به کتابخانه های کاظمیه، بغداد، سامرا، حله و بصره پرداخت و همه کتب خطی و چاپی کتابخانه های آن اماکن را مطالعه نمود. مرحوم علامه سپس برای مطالعه به ایران آمد و به مطالعه کتب خطی و چاپی کتابخانه های آستان قدس رضوی، مجلس شورای ملی در تهران، مدرسه سپهسالار در تهران، ملک در تهران، کتابخانه ملی در تهران، کتابخانه آیه الله بروجردی در بروجرد و کتابخانه سردار کابلی در کرمانشاه پرداخت. مرحوم علامه در سال ۱۳۸۰ قمری به هند رفت و به مطالعه کتب خطی و چاپی در کتابخانه های آن دیار پرداخت. در سال ۱۳۸۴ قمری علامه به سوریه رفت و به مطالعه کتابخانه های دمشق و حلب پرداخت و پس از آن در سال ۱۳۸۷ قمری راهی ترکیه شد تا به مطالعه کتاب های آن دیار بپردازد. علامه در این سیر پژوهش و مطالعه از نسخه های خطی نفیس و منحصر به فرد این کتابخانه ها نسخه برداری کرده است. مرحوم علامه، شرح این سفرهای علمی و فهرست کتب خطی و چاپی را که مطالعه و نسخه برداری کرده در دو جلد بزرگ که به صد صفحه می رسد نوشته و نام آن را ثمرات الاسفار الی الامطار نهاده است.

میراث علمی علامه امینی

تفسیر فاتحه‌الکتاب، «شهداء الفضیله»، تحقیق و تصحیح «کامل الزیارات»، «ادب الزائر لمن یمم الحائر» (آداب زیارت حرم امام حسین علیه السلام، «سیرتنا و سنتنا» (پاسخ به پرسشهای یکی از علمای حلب)، «پیوست‌هایی در فقه بر کتاب مکاسب شیخ انصاری» (خطی)، «پیوست‌هایی در اصول فقه و کتاب رسائل شیخ انصاری» (خطی)، «المقاصد العلیه فی المطالب السنیه» (در تحلیل و تفسیر برخی آیات قرآن. خطی)، «ریاض الانس» (در ادبیات، تاریخ، تفسیر، حدیث، به عربی و فارسی. خطی)، «رجال آذربایجان» (شرح حال ۲۳۴ نفر از علما، ادبا و شعرای آذربایجان. خطی)، «ثمرات الاسفار» (شرح سفرهای علمی به ایران، هند، سوریه، ترکیه و... خطی)، «العترت الطاهره فی الکتاب العزیز» (خطی)، «الغدیر فی الکتاب و السنه و الادب». علامه امینی در زمانی به نگارش اثر جاودانه خویش «الغدیر» همت گمارد که مردم را از آب به سراب هدایت می‌کردند و هزار گل داودی را در پای مناره‌ها به دار می‌کشیدند، عصری که در آن نخلها سوخته و سروها از سرما یخ زده بودند. اما علامه با قامتی بلند و استوار پا به میدان نبرد نهاد با پیراهنی از استقامت، قرآن به دست از کوجه‌های تنگ و تاریک تاریخ عبور کرد و در بلندای قله جای گرفت و با کلامی آکنده از ایمان خویش، مرزهای سرخ و خونین «غدیر» را ترسیم نمود.

وفات

سرانجام این مجاهد نستوه و اسوه علم و ایمان و عمل و اعجوبه روزگار که همه عمر پر بارش را در خدمت ایمانش سپری نمود و در عرصه عقیده و علم و عمل جهادی، بی‌مانند کرد، در بامداد روز جمعه ۲۸ ربیع الثانی سال ۱۳۹۰ قمری در حالی که کام به تربت امام حسین علیه السلام تبرک نمود و زبان به نیایش‌های امام سجاد علیه السلام گشود، در تهران جان به جان آفرین سپرد و به دیدار حق شتافت. اندکی بعد پیکر مطهرش را به نجف اشرف منتقل نموده و در کتابخانه عمومی که خود تأسیس نموده بود، واقع در حرم مولایش امیرالمومنین علیه السلام به خاک سپردند.

شیخ انصاری

نسب

(و نیز شیخ مرتضی انصاری) با عنوان کامل شیخ مرتضی بن محمد امین انصاری دزفولی از علمای شیعه در قرن ۱۳ قمری. نسب شیخ مرتضی انصاری به جابر بن عبدالله انصاری، از صحابه محمد، پیامبر اسلام می‌رسد. شیخ مرتضی فرزند محمد امین بن شمس الدین بن احمد بن نورالدین بن محمد صادق دزفولی است. [۱] پدرش شیخ محمد امین (متوفی ۱۲۴۸) از مبلغین اسلام و مادرش (متوفی ۱۲۷۹) دختر یکی از علمای عصر خود بوده‌اند. مادر مرتضی انصاری قبل از تولد وی، شیعی جعفر صادق را در عالم رویا می‌بیند که قرآنی تلا کاری شده به او داد. معبرین خوابش را و عطای قرآن را به فرزند وی صالح و بلندمرتبه تعبیر کردند. [۲]

تولد و کودکی

او در ۱۸ ذیحجه به سال ۱۲۱۴، در روز غدیر، در دزفول به دنیا آمد. والدینش به مناسبت روز تولد، او را مرتضی نامیدند. [۳] از دوران کودکی قرآن و معارف اسلامی را فراگرفت. پس از خواندن قرآن و ادبیات عرب به خواندن فقه و اصول پرداخت و در این دو رشته، در جوانی به درجه اجتهاد رسید. [۴]

تحصیلات

مرتضی ادبیات عرب و مقدمات را نزد پدرش و دانشوران دزفول گذراند و فقه و اصول و دوره سطح را نزد شیخ حسین انصاری (عموزاده‌اش) آموخت. او در سال ۱۲۳۲ به همراه پدرش به عتبات (کربلا و نجف) برای تکمیل دروس سفر کرد. شیخ مرتضی چهار سال نزد دو فقیه سید مجاهد و شریف العلماء استفاده کرد. در سال چهارم، شیخ به زادگاهش دزفول بازگشت، اما پس از یک سال در سال ۱۲۳۷ بار دیگر به عتبات بازگشت.

سفر به ایران

در سال ۱۲۴۰ شیخ عازم زیارت علی بن موسی الرضا در مشهد شد. او در این مسافرت، از حوزه‌های علمی بروجرد، اصفهان و کاشان نیز دیدن کرد و در برخی از آن حوزه‌ها مدتی اقامت گزید و در کاشان حدود ۴ سال نزد ملا احمد نراقی درس آموخت. شیخ مرتضی پس از ۴ سال اقامت در کاشان به اتفاق برادرش شیخ منصور به مشهد رسید. پس از زیارت و ۴ ماه اقامت در آنجا، به تهران رفت و مدتی نیز در تهران مقیم بود. پس از شش سال مسافرت به دزفول بازگشت و مورد استقبال اهالی قرار گرفت و چند سالی در آنجا اقامت گزید. پس از مدتی در سال ۱۲۴۹ عازم نجف شد و به تدریس در حوزه مشغول شد.

مرجعیت

از سال ۱۲۶۲ (قمری) مرجعیت عامه به آیه‌الله شیخ محمد حسن صاحب جواهر منتقل شد. در سال ۱۲۶۶ (قمری) او در لحظات آخر حیاتش در جمع بزرگان شیعه خطاب به شیخ انصاری گفت: «هذا مرجعکم من بعدی: این مرجع شما بعد از من است» و پس از در گذشتش، شیخ مرتضی مرجعیت عام شیعه را یافت. شیخ انصاری پس از شیخ علی کاشف الغطا و برادرش شیخ حسن کاشف الغطا و همچنین شیخ محمد حسن صاحب جواهر ریاست و اداره حوزه علمیه نجف را از سال ۱۲۶۶ (قمری) تا ۱۲۸۱ (قمری) به مدت ۱۵ سال به عهده داشت و شیعیان جهان از وی تقلید می‌کردند.

اساتید

شیخ محضر اساتید متعددی بهره جسته است که نام چند تن از آنان چنین است: عموش، شیخ حسین انصاری (شاگرد صاحب ریاض، تا سن ۱۷ سالگی). سید محمد مجاهد (از شاگردان آیه‌الله وحید بهبهانی) او در سنین ۱۸ سالگی، دو سال تمام از محضر او بهره جسته است. شریف العلماء مازندرانی. ملا احمد نراقی (صاحب «مستند الشیعه»)، به مدت ۴ سال تمام در کاشان. شیخ موسی کاشف الغطا به مدت یک سال. شیخ علی کاشف الغطا، به مدت ۵ سال. شیخ محمد حسن صاحب جواهر (مدت بسیار اندک).

شاگردان

نزد او شاگردان زیادی تربیت یافتند. شاگرد مستقیم شیخ بزرگوار در زمان حیات خویش بیش از هزار تن بوده است که از میان آنان شخصیت‌های نامی برجسته‌ای قرار داشتند. از آن جمله‌اند: میرزا محمد حسن شیرازی، صاحب فتوای تحریم تنباکو. شیخ جعفر شوشتری. حاج میرزا حبیب الله رشتی، صاحب بدائع الافکار، و رساله اجاره و غضب. سید حسین کوه کمری تبریزی، صاحب آثار و نثر فراوان و استاد حوزه نجف. شیخ محمد حسن مامقانی، صاحب کتاب ذرایع الاحکام فی شرح شرائع الاسلام و کتب دیگر. شیخ محمد کاظم خراسانی، صاحب کفایه الاصول. ملا حسینقلی همدانی، شاگرد شیخ و صاحب منظومه حاج ملا هادی سبزواری. حاج

میرزا حسین خلیلی تهرانی، مجتهد و صاحب فتوای مشروطیت. شریانی، مجتهد معروف آذربایجانی. سید جمال الدین اسدآبادی، بنیان گذار وحدت مسلمین و مبارزه علیه استعمار خارجی. سید ابوالقاسم خوانساری. سید محمد ابراهیم بهبهانی.

درگذشت

شیخ در سن ۶۷ سالگی در ۱۸ جمادی‌الثانی سال ۱۲۸۱ در نجف درگذشت. وصی‌اش سید علی شوشتری بنا به وصیت شیخ بر جنازه او نماز گزارد و بدنش در جوار بارگاه امام علی دفن شد.

پی‌نوشت‌ها

کتابخانه طهور گلشن ابرار، ۳۳۱ کتابخانه طهور گلشن ابرار، ۳۳۲

شیخ محمد حسن نجفی

ولادت

شیخ محمد حسن نجفی که به «صاحب جواهر» معروف است صاحب کتاب ارزشمند «جواهر الکلام» پایه گذار فقه و فقهات راستین و از نوابغ قرن سیزدهم هجری. پدرش شیخ باقر بن شیخ عبدالرحیم... اصفهانی است. از نظر سلسله نسب و سال تولد و دوران اولیه زندگی او، اطلاع زیاد و دقیقی نیست فقط به گفته شیخ آقا بزرگ تهرانی، بزرگترین مورخ و رجالی معاصر شیعه که احتمال میدهد تولد او در سال ۱۲۰۰ یا ۱۲۰۲ ه ق باشد. او از نظر فضیلت و کرامت و علم و تقوی، عالیتین نسب‌ها را دارد. شخصیت خود ساخته ای است که شهرت خاندان جواهری و افتخارات آنها، به او منتهی میگردد. صاحب جواهر، شاگرد شیخ اکبر کاشف الغطاء می باشد. خود او در نجف، حوزه عظیمی داشته و شاگردان زیادی تربیت کرده است. اصلیت او، عرب است. آیه الله شیخ محمد حسن، تکمیل کننده حرکت علمی و فقهی جدیدی بود که اساس آن توسط علامه وحید بهبهانی در کربلا پایه گذاری شده بود و پس از آنکه مدت طولانی در قرن ۱۱ و ۱۲ حوزه های علمیه به سستی و خاموشی رفته بود و آیه الله بهبهانی به آن رونق داده بود، ولی با فوت شریف العلماء مازندرانی، مجددا حوزه کربلا، از موقعیتش کم شده بود و مرکزیت علمی خود را از دست داده بود. در این زمان مردم و طلاب به حوزه علمیه نجف رو می آوردند و وجود آیه الله شیخ محمد حسن صاحب جواهر، بزرگترین عامل این جذبه معنوی و علمی شد و میتوان گفت که قرن سیزدهم هجری، یکی از قرون پرثمر و پر بار علمی و فقهی در جهان اسلام شد. شخصیت‌ها و فحول نامی علمی و فقهی به عرصه بروز و ظهور آمدند که شیخ محمد حسن صاحب جواهر، نمونه بارز آن در فقه، و شیخ مرتضی انصاری در فقه و اصول بودند.

موقعیت سیاسی حوزه نجف قبل از صاحب جواهر

قبل از صاحب جواهر، به عرصه حوزه و تحولات آن پای گذارد، برخوردها و مبارزات سیاسی و نظامی دو دولت عثمانی و ایران بر سر تصاحب عراق بود. پس از منازعات زیادی که بین این دو دولت شد که با میانجی گری عالم ربانی، شیخ موسی بخل آل کاشف الغطاء متوفی ۱۲۴۱ ه ق صورت گرفت، اسیران عراقی از ایران پس گرفته شد و زائران ایرانی به زیارت عتبات عالیات رفتند. در این رفت و آمدها، مسائل مالی و اقتصادی علما و مراجع عالیقدر مقیم کربلا، ترمیم شد و حوزه های علمیه مجددا فعالیت خود

را شروع کردند.

حوزه نجف در دوران صاحب جواهر

حوزه نجف در یک آرامش نسبی بود و از جهات مختلف سیاسی، اقتصادی و اجتماعی دوران آسایش و خوبی را می‌گذراند. صاحب جواهر در این زمان، بهترین و درخشان‌ترین فرصت را پیدا کرد و توانست تمام طلاب و مهاجرین و زائرانی که از هر سو به آنجا روی می‌آوردند نیازهای فکری و روحی و علمی آنان را برآورده کند و از آن کانون اسلامی، طلاب را بهره‌مند سازد. در کنار حرکت‌های علمی و فقهی او، فعالیت‌های ادبی و شعری هم در حوزه نجف شروع شد و شعرائی مانند شاعران خاندان آل اعم، خاندان محی‌الدین، سید حیدر علی، شیخ محسن خضری، سید جعفر حلی، بحر العلوم و دیگران در صحنه به منصفه ظهور رسیدند. اثر بزرگی که از این دوران درخشان و از این بزرگمرد جاودان حوزه نجف به یادگار ماند، یکی از نفیس‌ترین کتابها بنام «جواهر الکلام» شیخ محمد حسن نجفی است که از همین رو، به او «صاحب جواهر» نیز گفتند. این عالم بزرگ در سال ۱۲۶۶ ه. ق، در اوایل سلطنت ناصرالدین شاه قاجار در ایران، در گذشت.

کتاب جواهر الکلام

صاحب جواهر، این کتاب را در شرح شرایع الاسلام، تألیف کرد، از اول «طهارت تا دیات» در ۲۵ مجلد. البته ۵ بار در ایران در ۶ جلد با چاپ سنگی چاپ شد، و اخیراً هم چندین مرتبه در ایران و لبنان و عراق با چاپ حروفی در ۴۳ جلد تجزیه شده است و در چند هزار نسخه چاپ شده است. تنها وجود این کتاب در هر کتابخانه، فرد را از بیشتر کتب فقهی، بی‌نیاز می‌کند و آن از نظر دارا بودن آراء و گفته‌های علما، همراه با استدلال آنها، بی‌نظیر است. کتاب جواهر، هم جامع مسائل اساسی و هم مسائل فرعی و جزئی است و به تمام معنا (جواهرها و درها) در آن است و یکی از غرائب روزگار است که فردی با آن همه اشتغالات مرجعیت، باید آنچنان برکتی در عمرش باشد که به جمع آوری و تألیف چنین دائرة المعارف بزرگی، به تنهایی کوشش کند. یکی از شاگردان بزرگ او، شیخ زین العابدین مازندرانی است که شیخ انصاری، فقاقت او را می‌ستود و در زمان شیخ انصاری، خود، مقلد داشت و بعد از شیخ هم از مراجع مهم تقلید شیعه بود.

اساتید: حضرات سید مهدی بحر العلوم، شیخ جعفر کاشف الغطاء و...

شاگردان: شیخ جعفر شوشتری، سید حسین کوه کمره ای و...

شیخ طوسی

زندگی

محمد بن حسن طوسی معروف به شیخ طوسی، شیخ الطایفه و شیخ، از علمای شیعه در قرن ۷ قمری. او معاصر سلطان محمود غزنوی، حکومت آل بویه، شیخ صدوق، فردوسی، شیخ مفید و سید مرتضی بوده است. وی در رمضان سال ۳۸۵ هجری قمری در طوس زاده شد، گرچه تاریخ دقیق تولد او در دست نیست. از کودکی آغاز به آموختن علوم اسلامی کرد. در سال ۴۰۸، ۲۳ سالگی، خراسان را به قصد عراق ترک کرد و به بغداد رفت تا از محضر بزرگ‌ترین دانشمندان شیعه آن عصر یعنی شیخ مفید درس

آموزی کند. [۱] شیخ طوسی در دوران جوانی به درجه اجتهاد رسید و کتاب تهذیب الاحکام را در این دوره و با پیشنهاد استادش، شیخ مفید تألیف کرد. [۲] [۳] وی پنج سال شاگردی شیخ مفید کرد. بعد از مرگ شیخ نزد شاگرد او سید مرتضی حاضر شد و ۲۳ سال تلمذ کرد. [۴] سید مرتضی علم الهدی به سال ۴۳۶ در گذشت و پس از وی شیخ طوسی مرجع شیعه شناخته شد. ترکان سلجوقی در سال ۴۴۷ با استفاده از ضعف آل بویه که شیعه مذهب بودند به بغداد حمله کردند و با اشغال آن حکومت آل بویه را برانداختند. طوسی تا سال ۴۴۸ در بغداد بود و مجلس درس خود را در همان شهر تشکیل داد اما در سال ۴۴۸ به سبب حمله طغرل به بغداد و انقراض آل بویه بر آزار و اذیت شیعیان توسط اهل سنت و سلجوقیان افزوده شد. در این زمان عبد الملک وزیر طغرل بیک، به محله‌های شیعه‌نشین حمله کرده، به قتل آنان پرداختند. حتی خانه شیخ حمله کردند تا وی را به قتل برسانند، ولی او را نیافتند و وسایل منزل و کتاب‌های او را آتش زدند و نابود ساختند. گفته‌اند طغرل بیک تا سال ۴۴۹، چندین بار کتاب‌های شیخ طوسی را در ملا عام سوزاند. بعد از این حادثه شیخ از بغداد خارج شد و به نجف رفت و حوزه علمیه نجف را تأسیس کرد. گفته شده که در آنجا ۳۰۰ مجتهد تربیت کرد و چندین کتاب نوشت. نفوذ علمی به گونه‌ای بود که تا ۸۰ سال فتوایی مخالف فتوای وی صادر نشد. خاندان شیخ طوسی تا چند نسل همه از علما و فقها بوده‌اند. پسرش شیخ ابو علی ملقب به «مفید ثانی» کتابی به نام «أمالی» دارد و کتاب «النهایه» تألیف پدرش را نیز شرح کرده‌است. همچنین دختران شیخ طوسی نیز فقیهه و فاضله بوده‌اند.

اساتید

اساتید شیخ طوسی بسیارند، محدث نوری در مستدرک الوسائل ۳۷ نفر را ذکر می‌نماید که اسامیشان را از کتب شیخ طوسی خارج نموده‌است. اما مهمترین اساتید که از آنان بیشتر روایات تهذیب و استبصار را ذکر نموده؟ نفر بودند: ابوعبدالله، أحمد بن عبد الواحد بو أحمد البزاز معروف بابن الحاشر، و ابن عبدون، متوفی ۴۳۲ (قمری) أحمد بن محمد بن موسی معروف به ابن صلت اهوازی، متوفی بعد از سال ۴۰۸ (قمری) ابوعبدالله حسین بن عبیداللهبن الغضائری متوفی سال ۴۱۱ (قمری) ابوالحسین علی بن احمد بن محمد بن ابی جید متوفی سال ۴۰۸ (قمری) ابوعبدالله، محمد بن نعمان مشهور به شیخ مفید متوفی سال ۴۱۳ (قمری) [۵] این ۵ نفر را در بیشتر کتبش ذکر می‌نماید و از آنان روایت می‌نماید، و اما دیگر مشایخ او عبارتند از: ابوالحسین صفار (ابن صفار)، ابوطالب بن غرور، قاضی ابوطیب حویری

شاگردان

تعداد شاگردان وی از فقها و مجتهدان و علمای شیعه، بیش از ۳۰۰ نفر بود [۶] و در همان وقت چند صد نفر از علمای اهل سنت نیز نزد او تحصیل می‌کردند.

درگذشت

شیخ طوسی در شب دوشنبه ۲۲ محرم سال ۴۶۰ درگذشت و در نجف در خانه خویش به خاک سپرده شد. بنا به وصیت وی، آن جا تبدیل به مسجد شد. این مسجد هم اکنون در قسمت شمال بقعه علوی، به نام مسجد طوسی معروف است.

تالیفات

اشاره

تعداد آثار شیخ طوسی به ۵۱ جلد می‌رسد، که از آن جمله است:

در حدیث

تهذیب الأحکام، در احادیث فقهی که از کتب اربعه شیعه است؛ الإستبصار فیما اختلف من الأخبار، در احادیث فقهی که از کتب اربعه محسوب می‌شود؛ کتاب الإمامی، که مطالب جلسات روایی اوست؛

رجال

الابواب معروف به رجال شیخ طوسی الفهرست؛ اختیار معرفه الرجال، که شیخ به حذف اشتباهات و اصلاح اصل کتاب رجال کشی اقدام کرد؛

تفسیر

التیان فی تفسیر القرآن، المسائل الدمشقیه فی تفسیر القرآن، المسائل الرجیبه فی تفسیر آیه من القرآن

فقه

النهایه فی مجرد الفقه و الفتوی، المبسوط فی الفقه، الجمل و العقود فی العبادات، الخلاف فی الاحکام، که شیخ در این کتاب آراء علمای شیعه و مذاهب مختلف اهل سنت را در هر مساله گردآوری کرده است؛ الايجاز فی الفرائض، مناسک الحج فی مجرد العمل، المسائل الحلیبه فی الفقه، المسائل الجنبلائیة فی الفقه، المسائل الحائریه فی الفقه، مسأله فی وجوب الجزیه علی اليهود و المنتمین الی الجابره، مسأله فی تحریم الفقاع

اصول

العدة فی الاصول مسأله فی العمل بخبر الواحد و بیان حجیه الاخبار

کلام

تلخیص الشافعی فی الامه

تمهید الاصول

الاقتصاد الهادی الی طریق الرشاد، المفصح فی الامامه، الغیبه، در مورد غیبت امام زمان؛ ما یعلل و ما لایعلل

کتاب ادعیه

مصباح المتهجد و سلاح المتعبد، انس الوحید، هدایه المسترشد و بصیره المتعبد فی الادعیه و العبادات

دیگر آثار

النهایه، که در واقع رساله عملیه اوست—عده الاصول، در اصول فقه تلخیص الشافی، در مباحث مربوط به امامت که در واقع این کتاب گزیده کتاب «الشافی» تألیف استادش سید مرتضی است.

پی نوشت ها

سید محن امین عاملی، اعیان الشیعه، ج ۹، ص ۱۵۹. *آغا بزرگ تهرانی، الذریعه، ج ۴، ص ۵۰۴. *میرزا محمد باقر خوانساری، روضات الجنات، ج ۶، ص ۲۳. *سید محسن امین، اعیان الشیعه، ج ۹، ص ۱۵۹. *شیخ طوسی، مقدمه التبیان، دار الاحیاء التراث العربی، بیروت. *دوانی، هزاره شیخ، ص ۲۳.

سید عبدالحسین شرف الدین عاملی

تولد

سید عبدالحسین شرف الدین در یکی از روزهای سال ۱۲۹۰ ق. در شهر کاظمین دیده به جهان گشود. (۳۱۹) وی در دامان پر مهر مادر پاکدامن و مهربانش (زهرا صدر) و تحت نظارت پدر عالم و روحانی اش (سید یوسف شرف الدین) پرورش یافت. یک ساله بود که پدرش تصمیم گرفت برای گذراندن مراحل عالی تحصیل به نجف اشرف مهاجرت کند، و به این ترتیب، سید عبدالحسین به همراه پدر و مادر راهی آن دیار شد. شش سال داشت که در نجف اشرف به مکتب خانه گذاشته شد تا قرآن را از معلمان متدین و عالم فرا گیرد. در هشت سالگی پس از بازگشت خانواده به جبل عامل، در محضر پدر عالم و روحانی خود، به خواندن ادبیات عرب پرداخت و سالها به فراگیری صرف، نحو، لغت، معانی، بیان، بدیع، شعر، انشا، تاریخ و خط مشغول شد و با تمرین و ممارست، معلوماتش را به کمال رسانید. پس از آنکه در ادبیات، منطق و اصول فقه معلومات لازم و ضروری را کسب کرد در محضر پدر به تحصیل فقه پرداخت و با عزمی جزم، کتابهای فقهی نجاه العباد، المختصر النافع فی فقه الامامیه و شرایع الاسلام را به نحو شایسته ای فرا گرفت. (۳۲۰) سید علاوه بر این کتابها در زمینه های ادبیات، تاریخ، تفسیر، فقه، اصول، منطق، اخلاق، اعتقادات، و... با شور و شوق جوشانی به مطالعات دامنه دار و عمیقی دست زد، استعداد درخشان خویش را پروراند و به دانستنیهای سرشاری نائل آمد. در همین سالها بود که وی به پیشنهاد پدر و مادر، با دختر عموی خویش پیمان زناشویی بست. (۳۲۱) در سال ۱۳۱۰ ق. به همراه مادر، همسر و برادرش رخت سفر به عراق بر بست و در پی توصیه پدر بزرگش آیه الله سید هادی صدر و دیگر آشنایانش، به همراه

خانواده اش به سامرا رفت. شرف الدین پس از گفتگو و تبادل نظر با دایی فرزانه و عالم خود آیه الله سید حسن صدر، تحصیلات فقهی و اصولی خویش را در نزد دو استاد معروف حوزه علمیه سامرا، شیخ حسن کربلایی (متوفی ۱۳۲۲ ق.) و شیخ باقر حیدر (متوفی ۱۳۳۳ ق.) آغاز کرد. (۳۲۲) همچنین هر صبح جمعه، وی با شور و رغبت وصف ناپذیری، پای درس اخلاق حکیم الهی آیه الله شیخ فتحعلی سلطان آبادی حضور می یافت. (۳۲۳) و دل عطشناکش را از آن سرچشمه عشق حق سیراب می ساخت. پس از گذشت یک سال و در هنگامی که مرجع تقلید شیعیان جهان آیه الله میرزای شیرازی بنا به علی سامرا را به قصد نجف ترک کرد، شرف الدین نیز با دیگر عالمان و مدرسان حوزه علمیه سامرا، راهی نجف، دیار عشق و قبله طالبان علم شد. (۳۲۴) وی برای تحصیل دوره های عالی فقه، اصول، حدیث، کلام و... سالها پای درس عالمان و فقیهان بزرگ حوزه علمیه نجف از جمله: آقا رضا اصفهانی (متوفی ۱۳۲۲ ق.)، شیخ محمد طه نجف (متوفی ۱۳۲۳ ق.)، آخوند خراسانی (متوفی ۳۲۹ ق.)، شیخ الشریعه اصفهانی (متوفی ۱۳۰۳ ق.)، شیخ عبدالله مازندرانی (متوفی ۱۳۳۰ ق.)، سید محمد کاظم طباطبایی یزدی (متوفی ۱۳۳۷ ق.)، میرزا حسین نوری (متوفی ۱۳۲۰ ق.) نشست. (۳۲۵)

بازگشت

شرف الدین پس از دوازده سال تحصیل، تحقیق و مناظرات علمی و اعتقادی و در نهایت شوق و تلاش و پشتکار ویژه طلبگی، به مرتبه بلند فقاہت و اجتهاد دست یافت و از سوی فقهای طراز اول نجف، صاحب اجازات و تاییدات اجتهادی شد و در سی و دو سالگی، اجتهاد مطلق او مورد قبول و تایید همه مجتهدان بزرگ حوزه علمیه نجف، کاظمین، کربلا و سامرا قرار گرفت. او در این مدت، در کنار تحصیلات علمی و فقهی، با جدیت تمام به فعالیت‌های ادبی و تلاش در جهت تسلط کامل بر رموز بلاغت، صنایع ادبی و شیوه های سخنوری، نویسندگی و بحث دست زد و در این فنون نیز ممتاز گشت. در تاریخ نهم ربیع الاول سال ۱۳۲۲ ق. همراه با خانواده اش نجف اشرف را ترک کرد و از راه دمشق رهسپار جبل عامل شد (۳۲۶) و در میان امواج خروشان احساسات و عواطف پاک هموطنانش، به وطن قدم نهاد. ابتدا در (شحور) اقامت کرد و در کنار پدر بزرگوارش به ارشاد مردم و تدریس، تعلیم و تربیت نسل جوان همت گماشت، (۳۲۷) پس از سه سال، به دعوت مردم صور، راهی آنجا شد. وی با تاسیس حسینیه صور (۳۲۸) آنجا را به مرکزی برای برگزاری برنامه های گوناگون دینی و اجتماعی تبدیل کرد.

چاووش وحدت

شرف الدین، به مثابه عالمی آگاه به زمان، روشن بین و آشنا به حقایق اصیل مکتب آسمانی اسلام، از روزگار جوانی، از اوضاع نابسامان و آشفته آن روز جوامع اسلامی و اختلافات بیهوده و تاسف بار مسلمانان رنج می برد. او نه تنها به اصلاح و سازندگی جوامع شیعی می اندیشید، بلکه از آغاز اقدامهای اجتماعی و دینی خود، در اندیشه اصلاح و عزت بخشی به همه ممالک اسلامی و ایجاد اتحاد و برادری در بین فرقه های مختلف مسلمانان بود. وی نیم قرن تمام با همه توان علمی و معنوی اش و با قلم، بیان و عمل صادقانه اش، در متحد ساختن امت محمد صلی الله علیه و آله کوشید و از هیچ سعی و تلاش دریغ نورزید. (۳۲۹) نخستین گام بلند و سنگین وی در راه وحدت امت اسلامی، تالیف کتاب گرانقدر (الفصول المهمه فی تالیف الامه) بود که در سال ۱۳۲۷ ق. در شهر صور به زیور طبع در آمد. (۳۳۰) از این تاریخ تا پایان عمر (۱۳۷۷ ق.) همواره به دنبال تحقق این آرمان الهی خویش حرکت کرد و به نتایج درخشان و ثمر بخشی دست یافت. در اواخر سال ۱۳۲۹ ق. برای دیدار از مصر و آشنایی با علمای دینی، دانشمندان، متفکران و نویسندگان آن دیار و مساعد کردن زمینه ایجاد اتحاد ملت اسلام، راهی آن دیار شد وی دریافته بود که بهترین نقطه

حرکتش دانشگاه الازهر، بزرگترین مرکز علمی و دینی مسلمانان اهل سنت است. دست تقدیر شرف الدین را با مفتی بزرگ و استاد معروف دانشگاه الازهر، شیخ سلیم بشری مالکی، آشنا کرد. ثمره این آشنایی علمی و مذهبی، مباحثات و مکاتبات شورانگیز و شگفتی زایی بود که در تاریخ اسلام می‌تواند در راه اتحاد ملل مسلمان و دست یافتن به حقایق و وقایع تاریخ، سرمشق عالمان و متفکران مسلمان باشد. بیست و پنج سال بعد از آن واقعه، در سال ۱۳۵۵ ق. شرف الدین مجموعه مکاتبات خود را شیخ سلیم را که ۱۱۲ نامه بود. به همراه مقدمه ای روشنگر، به صورت کتابی با نام المراجعات، در شهر صیدا به چاپ رساند. (۳۳۱) از ویژگیهای این کتاب، کاربرد واژه های نو و پرمعنا، جملات کوتاه و آهنگین، تعبیرات بدیع و دلنشین و پربار کردن مطالب از اشعار و امثال عرب، افزون بر جنبه های علمی و استدلالی کتاب بود که این اثر را در نوع خود بی نظیر ساخته است. در مصر، شرف الدین ضمن مکاتبه با شیخ سلیم بشری، با دیگر عالمان و دانشوران اهل سنت نیز ملاقات و مباحثات علمی، دینی و فلسفی داشت و بزرگان آنان مانند مانند شیخ محمد نجیب، شیخ محمد سلموطی، شیخ محمد عبده و شیخ عبدالکریم الکتانی ادریسی، با نوشتن اجازات و تاییدات علمی، مقام علمی و فکری شرف الدین را گرامی داشتند و از او تجلیل کردند.

دوران جهاد و مبارزه

در اواخر سال ۱۳۳۰ ق. وی پس از انجام رسالت خویش و فتح دلهای مخالفان، از مصر عازم لبنان شد. در آن زمان مردم لبنان نیز بسان دیگر مردم سرزمینهای اسلامی خواستار استقلال کشورشان و رهایی از زیر سلطه عثمانیها بودند. برای اولین بار و با تایید حرکت گروههای استقلال طلب، شرف الدین وارد میدان مبارزات سیاسی و درگیریهای اجتماعی شد. در دوران جنگهای استقلال لبنان، وی در کنار مدرم ماند و رهبری دینی و سیاسی و پناه دادن به مردم بی پناه جبل مال را تقبل کرد. او برای شکل دادن به قیام همگانی و هماهنگ کردن حرکتهای ضد فرانسوی در سرتاسر کشور، علما و رهبران جبل عامل را برای تشکیل یک کنگره عمومی در شهر وادی الحجیر - در مرز لبنان و سوریه - فرا خواند و در ضمن سخنرانی در این کنگره، علیه فرانسویان فتوای جهاد داد. (۳۳۲) در پی جستجوی فرانسویان برای دستگیری شرف الدین، وی ابتدا به جبل عامل و سپس به دمشق هجرت کرد. و در اجتماعات سیاسی، علمی و دینی دمشق حضور یافت. چون آوازه علمی و سیاسی اش آفاق کشورهای اسلامی را پر کرده بود، هر جا می رفت قدر میدید و بر صدر می نشست. او علما، دانشمندان، سیاستمداران، روشنفکران و مبارزان را راهنمایی می کرد و راه درست مبارزات سیاسی را به آنان نشان می داد. فرانسویان که به شرف الدین دست نیافتند، خانه و کتابخانه اش را آتش زدند و بسیاری از آثار خطی او را سوزاندند! (۳۳۳) شرف الدین علاوه بر فعالیتهای سیاسی و اجتماعی در دمشق، به اوضاع تبعیدیان مسلمان لبنانی و غیر لبنانی رسیدگی می کرد. او و دیگر مبارزان لبنانی، مدتی را در دمشق گذراندند، تا اینکه فرانسویان توطئه طلب و تجاوز کار، دامنه تجاوزات خود را گسترش دادند و خاک سوریه را نیز اشغال کردند. شرف الدین به همراه خانواده اش به فلسطین رفت و در شهر (حیفا) سکنی گزید. چندی بعد در سال ۱۳۳۸ ق. با لباس مبدل و برای دومین بار عازم مصر شد. وی علاوه بر حضور در مساجد و محافل علمی، سیاسی و ادبی هر روز با افراد و محافل علمی، سیاسی و ادبی هر روز با افراد و گروههای مختلفی دیدار و گفتگو می کرد و اکثر سخنانش در نشریات آن روز مصر به چاپ می رسید. در یکی از سخنرانیهای پر شور خود جمله پر محتوا و عمیقی گفت که حقیقت وحدت اسلامی را بیان می کرد. سید رشید رضا، عالم و نویسنده مشهور مصری که در آن محفل حضور داشت، آن جمله را با خط درشتی در مجله خود (المنار) چاپ کرد و آن جمله این بود: شیعه و سنی را روز نخست، سیاست (و مطامع سیاسی) از هم جدا کرده است و اکنون نیز باید سیاست (و مصالح سیاسی اسلام و مسلمانان) آن دو را در کنار هم بنشانند و متحدشان کند. (۳۳۴) شرف الدین مدتی در مصر ماند. سپس بر آن شد تا در نزدیک ترین نقطه لبنان حضور یابد، و از نزدیک برای آزادی کشور و ملتش تلاشی شایسته را به انجام رساند. وقتی وارد بیروت شد، فرانسویان خواستند مقدمات عزیمت او را به

شهر صور زودتر فراهم کنند، ولی شرف الدین در بیروت توقف کرد تا برای آزادی دیگر مبارزان و آزادیخواهان مهاجر، تبعیدی و متواری، با حاکمان مذاکره و گفتگو کند. به هر تقدیر، با آزادی و بازگشت دیگر مبارزان و آزادیخواهان موافقت به عمل آمد و شرف الدین با خیالی آسوده، آهنگ صورت کرد. روز بازگشت شرف الدین به وطن، از ایام بیاد ماندنی، تاریخ لبنان است. مردم مبارز و مسلمانی که حدود یک سال از نعمت حضور عینی رهبر دینی و انقلابی خود محروم بودند، به هنگام بازگشت شکوهمند او، تمام احساسات درونی خویش را با شور و هیجان و تظاهرات و شعر و خطابه اظهار می کردند. (۳۳۵) شرف الدین مردانه با استیلا بیگانگان غربی به مخالفت برخاست و تا خروج آخرین عمال آنان از لبنان و به رسمیت شناختن استقلال این کشور در سال ۱۹۴۵ م مبارزه کرد. در دورانی که او با سلطه فرانسه در لبنان مبارزه می کرد فلسطین تحت سیطره انگلستان قرار داشت و هنوز مسأله فلسطین به صورتی که بعد از سال ۱۹۴۸ م مطرح شد. در نیامده بود، ولی زمینه آن آماده می شد. در آن دوران، شرف الدین مهاجرت یهودیان جهان به خاک فلسطین را برای آینده آن کشور خطرناک می دانست و به همین جهت، همواره خطر می دانست و به همین جهت، همواره خطر یهودیان صهیونیست را برای فلسطین تذکر می داد. (۳۳۶)

سفرهای زیارت

حج سال ۱۳۴۰ ق. از باشکوه ترین مراسم حج بود که تاریخ به یاد دارد. حضور شرف الدین در این کنگره عظیم جهانی مسلمانان، جلوه و صفای دیگری به آن داده بود، به تقاضای ملک حسین، نماز جماعت بود که به امامت یک عالم شیعه در مسجد الحرام برگزار می شد. (۳۳۷) پس از پایان مراسم حج، شرف الدین با هموطنانش و در میان مشایخت، احترام و اکرام دولتمردان عربستان، به جبل عامل عزیمت کرد. در اواخر سال ۱۳۵۵ ق. پا در رکاب سفر نهاد و به عراق رفت. ابتدا وارد بغداد شد و سپس برای زیارت امامان معصوم علیه السلام عازم نجف کاظمین، سامرا و کربلا شد. در واپسین روزهای سال ۱۳۵۵ ق. مقارن ۱۳۱۵ ش. شرف الدین از عراق راهی ایران شد تا مرقد هشتمین پیشوای شیعیان حضرت ابوالحسن علی بن موسی الرضا علیه السلام را زیارت کند. در تهران عده زیادی از علما، روحانیون و شخصیت‌های علمی و دینی از او استقبال کردند. همچنین مردم دیندار، عالمان شهر به دیدار و زیارت او شتافتند و به اکرام و احترامش همت گماشتند. شرف الدین از تهران به قم عزیمت کرد تا مرقد پاک حضرت فاطمه معصومه علیها السلام، دخت والا گهر امام موسی کاظم علیه السلام را زیارت کند و از نزدیک با حوزه علمیه و علما و فقهای قم که به سختی تحت فشار اختناق و استبداد رضاخانی بودند، آشنا شود. پس از این زیارت و دیدار، رخت سفر به دیار خراسان کشید و عازم شهر شهادت، مشهد مقدس شد و بوسه به آستان قدسی حضرت امام رضا علیه السلام زد... و به آرزوی دیرین خویش دست یافت. سفر شرف الدین به ایران، نزدیک به یک ماه طول کشید و در اوایل سال ۱۳۵۶ ق. به وطن خود بازگشت. (۳۳۸)

سرچشمه های هدایت

شرف الدین برای مقابله با وضع آشفته و نابسامان فرهنگی و آموزشی در لبنان که در اثر گسترش و تحکیم سلطه خیانت آمیز استعمارگران غربی در این باره وجود آمده بود، تصمیم به اصلاح دستگاههای آموزش و پرورش جامعه خود گرفت. وی تصمیم گرفت مدرسه ای در صور بسازد. در این کار از تمام کسانی که امکان کمک مادی داشتند، دعوت به همکاری کرد. ابتدا در سال ۱۳۵۷ ق. مدرسه ای ابتدایی برای آموزش و پرورش دانش آموزان مسلمان با نام المدرسة الجعفریة بنا نهاد. این مدرسه به طور رایگان اداره می شد و علاوه بر تعلیم درسهای جدید، از درسهای معارف و اخلاق اسلامی نیز بهره می جست. (۳۳۹) شرف الدین در مقام یک مصلح دلسوز و آگاه، باشگاه مجلل و زیبای نادى الامام الصادق علیه السلام را تاسیس کرد تا بدین طریق از شرکت

جوانان در محافل دشمنان و بدخواهان جلوگیری کند. علاوه بر آن. مسجدی در نزدیکی مدرسه جعفریه و باشگاه امام صادق علیه السلام ساخت تا دانش آموزان و کسانی که به باشگاه می آیند، فرایض دینی خود را در مسجد انجام دهند. (۳۴۰) شرف الدین خوب می دانست که دختران امروز، مادران فردایند و در تربیت فرزندان مسلمان نقشی اساسی دارند. با احساس این نیاز و پس از تهیه مقدمات، در سال ۱۳۶۱ ق. مدرسه دخترانه (الزهره) را تاسیس کرد. پس از مدتی، مخالفان سیاسی او که از دست نشانندگان فرانسه بودند، با توسل به زور و کمک دولت وابسته لبنان و سربازان دولتی، مدرسه الزهره را بستند! اما شرف الدین بدون هیچ ترس و یاسی، کلاسهای آن سال را در خانه خود بر پا کرد و تا آخر ادامه داد و سال بعد، مجدداً مدرسه بازگشایی شد و در کنار مدرسه جعفریه، کار خود را آغاز کرد. (۳۴۱) بعدها دانشکده جعفریه را نیز تاسیس کرد. (۳۴۲) شرف الدین به اندازه توان مادی خویش همواره در جهت رفع نیاز فقرا و مستمندان می کوشید. خانه اش در صور پناهگاه تهیدستان و حاجتمندان بود. وی در ادامه راه اصلاح و سازندگی اجتماعی خویش، مؤسسه خیریه ای را به نام (انجمن نیکوکاری و احسان) به همین منظور در سال ۱۳۶۵ ق. تاسیس کرد. (۳۴۳) تاسیس این مؤسسه از کارهای بسیار درخشان، کارساز و اساسی شرف الدین در سالهای آخر عمرش بود.

اجتهاد در مقابل نص

کار علمی و تحقیقی مهم دیگری که شرف الدین در واپسین سالهای عمرش به انجام آن موفق شد نوشتن کتاب مشهور و شگفت انگیز النص والاجتهاد بود. این کتاب یکی دیگر از آثار وحدت آفرین شرف الدین است. در این کتاب، وی حدود صد مورد اجتهاد در مقابل نص (اعمال نظر شخصی در مقابل کلام صریح پیامبر) را که خلفا، حاکمان و برخی از بستگان آنان، در زمان رسول خدا یا بعد از رحلت آن حضرت مرتکب شدند، بر اساس کتابهای معتبر اهل سنت بر می شمرد و در مورد هر یک، نظرات علمی، تحقیقی و منتقدانه خود را بیان می کند. (۳۴۴) نوشتن چنین کتاب ارزشمندی، در ادامه راه اصلاح و سازندگی فرهنگی امت جدش، آخرین کار جاودان و حسن ختام یک عمر تلاش او برای خوشبختی و سعادت و وحدت مسلمانان جهان محسوب می شود.

در انتهای راه

شرف الدین هیچ گاه ناتوانیهای جسمی و بیماریهای مربوط به دوران سالخوردگی را بهانه قرار نداد و شانه از زیر بار مسؤولیتهای شرعی و اجتماعی خالی نکرد. هنگامی که در بیمارستان بیروت بستری بود، هر روز مردم بسیاری از اقصای مختلف و از همه شهرهای لبنان، برای عیادتش می آمدند. روزها در بیم و امید و اضطراب می گذشت تا اینکه در صبح روز دوشنبه ۸ جمادی الثانی سال ۱۳۷۷ ق. آن شعله فروزان و آن چشم همیشه بیدار، پس از ۸۷ سال درخشش خیره کننده خاموش شد. خبر درگذشت شرف الدین در دنیای اسلام، انعکاس غم انگیزی داشت و مردم صور برای همیشه در حسرت دیدن دوباره آن چهره درخشان الهی و امید دلها، سوختند. سرانجام دو روز پس از وفات و تشییع مجلل و چشمگیر در بیروت، بغداد، کاظمین و نجف، پیکر پاک شرف الدین در سمت جنوبی صحن امام علی علیه السلام و مجاور آرامگاه استادش، فقیه بزرگ سید محمد کاظم یزدی به خاک سپرده شد.

آیت الله آخوند ملا محمد کاظم خراسانی

زندگانی

آخوند خراسانی از سلسله حماسه سازان تاریخ ایران است. وی مرجع تقلید، مدرس کم نظیر حوزه علمیه نجف و رهبر انقلاب مشروطه بود. تمام تاریخ نویسان مشروطه، حتی آنان که دشمن روحانیت و خواستار نابودی اسلام و استیلای فرهنگ غرب در ایران بودند رهبری او را در نهضت مشروطه پذیرفته اند. اما شگفت که درباره اش کمتر از سایر دست اندرکاران نهضت مشروطه سخن به میان آمده است! آخوند خراسانی در سال ۱۲۵۵ ق. در مشهد دیده به جهان گشود. پدرش ملاحسین هراتی علاوه بر تبلیغ به تجارت ابریشم نیز مشغول بود. ملاحسین روحانی وارسته ای بود که برای گذران زندگی، همواره در بین راه هرات و مشهد، در رفت و آمد بود. وی در سفرهای تبلیغی اش مردم را با احکام اسلامی آشنا می ساخت. در یکی از همین سفرها، در کاشان ازدواج کرد. ثمره این ازدواج چهار پسر به نامهای نصرالله، محمدرضا، غلامرضا و محمد کاظم (آخوند خراسانی) بود. سرانجام مهر پیشوای هشتم او را به مشهد کشاند تا برای همیشه در شهر شهادت ساکن شود. آخوند خراسانی در دوازده سالگی وارد حوزه علمیه مشهد شد. ادبیات عرب، منطق، فقه و اصول را در حوزه مشهد فرا گرفت. در هیجده سالگی ازدواج کرد و در ۲۲ سالگی همراه کاروان زیارتی عتبات عالیات، برای ادامه تحصیل عازم عراق شد. شوق تحصیل او را بر آن داشت تا سرپرستی همسر و فرزندش را به پدر بسپارد و آنها را به خاطر مشکلات سفر و مشکل مسکن در نجف، همراه خود نبرد. کاروان زایران به سبزه وار رسید. قافله برای استراحت، رحل اقامت افکند تا پس از توفقی کوتاه، به سوی عراق حرکت نمایند. آخوند خراسانی چون آوازه دانش «ملاهادی سبزواری» را شنیده بود، تصمیم گرفت از کاروان جدا شود و برای بهره جستن از دریای علم آن حکیم فرزانه در سبزواری بماند. آخوند، ماههای رجب، شعبان و رمضان ۱۲۷۷ ق را در حوزه علمیه سبزواری گذراند و از درس فیلسوف بزرگ عصر، ملاهادی سبزواری بهره برد. آنگاه از سبزواری به تهران رفت و حدود سیزده ماه در مدرسه صدر، در درس ملاحسین خویی و میرزا ابوالحسن جلوه شرکت کرد. و سرانجام به حوزه علمیه نجف راه یافت و در درس شیخ انصاری و میرزا حسن شیرازی شرکت کرد. آخوند خراسانی شب و روز در تلاش برای اندوختن دانش و به دست آوردن تقوا می کوشید و در این راه از هیچ مشکلی نهراسید.

آوازه علمی آخوند

آخوند سالها در درس شیخ انصاری و میرزای شیرازی شرکت کرد و از زبده ترین شاگردان آن دو شناخته می شد. وی از همان ابتدا با پشتکاری کم نظیر، راههای پیشرفت را می پیمود. او در کنار تحصیل، به عبادت و شب زنده داری نیز اهمیت فراوان می داد. بارها به کربلا رفت و به زیارت امام حسین علیه السلام نایل شد. در یکی از این سفرها پس از زیارت، در درس آیت الله آخوند اردکانی (متوفای ۱۳۰۲ ق) شرکت کرد. آخوند از سال ۱۲۷۸ ق. تا سال ۱۲۹۱ ق. بیش از سیزده سال در درس خارج استادان برجسته حوزه علمیه نجف شرکت کرد. بیش از دو سال در درس شیخ انصاری شرکت کرد و پس از وفات او (۱۲۸۱ ق) دو سال به درس آیت الله سیدعلی شوشتری (متوفای ۱۲۸۳ ق) راه یافت و سالها در درس آیت الله شیخ راضی بن محمد نجفی (متوفای ۱۲۹۰ ق) و آیت الله سید مهدی مجتهد قزوینی ادامه تحصیل داد. آخوند خراسانی بیش از سیزده سال در کنار درسهای سایر اساتید در درس میرزای شیرازی نیز شرکت کرد. میرزای شیرازی در سال ۱۲۹۱ ق. به سامرا هجرت کرد و بیشتر شاگردانش نیز همراه او به سامرا رفتند. اما آخوند در نجف ماند و به تدریس ادامه داد. او مدتی بود که در کنار تحصیل و شرکت در درس میرزای شیرازی، به تدریس نیز مشغول بود. البته برخی از نویسندگان نوشته اند: آخوند نیز به سامرا رفت ولی پس از مدتی کوتاه به سفارش میرزای شیرازی به نجف برگشت و به تدریس ادامه داد. اندک اندک آوازه علمی آخوند در حوزه علمیه نجف پیچید و روز به روز بر شمار شاگردانش افزوده شد. اینک وی یکی از مجتهدان و مدرسان مشهور نجف و به عنوان یکی از ممتازترین شاگردان میرزای شیرازی، مورد احترام طلاب و علما بود. آخوند از موفق ترین استادان تاریخ حوزه های علمیه شیعه است که شمار شاگردانش را تا سه هزار نفر نوشته اند و صدها مجتهد در درس او تربیت یافتند که نام برخی از آنها از این قرار است: سید ابوالحسن اصفهانی، شیخ

ابوالقاسم قمی، سید ابوالقاسم کاشانی، میرزا احمد خراسانی، سید محمد تقی خوانساری، سید جمال الدین گلپایگانی، شیخ محمد جواد بلاغی، شهید حسن مدرس، حاج آقا حسین قمی، سید صدرالدین صدر، آقا ضیاء الدین عراقی، شیخ عبدالکریم حائری، سید عبدالله بهبهانی، سید عبدالهادی شیرازی، شیخ محمد علی کاظمی، شیخ محمدحسین نائینی، آقا بزرگ تهرانی، حاج آقا حسین بروجردی و سید محمود شاهرودی. آوازه علمی آخوند از مرزها گذشت. از این رو «شیخ الاسلام» امپراتوری عثمانی که در آن زمان به عراق آمده بود، روزی همراه شماری از همراهان در درس آخوند شرکت کرد.

تألیفات

آخوند کتابهای زیادی درباره اصول، فقه و فلسفه به نگارش در آورد. آثارش عبارتند از: ۱ حاشیه مختصر بر رسائل، که نخستین اثر اوست. ۲ حاشیه مفصل بر رسائل، که به نام «درر الفوائد» چندین بار به چاپ شده است. ۳ حاشیه بر مکاسب. ۴ فوائد: در سال ۱۳۱۵ ق، در تهران به چاپ رسیده است. ۵ حاشیه بر اسفار و غیره...

کفایه الاصول

مهمترین اثر آخوند، که چندین بار چاپ شده است و هنوز در حوزه های علمیه شیعه تدریس می شود. این کتاب از کم نظیرترین کتابهایی است که درباره علم اصول نوشته شده است. بیش از صد نفر از مجتهدان شیعه بر این کتاب حاشیه و شرح نوشته اند.

تأسیس مدارس

برخی از بنیان خیر، هزینه ساختن مدرسه علمیه ای را به آخوند دادند. وی نیز با تمام توان در تلاش برای ساختن مدرسه بود. سرانجام در سال ۱۳۲۱ ق. مدرسه علمیه ای در محله «حویش» نجف، به همت او بنا شد که به نام «مدرسه بزرگ آخوند» مشهور گردید. کتابخانه مدرسه دارای نفیس ترین کتابهای خطی بود. آخوند در سال ۱۳۲۶ ق. مدرسه دیگری در محله «براق ساخت» که به مدرسه «مدرسه الوسطی آخوند» شهرت یافت. سومین مدرسه ای که با همت ایشان، در محله برا بنا شد «مدرسه کوچک آخوند» است که در سال ۱۳۲۸ ق کار بنای آن با اتمام رسید. آخوند در ساختن چندین مدرسه در نجف، کربلا و بغداد مشارکت داشت. در این مدرسه ها ادبیات فارسی نیز تدریس می شد. او مبلغانی به ایلها، عشایر و روستاهای دور افتاده عراق گسیل داشت، تا آنها را با احکام اسلامی آشنا سازند. مجله های «آخوند»، «دره النجف»، «العلم» و «نجف اشرف» با پشتیبانی آخوند در عراق منتشر می شد.

نقش آخوند خراسانی در نهضت مشروطه

شماری از قلم به دستان تاریخ مشروطه بر این باورند که رهبران مشروطه چه رسد به مردمی که سالها رنج شکنجه، تبعید، زندان و اعدام را جان خریدند و در برابر استبداد پایداری کردند نیز معنای مشروطه را نمی فهمیدند. برخی از نویسندگان به موجب دشمنی با روحانیت، با دست بردن در سندها، تحریف وقایع، دامن زدن به شایعات و بزرگ نمایی نقش فنودالها، خانها، ثروتمندان و روشنفکران غربزده در صدد برآمدن تا از نقش آخوند خراسانی، شیخ عبدالله مازندرانی و میرزا حسین تهرانی که بحق رهبران اصلی مشروطه بودند، بکاهند؛ رهبران مشروطه در تهران و شهرستانها را مراجع تقلید، مجتهدان و روحانیون مبارز تشکیل می دادند.

آغاز نهضت

نخستین انتخابات مجلس شورای ملی و اولین جلسه مجلس در ۱۴ ۷۱۲۸۵ ش. در کشور برگزار شد. آخوند خراسانی به همراهی دو یار وفادارش رهنمودهای لازم را به مجلس شورای ملی فرستادند و به حقیقت مراجع تقلید از نجف، کار هدایت انقلاب مشروطه را در دست داشتند. آخوند در ۲۸ ذیحجه ۱۳۲۵ ق. نامه ای برای نمایندگان مجلس می فرستد و آنها را به اجرای قوانین اسلامی، پرداخت بدهی های دولت و فقرزدایی سفارش می کند. محمدعلی شاه نیز گاه و بیگانه به مخالفت با مشروطه می پردازد و آخوند خراسانی چندین بار او را نصیحت می کند که از کارشکنی در کار مجلس و مشروطه بپرهیزد. در یکی از اندرزهای آخوند به شاه آمده است: ۱ به دین اهمیت بیشتری بدهید. ۲ اجناس ساخت ایران را تبلیغ کنید. ۳ در نشر علوم و صنایع جدید همت کنید. ۴ مواظب دخالت بیگانگان در کشور باشید.

استبداد صغیر

شاه پنهانی درصدد کودتا بر می آید و به بهانه های مختلف به اذیت و آزار سران مشروطه می پردازد. آخوند و دویار وفادارش در حوادث استبداد صغیر پیامهای فراوانی برای مردم و رهبران مشروطه فرستادند. علمای نجف، سران قبایل ایران را به پشتیبانی از مشروطه و همه مسلمانان جهان را به پیکار بر ضد استبداد محمدعلی شاه فرا می خواندند. آخوند، شیخ عبدالله مازندرانی و میرزا ازمیر و طرابوزان (از شهرهای ترکیه) آنها را به مبارزه با محمد علی شاه فرا می خواندند. مجلس شورای ملی در ماههای آخر سال ۱۳۲۸ ق. تصویب کرد که ایران مستشار مالی از آمریکا استخدام کند. در پی آن «مورگان شوستر» به مدت سه سال به استخدام خزانه داری کل کشور درآمد. در پی این وقایع آخوند خراسانی درسهایش را تعطیل کرد و دیگر درسهای حوزه علمیه نجف نیز به پیروزی از او تعطیل شد. جلسه های زیادی در منزل آخوند تشکیل شد تا راهی برای دفاع از استقلال و تمامیت ارضی ایران بیابند. آخوند خراسانی فرمان به جهاد را صادر کرد. نامه ای به رئیس مجلس شورای ملی ایران نوشت و وی را از تصمیم جلسات باخبر ساخت.

غروب خورشید

چهارشنبه ۲۱ ذیحجه ۱۳۲۹ ق. در نجف، سرانجام پس از اقامه نماز صبح، پیشوای مشروطه رخت از جهان بریست. برخی بر این باورند که وی به وسیله جاسوسان روسی و انگلیسی مسموم شده است.

سید محمد کاظم طباطبایی یزدی

ولادت

معروف به «صاحب عروه» * [۱] از فقهای نامدار شیعیان جهان در قرن گذشته بود. آنچه مایه شهرت وی گردید، یکی تسلط بر مسائل فقهی و تألیف کتاب «عروه الوثقی» بود که بسیار مورد توجه فقها تا عصر حاضر قرار گرفت، و دوم زعامت و رهبری شیعیان در دوره مشروطه در تاریخ ایران است. وی، که نسبت به جریان مشروطه در ابتدا ابراز نظر نمی کرد، به علت فشار مشروطه خواهان برای گرفتن رأی موافق از او برای همراهی مردم با مشروطه خواهی، در آخر مخالف خویش را با مشروطه اظهار کرد و به عنوان شخصیت طراز اول ضد مشروطه در میان علما نامدار شد. سید محمد کاظم یزدی، زندگی زاهدانه ای داشت و شاگردان زیادی را در حوزه نجف پرورش داد. از آثار وی، «مدرسه سید» در نجف است که تا سالهای اخیر کانون فقها و اصولیان در حوزه نجف

بود. نقش وی در مبارزه با استعمار انگلیس، در منابع تاریخی مربوط به حوادث سالهای ۱۹۲۰ و نفوذ نیروهای انگلیسی به عراق، ثبت شده است. شرح حال

تحصیلات در ایران

وی در یزد به دنیا آمد و در ابتدای نوجوانی مقدمات را در مدرسه دومنار یزد نزد ملا محمد ابراهیم اردکانی و آخوند زین العابدین عقدایی که هر دو استاد ادبیات بودند آموخت، سپس به مشهد مهاجرت کرده و علم هیئت و ریاضیات را نزد اساتید آنجا آموخت. در اصفهان نیز در محضر آیه الله شیخ محمدباقر نجفی (استاد بزرگ حوزه اصفهان معروف به آقا نجفی اصفهانی) و آیه الله سید محمدباقر موسوی خوانساری (صاحب روضات الجنات) و آیه الله میرزا محمد هاشم چهارسوقی (از مشایخ اجازه سید) و تنی چند از بزرگان اصفهان شاگردی نمود.

مهاجرت به نجف

وی در سال ۱۲۸۱ به نجف مهاجرت کرد و از محضر میرزای شیرازی، آیه الله شیخ راضی نجفی، و آیه الله شیخ مهدی کاشف الغطاء بهره‌مند شد. پس از مهاجرت میرزای شیرازی به سامرا، وی عهده‌دار تدریس فقه در نجف گردید و پس از درگذشت میرزای شیرازی، تدریس طلاب در حوزه به طور کامل به دست وی سپرده شد.

مشروطه و استعمار انگلیس

در جریان ورود نیروهای انگلیسی به خاک عراق، نقش سیاسی فعالی را در رهبری نیروهای مقاومت در برابر استعمارگران عهده‌دار شد و نیروهای مقاومت را به رهبری فرزند دانشمندش (سید محمد طباطبایی یزدی) به سوی نیروهای انگلیس رهسپار کرد و فرزند خویش را در این زمان از دست بداد. در جریان مشروطه در ایران نیز از ابتدا مخالف جریان مشروطه بود و جانبداری برخی علما از مشروطه در یک سو و مخالفت وی با مشروطه، اوضاع حوزه نجف و طلاب و مقلدان وی را در ایران، دچار دودستگی و پریشانی نمود و سید یزدی نیز اواخر عمر خود را در این جریانهای سیاسی بسیار به سختی سپری کرد. صورت تلگراف ها، مکاتبات و استفتائات هر دو گروه مشروطه‌خواه و ضد مشروطه با سید، در مجموعه اسناد منتشر شده از دوره قاجار، موجود است و گویای تلاش تمام در عین حال بی‌نتیجه سید در کناره‌گیری از این جریان سیاسی است. برخی از این اسناد که تهدیداتی را از طرف مشروطه‌خواهان به سید در بردارد، نشان‌دهنده اوضاع نابسامان و سخت سالهای آخر حیات سید است. وی در سن ۹۱ سالگی، در ۲۸ رجب ۱۳۳۷ چشم از جان فروبست و در حرم امام علی در نجف دفن شد و مردم نجف و بسیاری از شهرهای ایران تا چند روز برای درگذشت وی عزاداری نمودند.

تالیفات سید

رساله فی الاستصحاب. بستان نیاز و گلستان راز، مجموعه شعر و نثر ادبی. التعارض. تعلیقه علی المکاسب. حاشیه آداب التجاره. حاشیه المتاجر. حاشیه الخیارات. حاشیه تبصره علامه حلی. حاشیه جامع عباسی شیخ بهایی. حاشیه ذخیره العباد فاضل شرایبانی. سؤال و جواب (این اثر به تازگی به همت دکتر مصطفی محقق داماد در تهران منتشر شده است). حاشیه فرائد الاصول. حاشیه مجمع المسائل. حاشیه منتخب الرسائل خوانساری. حاشیه منهج الرشاد. حاشیه نخبه. رساله ذخیره الصالحین. رساله فی ارث الزوجه من

الثلثن أو العقار. رساله تعادل و تراجیح. رساله جواز اجتماع امر و نهی. الرفاق تحت المجهر. الصحیفه الكاظمیه. العروه الوثقی فیما تعم به البلوی. غرر الغرویه. الکلم الجامعه والحکم النافعه. مجمع الرسائل. وسیله النجات نمونه‌هایی از مکتوباتش در کتب تاریخ مشروطه، رسایل و لوائح شیخ فضل الله نوری، نهضت روحانیون ایران، و نمونه دستخط وی در کتاب فقهای نامدار شیعه آمده است. اسناد مربوط به سید، در اسناد کتابخانه ملی ایران، کتابخانه مجلس ایران، و قسمتی نیز در دست خانواده محقق طباطبایی (سید عبدالعزیز طباطبایی یزدی) نگهداری می‌شود.

فتوای حرمت مشروطه

متن فتوا را محسن کدیور در پیوست سیاست‌نامه خراسانی، کویر، چ اول، ۱۳۸۵، ص ۳۰۳ آورده است: شنیده شده از تمام بلاد عود فتنه خاموش شده را از درگاه اعلیحضرت قدر قدرت همایونی خواسته اند، لذا اعلان به تمام بلاد می‌شود که علماء اعلام و حجج اسلام و متدینین، هیچ راضی نیستند که فتنه خاموش شده عود کند و مشروطه موهومه اسباب خیالات اشرار گردد، لذا به تمام بلاد اعلام می‌داریم که خواهش نمودن این امر حرام است. سید محمد کاظم طباطبائی یزدی* [۲] حبل المتین، کلکته، سال ۱۶، شماره ۲۰، ۵ ذیقعه ۱۳۲۶ و ۶ و ۷: «شاه در اعلان نسخ مشروطیت ایران اظهار داشته که بر حسب فتوای علماء، مشروطیت و پارلمان مخالف با قانون شریعت است. [مقصود] همین فتوای آقا سید کاظم بوده، چه ظاهر است علمای ایران نه مرجع تقلیدند نه صاحب نفوذ کلمه تامه در ایران، و احدی تا امروز از علمای صاحب رای و فتوی در عراق عرب نه چنین رأیی داده نه اینکه فتوی صادر کرده بود، حتی آقا سید کاظم هم تا امروز به این صراحت در مقابل کلمه حق نایستاده بود. از این مکتوب ظاهر گردید که صدر راونچی پس از ورود به نجف اشرف این نوشته را از سید کاظم صادر کرده، تلگرافا به طهران و سایر بلاد اشاعت داده است.» در همین شماره کلکته در صفحات ۱۸ و ۱۶: صورت کاغذ است از ناحیه آقا سید کاظم یزدی که در خارج ایران برای حفظ مقلدین منتشر کرده به توسط سید علی پسر آقا که املاء خود آقا و خط سید ابوالقاسم اصفهانی محرر مخصوص ایشان بوده عینا نقل می‌شود: «بر اخوان مؤمنین مستور نماند که حضرت مستطاب آیة الله فی العالمین آقا سید کاظم طباطبائی (مد ظله العالی) در تأسیس امر مشروطیت ایران نفیا و اثباتا داخل نشدند و تصویب و تکذیب آن را خارج از وظیفه شرعیه خود می‌دانند، و از بدو امر تا کنون با آنکه جمعی از اهل عمامه که مربوط با مجلسیان و محرک و مدیر آن در نجف بودند به انواع لطائف و حیل هر چه خواستند ایشان را هم اغواء و داخل در آن نمایند قبول نفرمودند، کار به تهدید و لوائح مجعوله نوشتن و دروغ و افترا و بهتان بستن و به اداره روزنامجات فرستادن منتهی شد، در وجود مبارکش اثر نمود، و هر چه توانستند کوتاهی ننمودند تا گذشت آنچه گذشت...»

نمونه شعر

از سید یزدی، اثری ادبی با عنوان «بستان راز و گلستان نیاز» بر جای مانده است که مجموعه نظم و نثر ادبی است و شامل مناجات نامه نیز هست که با این ابیات شروع می‌شود: کاظم تا کی به خواب غفلتی فکر خود کن تا که داری مهلتی کاظم عمرت هدر شد در خیال شرم بادت از خدای لایزال کاظما برخیز و فکر راه کن توشه ای از بهر خود همراه کن کاظم از بیخودی سوی خود آی خرده خرده روی کن سوی خدای

منابع

. فرمانداری یزد. شکوه پارسایی و پایداری. یزد: فرمانداری یزد، ۱۳۷۵. کتابنامه. بذرافشان، مرتضی. فقیه دوراندیش. قم:

پژوهشکده باقرالعلوم، ۱۳۷۶. کسروی، احمد. تاریخ مشروطه ایران. چاپ نوزدهم، تهران: امیرکبیر، ۱۳۷۸. کتابنامه. طباطبائی، سید محمدرضا. سید محمد کاظم یزدی. قم: نشر نور، ۱۳۸۴. الجبوری، کامل سلمان. السید محمد کاظم الیزدی قم: ذوی القربی، ۱۳۸۵. ISBN: ۹۶۴-۵۱۸-۱۰۲-X. کتابنامه. مدرسی، جواد. نجوم السرد. یزد: انجمن آثار و مفاخر فرهنگی، ۱۳۸۴. الحسنی، سلیم. نقش علمای شیعه در رویارویی با استعمار ۱۹۰۰-۱۹۲۰م. تهران: مؤسسه مطالعات تاریخ معاصر ایران، ۱۳۷۸. حسینی یزدی، سید صادق. سعادت ها و شقاوت ها. قم: مؤسسه فرهنگی انتشاراتی گرگان، ۱۳۸۱.

شیخ فتح الله شریعت اصفهانی (شیخ الشریعه)

تولد

در زمستان سال ۱۲۲۸ ش. (۱۲ ربیع الاول ۱۲۶۶ ق) (۱۴۲۷) باز شدن غنچه ای در خانه محمد جواد نمازی اصفهانی، بهار را نوید داد. آن غنچه خوشبو را فتح الله نامیدند. فتح الله در دامان پر مهر مادری مومن که هیچ گاه او را بدون وضو شیر نمی داد و پدری دلسوز که لحظه ای از تربیت فرزندش غافل نمی شد، رشد کرد و پس از سپری کردن دوران بازیهای کودکانه راهی کلاس قرآن و دیگر کتابهای مذهبی شد.

در حوزه های نور

او ابتدا در حوزه علمیه اصفهان به تحصیل مشغول شد. استعداد و پشتکار فتح الله موجب شد که بتواند با سرعت، مقدمات علوم اسلامی را فرا گرفته، در درس فقه و اصول بزرگان مدارس علمیه زانوی ادب به زمین بزند. با این حال حضور در درس بهترین اساتید حوزه علمیه اصفهان نتوانست تشنگی دانش اندوزی او را فرو نشانند. از این رو راهی حوزه علمیه مشهد مقدس شد. در آن شهر از محضر اساتید برجسته ای چون آیه الله حاج میرزا نصرالله مدرس، آیه الله محمد ابراهیم بروجردی و سید مرتضی حائری بهره فراوان جست تا در ردیف اساتید آن دیار شناخته شد. سپس به سوی اصفهان مراجعت کرد. تا آن زمان نظریات شیخ مرتضی انصاری در اصفهان شهرتی نداشت ولی شیخ شریعت به بیان مسلک شیخ مرتضی انصاری همت گماشت. (۱۴۲۸) او در سال ۱۲۹۵ ق. راهی نجف اشرف شد و در محضر مراجع تقلید آن زمان (آیات بزرگوار شیخ محمد حسین کاظمی و میرزا حبیب الله رشتی) حاضر شد و خود نیز مجلس درس مهمی تشکیل داد که بسیاری از دانشمندان حوزه علمیه نجف در آن شرکت می کردند. شیخ الشریعه در سال ۱۳۱۳ ق. به شوق معشوق رو به خانه معبود نهاد. او در مکه به مباحثه و گفتگو با علمای اهل سنت پرداخت به گونه ای که آنها از احاطه کامل وی به کتابهای اهل سنت در شگفت شدند. (۱۴۲۹) پس از بازگشت از حج پروانه های فضیلت پیرامون آن شمع شریعت گرد آمدند. در این زمان درس او از مهم ترین درسهای نجف به شمار می رفت که صدها نفر در آن شرکت می کردند. این درسها عبارت بودند از: ۱. دروس عالی فقه و اصول ۲. رجال و درایه ۳. تفسیر و علوم قرآن ۴. فلسفه و کلام ۵. درس خلیفات که در این درس علت اختلاف نظریات و فتوای فقیه بررسی می شد. او بعلاوه خطیبی توانا بود که جمعه ها منبر می رفت و به موعظه پرداخت. از دیگر امتیازات ایشان اینکه وی به تحصیل طب و ریاضیات همت گماشته و علاوه بر فرمولها و معادلات ریاضی مطالب زیادی درباره علم پزشکی آموخته بود. گویند روزی ایشان بیمار شد و وقتی پزشک برای معالجه بر بالین او آمد شیخ الشریعه در مورد بیماری اش از کتاب قانون بوعلی سینا مطلبی گفت. پزشک تصور کرد چون شیخ نوع بیماری خود را می دانسته تنها همان قسمت کتاب را به خاطر سپرده است ولی در گفتگوهای بعدی مشخص شد او بیشتر مطالب قانون را آماده در ذهن دارد.

اساتید

شیخ الشریعه در محضر شریعتمداران زیادی درس شریعت آموخت تا شیخ شریعت شد به پاس احترامشان نام آنان در ذیل می آید:

۱. ملا حیدر علی اصفهانی ۲. آیه الله نصر الله مدرس ۳. شیخ محمد صادق تنکابنی ۴. ملا-احمد سبزواری ۵. شیخ عبدالجواد خراسانی ۶. آیه الله ملا محمد باقر اصفهانی ۷. شیخ حسین علی تویسرکانی ملایری ۸. آیه الله شیخ محمد تقی هروی ۹. آیه الله شیخ محمد رحیم بروجردی ۱۰. آیه الله شیخ محمد حسین کاظمینی ۱۱. آیه الله میرزا حبیب الله رشتی

شاگردان

صدها نفر از طلاب علوم دینی در جلسات درس ایشان شرکت می کردند که بسیاری از آنان بعدها در زمره مراجع تقلید در آمدند و نامی ترین آنان عبارتند از: آیات عظام: ۱. شیخ عبدالکریم حائری ۲. سید محمد حسین بروجردی ۳. سید ضیاء الدین عراقی ۴. سید ضیاء الدین عراقی ۵. سید شهاب الدین مرعشی نجفی ۶. سید عبدالهادی حسینی شیرازی ۷. سید محسن طباطبایی حکیم ۸. سید محمد کوه کمره ای (حجت) ۹. سید محمد تقی خوانساری ۱۰. محمد علی شاه آبادی.

قلم نور

از آنجا که شریعت در علوم گوناگون اسلامی مهارت داشت در بسیاری از رشته ها نوشته هایی پر بها از خود به یادگار گذاشت که هر یک در علوم مختلف حاکی از فرونی دانش اوست. از آن همه، پاره ای رساله در موضوعات فقهی و اصولی است. در علم تفسیر، فلسفه، کلام و ادبیات عرب نیز دارای آثاری نیکوست.

مرجعیت

پس از وفات آیه الله میرزا حبیب الله رشتی و آیه الله شیخ محمد حسین کاظمینی شماری از مردم از شیخ الشریعه تقلید می کردند ولی پس از رحلت میرزا محمد تقی شیرازی، شیخ الشریعه یگانه مرجع جهان تشیع شد. با این حال وی رهبری دینی را چون باری سنگین بر دوش خود احساس می کرد. او در خلوت دیده شده بود که اشک ریزان با خدای خود چنین مناجات می کرد: ((خدایا، در آخرین روزها زندگیم در دنیا به ریاست مبتلا- (!) شده ام و باید سنگینی این بار امانت را به دوش کشم! بار الهی، من طاقت تحمل این امر بزرگ را ندارم... و حال آنکه تو فردای قیامت از من سوال خواهی کرد...))

شبیخون

شیخ الشریعه در پی مبارزه با تهاجم فرهنگی دشمن کتابخانه مهمی ایجاد کرد که دانش پژوهان از آن استفاده می کردند و از دیگر اقدامات ایشان صدور اعلامیه های فراوان بود که پرده از چهره استعمار می زدود در قسمتهائی از یکی از این اعلامیه ها آمده است. ((خدمت علمای بزرگ... و عموم مردم روستاها و شهرها و کوچ نشینان... بر آقایان و هوشیاران... پوشیده نیست که بیگانگان از سده های پیشین و مدتها قبل کوشیده اند دارایی مسلمانان را برزدند و شهر و کشورشان را تصاحب کنند... قرآن سراسر حکمت را از میان آنان بردارند و آنچه از وسایل مادی و معنوی نزد آنان است نابود سازند، بیگانگان همواره برای دستیابی به این هدفها نقشه

هایی ترتیب داده اند، آنگاه آیه الله شریعت چندین نمونه از نقشه ها و هدفهای دشمن را در ۱۰ مورد بازگو کرده، در پایان دردمندانه از مسلمانان و ایرانیان می خواهد که در صف واحد در برابر دشمن متجاوز بایستند. (۱۴۳۰)

دزدان فرهنگ

در زمانی که عراق تحت سلطه انگلستان بود حکومت استعمارگر به مزدوران خود دستور داده بود هر جا کتاب نفیس و قدیمی یافتند آن را تصاحب کرده، به کتابخانه لندن بفرستند! در این میان روحانیون آگاهی که نمی خواستند فرهنگ اسلامی به دست کفار غارت شود در مقابل آنان می ایستادند و استعمارگران با به زندان افکندن ایشان سعی می کردند به اهداف شوم خود جامه عمل ببوشانند. ولی شیخ شریعت به کمک طلاب آمده، آنها را از بند نجات می داد. برای نمونه می توان به زندان افتادن آیه الله مرعشی نجفی برای خریدن یک کتاب و سپس آزادی او به همت شیخ الشریعه اشاره کرد.

تقسیم ایران

یک سال پس از انقلاب مشروطه (در سال ۱۹۰۷ م) دو کشور استعمارگر روسیه و انگلستان در یک توافق سری ایران را به ۳ منطقه تقسیم کردند؛ مناطق جنوبی سهمیه انگلستان و شمال ایران از آن روسیه شد و برای آنکه با هم اختلافی پیدا نکنند قسمتهای مرکزی را به عنوان منطقه بی طرف سهم ایران قرار دادند. در این هنگام که تمامیت ارضی و استقلال ایران در معرض خطر جدی قرار داشت، شیخ الشریعه و دیگر علما درسهای حوزه علمیه را تعطیل و خود را برای جهاد آماده کردند؛ چنانکه در تلگرافی که بدین مناسبت انتشار دادند می خوانیم: ((اخبار موحشه مداخله اجانب در بلاد اسلامیة خصوصاً به اشتهاار معاهده میثومه جدیده با دولتین موجب وحشت عموم علمای اعلام... (شده است.) قاطبه علمای این مشاهد مشرفه وظایف مقامیه را تعطیل و در حفظ اسلام به ادای آخرین تکلیف (جهاد) حاضر...))

ایران در آتش

در سال ۱۳۳۰ ق با حمله روسیه به ایران شهرهای تبریز، گیلان، رشت، مشهد مقدس و چندین شهر و روستای ایران اشغال شد. در این زمان که ایران در سرایشی سقوط قرار گرفته بود مراجع تقلید شیعه که در آن ایام در عراق بودند تصمیم گرفتند با مقاومتی قهرمانانه جلو متجاوزان را بگیرند. در یازدهم محرم ۱۳۳۰ هیات علمیه نجف به همراه صدها نفر از طلاب حوزه علمیه و دویست هزار تن از عشایر مسلح به طرف ایران حرکت کردند. آنان تصمیم گرفتند در سر راه خود به ایران چند روزی در کاظمین توقف کرده، پس از آماده کردن مقدمات لازم به طرف ایران حرکت کنند. از جمله اقدامات آنان در کاظمین می توان به ارسال هیات هایی به کشورهای مختلف برای مذاکره با سران آن کشورها و ارسال اطلاعیه های فراوان به مسلمانان جهان اشاره کرد. و دیگر آماده کردن عشایر ایران برای جهاد بود که با ارسال تلگرافهای متعدد آنان را به جهاد دعوت کردند. در یکی از این برگهای زرین چنین می خوانیم: به عموم حجج اسلام، سرداران عظام و روسای عشایر... از قدیم زمان الی کنون به واسطه مردانگی عشایر... هرگز به خیال اجانب نمی رسید که دست اندازی به خاک ایران نمایند چه رسد به سوق عساکر و جسارت... در ممالک اسلامیة. مگر در این عصر مردانگی ایرانیان محو و نابود و عقاید اسلام پشت گوشها افتاده.. یاللمسلمین یک مشهد مقدس... در مملکت شماس، آیا رواست که با وجود امثال شماها به تصرف کفار درآید و ننگ تاریخی برای شما، باقی بماند!... (۱۴۳۱) وقتی مردم مسلمان و عشایر غیور ایران خود را برای دفاعی جانانه آماده کردند و ثوق الدوله که در آن زمان ریاست هیات وزرا را به عهده داشت با

نیرنگ اولاً از حرکت علما به طرف ایران ممانعت کرد. وانگهی از عشایر و دیگر امت مسلمان ایران خواست از هر گونه اقدامی که مخالف سیاستهای روسیه و انگلستان باشد خودداری کنند و به آنها هشدار داد که اگر با نیروهای در حال پیشروی انگلستان مقابله کنند دولت آنها را مواخذه خواهد کرد. و از طرف دیگر مصرانه از علما خواست که از کاظمین متفرق شوند. عقب نشینی نیروهای روسیه و اقدامات وثوق الدوله کارگر افتاد و تندی که می رفت خصم را بسوزد توسط دولت ایران خاموش شد و علما که نمی خواستند جنگ داخلی مشکلات ایران را دو چندان کنند از حرکت به طرف ایران منصرف شدند.

نبرد اقتصادی

شیخ شریعت در کنار دیگر علما در برابر هجوم اقتصادی دشمن دو اقدام مهم انجام داد. ۱- تشویق مردم به ایجاد شرکت های تعاونی ۲. تحریم خرید و فروش اجناس و وسایل روسیه و انگلستان. البته در این جبهه نیز زمانی که می رفت این مبارزه منفی شکوفه دهد سفارت انگلیس با یک نامه فدایت شوم به وثوق الدوله نوشت که از علما بخواهد فتوای خود را ملغی اعلام کنند و وثوق هم همین کار را کرد.

مجتهد مجاهد

عراق در جنگ جهانی اول به تصرف انگلستان درآمد و شیخ الشریعه ضمن صدور فتوای جهاد خود به جبهه شتافت و فرماندهی جبهه قرنه را به عهده گرفت. یکبار که مجتهد مجاهد با کشتی کوچکی به طرف یکی از جبهه ها در حرکت بود. کشتی آنها شکست و نزدیک بود ایشان غرق شود که دیگر مجاهدان وی را نجات دادند. نیروهای مردمی به فرماندهی علما به مدت هیجده ماه در برابر نیروهای عظیم انگلستان مقاومت کردند و اگر پیروزی نهایی متفقین و ضعف شکست عثمانی و دیگر متحدانش نبود اشغالگران هیچ گاه موفق به اشغال عراق نمی شدند. (۱۴۳۲)

در بستر انقلاب

نیروهای انگلستان و همدستانش در جنگ جهانی اول با طرح این شعار که هدف ما رهایی کامل ملتهاست توانستند عراق و دیگر کشورهای عربی را تصرف کنند اما پس از اشغال عراق نه تنها به آنها استقلال ندادند که سعی کردند با برگزاری فرامیند فرمایشی به اشغال خود حالت قانونی دهند و آنگاه که عده ای از آزادیخواهان درخواست استقلال کردند آنها را تبعید و زندانی کردند و متعاقب این اوضاع شیخ الشریعه با ارسال تلگرافهایی به حاکمان انگلیسی و فرماندهان ارشد نظامی آنان از این درخواست سرباز زدند و سعی کردند با سرکوب جلو انقلاب را بگیرند. در این هنگام آیه الله میرزا محمد تقی شیرازی با صدور فتوایی به عراقیان اجازه داد که اگر انگلیسیان از دادن حقوق آنها سرباز زدند آنان دست به اسلحه برند و حق خود را باز پس گیرند. و این گونه بود که آتش انقلاب در عراق زبانه کشید. در هنگامی که تمامی شهرهای عراق در آتش انقلاب می سوخت ناگهان آیه الله میرزا محمد تقی شیرازی که در این زمان رهبری انقلاب را به عهده داشت به طور مرموزانه ای در گذشت ولی در آن لحظات حساس آیه الله شریعت اصفهانی علم بر زمین افتاده میرزای شیرازی را برداشت و با صدور بیانیه ای از مردم عراق خواست به انقلاب ادامه دهند و سپس در اجتماعی که در صحن حضرت علی علیه السلام برگزار شده بود حاضر شد و در حالی که به علت کهولت و ناتوانی نمی توانست به تنهایی راه برود با کمک چند نفر از اطرافیان بر فراز منبر قرار گرفت و پس از تسلیت از دست دادن میرزا، مجاهدان را به استقامت فراخواند و آنگاه آیه الله سید ابوالحسن اصفهانی را به عنوان نماینده خود انتخاب کرد و پرچم جهاد را به

دست او سپرد. در همین ایام ویلسون، نماینده انگلستان در عراق تصمیم گرفت با فرستادن پیام تسلیتی باب گفتگو با شیخ را باز کند، او را به پندار خود بفرید اما نتوانست و انقلاب همچنان ادامه یافت. (۱۴۳۳) متعاقب این اوضاع نیروهای انگلیسی که در ایران و هند مستقر بودند به طرف عراق روانه شدند تا اینکه تعداد آنها به یکصد و پنجاه هزار نفر رسید که به انواع سلاحهای پیشرفته و هواپیماهای جنگی مجهز بودند. قدرت روز افزون نیروهای انگلستان، تمام شدن منابع مالی مجاهدان و قرار گرفتن آنان در محاصره اقتصادی و نظامی، نیز تغییر سیاست انگلستان و پیشنهاد تشکیل حکومت ملی در عراق از طرف دیگر موجب شد که بین رهبران جهاد اختلاف افتد و انقلاب متوقف شود. دولت انگلستان به طور رسمی تغییر سیاست خود را اعلام کرد و بدین سان استقلال خود را هر چند ناقص به دست آورد. اگر انقلاب به پیروزی نظامی می رسید علما می توانستند با تشکیل حکومت اسلامی عراقی آباد و آزاد بسازند عوامل فوق در کنار سستی که به مناسبت شروع فصل کشاورزی در مردم عراق پدید آورده بود باعث شد که نیروهای انگلستان بتوانند به طرف شهرهای مقدس پیشروی و کربلا، کوفه و آنگاه نجف را اشغال کنند. پس از اشغال نجف ۱۷ تن از علما و از جمله حسن فرزند شیخ الشریعه دستگیر و برای تبعید روانه بصره شدند.

خاندان

آیه الله شریعت با یکی از نوادگان آیه الله شیخ محمد حسین اصفهانی مولف کتاب فصول ازدواج کرده بود و حاصل این ازدواج ۳ فرزند پسر بود: ۱. شیخ حسن: وی فرزند بزرگ شیخ الشریعه بود و در انقلاب نقش بسزایی داشت. ۲. شیخ مهدی، او تقریرات درس پدرش را به رشته تحریر کشید و کتاب (اعلام الاعلام بمولد خیر الانام) از اوست. ۳. شیخ محمد شریعت (۱۲۸۳-۱۳۵۷ ق.): وی در نجف به تکمیل علوم خود پرداخت. در سال ۱۳۳۱ ش. آیه الله بروجردی او را به عنوان نماینده خود راهی اصفهان کرد. شیخ محمد پس از رحلت آیه الله بروجردی امام امت (ره) را به عنوان مرجع اعلم معرفی کرد که عده ای از علمای پاکستان هم به پیروی از ایشان امام را مرجع تقلید اعلم به مردم معرفی کردند. (۱۴۳۴)

صبح تیره

سرانجام روح پر فتوح آیه الله شریعت اصفهانی پس از عمری تلاش در راه اسلام و قرآن در شب یکشنبه هشتم ربیع الثانی سال ۱۳۳۹ ق. قفس تن را درید و آن نفس مطمئنه به سوی پروردگارش پر کشید و پیکر مطهرش در جوار قبر امیر مؤمنان علیه السلام به خاک سپرده شد. در سال ۱۳۶۶ ق. که آیه الله حاج آقا حسین قمی دار فانی را وداع کرد و می خواستند او را کنار شیخ الشریعه دفن کنند در هنگام حفر قبر مقداری از قبر شیخ شریعت خراب شد و حاضران با تعجب دیدند جسد آن فقیه فرزانه هنوز کاملاً تازه است چنانکه گویا روز پیش به خاک سپرده شده است.

میرزای نائینی

ولادت

محمد حسین نام داشت. به سال ۱۲۴۰ ش (۱۲۷۷ ق) در نایین و در خاندانی فاضل و محیطی روحانی و خانه ای پر مهر و عطوفت قدم به عرصه گیتی نهاد. پدرش شیخ الاسلام میرزا عبدالرحیم از خاندان بزرگ منوچهری بود که پدرانش در اصفهان پشت در پشت لقب شیخ الاسلامی داشتند. خاندان نائینی در اصفهان به بهره مندی از خوبیها شهره عام و خاص و از نظر علم و دینداری

زبانزد همگان بودند و خانه ایشان در زمان بروز مشکلات، پناه مستمندان بود.

تحصیلات علوم دینی

او تحصیلات ابتدایی حوزوی خود را در زادگاه خویش گذراند و پس از آن در ۱۷ سالگی (۱۲۹۳ق) به اصفهان رفت و در آن حوزه علمی بزرگ، دروس عالی فقه، اصول، فلسفه و حکمت را از اساتید فرهیخته ذیل آموخت: ابوالمعالی فرزند حاج محمد ابراهیم کلباسی، شیخ محمد باقر ایوانکی فرزند شیخ محمد تقی اصفهانی و جهانگیر خان قشقایی. وی در سال ۱۳۰۳ق راهی نجف اشرف شد و به سامرا رفت؛ زیرا آن دیار مقدس با حضور میرزا محمد حسن شیرازی و دیگر اساتید، رونق علمی یافته و دانش پژوهان بسیاری را به سوی خود جلب کرده بود. نائینی در آغاز ورود به حوزه سامرا در درس دو استاد فرزانه سید محمد طباطبایی فشارکی و سید اسماعیل صدر شرکت جسته، سپس در محفل پربار درس میرزا محمد حسن شیرازی حضور یافت و مدت نه سال از دانش سرشار او بهره برد. محمد حسین با سفر به نجف، از درس اخلاق آخوند ملا حسینقلی همدانی استفاده کرد. او پس از رحلت میرزای شیرازی به همراه سید اسماعیل صدر راهی کربلا شد و در مدت ۲ سال اقامت در آنجا از این استاد عزیز (صدر) سود جست و سپس با اندوخته‌ای ارزشمند و کوله باری گرانسنگ در سال ۱۳۱۶ق راهی نجف و مقیم آنجا شد. وی در کنار تدریس، در جلسه علمی آخوند خراسانی حاضر شد.

پرورش یافتگان

میرزای نائینی با مقام والای علمی، سیاسی و معنوی خویش، شاگردان فاضل و آگاهی را به عالم اسلام عرضه کرد که هر یک محور فکری و علمی در جامعه شدند، شاگردانی همچون: سید محسن طباطبائی حکیم، سید محمد حجت کوهکمری، سید محمد هادی میلانی، سید ابوالقاسم خوئی، سید محمد حسین طباطبائی، سید محمود حسینی شاهرودی، سید جمال الدین گلپایگانی و...

نوآوری در اصول

از جمله دانشمندانی که در رونق و جلو رفتن «اصول» زحمت فوق العاده کشید، آیه‌ا... نائینی است تا جائی که «نوآور» و «مجدد الاصول» نام گرفت و اکثر معاصران از نظریات وی پیروی می‌کنند و آن را همسنگ با نظریات آخوند خراسانی در اصول به شمار می‌آورند.

نهضت مشروطیت

آیه‌ا... نائینی را می‌توان از پیشگامان این نهضت به شمار آورد. در سال ۱۳۲۷ق مشروطه خواهان حکومت را در دست گرفتند، لکن با دخالت اجانب، فئودالها و غریزدگان و ایادی استکبار رهبری نهضت را تصاحب نمودند و انقلاب را از مسیر اصلی اش منحرف ساخته به جای کیفر دشمنان واقعی مشروطه، شیخ فضل‌ا... نوری را بر دار کردند. اکثر علمای بزرگ نجف همچون میرزای نائینی به این امید که خواهند توانست به آن نهضت، محتوایی اسلامی ببخشند، از آن پشتیبانی کردند. مخالفان برای مقابله با نهضت تلاش کردند و حتی میرزا را نیز هدف قرار دادند. در این میان مرگ مرموز و ناگهانی آخوند خراسانی، باعث تضعیف نهضت گردید هر چند مانع حرکت علما به ایران نشد. رهبران روحانی از جمله نائینی به سوی کاظمین حرکت کردند و سرانجام فعالیتهای آنان باعث شد تا آرامش به ایران باز گردد.

کتاب تنبیه الامه

آیه... نائینی این کتاب را در بحران انقلاب مشروطه (۱۳۲۷ق) به فارسی نوشت و مورد تأیید بعضی از بزرگان قرار گرفت. او در این کتاب حاکمیت اسلام ناب محمدی را اثبات کرده و پرده از چهره حکومت‌های استبدادی برداشته و زندگی در زیر سلطه استبداد را با بردگی مساوی می‌داند. ایشان از قائلین به ولایت مطلقه فقیه است که در این کتاب تمام مناصب و شؤون اعتباری امام معصوم را برای فقیه جامع شرایط ثابت می‌داند. از نظر او، علما شرعاً مسؤول دستگاه حکومتی اند و جلوگیری از بی‌نظمی و بی‌عدالتی در جامعه از وظایف آنهاست و در غیبت امام عصر رهبری جامعه بر عهده آنان می‌باشد... به گفته شهید مطهری... افسوس که جو عوام زده محیط ما، کاری کرد که آن مرحوم پس از نشر آن کتاب، یکباره مهر سکوت بر لب زده، دم فرو بست.

مبارزه با استعمارگران

پس از شروع جنگ جهانی اول و اشغال شدن بخش وسیعی از عراق به دست نیروهای انگلیسی، علمای شیعه وارد صحنه شده علیه آنان حکم جهاد داده اند. آیه... نائینی همگام با دیگر علما علیه قوای خارجی دست به قیام زد. پس از شکست دولت عثمانی، دولت انگلیس در صدد روی کار آمدن حکومتی دست نشانده و انگلیسی بر عراق برآمد و از مردم عراق دعوت شد تا در یک انتخابات عمومی برای تعیین یک حاکم انگلیسی برای خود شرکت جویند. علما و روحانیون طراز اول عراق نیز دوباره به مخالفت برخاسته، انتخاب فردی کافر را برای حکومت بر مسلمانان حرام دانستند. دولت انگلیس که خود را در مخمصه دید، قراردادی با ملک فیصل بست و او را در سال ۱۳۴۰ق پادشاه عراق گردانید. فتوای علما، امکان انتخابات را در شهرهایی چون نجف و کوفه سلب کرد. بعد از این رخدادها بود که زمینه تبعید آیه... نائینی و آیه... سید ابوالحسن اصفهانی به ایران فراهم شد. سرانجام ملک فیصل در اثر فشار مردم و علما، مجبور به عذرخواهی از مراجع تبعید شده گردید و آن دو فرزانه دهر پس از یک سال دوری از حوزه علمیه نجف، در سال ۱۳۴۲ق بازگشتند.

تألیفات

از آن دریای بیکران علوم دینی، آثار ذیل به یادگار مانده است: تعلیقه بر عروه الوثقی، لباس مشکوک، التبعیدی والتوصلی، وسیله النجاه، سؤال و جوابهای استدلالی فقهی، تقریرات اصول، که برخی از شاگردان او درسهای علم اصول وی را به رشته تحریر در آوردند.

افول ستاره آسمان فقاقت

سرانجام استاد فقها و مجتهدان عصر، آیه... العظمی میرزا محمد حسین نائینی، پس از عمری تلاش و خدمت در پرورش شاگردان گرانمایه و تعالی اسلام و مسلمین در ۲۶ جمادی الاولی ۱۳۵۵ (ق ۱۳۱۵ش) در ۷۸ سالگی به رحمت ایزدی پیوست و بیکر پاکش در کنار حرم مطهر حضرت علی علیه السلام به خاک سپرده شد.

مرحوم آقای آقا ضیاء عراقی

زندگانی

مرحوم آقای آقا ضیاء عراقی (اراک‌کی) یکی از اساتید علما و مراجع بزرگ حوزه نجف در اوسط قرن اخیر بود. معظم له دانشمندی محقق و مجتهدی متبحر و محدثی عالم به علم رجال و تفسیر بود. زادگاهش شهرستان اراک بود و پس از پیمودن مقدمات علوم عازم نجف اشرف گردید و چندین سال در عتبات سرگرم تحقیقات علمی و مباحثات فقهی بود. آقا ضیاء از اجله تلامذه آخوند خراسانی، علامه یزدی، مرحوم همدانی و آقا شریعت اصفهانی بود، و خود سالهای متمادی در حوزه نجف از مدرسین بزرگ محسوب بود. مرحوم آقا ضیاء معاصر با آیت الله نائینی و آیت الله کمپانی و آیت الله اصفهانی است که این چهار نفر در جمله اساتید فقها و مراجع طراز اول جهان تشیع بودند و اغلب آیات و مراجع بعدی ما از کرسی درس آنها به درجه اجتهاد و استادی رسیدند. مرحوم مدرس تبریزی در ریحان‌الادب می نویسد: آقای آقا ضیاء عراقی از مراجع طراز اول شیعه و از فحول علمای امامیه بود. حوزه درس فقه و اصول او در نجف اشرف محل استفاده علما و آیات عرب و عجم گردید. در تقریر مسائل فقهی و بیان احکام حسن تحریر و تقریر در عصر خویش بی مانند بود. در اصول مقالاتی به رشته تحریر برد و شرحی بر تبصره علامه نوشت... بعضی وفات او را در ذیحجه سال ۵۹ و برخی در ذیحجه سال ۱۳۶۱ در نجف اشرف نوشته اند.

سید ابوالقاسم خوبی

ولادت

(زاده نیمه ماه رجب ۱۳۱۷ قمری) در خوی، استان آذربایجان غربی ۱۷ مرداد سال ۱۳۷۱ در شهر نجف) از فقها و مراجع عالی تقلید شیعه دارای درجه ی آیت اللهی از حوزه ی علمیه است.

زندگی و تحصیلات

و به همراه پدر به منظور تحصیل علوم دینی به نجف که در آن زمان بزرگ‌ترین حوزه علمیه جهان اسلام به حساب می‌آمد، رفت. وی در سالهای تحصیل در حوزه علمیه نجف از شاگردان مهدی مازندرانی، ضیاء الدین عراقی و محمدحسین نائینی [۱] بود. او در حوزه‌های مختلف علوم حوزوی صاحب رای و اندیشه‌است که از آن جمله می‌توان به بحث‌های گسترده وی در علوم فقه و اصول اشاره کرد

شاگردان

ابوالقاسم خوبی شاگردان بسیاری را از کشورهای مختلفی چون ایران، کویت، پاکستان، سوریه، لبنان، بحرین، هند، افغانستان، آفریقا، خاور دور و عراق تربیت کرد. وی در تمام طول خویش به عده معدودی از شاگردان خود اجازه اجتهاد داد. از برجسته ترین کسانی که ایشان شخصا به وی مدرک اجازه اجتهاد داد میرزا علی فلسفی بود از شاگردان ایرانی او می‌توان به میرزا محسن کوچه باغی تبریزی، سید محمد صادق روحانی، میزا جواد آقا تبریزی، حسین وحید خراسانی، سید هاشم غضنفری خوانساری، سید جلال‌الدین فقیه ایمانی و از شاگردان ایشان در دیگر کشورها از سید محمد حسین فضل الله، آصف محسنی، علاء‌الدین بحر العلوم، محمد باقر صدر و علی سیستانی اشاره کرد.

تالیفات

از وی کتب بسیاری در موضوعات مختلف علوم اسلامی بجا مانده است که از میان آنها می‌توان به کتاب‌هایی چون: اجود التقریرات در اصول فقه، البیان فی علم التفسیر در تفسیر قرآن، نفحات الاعجاز فی علوم القرآن، منهاج الصالحین فی بیان احکام الفقه که تا کنون بیست و هشت بار تجدید چاپ شده است، [نیازمند منبع] مناسک الحج و توضیح المسائل اشاره کرد. وی همچنین در علم رجال به نگارش کتابی در بیست و چهار مجلد با عنوان «معجم رجال حدیث و تفصیل طبقات رواه» پرداخت

منابع

وب‌گاه رسمی مرکز اسلامی آیت‌الله خویی در انگلستان مدرسه الایمان آیت‌الله خویی در نیویورک سید محسن امین. «فصل کتاب». اعیان الشیعه. تحقیق سید محسن امین. چاپ اول، بیروت: دارالتعارف للمطبوعات، ۱۴۰۶، ۲-۳۴۸-۳۷۱-۹۶۴-ISBN، ج ۶، صفحه ۵۵. احیای تشیع. ولی نصر. ۲۰۰۶. ISBN ۰۳۹۳۰۶۲۱۱۲. ص ۱۲۵ و ص ۱۴۴ اعراب شیعه: مسلمانان از یاد رفته. گراهام فولر. ۲۰۰۱. ISBN ۰۳۱۲۲۳۹۵۶۴. انتشارات پالگریو مک میلن. دانشنامه بریتانیکا. نسخه ۱۹۹۳. ص ۶۹.

حاج سید محمود شاهرودی

زندگانی

حضرت آیه الله العظمی حاج سید محمود شاهرودی در خانواده مذهبی به سال ۱۲۹۸ یا ۱۳۰۱ هجری قمری در یکی از روستاهای شاهرود متولد شده و پس از طی تحصیلات اولیه و دوره مقدمات در شهر بسطام عازم حوزه علمیه مشهد مقدس شدند و در درس سطح و خارج فقه و اصول محضر اساتید و فقهای آن زمان حاضر شدند. سپس در سال ۱۳۲۸ هجری قمری عازم حوزه علمیه نجف اشرف شده و از محضر درس مرحوم آقای آخوند خراسانی صاحب کفایه بمدت یکسال و نیم استفاده نمودند. پس از فوت استادشان به مجلس درس مرحوم آقای نائینی و آقای عراقی حاضر شدند و از آن دو بهره وافی بردند و همزمان به تدریس و تربیت طلاب مشغول شدند. پس از فوت استادشان مرحوم آقای نائینی تدریس خارج ایشان شروع گشت و مورد توجه فضلا و طلاب قرار گرفت. پس از فوت مرحوم آقا سید ابوالحسن اصفهانی رساله عملیه ایشان در دسترس مقلدین در کشورهای عراق و ایران و خلیج لبنان و هند و پاکستان قرار گرفت. و با درگذشت مرحوم آقای بروجردی مرجعیت ایشان در اماکن یادشده بخصوص ایران و عراق و خلیج، شهرت و توسعه بیشتری حاصل نمود و حوزه بحث فقه و اصول ایشان در نجف فضلا و علماء بیشماری را در برداشت و نماز جماعت مسجد هندی بیشترین نمازگزار را داشت. تأمین هزینه های درمانی طلاب در نجف و همچنین شهریه و تأمین نان طلاب حوزه های علمیه نجف و کربلاء و سامراء و مشهد مقدس به عهده معظم له قرار داشت. اولین بار در تاریخ مرجعیت و حوزه از طرف ایشان گروهی به عنوان بعثه دینه حج در سال ۱۳۸۷ هجری قمری (۱۳۴۶ شمسی) به امر معظم له و به سرپرستی آقازاده بزرگ ایشان اعزام شدند که بسیار مورد استقبال حجاج قرار گرفت. همچنین معظم له نخستین شهرک مسکونی طلاب بنام «حی الامام الشاهرودی» را در نجف اشرف تأسیس نمودند. عمر پر برکت مرجعیت ایشان همواره در تربیت فضلا و علما و رسیدگی به امور حوزه و تدریس و تألیف بود و آثار فراوانی مانند کتاب الحج و کتاب الاجاره و یک دوره اصول از ایشان بجا مانده است. و سرانجام پس از قریب یک قرن عمر سراسر تقوی و فضیلت و تلاش علمی و سرپرستی حوزات علمیه در ۱۷ شعبان ۱۳۹۴ قمری، دار فانی را وداع نموده و در صحن مطهر امیر مؤمنان علی (علیه السلام) در سمت بالای سر مدفون گردیدند.

آیت‌الله العظمی حاج میرزا محمد حسن آشتیانی

ولادت و تحصیل

حضرت حجه الاسلام والمسلمین، شیخ الفقهاء و المجتهدین، عالم ربانی و فقیه صمدانی آیت‌الله میرزا حسن آشتیانی از علمای بزرگ شیعه (سر سلسله بیت رفیع) آشتیانی است. در حدود سال ۱۲۴۸ ه ق در آشتیان چشم به هستی گشود و در همین شهر به فراگیری خواندن و نوشتن پرداخت. سیزده ساله بود که به بروجرد سفر کرد و چهار سال در آن جا ماند و ادبیات را فرا گرفت و مدت یک سال و نیم از محضر درس مرحوم سید شفیع جابلقی (متوفی ۱۲۸۰) استفاده کرد پس از آن رهسپار نجف اشرف شد و در آن جا از محضر درس اساتید حوزه نجف خصوصا شیخ اعظم مرتضی انصاری بهره‌ها برد. چون سنش کم بود پشت پرده می‌نشست تا آن که در یکی از روزها بر اثر اظهار نظری که در درس می‌کند شیخ به استعداد فوق‌العاده او پی می‌برد و وی را به حضور فرا می‌خواند و او در درس شیخ از کسانی شد که «تثنی الیهم الخناصر» و به خاطر حسن تعبیر و لطف تقریری که داشت درس استاد را برای دیگران تقریر می‌کرد و به لسان‌الشیخ، شهرت یافت و تقریرات استاد را می‌نوشت.

بازگشت به ایران

در سال ۱۲۸۲ یکسال بعد از وفات شیخ انصاری مرحوم آشتیانی در حالی که به مرحله رفیعه اجتهاد نایل آمده بود به ایران بازگشت و ساکن تهران شد و برای اولین بار افکار و اندیشه‌ها و تحقیقات نوین شیخ انصاری خاصه در علم اصول را در تهران نشر داد و به همین جهت طلاب متعدد از اطراف و اکناف به تهران روی آوردند و در درس او شرکت جستند و از یافته‌های او استفاده کردند.

سفر حج

آشتیانی در سال ۱۳۱۱ به قصد حج به حجاز سفر کرد و در بازگشت به زیارت عتبات عالیات رفت و هنگامی که به سامرا رسید با استقبال مرحوم میرزای شیرازی و علمای بزرگ حوزه مواجه شد وی در این سفر میهمان مرحوم میرزای شیرازی بود و این تجلیل دو جهت داشت یکی شخصیت خود ایشان و دیگر به لحاظ ضرورت تقویت اسلام و روحانیت چرا که هنوز ناصرالدین شاه در قید حیات بود.

نقش ایشان در الغای امتیاز رژی

در ماه رجب سال ۱۳۰۷ ه ق هنگامی که ناصرالدین شاه امتیاز انحصار توتون و تنباکو (رژی) را به یک شرکت انگلیسی داد، میرزا حسن شیرازی (م ۱۳۱۲) استعمال توتون و تنباکو را در ربیع الثانی ۱۳۰۹ ه ق نوامبر ۱۸۹۱م تحریم کرد و میرزا حسن آشتیانی و علمای دیگر هم به مخالفت برخاستند و پس از آن که گفتگوهای مرحوم آشتیانی با شاه و صدراعظم راجع به پیامدهای ناشی از اعطای این امتیاز بی‌نتیجه ماند مبارزه ادامه یافت و اوج گرفت. شاه طی نامه‌ای خشونت‌آمیز از آشتیانی خواست که در جهت لغو حکم تحریم میرزای شیرازی اقدام کند، لکن میرزای آشتیانی در پاسخی که برای شاه فرستاد حمایت خود را از حکم انقلابی میرزای شیرازی اعلام کرد ناصرالدین شاه ابتدا از در ملایمت درآمد اما دیری نپایید که کار دیگر بار به خشونت گرایید و از آشتیانی خواست که یا از تهران خارج شود و یا علنا قلیان بکشد و ایشان خارج شدن از تهران را برگزید. به مجرد اطلاع یافتن

علمای تهران از این تصمیم همه عازم به خروج از تهران شدند. مردم غیور تهران پس از اطلاع از این تصمیم شورش کردند و به کاخ سلطنتی یورش بردند و ۳۰ کشته و زخمی دادند و با استقامت خود از خروج بزرگترین عالم شهر جلوگیری کردند. ناصرالدین شاه که اتفاق علما و پشتیبانی قاطع مردم را دید ناچار امتیاز را لغو کرد. (۱)

تالیفات

عن علی علیه السلام: عقول الفضلاء اطراف اقلامهم. خرد دانشمندان در پیرامون نوشته‌های آنان است. یعنی از نوشته‌ها و تالیفات افراد می‌توان به میزان عقل و اندیشه آنان پی برد و مرحوم آشتیانی در فقه و اصول از اعظم علمای شیعه محسوب است و آثار او گواه بر این معنی است. ۱- بحر الفوائد، حاشیه‌ای است بر رسائل شیخ مرتضی انصاری. (الذریعه ج ۲ ۴۴). ۲- رساله فی الاجزاء، طهران ۱۳۱۸ق، سنگی، رقی ۱۵۹ص. ۳- رساله فی قاعده نفی العسر و الحرج، چاپ تهران، ۱۳۱۴. ۴- رساله فی حکم اوانی الذهب و الفضة، چاپ تهران، ۱۳۱۳ (همراه ازاحه الشکوک). ۵- ازاحه الشکوک فی حکم اللباس المشکوک، تهران، ۱۳۱۳ق سنگی، رقی ۱۴۱. (الذریعه ج ۱ ۵۲۷). ۶- رساله فی نکاح المريض. ۷- رساله فی الجمع بین قصدی القرآن و الدعاء، طهران، ۱۳۱۴ق، سنگی، ۱۳۹ص (همراه رساله فی قاعده نفی العسر و الحرج). ۸- رساله فی انه اذا سلمت جماعة یکتفی بجواب واحد بصیغه الجمع ام لا ۹- کتاب القضاء. در سال ۱۳۲۷ ه ش چاپ شده است: سربی، وزیری، ۴۹۰ص.

مؤلفات خطی

۱۰- مباحث الالفاظ. تقریرات شیخ انصاری که نسخه خطی آن گم شده است. ۱۱- کتاب الخلل فی الصلاة، شرح مبحث خلل از شرایع الاسلام است. نسخه‌ای از آن در آستان قدس ۷۷۴۱ و نسخه‌ای در سامراء است مدرسه شیرازی (الذریعه ۷۲۴۹). ۱۲- کتاب الوقف و احیاء الموات و الاجاره. ۱۳ و ۱۴- کتاب الاجاره و کتاب احیاء الموات در یک جلد، تقریر بحث شیخ انصاری. (الذریعه ۱/۱۲۲) ۱۵- سؤال و جواب (به فارسی) گردآورده محمدعلی یوزباشی (مقدمه‌ای بر فقه شیعه ۳۵۸).

فرزندان او

معظم‌له چهار پسر و یک دختر داشت: ۱- آیت‌الله حاج شیخ مرتضی آشتیانی (متوفی ۱۳۶۵ق) که در عصر خود از فقها و مدرسان بزرگ حوزه‌های علمیه بود و در قضیه بانک روس و حوادثی که منتهی به لغو امتیاز آن شد نقش بسزایی داشت و در جنبش مشروطیت نیز شرکت داشت. وی از جمله علمایی بود که در حرم حضرت عبدالعظیم علیه السلام متحصن گردید. اختران فروزان ری و طهران ۱۷۴؛ گنجینه یا کشکول سیاح ۶۶؛ (تاریخ علماء خراسان، گنجینه دانشمندان ج ۷ ۹۷). ۲- افتخار العلماء مرحوم آقا میرزا مصطفی متخلص به صهبا که در جنبش مخالفت با موسیو نوز بلژیکی نقش بسزایی داشت و در قیام مشروطیت در صف مردم قرار داشت و در تاریخ ۱۳۲۷ ه ق در سن ۴۲ سالگی در منزلش واقع در جوار حضرت عبدالعظیم علیه السلام ترور شد. از تالیفات اوست: افتخارنامه حیدری که دیوانی است فارسی در غزوات حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام و زندگینامه آن حضرت از ولادت تا شهادت در ۱۸۰۰ بیت، در دو جلد به چاپ رسیده است. جلد اول درباره جنگهای روزگار حضرت محمدصلی الله علیه وآله و جلد دوم درباره جنگهای پس از رحلت پیامبر (ریحانه الادب ج ۳ ۴۸۰؛ الذریعه ج ۲ ۲۵۶)؛ مؤلفین مشار ۲۰۴-۲۰۶؛ گنجینه دانشمندان ج ۳ ۳۶۴؛ اختران فروزان ری ۱۸۷؛ رجال ایران بامداد ۴ ۱۰۱-۱۰۳؛ ادبیات فارسی بر مبنای تالیف استوری ج ۲؛ تاریخ مشروطیت ایران تالیف کسروی ۲۹۵؛ مجله ارمغان سال ۵، ش ۱۱، ص ۵۱۶. ۳- مرحوم حاج میرزا هاشم آشتیانی که در دوره‌های سوم تا هشتم

مجلس شورای ملی به نمایندگی انتخاب گردید و در حدود سال ۱۳۴۰ شمسی در سن ۹۰ سالگی از دنیا رفت. وی تالیفاتی در ادعیه و زیارت از خود به یادگار گذاشت. تاریخ بیست ساله ایران از حسین مکی؛ شرح رجال ایران ج ۳؛ رجال عصر مشروطیت از سید ابوالحسن علوی، تلاش آزادی از باستانی پاریزی؛ زندگینامه رجال و مشاهیر ایران، ج ۱ ۳۸؛ تاریخ مختصر احزاب سیاسی ایران از بهار ج ۱ و ۲-۴-مرحوم آیت الله حاج میرزا احمد آشتیانی (۱۳۰۰-۱۳۵۹ق) متخلص به «واله از حکماء متاله و فقهای متبحر پایتخت بود. که در فنون مختلف جمعا ۶۲ تالیف گرانبها از آن جناب باقی مانده است. آن بزرگمرد به هنگام وفات متصدی مدرسه علمیه مروی تهران بود. رک: اختران فروزان ری و طهران ۱۸۰؛ مقدمه چهارده رساله فارسی. ۵-آقا زاده خانم که نامش فاطمه بود و به همسری عموزاده خود مرحوم میرزا جعفر، معروف به میرزا کوچک آشتیانی درآمد و حکیم متاله مرحوم حاج میرزا مهدی آشتیانی فرزند اوست.

شماری از شاگردان او

آیت الله میرزا احمد آشتیانی فرزند او *میرزا فضل الله صادقی مشهور به آشتیانی از حکماء و قضات. *ملا محمد آملی بن علی *مرحوم آیت الله حاج آقا حسین قمی *مرحوم آیت الله حاج میرزا محمد فیض قمی مرحوم آیت الله آقا میرزا محمدعلی شاه آبادی *مرحوم آیت الله شیخ محمدجواد حاج آخوند قمی *مرحوم آیت الله حاج شیخ باقر تهرانی *مرحوم آیت الله شیخ علی اکبر نهاوندی (م ۱۳۶۹ق) *آقا سید میرزا اسحاق بن رحیم ستونی همدانی *مرحوم آیت الله حاج شیخ محمدعلی حائری قمی (م ۱۳۵۸) *مرحوم سید اسماعیل مرعشی (م ۱۳۵۴ه) ملقب به شریف الاسلام که در طب و شیمی و علم حروف ماهر بوده است. *مرحوم میرزا نصرالله نقوی بن سیدرضا (م ۱۳۲۶ خورشیدی) *سید محمد تنکابنی بن محمدتقی (م ۱۳۵۹) *آقا سید محمد آقا بهبهانی تهرانی *شیخ فیاض سرخه دیزجی زنجانی (م ۱۳۶۰) *ملا اسماعیل قره باغی *آیت الله سید فخرالدین میرزائی قمی *علامه حکیم میرزا مجید زنجانی (م ح ۱۳۲۴). *شیخ فتحعلی زنجانی بن حاج ولی بن علی عسگر (م ۱۳۳۸) *مرحوم آیت الله آقا محمد کبیر قمی (م ۱۳۶۹) *شیخ حسین مازندرانی کولائی (م ح ۱۳۳۵) *شیخ علی اکبر مازندرانی (م ح ۱۳۳۰)

ستایش دانشمندان و تراجم نگاران از فقید سعید

علامه سید محمد تنکابنی شاگرد او می گوید: العلامة افضل علماء المركز، جناب المستطاب صاحب البیان الحسن و الاخلاق المرضیة المحقق المدقق البارع الحاج میرزا حسن الآشتیانی قدس الله نفسه الزکیة و من ظن می کنم که اگر مرحوم شیخ مرتضی الانصاری قدس سره زنده می بود تقدیر و تصدیق می کرد که بیانی اوفی از بیانش و تقریری اکمل از تقریرش نمی شود و فضلابی که به تدریسش حاضر بودند در این باب تصدیق می کنند و دلیل بدین امر بیان اوست مطالب مصنف (ره) را در حاشیه کبیره...» (۲) علامه میرزا محمدعلی مدرس تبریزی می نویسد: «حاج میرزا محمدحسن آشتیانی تهرانی عالم محقق و فاضل مدقق از اعیان علماء و مجتهدین ایرانی که به فضل و دیانت و وثاقت معروف و از شاگردان شیخ مرتضی انصاری بود و اخیرا به تهران آمده و در حوزه درس او مرجع استفاده بسیاری از اجلاء عصر خود گردید.» (۳) در مآثر و آثار (۴) می نویسد: «میرزا محمد حسن آشتیانی سلمه الله در تاریخ جمع این تالیف از رؤسا بزرگ دارالخلافه است... از وقتی که این بزرگوار به طهران آمده است تکمیل اصول الفقه را بر سبک جدید وسیله عظمی پدید شده. بعد از مرحوم حاج ملاهادی عمده تلمذ طلاب و مستعدین در دارالخلافه بر این دانشور یگانه است و سالها می گذرد که زحمات حکومتات شرعیه کلیه بر عهده وی قرار گرفته (ادام الله ایام افاضاته . در نجوم السماء آمده: «وی از اعظام علماء کرام و متفقهین اصولیین عظام بوده...» (۵)

درسهایی جاودانه از زندگی او

شاگردش مرحوم سید محمد تنکابنی صاحب ایضاح الفرائد می گوید: «آن مرحوم مواظب طاعات و عبادات و نماز شب و زیارت عاشورا در جمیع اوقات عمرش و زیارت جامعه کبیره در شبها و مجد در نشر علوم و تالیف کتب و جواب استفتاءات بودند.» (۶) فرزند بزرگوارش مرحوم حاج شیخ مرتضی نقل کرده است: «ایشان در موقع ارتحالش زیارت جامعه کبیره را می خواند و می گفت: (من والاکم فقد والی الله، و من عاداکم فقد عادالله، و من احبکم فقد احب الله و من ابغضکم فقد ابغض الله و من عصاکم فقد عصی الله انتم السبیل الاعظم و الصراط الاقوم و شهداء دارالفناء و شفعاء دارالبقا و الرحمة الموصولة و الآیة المخزونه و الامانة المحفوظة و الباب المبتلی به الناس من اتیکم فقد نجی و من لم یاتکم فقد هلک) پس روحش به سوی موالیانش پرواز و حشرش با ایشان گردید» من احب شیئا حشره الله معه (۷).

وفات و مدفن

از خاطره و دلها نرود یاد تو هرگز ای آن که به نیکی همه جا ورد زبانی سرانجام این فقیه بلند پایه در ۲۸ جمادی الاولی ۱۳۱۹ هـ ق در تهران درگذشت و جنازه اش را که به امانت به خاک سپرده شده بود، پس از یک سال به نجف اشرف حمل و در مقبره حاج شیخ جعفر شوشتری به خاک رفت. مزار پاکش چشمه سار زلال حقایق است که همواره خواهد جوشید و مشتاقان و شیفتگان را سیراب خواهد ساخت.

پی نوشتها

۱- و نیز نک: شورش بر امتیازنامه رژی از فریدون آدمیت؛ تحریم تنباکو از ابراهیم تیموری. * ۲- علماء معاصرین، ۳۷۹. * ۳- ریحانة الادب، ج ۱ ۴۹. * ۴- ص ۱۵۱. * ۵- نجوم السماء ۱ ۳۴۲. * ۶- علماء معاصرین ۳۷۹. * ۷- اختران فروزان، ری و طهران، ۱۷۳. * مآخذ ریحانة الادب، ۱ ۴۹ و ۳ ۴۸۰. * معجم المؤلفین ۵ ۱۸۶. * طبقات اعلام الشیعه، ۱ ۳۹۰، ۳۸۹. * اعیان الشیعه ۵ ۳۷. * معجم رجال الفكر والادب فی النجف، خلال الف عام ۲۱. * گنجینه دانشمندان، ۴ ۳۶۴. * تحریم تنباکو ۱۵۱-۸۳ از ابراهیم تیموری. * شورش بر امتیاز نامه رژی، فریدون آدمیت، ۱۳۷-۷۴. * طرح دایرة المعارف بزرگ اسلامی ۹۲ و ۹۳. * تاریخ رجال ایران، ۱ ۳۱۶. * مشاهیر دانشمندان اسلام، ج ۴، ص ۳۶۵، بخش استدراکات. * دایرة المعارف تشیع، ۱ ۱۳۵. * احسن الودیعة، ۱ ۱۲۳ و دانشنامه ایران و اسلام. ۲ ۱۸۷ و ۶۰. * المآثر و الآثار ۱۵۱. * فوائد الرضویه، ۴۵۱. * مؤلفین کتب چاپی فارسی و عربی، ۲ ۵۳۸. * علماء معاصرین ۷۰ و ۳۷۹. * علمای بزرگ شیعه از کلینی تا خمینی ۳۲۰. * مقتبس الاثر ۲۸ و ۲۷۰. * گنجینه یا کشکول سیاح، ۶۰ و ۶۶. * امیر کبیر یا قهرمان مبارزه با استعمار. * فرازهایی از زندگانی خاتم المجتهدین شیخ انصاری (ره)، ۵۸. * ادبیات فارسی بر مبنای تالیف استوری، ج ۲. * حوزه، سال دوم، ش ۴، ص ۳۴. * مقدمه ای بر فقه شیعه، سید حسین مدرسی. * الذریعه، ج ۱ ۱۲۲ و ۵۲۷ و ۴۴۳. * چهل مقاله. * اختران فروزان ری و طهران.

مجتهد بهبانی

زندگانی

آیت الله سید عبد الله فرزند سید اسماعیل مجتهد بهبانی در حدود سال ۱۲۶۰ قمری به دنیا آمد. وی تحت توجهات پدر عالم و

مجاهدش در نجف اشرف تحصیل علوم دینی را آغاز کرد و در حوزه‌ی درس آیات عظام شیخ مرتضی انصاری، میرزا محمد حسن شیرازی و سید حسین کوه کمری شرکت جست. سید عبدالله پس از اخذ اجتهاد، در سال ۱۲۹۵ ق. به تهران مراجعت کرد و پس از اخذ اجتهاد، در سال ۱۲۹۵ ق. به تهران مراجعت کرد و پس از فوت پدر، مقام مذهبی او را احراز نمود. وی قبل از انقلاب مشروطیت نیز جزو روحانیون و علمای بنام پایتخت بود و در حل و عقد امورات مختلف تأثیرگذار بود. وی با آغاز مشروطیت به صف مبارزان پیوست و با یاری و همکاری آیت الله سید محمد صادق طباطبایی رهبری اصلی مشروطه خواهان را به عهده گرفت. ایشان از روحانیون طراز اول تهران و رهبر آزادیخواهان دوره مشروطیت به شمار می‌آید که در راه تحقق آرمان انقلابی خویش، صدمات فراوانی دید و مدتی به عتبات تبعید گشت. وی تصمیم داشت با توجه به مبانی اسلامی یک قانون اساسی اسلامی در چهار چوب دستورات اسلام پی ریزی نماید، و بدعتها و قوانین مغایر اسلام را از بین ببرد که در این راه زحمات فراوانی را متحمل شد و عاقبت به شهادت وی منتهی گشت. وی در واقعه‌ی به توپ بستن مجلس توسط محمد علی شاه قاجار، به اسارت قزاقان درآمد و بعد از شکنجه‌های بسیار، به باغشاه برده شد. آیت الله بهبهانی، پس از اعلان مشروطیت، فعالانه در برگزاری انتخابات و تشکیل مجلس ملی شرکت جست. اگرچه خود هیچ مقام دولتی را نپذیرفت ولی در همه‌ی کارها نظارت کامل داشت. در مجلس دوم که نمایندگان به دو گروه تندرو و میانه رو تقسیم شده بودند، به حمایت از میانه روها برخاست. در این حال تندروان کمر به قتل او بستند. و سرانجام این عالم ربانی در ۲۴ تیر ۱۲۸۹ شمسی برابر با هشتم رجب ۱۳۲۸ ق. توسط اشخاص نقابداری که به منزلش هجوم بردند، به درجه شهادت نائل گردید. پس از شهادت سید در این روز مجلس شورای ملی و بازار تعطیل و عزای عمومی اعلام گردید. در پی آن نیز در تمامی شهرهای ایران مجالس ترحیم برگزار شد و پیکر این شهید انقلاب به یاری میر سید علی بهبهانی به نجف اشرف انتقال یافت و در مقبره خانوادگی به خاک سپرده شد.

محمد حسین اصفهانی غروی کمپانی

از نخجوان تا نجف

دیار نخجوان و آذربایجان از دیرباز سرزمینی مسلمان نشین و عالم خیز بوده است و ما تاریخ قفقاز و نخجوان را بیشتر با شخصیت‌های سرشناس و درخشان آن می‌شناسیم. خاندان محقق غروی از آن خانواده‌های متدینی بودند که نسل در نسل در آن ناحیه سکونت داشتند و همیشه میان مردم جایگاه ممتازی را دارا بودند. از اجداد و نیاکان محقق، تنها نام نیکی در تاریخ مانده است که به ترتیب و اجمال نام برده می‌شوند: پدرش (حاج محمد حسن) که تاجری درست کار و دیندار بود فرزند (علی اکبر) و نواده (حاج محمد حاتم نخجوانی) است. (۱۶۸) پس از آنکه در سال ۱۲۴۳ ق. قرارداد ترکمانچای با دستهای خیانت پیشه قاجاریان امضا شد و در نتیجه شوم آن، بخشی از سرزمین پاک ایران (قفقاز و نخجوان و قسمتی از آذربایجان) از پیکر پاک ایران عزیز جدا گشت، مسلمانان آن سوی رود ارس دچار بلاهای بزرگ و درد و رنج‌های سنگینی گشتند و در زیر فوج فاجعه‌ها و در حصار حادثه‌ها خرد شدند. گروهی مردند، گروهی ساختند و سوختند و گروهی دیگر هجرت را برگزیده، از خانه و کاشانه چشم پوشیده، تنها جان به سلامت بردند. حاج محمد اسماعیل نخجوانی (پدر بزرگ محقق غروی) از این گروه اخیر بود که به همراه خانواده اش به شهر قهرمان خیز تبریز کوچید. اما در تبریز هم اوضاع را مساعد ندید و پس از چند صباحی به شهر اصفهان روی آورد. سالیانی را در آن شهر سپری ساخت تا آنجا که خود و فرزندانش به (اصفهانی) شهرت یافتند. ولی دیری نپایید که خاندان نخجوانی از اصفهان هم کوچ کردند تا بالاخره به شهر زیارتی و مذهبی کاظمین پناه بردند و همانجا را برای خود وطن اختیار کردند و در آنجا حاج محمد حسن اصفهانی (پدر غروی اصفهانی) برای خود اسم و رسمی یافت. حاج محمد حسن دیگر آن مرد غریب نبود که

روزی پس از روزگاری آوارگی روی به شهر کاظمین آورد. اکنون همه او را مردی محترم، پر خیر و با کفایت می شناختند. بگذریم از اینکه او در میان مردم و تاجران سرشناس عراق به نیک مردی و کارسازی پرآوازه بود و در حوزه بزرگ آن روز نجف هم تاجری صاحب نام و آبرومند بود و همگان وی را با شهرت (معین التجار) گرامی می شمردند. (۱۶۹)

مولود کاظمین

اقبال خوش معین التجار، بیش از همه آنگاه به اوج رسید که از لطف خدا، او صاحب پسری سالم و کامل گشت. روز دوم محرم سال ۱۲۹۶ ق. آسمان کاظمین هم مانند دیگر شهرهای مسلمان نشین، بوی کربلا و عطر عشق و عاشورا می داد. همزمانی این تولد مبارک با ماه حماسه های همیشه جاوید حسینی، سبب شد که کودک کاظمین و مولود محرم (محمد حسین) نامیده شود.

حدیث اشتیاق

حاج محمد حسن معین التجار تنها همان یک پسر را داشت و دلخوش بود که وی می تواند پس از مرگش راه او را در جهان تجارت دنبال کند. اما پسرش محمد حسین در سر سودایی دیگر و فکری فراتر از فکر پدر داشت. جوان پر جنب و جوش کاظمین تنها آرزویش این بود که پدرش اجازه دهد تا راه کمال طلبی و دانشجویی پیش گیرد. محمد حسین هر گاه فرصت را مناسب می دید، آرزوی خود را با پدر در میان می نهاد و با اصرار از او می خواست که رضایت دهد تا وارد حوزه معارف اسلامی شود. اما پدر که پسری جز او نداشت، راضی به این کار نمی شد. اما هر چه زمان پیشتر می رفت اشتیاق محمد حسین به تحصیل علوم اسلامی بیشتر می شد و پدر خود را بیشتر از پیش پیرتر احساس می کرد و با جدیت از پسر می خواست که فن تجارت را یاد گیرد و فکر طلبه شدن را از سر بیرون کند. چیزی که این مشکل را از سر راه جوان کمال جوی کاظمین برداشت تنها یک توسل به حضرت باب الحوائج امام موسی کاظم علیه السلام بود. او خود می گوید: (آن روز هم مثل هر روز با پدرم در نماز جماعتی که عصرها در صحن مطهر کاظمین برپا می شد شرکت جسته بودم. نماز تمام شده بود اما صفوف نمازگزاران هنوز به هم نخورده بود. من در حالی که زانوی غم در بغل گرفته بودم، با فاصله اندکی پدرم را می پاییدم که دیدم با یکی از تاجران بغداد گرم صحبت است. همچنانکه نشسته بودم داشتم در آتش اشتیاق می سوختم. چشمم در گنبد زیبای امام کاظم علیه السلام بود که... عنان از کف هر صاحب دلی می ربود. در این حال از دلم گذشت که ای باب الحوائج، ای موسی بن جعفر، تو عبد صالح و از بندگان برگزیده خدایی و در پیش حضرت حق آبروداری، تو را چه می شد اگر از خدا می خواستی دل پدرم را به من نزدیکتر می کرد تا با تصمیم من - که چیزی جز تحصیل علم و کمال در مکتب شما نیست - راضی می شد... در همین اندیشه ها بودم که دیدم پدرم صدایم می کند: محمد حسین! محمد حسین، پسر! اگر هنوز هم آرزومندی که به حوزه بروی تا دروس اسلامی بخوانی برو! از طرف من خاطرت جمع باشد، ناراحت نمی شوم... اگر دلت می خواهد به نجف اشرف بروی برو! (۱۷۰) از آن روز زندگانی محقق غروی آغازی دیگر داشت که خشنودی پدر را نیز همراه داشت با خیالی آسوده راه نجف اشرف در پیش گرفت تا روح تشنه اش را از چشمه های جوشان علم و حکمت و عرفان علوی سیراب سازد.

استادان و سرچشمه های نور

کودک کاظمین هنوز در فصل بهاران زندگی بود. تازه در باغ خرم حیات، نونهالی سرسبز بود که توانست هنر ظریف خط و خوشنویسی را - آن هم در انواع گوناگون آن - یاد گیرد. از آنجا که آن روزها هم چون روزگاران گذشته، صنعت خط از هنرهای

بدیع و چشمگیر بود، مهارت محمد حسین، آن هم در دوران کودکی وی را در میان آشنایان زبانزد ساخت. پدر هم که به استعداد درخشان فرزندش پی برده بود، با تمام توان وسایل تحصیل و ترقی او را در حوزه علمیه نجف فراهم ساخت تا این استعداد زلال و جوشان هر چه بهتر و بیشتر شکوفا گردد. محمد حسین در دهه دوم زندگی (در سال ۱۳۱۴ یا ۱۳۱۵ ق) بود که پا به حوزه بزرگ نجف نهاد و چیزی نگذشت که مراحل کمال را در دروس مقدماتی یکی پس از دیگری پشت سر گذاشت و بزودی در حلقه درس بزرگترین اساتید حوزه آن روز شرکت جست. استادان او در مرحله سطح و خارج، به ترتیبی که در تاریخ و کتابهای تراجم نوشته اند، عبارت بودند از: ۱. شیخ حسن تویسرکانی (متوفای ۱۳۲۰ ق.) محمد حسین غروی، پیش از همه، پله های نخست ترقی و تعالی را به پیروی از او پیمود، درس تلاش و تقوا را از او یاد گرفت و بیست و چهار بهار از عمرش می گذشت که استادش تویسرکانی رحلت کرد. ۲. آیه الله سید محمد طباطبایی فشارکی (۱۲۵۳-۱۳۱۶ ق.) محقق غروی نتوانست بیش از دو سال از محضر پرفیض این استاد خلیق و بزرگوار بهره مند گردد. آیه الله فشارکی تا سال ۱۳۱۲ ق. در سامرا سکونت داشت. ۳. حاج آقا رضا همدانی (۱۲۵۰-۱۳۲۲ ق.) حضور در درس و بحث آیه الله همدانی که بیشتر با اثر بزرگش کتاب (مصباح الفقیه) شناخته می شود، چندان طولی نکشید و محقق غروی بیست و ششمین سال از زندگانی را سپری می ساخت که این استاد بزرگوارش هم به دیار باقی شتافت. ۴. آیه الله آخوند خراسانی (۱۲۵۵-۱۳۲۹ ق.) آقا محمد حسین جوانی بیست ساله بود که به حوزه درس آخوند خراسانی راه یافت و تا آخر عمر آخوند، که سیزده سال پس از آن به درازا کشید به طور مرتب در حلقه درس اصول آخوند شرکت جست و در همین سالها بود که بیشترین بخش از شرحش بر کفایه الاصول را نگاشت. او از شاگردان طراز اول آخوند بود و تا ایشان زنده بود به احترام او از تدریس مستقل و متشکل اجتناب می کرد و روزی که آخوند در گذشت آقا محمد حسین مردی بزرگ سرشناس شده بود و در حالی که تنها سی و سه سال از عمرش می گذشت پس از وفات آخوند در جای وی نشست و از مدرسان بنام و پرآوازه نجف گشت. محقق غروی در نزد این چهار استاد بزرگوارش بیشتر علم فقه و اصول خواند. اما استادان وی در حکمت و فلسفه عبارتند از: ۵. حکیم محمد باقر اصطهباناتی شیرازی (متوفای ۱۳۲۶ ق.) حکیم اصطهباناتی تنها تا سال ۱۳۱۹ ق. در نجف بود و آقا محمد حسین در حدود چهار یا پنج سال از محضر این استاد فرزانه، استفاده کرده است. (۱۷۱) ۶. شیخ احمد شیرازی (متوفای ۱۳۲۲ ق.) با عنایت به تاریخ وفات وی می توان گفت که محقق غروی بیشترین بهره را از این استاد حکیم می توانست ببرد ولی عجیب این است که حتی بیشتر کسانی که زندگانی علامه غروی را نوشته اند از این استاد نام نبرده اند! (۱۷۲)

روایت یاران

داستان دوستان حکایتی بس دلکش و آموزنده است و کارساز بودنش در شناخت شخصیتها چنان پر اهمیت است که سعدی می گوید: تو اول بگو با کیان زیستی من آنکه بگویم که تو کیستی اما از یاران علامه غروی چیزی ننگاشته اند تنها از چند شخصیت یادی شده است که نام می بریم: ۱. بزرگ عارف معاصر آیه الله میرزا جواد آقا ملکی تبریزی. ۲. میرزا علی اصغر ملکی تبریزی. ۳. میرزا حبیب ملکی تبریزی. میرزا علی اصغر و میرزا حبیب دو برادر و پسر عموهای میرزا جواد آقا ملکی تبریزی بودند. آیه الله غروی با هر سه بزرگوار رفت و آمد داشت اما بیش از همه با میرزا علی اصغر مانوس بود (۱۷۳)... رفاقت و مصاحبت با عارف واصل میرزا جواد آقا ملکی هم از دیر باز برقرار بود. علامه غروی و میرزا جواد آقا هر دو از شاگردان حاج آقا رضا همدانی بودند و تا سال ۱۳۲۰ ق که میرزا جواد آقا از نجف به ایران بازگشت با هم مانوس بودند. پس از آن نیز توسط نامه از حال همدیگر با خبر می شدند. (۱۷۴) ۴. فقیه اصولی میرزا محمد حسین نایینی (۱۲۷۷-۱۳۵۵ ق.) میرزای نایینی و غروی اصفهانی ارتباط تنگاتنگی با هم داشتند و در مواقع دشوار یاور و یاور یکدیگر بودند. ۵. آیه الله سید احمد کربلایی تهرانی (م ۱۳۲۲ ق.)

مشایخ

بزرگان بسیاری برای علامه غروی اجازه نامه روایتی نوشته اند که برای نمونه دانشمندان و اندیشوران زیر را می توان نام برد: ۱. بزرگ محدث معاصر حاج میرزا حسین نوری طبرسی، گردآورنده مجموعه روایتی شیعه، مستدرک الوسائل (۱۷۵) ۲. آیه الله سید حسن صدرالدین موسوی معروف به صدر کاظمی نویسنده کتاب تاسیس الشیعه ... (۱۷۶) ۳. میرزا محمد باقر اصطهباناتی شیرازی ۴. شیخ احمد شیرازی مشهور به (شانه ساز) ۵. شیخ الشریعه اصفهانی. (۱۷۷)

شاگردان

مکتب علامه غروی را چه در علم اصول و فقه و چه در حکمت و فلسفه باید از مکتب های بسیار پربرکت شیعه به حساب آورد. بر طبق تحقیقی حدود یکصد و پنجاه بزرگوار افتخار شاگردی در مکتب علامه غروی را داشته اند. عجیب اینکه در میان شاگردان، از مرجع تقلید و فقیه و فیلسوف گرفته تا مفسر و محدث و متفکر و نویسنده و عارف و واعظ و... را می توان دید که همگی به نوعی به شاگردی غروی اصفهانی مباحث می کرده اند. اکنون ما تنها از بعضی از آنان نام می بریم، (۱۸۱) حضرات آیات: سید محمد حجت کوه کمری (۱۳۱۰-۱۳۷۲ ق)، سید حسین طباطبایی بروجردی (۱۲۹۲-۱۳۸۰ ق)، سید محمد هادی میلانی (۱۳۱۳-۱۳۹۵ ق)، سید ابوالقاسم خوبی (۱۳۱۷-۱۴۱۳ ق)، سید عبدالاعلی سبزواری (۱۳۲۸-۱۴۱۴ ق)، سید محمد کاظم موسوی حسینی (۱۳۲۲-۱۴۰۵ ق)، شیخ سلمان خاقانی (۱۳۳۱-۱۴۰۸ ق)، شیخ محمد تقی بهجت فومنی رشتی (متولد ۱۳۳۲ ق)، سید محمد باقر طباطبایی سلطانی بروجردی (متولد ۱۳۳۲ ق)، شیخ ابوالفضل خوانساری (متولد ۱۳۳۴ ق)، سید علی بهشتی بابلی (متولد ۱۳۲۴ ق)، میرزا غلامحسین جعفری همدانی (۱۳۲۴-۱۴۱۶ ق)، شیخ علی خوزانی اصفهانی معروف به (آیه الله مشکات)، حاج شیخ علی محمد بروجردی (۱۳۱۵-۱۳۹۵ ق)، شیخ عبداللطیف سمّامی حائری (۱۳۳۰-۱۴۰۰ ق)، شیخ ابوالحسن شیرازی، آقا میرزا کاظم دینوری تبریزی (۱۳۲۰-۱۴۱۶ ق)، سید مهدی اشکوری نجفی (متولد ۱۳۳۶ ق)، شیخ احمد اهری (۱۳۰۵-۱۳۸۸ ق)، علامه سید محمد حسین طباطبایی (۱۳۲۱-۱۴۰۲ ق) (۱۸۲)، سید محمد حسن الهی طباطبایی (۱۸۳)، علامه شیخ عبدالحسین امینی تبریزی (۱۳۲۰-۱۳۹۰ ق)، محمد علی اردوبادی (۱۳۱۲-۱۳۸۰ ق)، شیخ محمد رضا مظفر (۱۳۲۲-۱۳۸۴ ق)، شیخ محمد حسین مظفر (۱۳۱۲-۱۳۸۱ ق)، میرزا شیخ نجم الدین جعفر عسکری (۱۳۱۳-۱۳۸۱ ق)، سید عبدالحسین طیب (۱۳۱۲-۱۴۱۲ ق)، سید محمد حسینی همدانی (۱۳۲۲-۱۴۱۷ ق)، شیخ محمد حسین اعلمی (۱۳۲۰-۱۳۹۳ ق)، سید میرزا محمود موسوی زنجان (۱۳۰۹-۱۳۷۴ ق)، سید امیر محمد کاظمی قزوینی (۱۳۳۵-۱۴۱۴ ق)، شیخ محمد جواد یثری (۱۳۳۰-۱۴۱۵ ق)، سید محمد تقی آل بحر العلوم (۱۳۱۸-۱۳۹۳ ق)، شیخ عبدالرحیم سامت قزوینی (متولد ۱۲۸۱ ش)، شیخ محمود شریعت مهدوی (متولد ۱۳۳۵ ق)، شیخ محمد رضا غزوی (۱۳۰۳-۱۳۸۵ ق)، سید نورالدین میلانی حائری (متولد ۱۳۳۶ ق)، سید صدرالدین شوشتری جزایری (۱۳۱۳-۱۳۸۵ ق)، سید محمد شبر (متولد ۱۳۳۰ ق)، محمد طاهر آل شیخ راضی (۱۳۲۲-۱۴۰۰ ق)، شیخ کاتب طریحی (۱۳۰۳-۱۳۹۰ ق)، محمد طه کرمی هویزی (۱۳۱۷-۱۳۸۸ ق)، شیخ محمد امین زین العابدین بصری (متولد ۱۳۳۳ ق)، شیخ عبدالمهدی مظهر (۱۳۱۸-پس از ۱۳۹۰ ق)، حاج شیخ حسین انواری همدانی، توسلی شیرازی، سید سجاد علوی گرگانی (۱۳۲۲-۱۴۰۷ ق)، حاج سید علی مولانا تبریزی (۱۳۲۰-۱۳۹۲ ق)، حاج شیخ نصرالله شبستری (متولد ۱۳۳۰ ق) و...

شاگردان برگزیده عرفان

حکیم غروی اصفهانی، مدت زمان طولانی حوزه درس عرفانی خصوصی داشتند که در خانه خود برگزار می کرد. بزرگمردانی که

در این حلقه حال و اشراق، گرد هم می آمدند، عبارت بودند از: ۱. علامه سید محمد حسین طباطبایی تبریزی ۲. آیه الله سید محمد هادی میلانی ۳. آیه الله سید ابوالقاسم خوبی ۴. آیه الله میرزا یوسف ایروانی ۵. آیه الله امام زنجانی ۶. آیه الله اعتماد رشتی (۱۸۴) از دیدگاه دیده وران در تجلیل و تمجید از مقام علمی و معنوی آیه الله غروی اصفهانی داستانه‌های گویا و سخنان رسایی از بزرگان و صاحب‌نظران نقل شده است که همه حاکی از اخلاص و نبوغ فکری اوست. اینک برای نمونه به چند سخن توجه می کنیم: ۱. آیه الله سید محمد هادی میلانی: (شیعه در دو‌یست سال اخیر، فردی به جامعیت مرحوم (غروی) اصفهانی به خود ندیده است.) (۱۸۵) پس از وفات میرزای نایینی اعلامیه ای به امضای مرحوم ملکی (میرزا جواد آقا ملکی تبریزی) و حضرات آیات آقای میلانی و آقای خوبی به این مضمون انتشار یافت که: (بعد از مرحوم شیخ انصاری در این اواخر نظیر آیه الله غروی اصفهانی در روحانیت تشیع پیدا نشده و در حوزه نجف اشرف نظیر ایشان نیست...) (۱۸۶) ۲. علامه سید محمد حسین طباطبایی: (استاد بزرگ، حکیم خداشناس و فقیه پارسا و دایرمدار آسمان پژوهش و تحقیق، و سالک و مرزبان سرزمین دانش و تدقیق، شیخ محمد حسین اصفهانی غروی است که خدا مقام بلندش را بلندتر سازد.) (۱۸۷) ۳. علامه ادیب محمد علی اردوبادی: (... استاد بزرگ ما، یکه سوار هر میدان بود از هر نظر بی نظیر می نمود. و نسبت به هر فضیلت به او مانند نسبت دندان‌های شانه به شانه است... او در هر یک از دانشهای حکمت، کلام، فقه، اصول، تفسیر، حدیث، شعر و ادب، تاریخ، معارف، اخلاق و عرفان به طور مساوی وارد بود و در هر کدام از ملکات برتری بخش و روحیات کریمانه و کارهای نیکو و گسترده و فضیلت‌های توصیف شده، از جدیت شدید در عبادت و خطر کردن در زهد، و شب زنده داری گرفته تا سجده های طول و دراز و ریاضت و تهذیب و محاسبه نفس، همه و همه برای او یکی و مساوی بود... و به هیچ وجه برای خدا، مشکل نیست که جهان را در یک فرد جمع کند و حکمت نوری است که خدا در دل هر کس که سزاوار باشد می اندازد...) (۱۸۸) ۴. استاد و محقق بزرگوار علامه سید عبدالعزیز طباطبایی یزدی. (من در تاریخ تشیع، فیلسوفی متعبدتر از آیه الله شیخ محمد حسین اصفهانی نمی شناسم. او عاشق دعا و عبادت و شیفته نماز و زیارت بود. به اهل بیت اطهار علیهم السلام ارادت ویژه ای داشت...) (۱۸۹) ۵. متفکر شهید استاد مرتضی مطهری: (حاج شیخ محمد حسین غروی اصفهانی، در تقوا و علم منقولا- و معقولا- یگانه بود... و اندیشه اش هم اکنون جزو اندیشه های زنده ای است که در میان علما و فضیلاي حوزه های درس فقه و اصول مطرح است...) (۱۹۰)

فصل فراق و هجران

پنجم ماه ذیحجه سال ۱۳۶۱ ق. روز دوشنبه بود که از فراز بارگاه قدس مولا- علی علیه السلام خبر وفات بزرگ استاد نجف به گوش همگان رسید. این خبر چنان نابهنگام بود که فضلا و دانشوران حوزوی را دچار تحیر غمبار کرد. بزرگ ادیب شیعی، علامه اردوبادی، سوگ سروده ای را که در گرامیداشت استادش گفته بود ورد زبان همگان ساخت مردم بویژه شاگردان و یاران و نزدیکان استاد که سخت از این فاجعه اندوهبار، آزرده و آشفته بودند بیتی از آن سوگواره دلسوز را به هم می خواندند و ناله می کردند. ادیب اردوبادی در آن بیت گفته بود: حق ان تبکی من بعد الحسین آری تشیع پیکر نابغه نجف و خادم صادق امام حسین علیه السلام با نام و یاد حسین علیه السلام برگزار شد و در آستان قدس علوی، زیر ایوان طلای مولا جنب مناره شمالی مقبره کوچکی در کنار مقبره علامه حلی به خاک سپرده شد. (۱۹۱) عاکفان حرمت قبله اهل کرمند واقف از نکته سربسته لوح و قلمند خاکساران تو ماه فلک ملک حدود جان نثاران تو شاه ملکوت قدمند (مفتقر) دست تو و دامن آنان که همه خضر جانند و مسیحا نفس و روح دمند

ولادت

شیخ عباس قمی معروف به محدث قمی از محدثان شیعی پرکار قرن چهاردهم هجری است که در سال ۱۲۹۴ ه. ق ۱۲۵۴ ه. ش در قم متولد شد. شیخ عباس در سن بیست و دو سالگی به نجف رفت و شش سال آنجا ماند. پس از آن دوباره به ایران برگشت و تا آخر عمر، یعنی تا شصت و پنج سالگی در قم درس خواند و درس داد. معروف ترین کتاب شیخ عباس قمی، مفاتیح الجنان است. این کتاب مجموعه دعاهایی است که در کتابهای مختلف حدیث، از امامان شیعه نقل شده و شیخ قمی آن ها را به صورت موضوعی دسته بندی کرده است. ر سال ۱۲۹۴ ق. شهر قم شاهد تولد کودکی سعادتمند بود. پدر او حاج محمدرضا قمی، نام آن طفل سپید بخت را عباس گذاشت و او را آن گونه که شایسته بود تعلیم و پرورش داد و محدث برجسته شیخ عباس قمی عالم و پرهیزگار، سرمایه تشیع گردید. وی دوران کودکی و نوجوانی را در زادگاهش شهر قم گذراند و دروس مقدماتی را نزد استادانی بزرگ فرا گرفت. استادانی که معرفت الهی در روح آنان تجسم یافته بود. او از خرمن دانش این بزرگان خوشه ها چید ولی بیشترین بهره را از محضر عالم آگاه آیه الله حاج میرزا محمد ارباب قمی (متوفی ۱۳۴۱ ق.) برد. عالم فرزانه و پرهیزگاری که در هیچ حال امر به معروف و نهی از منکر را ترک نمیکرد و در هر محفل و مجلسی این دو فریضه را متذکر میشد، استاد بسیار دقیق و پرمایه عصر خود بود.

در حوزه نور

او که در دوران نوجوانی مراحل آغازین تحصیلات حوزوی را به پایان برده بود سرانجام نتوانست خود را به اندوخته های محدود حوزه آن وقت قم قانع سازد از این رو تصمیم به هجرت گرفت. در سال ۱۳۱۶ ق. کوله بار سفر بست و به دنبال فراگیری دانش عازم نجف اشرف گردید. طلبه جوان در بدو ورود به زیارت بارگاه منور پیشوای شهیدان و نخستین مظلوم تاریخ شتافت و در کنار تربت پاکش با چهره ای غریبانه و دل گرفته بر غریبی آن مظلوم گریست. او آرزوهای دل را به مقتدایش عرضه داشت و عنایت و توجه بیشتر آن حضرت را از عمق جان درخواست نمود. گویی امام به این جوان قمی که عصاره اخلاص قمیان بود و اینک زائر قبرش و طالب علوم علوی محسوب میشد، چنین خطاب کرد: «ای دلباخته چشمه زلال معرفت، آرام بگیر و نویدت باد که در آینده نزدیک یکی از ناقلان اخبار و روایان احادیث ما خواهی بود.»

سیراب از کوثر حدیث

از آنجا که شیخ عباس اشتیاق وصف ناپذیری به شناخت روایان و محدثان راستگو و نقل اخبار اهل بیت علیهم السلام داشت، استادی را برگزید که از کوثر حدیث سیرابش سازد. از این رو از همان ابتدای ورود به نجف اشرف شیفته عالم آگاه، محدث و محقق بزرگ، حاج میرزا حسین نوری (متوفای ۱۳۲۰ ق.) گشت و در درس او شرکت جست. شیخ عباس قمی بر آن بود تا آنچه را از استاد فرار میگیرد بی کم و کاست بنویسد و همانند استاد بازگویی کند. به همین سبب طولی نکشید که به کمک حافظه قوی و تلاش پیگیر به مقام منزلت والایی در نزد استاد دلسوز و پرتلاش خود دست یافت. تا آنجا که در همان ایام استنساج کتاب با ارزش استادش، مستدرک الوسائل را در اختیار گرفت و به خوبی از عهده این کار بزرگ برآمد. همچنین وی در تألیفات دیگر استاد از کمک شایسته وی دریغ نداشت. آن بزرگوار در سال ۱۳۲۲ ق. به قم بازگشت و مشغول تألیف و تدریس و وعظ و ارشاد مردم شد و تا سال ۱۳۲۹ ق. در این شهر مذهبی اقامت داشت. در این ایام عازم بیت الله الحرام شد و پس از مراجعت از زیارت خانه خدا همچنان در قم سکونت داشت. در سال ۱۳۳۲ ق. بنا به عللی و مخصوصاً به موجب تنگدستی به مشهد مقدس مهاجرت کرد و

در آنجا سکونت گزید.

آثار جاودان

محدث قمی از تبار عالمان بلند اندیش و پرکار و با اخلاص بود و آثار او در علوم مختلف، تاریخ، رجال، تراجم، علوم قرآن، اخلاق، عقاید و علم حدیث نشان از روح تلاشگر و عظمت علمی این عالم ژرف نگر دارد. در اینجا تنها با بیان نام محدودی آثار از دامنه گسترده معلومات ایشان در علوم مختلف یاد میکنیم: کتاب ارزشمند «مفاتیح الجنان» شامل بسیاری از دعاها و زیارات ائمه اطهار - علیهم السلام - «منتهی الامال» درباره زندگانی چهارده معصوم - علیهم السلام - و «منازل الاخره» که در آن به بررسی مراحل دشوار سفر آخرت بر اساس روایات پرداخته است، از آثار برجسته این بزرگوار می باشند. ۱. کلمات لطیفه: (در علم اخلاق). ۲. الدر النظیم فی لغات القرآن العظیم. ۳. کحل البصر فی سیره سید البشر. ۴. کتاب نقد الوسائل شیخ حر عاملی. ۵. تقسیم بدایه الهدایه شیخ حر عاملی. ۶. شرح الوجیزه شیخ بهائی. ۷. فیض القدر فیما يتعلق بحدیث الغدیر. ۸. علم الیقین (خلاصه حق الیقین علامه مجلسی). ۹. مقالید الفلاح فی عمل الیوم و اللیلة. ۱۰. مقلاد النجاح (خلاصه کتاب یاد شده). ۱۱. خلاصه جلد یازده بحار الانوار علامه مجلسی. ۱۲. شرح کلمات قصار حضرت علی علیه السلام که در آخر نهج البلاغه آمده است.

خصوصیات اخلاقی و روحی

محدث قمی درس خواند و عمل کرد و پیش رفت و به جایگاهی که سالها در پی آن بود رسید؛ جایگاهی در ملکوت نه در خاک. مقامی در آستان قرب الهی نه منصبی در دربار دنیا زدگان. محدث قمی در زمان خود یکی از مریبان بزرگ و معلمان اخلاق اسلامی در میان مردم و حوزه های علمیه شناخته میشد و از شهرت ویژه ای برخوردار بود و خصوصیات اخلاقی فراوانی داشت که در این فصل به پاره ای از آنها اشاره میکنیم: الف - انس با کتاب یکی از ویژگیهای محدث قمی علاقه فراوان به نوشتن و مطالعه کتاب بود به بطوری که میتوان گفت او در کتاب و قلم خلاصه شده بود محدث یا در کتابخانه بود یا با کتاب. کمتر دیده میشد که او مشغول مطالعه و بررسی کتابی نباشد. عشق محدث به کتاب آن هم کتب حدیثی نورانیت خاصی به او بخشیده بود. فرزند بزرگ ایشان در این باره میگوید: «در اول کودکی با مرحوم پدرم هر وقت از شهر بیرون میرفتم او از اول صبح تا به شام مرتب به نوشتن و مطالعه مشغول بود.» زمانی که برای زیارت به کشورهای دور مسافرت میکرد اوقات فراغت خود را با کتاب سپری میکرد. ب - تواضع و اخلاص از دیگر ویژگیهای ایشان تواضع بسیار و همه جانبه ای بود که از خود نشان میداد. در خانه، مدرسه و خیابان هر کسی را که میدید - چه کوچک و چه بزرگ - احترام میکرد. در نزد علما و از بین آنان بویژه در حضور کسانی که با حدیث و اخبار اهل بیت علیهم السلام سر و کار داشتند، اوج فروتنی و تواضع را به نمایش میگذازد. هیچ گاه در مجالسی که وارد میشد در صدر نمی نشست و هرگز خود را بر دیگران مقدم نمیداشت. وی از خودستایی و خودپسندی بشدت احتراز میکرد و به هیچ وجه غرور نداشت. محدث قمی حدیث اخلاص بود و آیه زهد. مسیری که میرفت اگر کوچکترین شبهه ای در دلش رخنه میکرد که قدمش برای خدا نیست یا وسوسه ای قلبش را میلرزاند بدون هیچ تأمل، از آنجا باز میگشت. در یک کلام محدث قمی آنچه میگفت با آنچه عمل میکرد و آنچه مردم از رفتار و کردارش درک میکردند یکی بود. از این رو سخنش در دل شنوندگان اثر شگرف داشت. آنانی که در درس اخلاق و نصایح او شرکت می جستند و گوش و جان به این سروش اخلاص فرا میدادند نقل میکنند که سخنان نافذ او چنان بود که آدمی را از گناهان و پندارهای بد دور می ساخت و متوجه خدا و عبادت میکرد. محدث قمی پس از عمری تلاش و خدمت به اسلام و مسلمین و تحمل سختیها و مرارات زمان بویژه در اواخر عمر که مصادف با توطئه

های دشمنان اسلام و دین زدایی رضاخانی بود، در شب سه شنبه بیست و دوم ذیحجه سال ۱۳۵۹ ق. بدرود حیات گفت و پس از تشییع در صحن مطهر علی علیه السلام (نجف اشرف) در جوار استادش مرحوم حاجی نوری به خاک سپرده شد

شعر

مدح و منقبت

شاهنشاه نجف

شاهنشاهی و شد نجف مرکز شاهی ایوان تو نور است و جهان جمله سیاهی گر پای کسی در حرمت جای بگیرد از لطف خریدار شوی تو به نگاهی من رعیت مُلک توام ای شاه ولایت شاهی بنما و بده بر ما تو پناهی دیوار حرم، سنگ حرم، صحن و سرایت دل را ببرد تا به خدا، گر که بخواهی گر قسمت من بوسه به خاک نجف افتد سخت است بیارم به حرم، بار گناهی از دور اگر چشم من افتد به ضریح گویم که بگردم به فدای تو الهی گمگشته طوفان بلاها به سراغت آید نشود در دو جهان غرق تباهی دریا مثل کوچک بحر کرم توست می میرد اگر آب نوشد لب ماهی از کودکی ام حب تو با شیره ی جان داد مادر به امیدی که که شوم آنچه تو خواهی یک عمر دلم را به تو بستم که از آن رو گویی بمن ای شاه، تو هم جزء سپاهی سروده کمال مومنی

تضمین بهشت

سکان زمین و آسمان است علی سلطان همه جهانیان است علی گلوازه ی منشق از علی اعلاست سر چشمه ی فیض بی کران است علی آوازه ی او ز هفت اقلیم رسد مشهور به هفت آسمان است علی سر سلسله خلیل عباد الرحمن آن بنده ی سر به آستان است علی برتر ز علی رب جلی خلق نکرد آقای همه بهشتیان است علی از بعد نبی بر همه ی مخلوقات از جانب دوست ارمغان است علی اول وصی پیمبر اعظم اوست بر دین رسول روح و جان است علی شاگرد محمد امین است ولی استاد همه پیمبران است علی دستور تمام انبیا در دستش حق را شب معراج لسان است علی هستند امامان مبین رهرو او یعنی که امیر کاروان است علی همتای امیر عشق تنها زهراست با دخت رسول همزبان است علی بر هر نبی و ولی ولی الله است مولای جمیع انس و جان است علی در نور محبتش پر از جاذبه است محبوب قلوب شیعیان است علی بر غیب و شهود حاکم و سلطان است آگاه ز راز کهکشانشان است علی جنت یکی از صنایع دستانش صنعتگر آفریدگان است علی ایمان و نماز و اصل اسلام است علی توحید و معاد عارفان است علی مفتاح علوم ایزدی در نزدش دیباچه ی علم لا مکان است علی این است گواه لا مکان بودن او یک شب به چهل مکان عیان است علی مولا و امام متقین کیست علی است حقا که امیر مومنان است علی سلمان که سبو از می مّا نوشید او ظرف و در آن قطره چکان است علی میثم سردار از علی می گوید با الله می وصل عاشقان است علی قنبر که غلامی علی منصب اوست او سالک و پیر راهدان است علی در مرکز وحی کاتب وحی علی است بر حامل وحی تر جمان است علی گنجینه ی مخفی معارف مولاست آئینه ذات مستعان است علی تفسیر مبین فطره الله علی است عشقش به دل پیر و جوان است علی آیات مبین مدیحه اوصافش هر سوره و آیه آرمان است علی قرآن بدون او به قرآن جعلی است تا ناطق و منطوق و بیان است علی دانید که سر اسم اعظم در چیست اکسیر به رمز کن مکان است علی در اول الاولین عیان کیست علی است در آخر الآخرین نهان است علی احسان قدیم و حکم فرمای ازل مسجود همه فرشتگان است علی موسای قلندر از علی نیل گشود بر کشتی نوح پشتوان است علی عیسا نه به خویش مرده را زنده کند تجدید حیات مردگان است علی میزان و قسیم نار و جنت حیدر آری به صراط میزبان است علی عنوان علی به چهره ها منقوش است نامش

به رخ موالیان است علی با این همه مظهر العجائب بشر است! یا اینکه خداوند جهان است علی افتاده بیا که دستگیر تو علی است بر بازوی نا توان توان است علی بر سائل خود زکات بخشد به رکوع با قاتل خویش مهربان است علی نیروی ولایتش محک بر همگان بر جمع خلائق امتحان است علی در روز نبرد تک سوار عرب است در عرصه صبر قهرمان است علی خبیر شکن و صف شکن و بت شکن است هنگام مصاف پهلوان است علی هر ضربه که می زند به شیطان رجیم تضمین بهشت جاودان است علی لشگر عددی نبود در حرب علی تشنه به قتال کافران است علی در معرکه چشم فتنه را کور کند شمشیر به فرق دشمنان است علی با خنده مظلوم علی خشنود است ویران گر ظلم پیشه گان است علی با اشک یتیم دیده اش بارانی با قوت فقیر شادمان است علی قانع به نمک و قرص نانی باشد با اینکه نعیم آب و نان است علی آن زاهد شب که شیر روزش خوانند سالار همه دلاوران است علی آری سه طلاقه کرد دنیایی را الحق که امام زاهدان است علی هر ذائقه با ولای او شیرین است عطر گل و طعم زعفران است علی او را شناخت جز خدا و احمد از بس که لطیف و دلستان است علی آن میر مهیمنی که ما را در حشر از دوزخیان نگاهبان است علی روزی که کسی به داد امت نرسد آنکس که به فکر دوستان است علی امضای شفاعت است با مهر علی در حشر جواز مومنان است علی آرامش شیعیان عالم مهدی است آرامش صاحب الزمان است علی از عدل علی که می توان گفت سخن جایی که شهید هر زمان است علی سروده محمود ژولیده

علی بود

تا صورت پیوند جهان بود علی بود تا نقش زمین بود و زمان بود علی بود آن قلعه گشایی که در قلعه ی خبیر بر کند به یک حمله و بگشود علی بود آن گرد سرافراز که اندر ره اسلام تا کار نشد راست نیاسود، علی بود آن شیر دلاور که برای طمع نفس بر خوان جهان پنجه نیالود علی بود شاهی که ولی بود و وصی بود علی بود سلطان سخا و کرم و جود علی بود هم آدم و هم شیث و هم ادریس و هم الیاس هم صالح پیغمبر و داوود علی بود هم موسی و هم عیسی و هم خضر و هم ایوب هم یوسف و هم یونس و هم هود علی بود مسجود ملایک که شد آدم، ز علی شد آدم چو یکی قبله و مسجود علی بود آن عارف سجاد، که خاک درش از قدر بر کنگره عرش بیفزود علی بود هم اول و هم آخر و هم ظاهر و باطن هم عابد و هم معبد و معبود، علی بود آن لحمک لحمی، بشنو تا که بدانی آن یار که او نفس نبی بود علی بود موسی و عصا و ید بیضا و نبوت در مصر به فرعون که بنمود، علی بود عیسی به وجود آمدو فی الحال سخن گفت آن نطق و فصاحت که در او بود علی بود خاتم که در انگشت سلیمان نبی بود علی بود آن نور خدایی که بر او بود علی بود آن شاه سرافراز که اندر شب معراج با احمد مختار یکی بود علی بود آن کاشف قرآن که خدا در همه قرآن کردش صفت عصمت و بستود علی بود آن شیر دلاور که ز بهر طمع نفس بر خوان جهان پنجه نیالود علی بود چندان که در آفاق نظر کردم و دیدم از روی یقین در همه موجود، علی بود این کفر نباشد، سخن کفر نه این است تا هست علی باشد و تا بود علی بود سرّ دو جهان جمله ز پیدا و ز پنهان شمس الحق تبریز که بنمود، علی بود

شهادت

اشاره

ناله کن ای دل به عزای علی گریه کن ای دیده برای علی کعبه ز کف داده چو مولود خویش گشته سیه پوش عزای علی عمر علی عمره مقبوله بود هر قدمش سعی و صفای علی دیده زمزم که پر از اشک شد یاد کند، زمزمه‌های علی تیغ شهادت سر او را شکافت کوفه بود، کوه منای علی عالم امکان شده پر غلغله چون شده خاموش صدای علی نیست هم آغوش صبا بعد از این پیک ظفربخش

لوای علی منبر و محراب کشد انتظار تا که زند بوسه به پای علی ماه دگر در دل شب نشنود صوت مناجات و دعای علی آه که محروم شد امشب دگر چشم یتیمان ز لقای علی مانده تهی سفره بیچارگان منتظر نان و غذای علی وای امیر دو سرا کشته شد خانه غم گشته، سرای علی پیش حسین و حسن و زینب خون چکد از فرق همای علی خواهم اگر ملک دو عالم حسان از دل و جان باش گدای علی

دریای درد

این جزر و مد چیست که تا ماه می رود؟ دریای درد کیست که در چاه می رود؟ این سان که چرخ می گذرد بر مدار شوم بیم خسوف و تیرگی ماه می رود گویی که چرخ بوی خطر را شنیده است یک لحظه مکث کرده، به اکراه می رود آستن عزای عظیمی است، کاین چنین آسیمه سر نسیم سحرگاه می رود امشب فرو فتاده مگر ماه از آسمان یا آفتاب روی زمین راه می رود؟ در کوچه های کوفه صدای عبور کیست؟ گویا دلی به مقصد دلخواه می رود دارد سر شکافتن فرق آفتاب آن سایه ای که در دل شب راه می رود

محراب خون

در دل محراب خون جای من است نغمه تکبیر آوای من است روزه ام را در سحر قاتل گشود زان بخون آغشته لبهای من است بر خدای کعبه گشتم رستگار با شهادت چون تمنای من است خون دلهایی که خوردم سالها از سرم جاری به سیمای من است ای عدالت می شوی دیگر یتیم کز جفا بگسسته اعضای من است هر چه می خواهی بین زینب مرا کآخرین ساعات دنیای من است گر چه ضرب تیغ زهر آلود خصم آتش افکن بر سراپای من است سرد می آید که بر جانم هنوز شعله ها از داغ زهرای من است گر چه زخم سر شهیدم می کند قاتل من داغ دلهای من است

(جدید)

کوفه

پیشینه کوفه

شهر کوفه نخستین شهر اسلامی است که در سال ۱۷ ه. ق. به دستور خلیفه دوم و به دست سعد ابن ابی وقاص سردار فاتح عراق و ایران در بخش میانی عراق ساخته شد. این شهر در آن روزگار از موقعیت سوق الجیشی مهمی برخوردار بود و از سوی با صحرا و حجاز اتصال داشت و نیز شاخه ای از رودخانه فرات مرز شمالی شهر را تشکیل داده و همجواری آن باش هر باستانی حیره و کشتزارها و نخلستانهای گسترده که منابع غذایی ارزشمندی برای مردمان داشت بر موقعیت شهر می افزود. کوفه برای نخستین بار در سال ۳۶ ه. ق. پایتخت دولت اسلامی گردید و این هنگامی بود که امیرالمؤمنین علی علیه السلام برای جنگ جمل، مدینه منوره را به قصد عراق ترک کرد. بعدها بتدریج بر اهمیت شهر افزوده شد و یکی از مراکز مهم علمی و سیاسی جهان اسلام گردید و جمعیت آن را که بیشتر ایرانیان تشکیل می دادند، افزون بر یک میلیون نفر دانسته اند. امروزه شهر کوفه موقعیت پیشین خود را از دست داده و به عنوان یک بخش از توابع شهر نجف شمرده می شود و فاصله دو شهر هشت کیلومتر است که تقریباً به یکدیگر متصل می باشند. این شهر به علت موقعیت جغرافیایی اش، از آب و هوای ملایم و خنک تر از نجف برخوردار است.

فضیلت کوفه

در فضیلت کوفه و مسجد بزرگ آن و اعمال آن مسجد و زیارت جناب مسلم است بدانکه کوفه یکی از آن چهار بلدی است که حق تعالی آن را اختیار فرموده و طُور سینین تفسیر به آن شده و در روایت است که آن حرم خدا و حرم رسول صلی الله علیه و آله و حرم امیرالمؤمنین علیه السلام است و یک درهم تصدق در آن حساب می‌شود به صد درهم در جای دیگر و دو رکعت نماز در آن حساب می‌شود به صد رکعت و اما فضیلت مسجد کوفه پس زیاده از آن است که ذکر شود و بس است در شرافت آن که یکی از آن چهار مسجدی است که سزاوار است شَدْرِحَال شود به سمت آنها به جهت درک فیوضات آنها و یکی از آن موطن است که مسافر مخیر است در آن مابین قصر و اتمام نماز و نماز فریضه در آن معادل حج مقبول و معادل هزار نماز است که در جای دیگر بجای آورده شود و در روایات وارد شده که محلّ نماز پیغمبران است و محلّ نماز حضرت مهدی صلوات الله علیه خواهد شد و در روایتی هزار پیغمبر و هزار وصی پیغمبر در آن نماز کرده و از بعضی روایات استفاده شود که مسجد کوفه افضل است از مسجد اقصی که در بیت المقدس است و ابن قولویه از امام محمد باقر علیه السلام روایت کرده که فرمود اگر مردم بدانند که چه فضیلت دارد مسجد کوفه هر آینه از شهرهای دور تهیه زاد و راحله کنند و بسوی این مسجد بیایند و فرمود که نماز واجب در آن برابر است با حج مقبول و نماز نافله برابر عمره مقبوله و به روایت دیگر نماز فریضه و نافله در آن مثل حج و عمره‌ای است که با رسول خدا صلی الله علیه و آله کرده باشند شیخ کلینی و غیر او از مشایخ عظام روایت کرده‌اند از هارون بن خارجه که حضرت صادق علیه السلام به من فرمود ای هارون چه مقدار مسافت است بین تو و بین مسجد کوفه یک میل می‌شود گفتم نه فرمود بجا می‌آوری همه نمازهای خود را در آنجا گفتم نه فرمود اگر من نزدیک آن مسجد بودم امید داشتم که از من فوت نمی‌شد یک نماز در آن و هیچ می‌دانی که چیست فضیلت آن موضع نبوده بنده صالحی و نه پیغمبری مگر آنکه نماز گذارده در مسجد کوفه حتی آنکه رسول خدا صلی الله علیه و آله در شبی که او را به معراج می‌بردند جبرئیل به آن حضرت گفت می‌دانی که در کجائی یا رسول الله الآن مقابل مسجد کوفه می‌باشی فرمود پس رخصت بطلب از پروردگار من تا بروم در آن و دو رکعت نماز گذارم پس جبرئیل از حق تعالی اذن طلب کرد حق تعالی اذن مرحمت فرمود پس فرود آورد آن حضرت را و آن جناب دو رکعت نماز گذاشت در آن و بدرستی که جانب راست آن باغی است از باغهای بهشت و میان آن باغی است از باغهای بهشت و عقب آن باغی است از باغهای بهشت و به درستی که نماز واجب در آن برابر است با هزار نماز و نافله در آن مقابل است با پانصد نماز و نشستن در آن بدون تلاوت و ذکر عبادت است و اگر مردم بدانند که چه فضیلت است در آن بیایند بسوی آن اگرچه به روش کودکان خود را بر زمین کشند و در روایت دیگر است که نماز واجب در آن مقابل حج است و نماز نافله مقابل عمره و گذشت در ذیل زیارت هفتم حضرت امیر علیه السلام اشاره به فضیلت این مسجد شریف و از بعضی روایات معلوم می‌شود که جانب راست این مسجد افضل است از جانب چپ آن

مسجد جامع کوفه

یکی از چهار مسجد مهم و مقدس جهان اسلام (پس از مساجد مکه، مدینه و بصره) است. این مسجد نخستین ساختمان شهر جدید التاسیس کوفه در سال ۱۷۰۰ هجری بود. مسجدی است مربع به طول ۱۱۰ متر و عرض ۱۱۶ متر، صحنی وسیع و بدون سقف و دیواری عظیم و مرتفع دارد؛ همانند برج و باروهای شهرهای کهن، که در دوران عضدالدوله دیلمی ساخته شده است. این مسجد گنجایش چهل هزار نفر را دارد.

جایگاههای مقدس درون مسجد کوفه

* ستونها و محرابهای هفت گانه، این محرابها، محلّ نماز گزاردن برخی از معصومان و پیامبران (علیهم السلام) می باشد. * دکه القضاء، سکویی است که بنا بر روایات، جایگاه قضاوت حضرت امیرالمؤمنین بوده است و در شمال شرقی مسجد قرار دارد. * بیت الطشت، در مجاورت دکه القضاء است و جایگاهی است که در آن یکی از معجزات حضرت علی علیه السلام به وقوع پیوست که تفصیل آن در «مفاتیح الجنان» آمده است. * محراب امیرالمؤمنین، که محل شهادت آن حضرت نیز می باشد. این محراب در میانه دیوار جنوبی مسجد قرار دارد و در سمت راست آن جایگاه شبستان بزرگ دیگری است که بنا بر برخی روایات، آنجا محراب و محل شهادت علی علیه السلام است. * محل به گِل نشستن کشتی نوح، که فضای گودی است در میانه مسجد. بنا بر روایات، کشتی حضرت نوح (علیه السلام) پس از مدتها سرگردانی، در این نقطه به خشکی رسیده است. * باب الثعبان (یا دروازه اژدها)، یکی از دروازه های نخستین و کهن مسجد کوفه است که در میانه دیوار شمالی مسجد قرار دارد و در اینجا یکی از معجزات امیرالمؤمنین علی (علیه السلام) ظاهر شده است.

حرم حضرت مسلم بن عقیل علیه السلام

حرم حضرت مسلم، این شخصیت والا مقام، در بیرون باروی مسجد کوفه و در سمت جنوب شرقی آن قرار دارد که به وسیله راهرو کوتاهی از مسجد می توان به درون صحن آن قدم نهاد. حرم حضرت مسلم (علیه السلام) فضای وسیعی در شرق مسجد کوفه را در بر گرفته و از گنبد طلایی بزرگ و چندین رواق و شبستان و ایوان تشکیل شده است.

حرم هانی بن عروه

در برابر حرم حضرت مسلم و در سمت شمالی صحن او قرار دارد. وی از شیعیان با وفا و میزبان و همزرم مسلم بن عقیل در کوفه بود و به همراه او به شهادت رسید.

زیارت هانی بن عروه رحمه الله و رضوانه علیه

می ایستی در نزد قبر او و سلام می کنی به رسول خداصلی الله علیه وآله و می گوئی: سَلَامُ اللَّهِ الْعَظِيمِ وَ صَلَوَاتُهُ عَلَيْكَ يَا هَانِي بْنَ عُرْوَةَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْعَبْدُ الصَّالِحُ النَّاصِحُ لِلَّهِ وَ لِرَسُولِهِ وَ لِأَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْحَسَنِ وَ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ، أَشْهَدُ أَنَّكَ قُتِلْتَ مَظْلُومًا، فَلَعَنَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكَ، وَ اسْتَحَلَّ دَمَيْكَ، وَ حَشَى قُبُورَهُمْ نَارًا، أَشْهَدُ أَنَّكَ لَقِيتَ اللَّهَ وَ هُوَ رَاضٍ عَنكَ بِمَا فَعَلْتَ وَ نَصِيحَتِ، وَ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ بَلَغْتَ دَرَجَةَ الشُّهَدَاءِ، وَ جُعِلَ رُوحُكَ مَعَ أَرْوَاحِ السُّعَدَاءِ، بِمَا نَصِيحْتَ لِلَّهِ وَ لِرَسُولِهِ مُجْتَهِدًا، وَ بَدَلْتَ نَفْسَكَ فِي ذَاتِ اللَّهِ وَ مَرْضَاتِهِ، فَرَحِمَكَ اللَّهُ وَ رَضِيَ عَنكَ، وَ حَشَرَكَ مَعَ مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ الطَّاهِرِينَ، وَ جَمَعَنَا وَ إِيَّاكُمْ مَعَهُمْ فِي دَارِ النَّعِيمِ، وَ سَلَامٌ عَلَيْكَ وَ رَحْمَةٌ مِنَ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ پس دو رکعت نماز کن و هدیه کن آن را به روح هانی و دعا کن از برای خود به آنچه می خواهی و وداع کن او را به آنچه در وداع مسلم می گفتی.

آرامگاه مختار بن ابی عبیده ثقفی

وی سرداری است که پس از واقعه کربلا- به قیام پرداخت و انتقام خون آن شهدای بزرگوار را از قاتلان آنان ستاند و آنان را به جزای اعمالشان در این دنیا رسانید. قبر او در گوشه شبستانی در حرم حضرت مسلم، از سمت جنوب قرار دارد.

خانه امیرالمؤمنین علیه السلام

این خانه در اصل منزل مسکونی اُمّ هانی، خواهر حضرت علی علیه السلام بوده که حضرت پس از انتقال به کوفه آن را منزل خود قرارداد. این خانه در بیرون مسجد کوفه و در زاویه جنوب غربی آن قرار دارد. ساختمان کنونی آن گرچه قدیمی نیست لیکن در محلّ همان خانه حضرت ساخته شده است.

آرامگاه میثم تمار

وی یکی از یاران با وفا و فداکار امیرالمؤمنین علی علیه السلام بود که بر اثر پایداری در ایمان به آن حضرت به شهادت رسید، امروزه آرامگاه او در فاصله ۳۰۰ متری از مسجد کوفه و در آغاز بزرگراه نجف کوفه قرار دارد.

قصر دار الاماره؛ یا مقر والی کوفه

این ساختمان کهن ترین ساختمان اسلامی در عراق بشمار می رود و به دست سعد ابن ابی وقاص در سال ۱۷هـ. پس از ساختمان مسجد کوفه ساخته شد. دار الاماره ساختمانی است مربع شکل به ابعاد ۱۱۰ ۳۶ متر و ۱۱۰ ۲۴ متر که امروزه تنها پایه ها و برخی دیوارهای فروریخته آن باقی مانده است. این قصر یکی از ساختمانهای عبرت انگیز روزگار است. در آن قصر مسلم به شهادت رسید و سر مبارک امام حسین علیه السلام و شهدای کربلا به نمایش گذاشته شد و سپس سرهای قاتلان آن بزرگواران از سوی انتقام گیرندگان به نمایش در آمد. آنگاه ظالمان دیگری سرهای این انتقام گیرندگان را بردند و در آن به نمایش گذاشتند؛ «فاعتبروا یا اولی الأبصار».

مقام یونس (علیه السلام)

این جایگاه که امروزه شکل و هیئت مسجد دارد، در میان عامه مردم به غلط به آرامگاه حضرت یونس بن متی علیه السلام شهرت یافته است. در قسمتی از گنبد خانه آن، محرابی است که گفته می شود امیر مؤمنان علیه السلام در آنجا نماز گزارده است. این مقام امروزه در کنار رودخانه فرات و در فاصله یک کیلومتری از مسجد کوفه واقع است و بنابر برخی روایات، حضرت یونس در این جا از شکم نهنگ بیرون انداخته شد. باید افزود که آرامگاه حضرت یونس علیه السلام در شهر موصل بر بلندای تپه ای قرار دارد و دارای گنبد و صحن و سرا است.

آرامگاه ابراهیم الغمر

او ابراهیم فرزند حسن مُتَنّی فرزند امام حسن مجتبی علیه السلام است، قبر او در سمت مغرب قبر میثم تمار در محله ای به نام «حَیّ کِنْدَه» می باشد. او جد سادات طباطبایی است.

اعمال مسجد کوفه

اعمال مسجد کوفه پس به نحوی که در مصباح الزائر و غیره است آن است که چون داخل کوفه شدی بگو: بِسْمِ اللّٰهِ وَ بِاللّٰهِ وَ فِی سَبِيلِ اللّٰهِ، وَ عَلٰی مِلَّةِ رَسُوْلِ اللّٰهِ صَلَّی اللّٰهُ عَلَیْهِ وَ اٰلِهِ، اَللّٰهُمَّ اَنْزِلْنِیْ مُنْزَلًا مُّبَارَكًا وَ اَنْتَ خَیْرُ الْمُنْزَلِیْنَ، پس روانه شو به سوی مسجد کوفه و در حال رفتن بگو: اَللّٰهُ اَكْبَرُ، وَ لَا اِلَهَ اِلَّا اللّٰهُ، وَ الْحَمْدُ لِلّٰهِ، وَ شَیْبَحَانَ اللّٰهِ. تا وارد شوی به در مسجد پس بایست نزد درو بگو: اَلسَّلَامُ عَلٰی سَیِّدِنَا رَسُوْلِ اللّٰهِ، مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللّٰهِ وَ اٰلِهِ الطّٰهَرِیْنَ، اَلسَّلَامُ عَلٰی اَمِیْرِ الْمُؤْمِنِیْنَ عَلِیِّ بْنِ اَبِیطَالِبٍ، وَ رَحْمَةُ اللّٰهِ وَ بَرَکَاتُهُ، وَ

عَلَى مَجَالِسِهِ وَمَشَاهِدِهِ وَمَقَامِ حِكْمَتِهِ، وَآثَارِ آبَائِهِ آدَمَ وَنُوحَ، وَإِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَتَبْيَانِ بَيْنَاتِهِ، السَّلَامُ عَلَى الْأَمَامِ الْحَكِيمِ الْعَدْلِ الصِّدِّيقِ الْأَكْبَرِ، الْفَارُوقِ بِالْقِسْطِ، الَّذِي فَزَّقَ اللَّهُ بِهِ بَيْنَ الْحَقِّ وَالْبَاطِلِ، وَالْكَفْرِ وَالْإِيمَانِ، وَالشُّرُكِ وَالتَّوْحِيدِ، لِيَهْلِكَ مَنْ هَلَكَ عَنْ بَيِّنَتِهِ، وَيَحْيَى مَنْ حَيَّ عَنْ بَيِّنَتِهِ، أَشْهَدُ أَنَّكَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ، وَخَاصَّةً نَفْسَ الْمُتَتَجِبِينَ، وَزَيْنُ الصِّدِّيقِينَ وَصَابِرِ الْمُتَمَتِّحِينَ، وَأَنَّكَ حَكَمَ اللَّهُ فِي أَرْضِهِ، وَقَاضَى أَمْرَهُ، وَبَابُ حِكْمَتِهِ، وَعَاقِدُ عَهْدِهِ، وَالنَّاطِقُ بِوَعْدِهِ، وَالْحَبْلُ الْمُؤْصُولُ بَيْنَهُ وَبَيْنَ عِبَادِهِ، وَكَهْفُ النَّجَاةِ، وَمِنْهَاجُ التَّقَى وَالِدَرَجَةِ الْعُلْيَا، وَمُهَيِّمُ الْقَاضِي الْأَعْلَى يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ بِكَ اتَّقَرَّبُ إِلَى اللَّهِ زُلْفَى أَنْتَ وَلِيِّي وَسَيِّدِي وَسَيْلَتِي فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ پس داخل مسجد می شوی بهتر آن است که از دری که در عقب مسجد است که مشهور است به باب الفیل داخل شوی پس می گوئی: اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ، هَذَا مَقَامُ الْعَائِدِ بِاللَّهِ وَبِمُحَمَّدٍ [حَبِيبِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، وَبِوَلَايَةِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، وَالْإِيمَانِ الْمَهْدِيِّينَ الصَّادِقِينَ النَّاطِقِينَ الرَّاشِدِينَ، الَّذِينَ أَذْهَبَ اللَّهُ عَنْهُمْ الرَّجْسَ وَطَهَّرَهُمْ تَطْهِيراً، رَضِيَتْ بِهِمْ أُمَّةً وَهَيْدَاءً وَمَوَالِيٍّ، سَلَّمْتُ لِأَمْرِ اللَّهِ لَا أُشْرِكُ بِهِ شَيْئاً، وَلَا أَتَّخِذُ مَعَ اللَّهِ وَلِيًّا، كَذَبَ الْعَادِلُونَ بِاللَّهِ وَضَلُّوا ضَلَالًا بَعِيدًا، حَسْبِيَ اللَّهُ وَأَوْلِيَائِهِ اللَّهُ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَخِدَّةَ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، وَأَنَّ عَلِيًّا وَالْأَئِمَّةَ الْمَهْدِيِّينَ مِنْ ذُرِّيَّتِهِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ أَوْلِيَائِي وَحُجَّةَ اللَّهِ عَلَى خَلْقِهِ. آنگاه برو به جانب ستون چهارم که در جنب باب انماط و برابر ستون پنجم است و آن ستون حضرت ابراهیم علیه السلام است پس چهار رکعت نماز کن دو رکعت آنرا با حمد و قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ و دو رکعت دیگر را با حمد و إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ پس چون فارغ شدی از نماز تسبیح حضرت زهراء علیها السلام را بگو و بعد از آن بگو: السَّلَامُ عَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ الرَّاشِدِينَ، الَّذِينَ أَذْهَبَ اللَّهُ عَنْهُمْ الرَّجْسَ وَطَهَّرَهُمْ تَطْهِيراً، وَجَعَلَهُمْ أَنْبِيَاءَ مُرْسَلِينَ، وَحُجَّةَ عَلَى الْخَلْقِ أَجْمَعِينَ، وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ. وهفت مرتبه بگو: سلامٌ على نوح في العالمين پس بگو: نَحْنُ عَلَى وَصِيَّتِكَ يَا وَلِيَّ الْمُؤْمِنِينَ، الَّتِي أَوْصَيْتَ بِهَا ذُرِّيَّتَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ وَالصِّدِّيقِينَ، وَنَحْنُ مِنْ شِيعَتِكَ وَشِيعَةِ نَبِيِّنَا مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، وَعَلَيْكَ وَعَلَى جَمِيعِ الْمُرْسَلِينَ وَالْأَنْبِيَاءِ وَالصَّادِقِينَ وَنَحْنُ عَلَى مِلَّةِ إِبْرَاهِيمَ، وَدِينِ مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَالْأَئِمَّةِ الْمَهْدِيِّينَ، وَوَلَايَةِ مَوْلَانَا عَلِيِّ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، السَّلَامُ عَلَى الْبَشِيرِ النَّذِيرِ، صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَرَحْمَتُهُ وَرِضْوَانُهُ وَبَرَكَاتُهُ، وَعَلَى وَصِيِّهِ وَخَلِيفَتِهِ، الشَّاهِدِ لِلَّهِ مِنْ بَعْدِهِ عَلَى خَلْقِهِ، عَلِيِّ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ الصِّدِّيقِ الْأَكْبَرِ، وَالْفَارُوقِ الْمُبِينِ الَّذِي أَخَذَتْ بَيْعَتُهُ عَلَى الْعَالَمِينَ، رَضِيَتْ بِهِمْ أَوْلِيَائِهِ وَمَوَالِيٍّ، وَحُكَّامًا فِي نَفْسِي وَوَلَدِي وَأَهْلِي وَمَالِي وَقِسْمِي وَحَلِّي وَإِحْرَامِي وَإِسْلَامِي وَدِينِي وَدُنْيَايَ وَآخِرَتِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي أَنْتُمْ الْأَئِمَّةُ فِي الْكِتَابِ، وَفَضْلُ الْمَقَامِ وَفَضْلُ الْخِطَابِ، وَأَعْيُنُ الْحَيِّ الَّذِي لَا يَنَامُ، وَأَنْتُمْ حُكَمَاءُ اللَّهِ، وَبِكُمْ حَكَمَ اللَّهُ، وَبِكُمْ عُرِفَ حَقُّ اللَّهِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ، أَنْتُمْ نُورُ اللَّهِ مِنْ بَيْنِ أَيْدِينَا وَمِنْ خَلْفِنَا، أَنْتُمْ سُنَّةُ اللَّهِ الَّتِي بِهَا سَبَقَ الْقَضَاءُ، يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ، أَنَا لَكُمْ مُسَلِّمٌ تَسْلِيمًا لَا أُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا أَتَّخِذُ مِنْ دُونِهِ وَلِيًّا، الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانِي بِكُمْ، وَمَا كُنْتُ لِأَهْتَدِي لَوْلَا أَنْ هَدَانِي اللَّهُ، اللَّهُ أَكْبَرُ، اللَّهُ أَكْبَرُ، اللَّهُ أَكْبَرُ، الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى مَا هَدَانَا.

اعمال دکه القضاء و بیت الطشت

بدانکه دکه القضاء دکانچه‌ای بوده در مسجد که امیرالمؤمنین علیه السلام بر روی آن می‌نشستند و قضاوت و حکم می‌نمودند و در آن موضع ستون کوتاهی بوده که در آن نوشته بود آیه کریمه إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَبِيتِ الطُّشْتِ هَمَانِ مَحَلِّيٍّ اسْتِ كِه ظاهر شده معجزه امیرالمؤمنین علیه السلام در باب آن دختر بی‌شوهری که یک وقت در میان آب بوده که زالویی در شکمش داخل شده و کم کم از مکیدن خون بزرگ شده بود و شکم آن دختر را نیز بزرگ کرده بود برادران دختر گمان حمل به او بردند و خواستند او را بکشند برای حکم آن نزد امیرالمؤمنین علیه السلام آمدند حضرت امر فرمود در جانب مسجد پرده کشیدند و آن دختر را پس آن پرده نشانیدند و قابله کوفه را امر فرمود که او را تفتیش کند قابله پس از تفتیش عرض کرد یا امیرالمؤمنین این دختر آبستن است و فرزند در شکم دارد پس حضرت امر فرمود طشتی مملو از لجن آوردند و دختر را بر روی آن نشانیدند آن زالو

که بوی لجن شنید از شکم دختر بیرون آمد و در بعضی از روایات است که حضرت دست دراز کرد و از کوههای شام قطعه برفی آورد و نزدیک آن طشت نهاد تا آن حیوان از شکم دختر بیرون آمد و نیز بدان که مشهور در ترتیب اعمال مسجد آن است که بعد از اعمال ستون چهارم می‌روند به وسط مسجد و اعمال آنجا را بجا می‌آورند و اعمال دَکَّه القضاء و بیت الطُّشْت را در آخر همه بعد از فراغ از دَکَّه حضرت صادق علیه السلام بجا می‌آورند و لکن ما به همان ترتیبی که سید بن طاووس در مصباح الزائر و علامه مجلسی در بحار و شیخ خضر در مزار نقل کرده‌اند اعمال را ذکر می‌نمایم و اگر کسی خواسته باشد به ترتیب مشهور عمل نماید اعمال دَکَّه القضاء و بیت الطُّشْت را بعد از ستون چهارم بجا نیاورد و بگذارد در آخر بعد از اعمال دَکَّه حضرت صادق علیه السلام بجا آورد بالجمله می‌گوئیم پس برو بسوی دَکَّه القضاء و در آنجا دو رکعت نماز کن به حمد و هر سوره که خواهی و چون فارغ شدی بگو تسبیح زهرا علیها السلام را و بگو یا مالکی و مملکی و ممتعدی بالنعم الجسام من غیر اشیء تحقیق، و جبهی خاضع لِمَا تَعْلُوهُ الْأَقْدَامُ لِجَلَالِ وَجْهِكَ الْكَرِيمِ، لَا تَجْعَلْ هَذِهِ الشَّدَّةَ، وَلَا هَذِهِ الْمِحْنَةَ مُتَّصِلَةً بِاشْتِصَالِ الشَّافَةِ، وَامْنَحْنِي مِنْ فَضْلِكَ مَا لَمْ تَمْنَحْ بِهِ أَحَدًا مِنْ غَيْرِ مَسْئَلَةٍ، أَنْتَ الْقَدِيمُ الْأَوَّلُ الَّذِي لَمْ تَزَلْ وَلَا تَزَالُ، صِلْ عَلَيَّ مُحَمَّدًا وَآلَ مُحَمَّدٍ، وَاعْفِرْ لِي وَارْحَمْنِي وَرَكِّ عَمَلِي وَبَارِكْ لِي فِي أَجَلِي وَاجْعَلْنِي مِنْ عِتْقَائِكَ وَطُلُقَائِكَ مِنَ النَّارِ، بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

اعمال بیت الطُّشْت

که متصل است به دَکَّه قضا نماز کن در آنجا دو رکعت و بعد از سلام تسبیح کن بگو: اللَّهُمَّ إِنِّي ذَخَرْتُ تَوْحِيدِي يَاكَ، وَ مَعْرِفَتِي بِكَ، وَ إِخْلَاصِي لَكَ، وَ إِقْرَارِي بِرُبُوبِيَّتِكَ، وَ ذَخَرْتُ لِأَيَّةٍ مِنْ أَنْعَمْتَ عَلَيَّ بِمَعْرِفَتِهِمْ مِنْ بَرِيَّتِكَ، مُحَمَّدٍ وَ عَثْرَتِهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِمْ، لِيَوْمِ فَرَعَى إِلَيْكَ عَاجِلًا وَ آجِلًا، وَ قَدْ فَرَعْتُ إِلَيْكَ وَ إِلَيْهِمْ يَا مَوْلَايَ فِي هَذَا، الْيَوْمِ وَ فِي مَوْقِفِي هَذَا، وَ سَأَلْتُكَ مَا دَتِي مِنْ نِعْمَتِكَ، وَ إِزَاحَةٍ مَا أَحْشَاهُ مِنْ نِقْمَتِكَ، وَ الْبَرَكَةَ فِيمَا رَزَقْتَنِيهِ، وَ تَخْصِينَ صِدْرِي مِنْ كُلِّ هَمٍّ وَ جَانِحَةٍ وَ مَعْصِيَةٍ فِي دِينِي وَ دُنْيَايَ وَ آخِرَتِي يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ وَ نقل شده که حضرت صادق علیه السلام در بیت الطُّشْت دو رکعت نماز کردند.

بیان نماز و دعا در وسط مسجد

دو رکعت نماز می‌کنی در وسط مسجد در رکعت اول حمد می‌خوانی با قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ و در رکعت دوم حمد و قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ پس وقتی که سلام دادی تسبیح زهرا علیها السلام را بخوان و بگو: اللَّهُمَّ أَنْتَ السَّلَامُ، وَ مِنْكَ السَّلَامُ، وَ إِلَيْكَ يَعُودُ السَّلَامُ، وَ دَارُكَ دَارُ السَّلَامِ، حِينَا رَبَّنَا مِنْكَ بِالسَّلَامِ، اللَّهُمَّ إِنِّي صَبَلَيْتُ هَذِهِ الصَّلُوةَ ائْتِنَا رَحْمَتَكَ وَ رِضْوَانَكَ وَ مَغْفِرَتَكَ، وَ تَعْظِيمًا لِمَسْجِدِكَ، اللَّهُمَّ فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ ارْفَعْهَا فِي عَلَيَّيْنِ، وَ تَقَبَّلْهَا مِنِّي يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. این مقام را دَکَّه المِعْرَاج گفته‌اند و ظاهراً به ملاحظه آن است که در شب معراج حضرت رسول صلی الله علیه و آله از حق تعالی رخصت طلبید و در اینجا فرود آمد و دو رکعت نماز گذاشت.

اعمال ستون هفتم

و آن مقامی است که در آن حق تعالی توفیق توبه به آدم علیه السلام داده پس برو بطرف ستون هفتم و بایست در نزد آن رو به قبله و بگو: بِسْمِ اللَّهِ وَ بِاللَّهِ، وَ عَلَى مِلَّةِ رَسُولِ اللَّهِ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ، وَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيَّ أَيْنَا آدَمَ وَ أُمَّنَا حَوَّاءَ، السَّلَامُ عَلَيَّ هَابِيلَ الْمُقْتُولِ ظُلْمًا وَ عِدْوَانًا عَلَيَّ مَوَاهِبِ اللَّهِ وَ رِضْوَانِهِ، السَّلَامُ عَلَيَّ شِيثَ صِفْوَةَ اللَّهِ، الْمُخْتَارِ الْأَمِينِ، وَ عَلَيَّ الصَّفْوَةَ الصَّادِقِينَ مِنْ ذُرِّيَّتِهِ الطَّيِّبِينَ، أَوْلَاهِمُ وَ آخِرِهِمْ، السَّلَامُ عَلَيَّ إِبْرَاهِيمَ وَ إِسْمَاعِيلَ وَ إِسْحَاقَ وَ يَعْقُوبَ، وَ عَلَيَّ ذُرِّيَّتِهِمُ الْمُخْتَارِينَ، السَّلَامُ عَلَيَّ مُوسَى كَلِيمِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيَّ عِيسَى رُوحِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيَّ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ خَاتَمِ النَّبِيِّينَ، السَّلَامُ عَلَيَّ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ

ذُرِّيَّتِهِ الطَّيِّبِينَ، وَرَحْمَهُ اللَّهِ وَبَرَكَاتِهِ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ فِي الْبُأُولَيْنِ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ فِي الْآخِرِينَ، السَّلَامُ عَلَى فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ، السَّلَامُ عَلَى الْأُمَّةِ الْهَادِينَ، شُهِدَاءِ اللَّهِ عَلَى خَلْقِهِ، السَّلَامُ عَلَى الرَّقِيبِ الشَّاهِدِ عَلَى الْأَمَمِ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. پس نماز می‌کنی نزد آن ستون چهار رکعت می‌خوانی در رکعت اول حمد و اِنَّا أَنْزَلْنَاهُ وَدَرِ رَكَعَتِ دَوْمِ حَمْدٍ وَقُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ وَدَرِ رَكَعَتِ سَيِّمٍ وَچهارم به همین نحو و چون فارغ شدی بگو تسبیح زهرا علیها السلام را پس بگو: اللَّهُمَّ إِنْ كُنْتُ قَدْ عَصَيْتُكَ فَإِنِّي قَدْ أَطَعْتُكَ فِي الْإِيمَانِ مِنِّي بِكَ مَنَّا مِنْكَ عَلَيَّ، لَا مَنَّا مِنِّي عَلَيْكَ، وَأَطَعْتُكَ فِي أَحَبِّ الْأَشْيَاءِ لَكَ لَمْ آتِخِذْ لَكَ وَلَدًا، وَلَمْ أَدْعُ لَكَ شَرِيكًا، وَقَدْ عَصَيْتُكَ فِي أَشْيَاءَ كَثِيرَةٍ عَلَى غَيْرِ وَجْهِ الْمَكَابِرَةِ لَمَكِ، وَلَا الْخُرُوجِ عَنْ عُبُودِيَّتِكَ، وَلَا الْجُحُودِ لِرُبُوبِيَّتِكَ، وَلَكِنْ اتَّبَعْتُ هَوَايَ، وَأَزَلَّنِي الشَّيْطَانُ بَعِيدَ الْحُجْبَةِ عَلَيَّ وَ الْبَيَانِ، فَإِنْ تُعَذِّبْنِي فَبِذُنُوبِي غَيْرِ ظَالِمٍ لِي وَإِنْ تَعْفُ عَنِّي وَتَرْحَمْنِي فَبِحُجُودِكَ وَكَرَمِكَ يَا كَرِيمَ، اللَّهُمَّ إِنْ ذُنُوبِي لَمْ يَبْقَ لَهَا إِلَّا رَجَاءٌ، عَفْوِكَ وَقَدْ قَدَّمْتُ آلَةَ الْجُزْمَانِ، فَإِنَّا أَسْأَلُكَ اللَّهُمَّ مَا لَا اسْتَوْجِبُهُ، وَأَطْلُبُ مِنْكَ مَا لَا اسْتَحِقُّهُ، اللَّهُمَّ إِنْ تُعَذِّبْنِي فَبِذُنُوبِي وَلَمْ تَطْلُبْنِي شَيْنًا، وَإِنْ تَغْفِرْ لِي فَخَيْرٌ رَاحِمٍ، أَنْتَ يَا سَيِّدِي اللَّهُمَّ أَنْتَ أَنْتَ، وَأَنَا أَنَا، أَنْتَ الْعَوَادُ بِالْمَغْفِرَةِ، وَأَنَا الْعَوَادُ بِالذُّنُوبِ، وَأَنْتَ الْمُتَفَضَّلُ بِالْحِلْمِ، وَأَنَا الْعَوَادُ بِالْجَهْلِ، اللَّهُمَّ فَإِنِّي أَسْأَلُكَ يَا كَثَرَ الضَّعْفَاءِ، يَا عَظِيمَ الرَّجَاءِ، يَا مُنْقِذَ الْغُرَقَى يَا مُنْجِيَ الْهَلَكَى يَا مُمِيتَ الْأَحْيَاءِ، يَا مُحْيِيَ الْمَوْتَى أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، أَنْتَ الَّذِي سَجَدَ لَكَ شِعَاعُ الشَّمْسِ وَدَوِيُّ الْمَاءِ، وَحَفِيفُ الشَّجَرِ، وَنُورُ الْقَمَرِ، وَظَلْمَةُ اللَّيْلِ وَ ضَوْءُ النَّهَارِ، وَخَفَقَانُ الطَّيْرِ، فَاسْأَلُكَ اللَّهُمَّ يَا عَظِيمَ بِحَقِّكَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الصَّادِقِينَ، وَبِحَقِّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الصَّادِقِينَ عَلَيْكَ، وَ بِحَقِّكَ عَلَى عَلِيٍّ، وَبِحَقِّ عَلِيٍّ عَلَيْكَ، وَبِحَقِّكَ عَلَى فَاطِمَةَ، وَبِحَقِّ فَاطِمَةَ عَلَيْكَ، وَبِحَقِّكَ عَلَى الْحَسَنِ، وَبِحَقِّ الْحَسَنِ عَلَيْكَ، وَبِحَقِّ الْحُسَيْنِ، وَبِحَقِّ الْحُسَيْنِ عَلَيْكَ، فَإِنَّ حُقُوقَهُمْ عَلَيْكَ مِنْ أَفْضَلِ إِنْعَامِكَ عَلَيْهِمْ، وَبِالشَّانِ الَّذِي لَكَ عِنْدَهُمْ، وَبِالشَّانِ الَّذِي لَهُمْ عِنْدَكَ، صَلِّ عَلَيْهِمْ يَا رَبِّ صَلَوةً دَائِمَةً مُتَّهِي رِضَاكَ، وَاعْفُ لِي بِهِمُ الذُّنُوبَ الَّتِي بَيْنِي وَبَيْنَكَ، وَأَرْضِ عَنِّي خَلْقَكَ وَ أَتِمِّمْ عَلَيَّ نِعْمَتَكَ، كَمَا أَتَمَّمْتَهَا عَلَيَّ آبَائِي مِنْ قَبْلُ، وَلَا تَجْعَلْ لِأَخِيذٍ مِنَ الْمَخْلُوقِينَ عَلَيَّ فِيهَا امْتِنَانًا، وَأَمُنُّ عَلَيَّ كَمَا مَنَنْتَ عَلَيَّ آبَائِي مِنْ قَبْلُ، يَا كَهيعص، اللَّهُمَّ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، فَاسْتَجِبْ لِي دُعَائِي فِيمَا سَأَلْتُ، يَا كَرِيمَ يَا كَرِيمَ يَا كَرِيمَ. پس برو به سجده و در سجده بگو: يَا مَنْ يَقْسِدُ عَلَيَّ حَوَائِجِ السَّائِلِينَ، وَيَعْلَمُ مَا فِي ضَمِيرِ الصَّامِتِينَ، يَا مَنْ لَا يَخْتَاجُ إِلَى التَّفْسِيرِ، يَا مَنْ يَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورُ، يَا مَنْ أَنْزَلَ الْعَذَابَ عَلَى قَوْمِ يُونُسَ، وَهُوَ يُرِيدُ أَنْ يُعَذِّبَهُمْ فَدَعَاؤُهُ، وَتَضَرَّعُوا إِلَيْهِ، فَكَشَفَ عَنْهُمْ الْعَذَابَ وَ مَتَّعَهُمْ إِلَى حِينٍ، قَدْ تَرَى مَكَانِي وَتَسْمِعُ دُعَائِي وَتَعْلَمُ سِرِّي وَعَلَانِيَتِي وَحَالِي صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَكَفِّنِي مَا أَهَمَّنِي مِنْ أَمْرِ دِينِي وَدُنْيَايَ وَآخِرَتِي پس هفتاد مرتبه بگو: يَا سَيِّدِي پس سر از سجده بردار و بگو: يَا رَبِّ أَسْأَلُكَ بَرَكَهَ هَذَا الْمَوْضِعِ وَبَرَكَهَ أَهْلِهِ، وَأَسْأَلُكَ أَنْ تُرْزِقَنِي مِنْ رِزْقِكَ، رِزْقًا حَلَالًا طَيِّبًا، تُسَوِّقُهُ إِلَيَّ بِحَوْلِكَ وَقُوَّتِكَ، وَأَنَا خَائِضٌ فِي عَافِيَةِ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. مؤلف گوید: که در مزار قدیم در دعای این مقام بعد از یا کریم یا کریم یا کریم و پیش از سجده ذکر کرده دعای اللهم یا من تحل به عقد المکاره که از ادعیه صحیفه سجاده است و در باب اول گذشت پس از آن فرمود آنگاه بگو: اللَّهُمَّ إِنَّكَ تَعْلَمُ وَلَا أَعْلَمُ، وَتَقْدِرُ وَلَا أَقْدِرُ وَأَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ، صَلِّ اللَّهُمَّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَاعْفُ لِي وَأَرْحَمْنِي وَتَجَاوَزْ عَنِّي وَتَصَدَّقْ عَلَيَّ مَا أَنْتَ أَهْلُهُ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. آنگاه به سجده برو و بگو: يَا مَنْ يَقْدِرُ عَلَى حَوَائِجِ السَّائِلِينَ وَبَدَانِ نِيزِ كِهْ أَحَادِيثِ دَرِ فَضِيلَتِ اَيْنِ سِتُونِ هَفْتَمِ بسیار وارد شده و شیخ کلینی به سند معتبر روایت کرده که امیرالمؤمنین علیه السلام رو به این ستون نماز می‌کرد و نزدیک می‌ایستاد که میان آن حضرت و ستون آنقدر فاصله بود که بزی بگذرد و در روایت معتبر دیگر وارد شده است که در هر شب شصت هزار ملک از آسمان نازل می‌شوند و نزد ستون هفتم نماز می‌کنند و در شب دیگر ملائکه دیگر به این عدد می‌آیند و دیگر هیچیک عود نمی‌کنند تا روز قیامت. و در حدیث معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که ستون هفتم مقام حضرت ابراهیم است و نیز شیخ کلینی در کافی به سند صحیح از ابو اسمعیل سراج روایت کرده که معاویه بن وهب دست مرا گرفت و گفت ابو حمزه ثمالی دست مرا گرفت و گفت که اصبع بن نباته دست مرا گرفت و ستون هفتم را به من نشان داد و گفت که این ستون مقام حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام است که نزد آن نماز می‌کرد و امام حسن علیه السلام در نزد ستون پنجم نماز می‌کرد و

چون امیرالمؤمنین علیه السلام حاضر نبود امام حسن علیه السلام در جای او نماز می‌خواند و هَبْ مِنْ بَابِ كِنْدَه و بالجمله اخبار در فضیلت این ستون بسیار و بنای ما بر اختصار است عمل ستون پنجم بدان که از جمله مواضع ممتازه مسجد کوفه ستون پنجم است که باید نزد آن نماز کنند و حاجات خود را از حق تعالی طلب نمایند زیرا که در روایات معتبره وارد شده است که محل نماز حضرت ابراهیم خلیل الرحمن علیه السلام بوده است و منافات ندارد با روایات دیگر زیرا که ممکن است که آن حضرت در همه این مواضع نماز کرده باشد و در حدیث معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که ستون پنجم مقام جبرئیل علیه السلام است و از حدیث سابق ظاهر است که مقام امام حسن علیه السلام است و بالجمله آنچه از احادیث معلوم می‌شود آن است که نزد ستون هفتم و پنجم اشرف است از سایر جاهای مسجد و سید بن طاوس قدس سره گفته که در نزد ستون پنجم دو رکعت نماز کن بحمد و هر سوره که خواهی و چون سلام گفתי و تسبیح نمودی پس بگو: اَللّٰهُمَّ اِنِّیْ اَسْئَلُكَ بِجَمِیْعِ اَسْمَائِكَ کُلِّهَا، مَا عَلِمْنَا مِنْهَا وَ مَا لَا نَعْلَمُ، وَ اَسْئَلُكَ بِاَسْمِیْکَ الْعَظِیْمِ الْاَعْظَمِ الْکَبِیْرِ الْاَکْبَرِ، الَّذِیْ مِنْ دَعَاکَ بِهٖ اَجَبْتَهُ، وَ مِنْ سَئَلِکَ بِهٖ اَعْطَيْتَهُ، وَ مِنْ اِسْتَنْصَرَکَ بِهٖ نَصَرْتَهُ، وَ مِنْ اَسْئَلُکَ بِهٖ غَفَرْتَ لَهُ، وَ مِنْ اِسْتَعَانَکَ بِهٖ اَعْنَتَهُ، وَ مِنْ اِسْتَرْزَقَکَ بِهٖ رَزَقْتَهُ، وَ مِنْ اِسْتَعَاثَکَ بِهٖ اَعْتَثْتَهُ، وَ مِنْ اِسْتَرْحَمَکَ بِهٖ رَحِمْتَهُ، وَ مِنْ اِسْتَجَارَکَ بِهٖ اَجَرْتَهُ، وَ مِنْ تَوَكَّلَ عَلَیْکَ بِهٖ کَفَيْتَهُ، وَ مِنْ اِسْتَعَصَمَکَ بِهٖ عَصَمْتَهُ وَ مِنْ اِسْتَنْفَذَکَ بِهٖ مِنَ النَّارِ اَنْفَذْتَهُ، وَ مِنْ اِسْتَعَطَفَکَ بِهٖ تَعَطَّفْتَ لَهُ، وَ مِنْ اَمْلَکَ بِهٖ اَعْطَيْتَهُ، الَّذِیْ اتَّخَذْتَ بِهٖ اَدَمَ صَیْفِیًّا، وَ نُوحًا نَجِیًّا، وَ اِبْرٰهِیْمَ خَلِیْلًا، وَ مُوسٰی کَلِیْمًا، وَ عِیْسٰی رُوْحًا، وَ مُحَمَّدًا حَبِیْبًا، وَ عَلِیًّا وَصِیًّا، صَلِّیْ اللّٰهُ عَلَیْهِمْ اَجْمَعِیْنَ، اَنْ تَقْضِیَ لِیْ حَیْوَاجِیْ وَ تَغْفُوَ عَمَّا سَلَفَ مِنْ ذُنُوْبِیْ وَ تَنْفِضَ عَلَیَّ بِمَا اَنْتَ اَهْلُهُ، وَ لِجَمِیْعِ الْمُؤْمِنِیْنَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ لِلدُّنْیَا وَ الْاٰخِرَةِ، یَا مُفْرَجَ هَمِّ الْمُهْمُوْمِیْنَ، وَ یَا غِیَاثَ الْمَلْهُوْفِیْنَ، لَا اِلٰهَ اِلَّا اَنْتَ، سُبْحٰنَکَ یَا رَبَّ الْعٰلَمِیْنَ.

روایت شده از حضرت صادق علیه السلام که به بعضی از اصحاب خویش فرمودند که در نزد ستون پنجم دو رکعت نماز گذار که آن مصلاهی ابراهیم علیه السلام است و بگو اَللّٰهُمَّ عَلٰی اَیْنَا اَدَمَ وَ اُمَّنَا حَوَّاءَ الْخَ قَرِیْبَ بِهٖ هَمَانُ کَهٗ دَر نَزْدِ سَتْوْنِ هَفْتَمِ رُو بِهٖ قَبْلَهٗ خَوٰنَدَهٗ مِیْ شَد. عَمَلِ سَتْوْنِ سَیِّمِ مَقَامِ اِمَامِ زَیْنِ الْعَابِدِیْنَ عَلَیْهِ السَّلَامِ اَنگَآهٗ بَرُو بِسَوٰی دَکَّهٗ اِمَامِ زَیْنِ الْعَابِدِیْنَ عَلَیْهِ السَّلَامِ وَ اَن دَر نَزْدِ سَتْوْنِ سَیِّمِ اَسْتِ اَز طَرَفِ مَتَّصِلِ بِهٖ بَابِ کِنْدَهٗ مَوْلَفِ گَوِیْدِ کَهٗ اِیْنِ مَقَامِ اَز طَرَفِ قَبْلَهٗ مَقَابِلِ اَسْتِ بَا دَکَّهٗ بَابِ اَمِیْرِ الْمُؤْمِنِیْنَ عَلَیْهِ السَّلَامِ وَ اَز طَرَفِ غَرِبِیِّ مَقَابِلِ بُوْدَهٗ بَا بَابِ کِنْدَهٗ کَهٗ مَسْدُوْدِ شَدَهٗ وَ گَفْتَهٗ شَدَهٗ کَهٗ شَایْسْتَهٗ اَسْتِ اَنکَهٗ بِقَدْرِ پَنجِ ذِرَاعِ مَتَّآخِرِ اَز سَتْوْنِ بِعَمَلِ اَوْرَدَهٗ شُوْدِ زَیْرَا کَهٗ دَکَّهٗ دَر اَن مَحَلِ بُوْدَهٗ وَ بِالْجَمْلَهٗ پَسِ نَمَازِ کُنْ دَر اَنجَا دُو رِکْعَتِ وَ بِخَوَانِ دَر اَن حَمْدِ وَ هَرِ سُوْرَهٗ کَهٗ خَوَاسْتِیِ پَسِ هَمِیْنِ کَهٗ سَلَامِ دَادِیِ وَ تَسْبِیْحِ نَمُوْدِیِ پَسِ بَگُو: بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ، اَللّٰهُمَّ اِنَّ ذُنُوْبِیْ قَدْ کَثُرَتْ، وَ لَمْ یَبَقْ لَهَا اِلَّا رَجَاؤُکَ، وَ قَدْ قَدَمْتُ اِلَیْکَ الْجِزْمَانَ الْیَتِکَ، فَاَنَا اَسْئَلُکَ اللّٰهُمَّ مَا لَا اَسْیُوْجِبُهٗ، وَ اَطْلُبُ مِنْکَ مَا لَا اَسْتَحِیْقُهٗ، اَللّٰهُمَّ اِنْ تُعَذِّبْنِیْ فَبِذُنُوْبِیْ وَ لَمْ تَظْلِمْنِیْ شَیْئًا، وَ اِنْ تَغْفِرْ لِیْ فَخَیْرٌ رَاحِمٌ اَنْتَ یَا سَیِّدِیْ اَللّٰهُمَّ اَنْتَ اَنْتَ، وَ اَنَا اَنَا، اَنْتَ الْعَوَاذُ بِالْمَغْفِرَهٗ، وَ اَنَا الْعَوَاذُ بِالذُّنُوْبِ، وَ اَنْتَ الْمُتَّفَضِّلُ بِالْحِلْمِ، وَ اَنَا الْعَوَاذُ بِالْجَهْلِ، اَللّٰهُمَّ فَاِنِّیْ اَسْئَلُکَ یَا کَثْرَ الضُّعْفَاءِ، یَا عَظِیْمَ الرَّجَاۃِ، یَا مُنْقِذَ الْعَرَقِیِّ یَا مُنْجِیَ الْهَلْکِیِّ یَا مُمِیْتِ الْاَحْیَاءِ، یَا مُحِیِّ الْمَوْتِیِّ اَنْتَ اللّٰهُ الَّذِیْ لَا اِلٰهَ اِلَّا اَنْتَ، اَنْتَ الَّذِیْ سَیَجِدُ لَکَ شِعَاعَ الشَّمْسِ وَ نُورَ الْقَمَرِ، وَ ظُلْمَةَ اللَّیْلِ وَ ضَوْءَ النَّهَارِ، وَ حَفَقَانَ الطَّیْرِ، فَاَسْئَلُکَ اللّٰهُمَّ یَا عَظِیْمَ بِحَقِّکَ یَا کَرِیْمَ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَ اٰلِهِ الصّٰدِقِیْنَ، وَ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ وَ اٰلِهِ الصّٰدِقِیْنَ عَلَیْکَ، وَ بِحَقِّکَ عَلٰی عَلِیٍّ، وَ بِحَقِّ عَلِیٍّ عَلَیْکَ، وَ بِحَقِّکَ عَلٰی فَاطِمَهٗ، وَ بِحَقِّ فَاطِمَهٗ عَلَیْکَ، وَ بِحَقِّکَ عَلٰی الْحَسَنِ، وَ بِحَقِّ الْحَسَنِ عَلَیْکَ، وَ بِحَقِّکَ عَلٰی الْحُسَیْنِ، وَ بِحَقِّ الْحُسَیْنِ عَلَیْکَ، فَاِنَّ حُقُوْقَهُمْ مِنْ اَفْضَلِ اِنْعَامِکَ عَلَیْهِمْ، وَ بِالشَّانِ الَّذِیْ لَکَ عِنْدَهُمْ، وَ بِالشَّانِ الَّذِیْ لَهُمْ عِنْدَکَ، صَلِّ یَا رَبَّ عَلَیْهِمْ صَلَوَهٗ دَائِمَهٗ مُنْتَهٰی رِضَاکَ، وَ اغْفِرْ لِیْ بِهَمِّ الذُّنُوْبِ الَّتِیْ بَیْنِکَ وَ بَیْنِکَ، وَ اَتِمِّمْ نِعْمَتَکَ عَلَیَّ کَمَا اَتَمَّمْتَهَا عَلٰی اَبَائِیْ مِنْ قَبْلُ، یَا کَهْبِعِصَّ، اَللّٰهُمَّ کَمَا صَلَّیْتَ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَ اٰلِ مُحَمَّدٍ، فَاسْئَلِیْ لِیْ دُعَائِیْ فِیْمَا سَئَلْتُکَ. پَسِ بَرُو بِهٖ سَجْدَهٗ وَ جَانِبِ رَاسْتِ رُو رَا بَرِ زَمِیْنِ گِذَارِ وَ بَگُو: یَا سَیِّدِیْ یَا سَیِّدِیْ یَا سَیِّدِیْ صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَ اٰلِ مُحَمَّدٍ، وَ اغْفِرْ لِیْ وَ اغْفِرْ لِیْ وَ بَسِیَارِ بَگُو اِیْنِ کَلِمَهٗ رَا بَا خَشُوْعِ وَ گَرِیْبَهٗ پَسِ جَانِبِ چَپِ رُو رَا بَرِ زَمِیْنِ گِذَارِ وَ اِیْنِ کَلِمَاتِ رَا بَگُو پَسِ دَعَا کُنْ بِهٖ اَنچَهٗ مِیْ خَوَآه‌یِ مَوْلَفِ گَوِیْدِ کَهٗ دَر بَعْضِ مَجَامِعِ غَیْرِ مَعْتَبَرَهٗ وَ مَشْهُوْرِ بَیْنِ مَرْدَمِ اَن اَسْتِ کَهٗ دَر اِیْنِ مَقَامِ بَجَا مِیْ اَوْرَنَدِ عَمَلِیِّ رَا کَهٗ حَضْرَتِ صَادِقِ عَلَیْهِ السَّلَامِ تَعْلِیْمِ

یکی از اصحاب خود نموده و لکن مقید به این مقام نیست و کیفیت آن چنان است که از آن حضرت نقل شده که به بعضی از اصحاب خود فرمودند که آیا پی حاجتی بامداد نمی‌روی که گذر کنی به مسجد بزرگ کوفه عرض کرد بلی فرمود که چهار رکعت نماز بکن در آن مسجد پس بگو: اَللهِ اِنْ كُنْتُ قَدْ عَصَيْتُكَ، فَاِنِّي قَدْ اطَّعْتُكَ فِي اَحَبِّ الْاَشْيَاءِ اِلَيْكَ لَمْ اتَّخِذْ لَكَ وَلَدًا، وَ لَمْ اَدْعُ لَكَ شَرِيكًا، وَ قَدْ عَصَيْتُكَ فِي اَشْيَاءٍ كَثِيْرَةٍ عَلٰى غَيْرِ وَجْهِ الْمَكَابِرَةِ لَكَ، وَ لَا الْاَسْتِكْبَارِ عَنْ عِبَادَتِكَ، وَ لَا الْجُحُوْدَ لِزُبُوْبِيَّتِكَ، وَ لَا الْخُرُوْجَ عَنِ الْعُبُوْدِيَّةِ لَكَ، وَ لَكِنْ اَتَّبَعْتُ هَوَايَ، وَ اَزَلَّنِي الشَّيْطَانُ بَعْدَ الْحُجَّةِ وَ الْبَيَانِ، فَاِنْ تُعَذِّبْنِي فَبِدُنُوْبِيْ غَيْرِ ظَالِمٍ اَنْتَ لِيْ وَ اِنْ تَغْفِرْ عَنِّي وَ تَرْحَمْنِي فَبِحُجُوْدِكَ وَ كَرَمِكَ يَا كَرِيْمٌ. و می‌گوئی نیز غَدَوْتُ بِحَوْلِ اللّٰهِ وَ قُوَّتِهِ، غَدَوْتُ بِغَيْرِ حَوْلٍ مِّنِّي وَ لَا قُوَّةَ، وَ لَكِنْ بِحَوْلِ اللّٰهِ وَ قُوَّتِهِ، يَا رَبِّ اَسْئَلُكَ بَرَكَهَ هَذَا الْبَيْتِ وَ بَرَكَهَ اَهْلِهِ، وَ اَسْئَلُكَ اَنْ تَرْزُقَنِي رِزْقًا حَلَالًا طَيِّبًا، تَسُوْفُهُ اِلَيَّ بِحَوْلِكَ وَ قُوَّتِكَ، وَ اَنَا خَائِضٌ فِي عَافِيَّتِكَ. و شیخ شهید و محمد بن المشهدی این عمل را از برای صحن مسجد بعد از عمل ستون چهارم ذکر نموده‌اند در دو رکعت حمد و توحید و در دو رکعت دیگر حمد و قدر گفته‌اند و بعد از سلام تسبیح زهراء علیها السلام و در حدیث معتبر از ابو حمزه ثمالی منقول است که گفت روزی در مسجد کوفه نشسته بودم ناگاه دیدم که شخصی از در کنده داخل شد از همه کس خوش‌روتر و خوش‌بوتر و پاک‌جامه‌تر و عمامه‌بستر و پیراهن و درآعه پوشیده و دو نعل عربی در پای مبارکش بود پس نعلین را کند و نزد ستون هفتم ایستاد و دستها را تا برابر گوش بلند کرد و تکبیری گفت که جمیع موهای بدن من از دهشت آن راست ایستاد پس چهار رکعت نماز گذارد و رکوع و سجودش را نیکو به عمل آورد پس این دعا را خواند «اَللهِ اِنْ كُنْتُ قَدْ عَصَيْتُكَ» و خواند تا رسید به «یا کریم» پس به سجود رفت و مکرر «یا کریم» گفت آنقدر که یک نفس وفا کند پس در سجود گفت «یا مَنْ يَّقْدِرُ عَلٰى حَوَاجِّ السَّائِلِيْنَ» و خواند تا هفتاد مرتبه یا سیدی که در اعمال ستون هفتم ذکر شد چون سر از سجده برداشت و نیک ملاحظه کردم حضرت امام زین‌العابدین علیه السلام بود پس دستهای مبارکش را بوسیدم و پرسیدم که از برای چه آمدید به اینجا فرمود از برای آنچه که دیدی یعنی نماز در مسجد کوفه و در روایتی که در ذیل زیارت هفتم نقل کردیم ابو حمزه را با خود برد به زیارت حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام.

اعمال باب الفرج معروف به مقام نوح علیه السلام

چون از عمل ستون سیم فارغ شدی برو به دکه باب امیرالمؤمنین علیه السلام و آن صفه‌ای است که متصل است به دری که از مسجد بسوی خانه امیرالمؤمنین علیه السلام مفتوح می‌شده پس چهار رکعت نماز کن به حمد و هر سوره که خواستی از قرآن و چون فارغ شدی تسبیح کن پس بگو اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ اَقْضِ حَاجَتِيْ يَا اَللّٰهُ، يَا مَنْ لَا يَخِيْبُ سَآئِلُهُ، وَ لَا يَنْفَدُ نَآئِلُهُ يَا قَاضِيَ الْحَاجَاتِ، يَا مُجِيْبَ الدَّعَوَاتِ، يَا رَبَّ الْاَرْضِيْنَ وَ السَّمَوَاتِ، يَا كَاشِفَ الْكُرْبَاتِ، يَا وَاسِعَ الْعَطِيَّاتِ، يَا دَافِعَ النَّقِمَاتِ، يَا مُبَدِّلَ السَّيِّئَاتِ حَسَنَاتٍ، عُدَّ عَلَيَّ بِطَوْلِكَ وَ فَضْلِكَ وَ اِحْسَانِكَ، وَ اَسْتَجِبْ دُعَائِيْ فِيمَا سَأَلْتُكَ وَ طَلَبْتُ مِنْكَ، بِحَقِّ نَبِيِّكَ وَ وَصِيِّكَ وَ اَوْلِيَآئِكَ الصَّالِحِيْنَ صِفْتِ نِمَازٍ دِيْكَرٍ دَرِ اِيْنِ مَقَامٍ وَ اَنْ دُو رَكَعَتٍ اَسْتَمِ اِيْنِ مَقَامِ كِه فَارِغِ شَدِي وَ تَسْبِيْحِ كَرْدِيْ پَس بگو: اَللّٰهُمَّ اِنِّيْ حَلَلْتُ بِسَاحَتِكَ لِعِلْمِيْ بِوَجْدِ اِيْتِكَ وَ صِيْمَدِ اِيْتِكَ، وَ اَنَّهُ لَا قَادِرَ عَلٰى قَضَائِ حَاجَتِيْ غَيْرِكَ، وَ قَدْ عَلِمْتُ يَا رَبُّ اَنَّهُ كَلَّمَا شَاهِدْتُ نِعْمَتِكَ عَلَيَّ، اَشْتَدَّتْ فَاقْتِيْ اِلَيْكَ، وَ قَدْ طَرَقَنِيْ يَا رَبُّ مِنْ مِهْمٍ اٰخَرِيْ مَا قَدْ عَرَفْتُهُ، لِاَنَّكَ عَالِمٌ غَيْرُ مُعَلَّمٍ، وَ اَسْئَلُكَ بِالْاَسْمِ الَّذِيْ وَضَعْتَهُ عَلٰى السَّمَوَاتِ فَاَنْشَقَّتْ، وَ عَلٰى الْاَرْضِيْنَ فَاَنْبَسَتْ، وَ عَلٰى الْجِبَالِ فَاَسْتَقْرَّتْ، وَ اَسْئَلُكَ بِالْاَسْمِ الَّذِيْ جَعَلْتَهُ عِنْدَ مُحَمَّدٍ وَ عِنْدَ عَلِيٍّ، وَ عِنْدَ الْحَسَنِ وَ عِنْدَ الْحُسَيْنِ، وَ عِنْدَ الْاَئِمَّةِ كُلِّهِمْ صَلَوَاتِ اللّٰهِ عَلَيْهِمْ اَجْمَعِيْنَ، اَنْ تُصَلِّيَ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ اَنْ تُقْضِيَ لِيْ يَا رَبِّ حَاجَتِيْ وَ تُبَسِّرَ عَسِيْرَهَا وَ تَكْفِيْنِيْ مِهْمَهَا، وَ تَفْتَحَ لِيْ قُفْلَهَا، فَاِنْ فَعَلْتَ ذَلِكَ فَلَكَ الْحَمْدُ، وَ اِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَلَكَ الْحَمْدُ غَيْرُ جَائِرٍ فِي حُكْمِكَ، وَ لَا حَآئِفٍ فِي عِيْدِكَ، پَس مِي گِذَارِيْ طَرَفِ رَاسْتِ رُو رَا بَر زَمِيْنِ وَ مِي گُوئِيْ اَللّٰهُمَّ اِنْ يُوَسَّ بِنَ مَتِّيْ عَلِيْهِ السَّلَامِ عِبْدَكَ وَ نَبِيَّكَ، دَعَاكَ فِي بَطْنِ الْحَوْتِ فَاَسْتَجِبْتَ لَهُ، وَ اَنَا اَدْعُوْكَ فَاَسْتَجِبْ لِيْ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ دَعَا

کن به آنچه می‌خواهی پس طرف چپ را بگذار و بگو: اللَّهُمَّ إِنَّكَ أَمَرْتَ بِالِدُّعَاءِ وَتَكَفَّلْتَ بِالْأَجَابَةِ، وَآنَا أَدْعُوكَ كَمَا أَمَرْتَنِي فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَاسْتَجِبْ لِي كَمَا وَعَدْتَنِي يَا كَرِيمُ. پس پیشانی را بر زمین گذار و بگو یا مُعِزُّ كُلِّ ذَلِيلٍ، وَ يَا مُدِلَّ كُلِّ عَزِيزٍ تَعْلَمُ كُرْبَتِي فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، وَفَرِّجْ عَنِّي يَا كَرِيمُ.

ذکر نمازی برای حاجت در محل مذکور

و آن چنان است که چهار رکعت نماز می‌گذاری و چون فارغ شدی و تسبیح گفتی پس بگو: اللَّهُمَّ إِنِّي أَسئَلُكَ يَا مَنْ لَا تَرَاهُ الْعَيُونُ، وَلَا تُحِيطُ بِهِ الظُّنُونُ، وَلَا يَصِفُهُ الْوَاصِفُونَ، وَلَا تُغَيِّرُهُ الْحَوَادِثُ، وَلَا تُفْنِيهِ الدُّهُورُ، تَعْلَمُ مَثَاقِيلَ الْجِبَالِ، وَ مَكَائِلَ الْبِحَارِ، وَ وَرَقَ الْأَشْجَارِ، وَ رَمْلَ الْقِفَارِ، وَ مَا ضَآئَتْ بِهِ الشَّمْسُ وَ الْقَمَرُ، وَ أَظْلَمَ عَلَيْهِ اللَّيْلُ، وَ وَضَحَ عَلَيْهِ النَّهَارُ، [وَ لَا تُوَارِي مِنْكَ سِحَابًا سِحَابًا، وَ لَا أَرْضًا أَرْضًا، وَ لَا جَبَلًا مَا فِي أَصْلِهِ، وَ لَا بَحْرًا مَا فِي قَعْرِهِ، أَسئَلُكَ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ أَنْ تُجْعَلَ خَيْرَ أَمْرِي آخِرَهُ، وَ خَيْرَ أَعْمَالِي خَوَاتِمَهَا، وَ خَيْرَ أَيَّامِي يَوْمَ الْفَاكِ، إِنَّكَ عَلَيَّ كَلِّشِيءٍ قَدِيرٌ، اللَّهُمَّ مَنْ أَرَادَنِي بِسُوءٍ فَآرِدْهُ، وَ مَنْ كَادَنِي فَكِدْهُ، وَ مَنْ بَغَانِي بِهَلِكَةٍ فَاهْلِكْهُ، وَ أَكْفَنِي مَا أَهْمَنِي مِمَّنْ دَخَلَ هُمُهُ عَلَيَّ، اللَّهُمَّ اذْخُلْنِي فِي دِرْعِكَ الْحَصِينَةِ، وَ اسْتُرْنِي بِسِتْرِكَ الْوَاقِي يَا مَنْ يَكْفِي مَنْ كَلِّشِيءٍ وَ لَا يَكْفِي مِنْهُ شَيْءٌ، اِكْفِنِي مَا أَهْمَنِي مِنْ أَمْرِ الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ، وَ صَدِّقْ قَوْلِي وَ فَعَلِي يَا سَفِيحُ يَا رَفِيقُ، فَرِّجْ عَنِّي الْمَضِيقَ، وَ لَا تُحْمَلْنِي مَا لَا أَطِيقُ، اللَّهُمَّ اخْرُسِنِي بِعَيْنِكَ الَّتِي لَا تَنَامُ، وَ ارْحَمْنِي بِقُدْرَتِكَ عَلَيَّ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، يَا عَلِيُّ يَا عَظِيمُ، أَنْتَ عَالِمٌ بِحَاجَتِي وَ عَلَيَّ قَضَائِهَا قَدِيرٌ، وَ هِيَ لِمَدْيِكَ يَسِيرٌ، وَ أَنَا إِلَيْكَ فَقِيرٌ، فَمَنْ بِهَا عَلَيَّ يَا كَرِيمُ، إِنَّكَ عَلَيَّ كَلِّشِيءٍ قَدِيرٌ. پس به سجده می‌روی و می‌گویی: إِلَهِي قَدْ عَلِمْتَ حَوَائِجِي فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ أَقْضِهَا، وَ قَدْ أَحْصَيْتَ ذُنُوبِي فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ، وَ اغْفِرْهَا يَا كَرِيمُ. پس بر زمین می‌گذاری طرف راست روی خود را و می‌گویی: أَنْتَ كُنْتُ بِسُّسِّ الْعَبِيدُ فَأَنْتَ نِعْمَ الرَّبُّ، أَفْعَلْ بِي مَا أَنْتَ أَهْلُهُ، وَ لَا تَفْعَلْ بِي مَا أَنَا أَهْلُهُ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. پس بر زمین می‌گذاری طرف چپ روی خود را و می‌گویی: اللَّهُمَّ اِنْ عَظُمَ الذَّنْبُ مِنْ عِبَادِكَ، فَلْيَحْسِنِ الْعَفْوَ مِنْ عِنْدِكَ يَا كَرِيمُ. پس پیشانی را بر زمین می‌گذاری و می‌گویی: اِرْحَمْ مَنْ أَسَاءَ وَ اقْتَرَفَ، وَ اسئَلُكَ أَنْ تَعْتَرَفَ. این دعا تا و اغفرها یا کریم همان دعائی است که در مزار قدیم در اعمال صحن مسجد سهله در مقام امام زین العابدین علیه السلام نقل شده.

اعمال محراب امیرالمؤمنین علیه السلام

پس نماز کن در مکانی که ضربت زدند در آنجا حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام را دو رکعت بحمد و سوره و هرگاه که سلام دادی و تسبیح کردی پس بگو: يَا مَنْ أَظْهَرَ الْجَمِيلَ وَ سَتَرَ الْقَبِيحَ، يَا مَنْ لَمْ يُوَاحِدْ بِالْجَرِيرَةِ وَ لَمْ يَهْتِكِ السُّتْرَ وَ السَّرِيرَةَ، يَا عَظِيمَ الْعَفْوِ، يَا حَسَنَ التَّجَاوُزِ، يَا وَاسِعَ الْمَغْفِرَةِ، يَا بَاسِطَ الْيَدَيْنِ بِالرَّحْمَةِ، يَا صَاحِبَ كُلِّ نَجْوَى يَا مُنْتَهَى كُلِّ شَكْوَى يَا كَرِيمَ الصَّفْحِ، يَا عَظِيمَ الرَّجَاءِ، يَا سَيِّدِي صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ أَفْعَلْ بِي مَا أَنْتَ أَهْلُهُ يَا كَرِيمُ

مناجات حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسئَلُكَ الْأَمَانَ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَ لَا بَنُونَ، إِلَّا مَنْ آتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ، وَ أَسئَلُكَ الْأَمَانَ يَوْمَ يَعْصُ الظَّالِمُ عَلَيَّ يَدِيهِ، يَقُولُ يَا لَيْتَنِي اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا، وَ أَسئَلُكَ الْأَمَانَ يَوْمَ يُعْرَفُ الْمُجْرِمُونَ بِسِيمَاهُمْ، فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَاصِي وَ الْأَقْدَامِ، وَ أَسئَلُكَ الْأَمَانَ يَوْمَ لَا يَجْزِي وَالِدٌ عَنْ وَلَدِهِ، وَ لَا مَوْلُودٌ هُوَ جَازٍ عَنِ الْوَالِدِ شَيْئًا، اِنْ وَعَدَ اللَّهُ حَقًّا، وَ أَسئَلُكَ الْأَمَانَ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظَّالِمِينَ مَعْدِرَتُهُمْ، وَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ وَ لَهُمْ سُوءُ الدَّارِ، وَ أَسئَلُكَ الْأَمَانَ يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِنَفْسٍ شَيْئًا وَ الْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ، وَ أَسئَلُكَ الْأَمَانَ يَوْمَ يَفْرُ الْمَرْءُ مِنْ أَحِيهِ، وَ أَمَّهُ وَ أَبِيهِ، وَ صَاحِبَتِهِ وَ بَنِيهِ، لِكُلِّ أَمْرٍ مِنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُعْنِيهِ، وَ أَسئَلُكَ الْأَمَانَ يَوْمَ يَوَدُّ الْمُجْرِمُ لَوْ يَفْتَدِي مِنْ عَذَابِ يَوْمَئِذٍ بِبَنِيهِ، وَ صَاحِبَتِهِ وَ

أَخِيهِ، وَفَصِّلْتَهُ الَّتِي تُؤْوِيهِ، وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعاً ثُمَّ يُنْجِيهِ، كَلَّا إِنَّمَا لَطَىٰ نَزَاعِيَهُ لِلشَّوَىٰ مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الْمَوْلَىٰ وَآنَا الْعَبِيدُ، وَهَيْلَ يَرْحَمُ الْعَبِيدَ إِلَّا الْمَوْلَىٰ مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ أَنْتَ الْمَالِكُ وَالْمَمْلُوكُ، وَهَلْ يَرْحَمُ الْمَمْلُوكَ إِلَّا الْمَالِكُ، مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الْعَزِيزُ وَآنَا الدَّلِيلُ، وَهَلْ يَرْحَمُ الدَّلِيلَ إِلَّا الْعَزِيزُ، مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الْخَالِقُ وَآنَا الْمَخْلُوقُ، وَهَلْ يَرْحَمُ الْمَخْلُوقَ إِلَّا الْخَالِقُ، مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ أَنْتَ الْعَظِيمُ وَآنَا الْحَقِيرُ، وَهَلْ يَرْحَمُ الْحَقِيرَ إِلَّا الْعَظِيمُ، مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الْقَوِيُّ وَآنَا الضَّعِيفُ وَهَلْ يَرْحَمُ الضَّعِيفَ إِلَّا الْقَوِيُّ، مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الْغَنِيُّ وَآنَا الْفَقِيرُ، وَهَلْ يَرْحَمُ الْفَقِيرَ إِلَّا الْغَنِيُّ، مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الْمُعْطَىٰ وَآنَا السَّائِلُ، وَهَلْ يَرْحَمُ السَّائِلَ إِلَّا الْمُعْطَىٰ مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الْحَيُّ وَآنَا الْمَيِّتُ، وَهَلْ يَرْحَمُ الْمَيِّتَ إِلَّا الْحَيُّ، مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الْبَاقِي وَآنَا الْفَانِي وَهَلْ يَرْحَمُ الْفَانِي إِلَّا الْبَاقِي مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الدَّائِمُ وَآنَا الزَّائِلُ، وَهَلْ يَرْحَمُ الزَّائِلَ إِلَّا الدَّائِمُ، مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الرَّازِقُ وَآنَا الْمَرْزُوقُ، وَهَلْ يَرْحَمُ الْمَرْزُوقَ إِلَّا الرَّازِقُ، مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الْجَوَادُ وَآنَا الْبُخِيلُ، وَهَلْ يَرْحَمُ الْبُخِيلَ إِلَّا الْجَوَادُ، مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الْمُعَافَىٰ وَآنَا الْمُتَبْتَلَىٰ وَهَلْ يَرْحَمُ الْمُتَبْتَلَىٰ إِلَّا الْمُعَافَىٰ مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الْكَبِيرُ وَآنَا الصَّغِيرُ، وَهَلْ يَرْحَمُ الصَّغِيرَ إِلَّا الْكَبِيرُ، مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الْهَادِي وَآنَا الضَّالُّ، وَهَلْ يَرْحَمُ الضَّالَّ إِلَّا الْهَادِي مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الرَّحْمَنُ وَآنَا الْمَرْحُومُ، وَهَلْ يَرْحَمُ الْمَرْحُومَ إِلَّا الرَّحْمَنُ، مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ السُّلْطَانُ وَآنَا الْمُنْتَحَنُ، وَهَلْ يَرْحَمُ الْمُنْتَحَنَ إِلَّا السُّلْطَانُ، مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الدَّلِيلُ وَآنَا الْمُنْتَحِيزُ، وَهَلْ يَرْحَمُ الْمُنْتَحِيزَ إِلَّا الدَّلِيلُ، مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الْغُفُورُ وَآنَا الْمُنْذَبُ، وَهَلْ يَرْحَمُ الْمُنْذَبَ إِلَّا الْغُفُورُ، مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الْغَالِبُ وَآنَا الْمَغْلُوبُ، وَهَلْ يَرْحَمُ الْمَغْلُوبَ إِلَّا الْغَالِبُ، مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الرَّبُّ وَآنَا الْمَرْئُوبُ، وَهَلْ يَرْحَمُ الْمَرْئُوبَ إِلَّا الرَّبُّ، مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، أَنْتَ الْمُتَكَبِّرُ وَآنَا الْخَاشِعُ، وَهَلْ يَرْحَمُ الْخَاشِعَ إِلَّا الْمُتَكَبِّرُ، مَوْلَايَ يَا مَوْلَايَ، إِرْحَمْنِي بِرَحْمَتِكَ، وَارْضَ عَنِّي بِجُودِكَ وَكَرَمِكَ وَفَضْلِكَ، يَا ذَا الْجُودِ وَالْإِحْسَانِ، وَالطُّوْلِ وَالْأَمْتِنَانِ، بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. سید بن طاووس بعد از این مناجات دعاء طولانی از آن حضرت نقل کرده مسمی به دعاء امان مقام را گنجایش ذکر آن نیست و می‌خوانی نیز در این مقام شریف دعایی را که در مسجد زید ذکر می‌کنیم انشاء الله و بدان که ما در هدیه الزائرین اشاره کردیم به اختلاف در محرابی که محلّ ضربت خوردن امیرالمؤمنین علیه السلام است که آیا همین محراب معروف است یا آن محراب متروک و گفتیم که نهایت احتیاط در آن است که اعمال محراب را در هر دو جا بکنند یا گاهی در معروف و گاهی در متروک.

اعمال دگه حضرت صادق علیه السلام

پس برو بسوی مقام حضرت صادق علیه السلام و آن واقع است در نزدیکی مسلم بن عقیل رضوان الله علیه و آنجا دو رکعت نماز کن و چون سلام دادی و تسبیح نمودی پس بگو: یا صانع کلّ مَصْنُوعٍ، و یا جابِر کلّ کَسِيرٍ، و یا حَاضِرَ کلّ مَلَأٍ، و یا شَاهِدَ کلّ نَجْوَىٰ و یا عَالِمَ کلّ خَفِيَّةٍ، و یا غَيْرَ غَائِبٍ، و یا قَرِيباً غَيْرَ بَعِيدٍ، و یا مُؤَنَسَّ كُلِّ وَحِيدٍ، و یا حَيّاً حِينَ لَا حَيَّ غَيْرُهُ، يَا مُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ وَ مُمِيتَ الْأَحْيَاءِ، الْقَائِمَ عَلَىٰ كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، صَلِّ عَلَىٰ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ.

ذکر نمازی برای حاجت در جامع کوفه

از حضرت صادق علیه السلام روایت است که کسی که دو رکعت نماز گذارد در مسجد کوفه بخواند در هر رکعت حمد و دو قلّ أَعُوذُ و سوره إخلاص و کافرون و نصر و قدر و سَبِّحِ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَىٰ و چون سلام دهد تسبیح زهراء علیها السلام بگوید پس بطلبد از خدا هر حاجتی که بخواهد خدا حاجتش را برآورده و دعایش را مستجاب خواهد فرمود مؤلف گوید که این ترتیب در سوره‌ها موافق روایت سید بن طاووس است در مصباح و در روایت شیخ طوسی در آمالی سوره قدر بعد از سَبِّحِ اسْمَ است و شاید ترتیب در آنها لازم نباشد همین قدر باید بعد از حمد این هفت سوره را خواند و اللَّهُ الْعَالِمُ.

زیارت حضرت مسلم بن عقیل

چون از اعمال مسجد کوفه فارغ شدی برو بسوی قبر مسلم بن عقیل رضوان الله علیه و به ایست نزد او و بگو: اَلْحَمْدُ لِلَّهِ الْمَلِكِ الْحَقِّ الْمُبِينِ، الْمُتَّصِرِ لِعَظَمَتِهِ جَابِرُهُ الطَّاعِينَ، الْمُعْتَرِفِ بِرُبُوبِيَّتِهِ جَمِيعِ أَهْلِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِينَ الْمُتَفَرِّقِ بَتَوْحِيدِهِ سَائِرَ الْخَلْقِ أَجْمَعِينَ، وَ صَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِ الْأَنْبَاءِ، وَ أَهْلِ بَيْتِهِ الْكِرَامِ، صِلْمُوهُ تَقَرُّ بِهَا أَعْيُنُهُمْ، وَ يَزْغَمُ بِهَا أَنْفُ شَانِيهِمْ مِنَ الْجَنِّ وَالْإِنْسِ أَجْمَعِينَ، سَلَامٌ لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، وَ سَلَامٌ مَلَائِكَتِهِ الْمُقَرَّبِينَ، وَ أَنْبِيَائِهِ الْمُرْسَلِينَ، وَ أَيْمَتِهِ الْمُتَّجِبِينَ، وَ عِبَادِهِ الصَّالِحِينَ، وَ جَمِيعِ الشُّهَدَاءِ وَ الصَّادِقِينَ، وَ الزَّكَايَاتِ الطَّيِّبَاتِ فِيمَا تَعْتَدِي وَ تَرُوحُ عَلَيْكَ يَا مُسْلِمَ بْنَ عَقِيلِ بْنِ أَبِيطَالِبٍ، وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ، أَشْهَدُ أَنَّكَ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ، وَ آتَيْتَ الزَّكَاةَ، وَ آمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ، وَ نَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ، وَ جَاهَدْتَ فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ، وَ قُتِلْتَ عَلَى مِنْهَاجِ الْمُجَاهِدِينَ فِي سَبِيلِهِ، حَتَّى لَقِيَتْ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ وَ هُوَ عِنْدَكَ رَاضٍ، وَ أَشْهَدُ أَنَّكَ وَفَيْتَ بَعْدَ اللَّهِ، وَ بَدَلْتَ نَفْسَكَ فِي نُصْرَةِ حُجْبَةِ اللَّهِ وَ ابْنِ حُجْبَتِهِ، حَتَّى آتَيْتَ الْيَقِينَ، أَشْهَدُ لَكَ بِالنَّبِيِّ وَ الْوَفَاءِ، وَ النَّصِيحَةِ لِخَلْفِ النَّبِيِّ الْمُرْسَلِ، وَ السَّبْطِ الْمُتَّجِبِ، وَ الدَّلِيلِ الْعَالِمِ، وَ الْوَصِيِّ الْمُبْلَغِ، وَ الْمَظْلُومِ الْمُهْتَضَمِ، فَجَزَاكَ اللَّهُ عَنْ رَسُولِهِ وَ عَنْ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، وَ عَنِ الْحَسَنِ وَ الْحُسَيْنِ، أَفْضَلَ الْجَزَاءِ بِمَا صَبَرْتَ وَ احْتَسَبْتَ وَ أَعَنْتَ، فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ، لَعِنَ اللَّهُ مَن قَتَلَكَ، وَ لَعِنَ اللَّهُ مَن قَتَلَكَ، وَ لَعِنَ اللَّهُ مَن ظَلَمَكَ، وَ لَعِنَ اللَّهُ مَن افْتَرَى عَلَيْكَ، وَ لَعِنَ اللَّهُ مَن جَهَلَ حَقَّكَ، وَ اسْتَحَفَّ بِحُرْمَتِكَ، وَ لَعِنَ اللَّهُ مَن بَايَعَكَ وَ عَشَّكَ، وَ خَذَلَكَ وَ اسْلَمَكَ، وَ مَن أَلَبَّ عَلَيْكَ وَ مَن لَمَّ يُعْنِكَ، اَلْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي جَعَلَ النَّارَ مَثْوِيَهُمْ وَ بَسَّ الْوَرْدُ الْمُزْرُودُ، أَشْهَدُ أَنَّكَ قُتِلْتَ مَظْلُومًا، وَ أَنَّ اللَّهَ مُنْجِزٌ لَكُمْ مَا وَعَدَكُمْ، جِئْتِكَ زَائِرًا عَارِفًا بِحَقِّكُمْ، مُسَلِّمًا لَكُمْ، تَابِعًا لِسَيِّدَتِكُمْ، وَ نُصْرَتِي لَكُمْ مُعِدَّةٌ حَتَّى يَحْكُمَ اللَّهُ وَ هُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ، فَمَعَكُمْ مَعَكُمْ لَامِعٌ عِدْوُكُمْ، صِلْمَاؤُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ، وَ عَلَى أَرْوَاحِكُمْ وَ أَجْسَادِكُمْ، وَ شَاهِدِكُمْ وَ غَائِبِكُمْ، وَ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ، قَتَلَ اللَّهُ أُمَّهُ قَتَلْتُمْ بِالْأَيْدِي وَ الْأَلْسُنِ. وَ در مزار كبير اين كلمات را بمنزله اذن دخول قراردادده و گفته پس داخل شو و بحسبان خود را به قبر و به روایت سابقه است که اشاره کن به ضریح آنجناب و بگو السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْعَبْدُ الصَّالِحُ، الْمُطِيعُ لِلَّهِ وَ لِرَسُولِهِ وَ لِأَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْحَسَنِ وَ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ، اَلْحَمْدُ لِلَّهِ وَ سَلَامٌ عَلَى عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَى مُحَمَّدٌ وَ آلِهِ، وَ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ وَ مَغْفِرَتُهُ، وَ عَلَى رُوحِكَ وَ بَدَنِكَ، أَشْهَدُ أَنَّكَ مَضَيْتَ عَلَى مَاضِي عَلَيْهِ الْبِدْرِيُّونَ، الْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، الْمُبَالِغُونَ فِي جِهَادِ أَعْدَائِهِ، وَ نُصْرَةِ أَوْلِيَائِهِ، فَجَزَاكَ اللَّهُ أَفْضَلَ الْجَزَاءِ، وَ أَكْثَرَ الْجَزَاءِ، وَ أَوْفَرَ جَزَاءٍ أَحَدٍ مِّمَّنْ وَ فِي بَيْعَتِهِ، وَ اسْتِجَابَ لَهُ دَعْوَتُهُ، وَ اطَّاعَ وِلَاةَ أَمْرِهِ، أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ بَالَعْتَ فِي النَّصِيحَةِ، وَ أَعْطَيْتَ غَايَةَ الْمَجْهُودِ، حَتَّى بَعَثَكَ اللَّهُ فِي الشُّهَدَاءِ، وَ جَعَلَ رُوحَكَ مَعَ أَرْوَاحِ السُّعَدَاءِ، وَ أَعْطَاكَ مِنْ جَنَانِهِ أَفْسَحَهَا مَثْرَلًا، وَ أَفْضَلَهَا غَرْفًا، وَ رَفَعَ ذِكْرَكَ فِي الْعَلِيِّينَ، وَ حَشَرَكَ مَعَ النَّبِيِّينَ وَ الصَّادِقِينَ وَ الشُّهَدَاءِ وَ الصَّالِحِينَ، وَ حَسَّنَ أَوْلِيَّكَ رَفِيقًا، أَشْهَدُ أَنَّكَ لَمْ تَهِنْ وَ لَمْ تَتَّكَلْ، وَ أَنَّكَ قَدْ مَضَيْتَ عَلَى بَصِيرَةٍ مِنْ أَمْرِكَ، مُقْتَدِيًا بِالصَّالِحِينَ، وَ مُتَّبِعًا لِلنَّبِيِّينَ، فَجَمَعَ اللَّهُ بَيْنَنَا وَ بَيْنَكَ، وَ بَيَّنَّ رَسُولُهُ وَ أَوْلِيَائِهِ فِي مَنَازِلِ الْمُخْتَبِينَ، فَإِنَّهُ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ. پس نماز کن دو رکعت در طرف سر و آنرا هدیه آن جناب کن پس بگو اَللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ لَا تَدَعُ لِي ذَنْبًا، وَ این همان دعائی است که در حرم حضرت عباس علیه السلام خوانده می شود و بیاید ذکرش و اگر خواستی وداع کنی جناب مسلم را بخوان همان وداعی که در زیارت جناب عباس علیه السلام ذکر می شود.

اعمال مسجد حنانه

دو رکعت نماز بخوان و سپس بگو: اَللَّهُمَّ إِنَّكَ تَرَى مَكَانِي وَ تَسْمَعُ كَلَامِي وَ لَا يَخْفَى عَلَيْكَ شَيْءٌ مِنْ أَمْرِي وَ كَيْفَ يَخْفَى عَلَيْكَ مَا أَنْتَ مُكُونُهُ وَ بَارئُهُ، وَ قَدْ جِئْتِكَ مُسْتَشْفِعًا بِبَيْتِكَ نَبِيِّ الرَّحْمَةِ، وَ مُتَوَسِّلًا بِوَصِيَّتِي رَسُولِكَ، فَاسْئَلْكَ بِهِمَا ثَبَاتَ الْقَدَمِ وَ الْهُدَى، وَ الْمَغْفِرَةَ فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ.

صعصعه بن صوحان از اصحاب امیرالمؤمنین علیه السلام و از عارفین به حق آن جناب و از بزرگان اهل ایمان است و چندان فصیح و بلیغ بوده که امیرالمؤمنین علیه السلام او را خطیب شحشح گفته و به مهارت در خطب و فصاحت در لسان او را ثنا فرموده و هم او را به قلت مؤنه و کثرت مؤونه مدح نموده و در شبی که آن حضرت از دنیا رحلت فرمود و فرزندان آن جناب جنازه نازنینش را از کوفه به نجف حمل نمودند صعصعه از جمله مشیعین بود و چون از کار دفن آن حضرت فارغ شدند صعصعه نزد قبر مقدس ایستاد و مشتی از خاک برگرفت و بر سر خود ریخت و گفت پدر و مادرم فدای تو باد یا امیرالمؤمنین گوارا باد تو را کرامتهای خدا ای ابوالحسن به تحقیق که مولد تو پاکیزه بود و صبر تو قوی و جهاد تو عظیم بود و به آنچه آرزو داشتی رسیدی و تجارت سودمند کردی و به نزد پروردگار خود رفتی و از این نوع کلمات بسیار گفت و گریه کرد گریه سختی و به گریه درآورد سایرین را و در حقیقت سر قبر آن حضرت مجلس روضه شد که در آن شب منعقد گردید و صعصعه به منزله روضه خوان بود و مستمعین جناب امام حسن و امام حسین علیهما السلام و محمد بن الحنفیه و ابوالفضل العباس و سایر فرزندان و بستگان آن حضرت و چون این کلمات به پایان رسید روی به جانب امام حسن و امام حسین علیهما السلام و سایر آقا زادگان کردند و ایشان را تعزیت و تسلیت گفتند پس جملگی به کوفه مراجعت نمودند و بالجمله مسجد صعصعه از مساجد شریفه کوفه است و جماعتی امام زمان صلوات الله علیه را در ماه رجب در آن مسجد مبارک مشاهده کرده‌اند که دو رکعت نماز کرده و این دعا را خوانده «اللَّهُمَّ يَا ذَا الْمَنِّ السَّابِغَةِ وَالْأَلَاءِ الْوَازِعَةِ» و الألاء الوازعیه الدعاء و ظاهر عمل آن حضرت آن است که این دعاء مخصوص این مسجد شریف و از اعمال اوست نظیر دعاهاى مسجد سهله و زید

اعمال مسجد صعصعه

دو رکعت نماز بخوان و پس از گفتن تسبیح حضرت زهرا علیها السلام بگو: اللَّهُمَّ يَا ذَا الْمَنِّ السَّابِغَةِ، وَالْأَلَاءِ الْوَازِعَةِ، وَالرَّحْمَةَ الْوَاسِعَةَ، وَالْقُدْرَةَ الْجَامِعَةَ، وَالنَّعْمَ الْجَسِيمَةَ، وَالْمَوَاهِبَ الْعَظِيمَةَ، وَالْأَيَادِيَ الْجَمِيلَةَ، وَالْعَطَايَا الْجَزِيلَةَ، يَا مَنْ لَا يُنْعَتُ بِتَمَثِيلٍ، وَلَا يُمَثَّلُ بِنَظِيرٍ، وَلَا يُغْلَبُ بِظَهِيرٍ، يَا مَنْ خَلَقَ فَرْزَقًا، وَاللَّهُمَّ فَانْطِقْ، وَابْتَدِعْ فَشَرَعَ، وَعَلَا فَارْتَفَعَ، وَقَدَّرَ فَاحْسَنَ، وَصَوَّرَ فَاتَّقَنَ، وَاخْتَجَّ فَابْلَغَ، وَأَنْعَمَ فَاسْبِغَ، وَأَعْطَى فَاجْزَلْ، وَمَنْحَ فَافْضَلْ، يَا مَنْ سَمَا فِي الْعِزِّ فَفَاتَ نَوَاطِرَ الْأَبْصَارِ، وَدَنَا فِي اللَّطْفِ فَجَاوَزَ هَوَاجِسَ الْأَفْكَارِ، يَا مَنْ تَوَحَّدَ يَا مُلْكِكَ فَلَا يَدُّ لَهُ فِي مَلَكُوتِ سُلْطَانِهِ، وَتَفَرَّدَ بِالْأَلَاءِ وَالْكَبْرِيَاءِ فَلَا ضِدَّ لَهُ فِي جَبْرُوتِ شَانِهِ، يَا مَنْ حَارَتْ فِي كِبْرِيَاءِ هَيْبَتِهِ دَقَائِقُ لَطَائِفِ الْأَوْهَامِ، وَأَنْحَسِرَتْ دُونَ ادْرَاكِ عَظَمَتِهِ حَطَائِفُ أَبْصَارِ الْأَنَامِ، يَا مَنْ عَنَتِ الْوُجُوهُ لَهَيْبَتِهِ، وَخَضَعَتِ الرَّقَابُ لِعَظَمَتِهِ، وَجَلَّتِ الْقُلُوبُ مِنْ خِيفَتِهِ، أَسْأَلُكَ بِهَذِهِ الْمَدْحَةِ الَّتِي لَا تَبْغَى إِلَّا لَكَ وَبِمَا وَآيَتْ بِهِ عَلَى نَفْسِكَ لِدَاعِيكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ، وَبِمَا ضَمِنْتَ الْإِجَابَةَ فِيهِ عَلَى نَفْسِكَ لِلدَّاعِينَ، يَا أَسْمَعَ السَّامِعِينَ، وَأَبْصَرَ النَّاطِرِينَ وَأَسْرَعَ الْحَاسِبِينَ، يَا ذَا الْقُوَّةِ الْمُتِينَ، صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ خَاتَمِ النَّبِيِّينَ وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ، وَأَقْسِمُ لِي فِي شَهْرِنَا هَذَا خَيْرَ مَا قَسِمْتَ، وَأَخْتِمُ لِي فِي قَضَائِكَ خَيْرَ مَا حَتَمْتَ، وَأَخْتِمُ لِي بِالسَّعَادَةِ فِيمَنْ خَتَمْتَ، وَأَخْتِمُ لِي مَا أَحْيَيْتَنِي مَوْفُورًا، وَأَمْتَنِي مَسْرُورًا وَمَغْفُورًا، وَتَوَلَّ أَنْتَ نَجَاتِي مِنْ مُسَائِلَةِ الْبُرْزَخِ، وَادْرَأْ عَنِّي مُنْكَرًا وَنَكِيرًا، وَارْغَبْ عَنِّي مُبَشِّرًا وَبَشِيرًا، وَاجْعَلْ لِي إِلَى رِضْوَانِكَ وَجَنَانِكَ مَصِيرًا، وَعَيْشًا قَرِيرًا، وَمُلْكًا كَبِيرًا، وَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ كَثِيرًا.

مسجد زید

این مسجد از مساجد شریفه کوفه است و منسوب است به زید بن صوحان که از بزرگان اصحاب امیرالمؤمنین علیه السلام و از ابدال بشمار می‌رفته و در جنگ جمل در یاری آن حضرت شهید شده و این دعا که ذکر شد دعای او بوده که در نماز شب می‌خوانده

اعمال مسجد زید

پس می‌روی به مسجد زید که نزدیک مسجد سهله است و دو رکعت نماز در آن می‌گذاری و دستها را می‌گشائی و می‌گویی:

إِلَهِي قَدْ مَدَّ إِلَيْكَ الْخَاطِيءُ الْمَذْنِبُ يَدَيْهِ بِحُسْنِ ظَنِّهِ بِكَ، إِلَهِي قَدْ جَلَسَ الْمُسِيءُ بَيْنَ يَدَيْكَ، مُقِرًّا لَكَ بِسُوءِ عَمَلِهِ، وَ رَاجِيًّا مِنْكَ الصَّفْحَ عَنْ زَلَلِهِ، إِلَهِي قَدْ رَفَعَ إِلَيْكَ الظَّالِمُ كَفَيْهِ، رَاجِيًّا لِمَا لَدَيْكَ، فَلَا تُحَيِّبُهُ، بِرَحْمَتِكَ مِنْ فَضْلِكَ، إِلَهِي قَدْ جَنَّا الْعَائِدُ إِلَى الْمَعَاصِي بَيْنَ يَدَيْكَ، خَائِفًا مِنْ يَوْمٍ تَجْتُو فِيهِ الْخَلَائِقُ بَيْنَ يَدَيْكَ، إِلَهِي جَاءَكَ الْعَبْدُ الْخَاطِيءُ فِرْعَاءً مُشْفِقًا، وَ رَفَعَ إِلَيْكَ طَرْفَهُ حَيْرَانًا رَاجِيًّا، وَ فَاضَتْ عَبْرَتُهُ مُسْتَغْفِرًا نَادِمًا، وَ عِزَّتِكَ وَ جَلَالِكَ مَا أَرَدْتُ بِمَعْصِيَتِي مُخَالَفَتَكَ، وَ مَا عَصَيْتُكَ إِذْ عَصَيْتُكَ وَ أَنَا بِكَ جَاهِلٌ، وَ لَا لِعُقُوبَتِكَ مُتَعَرِّضٌ، وَ لَا لِنَظْرِكَ مُسْتَخَفٌّ، وَ لَكِنْ سَوَّلْتُ لِي نَفْسِي وَ أَعَانَتْنِي عَلَى ذَلِكَ شَيْقُوتِي وَ غَرَّتْنِي سِتْرُكَ الْمُرْحَى عَلَيَّ، فَمِنَ الْآنَ مِنْ عَذَابِكَ مَنْ يَسْتَنْفِدُنِي وَ بِحَيْلٍ مَنْ أَعْتَصِمُ إِنْ قَطَعْتَ حَبْلَكَ عَنِّي يَا سَوَاتَاهُ عَدَاً مِنَ الْوُقُوفِ بَيْنَ يَدَيْكَ، إِذَا قِيلَ لِلْمُخْفِينَ جُوزُوا، وَ لِلْمُثْقَلِينَ حُطُوا، أَفَمَعَ الْمُخْفِينَ أَجُوزًا، أَمْ مَعَ الْمُثْقَلِينَ أُحِطُّ، وَ يَلِي كُلَّمَا كَبُرَ سِنِّي كَثُرَتْ ذُنُوبِي وَ يَلِي كُلَّمَا طَالَ عُمْرِي كَثُرَتْ مَعَاصِيِي فَكَمْ أَتُوبُ وَ كَمْ أَعُودُ، أَمَا أَنْ لِي أَنْ أَسْتَحْيِي مِنْ رَبِّي اللَّهُمَّ فَبِحَقِّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، إِغْفِرْ لِي وَ ارْحَمْنِي يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ وَ خَيْرَ الْغَافِرِينَ. پس گریه کن و صورت به خاک گذار و بگو اِرْحَمْ مِنْ أَسَاءٍ وَ اقْتَرَفَ، وَ اسْتَيْتَكَ وَ اعْتَرَفَ، پس بگذار طرف راست رو را و بگو: اِنْ كُنْتُ بِنَسِ الْعَبْدِ فَأَنْتَ نِعْمَ الرَّبُّ، پس بگذار طرف چپ را و بگو: عَظَمَ الذَّنْبُ مِنْ عَبْدِكَ، فَلِيَحْسِنِ الْعَفْوُ مِنْ عِنْدِكَ يَا كَرِيمٌ. پس برگرد به حال سجود و بگو اَلْعَفْوُ اَلْعَفْوُ صد مرتبه.

مسجد سهله

بدان که بعد از مسجد کبیر کوفه مسجدی به فضیلت مسجد سهله در آن عرصه نیست و آن خانه حضرت ادریس علیه السلام و حضرت ابراهیم و محل ورود حضرت خضر علیه السلام و مسکن آن حضرت است و از حضرت صادق علیه السلام منقول است که به ابو بصیر فرمود ای ابو محمد گویا من می‌بینم حضرت صاحب الامر علیه السلام در مسجد سهله فرود آید با اهل و عیالش و منزل آن حضرت باشد و حق تعالی هیچ پیغمبری نفرستاده است مگر آنکه در آن مسجد نماز کرده است و هر که در آن مسجد اقامت نماید چنان است که در خیمه رسول خدا صلی الله علیه و آله اقامت نموده است و هیچ مرد و زن مؤمنی نیست مگر آنکه دلش مایل است بسوی آن مسجد و در آن مسجد سنگی است که در آن صورت هر پیغمبری هست و هیچکس با تیت صادقه نماز و دعا نمی‌کند در آن مسجد مگر آنکه برمی‌گردد با حاجت برآمده شده و هیچکس در آن مسجد امان نمی‌طلبد مگر آنکه امان می‌یابد از هر چه که می‌ترسد گفتم فضیلت این است که از برای این مسجد است حضرت فرمود زیادتیر بگویم از برای عرض کردم بلی فرمود که آن از جمله بقعه‌هایی است که خدا دوست می‌دارد که او را در آنها بخوانند و هیچ شب و روزی نیست مگر آنکه ملائکه می‌آیند به زیارت آن مسجد و عبادت می‌کنند خدا را در آن پس فرمود که اگر من نزدیک می‌بودم به شما همه نماز را در آن مسجد می‌کردم پس فرمود که ای ابا محمد آنچه وصف نکردم از فضیلت این مسجد بیشتر از آن است که گفتم من عرض کردم فدایت شوم و حضرت قائم علیه السلام همیشه در آن مسجد خواهد بود فرمود بلی الخ

فضیلت مسجد سهله

بعد از مسجد بزرگ کوفه، نوبت به مسجد سهله می‌رسد که در بعضی از روایات مسجد «سهیل» و در بعضی روایات دیگر مسجد «شری» و در روایت سومی مسجد «بنی ظفر» نیز نامیده شده، و میعادگاه عاشقان و دلباختگان حضرت بقیة الله الاعظم، امام زمان (صلوات الله علیه) می‌باشد و در روایات، فضایل زیادی برای آن نقل شده که از آن جمله است: خانه ادریس پیامبر (علیه السلام) و حضرت ابراهیم (علیه السلام) و خانه انبیا و اوصیا و صالحان بود.

اعمال مسجد سهله

پس دو رکعت نماز میان شام و خفتن سنت است از حضرت صادق علیه السلام مروی است که هر غمناکی که چنین کند و دعا کند حق تعالی غمش را زایل کند و از بعض کتب مزاریه نقل شده که چون خواستی داخل مسجد شوی بایست نزد در و بگو: بِسْمِ اللّٰهِ وَ بِاللّٰهِ، وَ مِنَ اللّٰهِ وَ اِلَى اللّٰهِ، وَ مَا شَاءَ اللّٰهُ وَ خَيْرُ الْأَسْمَاءِ لِلّٰهِ، تَوَكَّلْتُ عَلَى اللّٰهِ وَ لَا حَوْلَ وَ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللّٰهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، اَللّٰهُمَّ اجْعَلْنِي مِنْ عَمَّارِ مَسَاجِدِكَ وَ بَيُوتِكَ، اَللّٰهُمَّ اِنِّي اَتَوَجَّهُ اِلَيْكَ بِمُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ اَقْدُمُهُمْ بَيْنَ يَدَيَّ حَوَاجِي فَاجْعَلْنِي اِلَيْهِمْ بِهَمِّ عِنْدِكَ وَ جِيهًا فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ وَ مِنَ الْمُقَرَّبِينَ، اَللّٰهُمَّ اجْعَلْ صِلَوَتِي بِهِمْ مَقْبُولَةً، وَ ذَنبِيهِمْ مَغْفُورًا، وَ رِزْقِي بِهِمْ مَبْسُوطًا، وَ دُعَائِي بِهِمْ مُسْتَجَابًا، وَ حَوَاجِي بِهِمْ مَقْضِيَّةً، وَ اَنْظُرْ اِلَيَّ بِوَجْهِكَ الْكَرِيمِ، نَظْرَةً رَحِيمَةً اَسْتَوْجِبُ بِهَا الْكَرَامَةَ عِنْدَكَ، ثُمَّ لَا تَصْرِفْهُ عَنِّي اَبَدًا بِرَحْمَتِكَ يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، يَا مُقَلَّبَ الْقُلُوبِ وَ الْاَبْصَارِ، ثَبَّتْ قَلْبِي عَلَى دِينِكَ وَ دِينَ نَبِيِّكَ وَ وِلِيِّكَ، وَ لَا تُزِعْ قَلْبِي بَعِيدًا اِذْ هَدَيْتَنِي وَ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً، اِنَّكَ اَنْتَ الْوَهَّابُ، اَللّٰهُمَّ اِلَيْكَ تَوَجَّهْتُ، وَ مَرْضَاتِكَ طَلَبْتُ، وَ ثَوَابِكَ اِبْتَغَيْتُ، وَ بِكَ اَمَنْتُ، وَ عَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ، اَللّٰهُمَّ فَاقْبَلْ بِوَجْهِكَ اِلَيَّ، وَ اقْبَلْ بِوَجْهِكَ اِلَيْكَ. پس بخوان آیه الکرسی و موعودتین را و تسیح کن خدا را هفت مرتبه و تحمید کن هفت مرتبه و تهلیل بگو هفت مرتبه و تکبیر بگو هفت مرتبه یعنی هر یک از سُبْحَانَ اللّٰهِ، وَ الْحَمْدُ لِلّٰهِ، وَ لَا اِلَهَ اِلَّا اللّٰهُ، وَ اللّٰهُ اَكْبَرُ را هفت مرتبه بگو پس بگو: اَللّٰهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ عَلَى مَا هَدَيْتَنِي وَ لَكَ الْحَمْدُ عَلَى مَا فَضَّلْتَنِي وَ لَكَ الْحَمْدُ عَلَى مَا شَرَّفْتَنِي وَ لَكَ الْحَمْدُ عَلَى كُلِّ بَلَاءٍ حَسَنٍ اِبْتَلَيْتَنِي اَللّٰهُمَّ تَقَبَّلْ صِلَوَتِي وَ دُعَائِي وَ طَهِّرْ قَلْبِي وَ اشْرَحْ لِي صِدْرِي وَ ثَبِّتْ عَلَيَّ، اِنَّكَ اَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ. و سید بن طاوس فرموده که چون اراده کردی که به مسجد سهله روی پس ما بین مغرب و عشاء در شب چهارشنبه وارد آن مسجد شو که افضل اوقات دیگر است پس همانکه وارد شدی نماز مغرب و نافله اش را بجا آور پس برخیز دو رکعت نماز تحیت مسجد کن قُرْبَةً اِلَى اللّٰهِ و چون فارغ شدی دستها را به سمت آسمان بلند کن و بگو: اَنْتَ اللّٰهُ لَا اِلَهَ اِلَّا اَنْتَ، مُبْدِي الْخَلْقِ وَ مُعِيدُهُمْ، وَ اَنْتَ اللّٰهُ لَا اِلَهَ اِلَّا اَنْتَ، خَالِقِ الْخَلْقِ وَ رَازِقُهُمْ، وَ اَنْتَ اللّٰهُ لَا اِلَهَ اِلَّا اَنْتَ، الْقَابِضُ الْبَاسِطُ، وَ اَنْتَ اللّٰهُ لَا اِلَهَ اِلَّا اَنْتَ، مَدْبِرُ الْأُمُورِ، وَ بَاعِثُ مَنْ فِي الْقُبُورِ، اَنْتَ وَاِرْثُ الْأَرْضِ وَ مَنْ عَلَيْهَا، اَسْئَلُكَ بِاسْمِكَ الْمَخْرُوجِ الْمَكْنُونِ الْحَيِّ الْقَيُّومِ، وَ اَنْتَ اللّٰهُ لَا اِلَهَ اِلَّا اَنْتَ، عَالِمِ السِّرِّ وَ اخْفَى اَسْمَائِكَ بِاسْمِكَ الَّذِي اِذَا دُعِيَ بِهِ اُجِيبَتْ، وَ اِذَا سُئِلَتْ بِهِ اَعْطِيَتْ، وَ اَسْئَلُكَ بِحَقِّكَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ اَهْلِ بَيْتِهِ، وَ بِحَقِّهِمُ الَّذِي اَوْجَبْتَهُ عَلَى نَفْسِكَ، اَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ اَنْ تَقْضِيَ لِي حَاجَتِي السَّاعَةَ السَّاعَةَ، يَا سَامِعَ الدُّعَاءِ، يَا سَيِّدَاهُ يَا مَوْلَاهُ يَا غِيَاثَاهُ، اَسْئَلُكَ بِكُلِّ اسْمٍ سَمَّيْتَ بِهِ نَفْسِكَ، اَوْ اَسْمًا تَاَثَّرَتْ بِهِ فِي عِلْمِ الْغَيْبِ عِنْدَكَ، اَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ اَنْ تُعَجِّلَ فَرَجَنَا السَّاعَةَ، يَا مُقَلَّبَ الْقُلُوبِ وَ الْاَبْصَارِ، يَا سَمِيعَ الدُّعَاءِ، پس به سجده برو و خشوع کن و بخوان خدا را به جهت هر چه که می خواهی پس نماز می گذاری در گوشه ای که طرف مغرب و شمال است دو رکعت و آن موضع خانه حضرت ابراهیم خلیل علیه السلام است که از آنجا به جنگ عمالقه رفت و چون از نماز فارغ شدی تسیح بکن و پس از آن بگو: اَللّٰهُمَّ بِحَقِّ هَذِهِ الْبُقْعَةِ الشَّرِيفَةِ وَ بِحَقِّ مَنْ تَعَبَّدَ لَكَ فِيهَا، قَدْ عَلِمْتُ حَوَاجِي فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ اَقْضِهَا، وَ قَدْ اَخْصَيْتُ ذُنُوبِي فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ اغْفِرْهَا، اَللّٰهُمَّ اَحْيِنِي مَا كَانَتْ الْحَيَاةُ خَيْرًا لِي وَ اَمْتِنِي اِذَا كَانَتْ الْوَفَاةُ خَيْرًا لِي عَلَى مَوْلَاهُ اَوْلِيَايَكَ، وَ مَعَادَاةُ اَعْدَائِكَ، وَ اَفْعَلْ بِي مَا اَنْتَ اَهْلُهُ، يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. پس نماز می گذاری در گوشه دیگر که در سمت مغرب و قبله است دو رکعت و دستها را بلند می کنی و می گویی: اَللّٰهُمَّ اِنِّي صَلَّيْتُ هَذِهِ الصَّلَاةَ اِبْتِغَاءَ مَرْضَاتِكَ وَ طَلَبِ نَائِلِكَ، وَ رَجَاءِ رِفْدِكَ وَ جَوَازِكَ، فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ تَقَبَّلْهَا مِنِّي بِاَحْسَنِ قَبُولٍ، وَ بَلِّغْنِي بِرَحْمَتِكَ الْمَأْمُولِ، وَ اَفْعَلْ بِي مَا اَنْتَ اَهْلُهُ يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. پس به سجده برو و بگذار دو طرف صورت را بر خاک پس برو به گوشه ای که در طرف مشرق است و دو رکعت نماز گذار و دستها را بگشا و بگو: اَللّٰهُمَّ اِنْ كَانَتْ الذُّنُوبُ وَ الْخَطَايَا قَدْ اَخْلَقَتْ وَجْهِي عِنْدَكَ، فَلَمْ تَرْفَعْ لِي اِلَيْكَ صَوْتًا، وَ لَمْ تَسْتَجِبْ لِي دَعْوَةً، فَاِنِّي اَسْئَلُكَ بِكَ يَا اللّٰهُ، فَاِنَّهُ لَيْسَ مِثْلِكَ اَحَدٌ، وَ اَتَوَسَّلُ اِلَيْكَ بِمُحَمَّدٍ وَ آلِهِ، وَ اَسْئَلُكَ اَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ اَنْ تُقْبَلَ اِلَيَّ بِوَجْهِكَ الْكَرِيمِ، وَ تُقْبَلَ بِوَجْهِكَ اِلَيْكَ، وَ لَا تُحَيِّبْنِي حِينَ اَدْعُوكَ، وَ لَا تَحْرِمْنِي حِينَ اَرْجُوكَ، يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. در بعضی کتب مزاریه غیر معروفه نقل شده

که بعد از آن می‌روی به گوشه دیگر که در طرف مشرق واقع شده و دو رکعت نماز گذار در آنجا و بگو: اللَّهُمَّ إِنِّي أَسئَلُكَ بِاسْمِكَ يَا اللَّهُ، أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَأَنْ تَجْعَلَ خَيْرَ عُمْرِي آخِرَهُ، وَخَيْرَ أَعْمَالِي خَوَاتِيمَهَا، وَخَيْرَ أَيَّامِي يَوْمَ أَلْقَاكَ فِيهِ، إِنَّكَ عَلَيَّ كَلِّشِيءٍ قَدِيرٌ، اللَّهُمَّ تَقَبَّلْ دُعَائِي وَاسْمِعْ نَجْوَايَ، يَا عَلِيُّ يَا عَظِيمُ، يَا قَادِرُ يَا قَاهِرُ، يَا حَيًّا لَا يَمُوتُ، صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَاعْفُ لِي الذُّنُوبَ الَّتِي بَيْنِي وَبَيْنَكَ، وَلَا تَقْضَ حَنِيَّ عَلَيَّ رُؤُوسِ الْأَشْهَادِ، وَاحْرُسْنِي بِعَيْتِكَ الَّتِي لَا تَسَامُ، وَارْحَمْنِي بِقُدْرَتِكَ عَلَيَّ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، وَصَلِّ عَلَيَّ اللَّهُ عَلَيَّ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّاهِرِينَ، يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ. پس نماز می‌گذاری در خانه‌ای که در وسط مسجد است دو رکعت و می‌گویی: يَا مَنْ هُوَ أَقْرَبُ إِلَيَّ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ، يَا فَعَالًا لِمَا يُرِيدُ، يَا مَنْ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ، صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، وَحُلِّ بَيْنَنَا وَبَيْنَ مَنْ يُؤْذِنَا بِحَوْلِكَ وَقُوَّتِكَ، يَا كَافِي مَنْ كَلِّشِيءٍ، وَلَا يَكْفِي مِنْهُ شَيْءٌ، إِكْفِنَا الْمَهَمَّ مِنْ أَمْرِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. پس بگذار دو طرف روی خود را بر خاک. این مکان شریف در این زمان معروف است به مقام امام زین العابدین علیه السلام و در مزار قدیم نقل کرده که بعد از دو رکعت نماز در این مقام بخواند دعای «اللَّهُمَّ إِنِّي أَسئَلُكَ يَا مَنْ لَا تَرَاهُ الْعُيُونُ، وَلَا تُحِيطُ بِهِ الظُّنُونُ، وَلَا يَصِفُهُ الْوَاصِفُونَ، وَلَا تُعَيِّرُهُ الْحَوَادِثُ، وَلَا تُفْنِيهِ الدُّهُورُ، تَعَلَّمُ مَنَاقِلَ الْجِبَالِ، وَ مَكَائِلَ الْبِحَارِ، وَ رَقَّ الْأَشْجَارِ، وَ رَمَلَ الْقَفَارِ، وَ مَا ضَآئَتْ بِهِ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ، وَ أَظْلَمَ عَلَيْهِ اللَّيْلُ، وَ وَضَحَ عَلَيْهِ النَّهَارُ، [وَأَلَّا تَوَارَى مِنْكَ سَمَاءٌ سَمَاءً، وَ لَا أَرْضٌ أَرْضًا، وَ لَا جَبَلٌ مَا فِي أَصِيلِهِ، وَ لَا بَحْرٌ مَا فِي قَعْرِهِ، أَسئَلُكَ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَأَنْ تَجْعَلَ خَيْرَ أَمْرِي آخِرَهُ، وَ خَيْرَ أَعْمَالِي خَوَاتِيمَهَا، وَ خَيْرَ أَيَّامِي يَوْمَ أَلْقَاكَ، إِنَّكَ عَلَيَّ كَلِّشِيءٍ قَدِيرٌ، اللَّهُمَّ مَنْ أَرَادَنِي بِسُوءٍ فَارِدُهُ، وَ مَنْ كَادَنِي فَكِدُهُ، وَ مَنْ بَغَانِي بِهَلَاكِهِ فَاهْلِكُهُ، وَ أَكْفِنِي مَا أَهَمَّنِي مِمَّنْ دَخَلَ هَمُّهُ عَلَيَّ، اللَّهُمَّ ادْخُلْنِي فِي دَرِعِكَ الْحَصِينَةِ، وَاسْتَرْنِي بِسِتْرِكَ الْوَاقِي يَا مَنْ يَكْفِي مَنْ كَلِّشِيءٍ وَ لَا يَكْفِي مِنْهُ شَيْءٌ، إِكْفِنِي مَا أَهَمَّنِي مِنْ أَمْرِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، وَ صَدِّقْ قَوْلِي وَفِعْلِي يَا شَفِيقُ يَا رَفِيقُ، فَرِّجْ عَنِّي الْمَضِيقَ، وَ لَا تُحْمِلْنِي مَا لَا أُطِيقُ، اللَّهُمَّ احْرُسْنِي بِعَيْتِكَ الَّتِي لَا تَسَامُ، وَارْحَمْنِي بِقُدْرَتِكَ عَلَيَّ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، يَا عَلِيُّ يَا عَظِيمُ، أَنْتَ عَالِمٌ بِحَاجَتِي وَ عَلَيَّ قَضَائِهَا قَدِيرٌ، وَ هِيَ لِمَدِينِكَ يَسِيرٌ، وَ أَنَا إِلَيْكَ فَاقِيرٌ، فَمَنْ بَهَا عَلَيَّ يَا كَرِيمُ، إِنَّكَ عَلَيَّ كَلِّشِيءٍ قَدِيرٌ پس به سجده می‌روی و می‌گویی: الْهِيَ قَدْ عَلِمْتَ حَوَائِجِي فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَاقْضِهَا، وَقَدْ أَحْصَيْتَ ذُنُوبِي فَصَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، وَاعْفُرْهَا يَا كَرِيمُ پس بر زمین می‌گذاری طرف راست روی خود را و می‌گویی: إِنَّ كُنْتُ بِسَسِّ الْعَبْدِ فَأَنْتَ نِعْمَ الرَّبُّ، افْعَلْ بِي مَا أَنْتَ أَهْلُهُ، وَ لَا تَفْعَلْ بِي مَا أَنَا أَهْلُهُ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. پس بر زمین می‌گذاری طرف چپ روی خود را و می‌گویی: اللَّهُمَّ إِنَّ عَظَمَ الذَّنْبِ مِنْ عِبْدِكَ، فَلْيُخْسِنِ الْعَفْوُ مِنْ عِنْدِكَ يَا كَرِيمُ پس پیشانی را بر زمین می‌گذاری و می‌گویی: إِرْحَمْ مَنْ أَسَاءَ وَافْتَرَفَ، وَاسْتَيْتَكَ وَاعْتَرَفَ. و در نزدیکی همین مکان بقعه‌ای است معروف به مقام مهدی علیه السلام مناسب است زیارت آن حضرت در آن محل شریف و از بعض کتب مزاریه نقل شده که شایسته است زیارت کنند آن حضرت را در این محل در حالی که ایستاده باشند به این زیارت سلام الله الكامل التام الشامل العام، وَ صَلَوَاتُهُ الدَّائِمَةُ، وَ بَرَكَاتُهُ الْقَائِمَةُ التَّامَّةُ، عَلَيَّ حُجَّةُ اللَّهِ وَ وَلِيِّهِ فِي أَرْضِهِ وَ بِلَادِهِ، وَ خَلِيفَتِهِ عَلَيَّ خَلِيفَهُ وَ عِبَادِهِ، وَ سِلَالَةُ النَّبُوَّةِ، وَ بَقِيَّةُ الْعِتْرَةِ وَ الصَّفْوَةِ، صَاحِبِ الزَّمَانِ، وَ مَظْهَرِ الْإِيمَانِ، وَ مُلَقِّنِ أَحْكَامِ الْقُرْآنِ، وَ مُطَهِّرِ الْأَرْضِ، وَ نَاشِئِ الْعِدْلِ فِي الطُّولِ وَ الْعَرْضِ، وَ الْحُجَّةِ الْقَائِمِ الْمَهْدِيِّ الْإِمَامِ الْمُنْتَظَرِ الْمَرْضِيِّ، وَ ابْنِ الْأَيْمَةِ الطَّاهِرِينَ، الْوَصِيِّ بَيْنَ الْأَوْصِيَاءِ الْمَرْضِيِّينَ، الْهَادِي الْمَعْصُومِ ابْنِ الْأَيْمَةِ الْهُدَاةِ الْمَعْصُومِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مُعِزَّ الْمُؤْمِنِينَ الْمُشْتَضِعِّينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مُدِلَّ الْكَافِرِينَ الْمُتَكَبِّرِينَ الظَّالِمِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَوْلَايَ يَا صَاحِبَ الزَّمَانِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ، سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ الْأَيْمَةِ الْحُجَّجِ الْمَعْصُومِينَ، وَ الْإِمَامِ عَلَيَّ الْخَلْقِ أَجْمَعِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَوْلَايَ، سَلَامٌ مُخْلِصٌ لَكَ فِي الْوِلَايَةِ، أَشْهَدُ أَنَّكَ الْإِمَامُ الْمَهْدِيُّ قَوْلًا وَفِعْلًا، وَأَنْتَ الَّذِي تَمَلُّهُ الْأَرْضُ قِسْطًا وَعَدْلًا، بَعْدَ مَا مُلِئَتْ ظُلْمًا وَجَوْرًا، فَعَجَّلَ اللَّهُ فَرَجَكَ، وَ سَهَّلَ مَخْرَجَكَ، وَ قَرَّبَ زَمَانَكَ، وَ كَثَّرَ أَنْصَارَكَ وَاعْوَانَكَ، وَ أَنْجَزَ لَكَ مَا وَعَدَكَ، فَهُوَ أَصْدَقُ الْقَائِلِينَ، وَ نُرِيدُ أَنْ نَمَنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتَضَعُّوْا فِي الْأَرْضِ، وَ نَجْعَلَهُمْ أَيْمَةً وَ نَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ، يَا مَوْلَايَ يَا صَاحِبَ الزَّمَانِ، يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ حاجتی کذا و کذا (و بجای کذا و کذا حاجات خود را ذکر کند) فاشْفَعْ لِي فِي نَجَاحِهَا، فَقَدْ تَوَجَّهْتُ إِلَيْكَ بِحَاجَتِي

لِعَلْمِي أَنْ لَكَ عِنْدَ اللَّهِ شَفَاعَةٌ مَقْبُولَةٌ، وَمَقَامًا مَحْمُودًا، فَبِحَقِّ مَنْ اخْتَصَّكُمْ بِأَمْرِهِ، وَارْتَضَاكُمْ لِسِرِّهِ، وَبِالشَّانِ الَّذِي لَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُ، سَلِ اللَّهَ تَعَالَى فِي نُجْحِ طَلِبَتِي وَإِجَابَةِ دَعْوَتِي وَكَشْفِ كُرْبَتِي

کربلا

پیشینه کربلا

مقدس ترین شهر عراق پس از نجف اشرف کربلا است و آن تربتی است که اجساد پاک و غرقه به خون شهیدان عاشورا و به ویژه سرور آنان و سید جوانان اهل بهشت، ابا عبدالله الحسین علیه السلام و برادر با وفا و بزرگوارش ابو الفضل العباس را در خود جای داده است. تاریخ شهر کربلا در دوران اسلامی از هنگام شهادت امام حسین علیه السلام آغاز می شود و از آن هنگام تا کنون، این شهر همواره در جان و روح و روان شیعیان و مؤمنان بوده و روز به روز بر آبادانی و وسعت آن افزوده شده است. مهمترین زیارتگاههای کربلا عبارتند از: ۱- حرم امام حسین علیه السلام، که به همراه حرم ابو الفضل العباس علیه السلام و فضاهای پیرامون این دو جایگاه، هسته مرکزی شهر را تشکیل می دهند. حرم مطهر بیش از دو متر از سطح شهر پایین تر است؛ از این رو تعداد زیادی پله زائران را از دروازه ها به درون صحن هدایت می کند. ساختمان کنونی حرم از ساخته های دوره صفوی و عثمانی و قاجار است. حرم مطهر از گنبدی بزرگ و مطلقاً تشکیل شده که بر روی گنبد خانه ای وسیع و چندین رواق و یک مسجد بزرگ و صحنی فراخ است که تمامی این مجموعه را در بر می گیرد. گنبد طلا از ساخته های دوران صفویه است و طلاکاری آن به دستور آغا محمد خان قاجار انجام گرفته است. در زیر گنبد، ضریح نقره ای و بزرگ و چند ضلعی قرار دارد که قسمت عمده فضای گنبد خانه را اشغال کرده و درون آن قبر مطهر امام حسین علیه السلام و دو فرزندش علی اصغر و علی اکبر جای دارد. در سمت شرق ضریح مطهر حضرت، فضایی است که در جنوب آن پنجره ای نقره ای قرار دارد. اینجا آرامگاه قسمت اعظم شهیدان واقعه کربلا است که همگی آنان پیرامون آن پنجره و فضاهای اطراف پراکنده و مدفون هستند. گرداگرد گنبد خانه را چهار رواق در بر گرفته است. حرم مطهر دارای ایوانی است که قسمتی از آن با خشتهای طلا- پوشیده شده و بخشهای دیگر آن با کاشی مُعَرَّق و نفیس اصفهان تزیین یافته است. سقف بلند ایوان را مجموعه ای از ستونهای مرمرین، تراش هنرمندان اصفهانی نگاه داشته است. ۲- قتلگاه؛ جایگاهی است در نزدیکی آرامگاه حبیب بن مظاهر اسدی که بنا بر گفته روایات، امام حسین علیه السلام در آنجا به شهادت رسید و بعدها به جایگاه کنونی منتقل شد و دفن گردیده اند. ۳- تلّ زینبیه؛ در فاصله ۲۰ متری از سمت غرب صحن مطهر، تپه ای به ارتفاع ۵ متر وجود دارد که امروزه بر روی آن اتاقی ساخته شده است، این تپه به نام «تلّ زینبیه» یا تپه حضرت زینب علیها السلام مشهور است و بنا به نقل مورّخان، تپه ای بوده است که در روز عاشورا حضرت زینب بر روی آن می رفته و از سیر وقایع جنگ آگاهی می یافته اند. ۴- حرم منور و پاک ابو الفضل العباس علیه السلام این حرم در فاصله ۳۵۰ متری شمال شرقی حرم امام حسین (علیه السلام) قرار گرفته و دارای قبّه و بارگاه شکوهمندی است که جسد پاک این سردار رشید و یار وفادار امام حسین (علیه السلام) را در بر گرفته است. ساختمان دارای گنبدی طلائی است که بر روی گنبد خانه ای کوچکتر از حرم امام حسین قرار دارد. گرداگرد قبر مطهر را چهار رواق و صحن فراخ و وسیعی به همراه ایوان زیبا در بر گرفته است. ضریح زیبای آن حضرت به دستور مرحوم آیه الله العظمی حکیم در سال ۱۹۶۵ میلادی در اصفهان ساخته شد. ۵- آرامگاه حبیب بن مظاهر اسدی؛ او یکی از شهدای روز عاشورا است که در سن ۸۰ سالگی به یاری امام حسین علیه السلام شتافت و شهید گردید و در فاصله ۱۰ متری از ضریح مطهر و در رواق جنوب غربی مدفون است و دارای ضریح کوچکی است. ۶- آرامگاه سید ابراهیم مجاب؛ وی امام زاده والا مقام و عظیم الشان و دارای نسل مبارکی است. او ابراهیم فرزند محمّد العابد فرزند امام موسی بن جعفر علیه السلام است که در این بقعه مطهر

دفن شده است و بنا به نوشته مورّخان، بسیاری از سادات و بزرگان پیرامون او مدفونند. آرامگاه او در رواق حرم مطهر و در گوشه شمال غربی آن است. ۷- در سرتاسر صحن و حجره های گرداگرد آن و رواقها، بسیاری از بزرگان در طول تاریخ دفن شده اند، برخی از این حجره ها به نام شخصیتی که در داخل آن دفن شده، مشهور است؛ همچون آخرین مقبره ای که در جنوب سمت مشرق قرار دارد و مدفن بسیاری از علمای دین می باشد که مشهورترین آنها مرحوم آیه الله میرزا محمد تقی شیرازی است که در سال ۱۹۲۰ میلادی، رهبری انقلاب مردم بر ضدّ دولت انگلیس را بر عهده داشت. از دیگر مشاهیر مدفون در این بقعه مطهر، میرزا محمد تقی خان امیر کبیر است که پس از به قتل رسیدنش در کاشان، به کربلا منتقل و در مقبره ای در رواق شرقی حرم مطهر دفن گردید، همچنین قاجاریه نیز در رواق شمالی، دارای مقبره ای هستند که جمعی از آنان در آنجا مدفونند. ۸- خیمه گاه؛ در جنوب صحن مطهر امام حسین علیه السلام و در فاصله ۲۵۰ متری واقع است. (بنابه نقل مورّخان، محلّ برافراشته شدن خیمه ها و چادرهای سید الشهداء علیه السلام و یاران او بوده است). امروزه جایگاه خیمه ها را با ساختمان سازی به تصویر کشیده اند. ۹- مقام حضرت مهدی علیه السلام در میان نخلستانهای کرانه رودخانه فرات که این شاخه رودخانه به نام «نهر علقمه» مشهور است، از شمال کربلا می گذرد و آن جایگاهی است منسوب به حضرت حجّت علیه السلام که مردم در آن به نماز می پردازند. ۱۰- حُرّ؛ و آن شهرکی است در جنوب غربی کربلا که در فاصله ۹ کیلومتری از شهر واقع شده و نام آن برگرفته از نام حُرّ بن یزید ریاحی است. او در روز عاشورا یکی از فرماندهان لشکر عبیدالله زیاد بود ولی بعدها توبه کرد و به لشکر حق پیوست و تا پای جان ایستاد و به شهادت رسید و در این موقعیت دفن گردید. امروزه آرامگاه او، که از ساخته های شاه اسماعیل صفوی است، دارای صحن و رواق و گنبد کاشی کاری است و مؤمنان فوج فوج به زیارت قبرش می شتابند. ۱۱- آرامگاه الأخرس بن الکاظم علیه السلام وی محمد ابن ابی الفتح أخرس، از نوادگان حضرت موسی بن جعفر (علیه السلام) است که بقعه اش در حومه کربلا در محله ای به نام «الأبتر» قرار دارد. ۱۲- آرامگاه ابن حمزه؛ وی نواده امیر المؤمنین و از امام زادگان والا- مقام است. آرامگاهش در آغاز بزرگراه کربلا طویریج قرار دارد. ۱۳- آرامگاه عون بن عبدالله؛ در نسبت این امام زاده تردیدهایی وجود دارد که آیا وی همان عونی است که در کربلا شهید شد و یا نواده امام حسن علیه السلام است؟ امروزه وی دارای بقعه و بارگاه باشکوهی در ۱۱ کیلومتری شمال غربی کربلا و در آغاز بزرگراه کربلا- بغداد می باشد. این امام زاده بسیار مورد توجه مردمان عراق و دارای نذر مجربی است؛ از این رو همواره مزار او مملو از زائر و نذورات آنان است. ۱۴- آرامگاه طفلان مسلم؛ این آرامگاه در راه کربلا بغداد، در حومه شهر مسیب قرار دارد. این دو کودک به نامهای محمّد و ابراهیم، فرزندان حضرت مسلم ابن عقیل هستند که پس از شهادت پدرشان به شهادت رسیدند، آرامگاه این دو کودک صحن و سرای باشکوهی داشته و بر قبر هر یک گنبد و ضریحی قرار دارد. ۱۵- آرامگاه ابن هاشم؛ وی از نوادگان حضرت موسی بن جعفر علیه السلام است که در سال ۷۴۵ ه. وفات یافت و آرامگاهش امروزه در کویری واقع در شمال غربی کربلا می باشد. قبر او دارای صحن و سرای بزرگی است و در میان اعراب بیابان گرد بسیار معروف است و آنان همواره بدو پناه آورده و نذر می کنند. ۱۶- آرامگاه ابن فهد جلی؛ و از فقهای امامیه است و قبرش در غرب خیابان «باب القبله» درون مسجدی به نام او قرار دارد. حسیّته های کربلا؛ با توجه به این که کربلا- شهری زیارتی است و سالیانه صدها هزار مسلمان از سرتاسر کشورهای شیعه نشین برای زیارت به این شهر مقدّس مشرف می شوند، از این رو بسیاری از مردم شهرهای گوناگون به ساختن حسیّته و زائر سرا پرداخته اند که مهمترین حسیّته ها از آن ایرانیان است؛ همانند حسیّته تهرانیها، اصفهانیها، مازندرانی ها، قمی ها و آذربایجانیها، و ده ها حسیّته دیگر که قسمت عمده این مراکز در سالهای اخیر منهدم و ویران گردیده است. ۱۸- مدارس دینی کربلا؛ کربلا- دارای حوزه علمیه کهن و مهمی است؛ از این رو مدارس دینی فراوان در کربلا- دیده می شود که مهمترین آنها عبارتند از: مدرسه هندیّه، مدرسه حسن خان، مدرسه آیه الله بروجردی، مدرسه بادکوبه، مدرسه کریم خان، مدرسه مجاهد، مدرسه بقعه، مدرسه حسیّته، مدرسه شریف العلماء، مدرسه سلیمیّه و...

فضیلت کربلا

شهر مقدس کربلا در جنوب بغداد و ۸۰ کیلومتری شمال غربی نجف و کنار رودخانه فرات و ۴۵۵ کیلومتری شهر کرمانشاه قرار دارد. کربلا- یعنی چه؟ کربلا- به معنای محلی است که نزد خدا مقدس و مقرب است یا حرم خداست. وقتی سیدالشهدا به این سرزمین رسید پرسید این جا چه نام دارد؟ گفتند کربلا! چشمان آن حضرت پراز اشک شد و پیوسته می فرمود: اللهم انی اعوذ و بک من الکرب و البلاء» و یقین کرد که شهادتگاه خود و یارانش همین جاست و فرمود: این جا سرزمین رنج و گرفتاری و بلاست این جا محل فرود آمدن ما و جایگاه ریخته شدن خونهای ماست. روایات فراوانی در فضیلت این سرزمین وارد شده که از باب تیمن و تبرک به برخی از آنها اشاره می کنیم: ۱. پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: فرزندم (حسین) در سرزمینی مدفون میشود که آنجا را کربلا گویند همان مکانی که قبه ی در آنجا میباشد. ۲. امام رضا علیه السلام فرمود: در تربت حسین علیه السلام شفای هر دردی است و محافظت از هر ترس و نگرانی. ۳. پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم فرمود دعا زیر گنبد او (حسین) مستجاب است. تربت او عامل شفاست و امامان از صلب او هستند.

فضیلت زیارت امام حسین علیه السلام

در فضیلت زیارت آن حضرت است بدان که فضیلت زیارت امام حسین علیه السلام از حیطة بیان بیرون است و در اخبار بسیار وارد شده که معادل حج و عمره و جهاد بلکه بالاتر و افضل است به درجات و باعث مغفرت و خفت حساب و رفع درجات و اجابت دعوات و موجب طول عمر و حفظ بدن و مال و زیادتی روزی و برآمدن حاجات و رفع هموم و کربات است و ترک آن سبب نقصان دین و ایمان و ترک حق بزرگی از حقوق پیغمبر صلی الله علیه و آله است و کمتر ثوابی که به زائر آن قبر شریف رسد آن است که گناهانش آمرزیده شود و آنکه حق تعالی جان و مالش را حفظ کند تا او را به اهل خود برگرداند و چون روز قیامت شود حق تعالی او را حافظتر خواهد بود از دنیا و در روایات بسیار است که زیارت آن حضرت غم را زایل می کند و شدت جان کندن و هول قبر را برطرف می کند و آنکه هر مالی که در راه زیارت آن حضرت خرج شود حساب می شود برای او هر درهمی به هزار درهم بلکه به ده هزار درهم و چون رو به قبر آن حضرت برود چهار هزار ملک استقبال او می کنند و چون برمی گردد مشایعت او می نمایند و آنکه پیغمبران و اوصیاء ایشان و ائمه معصومین و ملائکه سلام الله علیهم اجمعین به زیارت آن حضرت می آیند و دعا برای زوار آن حضرت می کنند و ایشان را بشارتها می دهند و حق تعالی نظر رحمت می فرماید بسوی زائرین امام حسین علیه السلام بیش از اهل عرفات و آنکه هر کسی در روز قیامت آرزو می کند که کاش زوار آن حضرت بود از بس که مشاهده می کند از کرامت و بزرگواری ایشان در آن روز و روایات در این باب بی حد است و ما در ضمن زیارات مخصوصه اشاره به پاره‌ای از فضیلت زیارت آن حضرت خواهیم نمود و در اینجا اکتفا می کنیم به ذکر یک روایت ابن قولویه و کلینی و سید بن طاوس و دیگران روایت کرده‌اند به سندهای معتبره از ثقه جلیل القدر معاویه بن وهب بجلی کوفی که گفت یک وقتی به خدمت حضرت امام جعفر صادق علیه السلام رفتم دیدم آن حضرت را که در مصلای خویش مشغول نماز است نشستم تا نمازش تمام شد پس شنیدم که مناجات می کرد با پروردگار خود و می گفت ای خداوندی که مخصوص گردانیده‌ای ما را به کرامت و وعده داده‌ای ما را شفاعت و علوم رسالت را به ما داده‌ای و ما را وارث پیغمبران گردانیده‌ای و ختم کرده‌ای به ما اتمهای گذشته را و ما را مخصوص به وصیت پیغمبر گردانیده‌ای و علم گذشته و آینده را به ما عطا کرده‌ای و دلهای مردم را بسوی ما مایل گردانیده‌ای «اغفرلی و لبأخوانی و زوار قبر ابی الحسین بن علی صلی الله علیهما» پیامرز مرا و برادران مرا و زیارت کنندگان قبر ابی عبدالله الحسین علیه السلام را آنانکه خرج کرده‌اند مالهای خود را و بیرون آورده‌اند از شهرها بدنهای خود را برای رغبت در نیکی ما و

امید ثوابهای تو در صلّه ما و برای شاد گردانیدن پیغمبر تو و اجابت نمودن ایشان امر ما را و برای خشمی که بر دشمنان داخل کرده‌اند و مراد ایشان خوشنودی تو است پس مکافات ده ایشان را از جانب ما به خوشنودی و حفظ کن ایشان را در شب و روز و خلیفه ایشان باش در اهل و اولاد ایشان که در وطن خود گذاشته‌اند به خلافت نیکو و رفیق ایشان باش و دفع کن از ایشان شرّ هر جبار معاندی را و هر ضعیف و شدید از خلقت را و شرّ شیاطین جنّ و انس را و بده به ایشان زیاده از آنچه امید دارند از تو در دور شدن از وطنهای خود و در اختیار کردن ایشان ما را بر فرزندان و اهالی و خویشان خود خداوند دشمنان ما عیب کردند بر ایشان بیرون آمدن ایشان را به زیارت ما پس این مانع نشد ایشان را از عزم کردن و بیرون آمدن بسوی ما از روی مخالفت ایشان «فَارْحَمْ تِلْمَكَ الْوَجُوهَ الَّتِي غَيَّرْتَهَا الشَّمْسُ وَارْحَمْ تِلْمَكَ الْخُدُودَ الَّتِي ثَقَلَتْ عَلَى قَبْرِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ» پس رحم کن آن رُوها را که آفتاب متغیر گردانیده است و رحم کن گونه‌های روی ایشان را که می‌گردانند و می‌مالند بر قبر امام حسین علیه السلام و رحم کن آن دیده‌ها را که گریه‌شان جاری شد از ترحم بر ما و رحم کن آن دلها را که جزع کرده‌اند و سوخته‌اند از برای مصیبت ما و رحم کن آن فغانها را که در مصیبت ما بلند کرده‌اند خداوند آن جانها و آن بدنها را به تو می‌سپارم تا سیراب گردانی ایشان را از حوض کوثر در روز تشنگی و پیوسته آن حضرت به این نحو دعا می‌کرد در سجده پس چون فارغ شد گفتم آن دعا که من از شما شنیدم اگر در حق کسی می‌کردید که خدا را نمی‌شناخت گمان داشتم که آتش جهنم به او نرسد هرگز والله که آرزو کردم که زیارت آن حضرت کرده بودم و حجّ نکرده بودم حضرت فرمود که چه بسیار نزدیکی تو به آن حضرت چه مانع است تو را از زیارت ای معاویه ترک زیارت مکن گفتم فدای تو شوم نمی‌دانستم که این قدر فضیلت دارد فرمود که ای معاویه آنها که برای زیارت کنندگان آن حضرت دعا می‌کنند در آسمان زیاده از آنهایند که دعا می‌کنند برای ایشان در زمین ترک مکن زیارت آن حضرت را از برای خوف از احدی که هر که از برای خوف ترک زیارت کند آنقدر حسرت برد که آرزو کند که کاش آنقدر می‌ماندم نزد قبر آن حضرت که در آنجا مدفون می‌شدم آیا دوست نمی‌داری که خدا به بیند تو را در میان آنها که دعا می‌کنند برای ایشان رسول خدا و علی و فاطمه و ائمه معصومین علیهم السلام آیا نمی‌خواهی از آنها باشی که ملائکه در قیامت با ایشان مصافحه می‌کنند آیا نمی‌خواهی از آنها باشی که در قیامت بیایند و هیچ گناه برایشان نباشد آیا نمی‌خواهی از آنها باشی که در قیامت حضرت رسول صلی الله علیه و آله با ایشان مصافحه می‌کند.

زندگانی امام حسین علیه السلام

ولادت

دومین فرزند برومند حضرت علی و (۱) در روز سوم ماه شعبان سال چهارم هجرت فاطمه، که درود خدا بر ایشان باد، در خانه وحی و ولایت چشم به جهان گشود. چون خبر ولادتش به پیامبر گرامی اسلام صلی الله علیه و آله رسید، به خانه حضرت علی علیه السلام و فاطمه را فرمود تا کودکش را بیاورد. اسما او را در پارچه ای سپید (۲) سلام الله علیها آمد و اسما پیچید و خدمت رسول اکرم صلی الله علیه و آله برد، آن گرامی به گوش راست او اذان و به گوش چپ (۳) او اقامه گفت. به روزهای اول یا هفتمین روز ولادت با سعادتش، امین وحی الهی، جبرئیل، فرود آمد و گفت: سلام خداوند بر تو باد ای رسول خدا، این نوزاد را به نام پسر کوچک هارون (شبیر) چون علی برای تو بسان هارون (۵) که به عربی (حسین) خوانده می‌شود نام بگذار. (۴) برای موسی بن عمران است، جز آن که تو خاتم پیغمبران هستی. و به این ترتیب نام پر عظمت «حسین» از جانب پروردگار، برای دومین فرزند فاطمه سلام الله علیها انتخاب شد. به روز هفتم ولادتش، فاطمه زهرا که سلام خداوند بر او باد، گوسفندی را برای کشت، و سر آن حضرت را تراشید و هم وزن موی سر او (۶) فرزندش به عنوان عقیقه (۷) نقره صدقه داد.

حسین علیه السلام و پیامبر صلی الله علیه و آله

از ولادت حسین بن علی علیه السلام که در سال چهارم هجرت بود تا رحلت رسول الله صلی الله علیه و آله که شش سال و چند ماه بعد اتفاق افتاد، مردم از اظهار محبت و لطفی که پیامبر راستین اسلام صلی الله علیه و آله درباره حسین علیه السلام ابراز می داشت، به بزرگواری و مقام شامخ پیشوای سوم آگاه شدند. سلمان فارسی می گوید: دیدم که رسول خدا صلی الله علیه و آله حسین علیه السلام را بر زانوی خویش نهاده او را می بوسید و می فرمود: تو بزرگوار و پسر بزرگوار و پدر بزرگوارانی، تو امام و پسر امام و پدر امامان هستی، تو حجت خدا و پسر حجت خدا و پدر حجت‌های خدایی که نه نفرند و خاتم ایشان، (۸) قائم ایشان (امام زمان عجل الله تعالی فرجه) می باشد. انس بن مالک روایت می کند: وقتی از پیامبر پرسیدند کدام یک از اهل بیت خود را بیشتر دوست می داری، فرمود: بارها رسول گرامی حسن علیه السلام و حسین علیه السلام را به سینه می فشرد و (۹) حسن و حسین را، (۱۰) آنان را می بویید و می بوسید. ابوهریره که از مزدوران معاویه و از دشمنان خاندان امامت است، در عین حال اعتراف می کند که: رسول اکرم را دیدم که حسن و حسین را بر شانه‌های خویش نشانده بود و به سوی ما می آمد، وقتی به ما رسید فرمود هر کس این دو فرزندم را دوست بدارد مرا دوست (۱۱) داشته، و هر که با آنان دشمنی ورزد با من دشمنی نموده است. عالی ترین، صمیمی ترین و گویاترین رابطه معنوی و ملکوتی بین پیامبر و حسین را می توان در این جمله رسول گرامی اسلام صلی الله علیه و آله خواند که فرمود: حسین از من و من از (۱۲) حسینم.

حسین علیه السلام با پدر

شش سال از عمرش با پیامبر بزرگوار سپری شد، و آن گاه که رسول خدا صلی الله علیه و آله چشم از جهان فروبست و به لقای پروردگار شتافت، مدت سی سال با پدر زیست. پدری که جز به انصاف حکم نکرد، و جز به طهارت و بندگی نگذرانید، جز خدا ندید و جز خدا نخواست و جز خدا نیافت. پدری که در زمان حکومتش لحظه‌ای او را آرام نگذاشتند، همچنان که به هنگام غضب خلافتش جز به آزارش برنخاستند. در تمام این مدت، با دل و جان از اوامر پدر اطاعت می کرد، و در چند سالی که حضرت علی علیه السلام متصدی خلافت ظاهری شد، حضرت حسین علیه السلام در راه پیشبرد اهداف اسلامی، مانند یک سرباز فداکار همچون برادر بزرگوارش می کوشید، و در جنگ‌های «جمل»، «صفین» و «نهروان» شرکت و به این ترتیب، از پدرش امیرالمؤمنین علیه السلام و دین خدا حمایت کرد و (۱۳) داشت. حتی گاهی در حضور جمعیت به غاصبین خلافت اعتراض می کرد. در زمان حکومت عمر، امام حسین علیه السلام وارد مسجد شد، خلیفه دوم را بر منبر رسول الله صلی الله علیه و آله مشاهده کرد که سخن می گفت. بلادرنگ از منبر بالا رفت و فریاد زد: «از منبر (۱۴) پدرم فرود آی...».

امام حسین علیه السلام با برادر

پس از شهادت حضرت علی علیه السلام، به فرموده رسول خدا صلی الله علیه و آله و وصیت امیرالمؤمنین علیه السلام امامت و رهبری شیعیان به حسن بن علی علیه السلام، فرزند بزرگ امیرالمؤمنین علیه السلام، منتقل گشت و بر همه مردم واجب و لازم آمد که به فرامین پیشوایشان امام حسن علیه السلام گوش فرا دارند. امام حسین علیه السلام که دست پرورد وحی محمدی و ولایت علوی بود، همراه و همکار و همفکر برادرش بود. چنان که وقتی بنا بر مصالح اسلام و جامعه مسلمانان و به دستور خداوند بزرگ، امام حسن علیه السلام مجبور شد که با معاویه صلح کند و آن همه ناراحتیها را تحمل نماید، امام حسین علیه السلام شریک رنجهای برادر بود و چون می دانست که این صلح به صلاح اسلام و مسلمین معاویه، در حضور امام حسن علیه السلام و امام حسین علیه

السلام دهان آلوده اش را به بدگویی نسبت به امام حسن علیه السلام و پدر بزرگوارشان امیرمؤمنان علیه السلام گشود، امام حسین علیه السلام به دفاع برخاست تا سخن در گلوی معاویه بشکند و سزای ناهنجاریش را به کنارش بگذارد، ولی امام حسن علیه السلام او را به سکوت و خاموشی فراخواند، امام حسین علیه السلام پذیرا شد و به جایش بازگشت، آن گاه امام حسن علیه السلام خود به پاسخ معاویه (۱۵) برآمد، و با بیانی رسا و کوبنده خاموشش ساخت.

امام حسین علیه السلام در زمان معاویه

چون امام حسن (سلام خدا و فرشتگان خدا بر او باد) از دنیا رحلت فرمود، به گفته رسول خدا صلی الله علیه و آله و امیرالمؤمنین علیه السلام و وصیت حسن بن علی علیه السلام امامت و رهبری شیعیان به امام حسین علیه السلام منتقل شد و از طرف خدا مأمور رهبری جامعه گردید. امام حسین علیه السلام می‌دید که معاویه با اتکا به قدرت اسلام، بر اریکه حکومت اسلام به ناحق تکیه زده، سخت مشغول تخریب اساس جامعه اسلامی و قوانین خداوند است، و از این حکومت پوشالی مخرب به سختی رنج می‌برد، ولی نمی‌توانست دستی فراز آورد و قدرتی فراهم کند تا او را از جایگاه حکومت اسلامی پایین بکشد، چنانچه برادرش امام حسن علیه السلام نیز وضعی مشابه او داشت. امام حسین علیه السلام می‌دانست اگر تصمیمش را آشکار سازد و به سازندگی قدرت پردازد، پیش از هر جنبش و حرکت مفیدی به قتلش می‌رساند، ناچار دندان بر جگر نهاد و صبر را پیشه ساخت که اگر برمی‌خاست، پیش از اقدام به دسیسه کشته می‌شد، و از این کشته شدن هیچ نتیجه‌ای گرفته نمی‌شد. بنابراین تا معاویه زنده بود، چون برادر زیست و علم مخالفت‌های بزرگ نیفراخت، جز آن که گاهی محیط و حرکات و اعمال معاویه را به باد انتقاد می‌گرفت و مردم را به آینده نزدیک امیدوار می‌ساخت که اقدام مؤثری خواهد نمود. و در تمام طول مدتی که معاویه از مردم برای ولایت عهدی یزید، بیعت می‌گرفت، حسین به شدت با او مخالفت کرد، و هرگز تن به بیعت یزید نداد و ولی عهدی او را نپذیرفت و حتی گاهی (۱۶) سخنانی تند به معاویه گفت و یا نامه‌ای کوبنده برای او نوشت. معاویه هم در بیعت گرفتن برای یزید، به او اصراری نکرد و امام علیه السلام همچین بود و ماند تا معاویه در گذشت...

قیام حسینی

یزید پس از معاویه بر تخت حکومت اسلامی تکیه زد و خود را امیرالمؤمنین خواند، و برای این که سلطنت ناحق و ستمگرانه اش را تثبیت کند، مصمم شد برای نامداران و شخصیت‌های اسلامی پیامی بفرستد و آنان را به بیعت با خویش بخواند. به همین منظور، نامه‌ای به حاکم مدینه نوشت و در آن یادآور شد که برای من از حسین علیه السلام بیعت بگیر و اگر مخالفت نمود بقتلش برسان. حاکم این خبر را به امام حسین علیه السلام رسانید و جواب مطالبه نمود. امام حسین علیه السلام چنین فرمود: انا لله و انا الیه راجعون و علی الاسلام السلام اذا بلیت الامة براع مثل (۱۷) یزید. آن گاه که افرادی چون یزید، (شراب خوار و قمارباز و بی ایمان و ناپاک که حتی ظاهر اسلام را هم مراعات نمی‌کند) بر مسند حکومت اسلامی بنشیند، باید فاتحه اسلام را خواند. (زیرا این گونه زمامدارها با نیروی اسلام و به نام اسلام، اسلام را از بین می‌برند.) امام حسین علیه السلام می‌دانست اینک که حکومت یزید را به رسمیت نشناخته است، اگر در مدینه بماند به قتلش می‌رسانند، لذا به امر پروردگار، شبانه و مخفی از مدینه به سوی مکه حرکت کرد. آمدن آن حضرت به مکه، همراه با سرباز زدن او از بیعت یزید، در بین مردم مکه و مدینه انتشار یافت، و این خبر تا به کوفه هم رسید. کوفیان از امام حسین علیه السلام که در مکه بسر می‌برد دعوت کردند تا به سوی آنان آید و زمامدار امورشان باشد. امام علیه السلام مسلم بن عقیل، پسر عموی خویش را به کوفه فرستاد تا حرکت و واکنش اجتماع کوفی را از نزدیک ببیند و برایش بنویسد. مسلم به کوفه رسید و با استقبال گرم و بی سابقه‌ای روبرو شد، هزاران نفر به عنوان نایب امام علیه السلام با او بیعت

کردند، و مسلم هم نامه ای به امام حسین علیه السلام نگاشت و حرکت فوری امام علیه السلام را لازم گزارش داد. هر چند امام حسین علیه السلام کوفیان را به خوبی می شناخت، و بی وفایی و بی دینی شان را در زمان حکومت پدر و برادر دیده بود و می دانست به گفته ها و بیعتشان با مسلم نمی توان اعتماد کرد، و لیکن برای اتمام حجت و اجرای اوامر پروردگار تصمیم گرفت که به سوی کوفه حرکت کند. با این حال تا هشتم ذی حجه، یعنی روزی که همه مردم مکه عازم رفتن به «منی» بودند و هر کس در راه مکه جا مانده بود با عجله تمام می خواست خود را به مکه (۱۸) برساند، آن حضرت در مکه ماند و در چنین روزی با اهل بیت و یاران خود، از مکه به طرف عراق خارج شد و با این کار هم به وظیفه خویش عمل کرد و هم به مسلمانان جهان فهماند که پسر پیغمبر امت، یزید را به رسمیت نشناخته و با او بیعت نکرده، بلکه علیه او قیام کرده است. یزید که حرکت مسلم را به سوی کوفه دریافته و از بیعت کوفیان با او آگاه شده بود، ابن زیاد را (که از پلیدترین یاران یزید و از کثیفترین طرفداران حکومت بنی امیه بود) به کوفه فرستاد. ابن زیاد از ضعف ایمان و دورویی و ترس مردم کوفه استفاده نمود و با تهدید ارباب، آنان را از دور و بر مسلم پراکنده ساخت، و مسلم به تنهایی با عمال ابن زیاد به نبرد پرداخت، و پس از جنگی دلاورانه و شگفت، با شجاعت شهید شد. (سلام خدا بر او باد). و ابن زیاد جامعه دورو و خیانتکار و بی ایمان کوفه را علیه امام حسین علیه السلام برانگیخت، و کار به جایی رسید که عده ای از همان کسانی که برای امام علیه السلام دعوت نامه نوشته بودند، سلاح جنگ پوشیدند و منتظر ماندند تا امام حسین علیه السلام از راه برسد و به قتلش برسانند. امام حسین علیه السلام از همان شبی که از مدینه بیرون آمد، و در تمام مدتی که در مکه اقامت گزید، و در طول راه مکه به کربلا، تا هنگام شهادت، گاهی به اشاره، گاهی به اعلان می داشت که: «مقصود من از حرکت، رسوا ساختن حکومت ضد اسلامی یزید و صراحت، برپاداشتن امر به معروف و نهی از منکر و ایستادگی در برابر ظلم و ستمگری است و جز حمایت قرآن و زنده داشتن دین محمدی هدفی ندارم». و این مأموریتی بود که خداوند به او واگذار نموده بود، حتی اگر به کشته شدن خود و اصحاب و فرزندان و اسیری خانواده اش اتمام پذیرد. رسول گرامی صلی الله علیه و آله و امیرمؤمنان علیه السلام و حسن بن علی علیه السلام پیشوایان پیشین اسلام، شهادت امام حسین علیه السلام را بارها بیان فرموده بودند. حتی در هنگام ولادت امام حسین علیه السلام، و خود امام حسین علیه السلام به (۱۹) رسول گرانمایه اسلام صلی الله علیه و آله شهادتش را تذکر داده بود. علم امامت می دانست که آخر این سفر به شهادتش می انجامد، ولی او کسی نبود که در برابر دستور آسمانی و فرمان خدا برای جان خود ارزشی قائل باشد، یا از اسارت خانواده اش واهمه ای به دل راه دهد. او آن کس بود که بلا را کرامت و شهادت را سعادت می پنداشت. (سلام ابدی خدا بر او باد). خبر «شهادت حسین علیه السلام در کربلا» به قدری در اجتماع اسلامی مورد گفتگو واقع شده بود که عامه مردم از پایان این سفر مطلع بودند. چون جسته و گریخته، از رسول الله صلی الله علیه و آله و امیرالمؤمنین علیه السلام و امام حسن بن علی علیه السلام و دیگر بزرگان صدر اسلام شنیده بودند. بدینسان حرکت امام حسین علیه السلام با آن درگیریها و ناراحتیها احتمال کشته شدنش را درآذهان عامه تشدید کرد. بویژه که خود در طول راه می فرمود: «من کان باذلاً فینا مهجته (۲۰) و موطناً علی لقاء الله نفسه فلیرحل معنا. هر کس حاضر است در راه ما از جان خویش بگذرد و به ملاقات پروردگار بشتابد، همراه ما بیاید». و لذا در بعضی از دوستان این توهم پیش آمد که حضرتش را از این سفر منصرف سازند. غافل از این که فرزند علی بن ابی طالب علیه السلام امام و جانشین پیامبر، و از دیگران به وظیفه خویش آگاهتر است و هرگز از آنچه خدا بر عهده او نهاده دست نخواهد کشید. باری امام حسین علیه السلام با همه این افکار و نظریه ها که اطرافش را گرفته بود به راه خویش ادامه داد، و کوچکترین خللی در تصمیمش راه نیافت. سرانجام، رفت، و شهادت را دریافت. نه خود تنها، بلکه با اصحاب و فرزندان که هر یک ستاره ای درخشان در افق اسلام بودند، رفتند و کشته شدند، و خونهایشان شنهای گرم دشت کربلا را لاله باران کرد تا جامعه مسلمانان بفهمد یزید (باقی مانده بسترهای گناه آلود خاندان امیه) جانشین رسول خدا نیست، و اساساً اسلام از بنی امیه و بنی امیه از اسلام جداست. راستی هرگز اندیشیده اید اگر شهادت جانگداز و حماسه آفرین حسین علیه

السلام به وقوع نمی پیوست و مردم یزید را خلیفه پیغمبر صلی الله علیه و آله می دانستند، و آن گاه اخبار دربار یزید و شهوترانیهای او و عمالش را می شنیدند، چقدر از اسلام متنفر می شدند، زیرا اسلامی که خلیفه پیغمبرش یزید باشد، به راستی نیز تنفر آور است... و خاندان پاک حضرت امام حسین علیه السلام نیز اسیر شدند تا آخرین رسالت این شهادت را به گوش مردم برسانند. و شنیدیم و خواندیم که در شهرها، در بازارها، در مسجدها، در بارگاه متعفن پسر زیاد و دربار نکبت بار یزید، هماره و همه جا دهان گشودند و فریاد زدند، و پرده زیبای فریب را از چهره زشت و جنایتکار جیره خواران بنی امیه برداشتند و ثابت کردند که یزید سگ باز و شرابخوار است، هرگز لیاقت خلافت ندارد و این اریکه ای که او بر آن تکیه زده جایگاه او نیست. سخنانشان رسالت شهادت حسینی را تکمیل کرد، طوفانی در جانها برانگیختند، چنان که نام یزید تا همیشه مترادف با هر پستی و رذالت و دناءت گردید و همه آرزوهای طلائی و شیطانیش چون نقش بر آب گشت. نگرشی ژرف می خواهد تا بتوان بر همه ابعاد این شهادت عظیم و پرنتیجه دست یافت. از همان اوان شهادتش تا کنون، دوستان و شیعیانش، و همه آنان که به شرافت و عظمت انسان ارج می گذارند، همه ساله سالروز به خون غلتیدنش را، سالروز قیام و شهادتش را با سیاه پوشی و عزاداری محترم می شمارند، و خلوص خویش را با گریه بر مصایب آن بزرگوار ابراز می دارند. پیشوایان مآل اندیش و معصوم ما، هماره به واقعه کربلا و به زنده داشتن آن عنایتی خاص داشتند. غیر از این که خود به زیارت مرقدش می شتافتند و عزایش را بر پا می داشتند، در فضیلت عزاداری و محزون بودن برای آن بزرگوار، گفتارهای متعددی ایراد فرموده اند. ابوعماره گوید: «روزی به حضور امام ششم صادق آل محمد علیه السلام رسیدم، فرمود اشعاری در سوگواری حسین برای ما بخوان. وقتی شروع به خواندن نمودم صدای گریه حضرت برخاست، من می خواندم و آن عزیز می گریست، چندان که صدای گریه از خانه برخاست. بعد از آن که اشعار را تمام کردم، امام علیه السلام در فضیلت و ثواب مرثیه و گریاندن مردم بر امام (۲۱) حسین علیه السلام مطالبی بیان فرمود». و نیز از آن جناب است که فرمود: «گریستن و بی تابی کردن در هیچ مصیبتی شایسته (۲۲) نیست مگر در مصیبت حسین بن علی، که ثواب و جزایی گرانمایه دارد». باقرالعلوم، امام پنجم علیه السلام به محمد بن مسلم که یکی از اصحاب بزرگ او است فرمود: «به شیعیان ما بگویند که به زیارت مرقد حسین بروند، زیرا بر هر شخص با ایمانی که ۲۳ به امامت ما معترف است، زیارت قبر اباعبدالله لازم می باشد». امام صادق علیه السلام می فرماید: «ان زیارة الحسین علیه السلام افضل ما یکون من الاعمال. (۲۴) همانا زیارت حسین علیه السلام از هر عمل پسندیده ای ارزش و فضیلتش بیشتر است». زیرا که این زیارت در حقیقت مدرسه بزرگ و عظیم است که به جهانیان درس ایمان و عمل صالح می دهد و گویی روح را به سوی ملکوت خویبها و پاکدامنیا و فداکاریها پرواز می دهد. هر چند عزاداری و گریه بر مصایب حسین بن علی علیه السلام، و مشرف شدن به زیارت قبرش و باز نمایاندن تاریخ پرشکوه و حماسه ساز کربلایش ارزش و معیاری والا دارد، لکن باید دانست که نباید تنها به این زیارتها و گریه ها و غم گساریدن اکتفا کرد، بلکه همه این تظاهرات، فلسفه دین داری، فداکاری و حمایت از قوانین آسمانی را به ما گوشزد می نماید، و هدف هم جز این نیست، و نیاز بزرگ ما از درگاه حسینی آموختن انسانیت و خالی بودن دل از هر چه غیر از خداست می باشد، و گرنه اگر فقط به صورت ظاهر قضیه پردازیم، هدف مقدس حسینی به فراموشی می گراید.

اخلاق و رفتار امام حسین علیه السلام

با نگاهی اجمالی به ۵۶ سال زندگی سراسر خدا خواهی و خداجویی حسین علیه السلام، درمی یابیم که هماره وقت او به پاکدامنی و بندگی و نشر رسالت احمدی و مفاهیم عمیقی والاتر از درک و دید ما گذشته است. اکنون مروری کوتاه به زوایای زندگانی آن عزیز، که پیش روی ما است: جنابش به نماز و نیایش با پروردگار و خواندن قرآن و دعا و استغفار علاقه بسیاری و حتی در آخرین شب (۲۵) داشت. گاهی در شبانه روز صدها رکعت نماز می گذاشت. زندگی دست از نیاز و دعا برنداشت، و خوانده ایم که از

دشمنان مهلت خواست تا بتواند با خدای خویش به خلوت بنشیند. و فرمود: «خدا می داند که من نماز و تلاوت ۲۶ قرآن و دعای زیاد و استغفار را دوست دارم». (۲۷) حضرتش بارها پیاده به خانه کعبه شتافت و مراسم حج را برگزار کرد. ابن اثیر در کتاب «اسد الغابه» می نویسد: «کان الحسین رضی الله عنه فاضلا کثیر الصوم و الصلوة و الحج و الصدقة و افعال ۲۸ الخیر جمیعها. حسین علیه السلام بسیار روزه می گرفت و نماز می گزارد و به حج می رفت و صدقه می داد و همه کارهای پسندیده را انجام می داد». شخصیت حسین بن علی علیه السلام آنچنان بلند و دور از دسترس و پرشکوه بود که وقتی با برادرش امام مجتبی علیه السلام پیاده به کعبه می رفتند، همه بزرگان و شخصیت‌های اسلامی به (۲۹) احترامشان از مرکب پیاده شده، همراه آنان راه می پیمودند. احترامی که جامعه برای حسین علیه السلام قائل بود، بدان جهت بود که او با مردم زندگی می کرد- از مردم و معاشرشان کناره نمی جست- با جان جامعه هماهنگ بود، چونان دیگران از مواهب و مصائب یک اجتماع برخوردار بود، و بالاتر از همه ایمان بی تزلزل او به خداوند، او را غم خوار و یاور مردم ساخته بود. و گرنه، او نه کاخهای مجلل داشت و نه سربازان و غلامان محافظ، و هرگز مثل جباران راه آمد و شد را به گذرش بر مردم نمی بستند، و حرم رسول الله صلی الله علیه و آله را برای او خلوت نمی کردند... این روایت یک نمونه از اخلاق اجتماعی اوست، بخوانیم: روزی از محلی عبور می فرمود، عده ای از فقرا بر عباهای پهن شده شان نشسته بودند و نان پاره های خشکی می خوردند، امام حسین علیه السلام می گذشت که تعارفش کردند و او هم پذیرفت، نشست و تناول فرمود و آن گاه بیان داشت: «ان الله لا یحب المتکبرین»، خداوند متکبران را دوست نمی دارد. (۳۰) پس فرمود: «من دعوت شما را اجابت کردم، شما هم دعوت مرا اجابت کنید». آنها هم دعوت آن حضرت را پذیرفتند و همراه جنابش به منزل رفتند. حضرت دستور داد و بدین ترتیب پذیرایی گرمی (۳۱) هر چه در خانه موجود است به ضیافتشان بیاورند، از آنان به عمل آمد، و نیز درس تواضع و انسان دوستی را با عمل خویش به جامعه آموخت. شعیب بن عبدالرحمن خزاعی می گوید: «چون حسین بن علی علیه السلام به شهادت رسید، بر پشت مبارکش آثار پینه مشاهده کردند، علتش را از امام زین العابدین علیه السلام پرسیدند، فرمود این پینه ها اثر کیسه های غذایی است که پدرم شبها به دوش می کشید و به خانه (۳۲) زنهای شوهر مرده و کودکان یتیم و فقرا می رسانید». شدت علاقه امام حسین علیه السلام را به دفاع از مظلوم و حمایت از ستم دیدگان می توان در داستان «ارینب و همسرش عبدالله بن سلام» دریافت، که اجمال و فشرده اش را در این جا متذکر می شویم: یزید به زمان ولایت عهدی، با این که همه نوع وسایل شهوترانی و کام جویی و کامروایی از قبیل پول، مقام، کنیزان رقاصه و... در اختیار داشت، چشم ناپاک و هرزه اش را به بانوی شوهردار عیفی دوخته بود. پدرش معاویه به جای این که در برابر این رفتار زشت و ننگین عکس العمل کوبنده ای نشان دهد، با حيله گری و دروغ پردازی و فریبکاری، مقدماتی فراهم ساخت تا زن پاکدامن مسلمان را از خانه شوهر جدا ساخته به بستر گناه آلوده پسرش یزید بکشاند. حسین بن علی علیه السلام از قضیه باخبر شد، در برابر این تصمیم زشت ایستاد و نقشه شوم معاویه را نقش بر آب ساخت و با استفاده از یکی از قوانین اسلام، زن را به شوهرش عبدالله بن سلام بازگرداند و دست تعدی و تجاوز یزید را از خانواده مسلمان و پاکیزه ای قطع نمود و با این کار همت و غیرت الهی اش را نمایان و علاقه مندی خود را به حفظ نوامیس جامعه مسلمانان ابراز داشت، و این رفتار داستانی شد که در مفاخر آل علی علیه السلام و دناءت و ستمگری بنی امیه، برای همیشه در تاریخ به یادگار ۳۳ ماند. علائلی در کتاب «سمو المعنی» می نویسد: «ما در تاریخ انسان به مردان بزرگی برخورد می کنیم که هر کدام در جبهه و جهتی عظمت و بزرگی خویش را جهان گیر ساخته اند، یکی در شجاعت، دیگری در زهد، آن دیگری در سخاوت، و... اما شکوه و بزرگی امام حسین علیه السلام حجم عظیمی است که ابعاد بی نهایتش هر یک مشخص کننده یک عظمت فراز تاریخ است، گویا او جامع همه ۳۴ والایها و فرازمندها است». آری، مردی که وارث بی کرانگی نبوت محمدی است، مردی که وارث عظمت عدل و مروت پدری چون حضرت علی علیه السلام است و وارث جلال و درخشندگی فضیلت مادری چون حضرت فاطمه سلام الله علیها است، چگونه نمونه برتر و والای عظمت انسان و نشانه آشکار فضیلت‌های خدایی نباشد.

درود ما بر او باد که باید او را سمبل اعمال و کردارمان قرار دهیم. امام حسین علیه السلام و حکایت زیستن و شهادتش و لحن گفتارش و ابعاد کردارش نه تنها نمونه یک بزرگ مرد تاریخ را برای ما مجسم می‌سازد، بلکه او با همه خویشتن، آئینه تمام‌نمای فضیلتها، بزرگ منشیها، فداکاریها، جان‌بازیها، خداخواهیها و خداجوییها می‌باشد، او به تنهایی می‌تواند جان را به لاهوت راهبر باشد و سعادت بشریت را ضامن گردد. بودن و رفتنش، معنویت و فضیلتهای انسان را ارجمند نمود.

پی‌نوشتها

در سال و ماه و روز ولادت امام حسین علیه السلام اقوال دیگری هم گفته شده است، ولی (۱) ما قول مشهور بین شیعه را نقل کردیم. ر. به. ک. اعلام الوری طبرسی، ص. ۲۱۳ احتمال دارد منظور از اسما، دختر یزید بن سکن انصاری باشد. ر. به. ک. اعیان (۲) الشیعه، جزء، ۱۱ ص. ۱۶۷ امالی شیخ طوسی، ج ۱، ص. ۳۷۷ (۳) شبر بر وزن حسن، و شیر بر وزن حسین، و مبشر بر وزن محسن، نام پسران هارون (۴) بوده است و پیغمبر اسلام صلی الله علیه و آله فرزندان خود حسن و حسین و محسن را به این سه نام نامیده است-تاج العروس، ج ۳، ص. ۳۸۹ این سه کلمه در زبان عبری همان معنی را دارد که حسن و حسین و محسن در زبان عربی دارد-لسان العرب، ج ۶۶ ص. ۶۰*معانی الاخبار، ص. ۵۷ (۵) در منابع اسلامی درباره عقیقه سفارش فراوان شده و برای سلامتی فرزند بسیار (۶) مؤثر دانسته شده است. ر. به. ک. وسائل الشیعه، ج ۱۵ ص ۱۴۳ به بعد. کافی، ج ۶، ص. ۳۳ (۷) مقتل خوارزمی، ج ۱، ص ۱۴۶-کمال الدین صدوق، ص. ۱۵۲ (۸) سنن ترمذی، ج ۵، ص. ۳۲۳ (۹) ذخائر العقبی، ص. ۱۲۲ (۱۰) الاصابه، ج ۱۱ ص. ۳۰ (۱۱) سنن ترمذی، ج ۵، ص ۳۲۴-در این قسمت روایاتی که در کتابهای اهل تسنن آمده (۱۲) است نقل شد تا برای آنها هم سندیت داشته باشد. الاصابه، ج ۱، ص. ۳۳۳ (۱۳) تذکره الخواص ابن جوزی، ص ۳۴-الاصابه، ج ۱، ص. ۳۳۳ آن طور که بعضی از (۱۴) مورخین گفته اند این موضوع تقریباً در سن ده سالگی امام حسین علیه السلام اتفاق افتاده است. ارشاد مفید، ص. ۱۷۳ (۱۵) رجال کشی، ص ۹۴-کشف الغمّه، ج ۲، ص. ۲۰۶ (۱۶) مقتل خوارزمی، ج ۱، ص ۱۸۴-لهوف، ص. ۲۰ (۱۷) روز هشتم ماه ذیحجه مستحب است که حاجیها به «منی» بروند، و در آن زمان به (۱۸) این حکم استجابی عمل می‌کردند، ولی در زمان ما مرسوم شده است که از روز هشتم یکسره به عرفات می‌روند. کامل الزیارات، ص ۶۸ به بعد-مشیر الاحزان، ص ۹. (۱۹) لهوف، ص. ۵۳ (۲۰) کامل الزیارات، ص. ۱۰۵ (۲۱) کامل الزیارات، ص. ۱۰۱ (۲۲) کامل الزیارات، ص. ۱۲۱ (۲۳) کامل الزیارات، ص. ۱۴۷ (۲۴) عقد الفرید، ج ۳، ص. ۱۴۳ (۲۵) ارشاد مفید، ص. ۲۱۴ (۲۶) مناقب ابن شهر آشوب، ج ۳، ص ۲۲۴-اسد الغابه، ج ۲، ص. ۲۰ (۲۷) اسد الغابه، ج ۲، ص. ۲۰ (۲۸) ذکری الحسین، ج ۱، ص. ۱۵۲ به نقل از ریاض الجنان، چاپ بمبک ی، ص ۲۴۱- (۲۹) انساب الاشراف. سوره نحل، آیه. ۲۲ (۳۰) تفسیر عیاشی، ج ۲، ص. ۲۵۷ (۳۱) مناقب، ج ۲، ص. ۲۲۲ (۳۲) الامامه والسیاسه، ج ۱، ص ۲۵۳ به بعد. (۳۳) از کتاب سمو المعنی، ص ۱۰۴ به بعد، نقل به معنی شده است. (۳۴)

زیارت امام حسین در مفاتیح

مقدمه

در فضیلت زیارت حضرت ابو عبدالله الحسین صلوات الله علیه و آدابی که زائر آن جناب باید مراعات آنها را نماید در طریق زیارت و در آن حرم مطهر و کیفیت زیارت آن حضرت و در آن سه مقصد است:

فضیلت زیارت

در فضیلت زیارت آن حضرت است بدان که فضیلت زیارت امام حسین علیه السلام از حیثه بیان بیرون است و در اخبار بسیار وارد شده که معادل حج و عمره و جهاد بلکه بالاتر و افضل است بدرجات و باعث مغفرت و خفت حساب و رفع درجات و اجابت دعوات و موجب طول عمر و حفظ بدن و مال و زیادتی روزی و برآمدن حاجات و رفع هموم و کربات است و ترک آن سبب نقصان دین و ایمان و ترک حق بزرگی از حقوق پیغمبر صلی الله علیه و آله است و کمتر ثوابی که به زائر آن قبر شریف رسد آن است که گناهانش آمرزیده شود و آنکه حق تعالی جان و مالش را حفظ کند تا او را به اهل خود برگرداند و چون روز قیامت شود حق تعالی او را حافظتر خواهد بود از دنیا و در روایات بسیار است که زیارت آن حضرت غم را زایل می‌کند و شدت جان‌کندن و هول قبر را برطرف می‌کند و آنکه هر مالی که در راه زیارت آن حضرت خرج شود حساب می‌شود برای او هر دره‌می به هزار درهم بلکه به ده هزار درهم و چون رو به قبر آن حضرت برود چهار هزار ملک استقبال او می‌کنند و چون برمی‌گردد مشایعت او می‌نمایند و آنکه پیغمبران و اوصیاء ایشان و ائمه معصومین و ملائکه سَلَامُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ اَجْمَعِينَ به زیارت آن حضرت می‌آیند و دعا برای زوار آن حضرت می‌کنند و ایشان را بشارت‌ها می‌دهند و حق تعالی نظر رحمت می‌فرماید بسوی زائرین امام حسین علیه السلام بیش از اهل عرفات و آنکه هر کسی در روز قیامت آرزو می‌کند که کاش زوار آن حضرت بود از بس که مشاهده می‌کند از کرامت و بزرگواری ایشان در آن روز و روایات در این باب بی‌حد است و ما در ضمن زیارات مخصوصه اشاره به پاره‌ای از فضیلت زیارت آن حضرت خواهیم نمود و در اینجا اکتفا می‌کنیم به ذکر یک روایت ابن قولویه و کلینی و سید بن طاوس و دیگران روایت کرده‌اند به سندهای معتبره از تغه جلیل‌القدر معاویه بن وهب بجلی کوفی که گفت یک وقتی به خدمت حضرت امام جعفر صادق علیه السلام رفتم دیدم آن حضرت را که در مُصَيَّمَاً خویش مشغول نماز است نشستم تا نمازش تمام شد پس شنیدم که مناجات می‌کرد با پروردگار خود و می‌گفت ای خداوندی که مخصوص گردانیده‌ای ما را به کرامت و وعده داده‌ای ما را شفاعت و علوم رسالت را به ما داده‌ای و ما را وارث پیغمبران گردانیده‌ای و ختم کرده‌ای به ما امت‌های گذشته را و ما را مخصوص به وصیت پیغمبر گردانیده‌ای و علم گذشته و آینده را به ما عطا کرده‌ای و دل‌های مردم را بسوی ما مایل گردانیده‌ای «إِغْفِرْ لِي وَإِخْوَانِي وَ زُورِ قَبْرِ أَبِي الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ صَلَّى لَمَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمَا» بیامرزم مرا و برادران مرا و زیارت کنندگان قبر ابی عبدالله الحسین علیه السلام را آن‌انکه خرج کرده‌اند مالهای خود را و بیرون آورده‌اند از شهرها بدنهای خود را برای رغبت در نیکی ما و امید ثوابهای تو در صله ما و برای شاد گردانیدن پیغمبر تو و اجابت نمودن ایشان امر ما را و برای خشمی که بر دشمنان داخل کرده‌اند و مراد ایشان خوشنودی تو است پس مکافات ده ایشان را از جانب ما به خوشنودی و حفظ کن ایشان را در شب و روز و خلیفه ایشان باش در اهل و اولاد ایشان که در وطن خود گذاشته‌اند به خلافت نیکو و رفیق ایشان باش و دفع کن از ایشان شر هر جبار معاندی را و هر ضعیف و شدید از خلقت را و شر شیاطین جن و انس را و بده به ایشان زیاده از آنچه امید دارند از تو در دور شدن از وطنهای خود و در اختیار کردن ایشان ما را بر فرزندان و اهالی و خویشان خود خداوند دشمنان ما عیب کردند بر ایشان بیرون آمدن ایشان را به زیارت ما پس این مانع نشد ایشان را از عزم کردن و بیرون آمدن بسوی ما از روی مخالفت ایشان «فَارْحَمْ تِلْكَ الْوُجُوهُ الَّتِي عَيَّرْتَهَا الشَّمْسُ وَارْحَمْ تِلْكَ الْخُدُودَ الَّتِي تَقَلَّبَ عَلَى قَبْرِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ» پس رحم کن آن رُوها را که آفتاب متغیر گردانیده است و رحم کن گونه‌های روی ایشان را که می‌گردانند و می‌مالند بر قبر امام حسین علیه السلام و رحم کن آن دیده‌ها را که گریه‌شان جاری شد از ترحم بر ما و رحم کن آن دل‌ها را که جزع کرده‌اند و سوخته‌اند از برای مصیبت ما و رحم کن آن فغانها را که در مصیبت ما بلند کرده‌اند خداوند آن جانها و آن بدن‌ها را به تو می‌سپارم تا سیراب گردانی ایشان را از حوض کوثر در روز تشنگی و پیوسته آن حضرت به این نحو دعا می‌کرد در سجده پس چون فارغ شد گفتم آن دعا که من از شما شنیدم اگر در حق کسی می‌کردید که خدا را نمی‌شناخت گمان داشتم که آتش جهنم به او نرسد هرگز والله که آرزو کردم که زیارت آن حضرت کرده بودم و حج نکرده بودم حضرت فرمود که چه بسیار نزدیکی تو به آن حضرت چه مانع است تو را از زیارت ای

معاویه ترک زیارت مکن گفتم فدای تو شوم نمی دانستم که این قدر فضیلت دارد فرمود که ای معاویه آنها که برای زیارت کنندگان آن حضرت دعا می کنند در آسمان زیاده از آنهایند که دعا می کنند برای ایشان در زمین ترک مکن زیارت آن حضرت را از برای خوف از احدی که هر که از برای خوف ترک زیارت کند آنقدر حسرت برد که آرزو کند که کاش آنقدر می ماندم نزد قبر آن حضرت که در آنجا مدفون می شدم آیا دوست نمی داری که خدا به بیند تو را در میان آنها که دعا می کنند برای ایشان رسول خدا و علی و فاطمه و ائمه معصومین علیهم السلام آیا نمی خواهی از آنها باشی که ملائکه در قیامت با ایشان مصافحه می کنند آیا نمی خواهی از آنها باشی که در قیامت بیایند و هیچ گناه برایشان نباشد آیا نمی خواهی از آنها باشی که در قیامت حضرت رسول صلی الله علیه و آله با ایشان مصافحه می کند.

آداب زائر

آداب

در آدابی که زائر حضرت سیدالشهداء علیه السلام باید مراعات آنها را نماید در طریق زیارت و در آن حرم مطهر و آن چند چیز است

اول

سه روز روزه دارد پیش از آنکه از خانه بیرون رود و در روز سیم غسل کند چنانکه حضرت صادق علیه السلام به صفوان دستورالعمل دادند و بیاید در ذکر زیارت هفتم و شیخ محمد بن المشهدی در مقدمات زیارت عیدین ذکر فرموده که چون اراده کنی زیارت آن حضرت را پس سه روز روزه بدار و روز سیم غسل کن و اهل و عیال خود را بسوی خود جمع کن و بگو: **اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَوْدِعُكَ الْيَوْمَ نَفْسِي وَأَهْلِي وَمَالِي وَوَلَدِي وَكُلَّ مَنْ كَانَ مِنِّي بِسَبِيلِ الشَّاهِدِ مِنْهُمْ وَالْغَائِبِ، اللَّهُمَّ احْفَظْنَا [بِحِفْظِكَ بِحِفْظِ الْإِيمَانِ وَاحْفَظْ عَلَيْنَا، اللَّهُمَّ اجْعَلْنَا فِي حُرُزِكَ، وَلَا تَسْلُبْنَا نِعْمَتَكَ، وَلَا تُغَيِّرْ مَا بَنَا مِنْ نِعْمَةٍ وَعَافِيَةٍ، وَزِدْنَا مِنْ فَضْلِكَ إِنَّا إِلَيْكَ رَاغِبُونَ.** آنگاه از منزل خود بیرون برو با حال خشوع و بسیار بگو **لا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ** و ثنای خداوند و صلوات بر پیغمبر و آل او صلوات الله عليهم بفرست و راه بیفت به آرامی و وقار و روایت شده که حق تعالی خلق می کند از عرق زوار قبر امام حسین علیه السلام از هر عرقی هفتاد هزار ملک که تسبیح می کنند خدای تعالی را و استغفار می کنند برای او و برای زوار امام حسین علیه السلام تا آنکه روز قیامت برپا شود

دوم

از حضرت صادق علیه السلام منقول است که چون به زیارت امام حسین علیه السلام بروی زیارت کن آن حضرت را محزون و غمناک و ژولیده مو و غبار آلوده و گرسنه و تشنه که آن حضرت با این احوال شهید شده است و حاجات خود را طلب نما و برگرد و آن را وطن خود قرار مده

سوم

آنکه در سفر زیارت آن حضرت توشه را از چیزهای لذیذ مانند بریانی و حلواها قرار ندهد و خوراک خود را نان با لبن یعنی شیر یا ماست قرار دهد از حضرت صادق علیه السلام روایت است که فرمود شنیده‌ام که جماعتی به زیارت امام حسین علیه السلام می‌روند

و با خود سِفَره‌ها برمی‌دارند که در آنها بزغاله‌های بریان و حلواها هست و اگر به زیارت قبر پدران یا دوستان خود بروند اینها را با خود برنمی‌دارند و در حدیث معتبر دیگر منقول است که آن حضرت به مفضل بن عمر فرمود که زیارت کنید امام حسین علیه السلام را بهتر از آن است که زیارت نکنید و زیارت نکنید بهتر از آن است که زیارت کنید مفضل گفت پشت مرا شکستی فرمود که والله اگر به زیارت قبر پدران خود بروید اندوهگین و غمناک می‌روید و به زیارت آن حضرت که می‌روید سفره‌ها با خود بر می‌دارید بلکه می‌باید ژولیده مو و گردآلود بروید مؤلف گوید پس چقدر شایسته است برای اغنیا و تجار که ملاحظه این مطلب را در این سفر بنمایند و هرگاه در بلادی که در بین راه ایشان است تا کربلا بعضی دوستانشان که ایشان را دعوت و میهمانی می‌کنند و در زمان حرکت از منزلشان سفره و ناهار خوری های آنها را از مطبوخات لذیذه و مرغ بریان و سایر بریانها مملو می‌کنند قبول نکنند و بگویند که ما مسافر کربلا هستیم و شایسته نیست برای ما تغذی به این نحو غذاها شیخ کلینی رحمه الله روایت کرده که بعد از شهادت امام حسین علیه السلام زوجه کلیه آن حضرت اقامه ماتم نمود برای آن حضرت و گریست و گریستند سایر زنها و خدمتکاران تا حدی که اشکهای آنها خشک شد و دیگر اشکشان نیامد پس از یک جانی برای آن مخدره هدیه فرستادند جونی که معنی آن را مرغ قطا گفته‌اند برای آنکه از خوردن آن قوتی بگیرند در گریستن بر امام حسین علیه السلام چون آن محترمه آن را دید پرسید این چیست گفتند هدیه‌ای است که فلانی فرستاده برای شما که استعانت بجوئید به آن در ماتم حسین علیه السلام فرمود «لَسْنَا فِي عُرْسٍ فَمَا نَضَعُ بِهَا» ما که در عروسی نیستیم ما را چه به این خوراک پس امر فرمود آن را از خانه بیرون بردند

چهارم

از چیزهایی که در سفر زیارت امام حسین علیه السلام مندوب است تواضع و فروتنی و خشوع و راه رفتن مانند بنده ذلیل پس کسانی که در طریق زیارت آن حضرت سوار می‌شوند بر این مراکب جدیده که به قوه بخار به سرعت حرکت می‌نماید و امثال آن باید خیلی ملتفت خود باشند که تَجَبُّر و تَكَبُّر نکنند و بر سایر زائرین و بندگان خدا که بسختی و مشقت به کربلا می‌روند بزرگی نمایند و آنها را به چشم حقارت نظر نکنند علماء در احوال اصحاب کهف نقل کرده‌اند که آنها از مخصوصین دقیانوس و به منزله وزرای او بودند وقتی که حق تعالی رحمت خود را شامل حال آنها فرمود و به فکر خداپرستی و اصلاح کار خود برآمدند صلاح خود را در این دیدند که از مردم کناره گیرند و در غاری ماوی گرفته به عبادت خدا مشغول شوند پس سوار بر اسبها شده و از شهر بیرون آمدند همینکه سه میل راه رفتند تملیخا که یکی از آنها بود گفت «يَا اِخْوَتَاهُ جَاءَتْ مَسِيكُنَهُ الْاٰخِرَةُ وَذَهَبَ مُلْكُ الدُّنْيَا اِنزِلُوا عَنْ خِيُولِكُمْ وَاْمْسُوا عَلٰى اَرْجُلِكُمْ» ای برادران این راه، راه آخرت است و باید به نحو فقیری و مسکنت رفت و ملک و ریاست دنیا را باید کنار گذاشت اکنون از اسبها باید پیاده شوید و با پای پیاده به درگاه حق تعالی بروید تا شاید پروردگار شما بر شما رحم نماید و گشایشی در امر شما نصیب شما فرماید پس همگی از اسبهای خویش پیاده شدند و در آن روز آن محترمین معظمین با پای پیاده هفت فرسخ راه رفتند تا آنکه پاهای ایشان مجروح شد و خون از آنها متقاطر گردید پس زائرین این قبر مطهر این مطلب را در نظر داشته باشند و هم بدانند که هر چه در این راه شخص برای خدا تواضع کند باعث رفعت مقام او خواهد شد و لهذا در آداب زیارت آن جناب از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام منقول است که هر که به زیارت قبر امام حسین علیه السلام برود پیاده حق تعالی بنویسد از برای او به عدد هر گامی هزار حسنه و محو می‌کند از او هزار گناه و بلند کند از برای او در بهشت هزار درجه پس چون به شط فرات برسی غسل کن و پاهای خود را برهنه کن و نعلهای خود را در دست خود بگیر و راه رو مانند راه رفتن بنده ذلیل

پنجم

آنکه اگر در بین راه زوار پیاده دید که وامانده و خسته شده و از او استعانتی خواست تا ممکن شود در کار او اهتمام نموده و او را

به منزل برساند و مبادا به او استخفاف و بی‌اعتنائی نماید شیخ کلینی به سند معتبر از ابو هارون روایت کرده که من حاضر بودم در خدمت حضرت صادق علیه السلام که فرمود به مردمی که در نزد او بودند چه شده از برای شما که استخفاف می‌نمائید به ما پس برخاست از بین آنها مردی از اهل خراسان و گفت پناه می‌برم به خدا از آنکه ما استخفاف کنیم به شما یا به چیزی از امر شما فرمود آری تو خودت یکی از آن اشخاص هستی که سبک شمردی و خوار نمودی مرا آن مرد گفت پناه می‌برم به خدا که من خوار نموده باشم شما را فرمود وای بر تو آیا نشنیدی فلان کس را در وقتی که نزدیک به جحفه بودیم با تو گفت مرا بقدر یک میل سوار کن که به خدا سوگند من خسته شدم به خدا سوگند که تو سر بسوی او بلند نکردی و استخفاف به او نمودی و هر کسی که مؤمنی را خوار نماید ما را خوار نموده و حرمت خدا را ضایع کرده مؤلف گوید که ما در آداب زیارت در ادب نهم کلامی با روایتی از علی بن یقظین که مناسب است با این مقام ذکر کردیم به آنجا رجوع کن که در آن موعظه نیکوئی است و این ادب که در اینجا ذکر شد اختصاص به زوار امام حسین علیه السلام ندارد لکن چون این مطلب در راه زیارت آن حضرت خیلی اتفاق می‌افتد لهذا ما در اینجا ذکر نمودیم

ششم

از ثقه جلیل‌القدر محمد بن مسلم مروی است که به حضرت امام محمد باقر علیه السلام عرض کرد که چون ما به زیارت پدرت حسین بن علی علیه السلام می‌رویم آیا چنان است که در حجیم فرمود بلی گفت پس بر ما لازم است آنچه بر حاجیان لازم است فرمود که بر تو لازم است که نیکو مصاحبت بنمائی با هر که رفیق تو است و بر تو لازم است که کم سخن بگویی مگر سخن خیر و لازمست بر تو که یاد خدا بسیار بکنی و لازم است که جامه‌هایت پاکیزه باشد و لازمست که غسل کنی پیش از آنکه داخل حایر شوی و لازم است که با خشوع و رقت باشی و نماز بسیار بکنی و صلوات بر محمد و آل محمد بسیار بفرستی و باید که خود را نگاه داری از چیزهایی که سزاوار نیست تو را و باید که دیده خود را از حرام و شبهه پوشانی و احسان به برادران مؤمن پریشان خود بکنی و اگر کسی را به بینی که خرجش تمام شده او را دستگیری کنی و خرجی خود را میان خود و ایشان برابر قسمت کنی و لازم است بر تو تقیه که قوام دین تو به آن است و پرهیزکاری از چیزهایی که خدا از آنها نهی کرده است و ترک کنی خصومت و بسیار قسم خوردن و مجادله و منازعه که در آن قسم باشد پس چون چنین کنی تمام می‌شود ثواب حج و عمره از برای تو و مستوجب می‌شوی از جانب آن کسی که طلب ثواب او کرده‌ای به مال خرج کردن و از اهل خود دور افتادن اینکه برگردی به آموزش گناهان و رحمت و خوشنودی خدا

هفتم

در روایت ابو حمزه ثمالی از حضرت صادق علیه السلام در باب زیارت امام حسین علیه السلام منقول است که چون به نینوا رسیدی بارهای خود را در آنجا بگذار و روغن بر خود ممال و سرمه مکش و گوشت مخور مادامی که در آنجا مقیم می‌باشی هشتم غسل به آب فرات است که روایات در فضیلت آن بسیار است در حدیثی از حضرت صادق علیه السلام منقول است که هر که غسل کند به آب فرات و زیارت کند قبر امام حسین علیه السلام را از گناهان خالی شود مانند روزی که از مادر متولد شده باشد و اگر چه گناهان کبیره بوده باشد و روایت شده که خدمت آن حضرت عرض شد که بسا شود که ما به زیارت قبر امام حسین علیه السلام برویم و دشوار باشد بر ما غسل زیارت به سبب سرما یا غیر آن فرمود که هر که غسل کند در فرات و زیارت کند حسین علیه السلام را نوشته شود برای او از فضیلت آنقدر که به شماره در نیاید و از بشیر دهان روایت است که حضرت صادق علیه السلام فرمود که هر که به زیارت قبر حسین بن علی علیه السلام برود پس وضو بگیرد و غسل کند در فرات، بر ندارد قدمی و نگذارد قدمی مگر

آنکه بنویسد حق تعالی برای او حجه و عمره و در بعضی روایات است که غسل کن از فرات از موضعی که برابر قبر آن حضرت واقع شود و خوبست چنانکه از بعضی روایات استفاده می‌شود چون به فرات برسد صد مرتبه **اللَّهُ أَكْبَرُ** و صد مرتبه **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** و صد مرتبه صلوات بر پیغمبر و آل آن حضرت بفرستد

نهم

چون خواستی داخل حایر مقدس شوی از دری که در جانب مشرق واقع است داخل شو چنانکه حضرت صادق علیه السلام به یوسف کناسی فرمودند

دهم

در روایت ابن قولویه است که حضرت صادق علیه السلام به مفضل بن عمر فرمود که ای مفضل چون برسی به قبر امام حسین علیه السلام بر در روضه بایست و این کلمات را بخوان که تو را به هر کلمه نصیبی از رحمت الهی خواهد بود: **السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ آدَمَ صَفْوَةَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ نُوحِ نَبِيِّ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ مُوسَى كَلِيمِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ عِيسَى رُوحِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ مُحَمَّدٍ حَبِيبِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ عَلِيِّ وَصِيِّ رَسُولِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ الْحَسَنِ الرَّضِيِّ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ فَاطِمَةَ بِنْتِ رَسُولِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْوَصِيُّ الْبَارُّ التَّقِيُّ، السَّلَامُ عَلَى الْأَرْوَاحِ الَّتِي حَلَّتْ بِفِنَائِكَ، وَأَنَاخَتْ بِرَحْلِكَ، السَّلَامُ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ الْمُحَدِّثِينَ بِكَ، أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ، وَآتَيْتَ الزَّكَاةَ، وَأَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ، وَنَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ، وَعَيَّدْتَ اللَّهَ مُخْلِصًا حَتَّى آتَيْكَ الْيَقِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ. پس بسوی قبر روانه می‌شوی و به هر قدمی که برمی‌داری یا می‌گذاری مثل ثواب کسی داری، که در خون خود دست و پا زده باشد در راه خدا پس چون به نزدیک قبر برسی دست بر قبرمال و بگو: **السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّهَ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ وَسَمَائِهِ** پس می‌روی و متوجه نماز می‌شوی و به هر رکعت که می‌کنی نزد آن حضرت مثل ثواب کسی داری که حج و عمره هزار مرتبه کرده باشد و هزار بنده آزاد کرده باشد و هزار مرتبه از خدا به جهاد ایستاده باشد با پیغمبر مرسل الخبر**

یازدهم

از ابوسعید مدائنی منقول است که گفت رفتم به خدمت حضرت صادق علیه السلام و پرسیدم که بروم به زیارت قبر حسین علیه السلام فرمود بلی برو به زیارت قبر حسین علیه السلام فرزند رسول خدا صلی الله علیه و آله نیکترین نیکان و پاکیزه‌ترین پاکیزگان و نیکوکارترین نیکوکاران و چون آن حضرت را زیارت کنی نزد سر آن حضرت هزار مرتبه تسبیح حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام را بخوان و نزد پاهای آن حضرت هزار مرتبه تسبیح حضرت فاطمه علیها السلام را بخوان پس نزد آن حضرت دو رکعت نماز بکن و در آن دو رکعت سوره یس و الرحمن بخوان پس چون چنین کنی ثواب عظیم از برای تو خواهد بود گفتم فدای تو شوم تسبیح علی و فاطمه علیهما السلام را به من بیاموز فرمود بلی ای ابوسعید تسبیح علی علیه السلام این است: **سُبْحَانَ الَّذِي لَا تَنفَعُ خَزَائِنُهُ، سُبْحَانَ الَّذِي لَا تَبِيدُ مَعَالِمُهُ، سُبْحَانَ الَّذِي لَا يَفْنَى مَا عِنْدَهُ، سُبْحَانَ الَّذِي لَا يُشْرِكُ أَحَدًا فِي حُكْمِهِ، سُبْحَانَ الَّذِي لَا اضْمِحْلَالَ لِفَخْرِهِ، سُبْحَانَ الَّذِي لَا انْقِطَاعَ لِمُدَّتِّهِ، سُبْحَانَ الَّذِي لَا إِلَهَ غَيْرُهُ، *** و تسبیح حضرت فاطمه علیها السلام این است: **سُبْحَانَ ذِي الْجَلَالِ الْبَازِخِ الْعَظِيمِ، سُبْحَانَ ذِي الْعِزِّ الشَّامِخِ الْمُتَنِيفِ، سُبْحَانَ ذِي الْمُلْكِ الْفَاخِرِ الْقَدِيمِ، سُبْحَانَ ذِي الْبَهْجَةِ وَالْجَمَالِ، سُبْحَانَ مَنْ تَرَدَّى بِالنُّورِ وَالْوَقَارِ، سُبْحَانَ مَنْ يَرَى آثَرَ النَّمْلِ فِي الصَّفَا، وَوَقَعَ الطَّيْرُ فِي الْهَوَاءِ. ***

دوازدهم

آنکه نماز فریضه و نافله را نزد قبر امام حسین علیه السلام بجا آورد زیرا که نماز نزد آن حضرت مقبول است سید بن طاوس گفته که جدّ و جهد کن که از تو فوت نشود فریضه و نافله در حایر شریف همانا روایت شده که نماز واجبی نزد آن حضرت برابر است با حجّ و نماز نافله با عمره مؤلف گوید که در روایت مفضل گذشت ثواب بسیاری برای نماز در حایر شریف و در روایت معتبری از حضرت صادق علیه السلام منقول است که هر که زیارت کند آن حضرت را و دو رکعت نماز یا چهار رکعت نزد آنحضرت بکند ثواب حجّ و عمره برای او نوشته شود و آنچه از اخبار ظاهر می‌شود آن است که نماز زیارت و غیر آن را در عقب قبر آن حضرت و در بالا سر کردن هر دو خوبست و اگر در بالا سر کند عقبتر بایستد که محاذی اصل قبر مقدّس نباشد و در روایت ابو حمزه ثمالی است از حضرت صادق علیه السلام که در نزد سر آن حضرت دو رکعت نماز بگذارد در رکعت اول سوره حمد و سوره یس بخواند و در رکعت دوم سوره حمد و سوره الزّحمن بخواند و اگر خواهی در پشت قبر نماز را بکن و در بالای سر بهتر است و چون فارغ شوی نماز کن آنچه خواهی و اما این دو رکعت نماز زیارت ناچار است نزد هر قبری که زیارت کنند و ابن قولویه از حضرت باقر علیه السلام روایت کرده که به شخصی فرمود ای فلان چه مانع است تو را که هرگاه حاجتی برای تو رو دهد بروی نزد قبر حسین صلوات الله علیه و چهار رکعت نماز گذاری نزد او پس حاجت خود را بطلبی بدرستی که نماز فریضه نزد آن حضرت معادل است با حجّ و نماز نافله معادل است با عمره

سیزدهم

بدان که عمده اعمال در روضه مطهره امام حسین علیه السلام دعاء است زیرا که اجابت دعا در تحت آن قبه سامیه یکی از چیزهایی است که در عوض شهادت، حقّ تعالی به آن حضرت لطف فرموده و زائر باید آن را غنیمت دانسته در تضرّع و انابه و توبه و عرض حاجات کوتاهی نکند و در طیّ زیارات آن حضرت ادعیه بسیاری با مضامین عالیه وارد شده و اگر بنای اختصار نبود من چند دعائی در اینجا ذکر می‌کردم و بهتر آن است که از دعاهای صحیفه کامله آنچه تواند بخواند که بهترین دعاها است و ما در اواخر این باب بعد از زیارات جامعه دعائی نقل کنیم که در همه حرمهای شریفه خوانده شود [و بدانکه در ملحقات این کتاب دعائی ذکر می‌شود که جامع‌ترین دعاها است که در روضات ائمه‌علیهم السلام خوانده می‌شود، از آن غفلت نکنی. «منه»] و به جهت آنکه این محلّ را خالی نگذاریم این دعای مختصر را که در ضمن یکی از زیارات نقل شده ذکر می‌کنیم و آن دعا این است که می‌گوئی در آن حرم شریف در حالی که دستها را بسوی آسمان بلند کرده باشی: **اللَّهُمَّ قَدْ تَرَى مَكَانِي وَتَسْمَعُ كَلَامِي وَتَرَى مَقَامِي وَتَضْرَعِي وَتَمْلَأُ بَقِيْرِي حُجَّتَكَ وَابْنِ نَبِيِّكَ، وَقَدْ عَلِمْتَ يَا سَيِّدِي حَوَائِجِي وَلَا يَخْفَى عَلَيْكَ حَالِي وَقَدْ تَوَجَّهْتُ إِلَيْكَ يَا رَسُوْلَكَ وَحُجَّتَكَ وَأَمِينَكَ، وَقَدْ آتَيْتَكَ مُتَقَرَّبًا بِهٖ إِلَيْكَ وَالِي رَسُوْلِكَ، فَاجْعَلْنِي بِهٖ عِنْدَكَ وَجِيْهًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ الْمُقَرَّبِيْنَ، وَأَعْطِنِي بِزِيَارَتِي أَمْلِي وَهَبْ لِي مُنَايَ، وَتَفَضَّلْ عَلَيَّ بِشَهْوَتِي وَرَغْبَتِي وَأَقْضِ لِي حَوَائِجِي وَلَا تُرَدَّنِي خَائِبًا وَلَا تَقْطَعْ رَجَائِي وَلَا تُخَيِّبْ دُعَائِي وَعَرِّفْنِي الْأَجَابَةَ فِي جَمِيْعِ مَا دَعَوْتُكَ، مِنْ أَمْرِ الدِّينِ وَالدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، وَاجْعَلْنِي مِنْ عِبَادِكَ الَّذِينَ صَرَفَتْ عَنْهُمْ الْبَلَايَا وَالْأَمْرَاضَ، وَالْفِتْنَ وَالْأَعْرَاضَ، مِنَ الَّذِينَ تُخَيِّبُهُمْ فِي عَافِيَةٍ، وَتُدْخِلُهُمُ الْجَنَّةَ فِي عَافِيَةٍ، وَتُجْبِرُهُمْ مِنَ النَّارِ فِي عَافِيَةٍ، وَوَفِّقْ لِي بِمَنْ مِّنْكَ صِلَاحَ مَا أُوْمَلُ فِي نَفْسِي وَأَهْلِي وَوُلْدِي وَإِخْوَانِي وَمَالِي وَجَمِيْعِ مَا أُنْعَمْتُ بِهٖ عَلَيَّ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِيْنَ.**

چهاردهم

از جمله اعمال در حرم امام حسین علیه السلام صلوات فرستادن بر آن حضرت است و روایت شده که می‌ایستی پشت سر نزد کتف

شریف آن حضرت و صلوات می فرستی بر پیغمبر صلی الله علیه و آله و بر حسین صلوات الله علیه و سید بن طاوس در مصباح الزائرین صلوات را برای آن حضرت در ضمن یکی از زیارات نقل کرده: **اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَصَلِّ عَلَى الْحَسَنِ الْمَظْلُومِ الشَّهِيدِ، قَتِيلِ الْعَبْرَاتِ، وَأَسِيرِ الْكُرْبَاتِ، صَلَوةً نَامِيَةً زَاكِيَةً مُبَارَكَةً، يَصْعَدُ أَوْلُهَا وَلَا يَنْقُذُ آخِرُهَا، أَفْضَلَ مَا صَلَّيْتَ عَلَى [أَحَدٍ مِنْ] أَوْلَادِ الْأَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِينَ، يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى الْأَمَامِ الشَّهِيدِ الْمُقْتُولِ الْمَظْلُومِ الْمُخَذُولِ وَالسَّيِّدِ الْقَائِمِ، وَالْعَابِدِ الزَّاهِدِ، وَالْوَصِيِّ الْخَلِيفَةِ، الْإِمَامِ الصِّدِّيقِ، الطُّهْرِ الطَّاهِرِ الطَّيِّبِ الْمُبَارَكِ، [وَأ] الرِّضِيِّ الْمُرْضِيِّ، وَالتَّقِيِّ الْهَادِي الْمَهْدِيِّ، الزَّاهِدِ الدَّائِدِ، الْمُجَاهِدِ الْعَالِمِ إِمَامِ الْهُدَى، سَيِّدِ الرُّسُولِ، وَقَرَّةِ عَيْنِ الْبُتُولِ، صَلِّ عَلَى اللَّهِ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلِّمْ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِي وَمَوْلَايَ، كَمَا عَمِلَ بِطَاعَتِكَ وَنَهَى عَنِ مَعْصِيَتِكَ، وَبَالَغْ فِي رِضْوَانِكَ، وَأَقْبَلْ عَلَى إِيْمَانِكَ، غَيْرَ قَابِلٍ فِيكَ عُذْرًا، سِرًّا وَعَلَانِيَةً، يَدْعُو الْعِبَادَ إِلَيْكَ، وَيَدُلُّهُمْ عَلَيْكَ، وَقَامَ بَيْنَ يَدَيْكَ يَهْدِيهِمُ الْجُورَ بِالصَّوَابِ، وَيُحْيِي السُّنَّةَ بِالْكِتَابِ، فَعَاشَ فِي رِضْوَانِكَ مَكْدُودًا، وَمَضَى عَلَى طَاعَتِكَ وَفِي أَوْلِيَايَكَ مَكْدُوحًا، وَقَضَى إِلَيْكَ مَقْضُودًا، لَمْ يَعْصِكَ فِي لَيْلٍ وَلَا نَهَارٍ، بَلْ جَاهَدَ فِيكَ الْمُنَافِقِينَ وَالْكَفَّارَ، اللَّهُمَّ فَاجْزِهِ خَيْرَ جَزَاءِ الصَّادِقِينَ الْأَبْرَارِ، وَضَاعِفْ عَلَيْهِمُ الْعَذَابَ، وَلِقَاتِلِهِ الْعِقَابَ، فَقَدْ قَاتَلَ كَرِيمًا، وَقَتَلَ مَظْلُومًا، وَمَضَى مَرْحُومًا، يَقُولُ أَنَا ابْنُ رَسُولِ اللَّهِ مُحَمَّدٍ، وَابْنُ مَنْ زَكَّى وَعَبَّدَ، فَقَتَلُوهُ بِالْعَمَدِ الْمُعْتَمِدِ، قَتَلُوهُ عَلَى الْإِيْمَانِ، وَأَطَاعُوا فِي قَتْلِهِ الشَّيْطَانَ، وَلَمْ يَرِاقِبُوا فِيهِ الرَّحْمَنَ اللَّهُمَّ فَصَلِّ عَلَى سَيِّدِي وَمَوْلَايَ، صَلَوةً تَرْفَعُ بِهَا ذِكْرَهُ، وَتُظْهِرُ بِهَا أَمْرَهُ، وَتُعَجِّلُ بِهَا نَصْرَهُ، وَاخْصِيْ ضُهُهُ بِأَفْضَلِ قِسْمِ الْفَضَائِلِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، وَزِدْهُ شَرَفًا فِي أَعْلَى عِلِّيِّينَ، وَبَلِّغْهُ أَعْلَى شَرَفِ الْمَكْرَمِينَ، وَارْفَعْهُ مِنْ شَرَفِ رَحْمَتِكَ فِي شَرَفِ الْمُقَرَّبِينَ فِي الرَّفِيعِ الْأَعْلَى، وَبَلِّغْهُ الْوَسِيلَةَ وَالْمَنْزِلَةَ الْجَلِيلَةَ، وَالْفُضْلَ وَالْفَضِيلَةَ، وَالْكَرَامَةَ الْجَزِيلَةَ اللَّهُمَّ فَاجْزِهِ عَنَّا أَفْضَلَ مَا جَارَيْتَ إِمَامًا عَن رَعِيَّتِهِ، وَصَلِّ عَلَى سَيِّدِي وَمَوْلَايَ، كُلَّمَا ذَكَرَ وَكُلَّمَا لَمْ يُذْكَرْ، يَا سَيِّدِي وَمَوْلَايَ، أَذْخَلْنِي فِي حَزْبِكَ وَزُمُرَتِكَ، وَاسْتَوْهِنِي مِنْ رَبِّكَ وَرَبِّي، فَإِنَّ لَكَ عِنْدَ اللَّهِ جَاهًا وَقَدْرًا وَمَنْزِلَةً رَفِيعَةً، إِنْ سَأَلْتُ أُعْطِيتَ، وَإِنْ شَفَعْتُ شَفَعْتُ، اللَّهُ اللَّهُ فِي عِبْدِكَ وَمَوْلَاكَ، لَا تُخَلِّنِي عِنْدَ الشَّدَائِدِ وَالْأَهْوَالِ لِسُوءِ عَمَلِي، وَقَبِيحِ فِعْلِي، وَعَظِيمِ جُرْمِي، فَإِنَّكَ أَمَلِي وَرَجَائِي وَثِقَتِي وَمُعْتَمِدِي، وَوَسِيلَتِي إِلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكَ، لَمْ يَتَوَسَّلِ الْمُتَوَسِّلُونَ إِلَى اللَّهِ بِوَسِيلَةٍ هِيَ أَعْظَمُ حَقًّا، وَلَا أَوْجَبُ حُرْمَةً، وَلَا أَحِلُّ قَدْرًا عِنْدَهُ مِنْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ، لَا- خَلَفَنِي اللَّهُ عَنْكُمْ بِذُنُوبِي، وَجَمَعَنِي وَإِيَّاكُمْ فِي جَنَّةِ عَدْنٍ الَّتِي أَعَدَّهَا لَكُمْ وَلِأَوْلِيَايَكُمْ، إِنَّهُ خَيْرُ الْغَافِرِينَ، وَارْحَمُ الرَّاحِمِينَ، اللَّهُمَّ أبلغ سَيِّدِي وَمَوْلَايَ تَحِيَّةً كَثِيرَةً وَسَلَامًا، وَارْزُدْ عَلَيْنَا مِنْهُ السَّلَامَ، إِنَّكَ جَوَادُ كَرِيمٌ، وَصَلِّ عَلَيْهِ كُلَّمَا ذَكَرَ السَّلَامَ، وَكُلَّمَا لَمْ يُذْكَرْ، يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ. * مؤلف گوید که ما آن زیارت را در اعمال روز عاشورا نقل کردیم و در اواخر باب صلواتی بر حجج طاهره عليهم السلام نقل خواهیم کرد که صلوات مختصری بر امام حسین علیه السلام نیز در آن مندرج خواهد بود و خواندن آن را نیز ترک مکن**

پانزدهم

از جمله اعمال این روزه منوره دعای مظلوم است بر ظالم یعنی سزاوار است از برای کسی که از ظلم ظالمی مضطر شده باشد این دعا را در آن حرم منور بخواند و دعا چنان است که شیخ الطائفه رحمه الله در مصباح متهجد در اعمال جمعه ذکر نموده فرموده مستحب است دعای مظلوم را نزد قبر ابی عبدالله الحسین علیه السلام بخوانند و آن دعا این است: **اللَّهُمَّ إِنِّي أَعْتَرُ بِدِينِكَ وَأَكْرَمُ بِهِدَايَتِكَ، وَفَلَانٌ يُدْلِنِي بِشَرِّهِ، وَيُهَيِّنُنِي بِإِدْبَتِهِ، وَيُعِينُنِي بِوَلَاءِ أَوْلِيَايَكَ، وَيَبْهَتُنِي بِدَعْوَاهُ، وَقَدْ جِئْتُ إِلَى مَوْضِعِ الدُّعَاءِ، وَضَمَانِكَ الْأَجَابِيَّةِ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَأَعِدْنِي عَلَيْهِ السَّاعَةَ السَّاعَةَ. * پس خود را بر قبر بیندازد و بگوید: مَوْلَايَ إِمَامِي مَظْلُومٌ، اسْتَعْدَى عَلَى ظَالِمِهِ النَّصْرَ النَّصْرَ أَنْقِذْ مَكْرُرَ كَنْدِ النَّصْرِ رَا تَا نَفْسٍ مَنْقُطِ شُود**

شانزدهم

از جمله اعمال در آن حرم دعائی است که ابن فهد رحمه الله در عُدَّة الدَّاعِي از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده که فرمودند

هر که از برای او حاجتی باشد بسوی خداوند عزوجل پس بایستد در نزد سر امام حسین علیه السلام و بگوید: یا ابا عبد الله، اَشْهَدُ اَنَّكَ تَشْهَدُ مَقَامِي وَتَسْمَعُ كَلَامِي وَاَنَّكَ حَيٌّ عِنْدَ رَبِّكَ تُرْزَقُ، فَاسْئَلُ رَبِّكَ وَرَبِّي فِي قَضَاءِ حَوَائِجِي بَدْرَسْتِي که حاجت او برآورده می‌شود انشاءالله تعالی

هفدهم

از جمله اعمال دو رکعت نماز است در آن حرم مطهر نزد سر مقدس با سوره الرحمن و سوره تبارک سید بن طاوس روایت کرده که هر که این نماز را بخواند خداوند منان می‌نویسد برای او بیست و پنج حجه مقبوله مبروره که با رسول خداصلی الله علیه وآله به عمل آورده باشد

هیجدهم

از جمله اعمال در آن قبه سامیه استخاره است و کیفیت آن چنان است که علامه مجلسی رحمه الله نقل نموده و اصل روایت از کتاب قرب الأسناد حمیری است فرموده به سند صحیح از حضرت صادق علیه السلام منقول است که هر بنده‌ای که در امری از امور صد مرتبه طلب خیر از خداوند عالمیان بکند که بایستد نزد سیر حضرت امام حسین علیه السلام «وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ سُبْحَانَ اللَّهِ» بگوید و خدا را به بزرگواری یاد کند و حمد و ثنای خدا بگوید چنانچه سزاوار او است و صد مرتبه طلب خیر از خدا بکند البته حق تعالی آنچه خیر او است در آن امر به او می‌نماید و پیش او می‌آورد و موافق روایات دیگر طلب خیر به این نحو می‌کند که صد مرتبه می‌گوید اَسْتَخِيرُ اللَّهَ بِرَحْمَتِهِ خَيْرَةً فِي عَافِيَةٍ

نوزدهم

شیخ اجل کامل ابوالقاسم جعفر بن قولویه قمی رحمه الله روایت کرده از حضرت صادق علیه السلام که فرمود هرگاه زیارت کردید حضرت ابو عبدالله علیه السلام را ملازمت کنید سکوت را مگر از خیر و بدرستی که ملائکه شب و روز از حفظه حاضر می‌شوند نزد ملائکه که در حائرنند و مصافحه می‌کنند با ایشان ملائکه که در حائرنند جواب نمی‌دهند ایشان را از شدت گریستن و پیوسته مشغول گریه و زاری هستند مگر در وقت زوال شمس و وقت طلوع فجر که در این دو وقت ساکت می‌شوند پس ملائکه حفظه منتظر می‌شوند تا ظهر شود و تا فجر ظاهر شود که در این دو وقت با ایشان تکلم می‌نمایند و ایشان سؤال می‌نمایند از چیزهایی از امر آسمان و اما مابین این دو وقت ملائکه حائر نطق نمی‌کنند و از دعا و گریستن آرام نمی‌گیرند و نیز از آن حضرت روایت کرده که حق تعالی چهار هزار ملک را موکل کرده است به قبر امام حسین علیه السلام ژولیده مو و گردآلود به هیأت اصحاب مصیبت می‌گیرند بر آن حضرت از طلوع صبح تا ظهر و چون ظهر می‌شود چهار هزار ملک فرود می‌آیند و آن چهار هزار ملک بالا می‌روند پس پیوسته گریه می‌کنند تا طلوع صبح و احادیث به این مضمون بسیار است و از این روایات ظاهر می‌شود که گریستن بر آن حضرت در آن حرم مطهر محبوب بلکه شایسته است که شمرده شود از اعمال آن بقعه مبارکه که بیت الاحزان شیعیان است گریستن و مرثیه خواندن برای آن حضرت و از حدیثی که مروی از صفوان از حضرت صادق علیه السلام است مستفاد می‌شود که تضرع ملائکه در درگاه خدا در لعنت کردن بر قاتلان امیرالمؤمنین و بر قاتلان امام حسین علیهما السلام و نوحه کردن جتیان بر ایشان و گریه کردن ملائکه که در دور ضریح امام حسین علیه السلام اند و بسیاری اندوه ایشان به نحوی است که اگر کسی آنها را بشنود خوردن و آشامیدن و خواب کردن بر او گوارا نخواهد بود و در حدیث عبدالله بن حماد بصری است که حضرت صادق علیه السلام به او فرمود به من خبر رسیده که گروهی می‌آیند نزد قبر حسین علیه السلام از اطراف کوفه و مردمانی از غیر ایشان و زنانی

که برای آن حضرت نوحه گری می‌کنند و این در نیمه ماه شعبان است پس بعضی قرائت می‌کنند و بعضی قصه می‌خوانند یعنی کیفیت شهادت و سائر مصائب را ذکر می‌نمایند و پاره‌ای نوحه گری می‌کنند و برخی مرثیه می‌خوانند پس گفتم آری فدایت شوم من مشاهده کرده‌ام پاره‌ای از آنچه بیان فرمودی پس فرمود حمد خداوندی را که قرارداد در میان مردم کسانی را که به نزد ما می‌آیند و ما را مدح می‌کنند و مرثیه می‌خوانند برای ما و قرارداد دشمن ما را کسانی که طعنه می‌زنند بر ایشان از خویشان ما یا از غیر ایشان و تهدید می‌نمایند ایشان را و زشت می‌شمارند کارهای ایشان را و در صدر همین حدیث است که هر که به زیارت او می‌رود بر او می‌گرید و هر که به زیارت او نمی‌رود بر مصیبت او اندوهناک می‌باشد و دلش می‌سوزد هر که او را به یاد می‌آورد و ترخم می‌کند هر که نظر می‌کند بسوی قبر پسرش در پایین پای او افتاده در بیابانی که خویشی و دوستی نزد او نیست و حق او را غصب کردند و جمع شدند جمعی از کافران و مرتدان از دین و یاوری یکدیگر کردند تا او را کشتند و در بیابان دفن نکرده انداختند و منع کردند از آب فراتی را که سگان می‌خوردند و ضایع کردند حق رسول خدا صلی الله علیه و آله را و وصیتی را که در حق او و اهلبیتش کرده بود و نیز ابن قولویه روایت کرده از حارث اعور که امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود پدر و مادرم فدای حسین شهید در پشت کوفه به خدا قسم گویا می‌بینم جانوران دشتی را از هر نوعی که گردنها را کشیده‌اند بر قبر او و بر او گریه می‌کنند شب را تا صبح «فَإِذَا كَانَ كَذَلِكَ فَأَيَّاكُمْ وَالْجَفَاءَ» و اخبار در این باب بسیار است

بیستم

سید بن طاوس رحمه الله فرموده که مستحب است آدمی را که هر وقت از زیارت آن حضرت فارغ شود و خواهد که از روضه مقدسه بیرون رود خود را به ضریح بچسباند و بپوسد و بگوید: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَوْلَايَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا صَفْوَةَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا خَالِصَةَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا قَتِيلَ الظَّمَاءِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا غَرِيبَ الْغُرَبَاءِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ سَلَامٌ مُودِعٌ لَا سَنَمٌ وَلَا قَالٍ، فَإِنْ أَمَضَ فَلَا عَنْ مَلَالِهِ، وَأَنْ أَقَمَ فَلَا عَنْ سُوءِ ظَنِّ بِمَا وَعَدَ اللَّهُ الصَّابِرِينَ، لَا جَعَلَهُ اللَّهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنِّي لِزِيَارَتِكَ، وَرَزَقَنِي اللَّهُ الْعُودَ إِلَى مَشْهَدِكَ، وَالْمَقَامَ بِفِنَائِكَ، وَالْقِيَامَ فِي حَرَمِكَ، وَإِيَّاهُ أَسْتَلُّ أَنْ يُسْعِدَنِي بِكُمْ، وَيَجْعَلَنِي مَعَكُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ.

کیفیت زیارت

کیفیت

در کیفیت زیارت حضرت سید الشهداء علیه السلام و زیارت حضرت عباس قَدَسَ اللَّهُ رُوحَهُ است بدان که زیارات منقوله برای جناب امام حسین علیه السلام بر دو قسم است یکی مطلقه که مُقَيَّدٌ به وقتی نیست و دیگری مَخْصُوصَه که عَكْسِ آنست و بیاید ذکر این زیارات در ضمن سه مطلب

زیارات مُطْلَقَه

مقصد اول در زیارات مُطْلَقَه حضرت امام حسین علیه السلام است و آنها بسیار است و ما در اینجا به ذکر چند زیارت از آنها اکتفا می‌کنیم.

زیارت اول

شیخ کلینی در کافی به سند خود روایت کرده از حسین بن ثُوَيْرٍ که گفت من و یونس بن ظَبْيَانٍ و مَفْضَلُ بن عمرو ابوسلمه سَزَاج

شد پس اگر خواستی برگردی برگرد مؤلف گوید که شیخ طوسی در تهذیب و صدوق در کتاب مَنْ لَا يُحْضِرُهُ الْفَقِيهَ نِزَايِنِ زِيَارَتِ رَا نَقْل فرموده‌اند و شیخ صدوق فرموده که من در کتاب مزار و مقتل انواعی از زیارات نقل کردم و برای این کتاب این زیارت را اختیار کردم زیرا که آن به اعتبار روایت اصحّ زیارت است نزد من و همین زیارت شریف ما را کافی و وافست انتهی.

زیارت دوم

شیخ کلینی روایت کرده از امام علی نقی علیه السلام که فرمود می‌گوئی نزد حسین علیه السلام: اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا اَبَا عَبْدِ اللَّهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا حُجَّجَةَ اللَّهِ فِي اَرْضِهِ، وَشَاهِدَهُ عَلَى خَلْقِهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بَنَ عَلِيٍّ الْمُرْتَضَى اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بَنَ فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ، اَشْهَدُ اَنَّكَ قَدْ اَقَمْتَ الصَّلَاةَ، وَآتَيْتَ الزَّكَاةَ، وَآمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ، وَنَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ، وَجَاهَدْتَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ حَتَّى اَتَاكَ الْيَقِينُ، فَصَلِّ لِي اللَّهُ عَلَیْكَ حَيًّا وَمَيِّتًا. پس گونه راست رو را بر قبر بگذار و بگو: اَشْهَدُ اَنَّكَ عَلَی بَيْنِهِ مِنْ رَبِّكَ، جِئْتُ مُقَرًّا بِالذُّنُوبِ، لِتَشْفَعَ لِي عِنْدَ رَبِّكَ يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ. پس یاد کن ائمه‌علیهم السلام را به نامهای ایشان یک یک و بگو اَشْهَدُ اَنَّكُمْ حُجَّجُ اللَّهِ * پس بگو: اَكْتُبْ لِي عِنْدَكَ مِثَاقًا وَعَهْدًا، اِنِّي اَتَيْتُكَ مُجَدِّدًا الْمِثَاقَ، فَاشْهَدْ لِي عِنْدَ رَبِّكَ اِنَّكَ اَنْتَ الشَّاهِدُ.

زیارت سیم

زیارت مختصری است که سید بن طاوس در مزار نقل کرده و در آن فضل بسیار است فرموده به حذف اسناد از جابر جعفی از حضرت صادق علیه السلام منقول است که فرمود به جابر چه مقدار مسافت است بین شما و بین قبر حسین علیه السلام گفت گفتم یک روز و بعض روز فرمود زیارت می‌کنی آن حضرت را گفتم بلی فرمود آیا خوشنود نکنم تو را آیا بشارت ندهم تو را به ثواب ایشان گفتم بلی فدایت شوم فرمود به درستی که مردی از شما که مهتیا می‌شود برای زیارت او مژده دهند اهل آسمانها یکدیگر را و چون بیرون رود از منزلش سواره یا پیاده موکل گرداند حق تعالی به او هزار ملک از ملائکه که صلوات بفرستند بر او تا برسد به قبر امام حسین علیه السلام پس حضرت صادق علیه السلام فرمود چون آمدی به سوی قبر حسین علیه السلام بایست بر در روضه و بگو این کلمات را که از برای تو خواهد بود مقابل هر کلمه از آن بهره‌ای از رحمت الهی گفت گفتم کدامست آن کلمات فدایت شوم فرمود می‌گوئی: اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا وَارِثَ اَدَمَ صَیْفُوهُ، اللَّهُ اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا وَارِثَ نُوحَ نَبِيِّ اللَّهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا وَارِثَ اِبْرَاهِيمَ خَلِيلِ اللَّهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا وَارِثَ مُوسَى كَلِيمِ اللَّهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا وَارِثَ عِيسَى رُوحِ اللَّهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا وَارِثَ مُحَمَّدٍ سَيِّدِ رُسُلِ اللَّهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا وَارِثَ عَلِيٍّ اميرِ الْمُؤْمِنِينَ وَخَيْرِ الْوَصِيِّينَ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا وَارِثَ الْحَسَنِ الرَّضِيِّ، الطَّاهِرِ الرَّاضِي الْمَرْضِيِّ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ الْأَكْبَرُ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ أَيُّهَا الْوَصِيُّ الْأَبْرُ التَّقِيُّ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ وَعَلَى الْأَرْوَاحِ الَّتِي حَلَّتْ بِفِتْنَتِكَ، وَأَنَاخَتْ بِرَحْلِكَ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ وَعَلَى الْمَلَائِكَةِ الْحَافِينَ بِحَبْلِكَ، اَشْهَدُ اَنَّكَ قَدْ اَقَمْتَ الصَّلَاةَ، وَآتَيْتَ الزَّكَاةَ، وَآمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ، وَنَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ، وَجَاهَدْتَ الْمُلْحِدِينَ، وَعَبَدْتَ اللَّهَ حَتَّى اَتَيْتَ الْيَقِينَ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ. * پس می‌روی بسوی قبر مطهر و از برای تو خواهد بود به هر قدمی که برداری و بگذاری ثواب کسی که در راه خدا کشته شده و در خون خود می‌غلطد پس چون رسیدی نزد قبر و ایستادی دست خود را بر قبر بمال و بگو «اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا حُجَّجَةَ اللَّهِ فِي اَرْضِهِ» پس برو بسوی نماز و از برای تو است به هر رکعتی که بجا آوری نزد آن حضرت مثل ثواب کسی که هزار حج و هزار عمره به جا آورده باشد و هزار بنده آزاد کرده باشد و مثل کسی که هزار موقف با پیغمبر مرسلی ایستاده باشد الخیر و گذشت این روایت به اختلاف کمی در آداب زیارت امام حسین علیه السلام به روایت مُفَضَّلُ بْنُ عُمَرَ.

زیارت چهارم

از معاویه بن عمار منقول است که به خدمت حضرت صادق علیه السلام عرض کرد که چون به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام بروم چه چیز بگویم فرمود که بگو: اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا اَبَا عَبْدِ اللّٰهِ، صَمِّی اللّٰهُ عَلَیْكَ يَا اَبَا عَبْدِ اللّٰهِ، رَحِمَكَ اللّٰهُ يَا اَبَا عَبْدِ اللّٰهِ، لَعَنَ اللّٰهُ مَنْ قَتَلَكَ، وَلَعَنَ اللّٰهُ مَنْ شَرِكَ فِي دَمِكَ، وَلَعَنَ اللّٰهُ مَنْ بَلَغَهُ ذَلِکَ فَرَضِی بِهِ، اَنَا اِلَى اللّٰهِ مِنْ ذَلِکَ بَرِیءٌ

زیارت پنجم

به سند معتبر منقول است که حضرت امام موسی علیه السلام فرمود به ابراهیم بن ابی البلاد که چون به زیارت امام حسین علیه السلام می‌روی چه می‌گویی گفت می‌گویم: اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا اَبَا عَبْدِ اللّٰهِ اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بَنَ رَسُوْلِ اللّٰهِ، اَشْهَدُ اَنَّكَ قَدْ اَقَمْتَ الصَّلٰوةَ، وَآتَيْتَ الزَّكَاةَ، وَآمَرْتَ بِالْمَعْرُوْفِ، وَنَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ، وَدَعَوْتَ اِلَى سَبِيْلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمِیَّةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسِنِیَّةِ، وَآشْهَدُ اَنَّ الدِّیْنَ سَفَكُوْا دَمَكَ، وَاسْتَحْلَوْا حُرْمَتَكَ مَلْعُوْنُوْنَ مُعَذَّبُوْنَ عَلٰی لِسَانِ دَاوُدَ وَعِیْسٰی بْنِ مَرْیَمَ، ذَلِکَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوْا یَعْتَدُوْنَ

زیارت ششم

از حضرت امام جعفر صادق علیه السلام مروی است که به عمار ساباطی فرمود که چون برسی به قبر امام حسین علیه السلام بگو: اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بَنَ رَسُوْلِ اللّٰهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بَنَ اَمِیْرِ الْمُؤْمِنِیْنَ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا اَبَا عَبْدِ اللّٰهِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا سَیِّدَ شَبَابِ اَهْلِ الْجَنَّةِ، وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَکَاتُهُ، [اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ یَا مَنْ رِضَاةٍ مِنْ رِضٰی الرَّحْمٰنِ، وَسَخَطُهُ مِنْ سَخَطِ الرَّحْمٰنِ، اَلسَّلَامُ عَلَیْكَ یَا اَمِیْنَ اللّٰهِ، وَحُجَّةَ اللّٰهِ، وَبَابَ اللّٰهِ، وَالدَّلِیْلَ عَلٰی اللّٰهِ، وَالدَّاعِیَ اِلٰی اللّٰهِ، اَشْهَدُ اَنَّكَ قَدْ حَلَلْتَ حَلَالَ اللّٰهِ، وَحَرَمْتَ حَرَامَ اللّٰهِ، وَآقَمْتَ الصَّلٰوةَ، وَآتَيْتَ الزَّكَاةَ، وَآمَرْتَ بِالْمَعْرُوْفِ، وَنَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ، وَدَعَوْتَ اِلَى سَبِيْلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمِیَّةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسِنِیَّةِ، وَآشْهَدُ اَنَّكَ وَمَنْ قُتِلَ مَعَكَ شُهِدَآءٌ، اَحْیَاءٌ عِنْدَ رَبِّكُمْ تُرْزَقُوْنَ، وَآشْهَدُ اَنَّ قَاتِلَكَ فِی النَّارِ، اَدِیْنُ اللّٰهُ بِالْثَبْرَانِیَّةِ مِمَّنْ قَتَلَكَ، وَمِمَّنْ قَاتَلَكَ وَشَايَعَ عَلَیْكَ، وَمِمَّنْ جَمَعَ عَلَیْكَ، وَمِمَّنْ سَمِعَ صَوْتَكَ وَلَمْ یُعِنِكَ، یَا لَیْتَنی كُنْتُ مَعَكُمْ فَاَفُوْرَ فَوْزًا عَظِیْمًا. مَوْلَفٌ گوید که این سه زیارت از مزار ابن قولویه منقولست.

زیارت هفتم

شیخ در مصباح روایت کرده از صفوان جمال که گفت رخصت طلبیدم از حضرت صادق علیه السلام برای زیارت مولایمان حسین علیه السلام و استدعا کردم که ذکر کند برای من دستورالعملی در زیارت آن حضرت که به آن نحو رفتار بکنم فرمود ای صفوان روزه بدار سه روز پیش از حرکت خود و غسل کن در روز سیم پس جمع کن اهل و عیال خود را به نزد خود و بگو «اللَّهُمَّ اِنِّیْ اَسْتَوْدِعُكَ الدُّعَاءَ» پس دعائی تعلیم او فرموده که بگوید در وقتی که به فرات برسد آنگاه فرموده پس غسل کن از فرات به درستی که پدرم خبر داد مرا از پدرانش علیهم السلام که رسول خداصلی الله علیه وآله فرمود همانا این پسر من حسین کشته خواهد شد بعد از من در کنار فرات پس هر که زیارت کند او را و غسل کند از فرات بریزد از او گناهان او مانند روزی که مادر او را متولد کرده پس هرگاه غسل کنی در اثناء غسل بگو: بِسْمِ اللّٰهِ وَبِاللّٰهِ، اَللّٰهُمَّ اجْعَلْهُ نُورًا وَطَهْرًا وَحِزًّا، وَشِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَسِقِّمِ وَاْفِیْهِ وَعَاہِرِیْ، اَللّٰهُمَّ طَهِّرْ بِهٖ قَلْبِیْ وَاشْرَحْ بِهٖ صَدْرِیْ وَسَهِّلْ لِیْ بِهٖ اَمْرِیْ وَچون از غسل فارغ شوی بیوش دو جامه طاهر و دو رکعت نماز کن در بیرون مشرعه که آن همان مکانی است که حق تعالی در شأن او فرموده و در زمین قطعه‌ها است نزدیک به یکدیگر و بوستانها است از انگورها و کشتزار است و خرماستانها است دو تا از یک بیخ رسته و غیر دو تا از یک بیخ رسته آب خورده می‌شوند به یک آب و زیادتی می‌دهیم بعضی از آنها را بر بعضی در میوه، پس چون از نماز فارغ شوی روانه شو به جانب حائر به حال آرامی و وقار و کوتاه بردار گامهای خود را پس بدرستی که خداوند تعالی می‌نویسد از برای تو به هر گامی که برمی‌داری حج و عمره و راه برو با دل خاشع و دیده گریان و بسیار کن ذکر اَللّٰهُ اَكْبَرُ و لا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ و ثنا بر خدا و صلوات بر رسول خداصلی الله علیه وآله و صلوات بر

المُظْلَمِمْ، لَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً قَتَلَتْكَ، وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً ظَلَمَتْكَ وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً سَمِعَتْ بِذَلِكَ فَرَضَتْ بِهِ. پس بیفکن خود را بر قبرش و بپوش آنرا و بگو: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ وَابْنَ وَوَلِيِّهِ، لَقَدْ عَظُمَتِ الْمُصِيبَةُ، وَجَلَّتِ الرَّزِيَةُ بِكَ عَلَيْنَا، وَعَلَى جَمِيعِ الْمُسْلِمِينَ، فَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً قَتَلَتْكَ، وَأَبْرَأُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّيْتِ مِنْهُمْ. پس بیرون بیا از دری که پایین پای علی بن الحسین علیهما السلام است و متوجه شو بسوی شهداء و بگو: السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَوْلِيَاءَ اللَّهِ وَآحِبَّائِهِ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَصْفِيَاءَ اللَّهِ وَأَوْدَادَهُ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَنْصَارَ دِينِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَنْصَارَ رَسُولِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَنْصَارَ الْمُؤْمِنِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَنْصَارَ فَاطِمَةَ سَيِّدَةِ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَنْصَارَ أَبِي مُحَمَّدٍ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ، الْوَلِيِّ النَّاصِحِ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَنْصَارَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ، يَا أَبِي أَنْتُمْ وَأُمِّي طِبْتُمْ، وَطَابَتِ الْأَرْضُ [أَنْتُمْ الَّتِي فِيهَا دُفِنْتُمْ، وَفُرْتُمْ فَوْزًا عَظِيمًا، فَيَا لَيْتَنِي كُنْتُ مَعَكُمْ، فَافُوزَ مَعَكُمْ، *]

دعای بالا سر

پس برگرد به بالا سر حضرت امام حسین علیه السلام و دعا بسیار کن از برای خود و از برای اهل و اولاد و پدر و مادر و برادران خود زیرا که در آن روضه مطهره ردّ نمی شود دعاء دعاکننده و نه سؤال سؤال کننده مؤلف گوید این زیارت معروف به زیارت وارث است و مأخذش کتاب مصباح المتهدّج شیخ طوسی است که از کتب بسیار معتبره معروفه نزد علماء است و من این زیارت را بلاواسطه از همان کتاب شریف نقل کردم آخر زیارت شهداء همین بود که ذکر شد فَيَا لَيْتَنِي كُنْتُ مَعَكُمْ فَافُوزَ مَعَكُمْ پس این زیادتیها که بعضی بعد از این ذکر کرده اند «فِي الْجَنَانِ مَعَ النَّبِيِّينَ وَالصَّادِقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسَنَ أَوْلِيكَ رَفِيقًا لِلنَّبِيِّ عَلَيْهِ السَّلَامُ عَلَى مَنْ كَانَ فِي الْحَائِرِ مِنْكُمْ وَعَلَى مَنْ لَمْ يَكُنْ فِي الْحَائِرِ مَعَكُمْ الْخ» تمامی اینها زیادی و فضولی است شیخ ما در کتاب لؤلؤ مرجان فرموده این کلمات که متضمّن چند دروغ واضح است علاوه بر جسارت ارتکاب بر بدعت و جسارت افزودن بر فرموده امام علیه السلام چنان شایع و متعارف شده که البتّه چند هزار مرتبه در شب و روز در حضور مرقد منور ابی عبدالله الحسین علیه السلام و محضر ملائکه مقربین و مطاف انبیاء و مرسلین علیهم السلام به آواز بلند خوانده می شود و احدی بر ایشان ایراد نمی کند و از گفتن این دروغ و ارتکاب این معصیت نهی نمی نمایند و کم کم این کلمات در مجموعه هایی که در زیارات و ادعیه احمقان از عوام جمع می کنند و گاهی اسمی برای آن می گذارند جمع شده و چاپ رسیده و منتشر گشته و از مجموعه این احمق به مجموعه آن احمق نقل گردیده و کار بجایی رسیده که بر بعضی طلبه مشتبه شده روزی طلبه ای را دیدم که آن دروغهای قبیحه را برای شهدا می خواند دست بر کتفش گذاشتم ملتفت من شد گفتم از اهل علم قبیح نیست چنین اکاذیب در چنین محضری گفت مگر مروی نیست تعجب کردم گفتم نه گفت در کتابی دیدم گفتم در کدام کتاب گفت مفتاح الجنان ساکت شدم چه کسی که در بی اطلاعی کارش به اینجا رسد که جمع کرده بعضی عوام را کتاب شمرد و مستند قرار دهد قابل سخن گفتن نیست پس شیخ مرحوم کلام را در این مقام طول داده و فرموده که به حال خود گذاشتن عوام در امثال این امور جزئیّه و بدعتهای مختصره مثل غسل اویس قرن و اش ابوالدرداء تابع و مخلص حقیقی معاویه و روزه صمت که در روز سخن نگویند و غیر آن که احدی بر مقام نهی بر نیامده سبب تجزّی شده که در هر ماه و سال پیغمبر و امام تازه پیدا می شود و دسته دسته از دین خدا بیرون می روند انتهی کلامه رُفِعَ مقامه این فقیر گوید خوب تأمل کن در فرمایش این عالم جلیل که مطلع است بر مذاق شرع مقدس چگونه این مطلب همی عظیم و عقده بزرگ در دل او گردیده چون می داند مفساد این کار را بر خلاف آنانکه از علوم اهل بیت علیهم السلام محروم و بی بهره ماندند و بدانستن ضیعی از اصطلاحات و الفاظ اکتفا کردند که امثال این مطالب را چیزی ندانند بلکه تصحیح و تصویب نموده و عمل بر وفق آن نمایند لاجرم کار به جایی رسد که کتاب مصباح المتهدّج و اقبال و مهج الدعوات و جمال الأسبوع و مصباح الزائر و بلد الامین و جنّة الواقیة و مفتاح الفلاح و مقباس و ربیع الأسایع و تحفه و زاد المعاد و امثال این کتب متروک و مهجور شود و این مجموعه های احمقانه شایع شود که در دعای مجیر که از دعاهای معتبره مرویه است در هشتاد موضع آن کلمه بَعْفُوكَ زیاد کنند و

کسی انکار نکند و در دعای جوشن که مشتمل بر صد فصل است برای هر فصلی یک خاصیتی وضع کنند و با بودن این همه زیارات مأثوره زیارت مفعجه جعل کنند و با بودن این همه دعاهاى معتبره مرویه با مضامین عالیه و کلمات فصیحه بلیغه دعائی بی ربط در کمال برودت جعل نمایند و نام او را دعاء حُبّی گذارند و از کنگره عرش آن را نازل نمایند و چندان فضیلت برای او وضع نمایند که انسان را متحیر و سراسیمه نماید از جمله آنکه العیاذ باللّٰه جبرئیل به حضرت رسول صلی الله علیه وآله از جانب حق سبحانه و تعالی گفته باشد که هر بنده‌ای که این دعا را با خود دارد او را عذاب نکند اگر چه مستوجب جهنّم باشد و عمر خود را به معصیت گذرانده باشد و مرا در هیچوقت سجده نکرده باشد من آن بنده را ثواب هفتاد هزار پیغمبر بدهم و ثواب هفتاد هزار زاهد و ثواب هفتاد هزار شهید بدهم و ثواب هفتاد هزار نماز گذار بدهم و ثواب هفتاد هزار برهنه که پوشانیده باشد بدهم و ثواب هفتاد هزار گرسنه که سیر کرده باشد بدهم و ثواب به عدد ریگهای بیابانها بدهم و ثواب هفتاد هزار بقعه زمین بدهم و ثواب مهر نبوت رسالت پناه بدهم و ثواب عیسی روح الله و ابراهیم خلیل الله بدهم و ثواب اسماعیل ذبیح الله و موسی کلیم الله و یعقوب نبی الله و آدم صفی الله و جبرئیل و میکائیل و اسرافیل و عزرائیل و فرشتگان بدهم یا محمّد هر که این دعای بزرگوار حُبّی را بخواند یا با خود دارد بیامرز او را و شرم دارم که عذاب کنم الخ و شایسته است که انسان از شنیدن اینها عوض خنده گریه کند کتب ادعیه شیعه که به مرتبه‌ای متقن و محکم بوده که غالب آنها که استنساخ می نمودند خودشان از اهل علم بودند و از روی نسخی که به خط اهل علم و تصحیح شده علماء بوده مقابله و تصحیح می نمودند و اگر اختلافی بود در حاشیه‌اش به آن اشاره می کردند مثلاً در دعای مکارم الأخلاق و بَلِّغِ بایمانی در حاشیه‌اش اشاره می کنند در نسخه ابن اشناس و ابُلِّغِ بایمانی است و در روایت ابن شاذان اللّٰهُمَّ ابْلِغِ ایمانی است یا مثلاً فلان کلمه به خط ابن سکون چنین است و به خط شهید چنین و هکذا کارش به جایی رسیده که منحصر به کتاب مفتاح شده که فی الجمله وصفش را شنیدی و این کتاب مرجع عوام و خواصّ و عرب و عجم گردیده و این نیست جز از بی اعتنائی اهل علم به حدیث و اخبار و رجوع نکردن به کتب علماء و فقهاء اهلبیت اطهار و نهی نمودن از امثال این بدع و اضافات و دَسّ و ضاعین و تحریف جاهلین و جلو نگرفتن از نا اهلان و از تصرفات بی خردان تا کار به جایی رسیده که دعاها موافق سلیقه‌ها تلفیق شده و زیارتها و مفعجه‌ها و صلواتها اختراع شده و مجموعه‌های بسیار از دعاهاى دَسّ شده چاپ شده و بچّه مفتاحها متولّد گشته و کم کم سرایت کرده به سایر کتب رسیده و شایع و رواج گشته مثلاً کتاب منتهی الآمال این احقر را تازه طبع کردند بعضی از کتّاب آن به سلیقه خود در آن تصرفاتی نموده از جمله در احوال مالک بن یسر ملعون نوشته از دعای امام حسین علیه السلام هر دو دست او از کار افتاده بود الحمدلّٰه در تابستان مانند دو چوب خشک می گردید الحمدلّٰه و در زمستان خون از آنها می چکید الحمدلّٰه و بر این حال خُسران مأل بود الحمدلّٰه در این دو سطر عبارت چهار لفظ الحمدلّٰه کاتب موافق سلیقه خود جزء کرده و نیز در بعضی جاها بعد از اسم جناب زینب یا امّ کلثوم به سلیقه خود لفظ خانم زیاد کرده که زینب خانم و امّ کلثوم خانم گفته شود که تجلیل از آن مخدّرات شود و حمید بن قحطبه را چون دشمن داشته به واسطه بدی او حمید بن قحبه نوشته و لکن احتیاط کرده قحطبه را نسخه بدل او نوشته و عبّدرَبّه را صلاح دیده عبدالله نوشته شود و زحر بن قیس که بحاء مُهمّله است در هر کجا بوده به جیم نوشته و امّ سیلمه را غلط دانسته تا ممکنش بوده امّ السّلمه کرده الی غیر ذلک و غرضم از ذکر این مطلب در اینجا دو چیز بود یکی آنکه این تصرّفاتى را که این شخص کرده به سلیقه خود این را کمال دانسته و خلافتش را ناقص فرض کرده و حال آنکه همین چیزی که او کمال دانسته باعث نقصان شده پس از اینجا قیاس کنیم که چیزهائی که ما از روی جهل و نادانی در دعاها و زیارات داخل می کنیم یا به سلیقه ناقص خود بعضی تصرّفات می نمایم و آن را کمال فرض می نمایم بدانیم که همان چیزها پیش اهلش سبب نقصان و بی اعتباری آن دعا یا زیارت خواهد بود پس شایسته است که ما بهیچوجه در این باب مداخله نکنیم و هر چه دستورالعمل دادند به همان رفتار نموده و از آن تخطّی نمایم و دیگر غرضم آن بود که معلوم شود هر گاه نسخه‌ای که مولّفش زنده و حاضر و نگهبان او باشد اینطور کنند با او دیگر با سایر نسخ چه خواهند کرد و به کتابهای چاپی دیگر چه اعتماد است مگر

کتابی که از مَصِیَفَات مشهوره علماء معروفین باشد و به نظر ثقه از علماء آن فن رسیده و امضاء فرموده باشد روایت شده در حال ثقه جلیل فقیه مقدّم در اصحاب ائمه‌علیهم السلام یونس بن عبدالرحمن که کتابی در اعمال شبانه روز نوشته بود جناب ابوهاشم جعفری آن کتاب را به نظر مبارک حضرت عسکری علیه السلام رسانید حضرت تمام آن را مطالعه و تصفّح فرمود پس از آن فرمود «هذا دینی و دینُ آبائی کُلُّهُ وَ هُوَ الْحَقُّ کُلُّهُ» همه این دین من و دین پدران من است و تمامش حق است ملاحظه کن که ابوهاشم جعفری با آنکه بر کثرت علم و فقاہت و جلال و دیانت جناب یونس مطلع بوده است به همین اکتفا نکرده در عمل کردن از روی کتاب او تا آنکه آن را به نظر مبارک امام خود رسانیده و نیز روایت شده از بورق شنجان‌ی هراتی که مردی معروف به صدق و صلاح و ورع بوده که در سامره خدمت امام حسن عسکری علیه السلام رسید و کتاب یوم و لیلہ شیخ جلیل‌القدر فضل بن شاذان نیشابوری را به آن حضرت داد و گفت فدایت شوم می‌خواهم در این کتاب نظر فرمائی و ورق ورق آن را ملاحظه نمائی حضرت فرمود «هذا صحیحٌ یَبْغَى أَنْ تَعْمَلَ بِهِ» این کتاب صحیح است و شایسته است که به آن عمل نمائی الی غیر ذلک و این احقر با اینکه می‌دانستم مذاق مردم این زمان و عدم اهتمام ایشان را در امثال این امور برای اتمام حجت سعی و کوشش بسیار کردم که دعاها و زیارات منقولہ در این کتاب حتی الامکان از نسخه‌های اصل نقل شود و بر نسخ متعدّدہ عرضه شود و به قدری که از عهده برآیم تصحیح آن نمایم تا عامل به آن از روی اطمینان عمل نماید انشاءالله به شرط آنکه کاتبین و ناسخین تصرّف در آن نمایند و خواننده‌ها اختراع و سلیقه‌های خود را کنار گذارند شیخ کلینی رضی‌الله عنه از عبدالرحیم قصیر نقل کرده که خدمت حضرت صادق علیه السلام رسید و عرض کرد فدایت شوم من از پیش خود دعائی اختراع کرده‌ام حضرت فرمود بگذار مرا از اختراع خود یعنی آن را کنار گذار و برای من نقل مکن و نگذاشت که آن دعاء جمع کرده خود را نقل کند خود حضرت برای او دستورالعملی لطف فرمود و شیخ صدوق عَطَّرَ اللّٰهُ مَرْقَدَهُ روایت کرده از عبدالله بن سنان که گفت حضرت صادق علیه السلام فرمود که زود است می‌رسد به شما شبهه‌ای پس می‌مانید بدون نشانه و راهنما و پیشوای هدایت کننده و نجات نمی‌یابد در آن شبهه مگر کسی که بخواند دعای غریق را گفتم چگونه است دعای غریق فرمود می‌گوئی «یا اللّٰه یا رَحْمَنُ یا رَحِیْمُ یا مُقَلِّبَ الْقُلُوبِ ثَبِّتْ قَلْبِی عَلٰی دِیْنِکَ» پس گفتم «یا مُقَلِّبَ الْقُلُوبِ وَالْاَبْصَارِ ثَبِّتْ قَلْبِی عَلٰی دِیْنِکَ» حضرت فرمود بدرستی که خداوند عزّ و جلّ مُقَلِّبِ است قلوب و ابصار را لکن بگو چنانکه من می‌گویم «یا مُقَلِّبَ الْقُلُوبِ ثَبِّتْ قَلْبِی عَلٰی دِیْنِکَ» کافست تأمل در این دو حدیث شریف برای تبه کسانی که در دعاها به سلیقه خود بعضی کلمات زیاد می‌کنند و پاره‌ای تصرّفات می‌نمایند واللّٰه العاصِمُ.

زیارت حضرت عباس

مطلب دویم در زیارت حضرت عباس بن علی بن ابیطالب علیه السلام است شیخ اجل جعفر بن قولویه قمی به سند معتبر از ابوحمزه ثمالی روایت کرده که حضرت امام جعفر صادق علیه السلام فرمود که چون اراده نمائی که زیارت کنی قبر عباس بن علی علیه السلام را و آن بر کنار فرات محاذی حایر است می‌ایستی بر در روضه و می‌گوئی: سَیِّئًا لِلّٰهِ وَ سَیِّئًا لِلْمَلَائِکَهِ الْمُقَرَّبِیْنَ، وَ اَنْبِیَآئِهِ الْمُرْسَلِیْنَ، وَ عِبَادِهِ الصّٰلِحِیْنَ، وَ جَمِیْعِ الشُّهَدَآءِ وَ الصّٰدِیْقِیْنَ، وَ الزّٰکِیَّاتِ الطَّیِّبَاتِ، فِیْمَا تَعْتَدِی وَ تَرُوْحُ، عَلَیْکَ یا بَنَ اَمِیْرِ الْمُؤْمِنِیْنَ، اَشْهَدُ لَکَ بِالتَّسْلِیْمِ وَ التَّصَدِیْقِ، وَ الْوَفَآءِ وَ النَّصِیْحَةِ، لِخَلِیْفِ النَّبِیِّ صَلَّى اللّٰهُ عَلَیْهِ وَ آٰلِهِ الْمُرْسَلِ، وَ السَّبْطِ الْمُنْتَجَبِ، وَ الدَّلِیْلِ الْعَالِمِ، وَ الْوَصِیِّ الْمُبَلِّغِ وَ الْمَظْلُومِ الْمُهْتَضَمِ، فَجَزَاکَ اللّٰهُ عَن رَسُوْلِهِ، وَ عَن اَمِیْرِ الْمُؤْمِنِیْنَ، وَ عَنِ الْحَسَنِ وَ الْحُسَیْنِ صِلَوَاتُ اللّٰهِ عَلَیْهِمْ، اَفْضَلُ الْجَزَآءِ بِمَا صَبَرْتَ وَ اَحْتَسَبْتَ وَ اَعْنَتَ، فَنِعْمَ عُقْبَى الدّٰرِ، لَعَنَ اللّٰهُ مَن قَتَلَکَ، وَ لَعَنَ اللّٰهُ مَن جَهِلَ حَقَّکَ وَ اسْتَحَفَّ بِحُرْمَتِکَ، وَ لَعَنَ اللّٰهُ مَن حَالَ بَیْنِکَ وَ بَیْنَ مَآءِ الْفِرَاتِ، اَشْهَدُ اَنْکَ قُتِلْتَ مَظْلُومًا، وَ اَنَّ اللّٰهُ مُنْجِزٌ لَّکُمْ مَا وَعَدَکُمْ، جِئْتِکَ یا بَنَ اَمِیْرِ الْمُؤْمِنِیْنَ وَ اِفْدَا لَیْکُمْ، وَ قَلْبِی مَسَلَمٌ لَّکُمْ وَ تَابِعٌ، وَ اَنَا لَکُمْ تَابِعٌ، وَ نَصْرَتِی لَکُمْ مُعَدَّةٌ، حَتّٰی یَحْکُمَ اللّٰهُ وَ هُوَ خَیْرُ الْحَاکِمِیْنَ، فَمَعَّکُمْ مَعَّکُمْ لَامَعَ عَدُوُّکُمْ، اِنّی بِکُمْ وَ بِاِیَابِکُمْ مِنَ الْمُؤْمِنِیْنَ، وَ بِمَنْ خَالَفَکُمْ وَ قَتَلَکُمْ مِنَ الْکَافِرِیْنَ، قَتَلَ اللّٰهُ اُمَّةً قَتَلْتُمْکُمْ بِالْاَیْدِیِّ وَ الْاَلْسِنِ. * پس داخل روضه شو و خود را به ضریح پجسبان و بگو

السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْعَبْدُ الصَّالِحُ، الْمُطِيعُ لِلَّهِ وَلِرَسُولِهِ وَلِأَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، وَالْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَسَلَّمَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ وَمَغْفِرَتُهُ وَرِضْوَانُهُ، وَعَلَى رُوحِكَ وَبَدَنِكَ، أَشْهَدُ وَأُشْهِدُ اللَّهَ أَنَّكَ مَضَيْتَ عَلَى مَا مَضَى بِهِ الْبَدْرِيُّونَ وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، الْمُنَاصِحُونَ لَهُ فِي جِهَادِ أَعْدَائِهِ، الْمُبَالِغُونَ فِي نُصْرَةِ أَوْلِيَائِهِ، الذَّاكِرُونَ عَنْ أَحْبَابِهِ، فَجَزَاكَ اللَّهُ أَفْضَلَ الْجَزَاءِ وَأَكْثَرَ الْجَزَاءِ، وَأَوْفَرَ الْجَزَاءِ، وَأَوْفَى جَزَاءِ أَحَدٍ مِمَّنْ وَفَى بِنَيْتِهِ، وَاسْتَجَابَ لَهُ دَعْوَتُهُ، وَأَطَاعَ وُلاَّهُ أَمْرَهُ، أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ بَالِغْتَ فِي النَّصِيحَةِ، وَأَعْطَيْتَ غَايَةَ الْمَجْهُودِ، فَبَعَثَكَ اللَّهُ فِي الشُّهَدَاءِ، وَجَعَلَ رُوحَكَ مَعَ أَرْوَاحِ السَّعِيدِ، وَأَعْطَاكَ مِنْ جَنَانِهِ أَفْسَحَ حَقِّهَا مَثَرًا، وَأَفْضَلَ لَهَا غُرْفًا، وَرَفَعَ ذِكْرَكَ فِي عِلِّيِّينَ، وَحَشَرَكَ مَعَ النَّبِيِّينَ وَالصَّادِقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ، وَحَسَّنَ أَوْلِيَاكَ رَفِيقًا، أَشْهَدُ أَنَّكَ لَمْ تَهِنْ وَلَمْ تَتَّكَلْ وَأَنَّكَ مَضَيْتَ عَلَى بَصِيرَةٍ مِنْ أَمْرِكَ، مُقْتَدِبًا بِالصَّالِحِينَ، وَمُتَّبِعًا لِلنَّبِيِّينَ، فَجَمَعَ اللَّهُ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ وَبَيْنَ رَسُولِهِ وَأَوْلِيَائِهِ فِي مَنَازِلِ الْمُخْتَبِينَ، فَإِنَّهُ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ. مؤلف گوید که خوب است این زیارت را پشت سر قبر رو به قبله بخوانی چنانکه شیخ در تهذیب فرموده ثم ادخل «فانكَبْ عَلَى الْقَبْرِ وَقُلْ وَأَنْتَ مُسْتَقْبِلُ الْقِبْلَةِ السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْعَبْدُ الصَّالِحُ»

زیارت دیگر

و نیز بدان که زیارت جناب عباس موافق روایت مذکور همین بود که ذکر شد لکن سید بن طاوس و شیخ مفید و دیگران بعد از این فرموده‌اند که پس برو به سمت بالا سر و دو رکعت نماز کن و بعد از آن آنچه خواهی نماز کن و بخوان خدا را بسیار و بگو در عقب نماز: اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَلَا تَدْعُ لِي فِي هَذَا الْمَكَانِ الْمَكْرَمِ وَالْمَشْهَدِ الْمُعْظَمِ ذَنْبًا إِلَّا غَفَرْتَهُ، وَلَا هَمًّا إِلَّا فَرَجْتَهُ، وَلَا مَرَضًا إِلَّا شَفَيْتَهُ، وَلَا عَيْبًا إِلَّا سَتَرْتَهُ وَلَا رِزْقًا إِلَّا بَسَّطْتَهُ، وَلَا خَوْفًا إِلَّا أَمَنْتَهُ، وَلَا شَمَلًا إِلَّا جَمَعْتَهُ، وَلَا غَايِبًا إِلَّا حَفِظْتَهُ وَأَذْنَيْتَهُ، وَلَا حَاجَةً مِنْ حَوَائِجِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، لَكَ فِيهَا رِضْوَانٌ وَلِي فِيهَا صِيْلَاحٌ إِلَّا قَضَيْتَهَا، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. * پس برگرد به سوی ضریح و نزد پاهای او ایست و بگو: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا الْفَضْلِ الْعَبَّاسِ ابْنَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ سَيِّدِ الْوَصِيِّينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ أَوْلِ الْقَوْمِ اسْلَامًا، وَأَقْدَمِهِمْ إِيْمَانًا، وَأَقْوَمِهِمْ بِدِينِ اللَّهِ، وَأَحْوَطِهِمْ عَلَى الْإِسْلَامِ، أَشْهَدُ لَقَدْ نَصَحْتَ لِلَّهِ وَلِرَسُولِهِ وَلِأَخِيكَ، فَنِعْمَ الْأَخُ الْمُؤَاسِي فَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ قَتْلَيْكَ، وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ ظَلْمَيْكَ، وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ اسْتِحْلَاطِ مَنِكَ الْمَحَارِمِ، وَانْتِهَاكَ حُرْمَةَ الْإِسْلَامِ، فَنِعْمَ الصَّابِرُ الْمُجَاهِدُ الْمُحَامِي النَّاصِرُ، وَالْمَأْمُورُ الدَّفَاعُ عَنْ أَخِيهِ، الْمُجِيبُ إِلَى طَاعِيهِ رَبِّهِ، الرَّاغِبُ فِيمَا زَهَّدَ فِيهِ غَيْرُهُ، مِنَ الثَّوَابِ الْجَزِيلِ، وَالنَّشَاءِ الْجَمِيلِ، وَأَلْحَقَكَ اللَّهُ بِدَرَجَةِ آبَائِكَ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ، اللَّهُمَّ إِنِّي تَعَرَّضْتُ لِزِيَارَةِ أَوْلِيَايَكَ، رَغْبَةً فِي ثَوَابِكَ، وَرَجَاءً لِمَغْفِرَتِكَ وَجَزِيلِ إِحْسَانِكَ، فَاسْتَيْدَلْتُكَ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّاهِرِينَ، وَأَنْ تَجْعَلَ رِزْقِي بِهِمْ دَارًا، وَعَيْشِي بِهِمْ قَارًا، وَزِيَارَتِي بِهِمْ مَقْبُولَةً، وَحَيَاتِي بِهِمْ طَيِّبَةً، وَأَدْرَجَنِي إِدْرَاجَ الْمُكْرَمِينَ، وَاجْعَلْنِي مِمَّنْ يَتَّقِلُ مِنْ زِيَارَةِ مَشَاهِدِ أَحْبَابِكَ مُفْلِحًا مُنْجِحًا، قَدْ اسْتَوْجَبَ عُفْرَانَ الدُّنُوبِ، وَسَتَرَ الْعُيُوبِ، وَكَشَفَ الْكُرُوبِ، إِنَّكَ أَهْلُ التَّقْوَى وَأَهْلُ الْمَغْفِرَةِ. *

وداع

و چون خواهی وداع کنی آن حضرت را پس برو به نزد قبر شریف و بگو این را که در روایت ابو حمزه ثمالی است و علماء نیز ذکر کرده‌اند: اسْتَدْعُكَ اللَّهُ وَأَسْتَرْعِيكَ وَأَقْرُءْ عَلَيْكَ السَّلَامَ، آمَنَّا بِاللَّهِ وَبِرَسُولِهِ وَبِكِتَابِهِ وَبِمَا جَاءَ بِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ، اللَّهُمَّ فَانْتَبِهْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ، اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنْ زِيَارَتِي قَبْرِ ابْنِ أَخِي رَسُولِكَ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، وَأَزْرُقْنِي زِيَارَتَهُ أَبَدًا مَا أَبْقَيْتَنِي وَاحْشُرْنِي مَعَهُ وَمَعَ آبَائِهِ فِي الْجَنَانِ، وَعَرَّفْ بَيْنِي وَبَيْنَهُ وَبَيْنَ رَسُولِكَ وَأَوْلِيَايَكَ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَتَوَفَّنِي عَلَى الْإِيْمَانِ بِكَ، وَالتَّصَدِيقِ بِرَسُولِكَ، وَالْوَالِيَةِ لِعَلِيِّ بْنِ أَبِيطَالِبٍ، وَالْأَنَّمَةَ مِنْ وُلْدِهِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ، وَالْبِرَّانَةَ مِنْ عَدُوِّهِمْ، فَإِنِّي قَدْ رَضَيْتُ يَا رَبِّي بِذَلِكَ، وَصَلَّيْتُ اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ. پس دعا کن از برای خود و از برای پدر و مادر و مؤمنین و مسلمین و اختیار کن از دعاها هر دعائی که می‌خواهی مؤلف گوید که روایت شده در خبری از حضرت سید سجاد علیه السلام آنچه حاصلش آن است که فرمودند

خدا رحمت کند عباس را که ایثار کرد بر خود برادر خود را و جان خود را فدای آن حضرت نمود تا آنکه در یاری او دو دستش را قطع کردند و حق تعالی در عوض دو دست او دو بال به او عنایت فرمود که با آن دو بال با فرشتگان در بهشت مانند جعفر بن ابی طالب پرواز می‌کند و از برای عباس علیه السلام در نزد خداوند منزلتی است در روز قیامت که معبُوط جمیع شهداء است و جمیع شهدا را آرزوی مقام او است و نقل شده که حضرت عباس علیه السلام در وقت شهادت سی و چهار ساله بود و آنکه امّ البنین مادر عباس علیه السلام در ماتم او و برادران اعیانی او بیرون مدینه در بقیع می‌شد و در ماتم ایشان چنان ندبه و گریه می‌کرد که هر که از آنجا می‌گذشت گریان می‌گشت گریستن دوستان عجیبی نیست مروان بن الحکم که بزرگتر دشمنی بود خاندان نبوت را چون بر امّ البنین عبور می‌کرد از اثر گریه او گریه می‌کرد و این اشعار از امّ البنین در مرثیه حضرت ابوالفضل علیه السلام و دیگر پسرانش نقل شده: یا مَنْ رَأَى الْعَبَّاسَ كَرَّ عَلَى جَمَاهِيرِ النَّقْدِ * وَوَرَاهُ مِنْ ابْنَاءِ حَيْدَرَ كُلِّ لَيْثٍ ذِي لَبْدٍ * أَنْبَتْ أَنَّ ابْنِي أُصَيْبَ بِرَأْسِهِ مَقْطُوعَ يَدٍ * وَيَلِي عَلَى شِجْلِي أَمَالَ بِرَأْسِهِ ضَرْبُ الْعَمْدِ * لَوْ كَانَ سَيِّفُكَ فِي يَدَيْكَ لَمَا دَنَى مِنْهُ أَحَدٌ * وَلَهَا أَيْضًا * لَا تَدْعُونِي وَيُكِّمُ أُمُّ الْبَنِينَ * تَدْكُرِينِي بِلُيُوثِ الْعَرِينِ كَأَنَّ بَنُونَ لِي أَدْعَى بِهِمْ وَالْيَوْمَ أَصِيبُحْتُ وَلَا - مِنْ بَنِينَ أَرْبَعَةٌ مِثْلُ سُورِ الرَّبِيِّ * قَدْ وَاصِلُوا الْمَوْتَ بِقَطْعِ الْوَتِينِ تَنَزَّاعِ الْخِرْصَانِ أَشْلَانَهُمْ * فَكُلُّهُمْ أَمْسَى صَرِيحاً طَعِينٍ يَا لَيْتَ شِعْرِي أَكَمَا أَخْبَرُوا * بِأَنَّ عَبَّاساً قَطِيعَ الْيَمِينِ

زیارات مخصوصه

مطلب سیم در زیارات مخصوصه حضرت ابی‌عبدالله الحسین علیه السلام است و آن چند زیارت است

اول زیارت اول رجب و نیمه آن و نیمه شعبان

زیارت اول رجب و نیمه آن و نیمه شعبان است از حضرت صادق علیه السلام روایت است که هر که زیارت کند امام حسین علیه السلام را در روز اول ماه رجب البته حق تعالی بیامرزد او را و از ابن ابی نصر منقول است که از حضرت امام رضا علیه السلام سؤال کرد که در کدام وقت بهتر است که زیارت کنیم امام حسین علیه السلام را فرمود که در نصف رجب و نصف شعبان شیخ مفید و سید بن طاوس ذکر کرده‌اند که این زیارت که ذکر می‌شود برای روز اول رجب و نیمه شعبان است و لکن شهید علاوه کرده بر آن شب اول رجب و شب و روز نیمه رجب و روز نیمه شعبان را پس به حسب فرموده ایشان این زیارت برای شش وقت است و کیفیت آن زیارت این است هرگاه خواستی زیارت کنی اباعبدالله الحسین علیه السلام را در این اوقات غسل کن و پاکیزه‌ترین جامه‌های خود را بپوش و بایست بر در قبه مطهره آن حضرت رو به قبله و سلام کن بر جناب رسول خدا صلی الله علیه و آله و بر امیرالمؤمنین و بر حضرت فاطمه و بر امام حسن و امام حسین و بر باقی امامان صلوات الله علیهم اجمعین و بعد از این بیاید در اذن دخول زیارت عرفه کیفیت سلام کردن بر این بزرگواران پس داخل شو و بایست نزد ضریح مقدس و صد مرتبه بگو الله اکبر پس بگو: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ خَاتَمِ النَّبِيِّينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ سَيِّدِ الْوَصِيِّينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ فَاطِمَةَ سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ وَابْنَ وَلِيِّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا صَفِيَّ اللَّهِ وَابْنَ صَفِيِّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ وَابْنَ حُجَّتِهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ وَابْنَ حَبِيبِهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا سَفِيرَ اللَّهِ وَابْنَ سَفِيرِهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا خازِنَ الْكِتَابِ الْمَسْطُورِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وارثَ التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالزَّبُورِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا آمِينَ الرَّحْمَنِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا شَرِيكَ الْقُرْآنِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عَمُودَ الدِّينِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَابَ حِكْمَةِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَابَ حِطَّةِ الَّذِي مَنْ دَخَلَهُ كَانَ مِنَ الْأَمِينِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عَيْبَةَ عِلْمِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَوْضِعَ سِرِّ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ثَارَ اللَّهِ وَابْنَ ثَارِهِ وَالْوَثْرَ الْمُتَوَثَّرَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ وَعَلَى الْأَرْوَاحِ الَّتِي حَلَّتْ بِفِنَائِكَ، وَأَنَاخَتْ بِرَحْلِكَ، يَا بَابِي أَنْتَ وَأُمِّي وَنَفْسِي يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، لَقَدْ عَظَمْتَ الْمُصِيبَةَ وَجَلَّتِ الرَّزِيَّةُ بِكَ عَلَيْنَا وَعَلَى جَمِيعِ أَهْلِ الْأِسْلَامِ، فَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً أَسَّسَتْ أَسَاسَ الظُّلْمِ وَالْجَوْرِ

عَلَيْكُمْ أَهْلِ الْبَيْتِ، وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ دَفَعْتَكُمْ عَنِ مَقَامِكُمْ، وَأَزَلْتَكُمْ عَنْ مَرَاتِبِكُمْ الَّتِي رَتَّبَكُمُ اللَّهُ فِيهَا، بِأَبِي أَنْتَ وَأُمِّي وَنَفْسِي يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، أَشْهَدُ لَقَدْ أَقْشَعَرَّتْ لِدِمَائِكُمْ أَظْلَةُ الْعَرْشِ مَعَ أَظْلَةِ الْخَلَائِقِ، وَبَكَتْكُمْ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ، وَسَيَّكُنَ الْجَنَانُ وَالْبُرِّ وَالْبَحْرُ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ عِدَّةَ مَا فِي عِلْمِ اللَّهِ، لَيْتَكَ دَاعَى اللَّهِ، إِنْ كَانَ لَمْ يُجِبْكَ يَدْنِي عِنْدَ اسْتِغَاثَتِكَ، وَلِسَانِي عِنْدَ اسْتِصَارِكَ، فَقَدْ أَجَابَكَ قَلْبِي وَسَمِعِي وَبَصَرِي سُبْحَانَ رَبَّنَا إِنْ كَانَ وَعَدُ رَبَّنَا لَمَفْعُولًا، أَشْهَدُ أَنَّكَ طَهَّرَ طَاهِرًا مُطَهَّرًا، مِنْ طَهْرٍ طَاهِرٍ مُطَهَّرٍ، طَهَّرْتَ وَطَهَّرْتَ بِكَ الْبِلَادُ، وَطَهَّرْتَ أَرْضَ أَنْتَ بِهَا، وَطَهَّرَ حَرْمُكَ، أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ أَمَرْتَ بِالْقِسْطِ وَالْعَدْلِ وَدَعَوْتَ إِلَيْهِمَا، وَأَنَّكَ صَادِقٌ صَدِيقٌ، صَدَقْتَ فِيمَا دَعَوْتَ إِلَيْهِ، وَأَنَّكَ نَارُ اللَّهِ فِي الْأَرْضِ، وَأَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ بَلَغْتَ عَنِ اللَّهِ، وَعَنْ جَدِّكَ رَسُولِ اللَّهِ، وَعَنْ أَبِيكَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، وَعَنْ أَخِيكَ الْحَسَنِ، وَنَصَحْتَ وَجَاهَدْتَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَعَبَدْتَهُ مُخْلِصًا حَتَّى آتَيْكَ الْيَقِينَ، فَجَزَاكَ اللَّهُ خَيْرَ جَزَاءِ السَّابِقِينَ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ وَسَلَّم تَسْلِيمًا، اَللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَصَلِّ عَلَى الْحُسَيْنِ، الْمَظْلُومِ الشَّهِيدِ الرَّشِيدِ، قَتِيلِ الْعَبْرَاتِ وَأَسِيرِ الْكُرْبَاتِ صَلَوةً نَامِيَةً زَاكِةً مَبَارَكَةً، يَضِيءُ بِهَا أَوْلَهَا وَلَا يَنْقُصُ آخِرُهَا، أَفْضَلَ مَا صَلَّيْتَ عَلَى أَحَدٍ مِنْ أَوْلَادِ أَنْبِيَائِكَ الْمُرْسَلِينَ، يَا إِلَهَ الْعَالَمِينَ. آنگاه قبر مطهر را ببوس و روی راست خود را بر قبر گذار و بعد از آن روی چپ را آنگاه دور قبر بگرد و طواف کن و چهار جانب قبر را ببوس شیخ مفید رحمه الله فرموده آنگاه برو بسوی قبر علی بن الحسین علیه السلام و بایست نزد قبر آن جناب و بگو: السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الصَّدِيقُ الطَّيِّبُ، الزَّكِيُّ الْحَبِيبُ الْمُفَرَّبُ، وَابْنُ رِيحَانِهِ رَسُولِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ مِنْ شَهِيدٍ مُحْتَسِبٍ، وَرَحِمَهُ اللَّهُ وَبَرَكَاتِهِ، مَا أَكْرَمَ مَقَامَكَ، وَأَشْرَفَ مُنْقَلَبَكَ، أَشْهَدُ لَقَدْ شَكَرَ اللَّهُ سَيِّدِيكَ وَأَجَزَلَ ثَوَابِكَ، وَالْحَقَّكَ بِالذُّرُوءِ الْعَالِيَةِ، حَيْثُ الشَّرْفُ كُلُّ الشَّرْفِ، وَفِي الْعَرَفِ [السَّامِيَةِ] كَمَا مَنْ عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ، وَجَعَلَكَ مِنْ أَهْلِ الْبَيْتِ الَّذِينَ أَذْهَبَ اللَّهُ عَنْهُمْ الرَّجْسَ، وَطَهَّرَهُمْ تَطْهِيرًا، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ وَرَحِمَهُ اللَّهُ وَبَرَكَاتِهِ وَرِضْوَانِهِ، فَاشْفَعْ أَيُّهَا السَّيِّدُ الطَّاهِرُ إِلَى رَبِّكَ، فِي حِطِّ الْأَثْقَالِ عَنْ ظَهْرِي وَتَخْفِيفِهَا عَنِّي وَارْحَمْ ذُلِّي وَخُضُوعِي لَكَ، وَ لِلْسَّيِّدِ أَبِيكَ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكُمَا، پس بچسبان خود را بر قبر و بگو: زاد الله في شرفكم في الآخرة، كما شرفكم في الدنيا، وأسعدكم كما أسعد بكم، وأشهد أنكم أغلام الدين، ونجوم العالمين، والسلام عليكم ورحمة الله وبركاته. پس رو کن بسوی شهدا و بگو: السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَنْصَارَ اللَّهِ وَأَنْصَارَ رَسُولِهِ، وَأَنْصَارَ عَلِيِّ بْنِ أَبِيطَالِبٍ وَأَنْصَارَ فَاطِمَةَ، وَأَنْصَارَ الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ وَأَنْصَارَ الْأَسْلَامِ، أَشْهَدُ أَنَّكُمْ لَقَدْ نَصَحْتُمْ لِلَّهِ وَجَاهَدْتُمْ فِي سَبِيلِهِ، فَجَزَاكُمْ اللَّهُ عَنِ الْأَسْلَامِ وَأَهْلِهِ أَفْضَلَ الْجَزَاءِ، فَرْتُمْ وَاللَّهُ فَوْزًا عَظِيمًا، يَا لَيْتَنِي كُنْتُ مَعَكُمْ فَأَفُوزُ فَوْزًا عَظِيمًا، أَشْهَدُ أَنَّكُمْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّكُمْ تُزَفُّونَ، أَشْهَدُ أَنَّكُمْ الشُّهَدَاءُ وَالسُّعْدَاءُ، وَأَنَّكُمْ الْفَائِزُونَ فِي دَرَجَاتِ الْعُلَى وَالسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ.

بعد از آن بازگرد و بیا نزدیک سر مبارک آن حضرت و نماز زیارت بکن و دعا کن برای خود و پدر و مادر خود و برای برادران مؤمن و بدان که سید بن طاوس برای حضرت علی اکبر و شهداء قدس الله ارواحهم زیارتی مشتمل بر اسامی آنها نقل کرده ما به ملاحظه اختصار و شیوع و اشتها آنرا ذکر نمودیم

دویم زیارت نیمه رجب

زیارت نیمه رجب غیر از زیارتی که گذشت و آن زیارتی است که شیخ مفید رحمه الله در مزار نقل کرده که از زیارات مخصوصه نصف رجب است که آنرا غفیله می گویند یعنی نیمه رجب را غفیله می گویند نه زیارت را به سبب غفلت عامه مردم از فضیلت آن پس چون قصد کردی زیارت آن حضرت را در این وقت و آمدی در صحن شریف پس داخل شو یعنی در حرم مطهر و سه مرتبه بگو الله اکبر و بایست در نزد قبر منور و بگو: السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا آلَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا صِفْوَةَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا خَيْرَةَ اللَّهِ مِنْ خَلْقِهِ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا سَادَةَ السَّادَاتِ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا ثُبُوتَ الْعَابَاتِ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا سِفْنَ النَّجَاهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ الْحَسَيْنِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ عِلْمِ الْأَنْبِيَاءِ وَرَحِمَهُ اللَّهُ وَبَرَكَاتِهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ آدَمَ صِفْوَةَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ نُوحٍ نَبِيِّ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ إِسْمَاعِيلَ ذَبِيحِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ مُوسَى كَلِيمِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ عِيسَى رُوحِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ مُحَمَّدٍ حَبِيبِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ مُحَمَّدٍ الْمُصْطَفَى السَّلَامُ عَلَيْكَ

يَا بْنَ عَلِيٍّ الْمُؤْتَضَى السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بْنَ فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بْنَ خَدِيجَةَ الْكُبْرَى السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا شَهِيدُ بَنِ الشَّهِيدِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا قَتِيلُ بَنِ الْقَتِيلِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَلِيُّ اللَّهِ وَابْنُ وَليِّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ وَابْنَ حُجَّتِهِ عَلَى خَلْقِهِ، أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ، وَآتَيْتَ الزَّكَاةَ، وَأَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ، وَنَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ، وَرَزَيْتَ بِوَالِدَيْكَ، وَجَاهَدْتَ عَدُوَّكَ وَأَشْهَدُ أَنَّكَ تَسْمَعُ الْكَلَامَ، وَتَرُدُّ الْجَوَابَ، وَأَنَّكَ حَبِيبُ اللَّهِ وَخَلِيلُهُ وَنَجِيُّهُ، وَصِدِّيقُهُ وَابْنُ صِدِّيقِهِ، يَا مَوْلَايَ وَابْنَ مَوْلَايَ، زُرْتُكَ مُشْتَاقًا فَكُنْ لِي شَفِيعًا إِلَى اللَّهِ، يَا سَيِّدِي وَاسْتَشْفِعْ إِلَى اللَّهِ بِحَدِّكَ سَيِّدِ النَّبِيِّينَ، وَبِأَبِيكَ سَيِّدِ الْوَصِيِّينَ، وَبِأُمِّكَ فَاطِمَةَ سَيِّدَةِ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ، أَلَا لَعَنَ اللَّهُ قَاتِلَيْكَ، وَلَعَنَ اللَّهُ ظَالِمَيْكَ، وَلَعَنَ اللَّهُ سَالِبَيْكَ وَمُبْغِضَيْكَ، مِنَ الْأَوْلِيَيْنِ وَالْآخِرِينَ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّيِّبِينَ الطَّاهِرِينَ. آنگاه قبر مطهر را ببوس و متوجه شو بسوی علی بن الحسین علیهما السلام و آن جناب را زیارت کن و بگو: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَوْلَايَ وَابْنَ مَوْلَايَ، لَعَنَ اللَّهُ قَاتِلَيْكَ، وَلَعَنَ اللَّهُ ظَالِمَيْكَ، إِنِّي أَتَقَرَّبُ إِلَى اللَّهِ بِزِيَارَتِكَ وَبِمَحَبَّتِكَ، وَأَبْرَأُ إِلَى اللَّهِ مِنْ أَعْدَائِكَ، وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَوْلَايَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ. پس برو تا برسی به قبور شهداء رضوان الله عليهم پس بایست و بگو: السَّلَامُ عَلَى الْأَرْوَاحِ الْمُنِيخَةِ بِقَبْرِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا طَاهِرِينَ مِنَ الدَّنَسِ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا مَهْدِيُونَ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَبْرَارَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَعَلَى الْمَلَائِكَةِ الْحَافِينَ بِقُبُورِكُمْ أَجْمَعِينَ، جَمَعَنَا اللَّهُ وَإِيَّاكُمْ فِي مُسْتَقَرِّ رَحْمَتِهِ وَتَحْتِ عَرْشِهِ، إِنَّهُ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ، وَالسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ. بعد از آن برو به حرم عباس بن امیرالمؤمنین علیهما السلام چون برسی به آنجا بایست بر در قبه آن جناب و بگو سلام الله و سلام ملائکته المقربین تا آخر زیارت آن حضرت که پیش از این گذشت.

سیم زیارت نیمه شعبان

زیارت نیمه شعبان است بدان که احادیث بسیار در فضیلت زیارت آن حضرت در نیمه شعبان وارد شده است و بس است در این باب آنکه به چندین سند معتبر از حضرت امام زین العابدین و امام جعفر صادق علیهما السلام وارد شده که هر که خواهد مُصَافِحَه کند با او صد و بیست و چهار هزار پیغمبر پس باید که زیارت کند قبر ابی عبدالله الحسین علیه السلام را در نیمه شعبان بدرستی که [ملائکه و] ارواح پیغمبران رخصت می طلبند و به زیارت آن حضرت می آیند پس خوشا به حال آنکه مُصَافِحَه کند با ایشان و ایشان مُصَافِحَه کنند با او و با ایشانند پنج پیغمبر اولوالعزم نوح و ابراهیم و موسی و عیسی و محمد صلی الله علیه و آله و علیهم اجمعین راوی گفت پرسیدم که به چه سبب ایشان را اولوالعزم می نامند فرمود به جهت آنکه ایشان مبعوث شده اند به مشرق و مغرب و جن و انس و امیای الفاظ زیارت پس دو نحو نقل شده یکی همان زیارت است که برای اول رجب نقل شد دیگر زیارتی است که شیخ کفعمی در کتاب بلد الامین از حضرت صادق علیه السلام نقل کرده و آن زیارت چنین است می ایستی نزد قبر آن حضرت و می گویی: اَلْحَمْدُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْعَبْدُ الصَّالِحُ الرَّكِيُّ، اودِعِكَ شَهَادَةً مِنِّي لَبِكَ تُقَرَّبُنِي إِلَيْكَ فِي يَوْمِ شَفَاعَتِكَ، أَشْهَدُ أَنَّكَ قِتْلَتْ وَلَمْ تَمُتْ، بَلْ بَرَجَاءِ حَيَاتِكَ حَيِّتْ قُلُوبَ شِيعَتِكَ، وَبِضِيَاءِ نُورِكَ اهْتَدَى الطَّالِبُونَ إِلَيْكَ، وَأَشْهَدُ أَنَّكَ نُورُ اللَّهِ الَّذِي لَمْ يُطْفَأْ وَلَا يُطْفَأُ أَبَدًا، وَأَنَّكَ وَجْهَ اللَّهِ الَّذِي لَمْ يَهْلِكْ وَلَا يُهْلِكُ أَبَدًا، وَأَشْهَدُ أَنَّ هَذِهِ التُّرْبَةُ تُزَيِّنُكَ، وَهَذَا الْحَرَمُ حَرَمُكَ، وَهَذَا الْمَصْرِعُ مَصْرِعُ بَدَنِكَ، لَا ذَلِيلَ وَاللَّهِ مُعَزُّكَ، وَلَا مَغْلُوبَ وَاللَّهِ نَاصِرُكَ، هَذِهِ شَهَادَةٌ لِي عِنْدَكَ إِلَى يَوْمِ قَبْضِ رُوحِي بِحَضْرَتِكَ، وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ. تا روز گرفتن جانم در حضور تو و سلام بر تو و رحمت خدا و برکاتش

چهارم زیارت شبهای قدر

زیارت شبهای قدر است بدان که احادیث در فضیلت زیارت امام حسین علیه السلام در ماه مبارک رمضان خصوص شب اول و نیمه و آخر آن و در خصوص شب قدر بسیار است و از حضرت امام محمد تقی علیه السلام منقول است که هر که زیارت کند امام حسین علیه السلام را در شب بیست و سیم ماه رمضان و آن شبی است که امید هست شب قدر باشد و در آن شب هر امر محکمی

جدا و مقدر می‌شود مصافحه کنند با او روح بیست و چهار هزار [ملک و] پیغمبر که همه رخصت می‌طلبند از خدا در زیارت آن حضرت در این شب و در حدیث معتبر دیگر از حضرت صادق علیه السلام مروی است که چون شب قدر می‌شود منادی از آسمان هفتم از بطنان عرش ندا می‌کند که حق تعالی آمرزید هر که را که به زیارت قبر حسین علیه السلام آمده و در روایت است که هر که شب قدر نزد قبر آن حضرت باشد و دو رکعت نماز گذارد نزد آن حضرت یا آنچه که میسر شود و از حق تعالی سؤال کند بهشت را و پناه برد از آتش حق تعالی به او عطا فرماید سؤال او را و پناه دهد او را از آتش و ابن قولویه از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده که هر که زیارت کند قبر امام حسین علیه السلام را در ماه رمضان و بمیرد در راه زیارت از برای او عرض و حسابی نخواهد بود و به او بگویند که داخل بهشت شو بدون خوف و بیم و اما الفاطمی که زیارت کرده می‌شود حضرت امام حسین علیه السلام به آن در ليله قدر پس چنان است که شیخ مفید و محمد بن المشهدی و ابن طاوس و شهید علیهم السلام در کتب مزار ذکر نموده‌اند و آن زیارت را مختص به این شب و عیدین یعنی روز عید فطر و قربان قرار داده‌اند و شیخ محمد بن المشهدی به اسناد معتبر خود آن را از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده و گفته که آن حضرت فرمودند وقتی که اراده کردی زیارت کنی ابی‌عبدالله الحسین علیه السلام را پس برو به مشهد آن حضرت بعد از آنکه غسل کرده باشی و پوشیده باشی پاکیزه‌ترین جامه‌های خود را پس چون ایستادی نزد قبر آن حضرت پس روی خود را به جانب آن حضرت کن و قبله را میان دو کتف خود قرار ده و بگو: **السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بْنَ رَسُولِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بْنَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بْنَ الصَّدِيقِ الطَّاهِرِ، فَاطِمَةَ سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَوْلَايَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ، وَآتَيْتَ الزَّكَاةَ، وَأَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ، وَتَلَوْتَ الْكِتَابَ حَقَّ تِلَاوَتِهِ، وَجَاهَدْتَ فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ، وَصَبَرْتَ عَلَى الْأَذَى فِي جَنْبِهِ مُحْتَسِبًا حَتَّى آتَيْتَ الْيَقِينَ، أَشْهَدُ أَنَّ الَّذِينَ خَالَفُوكَ وَحَارَبُوكَ، وَالَّذِينَ خَذَلُوكَ، وَالَّذِينَ قَتَلُوكَ مَلْعُونُونَ عَلَى لِسَانِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ، وَقَدْ خَابَ مَنْ افْتَرَى لَعْنَ اللَّهِ الظَّالِمِينَ لَكُمْ مِنَ الْأَوْلِيَاءِ وَالْمُؤْمِنِينَ، وَضَاعَفَ عَلَيْهِمُ الْعَذَابَ الْمَالِيمَ، آتَيْتُكَ يَا مَوْلَايَ يَا بْنَ رَسُولِ اللَّهِ زَائِرًا عَارِفًا بِحَقِّكَ، مُؤَلِّيًا لِأَوْلِيَائِكَ، مُعَادِيًا لِأَعْدَائِكَ، مُسْتَبِصِّرًا بِالْهُدَى الَّتِي أَنْتَ عَلَيَّهَا، عَارِفًا بِضَلَالَةِ مَنْ خَالَفَكَ، فَاشْفَعْ لِي عِنْدَ رَبِّكَ. پس بچسبان خود را بر قبر و روی خود را بر آن گذار پس می‌روی به جانب سیر مقدس و می‌گویی: **السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ وَسَمَاءِهِ صَلَّيَ اللَّهُ عَلَى رُوحِكَ الطَّيِّبِ، وَجَسَدِكَ الطَّاهِرِ، وَعَلَيْكَ السَّلَامُ يَا مَوْلَايَ، وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ. پس بچسبان خود را به قبر و بیوس آنرا و بگذار صورت خود را بر آن و بگرد به جانب سر پس دو رکعت نماز زیارت گذار و نماز کن بعد از آن دو رکعت آنچه میسر شود تو را پس از آن برو به سمت پا و زیارت کن علی بن الحسین علیهما السلام را و بگو: **السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَوْلَايَ وَابْنَ مَوْلَايَ، وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، لَعْنَ اللَّهُ مَنْ ظَلَمَكَ وَلَعْنَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكَ، وَضَاعَفَ عَلَيْهِمُ الْعَذَابَ الْمَالِيمَ. و دعا کن به آنچه می‌خواهی پس زیارت کن شهدا را در حالیکه میل کنی از سمت پا بطرف قبله پس بگو **السَّلَامُ عَلَيْكُمْ أَيُّهَا الصَّادِقُونَ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ أَيُّهَا الشُّهَدَاءُ الصَّابِرُونَ، أَشْهَدُ أَنَّكُمْ جَاهَدْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَصَبَرْتُمْ عَلَى الْأَذَى فِي جَنْبِ اللَّهِ، وَنَصَيْتُمْ لِلَّهِ وَلِرَسُولِهِ، حَتَّى آتَيْتُمُ الْيَقِينَ، أَشْهَدُ أَنَّكُمْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّكُمْ تُرْزَقُونَ، فَجَزَاكُمْ اللَّهُ عَنِ الْإِسْلَامِ وَأَهْلِهِ أَفْضَلَ جَزَاءِ الْمُحْسِنِينَ، وَجَمَعَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ فِي مَحَلِّ النَّعِيمِ. پس می‌روی به زیارت عباس بن امیرالمؤمنین علیهما السلام همین که رسیدی آنجا ایستادی نزد آن جناب بگو: **السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بْنَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْعَبْدُ الصَّالِحُ، الْمُطِيعُ لِلَّهِ وَلِرَسُولِهِ، أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ جَاهَدْتَ وَنَصَيْتَ حَتَّى وَصَبَرْتَ حَتَّى آتَيْتَ الْيَقِينَ، لَعْنَ اللَّهُ الظَّالِمِينَ لَكُمْ مِنَ الْأَوْلِيَاءِ وَالْمُؤْمِنِينَ، وَالْحَقَّهُمْ بِدَرْكِ الْجَحِيمِ. پس نماز تطوع کند در مسجد آن جناب هر چه خواهد و بیرون رود.**********

پنجم زیارت حضرت امام حسین در عید فطر و قربان

زیارت حضرت امام حسین علیه السلام است در عید فطر و قربان به سند معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که هر که در یک شب از سه شب قبر امام حسین علیه السلام را زیارت کند گناهان گذشته و آینده‌اش آمرزیده شود شب عید فطر یا شب

عید اضحی یا شب نیمه شعبان و به روایت معتبر از حضرت موسی بن جعفر علیهما السلام منقول است که فرمود سه شب است که هر که زیارت کند حضرت امام حسین علیه السلام را در آن شبها گناهان گذشته و آینده‌اش آمرزیده شود شب نصف شعبان و شب بیست و سیم ماه رمضان و شب عید یعنی شب عید فطر و از حضرت صادق علیه السلام منقول است که کسی که زیارت کند امام حسین علیه السلام را در شب نیمه شعبان و شب عید فطر و شب عرفه در یک سال بنویسد حق تعالی برای او هزار حجّ مبرور و هزار عمره مقبوله و بر آورد از برای او هزار حاجت دنیا و آخرت و از حضرت امام محمد باقر علیه السلام مروی است که هر که شب عرفه در زمین کربلا باشد و بماند آنجا تا زیارت روز عید کند و برگردد نگاه دارد حق تعالی او را از شرّ آن سال بدان که علماء از برای این دو عید شریف دو زیارت نقل کرده‌اند یکی زیارت سابقه که به جهت لیالی قدر ذکر شد و دیگر این زیارت است و از کلمات ایشان ظاهر می‌شود که زیارت سابقه مال روزهای عیدین است و این زیارت مال شبهای عیدین فرموده‌اند چون اراده کنی زیارت آن حضرت را در این دو شب پس بایست بر در قبه مطهره و نظر بیفکن به جانب قبر و بگو به جهت استیذان: یا مَوْلای یا اَباعَبْدِاللَّهِ یا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ، عَبدُكَ وَابْنُ أُمَّتِكَ الدَّلِيلُ بَيْنَ يَدَيْكَ، وَالْمَصِيغَرُّ فِي عُلُوِّ قَدْرِكَ، وَالْمُعْتَرِفُ بِحَقِّكَ، جَاءَكَ مُسْتَجِيرًا بِكَ، قاصداً إِلَى حَرَمِكَ، مُتَوَجِّهاً إِلَى مَقَامِكَ، مُتَوَسِّلاً إِلَى اللَّهِ تَعَالَى بِكَ، ءَأَدْخُلُ يَا مَوْلای، ءَأَدْخُلُ يَا وَلِيَّ اللَّهِ، ءَأَدْخُلُ يَا مَلَائِكَةَ اللَّهِ الْمُحَدِّقِينَ بِهَذَا الْحَرَمِ، الْمُقِيمِينَ فِي هَذَا الْمَشْهَدِ. * پس اگر دلت خاشع شد و چشمت گریان شد داخل شو و مقدم دار پای راست را برپای چپ و بگو: بِسْمِ اللَّهِ وَبِاللَّهِ، وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَعَلَى مِلَّةِ رَسُولِ اللَّهِ، اللَّهُمَّ أَنْزِلْنِي مُنْزَلاً مَبَارَكاً، وَأَنْتَ خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ. پس بگو اللَّهُ أَكْبَرُ كَبِيراً، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ كَثِيراً، وَسُبْحَانَ اللَّهِ بُكْرَةً وَأَصِيلاً، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الْفَرْدِ الصَّمَدِ، الْمَاجِدِ الْأَحَدِ، الْمُتَفَضِّلِ الْمَنَّانِ، الْمُتَطَوِّلِ الْحَنَّانِ، الَّذِي مِنْ تَطَوُّلِهِ سَهَّلَ لِي زِيَارَةَ مَوْلای بِإِحْسَانِهِ، وَلَمْ يَجْعَلْنِي عَنْ زِيَارَتِهِ مَمْنُوناً، وَلَا عَنْ ذِمَّتِهِ مَدْفُوعاً، بَلْ تَطَوَّلَ وَمَنَحَ. پس داخل شو و چون به میان روزه رسیدی بایست محاذی قبر مطهر با حال خضوع و گریه و تضرع و بگو: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ آدَمَ صِفْوَةَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ نُوحٍ أَمِينِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ مُوسَى كَلِيمِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ عِيسَى رُوحِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ حَبِيبِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ عَلِيٍّ حُجَّجَةِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْوَصِيُّ الْبُرِّ التَّقِيُّ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَارَ اللَّهِ وَابْنَ ثَارِهِ، وَالْوَثْرَ الْمُؤْتُورَ، أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ، وَآتَيْتَ الزَّكَاةَ، وَأَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ، وَنَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ، وَجَاهَدْتَ فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ حَتَّى اسْتَيْسَخَ حَرَمُكَ، وَقُتِلْتَ مَظْلُوماً. پس بایست در نزد سیر مقدس با دل خاشع و چشم گریان و بگو: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أبا عَبْدِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ سَيِّدِ الْوَصِيِّينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ، سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَطْلَ الْمُسْلِمِينَ، يَا مَوْلای أَشْهَدُ أَنَّكَ كُنْتَ نُوراً فِي الْأَصْيَابِ الشَّامِخَةِ، وَالْأَرْحَامِ الْمُطَهَّرَةِ، لَمْ تُنَجِّسْكَ الْجَاهِلِيَّةُ بِأَنْجَاسِهَا، وَلَمْ تَلْبَسْكَ مِنْ مُدْلِهَمَاتِ ثِيَابِهَا، وَأَشْهَدُ أَنَّكَ مِنْ دَعَائِمِ الدِّينِ، وَأَرْكَانِ الْمُسْلِمِينَ، وَمَعْقِلِ الْمُؤْمِنِينَ، وَأَشْهَدُ أَنَّكَ الْإِمَامُ الْبُرِّ التَّقِيُّ الرَّضِيُّ الزَّكِيُّ الْهَادِي الْمَهْدِيُّ، وَأَشْهَدُ أَنَّ الْأَئِمَّةَ مِنْ وُلْدِكَ كَلِمَةُ التَّقْوَى وَأَعْلَامُ الْهُدَى وَالْعُرْوَةُ الْوُثْقَى وَالْحُجَّةُ عَلَى أَهْلِ الدُّنْيَا. پس بچسبان خود را به قبر و بگو: إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ، يَا مَوْلای أَنَا مُوَالٍ لَوْلِيكُمْ، وَمُعَادٍ لِعِدْوِكُمْ، وَأَنَا بِكُمْ مُؤْمِنٌ وَيَايَابِكُمْ، مُوقِنٌ بِشَرَائِعِ دِينِي وَخَوَاتِيمِ عَمَلِي وَقَلْبِي لِقَلْبِكُمْ سَلَمٌ، وَأَمْرِي لِأَمْرِكُمْ مُتَّبِعٌ، يَا مَوْلای أَتَيْتَكَ خَائِفاً فَأَمْنِي وَأَتَيْتَكَ مُسْتَجِيراً فَأَجْرَنِي وَأَتَيْتَكَ فَقِيراً فَأَعْنِي سَيِّدِي وَمَوْلای، أَنْتَ مَوْلای حُجَّجَةَ اللَّهِ عَلَى الْخَلْقِ أَجْمَعِينَ، أَمَنْتُ بِسِرِّكُمْ وَوَعْلَانِيَّتِكُمْ، وَبِظَاهِرِكُمْ وَبِاطْنِكُمْ، وَأَوْلِيكُمْ وَآخِرِكُمْ، وَأَشْهَدُ أَنَّكَ التَّالِي لِكِتَابِ اللَّهِ، وَأَمِينُ اللَّهِ الدَّاعِي إِلَى اللَّهِ بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةُ الْحَسَنَةُ، لَعِنَ اللَّهُ أُمَّةً ظَلَمْتِكَ وَأُمَّةً قَتَلْتِكَ، وَلَعِنَ اللَّهُ أُمَّةً سَجَعَتْ بِذَلِكَ فَرَضِيَّتَ بِهِ. پس دو رکعت نماز نزدسر آن حضرت بکن و چون سلام گفתי بگو: اللَّهُمَّ إِنِّي لَمَكَ صَلَّيْتُ وَلَمَكَ رَكَعْتُ، وَلَمَكَ سَجَدْتُ، وَخَدَّكَ لَا شَرِيكَ لَكَ، فَإِنَّهُ لَا تَجُوزُ الصَّلَاةُ وَالرُّكُوعُ وَالسُّجُودُ إِلَّا لَكَ، لِأَنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَأَيِّلْهُمْ عَنِّي أَفْضَلَ السَّلَامِ وَالتَّحِيَّةِ، وَارْزُدْ عَلَيَّ مِنْهُمْ السَّلَامَ، اللَّهُمَّ وَهَاتَانِ الرَّكْعَتَانِ هِدْيَةٌ مِنِّي إِلَى سَيِّدِي الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِمَا السَّلَامَ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَيْهِ، وَتَقَبَّلْهُمَا مِنِّي وَاجِرِنِي عَلَيْهِمَا أَفْضَلَ أَمَلِي وَرَجَائِي فِيكَ وَفِي وَلِيِّكَ يَا وَلِيَّ الْمُؤْمِنِينَ پس بچسبان خود را بر قبر و بوس آنرا و

قبر امام حسین علیه السلام برود با شناسایی حق آن حضرت در غیر روز عید نوشته شود برای او ثواب بیست حج و بیست عمره مبروره مقبوله و بیست جهاد با پیغمبر مرسل یا امام عادل و هر که زیارت کند آن حضرت را در روز عید بنویسد حق تعالی برای او ثواب صد حج و صد عمره و صد جهاد با پیغمبر مرسل یا امام عادل و هر که زیارت کند آن حضرت را در روز عرفه با معرفت حق آن حضرت نوشته شود برای او ثواب هزار حج و هزار عمره پسندیده مقبوله و هزار جهاد با پیغمبر مرسل یا امام عادل گفتم کجا حاصل می‌شود برای من ثواب موقف عرفات پس آن حضرت نظر کرد بسوی من مانند کسی که خشمناک باشد و فرمود که ای بشیر هر گاه مؤمنی برود به زیارت قبر امام حسین علیه السلام در روز عرفه و غسل کند در نهر فرات پس متوجه شود بسوی قبر آن حضرت بنویسد حق تعالی از برای او بهر گامی که برمی‌دارد حجتی که با همه مناسک به عمل آورده باشد و چنین گمان دارم که فرمود و عمره [غزوه و در احادیث کثیره بسیار معتبره وارد شده که حق تعالی در روز عرفه اول نظر رحمت بسوی زائران قبر حسین علیه السلام می‌افکند پیش از آنکه نظر به اهل موقف عرفات کند و در حدیث معتبر از رفاعه منقول است که حضرت صادق علیه السلام به من فرمود که امسال حج کردی گفتم فدایت شوم زری نداشتم که به حج روم و لکن عرفه را نزد قبر امام حسین علیه السلام گذرانیدم فرمود که ای رفاعه هیچ کوتاهی نکردی از آنچه اهل منی در آن بودند اگر نه این بود که کراهِت دارم که مردم ترک حج کنند هر آینه حدیثی برای تو می‌گفتم که هرگز ترک زیارت قبر آن حضرت نکنی پس ساعتی ساکت شد و بعد از آن فرمود که خبر داد مرا پدرم که هر که بیرون رود بسوی قبر امام حسین علیه السلام و عارف به حق آن حضرت باشد و با تکبر نرود همراه او می‌شوند هزار ملک از جانب راست و هزار ملک از جانب چپ و نوشته شود برای او ثواب هزار حج و هزار عمره که با پیغمبر یا وصی پیغمبر کرده باشد و اما کیفیت زیارت آن حضرت پس چنان است که علماء اجله و رؤساء مذهب و ملت فرموده‌اند چون خواستی آن حضرت را در این روز زیارت کنی پس اگر ممکن شد تو را که از فرات غسل کنی چنان کن و اگر نه از هر آبی که تو را ممکن باشد و پاکیزه‌ترین جامه‌های خود را بپوش و قصد زیارت آن حضرت کن در حالتی که به آرامی و وقار و تأنی باشی پس چون به در حایر برسی بگو: اللَّهُ أَكْبَرُ وَ بَكَوِ اللَّهُ أَكْبَرُ كَبِيرًا، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ كَثِيرًا وَ سُبْحَانَ اللَّهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ، لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلٌ رَبِّنَا بِالْحَقِّ، السَّلَامُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، السَّلَامُ عَلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، السَّلَامُ عَلَى فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ، سَيِّدَةِ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ، السَّلَامُ عَلَى الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ، السَّلَامُ عَلَى عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ، السَّلَامُ عَلَى مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ، السَّلَامُ عَلَى جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ، السَّلَامُ عَلَى مُوسَى بْنِ جَعْفَرٍ، السَّلَامُ عَلَى عَلِيِّ بْنِ مُوسَى السَّلَامُ عَلَى مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ، السَّلَامُ عَلَى عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدٍ، السَّلَامُ عَلَى الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ، السَّلَامُ عَلَى الْخَلْفِ الصَّالِحِ الْمُتَنَتِّظِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ، عَبْدُكَ وَابْنُ عَبْدِكَ وَابْنُ عَبْدِكَ وَابْنُ أُمَّتِكَ الْمُوَالِي لَوَلِيِّكَ، الْمُعَادَى لِعِدْوِكَ، اسْتِجَارَ بِمَشْهَدِكَ، وَتَقَرَّبَ إِلَى اللَّهِ بِقَضِيَّتِكَ، الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانِي لَوْلَايَتِكَ، وَخَصَّنِي بِزِيَارَتِكَ، وَسَيَّهَلَ لِي قَضِيَّتُكَ. پس داخل روضه شو و بایست محاذی سر و بگو: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ آدَمَ صِفْوَةَ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ نُوحِ نَبِيِّ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ مُوسَى كَلِيمِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ عِيسَى رُوحِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ مُحَمَّدٍ حَبِيبِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ مُحَمَّدِ الْمُضِيِّطَفِيِّ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ عَلِيِّ الْمُؤْتَضِي السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ خَدِيجَةَ الْكُبْرَى السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَارَ اللَّهِ وَابْنَ نَارِهِ، وَالْوَثْرَ الْمُؤْتَوْرَ، أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ، وَآتَيْتَ الزَّكَاةَ، وَأَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ، وَنَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ، وَأَطَعْتَ اللَّهَ حَيْثُ آتَيْكَ الْيَقِينَ، فَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً قَتَلَتْكَ، وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً ظَلَمَتْكَ، وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً سَمِعَتْ بِذَلِكَ فَرَضَتْ بِهِ، يَا مَوْلَايَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، أَشْهَدُ اللَّهُ وَمَلَائِكَتُهُ وَأَنْبِيَآئُهُ وَرُسُلُهُ، أَنِّي بِكُمْ مُؤْمِنٌ وَبِإِيَابِكُمْ مُبِيقِنٌ، بِشَرَائِعِ دِينِي وَخَوَاتِيمِ عَمَلِي وَمُنْقَلَبِي إِلَى رَبِّي فَصَلِّ لِمَاوَأْتُ اللَّهُ عَلَيْكُمْ وَعَلَى أَرْوَاحِكُمْ وَعَلَى أَجْسَادِكُمْ وَعَلَى شَاهِدِكُمْ وَعَلَى غَائِبِكُمْ، وَظَاهِرِكُمْ وَبَاطِنِكُمْ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ خَاتَمِ النَّبِيِّينَ وَابْنَ سَيِّدِ الْوَصِيِّينَ، وَابْنَ إِمَامِ الْمُتَّقِينَ، وَابْنَ قَائِدِ الْعُرَى الْمُحَجَّجِينَ إِلَى جَنَّاتِ النَّعِيمِ، وَكَيْفَ لَا تَكُونُ كَذَلِكَ، وَأَنْتَ بَابُ الْهُدَى وَإِمَامُ التَّقَى وَالْعُرْوَةُ الْوُثْقَى وَالْحُجَّةُ عَلَى أَهْلِ الدُّنْيَا وَخَامِسُ

أَصْحَابِ الْكِسَاءِ، غَدَّتْكَ يَدُ الرَّحْمَةِ، وَرُضِيَ عَمَّنْ مِنْ تَدْيِ الْإِيمَانِ، وَرُبِّيتَ فِي حَجْرِ الْإِسْلَامِ، فَالْتَفُسُ غَيْرُ رَاضِيَةٍ بِفِرَاقِكَ، وَلَا شَاكَةَ فِي حَيَاتِكَ، صِلِمَاوَاتِ اللَّهِ عَلَيْكَ وَعَلَى آبَائِكَ وَأَبْنَائِكَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا صَرِيحَ الْعَبْرَةِ السَّاكِبَةِ، وَقَرِينَ الْمُصِيبَةِ الرَّاتِبَةِ، لَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ اسْتَحَلَّتْ مِنْكَ الْمَحَارِمَ، [وَأَتَتْكَ فِيكَ حُرْمَةُ الْإِسْلَامِ فَقَتِلْتَ صِلَى اللَّهِ عَلَيْكَ مَهْجُورًا، وَأَصْبَحَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ بِكَ مَوْتُورًا، وَأَصْبَحَ كِتَابُ اللَّهِ بِفَقْدِكَ مَهْجُورًا، السَّلَامُ عَلَيْكَ وَعَلَى حَيْدِكَ وَأَبِيكَ، وَأُمِّكَ وَأَخِيكَ، وَعَلَى الْمَائِمَةِ مِنْ بَنِيكَ، وَعَلَى الْمُسْتَشْهِدِينَ مَعِكَ، وَعَلَى الْمَلَائِكَةِ الْحَاقِينَ بِقَبْرِكَ، وَالشَّاهِدِينَ لِرُؤُوسِكَ، الْمُؤْمِنِينَ بِالْقُبُولِ عَلَى دُعَاءِ شِعْتِكَ، وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، يَا بَابِي أَنْتَ وَأُمِّي يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ يَا بَنِي أَنْتَ وَأُمِّي يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، لَقَدْ عَظُمَتِ الرَّزِيَةُ، وَجَلَّتِ الْمُصِيبَةُ بِكَ عَلَيْنَا، وَعَلَى جَمِيعِ أَهْلِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ، فَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ اسْتَرْجَتْ وَالْجَمَّتْ وَتَهَيَّاتْ لِقِتَالِكَ، يَا مَوْلَايَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، فَصَدَّتْ حَرَمَكَ، وَأَتَيْتْ مَشْهَدَكَ، أَشِئَلُ اللَّهُ بِالشَّانِ الَّذِي لَكَ عِنْدَهُ وَبِالْمَحَلِّ الَّذِي لَكَ لَدَيْهِ، أَنْ يُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَأَنْ يَجْعَلَنِي مَعَكُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، بِمَنِّهِ وَجُودِهِ وَكَرَمِهِ

نماز زیارت

پس بیوس ضریح را پس دو رکعت نماز کن در بالای سر و در این دو رکعت هر سوره که می خواهی بخوان و چون فارغ شدی بگو: اللَّهُمَّ إِنِّي صَلَّيْتُ وَرَكَعْتُ وَسَجَدْتُ لَكَ، وَحَيْدَكَ لَا شَرِيكَ لَكَ، لِأَنَّ الصَّلَاةَ وَالرُّكُوعَ وَالسُّجُودَ لَا تَكُونُ إِلَّا لَكَ، لِأَنَّكَ أَنْتَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَأَبْلِغُهُمْ عَنِّي أَفْضَلَ التَّحِيَّةِ وَالسَّلَامِ، وَأَرُدِّدْ عَلَيَّ مِنْهُمْ التَّحِيَّةَ وَالسَّلَامَ، اللَّهُمَّ وَهَاتَانِ الرَّكْعَتَانِ هِدْيَةٌ مِنِّي إِلَى مَوْلَايَ وَسَيِّدِي وَإِمَامِي الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَتَقَبَّلْ ذَلِكَ مِنِّي وَاجْزِنِي عَلَى ذَلِكَ أَفْضَلَ أَمَلِي وَرَجَائِي فِيكَ وَفِي وَلِيِّكَ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. پس برخیز و برو بسوی پای مبارک حضرت حسین علیه السلام و زیارت کن علی بن الحسین علیهما السلام را و سر آن جناب در نزد پای ابی عبد الله علیه السلام است پس بگو: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ نَبِيِّ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ الْحَسَنِ الشَّهِيدِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الشَّهِيدُ بَنُ الشَّهِيدِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْمَظْلُومُ ابْنُ الْمَظْلُومِ، لَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ قَتَلْتِكَ، وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ ظَلَمْتِكَ، وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ سَمِعَتْ بِذَلِكَ فَرَضِيَتْ بِهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَوْلَايَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ وَابْنَ وَلِيِّهِ، لَقَدْ عَظُمَتِ الْمُصِيبَةُ وَجَلَّتِ الرَّزِيَةُ بِكَ عَلَيْنَا وَعَلَى جَمِيعِ الْمُؤْمِنِينَ، فَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ قَتَلْتِكَ، وَأَبْرَأُ إِلَى اللَّهِ وَإِلَيْكَ مِنْهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ.

زیارت شهداء

پس توجه کن بجانب شهداء و زیارت کن ایشان را و بگو: السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَوْلِيَاءَ اللَّهِ وَاجِبَاتِهِ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَصْفِيَاءَ اللَّهِ وَأَوْدَادَهُ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَنْصَارَ دِينِ اللَّهِ وَأَنْصَارَ نَبِيِّهِ، وَأَنْصَارَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، وَأَنْصَارَ فَاطِمَةَ سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَنْصَارَ أَبِي مُحَمَّدٍ الْحَسَنِ الْوَلِيِّ النَّاصِحِ، السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَنْصَارَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحَسَنِ الشَّهِيدِ الْمَظْلُومِ، صِلِمَاوَاتِ اللَّهِ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ، يَا بَابِي أَنْتُمْ وَأُمِّي طِبْتُمْ وَطَابَتِ الْمَارِضُ الَّتِي فِيهَا دُفِنْتُمْ وَفُزْتُمْ وَاللَّهُ فَوْزًا عَظِيمًا، يَا لَيْتَنِي كُنْتُ مَعَكُمْ فَأَفُوزَ مَعَكُمْ فِي الْجَنَانِ مَعَ الشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ، وَحَسِينَ أَوْلِيكَ رَفِيقًا، وَالسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ. پس برگرد به جانب سیر امام حسین علیه السلام و بسیار دعا کن از برای خود و از برای اهل و عیال و برادران مؤمن خود و سید بن طاوس و شهید فرموده اند پس برو به مشهد جناب عباس رضی الله عنه همین که رسیدی به آنجا بایست نزد قبر آنجناب و بگو: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا الْفَضْلِ الْعَبَّاسَ بْنَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ سَيِّدِ الْوَصِيِّينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ أَوْلِ الْقَوْمِ إِسْلَامًا، وَأَقْدَمِهِمْ إِيْمَانًا، وَأَقْوَمِهِمْ بِدِينِ اللَّهِ، وَأَحْوَطِهِمْ عَلَى الْإِسْلَامِ، أَشْهَدُ لَقَدْ نَصَحْتَ لِلَّهِ وَلِرَسُولِهِ وَلِأَخِيكَ، فَنِعْمَ الْأَخُ الْمُوَاسِي فَלَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ قَتَلْتِكَ، وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ ظَلَمْتِكَ، وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ اسْتَحَلَّتْ مِنْكَ الْمَحَارِمَ، وَأَتَتْكَ فِي قِتْلِكَ حُرْمَةُ الْإِسْلَامِ، فَنِعْمَ الْأَخُ الصَّابِرُ الْمُجَاهِدُ الْمُحَامِي النَّاصِرُ، وَالْأَخُ الدَّافِعُ عَنِ أَخِيهِ، الْمُجِيبُ إِلَى طَاعَةِ رَبِّهِ، الرَّاعِبُ فِيمَا زَهَدَ فِيهِ غَيْرُهُ مِنَ

الثَّوَابِ الْجَزِيلِ، وَالشَّانِءِ الْجَمِيلِ، وَالْحَقَّكَ اللَّهُ بِدَرَجَةٍ أَبَاكَ فِي دَارِ النَّعِيمِ، إِنَّهُ حَمِيدٌ مَجِيدٌ يَسْ بِيْفَكُنْ خُودَ رَا بَرِ قَبْرِ وَ بَكُو: اَللَّهُمَّ لَكَ تَعَرَّضْتُ، وَلِزِيَارَةِ أَوْلِيَائِكَ قَصِدْتُ، رَغْبَةً فِي ثَوَابِكَ، وَرَجَاءً لِمَغْفِرَتِكَ، وَجَزِيلِ إِحْسَانِكَ فَاسْئَلُكَ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَأَنْ تَجْعَلَ رِزْقِي بِهِمْ دَارًا، وَعَيْشِي بِهِمْ قَارًا، وَزِيَارَتِي بِهِمْ مَقْبُولَةً وَذَنْبِي بِهِمْ مَغْفُورًا، وَأَقْلِبْنِي بِهِمْ مُفْلِحًا مُنْجِحًا مُسْتَجَابًا دُعَائِي بِأَفْضَلِ مَا يَنْقَلِبُ بِهِ أَحَدٌ مِنْ زُورَاهِ وَالْقَاصِدِينَ إِلَيْهِ، بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. پس بیوس ضریح را و نماز گذار نزد آن حضرت نماز زیارت و آنچه خواسته باشی و چون خواستی وداع کنی آن حضرت را بگو آنچه را که از پیش ذکر کردیم در وداع آن حضرت.

هفتم زیارت عاشوراء

زیارت عاشوراء است بدان که زیارات منقوله در روز عاشوراء چند زیارت است و ما در اینجا به ملاحظه اختصار به ذکر دو زیارت اکتفا می‌کنیم و در باب دوم در اعمال روز عاشوراء نیز زیارتی نقل کردیم با مطالبی که مناسب است با این مقام و اما آن دو زیارت اول زیارت عاشوراء معروفه است که خواننده می‌شود از نزدیک و دور و شرح آن چنانکه شیخ ابوجعفر طوسی در مصباح ذکر فرموده چنین است روایت کرده محمد بن اسمعیل بن بزیع از صالح بن عقبه از پدرش از حضرت امام محمد باقر علیه السلام که فرمود هر که زیارت کند حسین بن علی علیهما السلام را در روز دهم محرم تا آنکه نزد قبر آن حضرت گریان شود ملاقات کند خدا را در روز قیامت با ثواب دو هزار حج و دو هزار عمره و دو هزار جهاد که ثواب آنها مثل ثواب کسی باشد که حج و عمره و جهاد کند در خدمت رسول خدا صلی الله علیه و آله و ائمه طاهرین علیهم السلام راوی گفت: گفتم فدایت شوم چه ثواب است از برای کسی که بوده باشد در شهرهای دور از کربلا و ممکن نباشد او را رفتن بسوی قبر آن حضرت در مثل این روز فرمود هرگاه چنین باشد بیرون رود بسوی صحرا یا بالا رود بر بام بلندی در خانه خود و اشاره کند بسوی آن حضرت به سلام و جهد کند در نفرین کردن بر قاتلین آن حضرت و بعد از آن دو رکعت نماز کند و بکند این کار را در اوایل روز پیش از زوال آفتاب پس ندبه کند بر حسین علیه السلام و بگرید بر او و امر کند کسانی را که در خانه‌اش هستند هرگاه از ایشان تقیه نمی‌کند به گریستن بر آن حضرت و برپا دارد در خانه خود مصیبتی به اظهار کردن جزع بر آن حضرت و تعزیت بگویند یکدیگر را به مصیبت ایشان به حسین علیه السلام و من ضامنم برای ایشان بر خدا هرگاه بیاورند این عمل را جمیع آن ثوابها را گفتم فدای تو شوم ضامن می‌شوی این ثوابها را برای ایشان و کفیل می‌شوی این ثوابها را فرمود که بلی من ضامنم و کفیلم از برای کسی که این عمل را بجا آورد گفتم که چگونه یکدیگر را تعزیت بگویند فرمود که می‌گویند «أَعْظَمَ اللَّهُ أُجُورَنَا بِمُصَابِنَا بِالْحَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَجَعَلْنَا وَإِيَّاكُمْ مِنَ الطَّالِبِينَ بِنَارِهِ مَعَ وَلِيِّهِ الْأَمَامِ الْمَهْدِيِّ مِنْ آلِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ» یعنی بزرگ فرماید خداوند اجرهای ما را به مصیبت ما به حسین علیه السلام و قرار دهد ما و شما را از خواهندگان خون او با ولی او امام مهدی از آل محمد علیهم السلام و اگر بتوانی که بیرون نروی آن روز را در پی حاجتی چنان کن زیرا که آن روز نحسی است که برآورده نمی‌شود در آن حاجت مؤمن و اگر برآورده شود مبارک نخواهد بود از برای او و نخواهد دید در آن خیری و رشدی و ذخیره نکند البته هیچیک از شما برای منزلش در آن روز چیزی را پس هر که ذخیره کند در آن روز چیزی را برکت نخواهد دید در آن چیزی که ذخیره نموده و مبارک نخواهد بود از برای او در اهلش که ذخیره برای آنها نهاده پس هرگاه بجا آورند این عمل را بنویسد حق تعالی برای ایشان ثواب هزار حج و هزار عمره و هزار جهاد که همه را با رسول خدا صلی الله علیه و آله کرده باشد و از برای اوست مزد و ثواب مصیبت هر پیغمبری و رسولی و وصی و صدیق و شهیدی که مرده باشد یا کشته شده باشد از زمانی که خلق فرموده حق تعالی دنیا را تا زمانی که به پای شود قیامت صالح بن عقبه و سیف بن عمیره گفته‌اند که گفت علقمه بن محمد حضرمی که گفتم به حضرت باقر علیه السلام که تعلیم بفرما مرا دعایی که بخوانم آن را در این روز هرگاه زیارت کنم آن جناب را از نزدیک و دعایی که بخوانم آنرا هرگاه زیارت

نکنم او را از نزدیک و بخواهم اشاره کنم به سلام بسوی او از شهرهای دور و از خانه‌ام فرمود به من ای علقمه هرگاه تو بجا آوردی آن دو رکعت نماز را بعد از آنکه اشاره کنی بسوی آن حضرت به سلام پس بگو در وقت اشاره به آن حضرت بعد از گفتن تکبیر این قول را (یعنی زیارت آتیه را) پس به درستی که تو هرگاه گفتی این قول را به تحقیق که دعا کرده‌ای به آن چیزی که دعا می‌کند به آن زائران آن حضرت از ملائکه و بنویسد خداوند از برای تو صد هزار هزار درجه و بوده باشی مثل کسی که شهید شده باشد با امام حسین علیه السلام تا مشارکت کنی ایشان را در درجات ایشان و شناخته نشوی مگر در جمله شهیدانی که شهید شده‌اند با آن حضرت و نوشته شود برای تو ثواب زیارت هر پیغمبری و رسولی و ثواب هر که زیارت کرده حسین علیه السلام را از روزی که شهید شده است سلام خدا بر آن حضرت و بر اهل بیتش می‌گویی:

متن زیارت

السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا خَيْرَةَ اللَّهِ وَابْنَ خَيْرَتِهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، وَابْنَ سَيِّدِ الْوَصِيِّينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ فَاطِمَةَ سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نَارَ اللَّهِ وَابْنَ نَارِهِ، وَالْوَثْرَ الْمُؤْتَوْرَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ وَعَلَى الْمَارْوَاحِ الَّتِي حَلَّتْ بِفِنَائِكَ، عَلَيْكُمْ مِنِّي جَمِيعاً سَلَامُ اللَّهِ آيَداً مَا بَقِيَتْ وَبَقِيَ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ، يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، لَقَدْ عَظُمَتِ الرَّزِيَّةُ وَجَلَّتْ وَعَظُمَتِ الْمُصِيبَةُ بِكَ عَلَيْنَا، وَعَلَى جَمِيعِ أَهْلِ الْإِسْلَامِ وَجَلَّتْ وَعَظُمَتِ مُصِيبَتُكَ فِي السَّمَوَاتِ، عَلَى جَمِيعِ أَهْلِ السَّمَوَاتِ، فَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً أَسَسَتْ أَسَاسَ الظُّلْمِ وَالْجَوْرِ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ، وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً دَفَعَتْكُمْ عَنْ مَقَامِكُمْ، وَأَزَالَتْكُمْ عَنْ مَرَاتِبِكُمْ الَّتِي رَتَّبَكُمْ اللَّهُ فِيهَا، وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً قَتَلَتْكُمْ، وَلَعَنَ اللَّهُ الْمُمَهَّدِينَ لَهُمْ بِالْتَمَكِينِ مِنْ قِتَالِكُمْ، بَرِئْتُ إِلَى اللَّهِ وَالْيَوْمِئَاتِ مِنْهُمْ وَمِنْ أَشْيَاعِهِمْ وَاتَّبَاعِهِمْ وَأَوْلِيَاءِهِمْ، يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، إِنِّي سَلَّمْتُ لِمَنْ سَأَلْتُمْ، وَحَزَبٌ لِمَنْ حَارَبَكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ، وَلَعَنَ اللَّهُ آلَ زِيَادٍ وَآلَ مَرْوَانَ، وَلَعَنَ اللَّهُ بَنِي أُمَيَّةَ قَاطِبَةً، وَلَعَنَ اللَّهُ ابْنَ مَرْجَانَةَ، وَلَعَنَ اللَّهُ عُمَرَ بْنَ سَعْدٍ، وَلَعَنَ اللَّهُ شَهْرَاءَ، وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً أَسِيرَجَتْ وَالْجَمْتُ وَتَنَقَّبَتْ لِقِتَالِكَ، يَا بَنِي أَنْتَ وَأُمِّي لَقَدْ عَظُمَ مُصَابِي بِكَ، فَاسْتَيْلُ اللَّهُ الَّذِي أَكْرَمَ مَقَامَكَ وَأَكْرَمَنِي بِكَ أَنْ يَرْزُقَنِي طَلَبَ نَارِكَ مَعَ إِمَامٍ مُنْصُورٍ مِنْ أَهْلِ بَيْتِ مُحَمَّدٍ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي عِنْدَكَ وَجِيهاً بِالْحَسَنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ إِنِّي أَتَقَرَّبُ إِلَى اللَّهِ وَالِي رَسُولِهِ، وَالِي أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، وَالِي فَاطِمَةَ وَالِي الْحَسَنِ، وَالْيَكَّ بِمُؤَالَاتِكَ، وَبِالْبِرَائَةِ [مَنْ قَاتَلَكَ وَنَصَبَ لَكَ الْحَزْبَ، وَبِالْبِرَائَةِ مِمَّنْ أَسَسَ أَسَاسَ الظُّلْمِ وَالْجَوْرِ عَلَيْكُمْ، وَأَبْرَأُ إِلَى اللَّهِ وَالِي رَسُولِهِ مِمَّنْ أَسَسَ أَسَاسَ دِيَارِكَ، وَبَنَى عَلَيْهِ بُنْيَانَهُ، وَجَرَى فِي ظُلْمِهِ، وَجَوْرِهِ عَلَيْكُمْ وَعَلَى أَشْيَاعِكُمْ، بَرِئْتُ إِلَى اللَّهِ وَالْيَوْمِئَاتِ مِنْهُمْ، وَأَتَقَرَّبُ إِلَى اللَّهِ، ثُمَّ إِلَيْكُمْ بِمُؤَالَاتِكُمْ وَمُؤَالَاتِهِمْ، وَبِالْبِرَائَةِ مِنْ أَعْدَائِكُمْ وَالنَّاصِبِينَ لَكُمْ الْحَزْبَ، وَبِالْبِرَائَةِ مِنْ أَشْيَاعِهِمْ وَاتَّبَاعِهِمْ، إِنِّي سَلَّمْتُ لِمَنْ سَأَلْتُمْ، وَحَزَبٌ لِمَنْ حَارَبَكُمْ، وَوَلِيٌّ لِمَنْ وَالَاكُمْ، وَعَدُوٌّ لِمَنْ عَادَاكُمْ، فَاسْتَيْلُ اللَّهُ الَّذِي أَكْرَمَنِي بِمَعْرِفَتِكُمْ، وَمَعْرِفَةِ أَوْلِيَاءِكُمْ، وَرَزَقَنِي الْبِرَائَةَ مِنْ أَعْدَائِكُمْ، أَنْ يَجْعَلَنِي مَعَكُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، وَأَنْ يُثَبِّتَ لِي عِنْدَكُمْ قَدَمَ صِدْقٍ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، وَأَسْتَيْلُ أَنْ يُبَلِّغَنِي الْمَقَامَ الْمَحْمُودَ لَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ، وَأَنْ يَرْزُقَنِي طَلَبَ نَارِي مَعَ إِمَامٍ هُدًى ظَاهِرٍ نَاطِقٍ [بِالْحَقِّ مِنْكُمْ، وَأَسْتَيْلُ اللَّهُ بِحَقِّكُمْ وَبِالشَّانِ الَّذِي لَكُمْ عِنْدَهُ أَنْ يُعْطِيَنِي بِمُصَابِي بِكُمْ أَفْضَلَ مَا يُعْطَى مُصَاباً بِمُصِيبَتِهِ مُصِيبَةً مَا عَظَّمَهَا وَعَظَّمَتْ رَزِيَّتَهَا فِي الْإِسْلَامِ، وَفِي جَمِيعِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ، اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي فِي مَقَامِي هَذَا، مِمَّنْ تَنَالَهُ مِنْكَ صَلَوَاتُ وَرَحْمَةٌ وَمَغْفِرَةٌ، اللَّهُمَّ اجْعَلْ مَحْيَايَ مَحْيَا مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَمَمَاتِي مَمَاتِ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، اللَّهُمَّ إِنَّ هَذَا يَوْمٌ تَبَرَّكَتَ بِهِ بَنُو أُمَيَّةَ، وَابْنُ آكَلِهِ الْأَكْبَادُ، اللَّعِينُ ابْنُ اللَّعِينِ عَلَى لِسَانِكَ وَلِسَانِ نَبِيِّكَ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، فِي كُلِّ مَوْطِنٍ وَمَوْقِفٍ وَقَفَ فِيهِ نَبِيِّكَ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ اللَّهُمَّ العنْ أَبَا سَفِيَانَ وَمُعَوِيَةَ وَيزِيدَ بْنَ مُعَاوِيَةَ، عَلَيْهِمْ مِنْكَ اللَّعْنَةُ آيَدِ الْأَبْدِينَ، وَهَذَا يَوْمٌ فَرِحَتْ بِهِ آلُ زِيَادٍ وَآلُ مَرْوَانَ بِقَتْلِهِمُ الْحَسَنِينَ، صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِ، اللَّهُمَّ فَضَاعِفْ عَلَيْهِمُ اللَّعْنَ مِنْكَ وَالْعِيذَابَ [الْبَالِيَمِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَتَقَرَّبُ إِلَيْكَ فِي هَذَا الْيَوْمِ، وَفِي مَوْقِفِي هَذَا، وَأَيَّامِ حَيَاتِي بِالْبِرَائَةِ مِنْهُمْ، وَاللَّعْنَةَ عَلَيْهِمْ، وَبِالْمُؤَالَاتِ لِنَبِيِّكَ وَآلِ نَبِيِّكَ عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمُ السَّلَامُ. * پس می‌گوئی صد مرتبه: اللَّهُمَّ العنْ أَوْلَ ظَالِمِ ظَلَمَ حَقَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَآخِرَ تَابِعٍ لَهُ عَلَى ذَلِكَ، اللَّهُمَّ العنْ الْعِصَابَةَ الَّتِي جَاهَدَتِ الْحَسَنِينَ، وَشَايَعَتْ وَبَايَعَتْ وَتَابَعَتْ عَلَى

قَتْلِهِ، اللَّهُمَّ الْعَنْهُمْ جَمِيعًا. پس می گوئی صد مرتبه: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَدِيدِ اللَّهِ، وَعَلَى الْأَزْوَاحِ الَّتِي حَلَّتْ بِفِنَائِكَ، عَلَيْكَ مِنِّي سَلَامٌ اللَّهُ [أَيْدًا] مَا بَقِيَتْ وَبَقِيَ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ، وَلَا جَعَلَهُ اللَّهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنِّي لِزِيَارَتِكُمْ، السَّلَامُ عَلَى الْحُسَيْنِ، وَعَلَى عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ، وَعَلَى أَوْلَادِ الْحُسَيْنِ، وَعَلَى أَصْحَابِ الْحُسَيْنِ. * پس می گوئی: اللَّهُمَّ خُصَّ أَنْتَ أَوَّلَ ظَالِمٍ بِاللَّعْنِ مِنِّي وَابْتَدَأَ بِهِ أَوَّلًا، ثُمَّ الثَّانِي وَالثَّلَاثَ وَالرَّابِعَ، اللَّهُمَّ الْعَنْ يَزِيدَ خَامِسًا، وَالْعَنْ عُبَيْدَ اللَّهِ بْنَ زِيَادٍ وَابْنَ مَرْجَانَةَ، وَعَمَرَ بْنَ سَعْدٍ وَشَمْرًا، وَآلَ أَبِي سَيْفِيَانَ وَآلَ زِيَادٍ وَآلَ مَرْوَانَ، إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ. پس به سجده می روی و می گوئی: اللَّهُمَّ لِمَكَ الْحَمْدُ حَمْدَ الشَّاكِرِينَ لِمَكَ عَلَى مُصَابِهِمْ، الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى عَظِيمِ رِزْيَتِي اللَّهُمَّ ارْزُقْنِي شِفَاعَةَ الْحُسَيْنِ يَوْمَ الْوُرُودِ، وَتَبَّتْ لِي قَدَمٌ صِدْقٍ عِنْدَكَ مَعَ الْحُسَيْنِ، وَأَصْحَابِ الْحُسَيْنِ، الَّذِينَ بَدَّلُوا مَهْجَتَهُمْ دُونَ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَام.

دعای علقمه

علقمه گفت که فرمود حضرت باقر علیه السلام که اگر بتوانی که زیارت کنی آن حضرت را در هر روز به این زیارت در خانه خود بکن که خواهد بود برای تو جمیع این ثوابها و روایت کرده محمد بن خالد طرابلسی از سیف بن عمیره که گفت بیرون رفتم با صفوان بن مهران و جمعی دیگر از اصحاب خودمان بسوی نجف بعد از خروج حضرت صادق علیه السلام از حیره به جانب مدینه پس زمانی که ما فارغ شدیم از زیارت یعنی زیارت امیرالمؤمنین علیه السلام گردانید صفوان صورت خود را به جانب مشهد ابو عبدالله علیه السلام پس گفت از برای ما که زیارت کنید حسین علیه السلام را از این مکان از نزد سر مقدس امیرالمؤمنین علیه السلام که از اینجا ایما و اشاره کرد به سلام بر آن حضرت جناب صادق علیه السلام و من در خدمتش بودم سیف گفت پس خواند صفوان همان زیارتی را که روایت کرده بود علقمه ابن محمد حضرمی از حضرت باقر علیه السلام در روز عاشورا آنگاه دو رکعت نماز کرد نزد سر امیرالمؤمنین علیه السلام و وداع گفت بعد از آن نماز امیرالمؤمنین علیه السلام را و اشاره کرد به جانب قبر حسین علیه السلام به سلام در حالی که گردانیده بود روی خود را به جانب او و وداع کرد بعد از زیارت او را و از دعاهایی که بعد از نماز خواند این بود:

متن دعای علقمه

متن دعای علقمه

يَا اللَّهُ يَا اللَّهُ يَا اللَّهَ، يَا مُجِيبَ دَعْوَةِ الْمُضْطَرِّينَ، يَا كَاشِفَ كُرْبِ الْمَكْرُوبِينَ، يَا غِيَاثَ الْمُسْتَغِيثِينَ، يَا صَرِيحَ الْمُشْتَصْرِحِينَ، وَيَا مَنْ هُوَ أَقْرَبُ إِلَيَّ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ، وَيَا مَنْ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ، وَيَا مَنْ هُوَ بِالْمُنْظَرِ الْأَعْلَى وَبِالْأُفُقِ الْمُبِينِ، وَيَا مَنْ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ عَلَى الْعَرْشِ السُّتُوِي وَيَا مَنْ يَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورُ، وَيَا مَنْ لَا يَخْفَى عَلَيْهِ خَافِيَةٌ، يَا مَنْ لَا تَسْتَتِبُهُ عَلَيْهِ الْأَصْوَاتُ، وَيَا مَنْ لَا تُغْلِطُهُ الْحَاجَاتُ، وَيَا مَنْ لَا يُبْرِمُهُ إِلَّاحَاحِ الْمَلْحِينِ، يَا مُدْرِكَ كُلِّ فَوْتٍ، وَيَا جَامِعَ كُلِّ شَمْلٍ، وَيَا بَارِيَّ النُّفُوسِ بَعْدَ الْمَوْتِ، يَا مَنْ هُوَ كُلَّ يَوْمٍ فِي شَأْنٍ، يَا قَاضِيَ الْحَاجَاتِ، يَا مُنْفَسِّ الْكُرْبَاتِ، يَا مُعْطِيَ السُّؤَالَاتِ، يَا وَلِيَّ الرَّغَبَاتِ، يَا كَافِيَ الْمَهْمَاتِ، يَا مَنْ يَكْفِي مِنْ كُلِّ شَيْءٍ، وَلَا يَكْفِي مِنْهُ شَيْءٌ، فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ، أَسْئَلُكَ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ خَاتِمِ النَّبِيِّينَ، وَعَلِيِّ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَبِحَقِّ فَاطِمَةَ بِنْتِ نَبِيِّكَ، وَبِحَقِّ الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ، فَإِنِّي بِهِمْ أَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ فِي مَقَامِي هَذَا، وَبِهِمْ أَتَوَسَّلُ وَبِهِمْ أَتَشْفَعُ إِلَيْكَ، وَبِحَقِّهِمْ أَسْئَلُكَ وَأُقْسِمُ وَأَعَزِّمُ عَلَيْكَ، وَبِالشَّانِ الَّذِي لَهُمْ عِنْدَكَ، وَبِالَّذِي فَضَّلْتَهُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ، وَبِاسْمِكَ الَّذِي جَعَلْتَهُ عِنْدَهُمْ، وَبِهِ حَخَصَّيْتَهُمْ دُونَ الْعَالَمِينَ، وَبِهِ أَبْتَنَّهُمْ وَأَبْنَتْ فَضْلَهُمْ مِنْ فَضْلِ الْعَالَمِينَ، حَتَّى فَاقَ فَضْلَهُمْ فَضْلَ الْعَالَمِينَ جَمِيعًا، أَسْئَلُكَ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَأَنْ تَكْتَسِبَ عَنِّي غَمِّي وَهَمِّي وَكَرْبِي وَتَكْفِينِي الْمَهْمَ مِنْ أُمُورِي وَتَقْضِيَ عَنِّي دِينِي وَتُجِيرَنِي مِنَ الْفَقْرِ وَتُجِيرَنِي مِنَ الْفَاقَةِ،

وَتُعِينِي عَنِ الْمَسْئَلَةِ إِلَى الْمَخْلُوقِينَ، وَتَكْفِينِي هَمَّ مَنْ أَخَافَ هَمَّهُ، وَعُسْرَ مَنْ أَخَافَ عُسْرَهُ، وَحُزُونََ مَنْ أَخَافَ حُزُونََتَهُ، وَشَرَّ مَنْ أَخَافَ شَرَّهُ، وَمَكْرَ مَنْ أَخَافَ مَكْرَهُ، وَبَغْيَ مَنْ أَخَافَ بَغْيَهُ، وَجَوْرَ مَنْ أَخَافَ جَوْرَهُ، وَسُلْطَانَ مَنْ أَخَافَ سُلْطَانَهُ، وَكَيْدَ مَنْ أَخَافَ كَيْدَهُ، وَمَقْدَرَةَ مَنْ أَخَافَ مَقْدَرَتَهُ عَلَيَّ، وَتُرَدِّ عَنِّي كَيْدَ الْكَيْدَةِ، وَمَكْرَ الْمَكْرَةِ، اللَّهُمَّ مَنْ أَرَادَنِي فَارِدُهُ، وَمَنْ كَادَنِي فَكَيْدُهُ، وَاصْرِفْ عَنِّي كَيْدَهُ وَمَكْرَهُ وَبَأْسَهُ وَأَمَانِيَّ، وَأَمْنَعُهُ عَنِّي كَيْفَ شِئْتُمْ وَأَنْتَ شِئْتُمْ، اللَّهُمَّ اشْغَلْ عَنِّي بِفَقْرٍ لَا تَجْبُرُهُ، وَبِئَلَاءٍ لَا تَسْتُرُهُ، وَبِفَاقِهِ لَا تَسُدِّهَا، وَبِسُقْمٍ لَا تُعَافِيهِ، وَذُلٍّ لَا تُعِزُّهُ، وَبِمَسِيئَتِهِ لَا تَجْبُرْهَا، اللَّهُمَّ اضْرِبْ بِالذُّلِّ نَصَبَ عَيْنِيهِ، وَأَدْخِلْ عَلَيْهِ الْفَقْرَ فِي مَنزِلِهِ، وَالْعَلَّةَ وَالسُّقْمَ فِي يَدِنِهِ، حَتَّى تَشْغَلَهُ عَنِّي بِشُغْلٍ شَاغِلٍ لَا فَرَاحَ لَهُ، وَأَنْسَهُ ذِكْرِي كَمَا أَنْسَيْتَهُ ذِكْرَكَ، وَخُذْ عَنِّي بِسَمْعِهِ وَبَصِيرَتِهِ، وَلسَانِهِ وَوَدِينِهِ، وَرِجْلِهِ وَقَلْبِهِ وَجَمِيعِ جَوَارِحِهِ، وَأَدْخِلْ عَلَيْهِ فِي جَمِيعِ ذَلِكِ السُّقْمَ، وَلَا تَشْفِهِ حَتَّى تَجْعَلَ ذَلِكَ لَهُ شُغْلًا شَاغِلًا بِهِ عَنِّي وَعَنْ ذِكْرِي وَكَفِينِي يَا كَافِي مَا لَا يَكْفِي سِوَاكَ فَمَا تَكُ الْكَافِي لَا كَافِي سِوَاكَ، وَمُفَرِّجٌ لَا مُفَرِّجَ سِوَاكَ وَمُعِيثٌ لَا مُعِيثَ سِوَاكَ، وَجَارٌّ لَا جَارَّ سِوَاكَ، خَابَ مَنْ كَانَ جَارُهُ سِوَاكَ، وَمُعِيثُهُ سِوَاكَ، وَمُفَرِّجُهُ إِلَى سِوَاكَ، وَمَهْرَبُهُ إِلَى سِوَاكَ، وَمَلْجَأُهُ إِلَى غَيْرِكَ، وَمَنْجَاهُ مِنْ مَخْلُوقٍ غَيْرِكَ، فَمَا نَتَّيْتِي وَرَجَائِي وَمُفْرَعِي وَمَهْرَبِي وَمَلْجَأِي وَمَنْجَأِي، فَبِكَ أَسْتَفْتِحُ، وَبِكَ أَسْتَتَجِحُ وَبِمُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ أَنْتَوَجَّهُ إِلَيْكَ، وَأَتَوَسَّلُ وَأَسْتَفْعُ، فَاسْئَلْكَ يَا اللَّهُ يَا اللَّهُ يَا اللَّهُ، فَلَكَ الْحَمْدُ وَلَكَ الشُّكْرُ، وَإِلَيْكَ الْمُسْتَكِي وَأَنْتَ الْمُسْتَعَانُ، فَاسْئَلْكَ يَا اللَّهُ يَا اللَّهُ يَا اللَّهُ، بِحَقِّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَأَنْ تَكْشِفَ عَنِّي غَمِّي وَهَمِّي وَكَرْبِي فِي مَقَامِي هَذَا، كَمَا كَشَفْتَ عَنْ نَبِيِّكَ هَمَّهُ وَعَمَّهُ وَكَرْبَهُ، وَكَفَيْتَهُ هَوْلَ عَدُوِّهِ، فَاكْشِفْ عَنِّي كَمَا كَشَفْتَ عَنْهُ، وَفَرِّجْ عَنِّي كَمَا فَرَّجْتَ عَنْهُ، وَكَفِينِي كَمَا كَفَيْتَهُ، وَاصْرِفْ عَنِّي هَوْلَ مَا أَخَافُ هَوْلَهُ وَمُؤْنَةَ مَا أَخَافُ مُؤْنَتَهُ، وَهَمَّ مَا أَخَافُ هَمَّهُ بِمَا مُؤْنَتُهُ عَلَى نَفْسِي مِنْ ذَلِكَ، وَاصْرِفْ بَقَضَاءِ حَوَائِجِي وَكَيْفَايَهُ مَا أَهَمَّنِي هَمُّهُ، مِنْ أَمْرِ آخِرَتِي وَدُنْيَايَ، يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ [وَيَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، عَلَيْكُمَا مِنِّي سَلَامُ اللَّهِ أَيْدَاءُ مَا بَقِيَتْ وَبَقِيَ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ، وَلَا جَعَلَهُ اللَّهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنْ زِيَارَتِكُمَا، وَلَا فَزَّقَ اللَّهُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمَا، اللَّهُمَّ أَحْيِي حَيَوَةَ مُحَمَّدٍ وَذُرِّيَّتِهِ، وَأَمْنِي مِمَّا نَهَمُّ، وَتَوَفَّنِي عَلَى مِلَّتِهِمْ، وَاحْشُرْنِي فِي زَمْرَتِهِمْ، وَلَا تَفَرِّقْ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ طَرْفَةَ عَيْنٍ أَيْدَاءُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ وَيَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، أَتَيْتُكَمَا زَائِرًا وَمَتَوَسَّلًا إِلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكُمَا، وَمَتَوَجَّهًا إِلَيْهِ بِكُمَا، وَمُسْتَشْفِعًا بِكُمَا إِلَى اللَّهِ تَعَالَى فِي حَاجَتِي هَذِهِ، فَاشْفَعَا لِي فَإِنَّ لَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ الْمَقَامَ الْمَحْمُودَ، وَالْحِجَابَ الْوَجِيهَ، وَالْمَنْزِلَ الرَّفِيعَ وَالْوَسِيلَةَ إِنِّي أَنْقَلِبُ عَنْكُمَا مُنْتَظِرًا، لِتَنْجِزِ الْحَاجَةِ وَقَضَائِهَا وَنَجَاحِي مِنَ اللَّهِ بِشَفَاعَتِكُمَا لِي إِلَى اللَّهِ فِي ذَلِكَ، فَلَا أَخِيبُ وَلَا يَكُونُ مُنْقَلَبًا خَائِبًا خَاسِرًا، يَلُ يَكُونُ مُنْقَلَبًا رَاجِحًا [رَاجِحًا] مُفْلِحًا مُنْجِحًا، مُسْتَجَابًا بِقَضَاءِ جَمِيعِ حَوَائِجِي وَتَشْفَعَا لِي إِلَى اللَّهِ، أَنْقَلِبْتُ عَلَى مَا شَاءَ اللَّهُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، مُفَوَّضًا أَمْرِي إِلَى اللَّهِ، مُلْجَأً ظَهْرِي إِلَى اللَّهِ، مُتَوَكِّلًا عَلَى اللَّهِ، وَأَقُولُ حَسْبِيَ اللَّهُ وَكَفَى سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ دَعَى لَيْسَ لِي وَرَاءَ اللَّهِ وَوَرَأَتِكُمْ يَا سَادَتِي مُنْتَهَى مَا شَاءَ رَبِّي كَانَ، وَمَا لَمْ يَشَأْ لَمْ يَكُنْ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، أَسْتَوْدِعُكُمَا اللَّهُ، وَلَا جَعَلَهُ اللَّهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنِّي إِلَيْكُمَا، إِصْرَفْتُ يَا سَيِّدِي يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ وَمَوْلَايَ، وَأَنْتَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ يَا سَيِّدِي وَسَيِّدِي عَلَيَّ مَا اتَّصَلَ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ، وَاصِلٌ ذَلِكَ إِلَيْكُمَا، غَيْرُ مَحْجُوبٍ عَنْكُمَا سِيَلامِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ، وَأَسْأَلُهُ بِحَقِّكُمَا أَنْ يَشَاءَ ذَلِكَ وَيَفْعَلَ، فَإِنَّهُ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، أَنْقَلِبْتُ يَا سَيِّدِي عَنْكُمَا تَائِبًا حَامِدًا لِلَّهِ، شَاكِرًا رَاجِحًا لِلْحَاجَةِ، غَيْرُ آيِسٍ وَلَا قَانِطٍ، إِيَّاهُ عَائِدًا رَاجِعًا إِلَى زِيَارَتِكُمَا، غَيْرُ رَاغِبٍ عَنْكُمَا وَلَا مِنْ زِيَارَتِكُمَا، بَلْ رَاجِعٌ عَائِدٌ إِنْ شَاءَ اللَّهُ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، يَا سَادَتِي رَغِبْتُ إِلَيْكُمَا وَإِلَى زِيَارَتِكُمَا، بَعْدَ أَنْ زَهَدْتُ فِيكُمَا وَفِي زِيَارَتِكُمَا أَهْلَ الدُّنْيَا، فَلَا حَيِّبَنِي اللَّهُ مَا رَجَوْتُ وَمَا أَمَلْتُ فِي زِيَارَتِكُمَا، إِنَّهُ قَرِيبٌ مُجِيبٌ.

روایت

سیف بن عمیره گوید که سؤال کردم از صفوان و گفتم که علقمه بن محمد این دعا را برای ما از حضرت باقر علیه السلام روایت نکرد بلکه همان زیارت را حدیث کرد صفوان گفت که وارد شدم با سید خودم حضرت صادق علیه السلام به این مکان پس به جا آورد مثل آنچه را که ما بجا آوردیم در زیارت و دعا کرد به این دعا هنگام وداع بعد از اینکه دو رکعت نماز گذاشت چنانچه ما نماز گذاشتیم و وداع کرد چنانچه ما وداع کردیم پس صفوان گفت که حضرت صادق علیه السلام به من فرمود که مواظب باش

این زیارت را و بخوان این دعا را و زیارت کن به آن پس بدرستی که من ضامنم بر خدا برای هر که زیارت کند به این زیارت و دعا کند به این دعا از نزدیک یا دور اینکه زیارتش مقبول شود و سعیش مشکور و سلامش به آن حضرت برسد و محبوب نماند و حاجت او قضا شود از جانب خدای تعالی بهر مرتبه که خواهد برسد و او را نومید برنگرداند ای صفوان یافتم این زیارت را به این ضمان از پدرم و پدرم از پدرش علی بن الحسین علیه السلام به همین ضمان و او از حسین علیه السلام به همین ضمان و حسین علیه السلام از برادرش حسن علیه السلام به همین ضمان و حسن از پدرش امیرالمؤمنین علیه السلام با همین ضمان و امیرالمؤمنین علیه السلام از رسول خدا صلی الله علیه و آله با همین ضمان و رسول خدا صلی الله علیه و آله از جبرئیل با همین ضمان و جبرئیل از خدای تعالی با همین ضمان و به تحقیق که خداوند عزوجل قسم خورده به ذات مقدس خود که هر که زیارت کند حسین علیه السلام را به این زیارت از نزدیک یا دور و دعا کند به این دعا قبول می‌کنم از او زیارت او را و می‌پذیرم از او خواهش او را بهر قدر که باشد و می‌دهم مسئلتش را پس باز نگرده از حضرت من با ناامیدی و خسار و بازش گردانم با چشم روشن به برآوردن حاجت و فوز به جنت و آزادی از دوزخ و قبول کنم شفاعت او را در حق هر کس که شفاعت کند حضرت فرماید جز دشمن ما اهل بیت که در حق او قبول نشود قسم خورده حق تعالی به این بر ذات اقدسش و گواه گرفته ما را بر آنچه که گواهی دادند به آن ملائکه ملکوت او پس جبرئیل گفت یا رسول الله خدا فرستاده مرا بسوی تو به جهت سرور و بشارت تو و شادی و بشارت علی و فاطمه و حسن و حسین و امامان از اولاد تو علیهم السلام تا روز قیامت پس مستمر و پاینده باد مسرت تو و مسرت علی و فاطمه و حسن و حسین و امامان علیهم السلام و شیعه شما تا روز رستخیز پس صفوان گفت که حضرت صادق علیه السلام با من فرمود ای صفوان هر گاه روی داد از برای تو بسوی خدای عزوجل حاجتی پس زیارت کن به این زیارت از هر مکانی که بوده باشی و بخوان این دعا را و بخواه از پروردگار خود حاجت را که برآورده شود از خدا و خدا خلاف نخواهد فرمود وعده خود را بر رسول خود بجاورد و امتنان خویش وَالْحَمْدُ لِلَّهِ مؤلف گوید که در نجم ثاقب در ذیل حکایت تشرف جناب حاج سید احمد رشتی به ملاقات امام عصر ارواحنا فداه در سفر حج و فرمایش آن حضرت به او که چرا شما عاشورا نمی‌خوانید عاشوراء عاشوراء و آن حکایت را ما انشاءالله بعد از زیارت جامعه کبیره نقل خواهیم کرد شیخ ما ثقة الاسلام نوری رحمه الله فرموده اما زیارت عاشوراء پس در فضل و مقام آن بس که از سنخ سایر زیارات نیست که بظاهر از انشای و املائی معصومی باشد هر چند که از قلوب مطهره ایشان چیزی جز آنچه از عالم بالا به آنجا رسد بیرون نیاید بلکه از سنخ احادیث قدسیه است که به همین ترتیب از زیارت و لعن و سلام و دعا از حضرت احدیت جَلَّتْ عَظَمَتُهُ به جبرئیل امین و از او به خاتم النبیین صلی الله علیه و آله رسیده و به حسب تجربه مداومت به آن در چهل روز یا کمتر در قضای حاجات و نیل مقاصد و دفع اعدای بی‌ظنیر و لکن احسن فواید آن که از مواظبت آن بدست آمده فایده‌ای است که در کتاب دارالسلام ذکر کردم و اجمال آن آنکه ثقة صالح متقی حاج ملاحسن یزدی که از نیکان مجاورین نجف اشرف است و پیوسته مشغول عبادت و زیارت نقل کرد از ثقة امین حاج محمد علی یزدی که مرد فاضل صالحی بود در یزد که دائماً مشغول اصلاح امر آخرت خود بود و شبها در مقبره خارج یزد که در آن جماعتی از صلحا مدفونند و معروف است به مزار بسر می‌برد و او را همسایه‌ای بود که در کودکی با هم بزرگ شده و در نزد یک معلم می‌رفتند تا آنکه بزرگ شد و شغل عشاری پیش گرفت تا آنکه مرد و در همان مقبره نزدیک محلی که آن مرد صالح بیتوته می‌کرد دفن کردند پس او را در خواب دید پس از گذشتن کمتر از ماهی که در هیئت نیکوئی است پس به نزد او رفت و گفت من می‌دانم مبدأ و منتهای کار تو و ظاهر و باطن تو را و نبودی از آنها که احتمال رود نیکی در باطن ایشان و شغل تو مقتضی نبود جز عذاب را پس به کدام عمل به این مقام رسیدی گفت چنان است که گفتم و من در اشد عذاب بودم از روز وفات تا دیروز که زوجه استاد اشرف حداد فوت شد و در این مکان او را دفن کردند و اشاره کرد به موضعی که قریب صد ذرع از او دور بود و در شب وفات او حضرت ابی‌عبدالله الحسین علیه السلام سه مرتبه او را زیارت کرد و در مرتبه سیم امر فرمود به رفع عذاب از این مقبره پس حالت ما نیکو شد و در سعه و نعمت افتادیم پس از

خواب متحیرانه بیدار شد و حدّاد را نمی‌شناخت و محلّه او را نمی‌دانست پس در بازار حدّادان از او تفحص کرد و او را پیدا نمود از او پرسید برای تو زوجه‌ای بود گفت آری دیروز وفات کرد و او را در فلان مکان و همان موضع را اسم برد دفن کردم گفت او به زیارت ابی عبدالله علیه السلام رفته بود گفت نه گفت ذکر مصائب او می‌کرد گفت نه گفت مجلس تعزیه داری داشت گفت نه آنگاه پرسید چه می‌جوئی خواب را نقل کرد گفت آن زن مواظبت داشت به زیارت عاشوراء.

دوم زیارت عاشوراء غیر معروفه

است که با زیارت معروفه متداوله در اجر و ثواب شریک است بی‌مشقت گفتن صد مرتبه لعن و صد مرتبه سلام و این برای آنانکه شغل مهمی دارند فوزی است عظیم و کیفیت آن به نحوی که در مزار قدیم نقل شده بدون شرح آن چنین است که هر کس دوست دارد زیارت کند آن حضرت را از بلاد دور یا نزدیک پس غسل کند و برود به صحرا یا در بام خانه خود آنگاه دو رکعت نماز کند و بخواند در آن سوره قلّ هو الله أحد چون سلام گفت اشاره کند بسوی آن حضرت به سلام و متوجه شود به این سلام و اشاره و نیت به آن جهتی که در آنست ابو عبدالله الحسین علیه السلام یعنی رو کند به کربلای معلی آنگاه با خشوع و استکانت بگوید:

متن زیارت

الَسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ، اَلَسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بَنَ الْبُشَیْرِ النَّذِیْرِ، وَابْنَ سَیِّدِ الْوَصِیِّیْنَ، اَلَسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بَنَ فَاطِمَةَ سَیِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِیْنَ، اَلَسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا خَیْرَةَ اللَّهِ وَابْنَ خَیْرِتِهِ، اَلَسَّلَامُ عَلَیْكَ يَا ثَارَ اللَّهِ وَابْنَ ثَارِهِ، اَلَسَّلَامُ عَلَیْكَ أَيُّهَا الْوِثْرُ الْمَوْتُورُ، اَلَسَّلَامُ عَلَیْكَ أَيُّهَا الْأَمَامُ الْهَادِیَ الزَّكِيَّ، وَعَلَىٰ أَرْوَاحِ حَلَّتْ بِفَنَائِكَ، وَأَقَامَتْ فِي جِوَارِكَ، وَوَفَدَتْ مَعَ زُورِكَ، اَلَسَّلَامُ عَلَیْكَ مِنِّي مَا بَقِيَتْ وَبَقِيَ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ، فَلَقَدْ عَظُمَتْ بِكَ الرَّزِيَّةُ، وَجَلَّتْ فِي الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُسْلِمِينَ وَفِي أَهْلِ السَّمَوَاتِ وَأَهْلِ الْأَرْضِينَ أَجْمَعِينَ، فَإِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ، صَلَوَاتُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ وَتَحِيَّاتُهُ عَلَیْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ الْخُسَیْنِ، وَعَلَىٰ آبَائِكَ الطَّيِّبِينَ الْمُتَّجِبِينَ، وَعَلَىٰ ذُرِّيَّاتِكُمُ الْهُدَاةِ الْمَهْدِيِّیْنَ، لَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً خَذَلَتْكَ، وَتَرَكَتْ نُصَيْرَتَكَ وَمَعُونَتَكَ، وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً أَسَّسَتْ أَسَاسَ الظُّلْمِ لَكُمْ، وَمَهَّدَتْ الْجُورَ عَلَیْكُمْ، وَطَرَقَتْ إِلَىٰ أَدْبَتِكُمْ وَتَحْيِفِكُمْ، وَجَارَتْ ذَلِكَ فِي دِيَارِكُمْ وَأَشْيَاعِكُمْ، بَرَنْتُ إِلَى اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ وَالْيَنَكُمْ، يَا سَادَاتِي وَمَوَالِيَّ وَأَيْمَتِي مِنْهُمْ وَمِنْ أَشْيَاعِهِمْ وَتَبَاعِهِمْ وَأَسْئَلُ اللَّهَ الَّذِي أَكْرَمَ يَا مَوَالِيَّ مَقَامَكُمْ، وَشَرَّفَ مَنْزِلَتَكُمْ وَشَانَكُمْ، أَنْ يُكْرِمَنِي بِبَوْلَاتِكُمْ وَمَحَبَّتِكُمْ، وَالْأَيْتِمَامَ بِكُمْ وَبِالْبِرِّ أَنَّهُ مِنْ أَعْدَائِكُمْ، وَأَسْئَلُ اللَّهَ الْبَرَّ الرَّحِيمَ، أَنْ يَزُفَنِي مَوَدَّتِكُمْ، وَأَنْ يُوفِّقَنِي لِلطَّلَبِ بِثَارِكُمْ مَعَ الْأَمَامِ الْمُنتَظَرِ الْهَادِیَ مِنْ آلِ مُحَمَّدٍ، وَأَنْ يَجْعَلَ لِي مَعَكُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، وَأَنْ يُبَلِّغَنِي الْمَقَامَ الْمَحْمُودَ لَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ، وَأَسْئَلُ اللَّهَ عَزَّوَجَلَّ بِحَقِّكُمْ، وَبِالْشَّانِ الَّذِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ، أَنْ يُعْطِيَنِي بِمُصَابِي بِكُمْ أَفْضَلَ مَا أُعْطِيَ مُصَابًا بِمُصِيبَةٍ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ، يَا لَهَا مِنْ مُصِيبَةٍ مَا أَفْجَعَهَا وَأَنْكَاهَا لِقُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُسْلِمِينَ، فَإِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَاجْعَلْنِي فِي مَقَامِي مِمَّنْ تَنَالَهُ مِنْكَ صِلَوَاتُ وَرَحْمَةٌ وَمَغْفِرَةٌ، وَاجْعَلْنِي عِنْدَكَ وَجِيهًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ الْمُفْرَبِينَ، فَاتِي أَتَقَرَّبُ إِلَيْكَ بِمُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، صِلَوَاتِكَ عَلَيْهِ وَعَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ، اللَّهُمَّ وَإِنِّي أَتَوَسَّلُ وَأَتَوَجَّهُ بِصِيْفَتِكَ مِنْ خَلْقِكَ، وَخَيْرَتِكَ مِنْ خَلْقِكَ مُحَمَّدٍ وَعَلِيٍّ الطَّيِّبِينَ مِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا، اللَّهُمَّ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَاجْعَلْ مَحْيَايَ مَحْيَاهُمْ وَمَمَاتِي مَمَاتِهِمْ، وَلَا تَفَرِّقْ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ، اللَّهُمَّ وَهَذَا يَوْمٌ تُجَدِّدُ فِيهِ النُّعْمَةَ، وَتُنزِلُ فِيهِ اللَّعْنَةَ عَلَى اللَّعِينِ يَزِيدَ وَعَلَى آلِ يَزِيدَ، وَعَلَى آلِ زِيَادٍ وَعُمَرَ بْنِ سَعْدٍ وَالشُّعْرَى، اللَّهُمَّ الْعُنْهُمْ وَالْعَنْ مَنْ رَضِيَ بِقَوْلِهِمْ وَفِعْلِهِمْ، مِنْ أَوَّلِ وَآخِرِ لَعْنًا كَثِيرًا، وَأَصْلِيهِمْ حَرَّ نَارِكَ، وَأَشْيَكُنْهُمْ جَهَنَّمَ وَسَائِتْ مَصِيرًا، وَأَوْجِبْ عَلَيْهِمْ وَعَلَى كُلِّ مَنْ شَاعَهُمْ وَبَايَعَهُمْ وَتَابَعَهُمْ وَسَاعَدَهُمْ وَرَضِيَ بِفِعْلِهِمْ، وَافْتِخَ لَهُمْ وَعَلَيْهِمْ، وَعَلَى كُلِّ مَنْ رَضِيَ بِذَلِكَ لَعْنَاتِكَ الَّتِي لَعَنْتَ بِهَا كُلَّ ظَالِمٍ وَكُلَّ غَاصِبٍ، وَكُلَّ جَاحِدٍ وَكُلَّ كَافِرٍ، وَكُلَّ مُشْرِكٍ وَكُلَّ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ، وَكُلَّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ، اللَّهُمَّ الْعَنْ يَزِيدَ وَآلَ يَزِيدَ وَبَنِي مَرْوَانَ جَمِيعًا، اللَّهُمَّ وَضَعْفُ غَضَبِكَ وَسَيِّخَطُكَ وَعَيْذَابِكَ وَنَقْمَتِكَ، عَلَى أَوَّلِ ظَالِمٍ ظَلَمَ أَهْلَ بَيْتِ نَبِيِّكَ، اللَّهُمَّ وَالْعَنْ جَمِيعَ الظَّالِمِينَ لَهُمْ، وَأَنْتَقِمُ مِنْهُمْ إِنَّكَ ذُو نَقْمَةٍ مِنَ

الْمُجْرِمِينَ، اللَّهُمَّ وَالْعَنِ أَوْلَ ظَالِمِ ظَلَمِ آلِ بَيْتِ مُحَمَّدٍ، وَالْعَنِ أَرْوَاحَهُمْ وَدِيَارَهُمْ وَقُبُورَهُمْ وَالْعَنِ اللَّهُمَّ الْعِصَابَةَ الَّتِي نَازَلَتْ الْحُسَيْنَ بْنَ
 بِنْتِ نَبِيِّكَ، وَحَارِبَتَهُ وَقَتَلَتْ أَصْحَابَهُ وَأَنْصَارَهُ، وَأَعْوَانَهُ وَأَوْلِيَاءَهُ وَشَيْعَتَهُ وَمُحِبِّيهِ وَأَهْلَ بَيْتِهِ وَذُرِّيَّتَهُ، وَالْعَنِ اللَّهُمَّ الَّذِينَ نَهَبُوا مَالَهُ وَسَبَلُوا
 حَرِيمَتَهُ، وَلَمْ يَسْمَعُوا كَلَامَهُ وَلَا مَقَالَهُ، اللَّهُمَّ وَالْعَنِ كُلَّ مَنْ بَلَغَهُ ذَلِكَ فَرَضِيَ بِهِ مِنَ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ، وَالْخَلَائِقِ أَجْمَعِينَ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ،
 السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ، وَعَلَى مَنْ سَاعَدَكَ وَعَاوَنَكَ، وَوَسَّاسَكَ بِنَفْسِهِ، وَيَذَلُّ مُهْجَتَهُ فِي الذَّبِّ عَنْكَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا
 مَوْلَايَ وَعَلَيْهِمْ، وَعَلَى رُوحِكَ وَعَلَى أَرْوَاحِهِمْ، وَعَلَى تُرْبَتِكَ وَعَلَى تُرْبَتِهِمْ، اللَّهُمَّ لَقِهِمْ رَحْمَةً وَرِضْوَانًا وَرَوْحًا وَرِيحَانًا، السَّلَامُ عَلَيْكَ
 يَا مَوْلَايَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ، يَا بِنْتِ خَاتِمِ النَّبِيِّينَ، وَيَا بِنْتِ سَيِّدِ الْوَصِيِّينَ، وَيَا بِنْتِ سَيِّدَةِ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا شَهِيدَ يَا بِنْتِ الشَّهِيدِ،
 اللَّهُمَّ بَلِّغُهُ عَنِّي فِي هَذِهِ السَّاعَةِ وَفِي هَذَا الْيَوْمِ، وَفِي هَذَا الْوَقْتِ وَكُلِّ وَقْتٍ تَحِيَّةً وَسَلَامًا، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بِنْتِ سَيِّدِ الْعَالَمِينَ، وَعَلَى
 الْمُسْتَشْهِدِينَ مَعَكَ سَلَامًا مُتَّصَةً لَأَ مَا اتَّصَلَ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ، السَّلَامُ عَلَى الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ الشَّهِيدِ، السَّلَامُ عَلَى عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ الشَّهِيدِ،
 السَّلَامُ عَلَى الْعَبَّاسِ بْنِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ الشَّهِيدِ، السَّلَامُ عَلَى الشَّهِيدِ آءٍ مِنْ وُلْدِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، السَّلَامُ عَلَى الشَّهِيدِ آءٍ مِنْ وُلْدِ جَعْفَرٍ وَعَقِيلِ،
 السَّلَامُ عَلَى كُلِّ مُسْتَشْهِدٍ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ، اللَّهُمَّ صِلْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَبَلِّغُهُمْ عَنِّي تَحِيَّةً وَسَلَامًا، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ
 وَعَلَيْكَ السَّلَامُ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، أَحْسَنَ اللَّهُ لِمَكَ الْعَزَاءَ فِي وَلَدِكَ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا الْحَسَنِ يَا أَمِيرَ
 الْمُؤْمِنِينَ، وَعَلَيْكَ السَّلَامُ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، أَحْسَنَ اللَّهُ لَكَ الْعَزَاءَ فِي وَلَدِكَ الْحُسَيْنِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا فَاطِمَةَ يَا بِنْتَ رَسُولِ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ، وَعَلَيْكَ السَّلَامُ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، أَحْسَنَ اللَّهُ لَكَ الْعَزَاءَ فِي وَلَدِكَ الْحُسَيْنِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا مُحَمَّدٍ الْحَسَنِ، وَعَلَيْكَ
 السَّلَامُ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، أَحْسَنَ اللَّهُ لِمَكَ الْعَزَاءَ فِي أَخِيكَ الْحُسَيْنِ، السَّلَامُ عَلَى أَرْوَاحِ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ، الْأَحْيَاءِ مِنْهُمْ
 وَالْأَمْوَاتِ، وَعَلَيْهِمْ السَّلَامُ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَحْسَنَ اللَّهُ لَهُمُ الْعَزَاءَ فِي مَوْلَاهُمْ الْحُسَيْنِ، اللَّهُمَّ اجْعَلْنَا مِنَ الطَّالِبِينَ بِثَارِهِ مَعَ إِمَامِ عَدْلِ،
 تُعِزُّ بِهِ الْأَسْلَامَ وَأَهْلَهُ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ. پس به سجده برو و بگو اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ عَلَى [جميع ماناب من خطب، وَلَكَ الْحَمْدُ عَلَى كُلِّ
 أَمْرٍ، وَالْيَدِيكَ الْمُشْتَكِي فِي عَظِيمِ الْمَهْمَاتِ بِخَيْرِ تَتَكَ وَأَوْلِيَاءَتِكَ، وَذَلِكَ لِمَا أَوْجَبَتْ لَهُمْ مِنَ الْكِرَامَةِ وَالْفَضْلِ الْكَثِيرِ، اللَّهُمَّ فَصَلِّ عَلَى
 مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ، وَارْزُقْنِي شِفَاعَةَ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَوْمَ الْوُرُودِ وَالْمَقَامِ الْمَشْهُودِ، وَالْحَوْضِ الْمَوْرُودِ، وَاجْعَلْ لِي قَدَمَ صِدْقٍ
 عِنْدَكَ مَعَ الْحُسَيْنِ وَأَصْحَابِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ، الَّذِينَ وَسَّوهُ بِأَنْفُسِهِمْ، وَيَذَلُّوا دُونَهُ مُهْجَتَهُمْ، وَجَاهِدُوا مَعَهُ أَعْدَاءَكَ ائْتِغَاءَ
 مَرْضَاتِكَ وَرَجَائِكَ، وَتَصَدِيقًا بِوَعْدِكَ، وَخَوْفًا مِنْ وَعِيدِكَ إِنَّكَ لَطِيفٌ لِمَا تَشَاءُ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

هشتم زیارت اربعین است

یعنی بیستم صفر شیخ در تهذیب و مصباح روایت کرده از حضرت امام حسن عسکری علیه السلام که فرموده علامات مؤمن پنج چیز است پنجاه و یک رکعت نماز گذاشتن که مراد هفده رکعت فریضه و سی و چهار رکعت نافله است در هر شب و روز و زیارت اربعین کردن و انگشتر در دست راست کردن و جبین را در سجده بر خاک گذاشتن و بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ را بلند گفتن و کیفیت زیارت حضرت امام حسین علیه السلام در این روز به دو نحو رسیده یکی زیارتی است که شیخ در تهذیب و مصباح روایت کرده از صفوان جمالی که گفت فرمود به من مولایم حضرت صادق علیه السلام در زیارت اربعین که زیارت می کنی در هنگامی که روز بلند شده باشد و می گوئی:

متن زیارت

السَّلَامُ عَلَى وَلِيِّ اللَّهِ وَحَبِيبِهِ، السَّلَامُ عَلَى خَلِيلِ اللَّهِ وَنَجِيِّهِ، السَّلَامُ عَلَى صَفِيِّ اللَّهِ وَابْنِ صَفِيِّهِ، السَّلَامُ عَلَى الْحُسَيْنِ الْمَظْلُومِ الشَّهِيدِ،
 السَّلَامُ عَلَى أَسِيرِ الْكُرْبَاتِ، وَقَتِيلِ الْعَبْرَاتِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْهَدُ أَنَّهُ وَثِيكَ وَابْنُ وَثِيكَ، وَصَفِيكَ وَابْنُ صَفِيكَ، الْفَائِزُ بِكَرَامَتِكَ، أَكْرَمَتُهُ
 بِالشَّهَادَةِ، وَحَبْوَتُهُ بِالسَّعَادَةِ، وَأَجْتَبَيْتُهُ بِطِيبِ الْوِلَادَةِ، وَجَعَلْتَهُ سَيِّدًا مِنَ السَّادَةِ وَقَادِمًا مِنَ الْقَادَةِ، وَذَائِدًا مِنَ الْبَادَةِ، وَأَعْطَيْتُهُ مَوَارِيثَ

الْأَنْبِيَاءِ، وَجَعَلْتُهُ حُجَّةً عَلَى خَلْقِكَ مِنَ الْأَوْصِيَاءِ، فَأَعِذْ فِي الدُّعَاءِ، وَمَنْحِ النَّصِيحِ، وَبِذَلِّ مُهْجَتِهِ فَيْكَ، لَيْسَ تَنْقُذَ عِبَادَكَ مِنَ الْجَهَالَةِ وَحَيْرَةِ الضَّلَالَةِ، وَقَدْ تَوَازَرَ عَلَيْهِ مَنْ عَرَّتَهُ الدُّنْيَا، وَبَاعَ حَظَّهُ بِالْأَرْذَلِ الْأَذْنَى وَشَرَى آخِرَتَهُ بِالثَّمَنِ الْأَوْكَسِ، وَتَغَطَّرَسَ وَتَرَدَّى فِي هَوَاهُ، وَأَسْخَطَكَ وَأَسْخَطَ نَبِيَّكَ، وَأَطَاعَ مِنْ عِبَادِكَ أَهْلَ الشَّقَاقِ وَالنَّفَاقِ، وَحَمَلَمَهُ الْأَوْزَارَ الْمُسْتَوْجِبِينَ النَّارِ، فَجَاهَدَهُمْ فَيْكَ صَابِرًا مُحْتَسِبًا، حَتَّى سُدَّ فَيْكَ فِي طَاعَتِكَ دَمُهُ، وَأَسْتَبِيحَ حَرِيمَهُ، اللَّهُمَّ فَالْعَنُوهُمْ لَعْنًا وَبِيْلًا، وَعِذُّهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ، السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ سَيِّدِ الْأَوْصِيَاءِ أَشْهَدُ أَنَّكَ أَمِينُ اللَّهِ وَابْنُ أَمِينِهِ، عِشْتَ سَعِيدًا، وَمَضَيْتَ حَمِيدًا وَتَمَّتْ فَيْدًا مَظْلُومًا شَهِيدًا، وَأَشْهَدُ أَنَّ اللَّهَ مُنْجِزٌ مَا وَعَدَكَ، وَمُهْلِكٌ مَنْ خَذَلَكَ وَمُعَذِّبٌ مَنْ قَتَلَكَ، وَأَشْهَدُ أَنَّكَ وَفَيْتَ بَعْدَ اللَّهِ، وَجَاهَدْتَ فِي سَبِيلِهِ حَتَّى آتَيْكَ الْيَقِينَ، فَلَعَنَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكَ، وَلَعَنَ اللَّهُ مَنْ ظَلَمَكَ، وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً سَمِعَتْ بِذَلِكَ فَرَضَتْ بِهِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْهَدُكَ أَنِّي وَلِيُّ لِمَنْ وَالَاهُ، وَعِيدُو لِمَنْ عَادَاهُ، يَا بَنِي أَنْتَ وَأُمِّي يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ، أَشْهَدُ أَنَّكَ كُنْتَ نُورًا فِي الْأَصْلَابِ الشَّامِخَةِ وَالْأَرْحَامِ الْمُطَهَّرَةِ، لَمْ تُجَسِّمْكَ الْجَاهِلِيَّةُ بِأَنْجَاسِهَا، وَلَمْ تُلْبِسْكَ الْمَيْدَلَهَمَاتُ مِنْ ثِيَابِهَا، وَأَشْهَدُ أَنَّكَ مِنْ دَعَائِمِ الدِّينِ وَأَرْكَانِ الْمُسْلِمِينَ، وَمَعْقِلِ الْمُؤْمِنِينَ، وَأَشْهَدُ أَنَّكَ الْإِمَامُ الْبُرِّ التَّقِيِّ، الرَّضِيُّ الزَّكِيُّ الْهَادِي الْمَهْدِيُّ، وَأَشْهَدُ أَنَّ الْإِئِمَّةَ مِنْ وُلْدِكَ كَلِمَةُ التَّقْوَى وَأَعْلَامُ الْهُدَى وَالْعُرْوَةُ الْوُثْقَى وَالْحُجَّةُ عَلَى أَهْلِ الدُّنْيَا، وَأَشْهَدُ أَنِّي بِكُمْ مُؤْمِنٌ، وَيَا بَابَكُمْ مُوقِنٌ، بِشَرَائِعِ دِينِي وَخَوَاتِيمِ عَمَلِي وَقَلْبِي لِقَلْبِكُمْ سَلَمٌ، وَأَمْرِي لِأَمْرِكُمْ مُتَّبِعٌ، وَنُصْرَتِي لَكُمْ مُعَدَّةٌ، حَتَّى يَأْذَنَ اللَّهُ لَكُمْ، فَمَعَكُمْ مَعَكُمْ لَامَعَ عِيدُكُمْ، صِلَاوَاتُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ، وَعَلَى أَرْوَاحِكُمْ وَأَجْسَادِكُمْ، وَشَاهِدِكُمْ وَغَائِبِكُمْ، وَظَاهِرِكُمْ وَبَاطِنِكُمْ، آمِينَ رَبَّ الْعَالَمِينَ

پس دو رکعت نماز می‌کنی و دعا می‌کنی به آنچه می‌خواهی و برمی‌گردی و دیگر زیارتی است که از جابر منقول است و کیفیت آن چنان است که از عطا روایت شده که گفت با جابر بن عبدالله انصاری بودم در روز بیستم ماه صفر چون به غاضریه رسیدیم در آب فرات غسل کرد و پیراهن طاهری که با خود داشت پوشید پس گفت که آیا با تو چیزی هست از بوی خوش ای عطا گفتم با من سِعد هست پس قدری از آن گرفت و بر سر و بدن پاشید و پابرنه روانه شد تا ایستاد نزد سر مبارک امام حسین علیه السلام و سه مرتبه الله اکبر گفت پس افتاد و بیهوش شد و چون به هوش آمد شنیدم که می‌گفت السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا آلَ اللَّهِ الْخِ که به عینه همان زیارت نیمه رجب است که ما ذکر نمودیم و با آن فرقی ندارد جز چند کلمه که شاید از اختلاف نسخ باشد چنانچه شیخ مرحوم احتمال داده پس اگر کسی خواست که آن را نیز بخواند رجوع کند به زیارت نیمه رجب و همان را بخواند مؤلف گوید که زیارت امام حسین علیه السلام در اوقات شریفه و لیالی و ایام متبرکه به غیر از این اوقات که ذکر شد نیز افضل است خصوصاً اوقاتی که به آن حضرت نسبتی داشته باشد مانند روز مباحله و روز نزول هل آتی و روز ولادت شریف آن حضرت و شبهای جمعه و از روایتی مستفاد می‌شود که حق تعالی در هر شب جمعه نظر مکرمتی بر آن حضرت فرماید و جمیع پیغمبران و اوصیای ایشان را به زیارت او بفرستد و ابن قولویه از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده که هر که زیارت کند قبر امام حسین علیه السلام را در هر جمعه آمرزیده شود البته و از دنیا بیرون نرود با حال حسرت از دنیا و مَسِيكَنْشُ در بهشت با امام حسین علیه السلام باشد و در خبر اعمش است که همسایه او برای او گفت در خواب دیدم که رقعها از آسمان فرو می‌ریزد که در آنها امان نوشته‌اند برای هر که زیارت امام حسین علیه السلام کند در شب جمعه و بعد از این در اعمال کاظمین در حکایت حاجی علی بغدادی اشاره به این مطلب خواهد شد و غیر این از اوقات شریفه دیگر و روایت شده از حضرت صادق علیه السلام پرسیدند که آیا زیارت امام حسین علیه السلام را وقتی هست که بهتر از وقت دیگر باشد فرمود که زیارت آن حضرت را در هر وقت و هر زمان زیرا که زیارت آن حضرت خیر مَقَرَّری است هر که آن را بیشتر به عمل آورد خیر بیشتر خواهد یافت و هر که کمتر کند کمتر خواهد یافت و سعی کنید در زیارت کردن آن حضرت در اوقات شریفه که اعمال صالحه در آنها ثوابش مضاعف است و در آن اوقات شریفه ملائکه از آسمان نازل می‌شوند از برای زیارت آن حضرت الخ و از برای خصوص این اوقات مذکوره زیارت منقولی یافت نشده بلی در روز سیم ماه شعبان که روز تولد حضرت امام حسین علیه السلام است دعائی از ناحیه شریفه بیرون آمده که بایست آن را خواند و ما آن را در اعمال ماه شعبان ذکر کردیم و بدان نیز که زیارت آن حضرت در غیر کربلا از شهرهای دور

فضیلت زیادی دارد و ما در اینجا به ذکر دو روایت که در کافی و تهذیب و فقیه است قناعت می‌کنیم روایت اول ابن ابی عمیر از هشام روایت کرده که حضرت صادق علیه السلام فرمود که هر گاه راه یکی از شما دور و از خانه‌اش تا به قبور ما مسافت بسیار باشد بالا رود به پشت بام بلندتر منزل خود و دو رکعت نماز کند و اشاره کند به سلام کردن به سوی قبرهای ما پس بدرستی که آن به ما می‌رسد روایت دویم از حنان بن شدیر از پدرش منقول است که حضرت صادق علیه السلام به من فرمود ای سدیر زیارت می‌کنی قبر حسین علیه السلام را در هر روز عرض کردم که فدای تو گردم نه فرمود شما چه جفاکارید در هر جمعه زیارت می‌کنید او را گفتم نه فرمود در هر ماهی زیارت می‌کنید گفتم نه فرمود در هر سالی او را زیارت می‌کنید گفتم گاهی از سالها شده که زیارت کرده‌ام فرمود ای شدیر چه جفا کارید شما به امام حسین علیه السلام آیا ندانستید که حق تعالی را دو هزار هزار فرشته است (و در تهذیب و فقیه هزار هزار فرشته است) ژولیده مو گرد آلوده که می‌گیرند بر آن حضرت و زیارت می‌کنند وسست نمی‌شوند و چه می‌شود برای تو ای سدیر که زیارت کنی قبر حسین علیه السلام را در هر جمعه پنج مرتبه و در هر روزی یک مرتبه گفتم فدایت شوم بین ما و بین او فرسخهای بسیار است فرمود به من که بالا رو به بام خانه‌ات پس نظر کن به جانب راست و چپ پس بلند کن سر خود را بسوی آسمان پس قصد کن جانب قبر آن حضرت را و بگو «السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا اَبَا عَبْدِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَیْكَ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ» نوشته می‌شود برای تو زیارتی و آن زیارت حجه و عمره است سدیر گفت بسا شد که بجا آوردم این را در ماه بیشتر از بیست مرتبه و در صدر زیارت اول از زیارات مطلقه گذشت چیزی که مناسب این مقام بود.

تذییل در فضیلت و آداب تربت مقدسه امام حسین علیه السلام

بدان که روایات بسیار وارد شده که در تربت آن حضرت شفای هر درد و مرض است مگر مرگ و امان است از بلاها و باعث ایمنی از هر خوف و بیم است و اخبار در این باب متواتر است و معجزاتی که به سبب این تربت مقدسه ظاهر گردیده است زیاده از آنست که ذکر شود و من در کتاب فوائد الرضویّه که در تراجم علماء امامیه است در احوال سید محدث متبحر آقا سید نعمه‌الله جزائری رحمه الله نوشتم که آن سید جلیل در تحصیل علم زحمت بسیار کشیده و سختی و رنج بسیار برده و در اوایل تحصیل چون قادر نبوده بر چراغ به روشنی ماه مطالعه می‌نموده لاجرم از کثرت مطالعه در ماهتاب و بسیار چیز نوشتن و مطالعه کردن چشمانش ضعف پیدا کرده بود پس به جهت روشنی چشم خود به تربت مقدسه حضرت سیدالشهداء علیه السلام و تراب مراقد شریفه ائمه عراق علیهم السلام اکتحال می‌کرد و به برکت آن تربت‌ها چشمش روشن می‌گشت و نیز نگاشتم که مبادا اهالی عصر ما بواسطه معاشرت با کفار و ملاحظه این مطلب را استعجاب نمایند همانا کمال‌الدین دمیری در حیوة الحیوان نقل کرده که افعی هر گاه هزار سال عمر کرد چشمانش کور می‌شود حق تعالی او را ملهم فرموده که برای رفع کوری خود چشم خود را به رازیانج تر بمالد لاجرم با چشم کور از بیابان قصد می‌کند بساتین و جاهائی را که رازیانج در آنجا باشد و اگر چه مسافتی طویل در بین باشد پس خود را می‌رساند به آن گیاه و چشم خود را بر آن می‌مالد روشنی چشم او برمی‌گردد و این مطلب را زمخشری و غیره نیز نقل کرده‌اند پس هر گاه حق تعالی در یک گیاه تری این خاصیت قرار داده باشد که مار کور پی به آن ببرد و بهره خود را از آن بگیرد چه عجب و استبعادی دارد که در تربت پسر پیغمبر صلوات الله علیه و آله که در راه او خودش و عترتش کشته شده شفاء از جمیع امراض و فوائد و برکاتی قرار داده باشد که شیعیان و محبان او از آن بهره‌ها برند و ما در این مقام به ذکر چند خبر قناعت می‌کنیم اول روایت شده که حوریان بهشت چون یکی از ملائکه را می‌بینند که از برای کاری بر زمین می‌آید از او التماس می‌کنند که برای ما تسبیح و تربت قبر امام حسین علیه السلام به هدیه بیاور دوّم به سند معتبر منقول است که شخصی گفت حضرت امام رضا علیه السلام برای من از خراسان بسته متاعی فرستاد چون گشودم در میان آن خاکی بود از آن مرد که آورده بود پرسیدم که این خاک چیست گفت خاک قبر امام حسین علیه السلام است و هرگز آن حضرت از جامه و غیر جامه چیزی به جایی نمی‌فرستد مگر آنکه این خاک را

در میانش می‌گذارد و می‌فرماید این امان است از بلاها به اذن و مشیت خدا سیم روایت است که عبدالله بن ابی یغفور به خدمت حضرت صادق علیه السلام عرض کرد که یک شخص از خاک قبر امام حسین علیه السلام برمی‌دارد و منتفع می‌شود و دیگری برمی‌دارد و منتفع نمی‌شود فرمود که نه والله هر که بردارد و اعتقاد داشته باشد که به او نفع می‌بخشد البته منتفع می‌شود چهارم از ابو حمزه ثمالی روایت است که عرض کردم به حضرت صادق علیه السلام که می‌بینم اصحاب ما می‌گیرند خاک قبر امام حسین علیه السلام را و طلب شفا از آن می‌کنند آیا شفا در آن هست فرمود که طلب شفا می‌توان کرد از خاکی که بردارند از میان قبر تا چهار میل و همچنین است خاک قبر جدّم رسول خدا صلی الله علیه و آله و قبر امام حسن و امام زین العابدین و امام محمد باقر علیهم السلام پس بگیر از آن خاک که آن شفای هر درد است و سپری است برای دفع هر چه از آن ترسی و هیچ چیز به آن برابری نمی‌کند از چیزهایی که از آن شفا طلب می‌کنند به غیر از دعا و چیزی که آن را فاسد می‌کند آن است که در ظرفها و جاهای بد می‌گذارند و آنها که معالجه به آن می‌کنند کم است یقین ایشان هر که یقین داشته باشد که این از برای او شفا است هر گاه معالجه به آن کند او را کافی خواهد بود و محتاج به دوی دیگر نخواهد شد و فاسد می‌گردانند آن تربت را شیاطین و کافران از جتّیان که خود را بر آن می‌مالند و بهر چیز که می‌گذرد آن تربت آن را بو می‌کنند و اما شیاطین و کافران جنّ پس حسد می‌برند فرزندان آدم را بر آن و خود را بر آن می‌مالند که اکثر نیکی و بوی خوشش برطرف می‌شود و هیچ تربت از حایر بیرون نمی‌آید مگر مهیا می‌شوند از شیاطین و کافران جنّ از برای آن تربت آن قدر که عدد ایشان را کسی به غیر از خدا احصا نمی‌تواند کرد و آن تربت در دست صاحبش است و ایشان خود را بر آن می‌مالند و ملائکه نمی‌گذارند ایشان را که داخل حایر شوند و اگر تربت سالم از اینها بماند هر بیمار را که به آن معالجه نمایند البته در آن ساعت شفا می‌یابد پس چون تربت را برداری پنهان کن و نام خدا بر آن بسیار بخوان و شنیده‌ام که بعضی از آنها که تربت را برمی‌دارند آن را سبک می‌شمارند حتی بعضی از ایشان آن را در توبره چهارپایان می‌اندازند یا در ظرف طعام یا چیزهایی که دست بر آن بسیار مالیده شود از خورجینها و جوالها پس چگونه شفا یابد از آن کسی که به این نوع آن را حرمت دارد و لکن دلی که در آن یقین نیست و سبک می‌شمارد چیزی را که صلاحش در آن است عمل خود را فاسد می‌کند پنجم روایت شده که هر گاه یکی از شما خواهد که بردارد تربت را به اطراف انگشتان بردارد و قدر آن مثل نخود است به بوسد آن را و بر هر دو دیده گذارد و بر سایر بدن بمالد و بگوید: اللَّهُمَّ بِحَقِّ هَذِهِ التُّرْبَةِ، وَبِحَقِّ مَنْ حَلَّ بِهَا وَتَوَى فِيهَا، وَبِحَقِّ جَدِّهِ وَأَبِيهِ وَأُمِّهِ وَأَخِيهِ، وَالْأَنْثَمَةَ مِنْ وُلْدِهِ، وَبِحَقِّ الْمَلَائِكَةِ الْحَاقِّينَ بِهِ، إِلَّا جَعَلْتَهَا شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ، وَبُرْءًا مِنْ كُلِّ مَرَضٍ، وَنَجَاءً مِنْ كُلِّ آفَةٍ، وَحِرْزًا مِمَّا أَخَافُ وَأَحْذَرُ. پس آن را استعمال نماید و روایت شده که مهر کردن تربت امام حسین علیه السلام آنست که بر آن سوره انا انزلناه فی لیله القدر بخوانی و نیز روایت شده که هر گاه تربت را بخوری یا به کسی بخورانی بگو بِسْمِ اللَّهِ وَبِاللَّهِ، اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ رِزْقًا وَسَعَةً، وَعِلْمًا نَافِعًا، وَشِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ، إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ. مؤلف گوید که فوائد تربت شریفه آن حضرت بسیار است از جمله آنکه مستحب است با میت در قبر گذاشتن و کفن را به آن نوشتن و دیگر سجده کردن بر آنست که روایت شده که سجده بر آن هفت حجاب را می‌درد یعنی باعث قبولی نماز می‌شود که به آسمانها بالا می‌رود و دیگر تسبیح از تربت آن حضرت ساختن و به آن تسبیح ذکر کردن و در دست داشتن است که فضیلت عظیم دارد و از خاصیتش آنست که در دست آدمی تسبیح می‌گوید بی آنکه صاحبش تسبیح بگوید و معلوم است که این تسبیح غیر از آن تسبیحی است که در همه اشیاء است کما قال الله تعالی: وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ* و عارف رومی در معنی آن گفته گر تو را از غیب چشمی باز شد با تو ذرات جهان همراز شد نطق خاک و نطق آب و نطق گل هست محسوس حواس اهل دل جمله ذرات در عالم نهران با تو می‌گویند روزان و شبان ما سَمِيعِمْ و بصیر و باهشیم با شما نامحرمان ما خامشیم از جمادی سوی جان جان شوید غلغل اجزای عالم بشنوید فاش تسبیح جمادات آیدت و سوسه تأولیهها بزایدت بالجمله این تسبیحی که در این روایت است تسبیحی است که از خصوصیات تربت حضرت سید الشهداء ارواحنا له الفداء است ششم از حضرت امام رضا علیه السلام منقول است که هر که

بگرداند تسبیح تربت امام حسین علیه السلام را و بگوید: «سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ» با هر دانه بنویسد حق تعالی از برای او شش هزار حسنه و محو کند از او شش هزار گناه و بلند کند از برای او شش هزار درجه و بنویسد از برای او شش هزار شفاعت و از حضرت صادق علیه السلام منقول است که هر که بگرداند سنگهائی را که از تربت امام حسین علیه السلام می‌سازند یعنی تسبیح پخته پس یکبار استغفار کند هفتاد استغفار از برای او نوشته می‌شود و اگر تسبیحی را در دست نگاه دارد و تسبیح نکوید به عدد هر حبه هفت مرتبه از برای او نوشته می‌شود هفتم در حدیث معتبر منقول است که چون حضرت صادق علیه السلام به عراق تشریف آوردند گروهی نزد آن حضرت آمدند و عرض کردند که دانسته‌ایم تربت امام حسین علیه السلام موجب شفای هر درد است آیا باعث ایمنی از هر خوف هست فرمود بلی هر گاه کسی خواهد که او را از هر بیمی امان بخشد باید تسبیحی که از تربت آن حضرت ساخته باشند در دست بگیرد و سه مرتبه این دعا را بخواند: اَضْبَحْتُ لِلَّهِمْ مُعْتَصِمَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَجَوَارِكَ الْمُنِيعِ، الَّذِي لَا يُطَاوَلُ وَلَا يُحَاوَلُ، مِنْ شَرِّ كُلِّ غَاشِمٍ وَطَارِقٍ، مِنْ سَائِرِ مَنْ خَلَقْتَ وَمَا خَلَقْتَ مِنْ خَلْقِكَ، الصَّامِتِ وَالنَّاطِقِ، فِي جُنَّةٍ مِنْ كُلِّ مَخُوفٍ، يَلْبَاسٍ سَابِعَهُ حَصِينَةٌ، وَهِيَ وِلَاءُ أَهْلِ بَيْتِ نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، مُخْتَجِرًا مِنْ كُلِّ قَاصِدٍ لِي إِلَى أَدْيَةِ بَجْدَارِ حَصِينِ الْأَخْلَاصِ فِي الْبَاغِطِ بِحَقِّهِمْ، وَالتَّمَسُّكِ بِحَبْلِهِمْ جَمِيعًا، مُوقِنًا أَنَّ الْحَقَّ لَهُمْ وَمَعَهُمْ وَمِنْهُمْ وَفِيهِمْ وَبِهِمْ، أُولَى مَنْ وَالُوا، وَأَعَادَى مَنْ عَادُوا، وَأَجَانِبَ مَنْ جَانَبُوا، فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ، وَاعْزِزْنِي لِلَّهِمْ بِهِمْ مِنْ شَرِّ كُلِّ مَا اتَّقِيهِ، يَا عَظِيمُ حَجَزْتَ الْأَعَادِيَ عَنِّي بِبَدِيعِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ، إِنَّا جَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ. پس تسبیح را بیوسد و بر هر دو چشم بمالد و بگوید: اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْئَلُكَ بِحَقِّ هَذِهِ التُّرْبَةِ الْمُبَارَكَةِ، وَبِحَقِّ صَاحِبِهَا وَبِحَقِّ جَدِّهِ وَبِحَقِّ أَبِيهِ، وَبِحَقِّ أُمِّهِ وَبِحَقِّ أَخِيهِ، وَبِحَقِّ وُلْدِهِ الطَّاهِرِينَ، اجْعَلْهَا شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ، وَأَمَانًا مِنْ كُلِّ خَوْفٍ، وَحِفْظًا مِنْ كُلِّ سُوءٍ. پس تسبیح را بر جبین خود بگذارد پس اگر در صبح چنین کند در امان خدا باشد تا شام و اگر در شام چنین کند در امان خدا باشد تا صبح و در روایت دیگر منقول است که هر که از پادشاهی یا غیر او ترسد چون از خانه بیرون آید چنین کند تا حرزی باشد او را از شر ایشان مؤلف گوید که مشهور میان علماء آن است که خوردن گل و خاک مطلقاً جایز نیست مگر تربت مقدسه امام حسین علیه السلام به قصد شفا بی قصد لذت به قدر نخودی بلکه احوط آن است که به قدر عدسی باشد و خوبست که تربت را در دهان بگذارد و بعد از آن جرعه‌ای از آب بخورد و بگوید «اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ رِزْقًا وَسِعًا وَعِلْمًا نَافِعًا وَشِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَسَيْئَمٍ» علامه مجلسی رحمه الله فرموده احوط آن است که مهر و تسبیح و تربت آن حضرت را نخرند و نفروشند بلکه به هدیه و بخشش بدهند و در برابر آنها اگر تراضی کنند بی آنکه اول شرط کرده باشند شاید بد نباشد چنانچه در حدیث معتبر از حضرت صادق علیه السلام منقول است که هر که خاک قبر امام حسین علیه السلام را بفروشد چنان است که گوشت آن حضرت را فروخته و خریده باشد مؤلف گوید که شیخ ما محدث متبحر ثقة الاسلام نوری رحمه الله در دارالسلام نقل فرموده که روزی یکی از برادران من به خدمت مرحومه والدهام رسید مادرم دید که تربت امام حسین علیه السلام را در جیب پایین قبای خود گذاشته مادرم او را زجر کرد که این بی ادبی است به تربت مقدسه چه آنکه بسا شود در زیر ران واقع شود و شکسته گردد برادرم گفت چنین است که فرمودی و تا به حال دو مهر شکسته‌ام و لکن عهد کرد که من بعد در جیب پایین نگذارد پس چند روزی از این قضیه گذشت علامه والد من در خواب دید بدون اینکه از این مطلب اطلاع داشته باشد که مولای ما حضرت ابو عبدالله الحسین علیه السلام به زیارت او تشریف آورد و در اطاق کتابخانه نشست و ملاطفت و مهربانی بسیار کرد و فرمود بخوان پسران خود را بیایند تا آنها را اکرام کنم پس والد پسرها را طلبید و با من پنج نفر بودند پس ایستادند در نزد در مقابل آن حضرت و در نزد آن حضرت از جامه و چیزهای دیگر بود پس یک یک را می‌خواند و چیزی از آنها به او می‌داد پس نوبت به برادر مزبور سلمه الله رسید حضرت نظری بر او افکند مانند کسی که در غضب باشد و التفات فرمود بسوی والد مرحوم و فرمود این پسر تو دو تربت از تربتهای قبر من در زیر ران خود شکسته است پس مثل برادران دیگر او را نخواند بلکه افکند بسوی او چیزی و الا ن در ذهنم است که گویا قاب شانه ترمه به او داد پس علامه والد بیدار شد و خواب خود را برای

مرحومه والده نقل کرد و والده حکایت را برای ایشان بیان کرد والد تعجب کرد از صدق این خواب «انتهی».

زیارة الناحية المقدسة

متن زیارت

زیارت امام حسین (ع) صادره از ناحیه مقدس امام زمان (عج) معروف به زیارت ناحیه مقدسه السَّلامُ على ادمَ صِفْوَةَ اللهِ مِنْ خَلِيقَتِهِ، السَّلامُ على شَيْثِ وَلِيِّ اللهِ وَخَيْرَتِهِ، السَّلامُ على إِدْرِيسَ الْقَائِمِ اللهُ بِحُجَّتِهِ، السَّلامُ على نُوحِ الْمُجَابِ فِي دَعْوَتِهِ، السَّلامُ على هُودِ الْمَمْدُودِ مِنَ اللهِ بِمَعُونَتِهِ، السَّلامُ على صَالِحِ الَّذِي تَوَجَّهَ اللهُ بِكَرَامَتِهِ، السَّلامُ على إِبْرَاهِيمَ الَّذِي حَبَّاهُ اللهُ بِخُلَّتِهِ، السَّلامُ على إِسْمَاعِيلَ الَّذِي فَدَاهُ اللهُ بِذِيحِ عَظِيمٍ مِنْ جَنَّتِهِ، السَّلامُ على إِسْحَاقَ الَّذِي جَعَلَ اللهُ التُّبُوَّةَ فِي ذُرِّيَّتِهِ، السَّلامُ على يَعْقُوبَ الَّذِي رَدَّ اللهُ عَلَيْهِ بَصِيرَةَ بَرَحْمَتِهِ، السَّلامُ على يُوسُفَ الَّذِي نَجَّاهُ اللهُ مِنَ الْجُبِّ بِعَظَمَتِهِ، السَّلامُ على مُوسَى الَّذِي فَلقَ اللهُ الْبَحْرَ لَهُ بِقُدْرَتِهِ، السَّلامُ على هَارُونَ الَّذِي خَصَّه اللهُ بِبُيُوتِهِ، السَّلامُ على شُعَيْبَ الَّذِي نَصَّرَهُ اللهُ على أُمَّتِهِ، السَّلامُ على داوُدَ الَّذِي تَابَ اللهُ عَلَيْهِ مِنْ خَطِيئَتِهِ، السَّلامُ على سُلَيْمَانَ الَّذِي ذَلَّتْ لَهُ الْجِنُّ بِعِزَّتِهِ، السَّلامُ على أَيُّوبَ الَّذِي شَفَّاهُ اللهُ مِنْ عِلَّتِهِ، السَّلامُ على يُونُسَ الَّذِي أَنْجَرَ اللهُ لَهُ مَضْمُونَ عِدَّتِهِ، السَّلامُ على عَزِيزِ الَّذِي أَحْيَاهُ اللهُ بِعِدِّ مِيَّتِهِ، السَّلامُ على زَكَرِيَّا الصَّابِرِ فِي مِحْنَتِهِ، السَّلامُ على يَحْيَى الَّذِي أَرْلَفَهُ اللهُ بِشَهَادَتِهِ، السَّلامُ على عيسى رُوحِ اللهِ وَكَلِمَتِهِ، السَّلامُ على مُحَمَّدٍ حَبِيبِ اللهِ وَصِدِّيقِهِ، السَّلامُ على أميرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ الْمَخْضُوصِ بِأَخُوَّتِهِ، السَّلامُ على فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ ابْنَتِهِ، السَّلامُ على أَبِي مُحَمَّدٍ الْحَسَنِ وَصِيِّ أَبِيهِ وَخَلِيفَتِهِ، السَّلامُ على الْحُسَيْنِ الَّذِي سَمَحَتْ نَفْسُهُ بِمُهْجَتِهِ، السَّلامُ على مَنْ أَطَاعَ اللهُ فِي سِرِّهِ وَوَعَلَانِيَتِهِ، السَّلامُ على مَنْ جَعَلَ اللهُ الشَّفَاءَ فِي تَرْبَتِهِ، السَّلامُ على مَنْ إِجَارِيَهُ تَحْتَ قُبَّتِهِ، السَّلامُ على مَنْ الْاِئْمَةُ مِنْ ذُرِّيَّتِهِ، السَّلامُ على ابْنِ خَاتِمِ الْاَنْبِيَاءِ، السَّلامُ على ابْنِ سَيِّدِ الْاَوْصِيَاءِ، السَّلامُ على ابْنِ فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ، السَّلامُ على ابْنِ خَدِيجَةَ الْكُبْرَى، السَّلامُ على ابْنِ سِدْرَةِ الْمُنتَهَى، السَّلامُ على ابْنِ جَنَّةِ الْمَأْوَى، السَّلامُ على ابْنِ زَمْرَمٍ وَالصَّفَا، السَّلامُ على الْمَرْمَلِ بِالْدمَاءِ، السَّلامُ على الْمَهْتُوكِ الْخَبَاءِ، السَّلامُ على خَامِسِ أَصْحَابِ الْكِشَاءِ، السَّلامُ على غَرِيبِ الْغُرَبَاءِ، السَّلامُ على شَهِيدِ الشُّهُدَاءِ، السَّلامُ على قَتِيلِ الْاَذْيَاءِ، السَّلامُ على سَاكِنِ كَرْبَلَاءِ، السَّلامُ على مَنْ بَكَتْهُ مَلَائِكَةُ السَّمَاءِ، السَّلامُ على مَنْ ذُرِّيَّتُهُ الْاَزْكَيَاءُ، السَّلامُ على يَعْسُوبِ الدِّينِ، السَّلامُ على مَنَازِلِ الْبَرَاهِينِ، السَّلامُ على الْاِئْمَةِ السَّادَاتِ، السَّلامُ على الْجُيُوبِ الْمَضْرَجَاتِ، السَّلامُ على الشَّفَاهِ الدَّابِلَاتِ، السَّلامُ على النُّفُوسِ الْمُضْطَلَمَاتِ، السَّلامُ على الْاَزْوَاجِ الْمُخْتَلَسَاتِ، السَّلامُ على الْاَجْسَادِ الْعَارِيَاتِ، السَّلامُ على الْجُجُومِ الشَّاحِبَاتِ، السَّلامُ على الدَّمَاءِ السَّائِلَاتِ، السَّلامُ على الْاَعْضَاءِ الْمَقْطُوعَاتِ، السَّلامُ على الرُّؤُوسِ الْمَشَالَاتِ، السَّلامُ على النُّسُوءِ الْبَارِزَاتِ، السَّلامُ على حُجَّةِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، السَّلامُ عَلَيْكَ وَعلى اَبَائِكَ الطَّاهِرِينَ، السَّلامُ عَلَيْكَ وَعلى اَبْنَائِكَ الْمُسْتَشْهِدِينَ، السَّلامُ عَلَيْكَ وَعلى ذُرِّيَّتِكَ النَّاصِرِينَ، السَّلامُ عَلَيْكَ وَعلى الْمَلَائِكَةِ الْمُضَاجِعِينَ، السَّلامُ على الْقَتِيلِ الْمَظْلُومِ، السَّلامُ على أَخِيهِ الْمَسْمُومِ، السَّلامُ على عَلِيِّ الْكَبِيرِ، السَّلامُ على الرَّضِيعِ الصَّغِيرِ، السَّلامُ على الْاَبِيدَانِ السَّلِيئَةِ، السَّلامُ على الْعِثْرَةِ الْقَرِيبَةِ، السَّلامُ على الْمَجْدَلِينَ فِي الْفُلُواتِ، السَّلامُ على النَّازِحِينَ عَنِ الْاَوْطَانِ، السَّلامُ على الْمَدْفُونِينَ بِلا اَكْفَانِ، السَّلامُ على الرُّؤُوسِ الْمَفْرَقَةِ عَنِ الْاَبِيدَانِ، السَّلامُ على الْمُحْتَسِبِ الصِّابِرِ، السَّلامُ على الْمَظْلُومِ بِلا ناصِرٍ، السَّلامُ على سَاكِنِ التُّرْبَةِ الرَّاكِئَةِ، السَّلامُ على صَاحِبِ الْقُبَّةِ السَّامِيَةِ، السَّلامُ على مَنْ طَهَّرَهُ الْجَلِيلُ، السَّلامُ على مَنْ افْتَخَرَ بِهِ جَبْرئِيلُ، السَّلامُ على مَنْ نَاغَاهُ فِي الْمَهْدِ مِيكَائِيلُ، السَّلامُ على مَنْ نُكِّثَتْ ذِمَّتُهُ، السَّلامُ على مَنْ هُتِكَتْ حُرْمَتُهُ، السَّلامُ على مَنْ ارْبُوقَ بِالظُّلْمِ دَمُهُ، السَّلامُ على الْمَغْسَلِ بِدَمِ الْجِرَاحِ، السَّلامُ على الْمَجْرَعِ بِكَاسَاتِ الرِّمَاحِ السَّلامُ على الْمَضَامِ الْمُسْتَبَاحِ، السَّلامُ على الْمُنْحُورِ فِي الْوَرَى، السَّلامُ على مَنْ دَفَنَهُ أَهْلُ الْقَرَى، السَّلامُ على الْمَقْطُوعِ الْوَتِينِ، السَّلامُ على الْمُحَامِي بِلا مُعِينِ، السَّلامُ على الشَّيْبِ الْخَضِيبِ، السَّلامُ على الْخَدِّ التَّرِيبِ، السَّلامُ على الْبَيْدِنِ السَّلِيبِ، السَّلامُ على الثَّغْرِ الْمَقْرُوعِ بِالْقَضِيبِ، السَّلامُ على الرَّأْسِ الْمَوْفُوعِ، السَّلامُ على الْاَجْسَامِ الْعَارِيَةِ فِي الْفُلُواتِ، تَنْهَشُهَا الذَّنَابُ الْعَادِيَاتِ، وَ

تَحْتَلِفُ إِلَيْهَا السَّبَاعُ الضَّارِبَاتُ، أَسْلَامُ عَلَيْكَ يَا مَوْلَايَ وَعَلَى الْمَلَائِكَةِ الْمُرْفَرِفِينَ حَوْلَ قُبَّتِكَ، الْحَافِينَ بِتُرْتِيَتِكَ، الطَّائِفِينَ بِعَرْصَتِكَ، الْوَارِدِينَ لِزِيَارَتِكَ، أَسْلَامُ عَلَيْكَ فَإِنِّي قَصَدْتُ إِلَيْكَ، وَرَجَوْتُ الْفَوْزَ لَدَيْكَ، أَسْلَامُ عَلَيْكَ سَلَامَ الْعَارِفِ بِحُرْمَتِكَ، الْمُخْلِصِ فِي وَلَايَتِكَ، الْمُتَقَرِّبِ إِلَى اللَّهِ بِمَحَبَّتِكَ، الْبُرَى مِنْ أَعْدَائِكَ، سَلَامٌ مَنْ قَلْبُهُ بِمُصَابِكَ مَفْرُوحٌ، وَدَمْعُهُ عِنْدَ ذِكْرِكَ مَسْفُوحٌ، سَلَامٌ الْمَفْجُوعِ الْحَزِينِ، الْوَالِهِ الْمُسْتَتَكِينَ، سَلَامٌ مَنْ لَوْ كَانَ مَعَكَ بِالطُّفُوفِ، لَوْ قَاكَ بِنَفْسِهِ حَيْدَ السُّيُوفِ، وَيَذَلُّ حُشَاشَتَهُ دُونَكَ لِلْحُتُوفِ، وَجَاهِدَ بَيْنَ يَدَيْكَ، وَنَصَرَكَ عَلَى مَنْ بَغَى عَلَيْكَ، وَفَدَاكَ بِرُوحِهِ وَجَسَدِهِ وَمَالِهِ وَوَلَدِهِ، وَرُوحَهُ لِزُوحِكَ فِدَاءً، وَأَهْلَهُ لِأَهْلِكَ وَقَاءً، فَلَيْتَ أَخْرَجْتَنِي الدُّهُورَ، وَعَاقَنِي عَنْ نَصْرِكَ الْمَقْدُورُ، وَلَمْ أَكُنْ لِمَنْ حَارَبَكَ مُحَارِبًا، وَلِمَنْ نَصَبَ لَكَ الْعِدَاوَةَ مُنَاصِبًا، فَلَا نُدْبَتَكَ صِيَابًا وَمَسَاءً، وَلَا بَكِيْنَ لَكَ يَدِلُّ الدَّمُوعَ دَمًا، حَسِيرَةً عَلَيْكَ، وَتَأْسُفًا عَلَى مَا دَهَاكَ وَتَلَهْفًا، حَتَّى أَمُوتَ بِلُوعِيَةِ الْمُصَابِ، وَغَضَبِهِ الْإِكْتِيَابِ، أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ، وَآتَيْتَ الزَّكَاةَ، وَأَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ، وَنَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَالْعِدْوَانِ، وَأَطَعْتَ اللَّهَ وَمَا عَصَيْتَهُ، وَتَمَسَّكَتَ بِهِ وَبِحَبْلِهِ فَأَرْضَيْتَهُ، وَخَشَيْتَهُ وَرَاقَبْتَهُ وَاسْتَجَبْتَهُ، وَسَيَّئْتِ السُّنَنَ، وَأَطَقَمَاتِ الْفِتَنِ، وَدَعَوْتَ إِلَى الرِّشَادِ، وَأَوْضَحْتَ سُبُلَ السَّدَادِ، وَجَاهَدْتَ فِي اللَّهِ حَقَّ الْجِهَادِ، وَكُنْتَ لِلَّهِ طَائِعًا، وَلِحَدِّكَ مُحَمَّدٌ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ تَابِعًا، وَلِقَوْلِ أَبِيكَ سَامِعًا، وَإِلَى وَصِيَّتِهِ أَخِيكَ مُسَارِعًا، وَلِعِمَادِ الدِّينِ رَافِعًا، وَلِلطُّغْيَانِ قَامِعًا، وَلِلطُّغَاةِ مُقَارِعًا، وَلِلْأُمَّةِ نَاصِحًا، وَفِي غَمَرَاتِ الْمَوْتِ سَابِحًا، وَلِلْفُسَاقِ مُكَافِحًا، وَبِحُجَّجِ اللَّهِ قَائِمًا، وَلِلْإِسْلَامِ وَالْمُسْلِمِينَ رَاحِمًا، وَلِلْحَقِّ نَاصِرًا، وَعِنْدَ الْبِلَاءِ صَابِرًا، وَفِي الدُّنْيَا كَالنَّارِ، وَعَنْ حُوزَتِهِ مُرَامِيًا، تَحُوطُ الْهُدَى وَتَنْصِرُهُ، وَتَبْسُطُ الْعَدْلَ وَتَنْشُرُهُ، وَتَنْصِرُ الدِّينَ وَتُظْهِرُهُ، وَتَكْفُ الْعَابِثَ وَتَأْخُذُ لِلدَّيْنِ مِنَ الشَّرِيفِ، وَتُسَاوِي فِي الْحُكْمِ بَيْنَ الْقَوِيِّ وَالضَّعِيفِ، كُنْتُ رَبِيعَ الْإِيْتَامِ، وَعَضِيْمَةَ الْإِنَامِ، وَعِزَّ الْإِسْلَامِ، وَمَعْدِنَ الْأَحْكَامِ، وَحَلِيفَةَ الْإِنْعَامِ، سَالِكًا طَرِيقَ جَدِّكَ وَأَبِيكَ، مُشْبَهًا فِي الْوَصِيَّةِ لِأَخِيكَ، وَفِي الدَّمِ رَضِيَّةً الشَّيْمِ، ظَاهِرَ الْكُرَمِ، مُتَهَجِّدًا فِي الظُّلَمِ، قَوِيْمَ الطَّرِيقِ، كَرِيْمَ الْخَلِائِقِ، عَظِيْمَ السُّوَابِقِ، شَرِيْفَ النَّسَبِ، مُنِيفَ الْحَسَبِ، رَفِيْعَ الرُّتَبِ، كَثِيْرَ الْمَنَاقِبِ، مَحْمُودَ الصَّرَائِبِ، جَزِيْلَ الْمَوَاهِبِ، حَلِيْمَ رَشِيْدَ مُنِيبِ، جَوَادَ عَلِيْمَ شَدِيْدَ، إِمَامَ شَهِيدَ، أَوَاهُ مُنِيبِ، حَبِيْبَ مَهِيْبِ، كُنْتُ لِلرَّسُولِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَوَلَدِهِ، وَالْقُرْآنِ سِنْدًا مُنْقَذًا: خَلَّ لِلْأُمَّةِ عَضُدًا، وَفِي الطَّاعِيَةِ مُجْتَهِدًا، حَافِظًا لِلْعَهْدِ وَالْمِيثَاقِ، نَاكِبًا عَنْ سُبُلِ الْفُسَاقِ وَ: خَلَّ بِإِذْنِ اللَّهِ لِلْمَجْهُودِ، طَوِيْلَ الرُّكُوعِ وَالسُّجُودِ، زَاهِدًا فِي الدُّنْيَا زُهْدَ الرَّاحِلِ عَنْهَا، نَاطِرًا إِلَيْهَا بَعِيْنَ الْمُسْتَوْحِشِينَ مِنْهَا، أَمَالِكَ عَنْهَا مَكْشُوفَةً، وَهَمَّتِكَ عَنْ زِيْنَتِهَا مَضِيْرُوفَةً، وَالْحَاطِطِكَ عَنْ بَهْجَتِهَا مَطْرُوفَةً، وَرَغْبَتِكَ فِي الْآخِرَةِ مَعْرُوفَةً، حَتَّى إِذَا الْجُورُ مَيَّدَ بَاعَهُ، وَأَسْفَرَ الظُّلْمَ فَنَاعَهُ، وَدَعَا الْعُيَّ أَتْبَاعَهُ، وَأَنْتَ فِي حَرَمِ جَدِّكَ قَاطِنٌ، وَفِي اللَّطَائِمِ مُبَايِنٌ، جَلِيْسُ الْبَيْتِ وَالْمِحْرَابِ، مُعْتَرِلٌ عَنِ اللَّذَاتِ وَالشَّهَوَاتِ، تُنَكِّرُ الْمُنْكَرَ بِقَلْبِكَ وَلسَانِكَ، عَلَى حَسَبِ طَاقَتِكَ وَإِمْكَانَتِكَ، ثُمَّ اقْتَضَاكَ الْعِلْمُ لِلْإِنْكَارِ، وَلِزِمِكَ الزَّمِيْكُ: ظَنَّ أَنْ تُجَاهِدَ الْفُجَارَ، فَسَرَوْتَ فِي أَوْلَادِكَ وَأَهْلِيكَ، وَشِيْعَتِكَ وَمَوَالِيكَ وَصِيْدَعْتَ بِالْحَقِّ وَالْبَيِّنَةِ، وَدَعَوْتَ إِلَى اللَّهِ بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسِنَةِ، وَأَمَرْتَ بِإِقَامَةِ الْحُدُودِ، وَالطَّاعِيَةِ لِلْمَعْبُودِ، وَنَهَيْتَ عَنِ الْخَبَائِثِ وَالطُّغْيَانِ، وَاجْهَدْتَهُمْ بِالظُّلْمِ وَالْعِدْوَانِ، فَجَاهَدْتَهُمْ بَعْدَ الْإِعْزَازِ لَهُمْ الْإِعَادِ إِلَيْهِمْ: خَلَّ، وَتَأْكِيْدِ الْحُجَّةِ عَلَيْهِمْ، فَكَثَرُوا ذِمَامَكَ وَبِيْعَتَكَ، وَاسْتَبَدُّوا بِرَبِّكَ وَحَيْدَكَ، وَوَيَدُّووكَ بِالْحُزْبِ، فَثَبَّتَ لِلطُّغْيَانِ وَالصَّرْبِ، وَطَحَنَتْ جُنُودَ الْفُجَارِ، وَأَفْتَحَمَتْ قَمِيْطَ الْعُبَارِ، مُجَالِدًا بِبِدَى الْفَقَارِ، كَأَنَّكَ عَلِيٌّ الْمُخْتَارُ، فَلَمَّا رَأَوْكَ ثَابَتَ الْجَاشِ، غَيْرَ خَائِفٍ وَلَا خَاشٍ، نَصِيْبُوا لَكَ عَوَائِلَ مَكْرِهِمْ، وَقَاتَلُوكَ بِكَيْدِهِمْ وَسَرِّهِمْ، وَأَمَرَ اللَّعِيْنَ جُنُودَهُ، فَمَنْعُوكَ الْمَاءَ وَوَرُودَهُ، وَنَاجَزُوكَ الْفِتَالَ، وَعَاجَلُوكَ النَّزَالَ، وَرَشَقُوكَ بِالسَّهَامِ وَالنَّبَالِ، وَبَسَّطُوا إِلَيْكَ الْأَصْطِطَامَ، وَلَمْ يَزْعُوا لَكَ ذِمَامًا، وَلَا رَاقَبُوا فِيكَ أَثَامًا، فِي قَتْلِهِمْ أَوْلِيَاءَكَ، وَنَهَيْتَهُمْ رِحَالِكَ، وَأَنْتَ مُقَدِّمٌ فِي الْهَبَوَاتِ، وَمُحْتَمِلٌ لِلذِّيَابِ، قَدْ عَجِبْتُ مِنْ صَبْرِكَ مَلَائِكَةُ السَّمَاوَاتِ، فَأَحْدَقُوا بِكَ مِنْ كُلِّ الْجِهَاتِ، وَأَخْضَعُوا بِالجِرَاحِ، وَحَالُوا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الرُّوْحِ، وَلَمْ يَبْقَ لَكَ نَاصِرٌ، وَأَنْتَ مُحْتَسِبٌ صَابِرٌ، تَدْبُ عَنْ نِسْوَتِكَ وَأَوْلَادِكَ، حَتَّى نَكْشُوكَ عَنْ جَوَادِكَ، فَهَوَيْتَ إِلَى الْأَرْضِ جَرِيْحًا، تَطُوكَ الْخِيُولُ بِحَوَافِرِهَا، وَتَغْلُوكَ الطُّغَاةُ بِبَوَاتِرِهَا، قَدْ رَشَحَ لِلْمَوْتِ جِيْبَتِكَ، وَاخْتَلَفَتْ بِالْإِنْقِبَاضِ وَالْإِنْبَسَاطِ شِمَالُكَ وَيَمِيْنُكَ، تُدِيرُ طَرْفًا خَفِيًّا إِلَى رَحْلِكَ وَبَيْتِكَ، وَقَدْ شَبِعْتَ بِنَفْسِكَ عَنْ وُلْدِكَ وَأَهْلِيكَ، وَأَسْرَعَ فَرَسُكَ شَارِدًا، إِلَى خِيَامِكَ قَاصِدًا، مُحْمَمًا بِأَكْيَا، فَلَمَّا رَأَى النَّسَاءَ جَوَادِكَ مَحْزِيًّا، وَ

نَظَرْنَ سِرْجَكَ عَلَيْهِ مَلُوبًا، بَرَزْنَ مِنَ الْخُدُورِ، نَاشِرَاتِ الشُّعُورِ عَلَى الْخُدُودِ، لَاطِمَاتِ الْوُجُوهِ سَافِرَاتِ، وَ بِالْعَوِيلِ دَاعِيَاتِ، وَ بَعْدَ الْعِرِّ مُدَلَّلَاتِ، وَ إِلَى مَضِرَعِكَ مَبَادِرَاتِ، وَ الشُّمْرِ جَالِسٍ عَلَى صَدْرِكَ، وَ مَوْلُغٍ سَيْفُهُ عَلَى نَحْرِكَ، قَابِضُ عَلَى شَيْتِكَ بِيَدِهِ، ذَابِحٌ لَكَ بِمُهَنْدِهِ، قَدْ سَكَتَ حَوَاشُكَ، وَ خَفِيَتْ أَنْفَاسُكَ، وَ رُفِعَ عَلَى الْفَنَاءِ رَأْسُكَ، وَ سُبِيَ أَهْلُكَ كَالْعَبِيدِ، وَ صِيْفُدُوا فِي الْحَدِيدِ، فَوْقَ أَقْتَابِ الْمُطَيَّاتِ، تَلَفَحُ وَ جُوهَهُمْ حَرُّ الْهَاجِرَاتِ، يُسَاقُونَ فِي الْبَرَارِى وَ الْفَلَوَاتِ، أَيْدِيَهُمْ مَغْلُولَةٌ إِلَى الْأَعْنَاقِ، يُطَافُ بِهِمْ فِي الْأَسْوَاقِ، فَالْوَيْلُ لِلْعَصَاةِ الْفَسَاقِ، لَقَدْ قَتَلُوا بِقَتْلِكَ الْأَسْلَامَ، وَ عَطَلُوا الصَّلَاةَ وَ الصِّيَامَ، وَ نَقَضُوا السُّنَنَ وَ الْأَحْكَامَ، وَ هَيَّدُوا قَوَاعِدَ الْإِيمَانِ، وَ حَرَّفُوا آيَاتِ الْقُرْآنِ، وَ هَمَلُجُوا فِي الْبَغْيِ وَ الْعُدْوَانِ، لَقَدْ أَصْبَحَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ مَوْتُورًا، وَ عَادَ كِتَابُ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ مَهْجُورًا، وَ غُودِرَ الْحَقُّ إِذْ قَهَرْتَ مَقْهُورًا، وَ فُقِدَ بِفَقْدِكَ التَّكْبِيرُ وَ التَّهْلِيلُ، وَ التَّحْرِيمُ وَ التَّحْلِيلُ، وَ التَّنْزِيلُ وَ التَّأْوِيلُ، وَ ظَهَرَ بَعْدَكَ التَّغْيِيرُ وَ التَّنْبِيلُ، وَ الْأَلْحَادُ وَ التَّعْطِيلُ، وَ الْأَهْوَاءُ وَ الْأَضَالِيلُ، وَ الْفِتْنُ وَ الْأَبْطِيلُ، فَقَامَ نَاعِيكَ عِنْدَ قَبْرِ جَدِّكَ الرَّسُولِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ، فَنَعَاكَ إِلَيْهِ بِالذَّمِّ الْهَطُولِ، قَاتِلَا يَا رَسُولَ اللَّهِ قَتَلَ سَبْطُكَ وَ فَتَاكَ، وَ اسْتَيْبَحَ أَهْلُكَ وَ حِمَاكَ، وَ سَبَيْتَ بَعْدَكَ ذَرَارِيكَ، وَ وَقَعَ الْمَخْدُورُ بِعِزَّتِكَ وَ ذَوِيكَ، فَانْزَعَجَ الرَّسُولُ، وَ بَكَى قَلْبُهُ الْمَهُولُ، وَ عَزَاهُ بِكَ الْمَلَائِكَةُ وَ الْأَنْبِيَاءُ، وَ فَجَعَتْ بِكَ أُمَّكَ الرَّهْرَاءُ، وَ اخْتَلَفَتْ جُنُودُ الْمَلَائِكَةِ الْمُقَرَّبِينَ، تُعَزِّي أَبَاكَ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ، وَ أَقِيَمَتْ لَكَ الْيَمَانَةَ فِي أَعْلَانِ عِلِّيِّينَ، وَ لَطَمَتْ عَلَيْكَ الْحُورُ الْعَيْنُ، وَ بَكَتِ السَّمَاءُ وَ سَيَّكَانَهَا، وَ الْجِنَانُ وَ خَزَانَهَا، وَ الْهَضَابُ وَ أَقْطَارَهَا، وَ الْبِحَارُ وَ حَيْثَانَهَا، وَ مَكَّةُ وَ بُنْيَانَهَا، وَ خَلَّ وَ الْجِنَانُ وَ وِلْدَانَهَا، وَ الْبَيْتُ وَ الْمَقَامُ، وَ الْمَشْعَرُ الْحَرَامُ، وَ الْحِلُّ وَ الْأَحْرَامُ، اللَّهُمَّ فَبِحُزْمِهِ هَذَا الْمَكَانِ الْمُنِيفِ، صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ احْشُرْنِي فِي زُمْرَتِهِمْ، وَ ادْخُلْنِي الْجَنَّةَ بِشَفَاعَتِهِمْ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَتَوَسَّلُ إِلَيْكَ يَا أَسْرَعَ الْحَاسِبِينَ، وَ يَا أَكْرَمَ الْأَكْرَمِينَ، وَ يَا أَحْكَمَ الْحَاكِمِينَ، بِمُحَمَّدِ خَاتِمِ النَّبِيِّينَ، وَ رَسُولِكَ إِلَى الْعَالَمِينَ أَجْمَعِينَ، وَ بِأَخِيهِ وَ ابْنِ عَمِّهِ الْأَنْزَعِ الْبَطِينِ، الْعَالِمِ الْمَكِينِ، عَلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، وَ بِفَاطِمَةَ سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ، وَ بِالْحَسَنِ الزَّكِيِّ عِصْمَةَ الْمُتَّقِينَ، وَ بِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ أَكْرَمِ الْمُسْتَشْهِدِينَ، وَ بِأَوْلَادِهِ الْمُقْتُولِينَ، وَ بِعِزَّتِهِ الْمَظْلُومِينَ، وَ بِعَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ زَيْنِ الْعَابِدِينَ، وَ بِمُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ قَبْلَهُ الْأَوَّابِينَ، وَ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ أَصْدَقِ الصَّادِقِينَ، وَ مُوسَى بْنِ جَعْفَرٍ مُظَهِّرِ الْبَرَاهِينِ، وَ عَلِيِّ بْنِ مُوسَى نَاصِرِ الدِّينِ، وَ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ قُدُورَةَ الْمُهْتَدِينَ، وَ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدٍ أَزْهَدِ الرَّاهِدِينَ، وَ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ وَارِثِ الْمُسْتَخْلَفِينَ، وَ الْحُجَّةِ عَلَى الْخَلْقِ أَجْمَعِينَ، أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدًا وَ آلَ مُحَمَّدٍ الصَّادِقِينَ الْأَبْرَارِ، الِ طَه وَ يَس، وَ أَنْ تَجْعَلَنِي فِي الْقِيَامَةِ مِنَ الْأَمِينِ الْمُطْمَئِنِّينَ، الْفَائِزِينَ الْفَرَحِينَ الْمُسْتَبَشِّرِينَ، اللَّهُمَّ اكْتُبْنِي فِي الْمُسْلِمِينَ، وَ أَحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ، وَ اجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ، وَ أَنْصُرْنِي عَلَى الْبَاطِلِينَ، وَ اكْفِنِي كَيْدَ الْحَاسِدِينَ، وَ اصْرِفْ عَنِّي مَكْرَ الْمَاكِرِينَ، وَ اقْبِضْ عَنِّي أَيْدِيَ الظَّالِمِينَ، وَ اجْمَعْ بَيْنِي وَ بَيْنَ السَّادَةِ الْيَمِينِ فِي أَعْلَانِ عِلِّيِّينَ، مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَ الصَّادِقِينَ وَ الشُّهَدَاءِ وَ الصَّالِحِينَ، بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَقْسِمُ عَلَيْكَ بِبَيْتِكَ الْمَعْصُومِ، وَ بِحُكْمِكَ الْمَحْتُومِ، وَ نَهْيِكَ الْمَكْتُومِ، وَ بِهَذَا الْقَبْرِ الْمَلْمُومِ، الْمَوْسِدِ فِي كَنْفِهِ الْإِمَامِ الْمَعْصُومِ، الْمُقْتُولِ الْمَظْلُومِ، أَنْ تَكْشِفَ مَا بِي مِنَ الْغُومِ، وَ تَصْرِفَ عَنِّي شَرَّ الْقَدَرِ الْمَحْتُومِ، وَ تَجِيرَنِي مِنَ النَّارِ ذَاتِ السَّمُومِ، اللَّهُمَّ جَلِّلِنِي بِنِعْمَتِكَ، وَ رَضِّنِي بِقِسْمِكَ، وَ تَعَمَّدْنِي بِجُودِكَ وَ كَرَمِكَ، وَ بَاعِدْنِي مِنْ مَكْرِكَ وَ نِقْمَتِكَ، اللَّهُمَّ اعْصِمْنِي مِنَ الزَّلَلِ، وَ سَدِّدْنِي فِي الْقَوْلِ وَ الْعَمَلِ، وَ افْسَحْ لِي فِي مُدَّةِ الْأَجْلِ، وَ اعْفِنِي مِنَ الْأَوْجَاعِ وَ الْعَلَلِ، وَ بَلِّغْنِي بِمَوْلَائِي وَ بِفَضْلِكَ أَفْضَلَ الْأَمَلِ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ اقْبَلْ تَوْبَتِي، وَ ارْحَمْ عَيْبَتِي، وَ أَقْلِنِي عَيْبَتِي، وَ نَفْسِ كُزَيْبَتِي، وَ اعْفُزْ لِي خَطِيئَتِي، وَ أَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي، اللَّهُمَّ لَا تَدْعُ لِي فِي هَذَا الْمَشْهَدِ الْمُعْظَمِ، وَ الْمَحَلِّ الْمُكْرَمِ ذَنْبًا إِلَّا غَفَرْتَهُ، وَ لَا عَيْبًا إِلَّا سَتَرْتَهُ، وَ لَا غَمًّا إِلَّا كَشَفْتَهُ، وَ لَا رِزْقًا إِلَّا بَسَطْتَهُ، وَ لَا جَاهًا إِلَّا عَمَرْتَهُ، وَ لَا فِسَادًا إِلَّا أَصْلَحْتَهُ، وَ لَا أَمَلًا إِلَّا بَلَّغْتَهُ، وَ لَا دَعَاءً إِلَّا أَجَبْتَهُ، وَ لَا مَضِيحًا إِلَّا فَرَّجْتَهُ، وَ لَا شَمْلًا إِلَّا جَمَعْتَهُ، وَ لَا أَمْرًا إِلَّا أْتَمَمْتَهُ، وَ لَا مَالًا إِلَّا كَثَّرْتَهُ، وَ لَا خَلْقًا إِلَّا حَسَّنْتَهُ، وَ لَا إِتْنَفَاقًا إِلَّا أَخْلَفْتَهُ، وَ لَا حَالًا إِلَّا عَمَرْتَهُ، وَ لَا حَسُودًا إِلَّا قَمَعْتَهُ، وَ لَا عِدْوًا إِلَّا أَرْدَيْتَهُ، وَ لَا شَرًّا إِلَّا كَفَيْتَهُ، وَ لَا مَرَضًا إِلَّا شَفَيْتَهُ، وَ لَا بَعِيدًا إِلَّا أَدْبَيْتَهُ، وَ لَا شَرًّا إِلَّا لَمَمْتَهُ، وَ لَا سُؤَالَ سُؤْلًا: ظ إِلَّا أَعْطَيْتَهُ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْئَلُكَ خَيْرَ الْعَاجِلِيَّةِ، وَ ثَوَابِ الْأَجَلِيَّةِ، اللَّهُمَّ أَغْنِنِي بِحَالِكَ عَنِ الْحَرَامِ، وَ بِفَضْلِكَ عَنِ جَمِيعِ الْأَنْامِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْئَلُكَ عِلْمًا نَافِعًا، وَ قَلْبًا خَاشِعًا، وَ يَقِينًا شَافِيًا، وَ عَمَلًا زَاكِيًا، وَ صَبْرًا جَمِيلًا، وَ أَجْرًا جَزِيلًا، اللَّهُمَّ ارْزُقْنِي شُكْرَ نِعْمَتِكَ عَلَيَّ، وَ زِدْ فِي إِحْسَانِكَ وَ كَرَمِكَ إِلَيَّ، وَ اجْعَلْ قَوْلِي فِي

النَّاسِ مَشْمُوعًا، وَ عَمَلِي عِنْدَكَ مَرْفُوعًا، وَ أَثْرِي فِي الْخَيْرَاتِ مَثْبُوعًا، وَ عَدْوِي مَقْمُوعًا، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ الْأَخْيَارِ، فِي
 انَاءِ اللَّيْلِ وَ أَطْرَافِ النَّهَارِ، وَ اكْفِنِي شَرَّ الْأَشْرَارِ، وَ طَهِّرْنِي مِنَ الذُّنُوبِ وَ الْأَوْزَارِ، وَ اجْزِنِي مِنَ النَّارِ، وَ اجْلِنِي دَارَ الْقَرَارِ، وَ اغْزِلِي وَ
 لِجَمِيعِ إِخْوَانِي فِيكَ وَ أَخَوَاتِي الْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ، بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ. پس از تمام شدن زیارت، رو به قبله کن و دو
 رکعت نماز بجای آور به این ترتیب که در رکعت اول بعد از حمد سوره انبیاء، و در رکعت دوم بعد از حمد سوره حشر را بخوان و
 آنگاه در قنوت نماز بگو: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَ الْأَرْضِينَ السَّبْعِ، وَ مَا
 فِيهِنَّ وَ مَا بَيْنَهُنَّ، خِلَافًا لِأَعْدَائِهِ، وَ تَكْذِيبًا لِمَنْ عَدَلَ بِهِ، وَ إِقْرَارًا لِرُبُوبِيَّتِهِ، وَ خُضُوعًا لِعِزَّتِهِ، الْأَوَّلُ بِغَيْرِ أَوَّلٍ، وَ الْآخِرُ إِلَى غَيْرِ آخِرٍ،
 الظَّاهِرُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ بِقُدْرَتِهِ، الْبَاطِنُ دُونَ كُلِّ شَيْءٍ بِعِلْمِهِ وَ لَطْفِهِ، لَا تَقِفُ الْعُقُولُ عَلَى كُنْهِ عَظَمَتِهِ، وَ لَا تُدْرِكُ الْأَوْهَامُ حَقِيقَةَ مَا هَيْبَتِهِ،
 وَ لَا تَتَصَوَّرُ الْأَنْفُسُ مَعَانِي كَيْفِيَّتِهِ، مُطَّلِعًا عَلَى الصَّمَائِرِ، عَارِفًا بِالسَّرَائِرِ، يَعْلَمُ خَائِنَتَهُ الْأَعْيُنِ وَ مَا تُخْفِي الصُّدُورُ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْهَدُكَ
 عَلَى تَصْدِيقِي رَسُولِكَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ إِيْمَانِي بِهِ، وَ عِلْمِي بِمَنْزِلَتِهِ، وَ إِنِّي أَشْهَدُ أَنَّهُ النَّبِيُّ الَّذِي نَطَقَتِ الْحِكْمَةُ بِفَضْلِهِ، وَ بَشَّرَتِ
 الْأَنْبِيَاءُ بِهِ، وَ دَعَتْ إِلَى الْإِقْرَارِ بِمَا جَاءَ بِهِ، وَ حَثَّتْ عَلَى تَصْدِيقِهِ، بِقَوْلِهِ تَعَالَى: «الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَ الْأَنْجِيلِ
 يَأْمُرُهُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَ يَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَ يُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَ يَحْرِمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَ يَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَ الْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ»،
 فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ رَسُولِكَ إِلَى الثَّقَلَيْنِ، وَ سَيِّدِ الْأَنْبِيَاءِ الْمُضِيِّينَ، وَ عَلَى أَخِيهِ وَ ابْنِ عَمِّهِ، الَّذِينَ لَمْ يُشْرِكَا بِكَ طَرْفَةَ عَيْنٍ أَبَدًا، وَ
 عَلَى فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ سَيِّدَةِ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ، وَ عَلَى سَيِّدَتِي شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ الْحَسَنِ وَ الْحُسَيْنِ، صَلَاةً خَالِدَةً الدَّوَامِ، عَدَدَ قَطْرِ الرَّهَامِ، وَ زِنَةَ
 الْجِبَالِ وَ الْأَكَامِ، مَا أُوْرَقَ السَّلَامُ، وَ اخْتَلَفَ الضِّيَاءُ وَ الظَّلَامُ، وَ عَلَى إِلِهِ الطَّاهِرِينَ، الْأَيْمَةَ الْمُهْتَدِينَ، الذَّاكِرِينَ عَنِ الدِّينِ، عَلِيٍّ وَ مُحَمَّدٍ
 وَ جَعْفَرَ وَ مُوسَى وَ عَلِيٍّ وَ مُحَمَّدٍ وَ عَلِيٍّ وَ الْحَسَنَ وَ الْحُجْبَةَ الْقَوَّامَ بِالْفَيْسِطِ، وَ سِلَالَةَ السَّبِيطِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْتَلِكُكَ بِحَقِّ هَذَا الْإِمَامِ فَرَجًا
 قَرِيبًا، وَ صَبْرًا جَمِيلًا، وَ نَصِيرًا عَزِيزًا، وَ غِنَى عَنِ الْخَلْقِ، وَ ثَبَاتًا فِي الْهُدَى، وَ التَّوْفِيقَ لِمَا تُحِبُّ وَ تَرْضَى، وَ رِزْقًا وَاسِعًا حَلَالًا طَيِّبًا، مَرِيئًا
 دَارًا سَائِغًا، فَاضِلًا مَفْضُلًا صَبِيحًا صَبِيحًا، مِنْ غَيْرِ كَدٍّ وَ لَا نَكْدٍ، وَ لَا مَنَّةَ مِنْ أَحَدٍ، وَ عَافِيَةً مِنْ كُلِّ بَلَاءٍ وَ سَقَمٍ وَ مَرَضٍ، وَ الشُّكْرَ عَلَى الْعَافِيَةِ
 وَ النَّعْمَاءِ، وَ إِذَا جَاءَ الْمَوْتُ فَاقْبِضْنَا عَلَى أَحْسَنِ مَا يَكُونُ لَكَ طَاعَةً، عَلَى مَا أَمَرْتَنَا مُحَافِظِينَ حَتَّى تُؤَدِّبَنَا إِلَى جَنَاتِ النَّعِيمِ، بِرَحْمَتِكَ
 يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ أَوْحِشْنِي مِنَ الدُّنْيَا وَ انْسِنِي بِالْآخِرَةِ، فَإِنَّهُ لَا يُوحِشُ مِنَ الدُّنْيَا إِلَّا خَوْفُكَ، وَ
 لَا يُؤْنِسُ بِالْآخِرَةِ إِلَّا رَجَاؤُكَ، اللَّهُمَّ لَكَ الْحُجَّةُ لَاعْلِيكَ، وَ إِلَيْكَ الْمُشْتَكَى لِامْنِكَ، فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ وَ اعْنِي عَلَى نَفْسِي
 الظَّالِمَةَ الْعَاصِيَةَ، وَ شَهْوَتِي الْعَالِيَةَ، وَ اخْتِمْ لِي بِالْعَافِيَةِ، اللَّهُمَّ إِنَّ اسْتِغْفَارِي إِيَّاكَ وَ أَنَا مُصِرٌّ عَلَى مَا نَهَيْتَ فَلَهُ حَيَاءٌ، وَ تَوَكَّلِي الْاسْتِغْفَارَ
 مَعَ عِلْمِي بِسَعَةِ حِلْمِكَ تَضْمِينًا لِحَقِّ الرَّجَاءِ، اللَّهُمَّ إِنَّ ذُنُوبِي تُؤْيِسُنِي أَنْ أَرْجُوكَ، وَ إِنَّ عِلْمِي بِسَعَةِ رَحْمَتِكَ يَمْنَعُنِي أَنْ أَخْشَاكَ،
 فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ صَدِّقْ رَجَائِي لَكَ، وَ كَذِّبْ خَوْفِي مِنْكَ، وَ كُنْ لِي عِنْدَ أَحْسَنِ ظَنِّي بِكَ يَا أَكْرَمَ الْأَكْرَمِينَ، اللَّهُمَّ
 صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ أَبْدِنِي بِالْعِصْمَةِ، وَ أَنْطِقْ لِسَانِي بِالْحِكْمَةِ، وَ اجْعَلْنِي مِمَّنْ يَنْدِمُ عَلَى مَا ضَيَعَهُ فِي أَمْسِهِ، وَ لَا يَغْبُنُ حَظَّهُ
 فِي يَوْمِهِ، وَ لَا يَهُمُّ لِرِزْقِ غَدِهِ، اللَّهُمَّ إِنَّ الْغِنَى مَنِ اسْتِغْنَى بِكَ وَ افْتَقَرَ إِلَيْكَ، وَ الْفَقِيرُ مَنِ اسْتِغْنَى بِخَلْقِكَ عَنْكَ، فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ
 وَ آلِ مُحَمَّدٍ، وَ اعْنِي عَنِ خَلْقِكَ بِحِكْمِكَ، وَ اجْعَلْنِي مِمَّنْ لَا يَبْسِطُ كَفْمًا إِلَّا إِلَيْكَ، اللَّهُمَّ إِنَّ الشَّقِيَّ مَنْ قَطَطَ وَ أَمَامَهُ التَّوْبَةُ وَ وَرَاءَهُ
 الرَّحْمَةُ، وَ إِنَّ كُنْتُ ضَعِيفَ الْعَمَلِ فَيَأْتِي فِي رَحْمَتِكَ قَوِيٌّ الْأَمَلِ، فَهَبْ لِي ضَعْفَ عَمَلِي لِقُوَّةِ أَمَلِي، اللَّهُمَّ إِنَّ كُنْتُ تَعْلَمُ أَنَّ مَا فِي
 عِبَادِكَ مَنْ هُوَ أَقْسَى قَلْبًا مَنِي وَ اعْظَمُ مَنِي ذَنْبًا، فَإِنِّي أَعْلَمُ أَنَّهُ لَا مَوْلَى اعْظَمُ مِنْكَ طَوْلًا، وَ أَوْسَعُ رَحْمَةً وَ عَفْوًا، فَيَا مَنْ هُوَ أَوْحَدٌ فِي
 رَحْمَتِهِ، إِغْفِرْ لِمَنْ لَيْسَ بِأَوْحَدٍ فِي خَطِيئَتِهِ، اللَّهُمَّ إِنَّكَ أَمَرْتَنَا فَعَصَيْنَا، وَ نَهَيْتَ فَمَا انْتَهَيْنَا، وَ ذَكَرْتَ فَتَنَسَّيْنَا، وَ بَصَّرْتَ فَتَعَامَيْنَا، وَ
 حَذَّرْتَ فَتَعَدَدْنَا، وَ مَا كَانَ ذَلِكَ جَزَاءَ إِحْسَانِكَ إِلَيْنَا، وَ أَنْتَ أَعْلَمُ بِمَا أَعْلَمْنَا وَ أَخْفَيْنَا، وَ أَخْبِرُ بِمَا نَأْتِي وَ مَا أَتَيْنَا، فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ
 آلِ مُحَمَّدٍ وَ لَا تُؤَاخِذْنَا بِمَا أَخْطَأْنَا وَ نَسِينَا، وَ هَبْ لَنَا حُقُوقَكَ لَمَدِينَا، وَ أْتِمِّ إِحْسَانَكَ إِلَيْنَا، وَ أَسْبِلْ رَحْمَتَكَ عَلَيْنَا، اللَّهُمَّ إِنَّا نَتَوَسَّلُ
 إِلَيْكَ بِهَذَا الصَّدِيقِ الْإِمَامِ، وَ نَسْتَلِكُكَ بِالْحَقِّ الَّذِي جَعَلْتَهُ لَهُ وَ لِحِدِّهِ رَسُولِكَ وَ لِابْنِ عَمِّهِ وَ فَاطِمَةَ، أَهْلَ بَيْتِ الرَّحْمَةِ، إِذْ رَارَ الرِّزْقُ
 الَّذِي بِهِ قِوَامُ حَيَاتِنَا، وَ صِيْلَاحُ أَحْوَالِ عِيَالِنَا، فَأَنْتَ الْكَرِيمُ الَّذِي تُعْطِي مِنْ سَعَةِ، وَ تَمْنَعُ مِنْ قُدْرَةِ، وَ نَحْنُ نَسْتَلِكُكَ مِنَ الرِّزْقِ مَا يَكُونُ

صَلاَحًا لِلدُّنْيَا، وَبَلَاغًا لِلاٰخِرَةِ، اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَ اٰلِ مُحَمَّدٍ، وَ اَغْفِرْ لَنَا وَ لِوَالِدَيْنَا، وَ لِجَمِيعِ الْمُؤْمِنِيْنَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ، وَ الْمُسْلِمِيْنَ وَ الْمُسْلِمَاتِ، الْاٰخِيَاءِ مِنْهُمْ وَ الْاُمَمَاتِ، وَ اِنَّا فِي الدُّنْيَا حَسِيْنَةٌ وَ فِي الْاٰخِرَةِ حَسَنَةٌ وَ قِنَا عَذَابَ النَّارِ. پس از تمام شدن قنوت، رکوع و سجود و تشهد و سلام نماز را انجام ده، پس چون تسبیح حضرت فاطمه زهراء (س) را خواندی، دو طرف صورت را بر خاک بگذار و چهل مرتبه این تسبیحات را بگو: سُبْحَانَ اللهِ وَ الْحَمْدُ لِلّٰهِ وَ لا اِلهَ اِلاَّ اللهُ وَ اللهُ اَكْبَرُ. پس از تمام شدن تسبیحات، دعا کن و از خدا بخواه که تو را از گناهان نگهدارد و از عذاب خود نجات دهد و ببخشد و توفیق عمل نیک کرامت فرماید و اعمال تو را قبول نماید. سپس خود را به ضریح بچسبان و بوس و بگو: زَادَ اللهُ فِي شَرَفِكُمْ، وَ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللهِ وَ بَرَكَاتُهُ. سپس برای خود و والدین خود و هر کس که خواهی دعا کن.

ترجمه زیارت

سلام بر آدم یارِ مخلص خدا از بین آفریدگانش، درود بر شیث ولی خدا و بهترین بندگانش، سلام بر ادریس که برای خدا حاجت او را بپا داشت، درود بر نوح که دعایش قرین اجابت بود، سلام بر هود که کمک و یاری خدا مَدَدِ او بود، درود بر صالح که خداوند تاج کرامت بر سرش نهاد، سلام بر ابراهیم که خدا مقام خُلّت و رفاقت رابه او عطا نمود، درود بر اسماعیل که خداوند ذبحی عظیم از بهشت را فدای او نمود، سلام بر اسحاق که خداوند پیامبری را در نسل او قرار داد، درود بر یعقوب که خداوند به رحمت خود بینائی چشمش را به او بازگرداند، سلام بر یوسف که خداوند به عظمت خود او را از قعر چاه رهایی بخشید، درود بر موسی که خداوند به قدرت خود دریا را برایش شکافت، سلام بر هارون که خداوند پیامبری خود را به وی اختصاص داد، درود بر شعیب که خدا او را بر اُمتش پیروز نمود، سلام بر داوود که خداوند از لغزش او درگذشت، درود بر سلیمان که بخاطر شوکتش جنّ به فرمان او درآمد، سلام بر ایوب که خداوند او را از بیماریش شفا بخشید، درود بر یونس که خداوند به وعده خود برایش وفا نمود، سلام بر عزیز که خداوند او را پس از مرگش به حیات بازگردانید، درود بر زکریّا که در رنج و بلا شکوفا بود، سلام بر یحیی که خداوند به سبب شهادت مقام و منزلت او را بالا برد، درود بر عیسی روح خدا و کلمه او، سلام بر محمد محبوب خدا و یار مخلص او، درود بر فرمانروای مؤمنان علی بن ابیطالب، که برادری رسول خدا به وی اختصاص یافت، سلام بر فاطمه زهراء دختر رسول الله، درود بر حسن بن علی وصی و جانشین پدرش، سلام بر حسین که جانش را تقدیم نمود، سلام بر آن کسی که در نهران و آشکار خدا را اطاعت نمود، سلام بر آن کسی که خداوند شفا را در خاک قبر او قرار داد، سلام بر آن کسی که (محلّ) اجابت دعا در زیر بارگاه اوست، سلام بر آن کسی که امامان از نسل اویند، سلام بر فرزندی خاتم پیامبران، سلام بر فرزند سرور جانشینان، سلام بر فرزند فاطمه زهراء، سلام بر فرزند خدیجه کبری، سلام بر فرزند سدره المنتهی، سلام بر فرزند جنّه المأوی، سلام بر فرزند زمزم و صفا، سلام بر آن آغشته به خون، سلام بر آنکه (حُرْمَت) خیمه گاهش دریده شد، سلام بر پنجمین اصحاب کساء، سلام بر غریب غریبان، سلام بر شهید شهیدان، سلام بر مقتول دشمنان، سلام بر ساکن کربلاء، سلام بر آن کسی که فرشتگان آسمان بر او گریستند، سلام بر آن کسی که خاندانش پاک و مطهرند، سلام بر پیشوای دین، سلام بر آن جایگاههای براهین و حُجَجِ الهی، درود بر آن پیشوایان سِرْوَر، سلام بر آن گریبان های چاک شده، سلام بر آن لب های خشکیده، سلام بر آن جان های مُسْتَأْصِل و ناچار، سلام بر آن ارواح (از کالبد) خارج شده، سلام بر آن جسدهای عریان و برهنه، سلام بر آن بدن های لاغر و نحیف، سلام بر آن خون های جاری، سلام بر آن اعضای قطعه قطعه شده، سلام بر آن سرهای بالا رفته (بر نیزه ها)، سلام بر آن بانوان بیرون آمده (از خیمه ها)، سلام بر حجّت پروردگار جهانیان، سلام بر تو (ای حسین بن علی) و بر پدران پاک و طاهرت، سلام بر تو و بر فرزندان شهیدت، سلام بر تو و بر خاندان یاری دهنده ات (به دین الهی)، سلام بر تو و بر فرشتگان مُلَازِمِ آرامگاهت، سلام بر آن کشته مظلوم، سلام بر برادر مسمومش، سلام بر علی اکبر، سلام بر آن شیر خوار کوچک، سلام بر آن بدن های برهنه شده، سلام بر آن

خانواده ای که نزدیک (و همراه سرورشان) بودند، سلام بر آن به خاک افتادگان در بیابان ها، سلام بر آن دور افتادگان از وطن ها، سلام بر آن دفن شدگان بدون کفن، سلام بر آن سرهای جدا شده از بدن، سلام بر آن حسابگر (اعمال خویش برای خدا) و شکیباء، سلام بر آن مظلوم بی یاور، سلام بر آن جای گرفته در خاک پاک، سلام بر صاحب آن بارگاه عالی رتبه، سلام بر آن کسی که ربّ جلیل او را پاک و مطهر گردانید، سلام بر آن کسی که جبرئیل به او مباحثات می نمود، سلام بر آن کسی که میکائیل در گهواره با او تکلم می نمود، سلام بر آن کسی که عهد و پیمانش شکسته شد، سلام بر آن کسی که پرده حرمتش دریده شد، سلام بر آن کسی که خونش به ظلم ریخته شد، سلام بر آنکه با خون زخم هایش شست و شو داده شد، سلام بر آنکه از جام های نیزه ها جرعه نوشید، سلام بر آن مظلومی که خونش مباح گردید، سلام بر آنکه در ملاء عام سرش بریده شد، سلام بر آنکه اهل قریه ها دفنش نمودند، سلام بر آنکه شاهزگش بریده شد، سلام بر آن مدافع بی یاور، سلام بر آن محاسن بخون خضاب شده، سلام بر آن گونه خاک آلوده، سلام بر آن بدن برهنه، سلام بر آن دندان چوب خورده، سلام بر آن سر بالای نیزه رفته، سلام بر آن بدن های برهنه و عریانی که در بیابان ها (ی کربلاء) گرگ های تجاوزگر به آن دندان می آلودند، و درندگان خونخوار بر گرد آن می گشتند، سلام بر تو ای مولای من و بر فرشتگانی که بر گرد بارگاه تو پر می کشند، و اطراف تربت اجتماع کرده اند، و در آستان تو طواف می کنند، و برای زیارت تو وارد می شوند، سلام بر تو من به سوی تو رو آورده ام، و به رستگاری در پیشگاه تو امید بسته ام، سلام بر تو سلام آن کسی که به حرمت تو آشناست، و در ولایت و دوستی تو مخلص و بی ریا است، و به سبب محبت و ولای تو به خدا تقرب جسته، و از دشمنانت بیزار است، سلام کسی که قلبش از مصیبت تو جریحه دار، و اشکش به هنگام یاد تو جاری است، سلام کسی که دردناک و غمگین و شیفته و فروتن است، سلام کسی که اگر با تو در کربلاء می بود، با جانش (در برابر) تیزی شمشیرها از تو محافظت می نمود، و نیمه جانش را به خاطر تو بدست مرگ می سپرد، و در رکاب تو جهاد میکرد، و تو را بر علیه ستمکاران یاری داده، جان و تن و مال و فرزندش را فدای تو می نمود، و جانش فدای جان تو، و خانواده اش سپر بالای اهل بیت تو می بود، اگر چه زمانه مرا به تأخیر انداخت، و مقدرات الهی مرا از یاری تو بازداشت، و نبودم تا با آنان که با تو جنگیدند بجنگم، و با کسانی که با تو اظهار دشمنی کردند خصومت نمایم، (در عوض) صبح و شام بر تو مویه میکنم، و به جای اشک برای تو خون گریه میکنم، از روی حسرت و تأسف و افسوس بر مصیبت هائی که بر تو وارد شد، تا جائی که از فرط اندوه مصیبت، و غم و غصه شدت حزن جان سپارم، گواهی میدهم که تو نماز را به پا داشتی، و زکات دادی، و امر به معروف کردی، و از منکر و عداوت نهی نمودی، و اطاعت خدا کردی و نافرمانی وی ننمودی، و به خدا و ریسمان او چنگ زدی تا وی را راضی نمودی، و از وی در خوف و خشیت بوده نظاره گر او بودی، و او را اجابت نمودی، و سنت های نیکو بوجود آوردی، و آتش های فتنه را خاموش نمودی، و دعوت به هدایت و استقامت کردی، و راه های صواب و حق را روشن و واضح گردانیدی، و در راه خدا بحق جهاد نمودی، و فرمانبردار خداوند، و پیرو جدت محمد بن عبدالله بودی، و شنوای کلام پدرت علی بودی، و پیشی گیرنده به (انجام) سفارش برادرت امام حسن بودی، و رفعت دهنده پایه شرافت دین، و خوار و سرکوب کننده طغیان، و کوبنده سرکشان، و خیرخواه و نصیحت گر اُمت بودی، در هنگامی که در شدائد مرگ دست و پا میزدی، و مبارزه کننده با فاسقان بودی، و قیام کننده با حجج و براهین الهی، و ترحم کننده بر اسلام و مسلمین بودی، یاری گر حق بودی، در هنگام بلاه شکیباء و صابر، حافظ و مراقب دین، و مدافع حریم آئین بودی، (طریق) هدایت را حفظ نموده یاری مینمودی، عدل و داد را گسترش داده و وسعت می بخشیدی، دین و آئین الهی را یاری نموده آشکار می نمودی، یاوه گوینان را (از ادامه راه) بازداشته جلوگیری میکردی، حق ضعیف را از قوی باز می ستانیدی، در قضاوت و داوری بین ضعیف و قوی برابر حکم می نمودی، تو بهار سر سبز یتیمان بودی، نگاهبان و حافظ مردم بودی، مایه عزت و سرافرازی اسلام، معدن احکام الهی، هم پیمان نیکی و احسان بودی، پوینده طریقه جد و پدرت و در سفارشات و وصایا همسان برادرت بودی، وفادار به پیمانها، دارای سجایای پسندیده، و باجود و گرم آشکار بودی، شب زنده دار (به عبادت) در

دلِ شبهای تاریک، معتدل و میانه رو در روشها، با سجایا و اخلاقِ کریمانه، دارای سوابقِ باعظمت و ارزشمند، دارای نَسَبِ شریف، و حَسَبِ والا، با درجات و رتبه های رفیع و عالی، مناقب و فضائلِ بسیار، سیرتِ ها و طبیعت های مورد ستایش، و با عطایا و مواهبِ بزرگ بودی، حلیم و صبور، هدایت شده، بازگشت کننده بسوی خدا، با جود و سخاوت دانا توانا و قاطع، پیشوای شهید، بسیار نالان و گریان در پیشگاه خداوند، محبوب و با هیبت بودی، تو برای پیامبر که درود خدا بر او و آل او باد فرزند، و برای قرآن پشتوانه نجات دهنده، و برای امتِ اسلام بازوی توانا، و در طاعتِ حقّ کوشا بودی، تو حافظِ عهد و پیمانِ الهی، دوری کننده از طُرُقِ فاسقان بودی، و تو آنچه در توان داشتی (برای اعلاءِ کلمه حقّ) بذل نمودی، دارای رکوع و سجود طولانی بودی، تو مانند کسی که از دنیا رخت برخواهد بست از آن روگردان بودی، و مانند کسانی که از دنیا در وحشت و هراس بسر میبرند به آن نگاه میکردی، آرزوهایت از (تعلق به) دنیا بازداشته شده، و همت و کوشش از زیور دنیا رو گردانده بود، دیدگانت از بهجت و سرور دنیا بر بسته، و اشتیاق و میلّت به آخرت شهره آفاق است، تا آنکه جور و ستم دستِ تعدی دراز نمود، و ظلم و سرکشی نقاب از چهره بر کشید، و ضلالت و گمراهی پیروان خویش را فرا خواند، با آنکه تو در حَرَمِ جدّت متوطن بودی، و از ستمکاران فاصله گرفته بودی، و مُلازم منزل و محرابِ عبادت بوده، و از لذّتها و شهواتِ دنیوی کناره گیر بودی، و بر حسبِ طاقت و تَوَاقُفِ مُنْكَر را با قلب و زبانت انکار می نمودی، پس از آن علم و دانش اقتضای انکار آشکار نمود، و بر تو لازم گشت لازم نمود با بدکاران رویاروی جهاد کنی، بنابراین در میان فرزندان و خانواده ات، و پیروان و دوستانت روانه شدی، و حقّ و برهان را آشکار نمودی، و با حکمت و پند و اندرز نیکو (مردم را) بسوی خدا فراخواندی، و به برپاداریِ حدودِ الهی، و طاعتِ معبود امر نمودی، و از پلیدی ها و سرکشی نهی فرمودی، ولی آنها به ستم و دشمنی رویاروی تو قرار گرفتند، پس تو نیز با آنان به جهاد برخاستی پس از آنکه (حقّ را) به آنان گوشزد نمودی آنها را به عذابِ الهی تهدید نمودی، و حجت را بر آنها مؤکد فرمودی، ولی عهد و پیمان و بیعت تو را شکستند، و پروردگار تو جدّت را بخشم آوردند و با تو ستیز آغازیدند، پس توبه جهت زد و خورد و پیکار استوار شدی، و لشکریانِ فاجر را خورد و آسیا نمودی، و در گرد و غبارِ نبرد فرو رفتی، و چنان با ذوالفقار جنگیدی، که گویا علیّ مرتضی هستی، پس چون تو را با قلبی مطمئن، بدون ترس و هراس یافتند، شرورِ مکر و حيله شان را بر تو برافراشتند و از درِ نیرنگ و فساد با تو قتال نمودند، و آن ملعون لشکریانش را فرمان داد، تا تو را از آب و استفاده آن منع نمودند، و با تو قتال نمودند، و به جنگ و مبارزه با تو شتافتند، و تیرها و خدنگها بسوی تو پرتاب نمودند، و برای استیصال و ناچار نمودن تو دست دراز کردند، و حرمتی برای تو مراعات نکردند، از هیچ گناهی در مورد تو خودداری ننمودند، چه در کشتن آنها دوستانت را، و چه در غارت اثاثیه خیمه هایت، (باری) تو در گرد و غبارهای جنگ پیش تاختی، و آزار و اذیتهای فراوانی تحمّل نمودی، آن چنانکه فرشتگانِ آسمانها از صبر و شکیبائی توبه شگفت آمدند، پس دشمنان از همه طرف به تو هجوم آوردند، و تو را به سبب زخم ها و جراحات ناتوان نمودند، و راه خلاص و رفتن بر تو بستند، تا آنکه هیچ یاورى برایت نماند، ولی تو حسابگر (عمل خویش برای خدا) و صبور بودی، از زنان و فرزندان دفاع و حمایت می نمودی، تا آنکه تو را از اسبِ سواری ات سرنگون نمودند، پس بآبدن مجروح بر زمین سقوط کردی، در حالی که اسب ها تو را با سُم های خویش کوبیدند، و سرکشان با شمشیرهای تیزشان بر فرازت شدند، پیشانی تو به عرقِ مرگ مرطوب شد، و دستانِ چپ و راست به باز و بسته شدن در حرکت بود، پس گوشه نظری به جانبِ خیم و حرمت گردانیدی، در حالی که از زنان و فرزندان (رو گردانده) به خویش مشغول بودی، اسبِ سواری ات با حال نفرت شتافت، شیهه کشان و گریان، به جانبِ خیمه ها رو نمود، پس چون بانوانِ حَرَمِ اسبِ تیز پای تو را خوار و زبون بدیدند، و زین تو را بر او واژگونه یافتند، از پس پرده ها (ی خیمه) خارج شدند، در حالی که گیسوان بر گونه ها پراکنده نمودند، بر صورت ها طپانچه می زدند و نقاب از چهره ها افکنده بودند، و به صدای بلند شیون میزدند، و از اوجِ عزّت به حضيضِ ذلّت در افتاده بودند، و به سوی قتلگاه تو می شتافتند، در همان حال شجرِ ملعون بر سینه مبارکت نشسته، و شمشیر خویش را بر گلویت سیراب مینمود، با دستی محاسنِ شریفیت را در مُشت میفشرد، (و با

دست دیگر) باتیغ آخته اش سر از بدنت جدا می کرد، تمام اعضا و حواست از حرکت ایستاد، نفس های مبارکت در سینه پنهان شد، و سر مقدست بر نیزه بالا رفت، اهل و عیالت چون بردگان به اسیری رفتند، و درغل و زنجیر آهنین بر فراز جهاز شتران در بند شدند، گرمای (آفتاب) نیمروز چهره هاشان می سوزاند، در صحراها و بیابان ها کشیده می شدند، دستانشان به گردن ها زنجیر شده، در میان بازارها گردانده می شدند، ای وای براین سرکشان گناهکار! چه این که باکشتن تو اسلام را کشتند، و نماز و روزه (خدا) را بدون یاور رها نمودند، و سنتها و احکام (دین) را از بین برده شکستند، و پایه های ایمان را منهدم نمودند، و آیات قرآن را تحریف کرده، در (وادی) جنایت و عداوت پیش تاختند، براستی رسول خدا «که درود خدا بر او و آل او باد» (با شهادت تو) تنها ماند! (یا مظلوم واقع شد)، و کتاب خداوند عزوجل متروک گردید، و آنگاه که تو مقهور و مغلوب گشتی، حق و حقیقت مورد خیانت واقع شد، و به فقدان تو تکبیر خدا و کلمه توحید، حرام و حلال دین، و تنزیل و تأویل قرآن جملگی از بین رفت، و پس از تو تغییر و تبدیل (احکام)، کفر و الحاد و بی سرپرستی دین، هوی و هوس ها و گمراهی ها، فتنه ها و باطل ها جملگی (بر صفحه روزگار) ظاهر شد، پس پیک مرگ نزد قبر جدت رسول خدا «که رحمت بی پایان خداوندی بر او و آل او باد» ایستاد، و با اشک ریزان خبر مرگ تو را به وی داد، و این گونه گفت که: ای رسول خدا! دختر زاده جوانمردت شهید شد، خاندان و حریمت مباح گردید، پس از تو فرزندان به اسیری رفتند، و وقایع ناگواری به عترت و خانواده ات وارد شد، پس (از شنیدن این خبر) رسول خدا مضطرب و پریشان گردید، و قلب هراسناکش بگریست، و فرشتگان و انبیاء (بخاطر مصیبت تو) او را تسلیت و تعزیت گفتند، و مادرت زهراء (از اندوه مصیبت تو) دردناک شد، و دسته های ملائکه مقریین در آمد و شد بودند، پدرت امیرمؤمنان را تعزیت میگفتند، مجالس ماتم و سوگواری برای تو در اعلا علیین برپا شد، و حورالعین به جهت تو به سر و صورت زدند، (در عزای تو) آسمان و ساکنانش، بهشت ها و نگهبانانش، کوه ها و کوهپایه ها، دریا ها و ماهیانش، شهر مکه و پایه هایش، فردوس ها و جوانانش، خانه کعبه و مقام ابراهیم، و مشعرالحرام، و حل و حرم جملگی گریستند، بار خدایا! به حرمت این مکان رفیع، بر محمد و آل او رحمت فرست، و مرا در زمره آنان محشور فرما، و به شفاعت و وساطت آنها مرا داخل بهشت گردان، بار خدایا! من به تو توسل می جویم ای سریعترین حسابگران، و ای بخشنده ترین کریمان، و ای فرمانروای حاکمان، به (حق) محمد آخرین پیامبران، و فرستاده تو بسوی تمام جهان ها، و به (حق) برادرش و پسرعمویش آن بلند پیشانی میان پُر، آن دانشمند عالی مرتبه، یعنی علی فرمانروای مؤمنان، و به (حق) فاطمه سرور بانوان جهانیان، و به (حق) حسن مجتبی که پاک و مبرا و پناهگاه متقین است، و به (حق) ابی عبدالله الحسین گرامیترین شهداء، و به (حق) فرزندان مقتولش، و خانواده مظلومش، و به (حق) علی بن الحسین زیور عابدان، و به محمد بن علی قبله توبه کنندگان، و جعفر بن محمد راستگوترین صادقان، و موسی بن جعفر آشکار کننده دلائل و براهین، و علی بن موسی یاور دین، و محمد بن علی أسوه و الگوی هدایت شوندگان، و علی بن محمد زاهدترین پارسایان، و حسن بن علی وارث جانشینان، و حجت خدا بر تمام آفریدگان، اینکه درود فرستی بر محمد و آل او، آن راستگویان نیکوکار، همان آل طه و یس، و اینکه مرا در قیامت از کسانی قرار دهی که (از عذاب تو) ایمن و با آرامش خاطر و رستگار و مسرور و بشارت یافته اند، بار خدایا! (نام) مرا در زمره مسلمین نگاشته، و مرا به صالحین ملحق فرما، و نام مرا بر زبان اُمتهای آتیه نیکو قرار ده، و مرا بر علیه ظالمین یاری ده، و از مکر حسودان حفظ فرما، و (نیز) حیلۀ حیلۀ گران را از من برگردان، و دست ستمکاران را از من (دور) نگهدار، و بین من و آن سروران با میمنت در اعلا علیین جمع بفرما، همراه با کسانی که بر آنها انعام فرمودی یعنی پیامبران، و راستگویان در عمل و گفتار و شهداء و نیکویان، به رحمت ای مهربان ترین مهربانان، بار خدایا! تو را سوگند میدهم به حق پیامبر معصومت، و به حق حکم حتمی و قطعی ات، و به حق نهی پنهانی ات، و بحق این آرامگاهی که (مردم از هر طرف به جهت زیارت) بر او گرد می آیند، و این امام معصوم مقتول مظلوم در جانب آن تکیه زده، اینکه غم و غصه ها را از من بر طرف فرمائی، و سُرورِ قضا و قَدَرِ حتمی را از من برگردانی، و مرا از آتش (عذابت) که دارای بادهای سوزان است پناه دهی (و نگاهداری)، بار

خدایا! مرا با نعمت خود ببوشان (یا بزرگ گردان)، و به عطایای خود راضی و خوشحال فرما، و به جود و کرمّت مرا ببوشان، و از مکر و انتقام خود دورم ساز، بارخدایا مرا از لغزش و خطا حفظ فرما، و در گفتار و کردار به راه صحیح هدایت فرما، و در مدت زندگی ام وسعت ده، و مرا از دردها و بیماری‌ها عافیت بخش، و مرابه موالی و سرورانم برسان و به فضل (و کرم) خویش مرا به بالاترین آرزوها نائل فرما، بار خدایا بر محمد و آل او رحمت فرست و توبه مرا قبول فرما، و بر اشک چشمم ترحم نما، و لغزش مرا چشم پوشی فرما، و حزن و اندوه مرا زائل کن، و گناهانم را بر من ببخشی، و خاندان و نسل مرا برایم اصلاح فرما، بار خدایا در این مشهد والا مقام و در این محل گرامی، برایم وا مگذار گناهی را مگر آنکه ببخشی، و نه عیبی را مگر آنکه مستور نمایی، و نه غم و غصه ای را مگر برطرف فرمائی، و نه رزقی را مگر گسترش دهی، و نه قدر و منزلتی را مگر باقی بداری، و نه فساد را مگر اصلاح فرمائی، و نه آرزویی را مگر نائل کنی، و نه دعائی را مگر اجابت فرمائی، و نه تنگنایی را مگر بگشائی، و نه امور مُششتی را مگر جمع و برقرار نمائی، و نه امری را مگر تمام فرمائی، و نه مالی را مگر فراوانی ببخشی، و نه خلق و صفتی را مگر نیکو گردانی، و نه انفاقی را مگر جایگزین فرمائی، و نه حالی را مگر آباد فرمائی، و نه حسودی را مگر ذلیل نمائی، و نه دشمنی را مگر هلاک گردانی، و نه شری را مگر منع فرمائی، و نه بیماری را مگر شفا ببخشی، و نه (امر) دوری را مگر نزدیک فرمائی (و در دسترسم قرار دهی)، و نه تفرق و اختلالی را مگر جمع (و اصلاح) نمائی، و نه خواهشی خواسته ای را مگر عطا فرمائی، بار خدایا! من از تو در خواست می کنم خیر دنیا و ثواب آخرت را، بار خدایا! مرا به سبب حلالیت از حرام مستغنی کن، و به فضل و احسانت از جمیع خلق بی نیاز فرما، بار خدایا! از تو درخواست میکنم دانشی مفید، قلبی خاشع، یقینی سلامت بخش، عملی صالح و پاک، صبری زیبا، و اجری عظیم را، بارالها! شکر نعمت بر من را روزیم کن، و احسان و کرمّت بر من زیاد فرما، و گفته مرا در میان مردم شنوده نما، و عمل مرا به نزد خویش بالا-بر، و سنت باقیمانده مرا در امور خیر مورد پیروی قرار ده، و دشمنم را خوار و ذلیل گردان، بارخدایا! بر محمد و آل او که نیکانند، در تمامی لحظات شبانه روز رحمت فرست، و مرا از شرّ بدان محفوظ بدار، و از (کثافات) گناهان و سنگینی وزر و وبال پاک و میرا گردان، و از آتش (عذابت) پناهم ده، و در سرای جاوید وارد فرما، و (گناهان) مرا و تمامی خواهران و برادران مؤمن مرا ببخشی، به رحمت ای مهربانترین مهربانان. ترجمه دعائی که در قنوت نماز خوانده می شود: هیچ معبودی جز خداوند شکیب و کریم نیست، هیچ خدائی جز خداوند بزرگوار و عظیم نیست، هیچ معبودی نیست جز خداوندی که پروردگار آسمانها و زمین های هفتگانه و موجوداتی که در آنها و میان آنهاست می باشد، (به این توحید معتقدم) برخلاف دشمنان حق، و به جهت تکذیب کسانی که به خداوند شرک ورزیدند، و (به این توحید معتقدم) بخاطر اعتراف نمودن به ربوبیت او، و خضوع و خشوع در مقابل عزّت و شرافت وی، (اوست خدائی که) اول است بدون اول، و آخر است تا بی نهایت، به قدرتش بر تمام اشیاء غلبه نموده، و به دانش و لطف و مرحمتش در هر چیز نفوذ کرده، عقول بشری بر حقیقت بزرگی او مطلع نخواهد شد، و او هام و خیالات کنه ذات او را درک نمی کند، و معانی کیفیت او را هیچ ذهنی تصوّر نمی تواند کرد، (اوست) مطلع و آگاه بر باطن اشخاص، و آشنا به تمام امور پنهان، خیانت چشمها و پنهانی دلها را خبر دارد، بار خدایا! تورا گواه می گیرم که رسالت «صلی الله علیه و آله» را تصدیق می کنم و به او ایمان دارم، و آگاه به قدر و منزلت اویم، و برآستی شهادت میدهم که اوست پیامبری که حکمت به فضیلت و برتری او سخن راند، و تمامی پیامبران (گذشته) بشارت (آمدن) او را دادند، و (مردم را) به گرویدن به دین او دعوت نمودند، و بر تصدیق او برانگیختند، چنانچه خودت در قرآن می فرمائی: «(او پیامبری است) که نام وی را در تورات و انجیل خودشان نگاشته می یابند، او آنها را به نیکوئی امر می کند و از زشتی نهی می فرماید، نعمتهای پاک و طیب را برایشان حلال و خبائث و پلیدیها را بر آنها حرام و ممنوع میگرداند، و سنگینی و مشقت هائی که در ادیان سابق چون زنجیر برگردن آنها بود همه را بر میدارد»، پس درود فرست بر محمد فرستاده ات به سوی جنّ و انس، و سِرور پیامبران برگزیده، و بر برادرش و پسرعمویش، آنانی که هیچگاه به قدر چشم برهم زدنی به تو شرک نوزیدند، و بر فاطمه زهراء سِرور تمامی زنان

جهانیان، و بر دو آقای جوانان اهل بهشت یعنی حسن و حسین، درودی جاویدان و همیشگی، بعدد قطرات بارانها، و همگون کوهها و تپه ها، تا آن زمان که درخت «سلام» برگ میدهد، و روشنی و تاریکی شبانه روز در رفت و آمدند، و بر خاندان طاهر حسین، آن پیشوایان هدایت یافته، آنها که از حریم دین و آئین دفاع نمودند، یعنی علی و محمد و جعفر و موسی و علی و محمد و علی و حسن و حضرت حجت، آنکه عدل و داد را برپا میدارد و فرزند دختر زاده پیامبر است، بارخدایا! از تو درخواست میکنم بحق این امام بزرگوار، گشایشی نزدیک را، و صبری نیکو را، و پیروزی ای توأم با عزت را، و بی نیازی از خلایق را، و دوام و استمرار در طریق هدایت را، و توفیق را بر آنچه تو دوست داری و رضایت تو در آنست، و روزی ای را که وسیع و حلال و پاک، و گوارا و ریزان و خوشگوار، فراوان و برتر و پی در پی باشد، بدون هیچ زحمت و مشقتی، و خالی از هرگونه متنی از احدى، و (نیز درخواست میکنم) تندرستی از هر بلاء و ناخوشی و بیماری را، و شکرگزاری بر هر عافیت و نعمتی را، و هنگامی که مرگ ما فرا رسید بر نیکوترین حال طاعت ما را قبض روح فرمائی، و در حالی که نگاهبان دستورات تو باشیم، تا آنکه ما را به بهشت های پُر نعمت برسانی، به رحمت ای مهربانترین مهربانان، بارخدایا! بر محمد و آل او رحمت فرست، و مرا از دنیا در وحشت و هراس قرار ده و به آخرت انیس فرما، چرا که فقط خوف تو از دنیا وحشت زا است، و فقط امید و دلبندی بتو به آخرت انس بخش است، بارالها! حجت و دلیل با توست نه بر علیه تو، و شکایت و گلایه باید به سوی تو باشد نه از تو، پس بر محمد و آل او درود فرست و مرا بر علیه نفس ستمکار و سرکش خویش، و بر شهوت غالب خودم یاری فرما، و پایان کارم را با عافیت قرار ده، بارخدایا! این کم حیائی من است که (از طرفی) در خانه تو استغفار میکنم و (از طرف دیگر) بر مناهی تو پافشاری می ورزم، چنانچه اگر استغفار نکنم با اینکه وسعت حلم تو را آگاهم، این تباه نمودن حق امیدواری است، بارالها! (کثرت) گناهانم مرا از امیدواری به تو مأیوس میکنند، و آگاهیم به وسعت رحمت تو مرا از ترس و هراس از تو باز میدارد، پس بر محمد و آلش رحمت فرما، و امید و دلبندی مرا به خودت پابرجا نما، و ترس و وحشت مرا از خودت تکذیب فرما، و برای من آنچه باش که به تو حُسن ظن دارم، ای بخشنده ترین کریمان، بارخدایا! بر محمد و آل او درود فرست و مرا به حفظ (از گناه) مؤید فرما، و زبانم را به حکمت گویا فرما، و مرا از کسانی قرار ده که بر تباهی های گذشته خویش نادم و پشیمانند، و بهره خویش را اکنون ناقص و ضایع نکنند، و اهتمام بر روزی فردای خود ننمایند، بارالها! غنی آن کسی است که به سبب تو بی نیازی جوید و به سوی تو محتاج باشد، و فقیر و درمانده کسی است که از تو (روگردان شده) به جانب مخلوق بی نیازی طلبد، پس رحمت نما بر محمد و آل او، و مرا از خلق خودت به سبب خودت بی نیاز فرما، و مرا چنان قرار ده که هیچگاه دستی جز بسوی تو دراز نکنم، بارالها! بدبخت کسی است که با اینکه توبه و بازگشت فرا راه او و رحمت تو پشتیبان اوست ناامید شود، اگر چه عمل من ضعیف و سست است لکن امید رحمت تو در من قوی است، پس ضعف عمل مرا در قبال قوت امیدم، بر من بیخشی، بارخدایا! اگر تو چنان دانی که در میان بندگان از من سنگدل تر و پر گناه تر نیست، (درعوض) من هم به یقین میدانم که هیچ مولا- و سرپرستی فضل و عطایش از تو بیشتر نیست، و رحمت و عفو از تو وسیع تر نیست، پس ای کسی که در رحمت و مهربانی یگانه ای، بیخشی کسی را که در جرم و گناهش تنها و یگانه نیست، بارخدایا! تو ما را امر فرمودی و ما سرپیچی نمودیم، و ما را بازداشتی ولی ما دست برداشتیم، ما را یادآوری فرمودی ولی ما خود را به فراموشی زدیم، ما را بینا فرمودی و ما خود را به کوری زدیم، تو ما را تهدید نمودی ولی ما از حد گذرانیدیم، (آری!) این در مقابل احسان تو بر ما پاداش نیکوئی نبود، لیک تو به آنچه ما آشکار و پنهان نمودیم داناتری، و به اعمالی که بجا آورده و می آوریم آگاه تری، پس رحمت فرما بر محمد و آلش و ما را بر خطاها و فراموشی هامان مؤاخذه نفرما، و حقوق تو را (که ضایع نمودیم) بر ما بیخشا، و احسان و کرم خویش بر ما تمام فرما، و پرده رحمت بر ما افکن، بارخدایا! ما به تو توشل میجوئیم به سبب این امام راستگو، و از تو درخواست میکنیم به آن حق و حرمتی که برای او و جد او رسول خودت و برای پدر و مادر او علی و فاطمه که اهل بیت رحمتند قراردادی، اینکه روزی خودت را که قوام زندگی ما به آن وابسته است، و نظام احوال عیال ما در گرو آنست، بر ما پیاپی فرو ریزی،

چرا که تویی آن کریمی که از خزانه وسیعت عطا میکنی، و با قدرت و توانِ خویش (آنکه را بخواهی) محروم میکنی، و ما از تو رزقی را خواهانیم که برای دنیای ما موجب صلاح، و برای آخرت ما رسا و مایه کفاف باشد، بارخدایا! بر محمد و آلش رحمت فرست، و ببخشای ما و والدین ما، و جمیع مؤمنین و مؤمنات را، و تمام مسلمین و مسلمات را، چه آنان که در قید حیات اند و چه آنها که در گذشته اند، و در دنیا و آخرت به ما حسنه عطا فرما و ما را از عذاب آتش (دوزخ) حفظ فرما. ترجمه تسیحات: خداوند را تسبیح و تمجید مینمایم، و تمامی ستایشها برای خدا است، و هیچ معبودی جز الله نیست، و خداوند از همه موجودات بزرگ تراست (از آنکه توصیف شود). ترجمه جمله ای که بعد از نماز گفته می شود: خداوند در عزت و شرف شما (اهل بیت) بیفزاید، و درود و رحمت و برکاتِ خداوند بر شما باد.

مقتل

روضه اول مصیبت مسلم بن عقیل

جناب «مسلم» فرزند «عقیل بن ابی طالب» از بزرگان بنی هاشم و پسر عموی حضرت اباعبدالله الحسین علیه السلام بود. امام حسین علیه السلام از مدینه خارج شده و در مکه بود که نامه های مردم کوفه و دعوت از ایشان بسیار زیاد شد. آخرین نامه که به امام رسید و تعداد نامه ها که به هزاران درخواست بالغ شد، امام بین رکن و مقام دو رکعت نماز گزارد و از خداوند متعال طلب خیر کرد. سپس مسلم را خواست و پاسخ نامه ها را نوشت و در آن آورد: «سخن شما این است که:» امامی نداریم، به سوی ما بیا شاید خدا به سبب تو ما را هدایت و متحد کند». من، مسلم بن عقیل برادر و پسر عموی خود را که مورد اطمینان من است به سوی شما فرستادم، پس اگر برای من نوشت که رأی خردمندان و اهل فضل و مشورت شما همان است که در نامه هایتان خواندم بزودی نزد شما خواهیم آمد...» مسلم در نیمه رمضان از مکه خارج شد و به مدینه آمد. در مسجد پیامبر صلی الله علیه و آله نماز خواند و با خانواده خود وداع کرد و با چند راهنما و همراه به سوی کوفه رفت. شرایط این سفر بسیار سخت بود و مسلم و همراهان راه را گم کردند و دو راهنما از تشنگی جان باختند. تا اینکه مسلم سرانجام در روز پنجم شوال به کوفه رسید. مردم کوفه دسته دسته نزد مسلم جمع شدند و چون نامه حضرت علیه السلام را بر آنان خواند گریستند. سپس ۱۸۰۰۰ نفر از اهل کوفه با مسلم بیعت کردند. در نتیجه او نیز نامه ای به امام علیه السلام نوشت و بیعت این تعداد را خبر داد و ایشان را به حرکت به سوی کوفه ترغیب کرد. هنگامی که خبر این بیعت به یزید بن معاویه رسید، وی عبیدالله بن زیاد را که حاکم بصره بود مأمور کرد تا حکومت کوفه را نیز عهده دار گردد. عبیدالله با حيله به شهر وارد شد و حکومت را در دست گرفت و مردم را تهدید کرد. سپس «هانی بن عروه» که از بزرگان کوفه بود و مسلم بن عقیل در منزل او پناه گرفته بود را شکنجه و زندانی کرد. مسلم هنگامی که خبر شکنجه شدن هانی را شنید از کوفیان خواست که به یاریش بشتابند. مردم به او پیوستند و مسجد و بازار و اطراف قصر پر از جمعیت شد در حالیکه یاران عبیدالله بیش از پنجاه نفر نبودند. عبیدالله چند نفر را بین قبایل مختلف کوفه فرستاد تا آنها را تهدید و تطمیع کنند و عده ای از اشراف که در قصر او بودند را مأمور نمود که از بام های دارالاماره مردمی که قصر را محاصره کرده بودند بترسانند یا فریب دهند. اهل کوفه هنگامی که سخن رؤسا و اشراف خود را شنیدند سست شدند. کم کم نجوای خناسان زیاد شد که به هر یک به دیگری می گفتند: «برگردیم، دیگران هستند و کفایت می کنند!! اندک اندک جمعیت از پیرامون مسلم پراکنده شد و تنها حدود سی نفر در مسجد برای یاری او باقی ماندند. مسلم که با این پیمان شکنی روبرو شد به همراه آن سی نفر به سوی «ابواب کنده» حرکت کرد. هنگامی که به آنجا رسید تنها ده نفر همراه وی باقی مانده بودند و چون از آن منطقه عبور کرد هیچکس همراه او نبود. مسلم غریبانه به این سو و آن سو نگاه کرد ولی حتی کسی نبود که وی را راهنمایی کند و یا در خانه اش او را پنهان نماید. سفیر حسین سرگردان در

کوچه‌های تاریک کوفه راه می‌رفت و نمی‌دانست کجا برود. تا اینکه به خانه‌ای رسید که پیرزنی بر در آن ایستاده بود. نام این زن «طوعه» بود و منتظر فرزندش بود که به همراه مردم از خانه بیرون رفته بود. مسلم بر زن سلام کرد و از او آب خواست. طوعه به او آب داد و به داخل خانه رفت. دوباره که بیرون آمد مسلم را دید که بر در منزل نشسته است. گفت: «ای بنده خدا اگر آب نوشیدی نزد خانواده خود رو». مسلم خاموش ماند. زن، دوباره و سه‌باره سخن خود را تکرار کرد. مسلم برخاست و گفت: «من در این شهر خانه و خانواده‌ای ندارم. من مسلم بن عقیل‌ام. این قوم به من دروغ گفتند و مرا فریب دادند و از مأمَن خود بیرون آوردند.» پیرزن مسلم را به داخل خانه برد؛ فرشی برایش گسترده و طعامی فراهم نمود. اما مسلم شام نخورد و خوابید و در عالم رؤیا عموی خود امیرالمؤمنین علی علیه السلام را دید که به وی گفت: «بشتاب که تو فردا نزد ما خواهی بود». از سوی دیگر، عیدالله که پراکنده شدن مردم را دید جرأت پیدا کرد از قصر خارج شد و به مسجد آمد و برای پیدا کردن مسلم هزار دینار جایزه تعیین کرد. فرزند طوعه که به خانه برگشت از وجود مسلم در منزل با خبر شد و با طلوع فجر خبر را به دشمنان رساند. عیدالله گروهی متشکل از ده‌ها سپاهی را برای دستگیری او فرستاد. مسلم مشغول عبادت بود که لشگریان به منزل طوعه رسیدند. هنگامی که وی صدای شیهه اسبان را شنید دعای خود را به شتاب تمام کرد و زره پوشید و از طوعه تشکر کرد و به مقابله با لشکر شتافت مبادا که خانه پیرزن را بسوزانند. مسلم که مردی جنگاور بود بیش از ۴۰ نفر از نامردان کوفی را کشت تا اینکه آنان دسته جمعی بر او حمله کردند و از بام‌ها نیز سنگ بر او می‌زدند تا سرانجام بر اثر شدت جراحات و تشنگی و نیزه‌ای که از پشت بر او فرود آمد بر زمین افتاد و اسیر شد. (برخی از منابع نیز نقل کرده‌اند که وقتی دیدند نمی‌تواند آن جناب را دستگیر کنند با نیرنگ به وی امان دروغین دادند و از این طریق ایشان را به دارالحکومه بردند.) مسلم بن عقیل هنگامی که دربند شد گفت: «انا لله و انا الیه راجعون» و شروع به گریه کرد. یکی از لشگریان از گریستن ایشان با آن همه جنگاوری تعجب کرد و از سبب آن پرسید. مسلم گفت: «به خدا سوگند که از کشته شدن باک ندارم و برای خود گریه نمی‌کنم من برای خاندان پیامبر که به اینجا می‌آیند و برای حسین و آل او گریه می‌کنم». نام خوشتر قرار دل بی‌قرار من روی تو شمع روشن شب‌های تار من بی‌خانم ولی به دلم کرده خانه غم نبود کسی به جز در و دیوار، یار من مسلم را به دستور عیدالله بر بام قصر دارالاماره بردند، در حالی که تسبیح خداوند می‌گفت و استغفار می‌کرد. من انتظار می‌کشم اما نمی‌کشد غیر از طناب دار، کسی انتظار من هم خود به روی بامم و هم آفتاب عمر ای باغبان! بیا که خزان شد بهار من سپس او را گردن زدند و ابتدا سرش و سپس بدنش را از بام به زیر افکندند تا مردم ببینند و سپس بدن مبارکش را در انتظار پیمان‌شکنان کوفه آویزان کردند. من از فراز بام کنم جان نثار تو کوفی ز بام، سنگ نماید نثار من هانی را نیز که پیر مردی ۸۹ ساله بود را به بازار کوفه بردند و با وضعی دلخراش کشتند و به دار آویختند در حالی که یاران خود را صدا می‌کرد و هیچکس به یاری او برنخواست. آنگاه ابن زیاد سرهای مبارک هانی و مسلم را به شام نزد یزید فرستاد. بدن مسلم بن عقیل اولین بدن از بنی هاشم بود که آویخته گشت و رأس او اولین رأسی بود که به دمشق فرستاده شد. الا لعنة الله على القوم الظالمين و سيعلم الذين ظلموا أی منقلب ینقلبون. منابع اصلی: ۱. سید بن طاووس؛ اللهوف فی قتلی الطفوف؛ قم: منشورات الرضی، ۱۳۶۴. ۲. شیخ عباس قمی؛ نفس المهموم؛ ترجمه و تحقیق علامه ابوالحسن شعرانی؛ قم: انتشارات ذوی القربی، ۱۳۷۸.

روضه دوم ورود کاروان عشق به کربلا

پس از آنکه بنی‌امیه، امام حسین علیه السلام را برای گرفتن بیعت تحت فشار قرار دادند، ایشان از مدینه به سمت مکه مکرمه خارج شد و بقیه ماه شعبان و ماه‌های رمضان، شوال، ذوالعقده را در جوار بیت الله سپری کرد و با آمدن ذوالحجّه، احرام حج نیز بست. از سوی دیگر «عمرو بن سعید بن عاص» از سوی یزید مأمور شد که برای دستگیری یا جنگ با حضرت به مکه برود. وی در روز ترویه (۸ ذوالحجّه) به مکه رسید. امام علیه السلام که می‌دانست این دشمنان، حرمتی برای حرم خداوند قائل نیستند حج تمتع

خویش را نیمه تمام گذاشت و آن را به عمره مفرده تبدیل کرد و از مکه خارج شد. انگیزه امام برای این کار، همانگونه که خود فرمود، حفظ حریم بیت الله بود. ایشان در پاسخ «محمد حنیفه» که او را از ترك مکه برحذر و به اقامت در این شهر ترغیب می کرد فرمود: «ای برادر! می ترسم یزید ناگهان مرا در حرم بکشد و به سبب من حرمت این خانه شکسته شود». همچنین حضرت در پاسخ افراد دیگری مانند «ابن عباس»، «فرزدق» و «عبیدالله بن زبیر» که همین خواسته را تکرار می کردند و می پنداشتند که دشمن، حرمت مکه را نگه می دارد می فرمود: «یک وجب دورتر از خانه کعبه کشته شوم و حرمت مکه به خاطر من پایمال نگردد بهتر است». بعدها که در جریان قیام عدا... بن زبیر، بنی امیه کعبه را با منجیق مورد حمله قرار دادند و عبدالله را در مسجد الحرام کشتند، معلوم شد که ابن عباس با آن فطانت و ابن زبیر با آن زیرکی اشتباه می کردند و امام آینده را بروشنی در خشت خام می دید و دشمنان اسلام را بخوبی می شناخت. بهرحال، امام هنگامی که حاجیان برای ادای مناسک حج تمتع به سوی منا می رفتند طواف کرد، سعی بین صفا و مروه به جای آورد، موی چید، از احرام عمره بیرون آمد و رو به سوی کوفه گذارد. ما کاروان کعبه عشقیم، هر کجا رو آوریم کعبه بود روبروی ما ماییم کعبه دل عشاق با وفا هر جا رویم کعبه کند جستجوی ما چون خبر به محمد حنیفه رسید خود را به کاروان رساند و زمام ناچه امام را گرفت و گفت: «ای برادر! چه باعث شد که با این شتاب خارج شوی؟» حضرت فرمود: «دیشب رسول خدا به خواب آمد و گفت: ای حسین! بیرون رو که خدا خواست تو را کشته بیند». ابن حنیفه گفت: «انا لله و انا الیه راجعون. پس این زنان و کودکان را چرا با خود می بری؟» امام پاسخ داد: «جدم فرمود خداوند می خواهد آنها را اسیر بیند». احرام ما کفن شود اندر منای عشق خون گلوی ما شود آنجا وضوی ما ما تشنه‌ی شهادت عشقیم، می رویم تا پر شود ز خون دل ما، سبوی ما اینگونه بود که امام علیه السلام به خاطر حفظ حریم خدا، به دستور رسول خدا و برای زنده کردن امر خدا، به همراه اهل و عیال و تعدادی از موالی و یاران از مکه خارج شد و به سوی عراق عزیمت کرد. روز خروج را برخی از مورخان روز ترویبه (هشتم ذوالحجه) و «ابن قولویه» به نقل از امام باقر علیه السلام روز هفتم این ماه نقل کرده اند. ما را منای عشق، صف کربلا بود رنگین شده فرات ز خون گلوی ما امام علیه السلام به سوی کوفه حرکت کرد اما در نزدیکی این شهر به وسیله «حر بن یزید ریاحی» و سپاهیان که مأمور راه بستن بر کاروان امام بودند متوقف شد (که حکایت مفصل تر آن در روضه فردا ذکر خواهد شد). پس از مذاکرات طولانی که بین امام علیه السلام و حر صورت گرفت و بعد از آنکه حر گفت اکنون که از کوفه آمدن ابا داری راهی برگزین که نه به کوفه روی و نه به مدینه باز گردی تا من به امیر نامه نویسم، حضرت علیه السلام راه قادیسیه را انتخاب فرمود. لشکر ظلمت و کاروان نور چند روز سایه به سایه یکدیگر حرکت می کردند تا اینکه روز دوم محرم در نزدیکی روستای نینوا، نامه‌ای از عبیدالله به حر رسید که در آن نوشته بود: «همان هنگام که نامه من به تو رسید حسین را نگاهدار و بر او تنگ بگیر و او را در بیابانی بی پناه و بی آب فرود آور». حر بر امام و اصحاب او سخت گرفت تا آنها را مجبور نماید در همان مکان بی آب و آبادی که نامه به دستش رسیده بود اتراق کنند. امام به او فرمود: «وای بر تو! بگذار در آبادی و روستایی فرود آئیم» حر گفت: «نه، به خدا قسم نمی توانم. این نامه رسان را بر من جاسوس کرده اند و باید در همینجا بمانی». «زهیر» که یکی از یاران امام بود گفت: «ای پسر رسول خدا! جنگ با این جماعت آسانتر از نبرد با کسانی است که بعدا به آنها ملحق می شوند. بگذار با آنها بجنگیم». امام فرمود: «من آغاز کننده جنگ نخواهم بود». آنگاه نام آن سرزمین را پرسید. گفتند نام اینجا «عقر» است. دوباره پرسید آیا نام دیگری ندارد. گفتند به اینجا نینوا نیز می گویند. نام دیگری هم دارد که کربلاست. پس حضرت شروع به گریستن کرد و گفت: «اللهم انی اعوذ بک من الكرب والبلاء. اینجا مکان رنج و اندوه است». آنگاه یاران را فرمود: «همینجا فرود آید که جدم رسول خدا به من خبر داد که خون ما بر این زکین ریخته می شود و در اینجا دفن خواهیم شد». سپس دستور داد که خیمه ها را رد همان سرزمین بی آب و علف برپا کردند. کربلا بر تو مهمان رسیده وعده‌ی وصل جانان رسیده کربلا وا کن آغوش خود را بر پذیرایی آل طاها در روایت دیگری نیز آمده است هنگامی که به امام علیه السلام گفتند نام اینجا کربلاست حضرت خاک آنجا را بوید و

گریست و گفت: «ام سلمه مرا خبر داد که روزی جبرئیل نزد رسول خدا بود و من تو را نزد او بردم و تو گریه می کردی. پیامبر تو را گرفت و در دامن نشانده. جبرئیل گفت: آیا او را دوست داری؟ پیامبر فرمود: آری. جبرئیل عرض کرد: امت تو او را می کشند. و سپس خاک کربلا را به پیامبر نشان داد. والله این همان خاک است». همچنین در حدیث است هنگامی که علی علیه السلام به صفین می رفت به حوالی نینوا رسید. پرسید این سرزمین را چه می گویند؟ گفتند: کربلا. امیرالمومنین علیه السلام آنقدر گریست که زمین از اشکش نمناک شد. و اکنون بیا تا ما نیز به همراه محمد و علی بگرییم برای آن کس که آسمانها و زمین در مصیبتش گریاناند. الا لعنة الله على القوم الظالمين و سيعلم الذين ظلموا أي منقلب ينقلبون. منابع اصلی: ۱. سید بن طاووس؛ اللهوف فی قتلی الطفوف؛ قم: منشورات الرضی، ۱۳۶۴. ۲. شیخ عباس قمی؛ نفس المهموم؛ ترجمه و تحقیق علامه ابوالحسن شعرانی؛ قم: انتشارات ذوی القربی، ۱۳۷۸. ۳. محمد بن جریر طبری؛ تاریخ الامم و الملوک؛ بیروت: دارسویدان، بی تا؛ ج ۵.

روضه سوم حکایت حر؛ حماسه توبه و تصمیم

داستان «حر» یکی از عجیب ترین و عبرت آموزترین وقایع عاشورا است. وی رادمردی پهلوان و سرداری نیرومند بود. برخی او را «دلیرترین مرد کوفه» می دانستند. اهمیت این لقب آنگاه معلوم می شود که بدانیم کوفه شهری نظامی بود که به عنوان اولین دژ اسلام در برابر ابر قدرت اول آن زمان یعنی امپراتوری ایران بنا شده بود؛ لذا بیشتر ساکنان آن را سپاهیان و سرداران نامی عرب و عجم تشکیل می دادند. هنگامی که به عیدالله خبر دادند که امام حسین علیه السلام به عراق رسیده است وی «حر» را به همراه حدود ۱۰۰۰ سرباز فرستاد تا راه را بر ایشان ببندد و یا او را به دارالاماره ببرد. هنگامی که حر از قصر عیدالله خارج شد صدایی از پشت سرش شنید که گفت: «حر! شادباش که به سوی خیر می روی!». حر به سوی صدا برگشت و کسی را ندید. با تعجب از خود پرسید: «این چه بشارتی بود؟ و این چه خیری است که به جنگ حسین بروم؟». در گرمای نیمروز، سپاه حر به کاروان امام رسید. امام هنگامی که تشنگی آنان را دید به یاران فرمود: «به این جماعت و اسبانشان آب دهید» و وقتی مشاهده کرد که یکی از سربازان نمی تواند آب بخورد و آب از مشک بیرون می ریزد خود برخاست و با دست مبارکش وی را سیراب کرد. این مهر و عطوفت امام علیه السلام را ببینید و با آنچه همین سپاهیان کوفه با وی کردند مقایسه کنید. حسین اسبان آنان را سیراب کرد اما آنان آب را از فرزندان حسین دریغ کردند. تا تمامی لشکریان آب نوشیدند وقت نماز شد. امام از خیمه بیرون آمد خطبه ای کوتاه خواند و گفت: «ای مردم! من نزد شما نیامدم تا وقتی که نامه های شما رسید و فرستادگان شما آمدند و گفتند نزد ما بیا که ما امامی نداریم. حال اگر بر همان عهد و پیمان هستید بگویید و اگر بر عهدتان نیستید و آمدن مرا ناخوش دارید از همینجا باز می گردم» سپس به حر فرمود: می خواهی با اصحاب خود نماز گزاری؟ گفت: نه، ما همه با تو نماز می گزاریم. امام پس از نماز به خیمه خود رفت و حر نیز به جمع سپاهیان خویش برگشت. هنگام نماز عصر، دوباره امام بیرون آمد و نماز خواند و سپس روی به کوفیان کرد و فرمود: «ای مردم! اگر از خدا بترسید و حق را برای اهلش بدانید خدای تعالی بیشتر از شما راضی می گردد. ما اهل بیت محمد علیه السلام به تصدی امر خلافت از مدعیانی که این مقام از آن آنها نیست و با شما به ستم رفتار می کنند شایسته تریم. اما اگر ما را نمی پسندید و حق ما را نمی شناسید و رأی شما غیر از آن چیزی است که در نامه ها فرستادید و نمایندگان شما گفتند، از نزد شما برمی گردم.» حر گفت: «سوگند به خدا که من از این نامه ها و نمایندگان که می گویی چیزی نمی دانم.» امام به یکی از همراهان گفت تا خورجینی را بیاورد که انباشته از نامه های کوفیان بود. امام نامه ها به حر نشان داد. حر گفت: «من از کسانی که این نامه ها را نوشتند نیستم. به من دستور داده اند که وقتی تو را دیدم از تو جدا نشوم تا نزد عیدالله به کوفه برویم». امام به یاران و نیز زنان کاروان دستور داد که سوار شوند و فرمود: «باز گردید.» اما سپاهیان حر راه برگشت را نیز سد کردند. گفتگو میان امام و سپاهیان کوفه به نتیجه نرسید و سرانجام کاروان امام مجبور به فرود آمدن در سرزمین کربلا شد... اما در روز عاشورا هنگامی که حر، فریاد امام را

شنید که می‌فرمود: «اما من مغیث یغیثنا لوجه الله؟ اما من ذاب یدب عن حرم رسول الله؟ آیا فریادرسی هست که به خاطر خدا ما را یاری کند؟ آیا مدافعی هست که از حرم رسول خدا دفاع کند؟» نزد عمر سعد رفت و گفت: «آیا واقعا می‌خواهی با این مرد بجنگی؟» عمر پاسخ داد: «آری» حر پرسید: «چرا پیشنهاد او را که می‌خواهد باز گردد نمی‌پذیری؟» عمر گفت: «اگر کار به دست من بود می‌پذیرفتم ولی عیب‌الله به این امر راضی نمی‌شود». اینجا بود که حر فهمید یزیدیان برای کشتن امام علیه السلام مصمم هستند. از این فکر لرزه بر اندامش افتاد... در یک سوی میدان، فرزند پیامبر صلی الله علیه و آله و خاندان وحی را می‌دید و در سوی دیگر دشمنان رسول خدا را؛ در یک سوی میدان بنده صالح خداوند را می‌دید و در سوی دیگر خلیفه غاصبی را که علنا شراب می‌نوشید و محرمات را حلال و حلال خدا را حرام می‌کرد؛ در یک سوی میدان عشق و شهادت را می‌دید و در دیگر سوی آن پلیدی و خیانت؛ در یک سو سعادت می‌دید و در دیگر سو شقاوت... حر تصمیم نهایی خود را گرفت و در حالیکه فرمانده هزاران سوار بود بدنیا پشت پا زد و به بهانه آب دادن به مرکب خود از لشکر یزید دورتر و دورتر. و به خیمه‌گاه حق نزدیک‌تر و نزدیک‌تر شد. «مهاجر بن اوس» که همراه حر بود از وی پرسید: «چه فکری در سر داری؟ آیا می‌خواهی به حسین حمله کنی؟» حر جواب نداد و لرزه تمام اندام او را گرفته بود. مهاجر گرفت: «به خدا سوگند که تو را تا به حال در چنین حالتی ندیده‌ام. اگر از من نام دلیرترین اهل کوفه را می‌پرسیدند از تو نمی‌گذشتم» حر پاسخ داد: «والله خود را میان بهشت و دوزخ مخیر می‌بینم، و اگر مرا پاره پاره کنند یا بسوزانند چیزی را بر بهشت نمی‌گزینم». آنگاه اسب خویش را تازاند و به سوی کاروان امام علیه السلام شتافت. حر، وقتی به امام علیه السلام رسید با ندامت دست بر سر گذاشت و گفت: «اللهم الیک أُنبت فتب علی فقد اربعت قلوب اولیائک و اولاد بنت نبیک خداوندا به سوی تو باز گشتم پس توبه مرا بپذیر زیرا من بودم که هول و هراس در دل دوستان تو و فرزندان دختر رسول تو افکندم». سپس شرمگینانه به امام علیه السلام عرض کرد: «فدای تو شوم ای پسر رسول خدا! من بودم که راه بازگشت را بر تو بستم و عرصه را بر تو تنگ کردم چرا که هرگز فکر نمی‌کردم این مردم پیشنهاد تو را نپذیرند و کار را به اینجا بکشانند. به خدا سوگند که اگر می‌دانستم چنین می‌شود هرگز راه را بر تو نمی‌گرفتم. اینک پشیمانم و از کرده خویش نزد خداوند توبه می‌کنم. آیا من امکان توبه دارم؟» میهمان بودی تو، اول من به رویت راه بستم چون ندانستم نباید راه بر مهمان بگیرم آمدم اکنون که قلب زینت را شاد سازم تا که از زهرا به محشر سرخط غفران بگیرم آمدم تا اصغرت را عذر خواه خویش سازم آمدم تا اکبرت را دست بر دامان بگیرم امام فرمود: «آری. خداوند توبه تو را بپذیرد! از اسب فرود آی.» حر عرض کرد: «چون من نخستین کسی بودم که به رویارویی تو آمدم می‌خواهم پیش از همه در مقابل تو کشته شوم، شاید که در روز حساب دستم در دست جدت قرار گیرد». دست رد بر سینه ام مگذار و بگذر از خطایم تا به راحت سینه را در معرض پیکان بگیرم امام علیه السلام به حر اذن جهاد داد. حر در مقابل حضرت ایستاد و خطاب به لشکر کوفه فریاد زد: «ای اهل کوفه! این بنده صالح خدا را دعوت کردید و وقتی آمد او را رها کردید؟! به او گفتید ما در راه تو جانبازی می‌کنیم و وقتی آمد شمشیر بر او کشیدید و نمی‌گذارید در زمین پهناور خداوند به سویی رود؟ یهود و نصاری و مجوس از آب فرات می‌نوشند و شما او را و زنان و دختران و خاندان او را از آن محروم کرده‌اید؟ خداوند روز تشنگی بزرگ، شما را سیراب نکند چرا که پاس حرمت محمد را نداشتید». سپاه دشمن که تاب و تحمل سخنان حر را نداشتند. او را تیرباران کردند. پس حر، رجز خواندن آغاز کرد و همراه با «زهیر» به لشکر دشمن حمله نمود و بسختی جنگید و عده زیادی از دشمنان را کشت تا اینکه دسته جمعی بر او حمله کردند و وی را به شهادت رساندند. امام علیه السلام خود را به پیکر پاک حر رساند و خطاب به او گفت: «ای حر! برستی همانگونه که نامت را نهاده‌اند در دنیا و آخرت حر هستی». آنگاه با دستمالی سر حر را که از آن خون جاری بود بست. آری؛ امام حسین علیه السلام خود را به هر کدام از یارانش که شهید می‌شدند می‌رساند و پیکر پاکشان را در آغوش می‌گشاید اما دلها بسوزند و چشمان بگریند برای او که تنها و بی کس در گودال قتلگاه افتاده و دشمن بر سینه‌اش نشسته بود... الا- لعنة الله علی القوم الظالمین و سیعلم الذین ظلموا ای منقلب ینقلبون. منابع اصلی: ۱. سید بن طاووس؛

اللّهوف فی قتلی الطفوف؛ قم: منشورات الرضی، ۱۳۶۴. ۲. شیخ عباس قمی؛ نفس المهموم؛ ترجمه و تحقیق علامه ابوالحسن شعرانی؛ قم: انتشارات ذوی القربی، ۱۳۷۸.

روضه چهارم مصیبت فرزندان و برادران زینب (س)

روز عاشورا هنگامی که ناگزیر بودن کارزار مسجّل شد، اصحاب نگذاشتند که تا زنده هستند فرزندان رسول خدا صلی الله علیه و آله به میدان روند و کشته شوند. اما هنگامی که تمامی یاران امام علی علیه السلام جانفشانی کردند و به شهادت رسیدند، نوبت اهل بیت پیامبر صلی الله علیه و آله شد که خود را فدای حق و حقیقت نمایند. در این لحظات سخت فرزندان علی علیه السلام، جعفر طیار، عقیل، امام حسن علیه السلام و سید الشهداء علیه السلام گردهم آمدند، یکدیگر را در آغوش کشیدند و با هم وداع کردند. در حدیثی است از رسول خدا صلی الله علیه و آله روزی به چند تن از جوانان قریش نگریست که صورتهایی زیبا و نورانی داشتند. پیامبر صلی الله علیه و آله با دیدن آنان اندوهگین شد. پرسیدند: «یا رسول الله! تو را چه شد؟» فرمود: «ما خاندانی هستیم که خداوند، آخرت را برای ما برگزیده است نه دنیا را. به یاد آوردم آنچه را که امت من بر سر فرزندانم خواهند آورد و آنان را می‌کشند یا آواره می‌سازند». از بین افراد خاندان نبوت که در کربلا به دست لشگر یزید به شهادت رسیدند سه نفر فرزندان عبدالله بن جعفر طیار (همسر حضرت زینب) و سه نفر دیگر از آنان برادران تنی حضرت ابوالفضل العباس علیه السلام (یعنی برادران حضرت زینب) بودند. فرزندان زینب (س) «عون»، «محمد» و «عبیدالله» سه پسر عبدالله بن جعفر (شوهر حضرت زینب سلام الله علیها) بودند که به همراه مادر خویش در رکاب امام علیه السلام به کربلا آمده بودند. آنان وقتی که تنهایی دایی و امام خویش را دیدند یک به یک به میدان رفتند و جان خود را فدای اسلام کردند. «عون» در مقابل چشمان نگران مادرش زینب به سوی میدان تاخت در حالی که می‌خواند: ان تنکرونی فانا ابن جعفر شهید صدق فی الجنان ازهر یطیر فیها بجناح اخضر کفی بهذا شرفا فی المحشر یعنی: اگر مرا نمی‌شناسید بدانید که من پسر جعفر طیارم؛ همان که در راه حق و حقیقت به شهادت رسید و در فردوس برین می‌درخشد؛ و همو که بر فراز بهشت با بال‌هایی سبز به پرواز در می‌آید، و همین نسب و شرف برای روز محشر کافی است. عون سه سوار و هجده پیاده از لشکریان دشمن را کشت تا اینکه سر انجام به دست لشگر یزید به شهادت رسید. پس از وی، دو برادرش محمد و عبیدالله نیز در راه حق جنگیدند و شهید شدند. برادران زینب (س) «عباس»، «عبدالله»، «جعفر» و «عثمان» چهار برادر ناتنی امام حسین (ع) و زینب کبری (س) از «فاطمه ام البنین» بودند. هنگامی که ابوالفضل العباس مشاهده کرد که بسیاری از اهل بیت به شهادت رسیده‌اند با سه برادر مادری خود گفت: «برادران عزیزم! دوست دارم که در مقابل من به میدان روید تا اخلاص شما را در راه خدا و رسول بینم». سه برادر یک به یک به میدان رفتند و در رجزهایشان خود را «فرزند علی» معرفی کردند و پس از کارزاری قهرمانه به شهادت رسیدند. عثمان بن علی که امیرالمومنین فرمود: «او را به یاد برادر عثمان بن مظعون (صحابی صدیق رسول الله) عثمان نامیدم» جوانی ۲۱ ساله بود. هنگامی که جنگ قهرمانه او را دیدند برای کشتن او به تیر اندازی متوسل شدند. «خولی» تیری به پهلوی او زد و عثمان از اسب به زیر افتاد. سپس یکی از دشمنان بر او تاخت و وی را به شهادت رساند و سرش را از تن جدا نمود. این ۶ برادر، تنها چند نفر از خویشانی بودند که زینب، شهادت آنان را به چشم دید؛ شیر زنی که در یک نیمروز، پسران و برادران و برادر زادگان و پسر عموهایش را بر خاک و خون مشاهده کرد و سر آنان را بر نیزه دید... امان از دل زینب... الا لعنة الله على القوم الظالمين و سيعلم الذين ظلموا أي منقلب ينقلبون. منابع اصلی: ۱. سید بن طاووس؛ اللّهوف فی قتلی الطفوف؛ قم: منشورات الرضی، ۱۳۶۴. ۲. شیخ عباس قمی؛ نفس المهموم؛ ترجمه و تحقیق علامه ابوالحسن شعرانی؛ قم: انتشارات ذوی القربی، ۱۳۷۸.

امشب و فردا شب را میهمان سبط اکبر پیامبر صلی الله علیه و آله و یکی از دو سید جوانان اهل بهشت، یعنی امام مجتبی علیه السلام هستیم که دو پسرش قاسم و عبدالله در کربلا در رکاب عمو به شهادت رسیدند. عبدالله بن حسن فرزند کوچک امام حسن مجتبی علیه السلام یکی از نوجوانان نابالغی بود که به همراه خانواده خود و عمویش حضرت اباعبدالله الحسین علیه السلام به سوی کوفه آمده بود. از صبح تا عصر عاشورا، ابتدا اصحاب امام حسین علیه السلام و سپس اهل بیت آنحضرت یک به یک و یا دستجمعی به میدان رفتند و به شهادت رسیدند؛ و سرانجام زمانی رسید که امام علیه السلام یکه و تنها در میان هزاران هزار دشمن مسلح باقی ماند و گهگاه فریاد بر می آورد: «آیا یاری کننده‌ای هست که به خاطر خدا از حرم رسول خدا صلی الله علیه و آله دفاع کند؟». «شمر بن ذی الجوشن» برای آن که کار را تمام کند به همراه پیاده نظام لشکر، به امام علیه السلام هجوم آوردند، دور آن حضرت را گرفتند و از پس و پیش ایشان را مورد حمله قرار می دادند. عبدالله که در بین بچه‌ها و زنان، در خیمه گاه حضور داشت تاب و تحمل دیدن غربت عمومی تنهای خویش را نیاورد و ناگهان از خیمه‌ها بیرون آمد. زینب (س) او را گرفت شاید که بتواند مانع رفتن وی شود و نگذارد یادگار برادر طعمه گرگهای گرسنه یزیدی گردد؛ ولی عبدالله گفت: «نه، به خدا سوگند عمومی را تنها نمی گذارم». سپس دست خود را از دست عمه رها ساخت، به سوی میدان دوید و خود را به امام علیه السلام رساند تا با بدن کوچک و ظریفش از او دفاع کند. در غوغایی که دور امام علیه السلام ایجاد شده بود یکی از لشکریان یزید شمشیر خود را به قصد ضربه زدن به آنحضرت فرود آورد. عبدالله دست خود را سپر کرد تا شمشیر به امام اصابت نکند. شمشیر، بران و ضربه، سنگین بود و دست نوباوه پیامبر صلی الله علیه و آله را از بدن جدا کرد؛ آنگونه که فقط به پوستی آویخته شد. عبدالله یتیم از شدت درد ناله ای بر آورد و پدرش را صدا کرد: «وا ابتاه...» اینک، حال امام را تصور کنید که هر دو امانت برادر شهیدش قاسم و عبدالله را نیز پرپر شده می دید... اشک و خون از دیده‌اش بر خاک ریخت اشک بر آن کودک بی‌باک ریخت امام علیه السلام او را در آغوش گرفت، به خود چسپاند و در گوشش زمزمه کرد: «فرزند برادرم! صبر داشته باش و خداوند بزرگ را بخوان؛ تا او ترا به پدران صالحت ملحق کند». بسته شد چشمش، ولی لب باز شد آخرین نجوای شه آغاز شد کای خدا گر چه مرادت حاصل است دیدن مرگ یتیمان مشکل است در ره تو هستی ام از دست رفت حیف شد، عبداللهم از دست رفت این دو بر من، روح پیکر بوده‌اند یادگاران برادر بوده‌اند امام علیه السلام سپس دست به دعا برداشت و گفت: «خداوندا! اگر مقدر کرده ای که این قوم را تا مدتی زنده نگهداری در بین آنان تفرقه ای سخت بیانداز... که آنان را ما را دعوت کردند و وعده یاری دادند اما به ما حمله کردند و ما را کشتند». آن برادرزاده‌ام صد چاک شد این برادرزاده‌ام بر خاک شد آن برادرزاده‌ام سرمست رفت این برادرزاده‌ام بی‌دست رفت تا ابد مجروح زخم کاری ام وای من از این امانتداری ام در این هنگام تیرانداز سپاه دشمن «حرمله ابن کاهل» گلوی نازک عبدالله را نشانه گرفت و او را در دامان عمویش ذبح کرد... الا- لعنة الله على القوم الظالمين و سيعلم الذين ظلموا أي منقلب ينقلبون. منابع اصلی: ۱. سید بن طاووس؛ اللهوف فی قتلی الطفوف؛ قم: منشورات الرضی، ۱۳۶۴. ۲. شیخ عباس قمی؛ نفس المهموم؛ ترجمه و تحقیق علامه ابوالحسن شعرانی؛ قم: انتشارات ذوی القربی، ۱۳۷۸.

روضه ششم مصیبت قاسم (س)؛ بلای خوش‌تر از عسل

شب عاشورا، از شگفت‌ترین شب‌های تاریخ انسان است. شبی که بشریت، بر سر دو راهی خیر و شر قرار گرفت؛ و چه بسیار انسانها که تا آن شب در اردوگاه کفر بودند ولی یک شبه ره صد ساله طی نمودند و به حق و حقیقت پیوستند. شب عاشورا، امام حسین علیه السلام یاران را نزد خود جمع نمود و پس از ستایش خداوند فرمود: «براستی که من اصحابی از شما باوفاتر و خاندانی از شما فرمانبردارتر نمی‌شناسم. این لشکر، من را می‌خواهند و با من سر ستیز دارند و کار من با آنان فردا به جنگ و کارزار خواهد کشید.

پس بیعت خویش را از شما برمی‌دارم و به همه شما اجازه می‌دهم که مرا ترک کنید. از تاریکی شب بهره گیرید و بروید... پس از سخنان امام، ابتدا حضرت ابوالفضل العباس علیه السلام، سپس دیگر بنی‌هاشم و بعد از آنها، یاران حضرت لب به سخن گشودند و گفتند: «زنده ماندن پس از تو را برای چه می‌خواهیم ای فرزند رسول خدا؟ برآستی که اگر بارها و بارها کشته شویم و زنده گردیم، باز هم دست از یاری تو بر نخواهیم برداشت». شاهان من ار به عرش رسانم سریر فضل مملوک این جنابم و محتاج این درم گم گر کنم دل از تو و بردارم از تو مهر این مهر بر که افکنم، این دل کجا برم؟ امام که این کلمات را از آنها شنید فرمود: «من فردا کشته خواهم شد و شما نیز همه با من کشته خواهید شد». اینجا بود که اوج کرامت انسانی آشکار گردید و اصحاب و خاندان در واکنش به خبر مرگ قطعی خویش گفتند: «خدای را سپاس که به ما توفیق یاری کردن تو را ارزانی داشت و به شهادت در رکاب تو گرامی نمود». امام علیه السلام پس از آنکه حجت را بر آنان تمام کرد و بیعت مستحکم آنان را آشکار نمود، در حق آنان دعا کرد و سپس فرمود «سر بلند کنید و جایگاه خویش را در روضه و رضوان الهی ببینید» و اینگونه بود که یکایک یاران با چشم بصیرت، جای و منزل اخروی خویش را مشاهده کردند. «قاسم بن الحسن» فرزند بزرگ امام حسن مجتبی علیه السلام که نوجوانی تازه بالغ شده بود نیز در آن جمع حضور داشت و این صحنه‌های شور و شیدایی را مشاهده می‌کرد. وی از عمو پرسید: «آیا من هم به همراه یارانت کشته خواهم شد؟» دل امام علیه السلام برای یادگار برادر سوخت و پرسید: «ای پسرک من! مرگ، نزد تو چگونه است؟» قاسم شجاعانه پاسخ داد: «احلی من العسل ای عمو از عسل شیرین تر است». دادن جان، گر به رهبر است از عسل ناب مرا خوش تر است جام اگر جام شهادت بود مرگ، به از روز ولادت بود امام با رقت و شفقت فرمود: «عمویت فدای تو شود! آری، تو نیز کشته می‌شوی پس از آنکه بلایی عظیم بر تو وارد آید» و آنگاه ادامه داد فرزند کوچکم علی اصغر هم کشته خواهد شد. غیرت و مردانگی قاسم تازه جوان جوشید و پرسید: «عموجان! مگر دست دشمنان به خیمه‌گاه زنان هم خواهد رسید که اصغر شیرخواره را هم می‌کشند؟!» امام پاسخ داد: «عمو به فدای تو! فاسقی از میان دشمنان، تیر به گلوی اصغر خواهد زد و او را در آغوش من به شهادت خواهد رساند در حالی که او می‌گرید و خونس در دستان من روان است...» پس آن دو گریستند و دیگر اصحاب و یاران از گریه آنان گریه کردند و بانگ شیون خاندان رسول خدا صلی الله علیه و آله از خیمه‌گاه به آسمان برخاست. اما آن «بلای عظیم» که امام وعده آن را به قاسم داد چه بود؟ شاید نحوه شهادت آن حضرت، راز آن بلا را بر ما آشکار سازد... برخی از نویسندگان روایت کرده‌اند پس از آنکه علی اکبر علیه السلام به میدان رفت و به شهادت رسید، قاسم بن الحسن به قصد جنگ از خیمه‌گاه بیرون شد. چون امام حسین علیه السلام یادگار برادر را دید که برای جنگ بیرون آمده، او را در آغوش گرفت و با یکدیگر گریستند آنچنان که از شدت گریه از حال رفتند. هر دو بریدند دل از بود و هست هر دو گشودند به یکباره دست هر دو ربودند ز سر هوش هم هر دو فتادند در آغوش هم رفت ز تن، تاب و ز سر، هوششان سوخت وجود از لب خاموششان قاسم پس از آنکه آرام شد از عمو اذن جهاد خواست. ای عمو سینه‌ی من تنگ بود شیشه‌ام منتظر سنگ بود نیزه کو؟ تا که زمن سینه درد تیر کو؟ تا که به اوجم ببرد اسبها کو؟ که مرا گرم کنند استخوان‌های مرا نرم کنند؟ آن حضرت اذن نداد. پس قاسم به دست و پای امام افتاد و وی را می‌بوسید و التماس می‌کرد تا بالاخره اجازه گرفت و به سوی میدان جنگ شتافت. اسناد تاریخی از قول یکی از سپاهیان دشمن نقل کرده‌اند که پسری از خیمه‌ها به سمت ما بیرون تاخت که رویش چون پاره ماه زیبا بود. قاسم در حالی که اشک بر گونه‌هایش روان بود رجز می‌خواند و می‌گفت: ان تنکرونی فانا ابن الحسن سبط النبی المصطفی المؤمن هذا حسین کالاسیر المرتهن بین اناس لا شیقوا صوب المزن پس با وجود کمی سن و کوچکی بدن، جنگی سخت کرد و تعدادی از لشکر یزید را به خاک و خون کشید. سپاهیان دست جمعی دور او را گرفتند و یکی از آنان بر او تاخت و ضربتی شدید بر او وارد آورد. قاسم با صورت به روی زمین افتاد و فریاد یاری کشید که: «یا عماء!»، پس امام علیه السلام سر برداشت و چون باز شکاری، تیز به میدان نگریست، آنگاه همچون شیر خشمگین به سرعت به میدان حمله کرد و ضارب قاسم را با شمشیر زد و دست وی را از مرفق جدا

ساخت. وی از درد عربده‌ای کشید که سواران دشمن شنیدند و به سوی میدان تاختند تا او را از دست امام علیه السلام برهانند. در این شرایط سخت، جنگی بین امام علیه السلام و کوفیان در گرفت در حالی که قاسم بر زمین افتاده بود... و شاید این، همان بلای عظیم بود. آنگاه که غبار میدان فرو نشست، امام علیه السلام را دیدند که سینه بر سینه قاسم نهاده و وی را به سوی خیمه‌ها باز می‌گرداند در حالی که دو پای قاسم شاید از شدت شکستگی‌ها بر زمین کشیده می‌شد؛ و امام علیه السلام می‌فرمود: «این قوم از رحمت خدا دور باشند و جدت پیامبر صلی الله علیه و آله دشمن آنان باشد در روز قیامت» کاش نمی‌دید عمو پیکرت تا ببرد هدیه بر مادرت کاش نمی‌دید تنت کاین چنین جان دهی و پای زنی بر زمین دیده به روی عمو انداختی صورت او دیدی و جان باختی و سپس زمزمه کرد: «به خدا سوگند برای عمویت سخت است که تو او را بخوانی ولی نتواند تو را نجات دهد...»... الا لعنة الله على القوم الظالمين و سيعلم الذين ظلموا أي منقلب ينقلبون. منابع اصلی: ۱. سید بن طاووس؛ اللهوف فی قتلی الطفوف؛ قم: منشورات الرضی، ۱۳۶۴. ۲. شیخ عباس قمی؛ نفس المهموم؛ ترجمه و تحقیق علامه ابوالحسن شعرانی؛ قم: انتشارات ذوی القربی، ۱۳۷۸. ۳. محمد بن جریر طبری؛ تاریخ الامم و الملوک؛ بیروت: دارسویدان، بی‌تا؛ ج ۵. ۴. شیخ صدوق؛ أمالی؛ ترجمه آیة الله کمره‌ای؛ تهران: انتشارات کتابچی، ۱۳۷۰. ۵. شیخ مفید؛ الارشاد فی معرفة حجج الله علی العباد؛ قم: انتشارات کنگره جهانی هزاره شیخ مفید، ۱۴۱۳ ق..

روضه هفتم علی اصغر (س)؛ داغی بر دل اهل بیت

مرسوم است که شب هفتم محرم، به در خانه «باب الحوائج کوچک کربلا» حضرت علی اصغر (س) می‌روند و روضه آن طفل شهید را می‌خوانند. شهیدی که به ظاهر، کودک است؛ ولی به واقع پیر عشق است. حوریان محور رخ مه‌پاره‌ات کهبه‌ی خیل ملک گهواره‌ات گردش چشمان تو عشق آفرین رشته‌ی قنذاقه‌ات جبل‌المتین زینت آغوش و دامان رباب آینه‌گردان رویت آفتاب عالم و آدم همه محتاج تو بر سر دوش پدر معراج تو بسته بر هر تار موی تو نجات تشنه‌ی لب‌های تو آب حیات کودک‌کی، اما به معنا پیر عشق روی دستان پدر، تفسیر عشق تلخ‌ترین لحظات تاریخ نزدیک می‌شد؛ تمامی یاران و اصحاب امام حسین علیه السلام به میدان رفته و کشته شده بودند. در اردوگاه حق تنها دو مرد باقی مانده بود: اباعبدالله الحسین علیه السلام و امام سجاد علیه السلام که آن روز به اراده الهی بیمار بود تا زنده بماند و رهبری امت را پس از امام حسین علیه السلام به دست بگیرد. امام علیه السلام چون خویشتن را تنها و بی‌یاور دید آخرین حجت را بر مردم تمام کرد و بانگ برآورد: «هل من ذاب یذب عن حرم رسول الله؟ هل من موحد یخاف الله فینا؟ هل من مغیث یرجو الله باغاثتنا؟ هل من معین یرجو ما عند الله فی اعانتنا؟» یعنی: «آیا مدافعی هست که از حریم رسول خدا دفاع کند؟ آیا یکتاپرستی هست که از خدا بترسد و ما را یاری دهد؟ آیا فریادرسی هست که به خاطر خدا ما را یاری رساند؟ آیا کسی هست که به خاطر روضه و رضوان الهی به نصرت ما بشتابد؟». صدای این کمک خواهی امام که به خیمه‌ها رسید و بانوان دریافتند که حسین دیگر یآوری ندارد، صدایشان به شیون و گریه بلند شد. امام روی به خیمه‌ها کرد، شاید که زنان با دیدن او اندکی آرام گیرند؛ که ناگاه صدای فرزند شش ماهه‌اش «عبدالله بن الحسین» که به علی اصغر معروف بود را شنید که از شدت تشنگی می‌گریست. علی اصغر طفلی شیرخواره بود؛ که نه آبی در خیمه‌ها بود تا وی را سیراب کنند، و نه مادرش «رباب» شیری در سینه داشت که به وی دهد. امام علیه السلام قنذاقه علی اصغر را در دست گرفت و به سوی دشمن رفت؛ در مقابل لشکر یزید ایستاد و فرمود: «ای مردم! اگر به من رحم نمی‌کنید بر این طفل ترحم نمایید...»... اما گویی که بذر رحم بر دل سنگ آنان پاشیده نشده بود و تمامی رذالت دنیا در اعماق وجودشان ریشه دوانده بود؛ زیرا به جای آنکه فرزند رسول خدا صلی الله علیه و آله را به مشتی آب میهمان کنند، تیراندازی از بنی اسد (که گفته شده است «حرمله بن کاهل» بود) تیری در کمان نهاد و گلوی طفل را نشانه گرفت. ناگاه دستان و سینه امام علیه السلام به خون رنگین شد... سر کوچک و گردن ظریف طفل شیرخواره را از بدن جدا شده

بود... آتش عشق تو در من شعله‌ور بود ای پدر پیش تیر عشق تو، قلبم سپر بود ای پدر شد گلویم روی دستت ذبح، می دانی چرا؟ پیش تیر عشق تو، قلبم سپر بود ای پدر امام علیه السلام دستان خود را از خون علی اصغر پر کرد و به آسمان پاشید و گفت: «هون علی ما نزل بی انه بعین الله تحمل این مصیبت بر من آسان است چرا که خدای آن را می بیند... در همین حال، «حصین بن تمیم» تیر دیگری افکند که بر لبان مبارک امام علیه السلام نشست و خون از دهان حضرت جاری شد. امام روی به آسمان کرد و اینگونه نیایش نمود: «خدایا! سوی تو شکایت می کنم از آنچه با من و برادران و فرزندان و خویشانم می کنند... اصغر که به چهره ز عطش رنگ نداشت یارای سخن با من دلتنگ نداشت یا رب! تو گواه باش، شش ماهه‌ی من شد کشته‌ی ظلم و با کسی جنگ نداشت آنگاه از سپاه دشمن دور شد؛ با شمشیرش قبر کوچکی کند؛ بدن علی اصغر را به خون او آغشته نمود؛ بر او نماز گزارد و جنازه کوچک را دفن کرد... به روایت منابع تاریخی، شهادت علی اصغر علیه السلام از سخت‌ترین و جانگدازترین مصیبتها در نزد ائمه بوده است. «عقبه بن بشیر اسدی» می گوید امام باقر علیه السلام به من فرمود: «ما از شما بنی اسد خونی طلب داریم!» و سپس داستان ذبح شدن علی اصغر را بر من خواند. همچنین آورده‌اند که پس از قیام «مختار بن ابی عبیده ثقفی» هنگامی که خبر انتقام از قاتلان کربلا را به امام سجاد علیه السلام رساندند آن حضرت سوال کرد: «بر سر حمله چه آمد؟». این نمونه‌ها، نشان دهنده آن است که این داغ چگونه بر دل اهل بیت علیه السلام مانده است... و این داغ بر دل ما نیز هست؛ و بر دل انسانیت نیز؛ تا زمانی که مهدی آل محمد (عج) قیام کند و انتقام از ظالمان بستاند... الا لعنة الله على القوم الظالمين و سيعلم الذين ظلموا اى منقلب ينقلبون.....

منابع اصلی: ۱. شیخ عباس قمی؛ نفس المهموم؛ ترجمه و تحقیق علامه ابوالحسن شعرانی؛ قم: انتشارات ذوی القربی، ۱۳۷۸. ۲. سید بن طاووس؛ اللهوف فی قتلی الطفوف؛ قم: منشورات الرضی، ۱۳۶۴. ۳. شیخ عباس قمی؛ سفینه البحار؛ مشهد: بنیاد پژوهش‌های اسلامی آستان قدس رضوی، ۱۴۱۸ ق؛ ج ۱.

روضه هشتم مصیبت علی اکبر علیه السلام؛ شبیه پیامبر

براستی که زمین و زمان، اصحابی باوفاتر از یاران حسین علیه السلام به خود ندیده‌اند؛ کسانی که تا زنده بودند نگذاشتند که اهل بیت پیامبر علیه السلام پای به میدان گذارند... اما لختی، بعد از آنکه آخرین آنان در خون خویش غلتید، زمان آن رسید که جوانان بنی هاشم نیز به مسلخ عشق روانه شوند. (علی بن الحسین) فرزند آن حضرت از «لیلا بنت ابی مره بن عروه بن مسعود» معروف به علی اکبر، اولین نفر از خاندان امام علیه السلام بود که اجازه گرفت به میدان برود. علی اکبر علیه السلام چه از طرف پدری و چه از طرف مادری، به شریف‌ترین مردم نسب می‌رساند: پدر و اجداد پدری وی که نیاز به معرفی ندارد. اما از جانب مادر، پدر بزرگ مادری وی یعنی «عروه بن مسعود ثقفی» کسی بود که در راه تبلیغ دین اسلام به شهادت رسید و پیامبر صلی الله علیه و آله در وصفش فرمود: «من عیسی بن مریم را مشاهده کردم و عروه بن مسعود از همه کس به او شبیه‌تر است»؛ و نیز او را یکی از چهار مهتر عرب برشمرد. علی اکبر بغایت نیکو سیرت و بسیار خوش صورت بود و به دلیل شباهت فراوان به پیامبر صلی الله علیه و آله، هر گاه اصحاب دلشان برای پیامبر صلی الله علیه و آله تنگ می‌شد به وی نگاه می‌کردند. تنها دانستن ماجرای زیر، معرفت امام‌گونه وی را بر ما معلوم می‌کند: در یکی از روزهایی که کاروان عشق از مکه به سوی کربلا در حرکت بود، هنگامیکه نزدیکی ظهر در یکی از منازل اتراق کرده بودند، امام علیه السلام به خواب سبکی فرو رفت و پس از لختی سر بر آورد و فرمود: «هاتفی دیدم که ندا می‌داد: شما می‌روید و مرگ به دنبال شما در حرکت است». علی اکبر (س) به امام علیه السلام عرض کرد: «پدر جان! آیا ما بر حق نیستیم؟» امام علیه السلام پاسخ داد: «چرا پسرم، به خدا سوگند که ما بر حقیم». علی اکبر (س) با رشادت گفت: «پس از مرگ هراسی نداریم» امام علیه السلام را احساسی از تحسین فرا گرفت و فرمود: «پسرم! خدا بهترین جزایی که می‌تواند از پدری به فرزندش بدهد را به تو عطا نماید». اما روز عاشورا... سیره امام حسین علیه السلام آنگونه بود که از روی رحم و شفقت، به کسانی

که اذن میدان رفتن می گرفتند، در ابتدا اذن نمی داد. اما این بار تفاوت داشت. به محض آنکه علی اکبر اجازه خواست، امام به وی اذن داد... و این سنت رسول الله صلی الله علیه و آله بود. ایشان بر خلاف رهبران دیگر که نزدیکان خویش را از معرکه دور می دارند در غزوات هر کس که به او صلی الله علیه و آله نزدیک تر بود را قبل از دیگران به جنگ می فرستاد. حسین علیه السلام سپس نگاهی ناامیدانه بر قد و بالای فرزند رشیدش کرد و آنگاه چشم به زیر انداخت و گریست... گمان مدار که گفتم برو، دل از تو بریدم نفس شمرده زدم هم‌رهت پیاده دویدم دلم به پیش تو، جان در قفات، دیده به قامت خدای داند و دل شاهد است من چه کشیدم امام علیه السلام پس از آنکه علی اکبر را روانه میدان ساخت، انگشت به آسمان بلند کرد و محاسن مبارک را به دست گرفت و اینگونه با خدای خویش راز و نیاز نمود: «ای خدا! شاهد باش که جوانی برای جنگ با این قوم به سوی آنان رفت که شبیه ترین مردم در خلقت و خوی و گفتار، به رسول الله صلی الله علیه و آله است که هرگاه مشتاق دیدار رسول صلی الله علیه و آله تو می شدیم به صورت وی نگاه می کردیم». شه عشاق، خلاق محاسن به کف بگرفت آن نیکو محاسن به آه و ناله گفت: ای داور من سوی میدان کین شد اکبر من به خلق و خوی آن رفتار و کردار بُد این نورسته همچون «شاه مختار» آنگاه این آیه را قرائت کرد: «ان الله اصطفی آدم و نوحا و آل ابراهیم و آل عمران علی العالمین ذریه بعضها من بعض والله سمیع علیم» یعنی «خداوند آدم و نوح و آل ابراهیم و آل عمران را بر جهانیان برتری داد؛ آنها فرزندان (و دودمانی) بودند که (از نظر پاکی و تقوا و فضیلت) بعضی از بعض دیگر گرفته شده بودند و خداوند، شنوا و دانا است». علی اکبر به سوی سپاه دشمن تاخت و رجز خوانان جنگی سخت کرد و بسیاری از سپاهیان یزید را به خاک انداخت. کم کم تشنگی و زخم‌های متعدد، می رفت که تاب و توان از کف اکبر برآید که یکی دشمنان ضربه‌ای بر سر آن حضرت وارد آورد. خون صورت وی را پوشاند و او را از پای درآورد. علی اکبر دست دور گردن اسب حلقه کرد تا بر زمین نیفتد و اسب در ازدحام دشمن و دشنه، به جای آنکه وی را به سوی خیمه‌گاه باز گرداند به قلب دشمن برد. دژخیمان یزیدی دور اسب را گرفتند و از هر سوی بر پیکرش شمشیر وارد آوردند آنگونه که نوشته اند بدنش ریز ریز (ارباباً) گردید. اینجا بود که علی اکبر، پدر را صدا کرد که: «یا ابتاه علیک منی الاسلام هذا جدی رسول الله... پدرجان، خداحافظ، این جدم رسول الله صلی الله علیه و آله است که به بالینم آمده و جامی پر از آب به من می‌نوشاند...» امام علیه السلام به سرعت خود را به پیکر اکبر رساند و صورت به صورت وی گذاشت و فرمود: «علی الدنيا بعدک العفا بعد از تو ای پسر من این دنیا باد...» دو چشم خویش بگشا و سؤال کن که بگویم ز خیمه تا سرِ نعش تو من چگونه رسیدم آنگاه مطابق زیارت مروی از امام صادق علیه السلام مشتی از خون وی را به آسمان پرتاب کرد و شگفت آنکه قطره‌ای از آن به زمین برنگشت... حضرت زینب (س) که این صحنه را دید شتابان از خیمه‌ها بیرون آمد در حالیکه فریاد می‌زد: «یا اخیاه و یابن اخیاه وای برادر کم و ای وای بر فرزند برادرم» و خود را بر پیکر علی اکبر افکند. امام علیه السلام وی را گرفت و به خیمه‌ها بازگرداند و به جوانان فرمود: «برادر خویش را بردارید و به خیمه‌ها برسانید...» آری! امام علیه السلام تمامی شهدا و کشتگان را خود به خیمه‌ها می‌آورد؛ به جز آن دو کشته که با شهادتشان کمر او را شکستند؛ پسرش علی اکبر (س)؛ و برادرش ابوالفضل العباس (س)... الا لعنة الله علی القوم الظالمین و سيعلم الذین ظلموا ای منقلب ینقلبون. منابع اصلی: ۱. سید بن طاووس؛ اللهوف فی قتلی الطفوف؛ قم: منشورات الرضی، ۱۳۶۴. ۲. شیخ عباس قمی؛ نفس المهموم؛ ترجمه و تحقیق علامه ابوالحسن شعرانی؛ قم: انتشارات ذوی القربی، ۱۳۷۸.

روضه نهم مصیبت ساقی لب‌تشنگان

ابوالفضل العباس، جوانی زیبا و رشید بود که از شدت زیبایی، به او قمر بنی هاشم (ماه هاشمیان) می گفتند و از شدت رشادت هنگامی که بر اسب می نشست پایش به زمین می رسید. وی به دلیل شجاعت و جنگاوری بی همتا که داشت، علمدار امام حسین علیه السلام بود و هنگامی که امام علیه السلام لشکر کم تعداد خود را آماده جنگ می کرد، پرچم را به او سپرد. شجاعت و دلاوری

عباس علیه السلام ریشه در آباء و اجداد او داشت؛ که از پدر به اسد الله الغالب علی بن ابی طالب علیه السلام نسب می‌رساند و از جانب مادر به بنی کلاب که شجاع‌ترین عرب بودند. ای حرمت قبله حاجات ما یاد تو تسبیح و مناجات ما تاج شهیدان همه عالمی دست علی، ماه بنی هاشمی ماه کجا؟ روی دلارام تو؟ سرو کجا؟ قامت رعنا تو؟ شمع شده، آب شده، سوخته روح ادب را ادب آموخته منابع معتبر تاریخی آورده اند که حضرت فاطمه (س) اندکی پیش از شهادتش به امیرالمؤمنین علی علیه السلام وصیت فرمود که چند روز پس از رحلت وی، ازدواج کند. پس از آنکه حضرت زهرا (س) به شهادت رسید و اتفاقات تلخ پس از آن سپری گشت، حضرت علی علیه السلام از برادر خویش «عقیل» که مردی نسب شناس بود و خصوصیات خانواده های حجاز و نیز اخبار و تاریخ عرب را بخوبی می‌شناخت، خواست زنی برای او انتخاب کند که در خاندانی بزرگ و شجاع متولد شده باشد و فرزندی دلیر و جنگجو برای وی به دنیا آورد. عقیل نیز «فاطمه بنت حزام بن خالد» از بنی کلاب را برای آن حضرت انتخاب کرد و گفت: «در بین عرب، شجاع تر و جنگاورتر از پدران او وجود ندارد». امیر المومنین علیه السلام او را از پدرش خواستگاری و با او ازدواج کرد و فاطمه چهار پسر دلاور به نامهای «عباس»، «عبدالله»، «جعفر» و «عثمان» برای آن حضرت به دنیا آورد؛ و از این روی به «ام البنین» مشهور گشت. شاید آن زمان، کسی دلیل این تصمیم و انتخاب حضرت را نمی‌دانست ولی در آن هنگام که در کربلا، حسین علیه السلام بی یار و یاور شد و این برادران شجاع و بویژه علمدار کربلا ابوالفضل العباس علیه السلام، یک به یک در راه او جانبازی کردند، کرامت علوی آشکار گردید. روز نهم محرم «شمر بن ذی الجوش» از سوی عبیدالله بن زیاد مامور شد که اگر «عمر بن سعد» از دستور سرپیچی کرد، خود فرماندهی را برعهده بگیرد و به امام علیه السلام حمله کند. وی که از قبیله «فاطمه ام البنین» بود و نسبت دوری با حضرت عباس علیه السلام و برادرانش داشت امان نامه ای از عبیدالله گرفت تا به خیال خود آنان را از حسین علیه السلام جدا کند و هم، باعث ضعف امام علیه السلام گردد و هم جان بستگانش را نجات دهد! شمر در واپسین ساعات روز نهم محرم به نزدیکی خیمه های امام علیه السلام آمد و فریاد زد «خواهر زادگان من کجا هستند؟» عباس، عبدالله، جعفر و عثمان بیرون آمدند و گفتند: «چه می‌خواهی؟» شمر گفت: «برایتان امان نامه آورده ام. شما در امانید!» چهار جوان پاسخ دادند: «لعنت بر تو و بر امان تو. آیا ما را امان می‌دهی و فرزند پیغمبر در امان نباشد؟!...» و عباس بانگ برآورد: «دست بریده باد که چه بد امانی آورده ای! ای دشمن خدا، آیا می‌گویی برادر و سرور خود حسین پسر فاطمه را رها کنیم و در فرمان لعینان و لعین زادگان در آییم؟». شمر خشمناک به لشکر دشمن بازگشت. عصر عاشورا، هنگامی رسید که تمامی اصحاب و خاندان امام علیه السلام به شهادت رسیدند و فقط حسین و عباس - علیهما السلام - باقی مانده بودند. عباس چون تنهایی برادر را دید، نزد امام آمد و گفت: «ای برادر! آیا رخصت می‌دهی به جهاد روم؟» امام سخت بگریست و گفت: «برادرم! تو علمدار منی و اگر بروی کاروان پراکنده می‌شود». عباس پاسخ داد: «سینه ام تنگ شده و از زندگی بیزارم و می‌خواهم از این منافقین خونخواهی کنم». عباس از سوی لشکر دشمن رفت و آنان را نصیحت و تحذیر کرد ولی در دل سنگ آنان اثری نگذاشت. پس به سوی خیمه ها آمد و خبر به برادر داد. در همین حین صدای دلخراش کودکان را شنید که از تشنگی فریاد می‌زدند: «العطش، العطش». سپس بر اسب نشست، نیزه و مشک برداشت و رجزخوانان آهننگ فرات کرد در حالی که می‌خواند: لا- ارب الموت اذا الموت زقا حتی اواری فی المصالی لقا نفسی لنفس المصطفی الطهر وقانی انا العباس اغدو بالسقا ولا اخاف الشر یوم الملتقی یعنی: از مرگ نمی‌ترسم هنگامی که بانگ زند تا وقتی که میان مردان کارآموده افتاده و به خاک پوشیده شوم جان من، بلاگردان جان پاک مصطفی است من عباس هستم با مشک می‌آیم و روز نبرد از شر نمی‌ترسم چهار هزار نفر دور او را گرفتند و به سوی او تیر می‌انداختند تا مانع رسیدن وی به آب شوند. پس از ساعتها تشنگی و جنگ، عطش بر تمام وجودش چنگ انداخته بود. آب از زیر پای اسب روان بود و عباس را به خود می‌خواند. عباس مشتها را پر از آب کرد و به لب نزدیک نمود تا بیاشامد، اما به یاد تشنگی حسین علیه السلام و اهل بیت او افتاد. آب از کف بریخت، مشک را پر کرد، بر دوش راست انداخت و مرکب را به طرف خیمه ها تازاند. لشکر دشمن

برای آنکه همین چند جرعه آب به کام کودکان رسول الله نرسد راه را بر او گرفتند و از هر طرف بر او حمله کردند. عباس با آنها پیکار می کرد تا اینکه یکی از لشکریان با شمشیر دست راست وی را قطع کرد. عباس قهرمان فریاد برآورد: والله ان قطعتموا یمینی انی احامی ابدان دینی و عن امام صادق یقین نجل النبی الطاهر الامین یعنی: به خدا سوگند حتی اگر دست راستم را قطع کنید تا ابد از آیینم دفاع خواهم کرد و از امامی که صادق یقین است همان فرزند پیامبر پاک و امین آنگاه مشک را به دوش چپ انداخت و شمشیر به دست چپ گرفت و از بین دشمن به راه خود ادامه داد که ناگهان، تیغی بر دست چپ حضرت وارد شد و آن را نیز قطع کرد. اما غریو شیر حیدر آسمان را پر کرد که: یا نفس لا تخشی من الکفار و ابشری برحمه الجبار مع النبی السید المختار قد قطعوا بیغیم یساری فاصلهم یا رب حر النار یعنی: ای نفس! از کافران هراس به دل راه مده و مزده باد بر تو که شایسته رحمت خداوند دستگیر شدی در سایه پیامبر بزرگ صاحب اختیار (خداوندا) دشمنان، با شقاوت دست چپم را نیز قطع کردند پس ای خدا، آنان را به آتش خشم دچار کن عباس ناامید نشد و مشک را به دندان گرفت تا به خیمه رساند. ای مشک! تو لا اقل وفاداری کن من دست ندارم، تو مرا یاری کن من وعده ی آب تو به اصغر دادم یک جرعه برای او نگهداری کن اما تیر بعدی مشک را از هم درید و آبها را بر زمین داغ کربلا ریخت تا عباس علیه السلام دیگر مأیوس شود. ای مشک! نگه کن تو به بالای سیرم (زهر) ست نشسته، آبروداری کن لختی بعد، تیری به سینه مبارک حضرت علیه السلام نشست و وی را از اسب به زیر انداخت، تا کار تمام شود و لب تشنکان بی ساقی و حسین علیه السلام بی علمدار گردد. سرانجام یکی از لشکریان دشمن به پیکر نازنین حضرت حمله کرد و با عمود آهنین بر فرق عباس زد که سر او-مانند فرق مبارک پدرش علی علیه السلام-شکافت و بر زمین افتاد و فریاد زد: «یا ابا عبدالله علیک منی السلام برادرم خداحافظ». امام علیه السلام خود را به پیکر بی دست برادر رساند و چون وی را دید که به شهادت رسیده است، فرمود: «الان انکسر ظهری و قلت حیلتی اکنون کمر شکست و راه چاره بر من بسته شد... الا لعنة الله علی القوم الظالمین و سیعلم الذین ظلموا ای منقلب ینقلبون. منابع اصلی: ۱. سید محسن امین؛ اعیان الشیعه؛ بیروت: دارالتعارف للمطبوعات، ۱۴۰۳ ق. ۲. سید بن طاووس؛ اللهوف فی قتلی الطفوف؛ قم: منشورات الرضی، ۱۳۶۴. ۳. شیخ عباس قمی؛ نفس المهموم؛ ترجمه و تحقیق علامه ابوالحسن شعرانی؛ قم: انتشارات ذوی القربی، ۱۳۷۸.

روضه شب عاشورا ذکر مصائب امام حسین علیه السلام

شب عاشورا بود و خیمه گاه حق در تب و تاب. در عصر روز تاسوعا «شمر بن ذی الجوشن» به همراه هزاران نفر نیروی کمکی به صحرای کربلا رسید و «عمر بن سعد» را برای حمله به امام علیه السلام تحت فشار قرار داد. عمر سعد دستور حمله را صادر کرد. صدای همهمه لشکر که به گوش امام حسین علیه السلام رسید، برادرش عباس (س) را صدا کرد و به همراه چند تن از بزرگان کوفه که خود را به کاروان حق رسانده بودند به نزد دشمن فرستاد تا از قصد آنان آگاه شود. حضرت ابوالفضل (س) بازگشت و به برادر عرضه داشت که دشمن آمده است تا یکی از این دو کار را انجام دهد: یا اخذ بیعت یا آغاز جنگ. امام فرمود: «بیعت با یزید که هرگز؛ اما درباره جنگ اگر می توانی برو و امشب را از آنان مهلت بگیر و نبرد را به فردا موکول کن؛ تا نماز و قرآن بخوانیم. به خدا سوگند که من عبادت خدا را بسیار دوست می دارم». فرماندهان یزیدی، ابتدا پیشنهاد حضرت را قبول نکردند؛ اما یکی از آنان دیگران را ملامت کرد که: «وای بر شما! اگر در جنگ با کفار، آنان یک شب از ما مهلت بخواهند درخواستشان را اجابت می کنیم. چگونه است که به پسر پیغمبر شبی را رخصت نمی دهید؟»... و اینگونه بود که شب عاشقان بی دل آغاز شد... روز تاسوعا گذشت و شب رسید تشنه کامان جانیشان بر لب رسید بسته بود آب و حرم بی تاب بود دیده ی طفلان به راه آب بود سینه ها از فرط بی آبی کباب بود ذکر تشنه کامان آب، آب گرچه بود از تشنگی لبها کبود مادران را با عطش کاری نبود مادران در ماتم فرزندها دل پریشان در غم دلبندها بهر اسماعیل های فاطمه هاجران، بی زمزم و بی زمزمه بود چشم مادران پر ز درد اشک ریزان،

بهر فردای نبرد بود گریان، چشم پر خونِ ربابِ بهر آن شش ماهه ی بی تابِ آبِ وای اگر فردا، گه ماتم شود تارِ مویی زین عزیزان کم شود وای اگر «اکبر» سرش گردد جدا وای اگر در خون شود خونِ خدا ای سپیده! جلوه بعد از شب نکن ای فلک! خون بر دل «زینب» نکن اما سپیده عاشورا دمید... و سواران عشق، یک به یک پای به مسلخ نهادند... و بالاخره می رفت که تلخ ترین لحظات تاریخ فرا رسد... آری! عصر عاشورا شد؛ و زمین کربلا غرق در نیزه و شمشیر و جنازه. از سپاه کوچک حق چیزی باقی نمانده بود اما هزاران هزار گرگ گرسنه همچنان در لشکر شیطان منتظر طعمه بودند. دیگر کسی برای حسین علیه السلام باقی نبود. «حیب»، «زهیر»، «بریر»، «حر» و دیگر اصحاب به شهادت رسیده بودند. «اکبر»، «قاسم»، «عون»، «جعفر» و بقیه جوانان بنی هاشم و حتی «اصغر شش ماهه» نیز جان خود را فدای اسلام کرده بودند؛ و «عباس»، بی سر و دست، دور از خیمه ها به دیدار خدای خویش رفته بود. حسین علیه السلام به این سو و آن سو نظر افکند. در تمامی دشت پهناور، حتی یک نفر نبود تا از او و حریم رسول خدا صلی الله علیه و آله دفاع کند. امام علیه السلام به خیمه گاه آمد تا با بانوان اهل بیت وداع کند. صحنه ای دلخراش و جانسوز بود. کودکان و دخترکان دور امام را گرفته بودند و نمی دانستند آخرین کلام را چگونه بگویند. «سکینه» دختر امام علیه السلام فریاد زد: «پدر جان! آیا تن به مرگ دادی و دل بر رحیل نهادی؟» امام پاسخ داد: «چگونه تن به مرگ ندهد کسی که یار و یآوری ندارد؟»، پس صدای به گریه بلند شد. امام آنان را ساکت کرد و به آنها وصیت نمود و سپس ودایع امامت و موارث پیامبران را به علی بن الحسین السجاد علیه السلام که سخت بیمار بود سپرد و به سوی میدان رهسپار شد. امام علیه السلام با وجود تنهایی و تشنگی، با هزاران هزار سپاهی دشمن جنگی دلاورانه کرد. گاه به میمنه لشکر (سمت راست لشکر دشمن) حمله میکرد و می خواند: الموت خیر من رکوب العار والعار اولی من دخول النار یعنی: مرگ بهتر از پذیرفتن ننگ است و ننگ سزاوارتر از آتش جهنم است. سپس به میسره لشکر (جناح چپ لشکر) حمله میکرد و میخواند: انا الحسین بن علی آیت ان لا اثنی احمی عیالات ابی امضی علی دین النبی یعنی: من حسین پسر علی هستم که هیچگاه سازش نخواهم کرد از حریم پدرم دفاع میکنم و بر طریقت پیامبر ره می سپارم. یکی از اهل کوفه روایت کرده است: «من ندیدم کسی را که اینهمه دشمن بسیار بر او بتازد و فرزندان و یارانش کشته شده باشد اما اینگونه شجاع و پر جرأت باشد. مردان سپاه بر او میتاختند اما او با شمشیر بر آنان حمله میکرد و لشکر را مانند گله بزی که شیری درنده در آن افتاده باشد پراکنده و تارو مار می ساخت، سپس به جای خویش باز می گشت و می گفت: لا حول و لا قوه الا بالله العلی العظیم. در منابع تاریخی آورده اند که آن حضرت نزدیک به ۲۰۰۰ نفر از سپاه یزید را کشت، تا اینکه عمر سعد بر لشکریانش فریاد کشید: «وای بر شما! آیا میدانید با چه کسی کارزار می کنید؟ این فرزند علی و پسر کشنده قهرمانان عرب است. دسته جمعی و از تمامی جهات بر او حمله کنید» و به چهار هزار تیر انداز سپاه دستور داد که از هر سوی بر امام علیه السلام تیر ببارند، و عده ای نیز با سنگ به حضرت حمله آوردند. در برخی روایات آمده است که از شدت اصابت تیر، بدن امام مظلوم، همانند بدن خارپشت شده بود، و پس از شهادت، بیش از ۱۰۰۰ زخم بر تن امام شمرند که ۳۲ ضربه آن، غیر از زخم تیر بود. امام علیه السلام کشته و مجروح و خسته، اندکی ایستاد تا نفسی تازه کند و دمی از خستگی جنگ بیاساید. در این لحظه یکی از دشمنان سنگی زد که به پیشانی حضرت اصابت کرد و خون بر صورت وی جاری شد. امام خواست آن خون را پاک کند که تیری سه شاخه و زهر آلود بر سینه و قلب حضرت نشست. امام گفت: «بسم الله و بالله و علی مله رسول الله» و سر به سوی آسمان بلند کرد و گفت: «خدایا تو می دانی این قوم مردی را می کشند که روی زمین پسر پیغمبری غیر از او نیست». به مرکز باز شد سلطان ابرار که آساید دمی از رزم و پیکار فلک، سنگی از دست دشمن به پیشانی وجه الله احسن که گلگون گشت روی عشقِ سرمد چو در روز احد، روی محمد به دامان کرامت خواست آن شاه که خون از چهره بزداید، بناگاه یکی الماس وش تیری ز لشکر گرفت اندر دل شه جای، تا پر که از پشت پناه اهل ایمان عیان گردید زهر آلود پیکان آنگاه تیر را گرفت و از پشت بیرون کشید خون مانند ناودان بیرون جست، پس امام دست خود را از آن خون پر کرد و به سوی آسمان پاشید. حاضران می گویند حتی یک قطره از آن خون به

زمین برنگشت و از آن لحظه، آسمان کربلا سرخ شد. سپس دوباره دست خود را از آن خون پر کرد و صورت و محاسن خویش را با آن آغشته نمود و فرمود: «جد خود رسول الله را اینچنین خضاب شده دیدار می کنم و از دست اینان به او شکایت می کنم». عده ای از پیاده نظام دشمن، دور امام را گرفتند. یکی از آنان با شمشیر به آن حضرت زد که بر اثر آن، کلاه امام دریده شد و تیغ به سر مبارک وی رسید و خون روان گشت. سپس «شمر» با عده ای از سپاهیان دشمن به سوی خیمه گاه حمله کردند. شمر خواست که آن خیمه ها را آتش زند، امام علیه السلام سر برداشت و چون این صحنه دید بانگ برآورد و آن جمله تاریخی خویش را بر زبان آورد که: «وای بر شما! اگر دین ندارید و از روز رستاخیز نمی ترسید، لااقل در دنیا آزاده و جوانمرد باشید» آنگاه خطاب به فرماندهان لشکر یزید نهیب زد: «اهل و عیال مرا از دست سرکشان و بی خردان خود حفظ کنید». «شبث» خود را به شمر رساند و با تندی او را از این کار بر حذر داشت. شمر خجالت کشید و به سپاهیانش دستور داد که از حرم دور شوید و به سوی خود حسین بروید که حریمی بزرگ و جوانمرد است. در همین حین، «عبدالله» فرزند امام مجتبی علیه السلام که نوجوانی نابالغ بود از خیمه ها بیرون دوید تا از عمومی خویش دفاع کند؛ اما وی نیز با وضعی دلخراش به شهادت رسید (و مصیبت آن در روضه پنجم گذشت). سپاه دشمن به امام علیه السلام نزدیک شد و دایره محاصره را بر وی که از شدت زخمها و هرم تشنگی، تاب و توان نداشت تنگ تر و تنگ تر کرد. (زرعه بن شریک) به حضرت نزدیک شد و شمشیری به دست چپ آن حضرت زد. سپس شخصی دیگر، از پشت، تیغ بر شانه امام علیه السلام وارد آورد که حضرت از شدت آن ضربت، با صورت بر خاک افتاد. این دو ملعون عقب نشستند، در حالیکه امام افتان و خیزان بود؛ گاه به مشقت از جای برمی خاست ولی دوباره بر زمین می افتاد... «سنان بن انس» بر امام حمله کرد و با نیزه خویش بر پشت امام زد، آنقدر سخت که نوک نیزه از سینه حضرت بیرون آمد. امام در گودال قتلگاه افتاد و واپسین راز و نیاز خود با خدای خویش را آغاز کرد. و هر چه می گذشت زیباتر و برافروخته تر می شد... یکی از راویان نوشته است: «به خدا قسم، هیچ کشته به خون آغشته ای را نیکوتر و درخشنده روی تر از حسین ندیدم. ما برای کشتن وی رفته بودیم ولی رخسار و زیبایی هیئت او، اندیشه قتل وی را از یاد من برد». دژخیمان، همچون گرگان گرسنه، دور امام حلقه زدند تا به خیال خود کار را تمام و حق را برای همیشه ذبح نمایند. زینب (س) که دیگر صدای تکبیر و «لا حول و لا قوة» ی امام را نمی شنید فهمید که ماه فاطمه در محاق رفته است؛ پس از خیمه ها بیرون دوید در حالی که شیون می کشید: «وا اخواه، وا سیداه، وا اهل بیتاه! ای کاش آسمان بر زمین می افتاد! ای کاش کوهها خرد و پراکنده بر دشت می ریخت...» و خود را به تلی (تپه ای) مشرف بر گودال رساند و آن صحنه دلخراش را مشاهده کرد. وی با دیدن گرگانی که برای قتل امام در آنجا جمع شده بودند به «عمر سعد» نهیب زد: «وای بر تو ای عمر! آیا ابا عبدالله را می کشند و تو نگاه می کنی؟» قطرات اشک عمر سعد بر گونه اش جاری شد اما پاسخی نداد و روی از زینب برگرداند. زینب (س) فریاد زد: «وای بر شما! آیا مسلمانی میان شما نیست؟» هیچکس جواب نگفت. شمر بر سر یارانش فریاد کشید: «چرا این مرد را منتظر گذاشته اید؟!» و خواست که یکی از آنان کار را تمام کند. «خولی بن یزید» با شتاب از اسب فرود آمد تا سر مبارک آن حضرت را جدا کند، اما تا به امام علیه السلام نزدیک شد بر خود لرزید و نتوانست. شمر گفت: «بازوی تو ناتوان باد! چرا می لرزی؟» آنگاه خود تیغ به دست گرفت و به همراه سنان برای بریدن رأس مطهر امام علیه السلام رهسپار شد... زیر خنجر بود، اما دیده باز اشک او بر گونه، سرگرم نماز اشک او می شست خون گونه را شرمگین می کرد این گردونه را مست بود و اشک دیده، باده اش خاک گرم کربلا سجاده اش در دل گودال کرد از بس سجود شد ز فرط سجده چشمانش کبود یک نفر «پهلوی شکسته» در برش کیست یارب این، به غیر از مادرش؟ مادرش آمد و لیکن مضطر است بر گلوی تشنه ی او خنجر است خنجر از بس بوسه زد بر خنجرش رفت تا گردون صدای مادرش الا لعنة الله على القوم الظالمين و سيعلم الذين ظلموا أي منقلب ينقلبون. منابع اصلی: ۱. سید بن طاووس؛ اللهوف فی قتلی الطفوف؛ قم: منشورات الرضی، ۱۳۶۴. ۲. شیخ عباس قمی؛ نفس المهموم؛ ترجمه و تحقیق علامه ابوالحسن شعرانی؛ قم: انتشارات ذوی القربی، ۱۳۷۸. ۳. اشعار قرمز رنگ، زبان حال هستند و

سندیت قطعی ندارند. (و برگرفته‌اند از جزوه آموزشی آداب مرثیه‌خوانی با عنوان طین عشق؛ تهیه و تنظیم مرتضی وافی؛ قم: انتشارات شفق، ۱۳۸۰).

روژه یازدهم مصیبت شام غریبان

نمی‌دانم امشب باید از کدام غربت گفت؛ چه روضه‌ای خواند؛ و مصیبت کدامین غریب را بازگو نمود. آیا از بدن پاره پاره حسین علیه السلام بگوییم که عریان در گودال قتلگاه افتاده است؟ یا از بدن عباس علمدار که نه سر در بدن دارد و نه دست؟ آیا از علی اکبر بگوییم که صورت پیامبر گونش را بر نیزه برافراشته‌اند؟ یا از علی اصغر شش ماهه که اینک در گهواره خاکی خویش به خواب ابدی رفته؟ آیا از یاران حسین علیه السلام بگوییم که غریبانه در گوشه گوشه میدان جان باخته‌اند؟ یا از کودکان حسین علیه السلام که غم یتیمی و اسیری، یکجا بر آنان وارد شده است؟ از غریبی بگوییم یا از مظلومیت؟ از وفا بگوییم یا از پیمان‌شکنی؟ از عطش بگوییم یا از آتش؟ از عشق بگوییم یا از زینب؟ خوب نامی بر قلم گذاشت... زینب... آری! بگذار از زینب بگوییم؛ که کربلا، از اینجا به بعد، از آن زینب است و پیام کربلا، مرهون زینب. بگذار از زینب بگوییم و از رنج‌های زینب. از زینب و از غصه‌های زینب. از زینب و از قصه‌های زینب. از زینب و از حماسه‌های زینب؛ و از زینب و از دل زینب... و اما از کداملین غم زینب بگوییم؟ از برادرانی که از دست داد؟ یا از برادر زادگانش که یک به یک به میدان رفتند و باز نگشتند؟ یا از پسرانش که جلوی چشمان گریانش ذبح شدند؟ اگر چه زینب «ام المصائب» است و از کودکی داغ‌های فراوان دیده ابتدا داغ بزرگ رحلت جدش پیامبر خدا صلی الله علیه و آله و سپس مصیبت شهادت مادر جوان و در جوانی فرق شکافته پدرش علی علیه السلام را دیده است و سپس جگر پاره پاره برادر معصومش حسن مجتبی را... اما روزی مانند عاشورا نبود، و داغی مانند کربلا... قصه‌ی بی سر و سامانی من گوش کنید دوستان، غصه‌ی تنهایی من گوش کنید گر چه این قصه‌ی پر غصه به گفتن نتوان نه به گفتن نتوان، بلکه شنفتن نتوان دختر دخت نبی، «ام مصائب» نامم کرده لبریز ز غم، ساقی گردون جامم صبر، بی تاب شد از صبر و شکیبایی من ناتوان شد خرد از درک و توانایی من باغبانم من و یک سر شده غارت باغم چرخ بگذاشته بس داغ به روی داغم نه که چون جد عزیزی چو پیمبر دادم پدر و مادر و فرزند و برادر دادم پیش من، در پس در، مادر من آزرندند ریسمان بسته به مسجد، پدرم را بردند من هم استاده و این منظره را می دیدم مات و وحشت زده می دیدم و می لرزیدم بود در سینه هنوز آتش داغ مادر که فلک زهر دگر ریخت مرا سوخت جگر دیدم آن تاج سرم را که دو تا گشته سرش بسته خون سر او هاله به دور قمرش بعد از آن بود دلم خوش که برادر دارم به سرم سایه‌ی دو سرو صنوبر دارم غافل از آنکه غم و درد من آغاز شده به دلم تازه در غصه و غم باز شده رفت از دست حسن گشت دلم خوش به حسین شد مرا روح و روان، قوت دل، نور دو عین بعد از آن واقعه‌ی کرب و بلا پیش آمد راه جانبازی در راه خدا پیش آمد حضرت زینب (س) از صبح تا عصر عاشورا، داغ پنج برادر، پنج برادرزاده، چهار پسرعمو و سه پسرش را مشاهده کرد و شهادت دهها تن دیگر از بستگان و یاران برادرش را دید؛ و شاید اینها همه در برابر رنج اسیری و در به دری که تازه از امشب آغاز شد بسیار اندک بود... روز طی گشت و نگویم که چه بر ما آمد شب جانکاه و غم افزا و محن زا آمد آن زمان کو که بگوییم چه بدیدم آن شب خارها بود که از پای کشیدم آن شب چه بگوییم چه شبی را به سحر آوردم کوه غم شد دل و چون کوه به پای استادم چون جنگ به پایان رسید و رأس مطهر حسین علیه السلام را از بدن جدا کردند؛ به لباس‌های پاره پاره آن حضرت نیز رحم نکردند و عمامه، پیراهن، شلوار و کفشهای امام علیه السلام را ربودند. شخصی به نام «بحدل» نیز هجوم آورد تا انگشتر حضرت را بدزد اما بر اثر شدت جراحات و متورم شده انگشتان، نتوانست آن را بیرون آورد، پس خنجر کشید و انگشت مبارک را برید و انگشتر را در آورد... اسب امام، با سر و مویی خون آلود به سوی خیمه‌ها رفت. زنان و دختران اهل بیت علیه السلام با دیدن اسب خونین و بی‌سوار، فهمیدند که دیگر بی‌کس و یتیم شده‌اند و صدا به گریه و شیون بلند

کردند. «ام کلثوم» خواهر امام علیه السلام فریاد کشید: «یا محمد! یا علی! یا جعفر! یا حسن! کجایید که ببینید با حسین چه کردند؟ ... پس لشکر دشمن به سوی حرم پیامبر صلی الله علیه و آله حمله کردند. از یک سو این خیمه‌ها را آتش می‌زدند و از سوی دیگر هر آنچه می‌دیدند غارت می‌کردند. آنان حتی به حجاب زنان نیز رحم نمی‌کردند و لباس‌های بانوان اهل بیت علیه السلام را می‌کشیدند و می‌بردند. زنان و دخترکان، سربرهنه و هراسان، از خیمه‌ها فرار می‌کردند در حالیکه خار و خس بیابان، پای برهنه آنان را می‌درید ... بانوان حرم، که از خیمه‌ها به سوی بیابان دویده بودند، ناگاه با گودال قتلگاه و پیکر بی سر حسین علیه السلام روبرو شدند. راوی می‌گوید: به خدا فراموش نمی‌کنم زینب دختر علی علیه السلام را که زاری می‌کرد و به آواز سوزناک می‌گفت: «یا محمداه! صلی علیک ملیک السماء، هذا حسین مُرمل بالدماء المقطع الاعضاء، و بناتک سباتا، و إلی الله المشتکی...» یعنی: «یا محمد! فرشتگان آسمان بر تو درود فرستند! بنگر که این حسن توست، به خون آغشته، با اعضای از هم جدا گشته. بنگر که این دختران تو هستند، اسیر شده و در بیابان‌ها رها گشته. به خدا شکایت بریم، و به علی مرتضی و فاطمه زهرا و حمزه سیدالشهداء. یا محمد! این حسین توست که در این دشت افتاده، به دست زنزادگان کشته شده و باد صبا گرد و غبار بر پیکر او می‌پراکند. ای اصحاب محمد! برخیزید و ببینید که اینها فرزندان مصطفایند که اینگونه اسیر شده‌اند» ... مویه زینب آنقدر دلخراش بود که دشمنان و دژخیمان را نیز گریان کرد. آنگاه «سکینه» پیکر مبارک پدرش حسین علیه السلام را در آغوش گرفت و شروع به زاری کرد؛ تا اینکه جماعتی از اعراب چادر نشین ریختند او را کشیدند و از بدن پدر جدا کردند. لشکریان یزید که به غارت خیمه‌ها مشغول شده بودند، به خیمه‌ای رسیدند که علی بن الحسین السجاد علیه السلام در آن بیمار و تب آلود افتاده بود. «شمر بن ذی الجوشن» شمشیر کشید تا او را بکشد، اما عده‌ای از همراهانش به او نهیب زدند: «آیا شرم نمی‌کنی و می‌خواهی این جوان بیمار را هم بکشی؟» شمر گفت: «فرمان امیر است که همه فرزندان حسین را بکشم». همراهان با شدت مانع وی شدند تا سرانجام دست از این کار برداشت ... و خداوند در زرهی از بیماری، جان ولیّ خویش را حفظ فرمود. سپس دشمن دنی، رذالت و پستی خویش به منتها رساند؛ «عمر سعد» در بین لشکریانش فریاد کشید: «چه کسی حاضر است که بر پیکر حسین، اسب بتازاند؟» ده نفر که راویان شهادت داده اند هر ده، حرامزاده بودند حاضر شدند که این جنایت و وقاحت بزرگ را انجام دهند. پس اسبها را آماده کردند و آنان را بر پیکر بی سر و قطعه قطعه امام علیه السلام تازاندند؛ آنگونه که استخوان‌های سینه امام شکست و نرم شد (... ای قلم! چگونه این جملات را می‌نگاری و از شدت مصیبت، خشک نمی‌شوی؟ ای دست! چگونه می‌نویسی و نمی‌شکنی؟! ... اینک، حال زینب را تصور کنید ... از یک سو، شاهد این مصیبت‌های پی در پی و جانسوز است؛ از سوی دیگر باید مراقب فرزند بیمار برادر باشد؛ و از سوی دیگر باید دختران و زنان حرم را از بیابان‌ها جمع نماید و زیر خیمه‌های نیم سوخته گرد آورد ... صحرای کربلا می‌رفت که تاریک و تاریک تر شود؛ و گرگان گرسنه، در جای جای آن به دنبال دخترکان و طفلان می‌دویدند تا شاید گوشواره‌ای از گوش آنان بکشند یا خلخالی از پای آنان برابند ... زینبا! چه کشیدی آن شب، در آن شام سیاه غریبان ... الا لعنة الله علی القوم الظالمین و سیعلم الذین ظلموا ای منقلب ینقلبون. منابع اصلی: ۱. سید بن طاووس؛ اللهوف فی قتلی الطفوف؛ قم: منشورات الرضی، ۱۳۶۴. ۲. شیخ عباس قمی؛ نفس المهموم؛ ترجمه و تحقیق علامه ابوالحسن شعرانی؛ قم: انتشارات ذوی القربی، ۱۳۷۸. ۳. شیخ صدوق؛ أمالی؛ ترجمه آیه‌الله کمره‌ای؛ تهران: انتشارات کتابچی، ۱۳۷۰.

روضه شب دوازدهم مصیبت امام زین العابدین علیه السلام

اشاره

امام علی بن الحسین علیه السلام ملقب به «سجاد»، «زین العابدین»، و «سید ساجدین»، در کربلا حدود ۲۲ سال سن داشت. آنچه باید

بدان توجه فراوانی داشت اینکه آن حضرت، فقط در سفر همراه با کاروان امام حسین علیه السلام از مکه به کربلا، و در روزهای منتهی به عاشورا بیمار بود. راز این امر هم آن زمان آشکار شد که تمامی فرزندان و اهل بیت امام علیه السلام حتی علی اصغر شش ماهه در روز عاشورا به شهادت رسیدند. در آن هنگام «شمر» با ارادش به خیمه‌ها حمله کرد و می‌خواست آن حضرت را بکشد که یکی از لشکریان دشمن به نام «حمید بن مسلم» و نیز گفته‌اند خود «عمر بن سعد» بیماری حضرت را به شمر یاد آور شد و با تلاش بسیار، مانع از شهادت ایشان گردید. پس بیماری حضرت سجاد علیه السلام تنها منحصر به همان چند روز بود؛ و زشت است برای شیعه اهل بیت علیه السلام که این را نداند و از آن حضرت با القابی همچون «زین العابدین بیمار» یاد کند! و اما بعد... فردای روز عاشورا «عمر بن سعد» جنازه‌های لشکر خویش را جمع کرد و بر آنان نماز خواند و دفن نمود؛ اما بدن امام حسین علیه السلام و اصحاب او را همچنان در بیابان باقی گذاشت. سپس هر یک از قبایل کوفه و عرب، برای آنکه خود را نزد «ابن زیاد» عزیز کنند، سرهای مطهر شهداء را بین خود تقسیم کردند و آنها را بر نیزه زدند و آماده حرکت شدند. آنگاه زنان و کودکان اهل بیت علیه السلام را بدون حجاب مناسب بر شتران و چارپایان بدون زین نشانند و همچون اسرای کفار به سوی کوفه بردند. چون ابن سعد با اسیران نزدیک کوفه رسید، مردم شهر برای تماشا جمع شده بودند. زنی از اهل کوفه که از بلندی بر اسیران مشرف بود پرسید: «شما اسیران کدام طایفه‌اید؟» گفتند: «اسیران آل محمد!» آن زن فرود آمد و چادر، مقنعه و جامه‌هایی آورد تا زنان اهل بیت عصمت خود را بپوشانند. اینک خود، حال امام سجاد علیه السلام را تصور کنید؛ از یک سو بیماری بر آن حضرت مستولی است و تب و ضعف بر آن حضرت فشار می‌آورد؛ از سوی دیگر غم از دست دادن پدر و برادران و عموها و عموزادگان قلبش را می‌فشارد؛ از طرف دیگر سر بریده شهداء را در جلوی چشمانش دارد؛ و از همه سخت‌تر و دردناک‌تر اینکه امام این مظهر غیرت الهی عمه‌ها و خواهران خود را می‌بیند که با آن وضع در معرض دید خائنان و دشمنان هستند... پیش از ورود اسرا به دارالحکومه، رأس مطهر امام حسین علیه السلام را در مقابل ابن زیاد گذاشتند. وی عصبانی از چوب خیزران به دست گرفته بود و با آن بر لب و دندان امام می‌زد. این جسارت وی، اعتراض بسیاری از حاضران را برانگیخت. «زید بن ارقم» که صحابی پیامبر صلی الله علیه و آله و از یاران امیرالمؤمنین علیه السلام در جنگ صفین بود و در آن هنگام پیرمرد شده بود به عیدالله نهیب زد: «چوب خود را بردار! به خدا سوگند پیغمبر را دیدم که همین جای چوب تو را می‌بوسید» و سپس شروع به گریستن کرد. ابن زیاد گفت: «اگر نه این بود که پیرمردی خرف و دیوانه شده‌ای گردن تو را می‌زدم». زید برخاست و در حالی که بیرون می‌رفت گفت: «ای عرب! از امروز بنده شدید. پسر فاطمه را کشتید و پسر مرجانه را امارت دادید. به خدا قسم نیکان شما را خواهد کشت و اشرار را به کار خواهد گرفت». دیگر از کسانی که حضور داشت «انس بن مالک» بود که با دیدن سر مطهر امام علیه السلام و جسارت عیدالله گریست و گفت: «شبهه‌ترین مردم است به پیغمبر». سپس اسرا را بر ابن زیاد وارد کردند. وی هنگامی که امام سجاد علیه السلام را دید پرسید: «کیستی؟» فرمود: «علی بن الحسین». آن ملعون گفت: «مگر علی بن الحسین را خدا نکشت؟» امام فرمود: «برادری داشتم که» علی نام داشت. مردم او را کشتند». ابن زیاد گفت: «خدا کشت» امام فرمود: «الله یتوفی النفس حین موتها». ابن زیاد خشمگین شد و گفت: «در پاسخ من دلیری می‌کنی و هنوز شجاعت داری؟ او را ببرید و گردن بزنید». پس حضرت زینب گفت: «ای پسر زیاد! هر چه خون از ما ریختی بس است» و امام را در آغوش گرفت و فرمود: «والله از او جدا نمی‌شوم. اگر می‌خواهی او را بکشی مرا نیز بکش». ابن زیاد کمی به آن دو نگریست و گفت: «عجبا که این زن دوست دارد با برادرزاده‌اش کشته شود! او را رها کنید که با این بیماری که دارد خواهد مرد...» امام سجاد علیه السلام سپس رنج سفر به شام و غم اسیری و عذاب در دربار یزید را تحمل کرد... و تا پایان عمر شریفش، همواره در اندوه مصیبت کربلا بود... روایت کرده‌اند که مردی بطال و دلچک در مدینه زندگی می‌کرد که به هزل و مزاح خود مردم مدینه را می‌خنداند. وی روزی گفت: «علی بن الحسین مرا در مانده و عاجز کرده است؛ چرا که هر چه تلاش کردم هیچ نتوانستم وی را به خنده افکنم». امام سجاد علیه السلام در محرم سال ۹۴ (یا ۹۵) هجری، هنگامی که ۵۷

سال داشت، با زهر یکی از فرزندان «عبدالملک مروان» مسموم شد و در بستر احتضار افتاد. حضرت در این ایام، تمامی فرزندان خود را جمع کرد و فرزند بزرگوارش «محمد بن علی علیه السلام» - که او نیز در مصیبت کربلا حضور داشت و در آن زمان کودکی ۴ ساله بود - را وصی خود قرار داد و وی را «باقر» نامید و امر سایر فرزندان خود را به آن جناب واگذار کرد و به آنان موعظه و وصیت نمود. سپس امام باقر را به سینه چسباند و فرمود: «تو را وصیت می‌کنم به آنچه وصیت کرد مرا پدرم در هنگام شهادت خود و گفت که پدرش او را وصیت کرده بود به این وصیت در هنگام وفات خود که: بر حذر باش از اینکه ستم کنی بر کسی که یاوری بر تو غیر از خداوند ندارد». آورده‌اند که چون حضرت علیه السلام وفات کرد، تمامی مدینه در ماتمش عزادار گشت و مرد و زن و سیاه و سفید و صغیر و کبیر در مصیبتش نالان شدند و از زمین و آسمان آثار اندوه نمایان بود... الا لعنة الله على القوم الظالمين و سيعلم الذين ظلموا أي منقلب ينقلبون. منابع اصلی: ۱. شیخ عباس قمی؛ منتهی الآمال؛ با کوشش و تلخیص آیه‌الله رضا استادی؛ قم: دفتر نشر مصطفی، ۱۳۸۰. ۲. سید بن طاووس؛ اللهوف فی قتلی الطفوف؛ قم: منشورات الرضی، ۱۳۶۴. ۳. شیخ عباس قمی؛ نفس المهموم؛ ترجمه و تحقیق علامه ابوالحسن شعرانی؛ قم: انتشارات ذوی القربی، ۱۳۷۸.

حب الحسین

حب الحسین رشته تحصیلی شماست دانش سرای عشق و جنون شهر کربلاست در مبحث حسین شناسی موفقید موضوع بحث سینه زدن پای روضه هاست تا روز محشر مدرکتان را نمیدهند برگ قبولی همه در پوشه خداست پایین کارنامه هر شخص نوشته اند این مهر سرخ مهر شهنشاه کربلاست محشر کنار درب جنان داد میزنید مردم ندیده اید که آقای ما کجاست؟ تنها به عشق اوست که به اینجا رسیده ایم جنت بدون حضرت ارباب بی صفاست ناگاه جبرئیل امین ناله میزند آقایان حسین همان مرد سر جداست محشر دوباره از غم او سینه میزنید آنجا خدا به خیر کند محشری به پاست

عشق یعنی حسین

عشق یعنی کوچه کوچه انتظار رؤیت خورشید در باغ بهار عشق یعنی با جنون تا اوجها رفتن از ساحل به بام موجها عشق یعنی یک تغزل شعر ناب مثنوی‌های خدای آفتاب عشق یعنی سوختن با شعله‌ها سبز گشتن در شکوه قله‌ها عشق یعنی های های اشک‌ها در فرات بی وفا با مشک‌ها دست‌افشان رقص سرخی واژگون سعی در محراب با قانون خون گفتمان مادران داغدار حسرت دیدار گل‌ها در بهار یک نماد از قصه جام شراب رویکردی سبز در تفسیر آب عشق یعنی یک شهود بی کران سینه‌ای با وسعت هفت آسمان در حضور آن فروغ تابناک سر تاویل شفق در جام تاک پایکوبی بر فراز دارها یک غزل با میثم تمارها یا قنوتی هم صدای آبها در نماز صبح با مهتابها عشق یعنی کهکشان در کهکشان چشم امید به سوی بی‌نشان عشق یعنی در فضای رازها خلسه‌ای جاوید با پروازها عشق یعنی بی کران نورها با شقایق‌ها میان هورها طور سینین حیرتی بی‌انتها شعر شبنم در گلستان خدا اشک غم در حسرت دیدارها همدلی تا صبح با تبارها عشق یعنی یک سرود جاودان رقص گلها حیرت پروانگان عشق یعنی زینبی تا اوجها ناخدایی بر فراز موجها یک زبان در کام از سر غدیر کهکشان آسمانهای منیر چیرگی بر خار و خسه‌های سراب مخزن‌الاسرار دخت بوتراب انعکاس خطبه سجاده‌ها یورش جاوید بر بیدادها عشق یعنی رود رود مادران در عزای خیلی از نام‌آوران غرق در خون ذوالجناحی اشکبار در غم بشکوه آن تنها سوار همونا با عون یا جعفر شدن روی دستان پدر پرپر شدن داستان خیمه‌های سوخته کودکانی از عطش افروخته عشق یعنی اربعین یاس‌ها اشک سرخی در غم عباسها تا شهادت یک حبیب باوفا پیر برنای کتاب کربلا جان فشانی مرگ احلی من غسل خوش درخشیدن فراسوی زحل عشق گفتی کربلا آمد به یاد هیبت خون خدا آمد به یاد عشق

گفتی نینوا آمد به یاد عصمت لاله‌ها آمد به یاد

بحر طویل از زبان امام حسین

اگر از خنجر خونریز لب تشنه بیرند سرم را، اگر از تیغ شکافند در این عرصه ی خونین جگرم را، اگر از تیر سه شعبه بدهند آب عوض شیر گل نوئمرم را، اگر از داغ برادر شکند خصم ستمگر کمرم را، اگر از چار طرف خصم زند برجگرم تیر، اگر آید به سر و کتف و تنم ضربت شمشیر، اگر از سنگ شود غرقه به خون روی منم، اگر آتش عوض آب دهد خصم شریرم، اگر از داغ پسر سوزم و صد بار بمیرم، به خدایی که مرا خواسته با پیکر صدچاک ببیند به تنم زخم دوصد نیزه و شمشیر نشیند، به ستمگر نکنم کرنش و ذلت نپذیرم، اگر آرند به جنگم همه ی اهل زمین را و سما را انا مظلوم حسین منم و عهد الستم، نه گسستم نه شکستم، به خدا غیر خدا را نپرستم، به خدا من پسر شیر خدا و پسر فاطمه هستم، همه ی دار و ندارم همه هفتاد و دو یارم به فدای ره جانان، منم و سرخی رویم، منم و خون گلویم، منم و حنجر عطشان، منم و داغ جوانان، منم و خاک بیابان، منم و سُم ستوران، منم و رگ های بریده، منم و قلب دریده منم و طفل صغیرم، منم و کودک شیرم، منم و دخت اسیرم، منم و حی قدیرم، منم و زخم فراوان، منم و آیه ی قرآن، منم و زخم زبان ها، منم و تیغ و سنان ها، همه آید و ببینید مقام و شرف و عزت ما را انا مظلوم حسین به خدا و به رسول و به علی ابن ابی طالب و زهرای بتول و حسن آن سید ابرار، به هفتاد و دو یارم به حبیبم به زهیرم به طرمح و به جون و وهب پاک سرشتم، به جلال و شرف عابس و عباس و به عثمان و به جعفر، به شهیدان عقیل و به خلوص دل عبد الله و قاسم، به علی اکبر و داغش به علی اصغر و خونسش به گل یاس مدینه، به رقیه به سکینه، به دل سوخته ی زینب کبرا و دو فرزند شهیدش، به لب تشنه ی اطفال صغیرم، به تن خسته ی سجاد عزیزم، منم از این قوم ستمگر نگریم، نکنم بیعت و با خصم ستمگر بستیم، منم و ذلت، منم و تسلیم، منم و خواری و خفت، سر من بر سر نی راه خدا پوید و با دوست سخن گوید و گردد هدف سنگ و خورد چوب، نینم به خدا غیر خدا را انا مظلوم حسین

شهادت

عزای شه دین

در عزای شه دین کربلا می لرزد نه همین کربلا عرض و سما می لرزد گوئیا ناله زهرا رسد از دور به گوش کاین چنین دست و تن شمر دغا می لرزد خبر مرگ حسین آمده بر سوی حرم زین خیر قلب عزیزان خدا می لرزد ذوالجناح شه دین غرقه به خون شیهه زنان بسکه خورده به تنش تیر جفا می لرزد اسب بی صاحب شه چون به در خیمه رسد زین الم دختر شاه شهدا می لرزد سر نورانی شه را چو سر نیزه بدید زینب غمزده با شور و نوا می لرزد ظالمی سنگ به پیشان یان حضرت زد که از ان واقعه قلب اسرا می لرزد محسن کربلائی زغم شاه شهید دلش از واقعه کربلا می لرزد

خونین ماجرا

روز خونینی که شورش در فضا افتاده بود کوفه در وحشت زخونین ماجرا افتاده بود در دل امواج حیرت زیر رگبار بلا کشتی بی بادبان بی ناخدا افتاده بود میزبانان در پناه ساحلی دور از خطر میهمان در بحر خون بی آشنا افتاده بود نایب فرزند زهرا نو گل باغ عقیل دستگیر مردمی دور از وفا افتاده بود در میان اولین دشت منای شاه عشق اولین قربانی راه خدا افتاده بود در کنار کاخ حمراء

پیش چشم مرد و زن پیکر مجروح مسلم مسلم سر جدا افتاده بود در جدال حق و باطل آن دلیر جان فدا آنقدر ایستاده بودی تا ز پا افتاده بود در دم آخر سرشک حسرتش بودی روان چون بیاد کاروان کربلا افتاده بود

کربلا بود و حسین

ظهر عاشورا، زمین کربلا بود و حسین پیش خیل دشمنان، تنها خدا بود و حسین هر طرف پُرپر گلی از شاخه ای افتاده بود و اندر آن گلشن، خزان لاله ها بود و حسین داشت در آغوش گرمش، آخرین سرباز را ز آن همه یاران، علی اصغر به جا بود و حسین! آخرین سرباز هم غلطید در خون گلو بعد از آن گل، خیمه ها ماتمسرا بود و حسین یک طرف جسم علمدار رشید کربلا غرقه در خون، دستش از پیکر جدا بود و حسین! عون و جعفر، اکبر و اصغر به خون خود خضاب کربلا چون لاله زاران باصفا بود و حسین تیرباران شد تن سالار مظلومان «فراز»! هر طرف از شش جهت تیر بلا بود و حسین

دعا و زیارت

زیارت امام زمان علیه السلام (آل یاسین)

سَلَامٌ عَلٰی آلِ یَسِّ السَّلَامِ عَلَیْكَ يَا دَاعِيَ اللَّهِ وَرَبَّانِي آيَاتِهِ، السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بَابَ اللَّهِ وَدِيَانَ دِينِهِ، السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا خَلِيفَةَ اللَّهِ وَنَاصِرَ حَقِّهِ، السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ وَدَلِيلَ إِرَادَتِهِ، السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا تَالِي كِتَابِ اللَّهِ وَتَرْجُمَانَهُ، السَّلَامُ عَلَیْكَ فِي آنَاءِ لَيْلِكَ وَأَطْرَافِ نَهَارِكَ، السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا بَقِيَّةَ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ، السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا مِثَاقَ اللَّهِ الَّذِي أَخَذَهُ وَوَكَّدَهُ، السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا وَعْدَ اللَّهِ الَّذِي ضَمِنَهُ، السَّلَامُ عَلَیْكَ أَيُّهَا الْعَلَمُ الْمَنْصُوبُ، وَالْعِلْمُ الْمَضْبُوبُ وَالْعُوثُ وَالرَّحْمَةُ الْوَاسِعَةُ، وَعَدَا غَيْرِ مَكْدُوبٍ، السَّلَامُ عَلَیْكَ حِينَ تَقُومُ، السَّلَامُ عَلَیْكَ حِينَ تَقْعُدُ، السَّلَامُ عَلَیْكَ حِينَ تَقْرَأُ وَتُبَيِّنُ، السَّلَامُ عَلَیْكَ حِينَ تُصَلِّي وَتَقْنُتُ، السَّلَامُ عَلَیْكَ حِينَ تَرْكَعُ وَتَسْجُدُ، السَّلَامُ عَلَیْكَ حِينَ تُهَلِّلُ وَتُكَبِّرُ، السَّلَامُ عَلَیْكَ حِينَ تَحْمَدُ وَتَسْتَعْفِرُ، السَّلَامُ عَلَیْكَ حِينَ تُصَبِّحُ وَتُمْسِي، السَّلَامُ عَلَیْكَ فِي اللَّيْلِ إِذَا يَغْشَى وَ النَّهَارِ إِذَا تَجَلَّى السَّلَامُ عَلَیْكَ أَيُّهَا الْإِمَامُ الْمَأْمُونُ، السَّلَامُ عَلَیْكَ أَيُّهَا الْمَقْدَّمُ الْمَأْمُولُ، السَّلَامُ عَلَیْكَ بِجَوَامِعِ السَّلَامِ، أَشْهَدُكَ يَا مَوْلَايَ أَنِّي أَشْهَدُ أَنَّ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ لَا حَبِيبَ إِلَّا هُوَ وَأَهْلُهُ، وَأَشْهَدُكَ يَا مَوْلَايَ أَنَّ عَلِيًّا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ حُجَّتَهُ، وَالْحَسَنَ حُجَّتَهُ، وَالْحُسَيْنَ حُجَّتَهُ، وَعَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ حُجَّتَهُ، وَمُحَمَّدَ بْنَ عَلِيٍّ حُجَّتَهُ، وَجَعْفَرَ بْنَ مُحَمَّدٍ حُجَّتَهُ، وَمُوسَى بْنَ جَعْفَرٍ حُجَّتَهُ، وَعَلِيَّ بْنَ مُوسَى حُجَّتَهُ، وَمُحَمَّدَ بْنَ عَلِيٍّ حُجَّتَهُ، وَالْحَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ حُجَّتَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّكَ حُجَّةُ اللَّهِ، أَنْتُمْ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ، وَأَنْ رَجَعْتُمْ حَقٌّ لَا رَيْبَ فِيهَا، يَوْمَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا إِيْمَانُهَا، لَمْ تَكُنْ آمَنَتْ مِنْ قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيْمَانِهَا خَيْرًا، وَأَنَّ الْمَيُوتَ حَقٌّ، وَأَنَّ نَاكِرًا وَنَكِيرًا حَقٌّ، وَأَشْهَدُ أَنَّ النَّشْرَ حَقٌّ، وَالْبَعْثَ حَقٌّ، وَأَنَّ الصِّرَاطَ حَقٌّ، وَالْمِرْصَادَ حَقٌّ، وَالْمِيزَانَ حَقٌّ، وَالْحَشْرَ حَقٌّ، وَالْحِسَابَ حَقٌّ، وَالْجَنَّةَ وَالنَّارَ حَقٌّ، وَالْوَعْدَ وَالْوَعِيدَ بِهِمَا حَقٌّ، يَا مَوْلَايَ شَقِي مَن خَالَفَكَ، وَسَعِدَ مَن أَطَاعَكَ، فَاشْهَدْ عَلَيَّ مَا أَشْهَدُكَ عَلَيْهِ وَأَنَا وَ لِئِي لَكَ، بَرِيٌّ مِنْ عَدُوِّكَ، فَالْحَقُّ مَا رَضِيْتُمُوهُ، وَالْبَاطِلُ مَا أَسْخَطْتُمُوهُ، وَالْمَعْرُوفُ مَا أَمَرْتُمْ بِهِ، وَالْمُنْكَرُ مَا نَهَيْتُمْ عَنْهُ، فَنَفْسِي مُؤْمِنَةٌ بِاللَّهِ وَحَدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَبِرَسُولِهِ وَبِأَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ، وَبِكُمْ يَا مَوْلَايَ أَوْلَكُمْ وَآخِرَكُمْ، وَنُصْرَتِي مُعَدَّةٌ لَكُمْ، وَمَوَدَّتِي خَالِصَةٌ لَكُمْ، آمِينَ آمِينَ. وَبَعْدَ ذَلِكَ دَعَا خَوَانِدَةَ شَوْد: اَللّهُمَّ اِنِّي اَسْئَلُكَ اَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدِ نَبِيِّ رَحْمَتِكَ، وَكَلِمَةُ نُورِكَ، وَ اَنْ تَمَلَأَ قَلْبِي نُورَ الْيَقِينِ، وَ صَدْرِي نُورَ الْاِيْمَانِ، وَ فِكْرِي نُورَ النَّبِيَّاتِ، وَ عَزْمِي نُورَ الْعِلْمِ، وَ قُوَّتِي نُورَ الْعَمَلِ وَ لِسَانِي نُورَ الصِّدْقِ، وَ دِينِي نُورَ الْبَصَائِرِ مِنْ عِنْدِكَ، وَ بَصِيرِي نُورَ الضِّيَاءِ، وَ سَمْعِي نُورَ الْحِكْمَةِ، وَ مَوَدَّتِي نُورَ الْمَوَالِئِ لِمُحَمَّدٍ وَ آلِهِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ، حَتَّى الْفَاكِ وَ قَدْ وَفَيْتُ بِعَهْدِكَ وَ مِيثَاقِكَ، فَتَغَشَّيْنِي رَحْمَتَكَ يَا وَ لِي يَا حَمِيدُ اَللّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ حُجَّتِكَ فِي اَرْضِكَ، وَ خَلِيفَتِكَ فِي بِلَادِكَ، وَ الدَّاعِي اِلَى سَبِيلِكَ، وَ الْقَائِمِ بِقِسْطِكَ، وَ النَّائِرِ بِأَمْرِكَ، وَ لِيِ الْمُؤْمِنِينَ، وَ بَوَارِ الْكَافِرِينَ، وَ مُجَلِّي

الظَّلْمِيَّةَ، وَ مُنِيرِ الْحَقِّ، وَ النَّاطِقِ بِالْحِكْمَةِ وَ الصِّدْقِ، وَ كَلِمَتِكَ التَّامَّةِ فِي أَرْضِكَ، الْمُرْتَقِبِ الْخَائِفِ، وَ الْوَلِيِّ النَّاصِحِ، سَيَفِينَهُ النَّجَاةَ، وَ عِلْمَ الْهُدَى وَ نُورِ أَبْصَارِ الْوَرَى وَ خَيْرِ مَنْ تَقَمَّصَ وَ ارْتَدَى وَ مُجَلِّي الْعَمَى الَّذِي يَمْلَأُ الْأَرْضَ عِدْلًا وَ قِسْطًا، كَمَا مَلَأْتَ ظُلْمًا وَ جَوْرًا، إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، اللَّهُمَّ صِلْ عَلَيَّ وَ لِيكَ وَ ابْنِ أَوْلِيَايَكَ الَّذِينَ فَرَضْتَ طَاعَتَهُمْ وَ أَوْجَبْتَ حَقَّهُمْ، وَ أَذْهَبْتَ عَنْهُمْ الرَّجْسَ وَ طَهَّرْتَهُمْ تَطْهِيرًا، اللَّهُمَّ انصُرْهُ وَ انْتَصِرْ بِهِ لِدِينِكَ، وَ انصُرْ بِهِ أَوْلِيَايَكَ وَ أَوْلِيَاءَهُ، وَ شِيعَتَهُ وَ انصَارَهُ، وَ اجْعَلْنَا مِنْهُمْ، اللَّهُمَّ اعِزَّهُ مِنْ شَرِّ كُلِّ بَاغٍ وَ طَاغٍ، وَ مِنْ شَرِّ جَمِيعِ خَلْقِكَ، وَ احْفَظْهُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَ مِنْ خَلْفِهِ، وَ عَن يَمِينِهِ وَ عَن شِمَالِهِ، وَ احْرُسْهُ وَ امْنَعْهُ مِنْ أَنْ يُوصَلَ إِلَيْهِ بِسُوءٍ، وَ احْفَظْ فِيهِ رَسُولَكَ وَ آلَ رَسُولِكَ، وَ أَظْهِرْ بِهِ الْعَدْلَ وَ أَيِّدْهُ بِالنُّصْرِ، وَ انصُرْ نَاصِرِيهِ، وَ اخْذُلْ خَاذِلِيهِ، وَ اقْصِمْ قَاصِمِيهِ، وَ اقْصِمْ بِهِ جَبَابِرَةَ الْكُفْرِ، وَ اقْتُلْ بِهِ الْكُفَّارَ وَ الْمُنَافِقِينَ، وَ جَمِيعَ الْمُلْحِدِينَ حَيْثُ كَانُوا مِنْ مَشَارِقِ الْأَرْضِ وَ مَغَارِبِهَا، بَرِّهَا وَ بَحْرِهَا، وَ امْلَأْ بِهِ الْأَرْضَ عِدْلًا، وَ أَظْهِرْ بِهِ دِينَ نَبِيِّكَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ، وَ اجْعَلْنِي اللَّهُمَّ مِنْ انصَارِهِ وَ أَغْوَانِهِ، وَ اتَّبَاعِهِ وَ شِيعَتِهِ، وَ ارِنِي فِي آلِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ مَا يَأْمُلُونَ، وَ فِي عُدُوِّهِمْ مَا يَحْذَرُونَ، إِلَهَ الْحَقِّ آمِينَ، يَا ذَا الْجَلَالِ وَ الْإِكْرَامِ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

صلوات بر امام زمان علیه السلام

اللَّهُمَّ صِلْ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ أَهْلِ بَيْتِهِ، وَ صَلِّ عَلَيَّ وَ لِي الْحَسَنِ وَ وَصِيَّهِ وَ وَاثِرِيهِ، الْقَائِمِ بِأَمْرِكَ، وَ الْغَائِبِ فِي خَلْقِكَ، وَ الْمُتَنَبِّئِ لِأَذْنِكَ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيْهِ وَ قَرِّبْ بُعْدَهُ وَ أَنْجِزْ وَعْدَهُ، وَ أَوْفِ عَهْدَهُ، وَ اكْشِفْ عَنْ بَاسِهِ حِجَابَ الْغَيْبِ، وَ أَظْهِرْ بظُهُورِهِ صِيَحَاتِيفَ الْمُخْتَبِ، وَ قَدِّمْ أَمَامَهُ الرَّعْبَ، وَ ثَبِّتْ بِهِ الْقَلْبَ، وَ اقِمْ بِهِ الْحَرْبَ، وَ أَيِّدْهُ بِجُنْدٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مَسْؤُومِينَ، وَ سَيِّطَلْهُ عَلَى أَعْدَاءِ دِينِكَ أَجْمَعِينَ، وَ أَلْهَمْهُ أَنْ لَا يَدَعَ مِنْهُمْ رُكْنًا إِلَّا هَدَّهُ، وَ لَا هَامًا إِلَّا قَدَّهُ، وَ لَا كَيْدًا إِلَّا رَدَّهُ، وَ لَا فَاسِقًا إِلَّا حَدَّهُ، وَ لَا فِرْعَوْنَ إِلَّا أَهْلَكَهُ، وَ لَا سِتْرًا إِلَّا هَتَكَهُ، وَ لَا عِلْمًا إِلَّا نَكَّسَهُ، وَ لَا سُلْطَانًا إِلَّا كَسَبَهُ، وَ لَا رُمْحًا إِلَّا قَصَفَهُ، وَ لَا مِطْرَدًا إِلَّا خَرَقَهُ، وَ لَا جُنْدًا إِلَّا فَرَقَهُ، وَ لَا مِثْبَرًا إِلَّا أَحْرَقَهُ، وَ لَا سَيْفًا إِلَّا كَسَرَهُ، وَ لَا صَنْمًا إِلَّا رَضَّهُ، وَ لَا دَمًا إِلَّا أَرَاقَهُ، وَ لَا جَوْرًا إِلَّا أَبَادَهُ، وَ لَا حِضِينَتًا إِلَّا هَدَمَهُ، وَ لَا بَابًا إِلَّا رَدَمَهُ، وَ لَا قَصْرًا إِلَّا خَرَبَهُ، وَ لَا مَسْكَنًا إِلَّا فَتَشَهُ، وَ لَا سَهْلًا إِلَّا أَوْطَنَهُ، وَ لَا جَبَلًا إِلَّا صَعَدَهُ، وَ لَا كَنْزًا إِلَّا أَخْرَجَهُ، بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

زیارت امین الله

زیارت معروفه به امین الله است که در نهایت اعتبار است و در تمام کتب مزاریه و مصابیح نقل شده است و علامه مجلسی رحمه الله فرمود که آن بهترین زیارات است از جهت متن و سند و باید که در جمیع روضات مقدسه بر این مواظبت نمایند و کیفیت آن چنان است که به سندهای معتبر روایت شده از جابر از امام محمد باقر علیه السلام که امام زین العابدین علیه السلام به زیارت امیرالمؤمنین علیه السلام آمد و نزد قبر آن حضرت ایستاد و گریست و گفت: السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا أَمِينَ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ، وَ حُجَّتُهُ عَلَيَّ عِبَادِهِ، السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ، أَشْهَدُ أَنَّكَ جَاهَدْتَ فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ، وَ عَمِلْتَ بِكِتَابِهِ، وَ اتَّبَعْتَ سُنَنَ نَبِيِّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ، حَتَّى دَعَاكَ اللَّهُ إِلَى جِوَارِهِ، فَقَبَضَكَ إِلَيْهِ بِاخْتِيَارِهِ، وَ أَلْزَمَ أَعْدَائَكَ الْحُجَّةَ مَعَ مَالِكَ مِنَ الْحُجَجِ الْبَالِغَةِ عَلَى جَمِيعِ خَلْقِهِ، اللَّهُمَّ فَاجْعَلْ نَفْسِي مُطْمَئِنَّةً بِقَدْرِكَ رَاضِيَةً بِقَضَائِكَ، مُوَلَّعَةً بِذِكْرِكَ وَ دُعَائِكَ، مُجِبَّةً لِصَفْوَةِ أَوْلِيَايَكَ، مَحْبُوبَةً فِي أَرْضِكَ وَ سَمَائِكَ، صَابِرَةً عَلَى نُزُولِ بِلَادِكَ، شَاكِرَةً لِفَوَاضِلِ نِعْمَاتِكَ، ذَاكِرَةً لِسُوءِ أَلَاتِكَ، مُشْتَاقَةً إِلَى فَرْحِهِ لِقَائِكَ، مُتَرَوِّدَةً لِتَقْوَى لِيَوْمِ جَزَائِكَ، مُسْتِنْتَةً بِسُنَنِ أَوْلِيَايَكَ، مُفَارِقَةً لِأَخْلَاقِ أَعْدَائِكَ، مُشْغُولَةً عَنِ الدُّنْيَا بِحَمِيدِكَ وَ ثَنَائِكَ، بِسِمْطِ رُوحِي بِرَبِّكَ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، وَ اللَّهُمَّ إِنَّ قُلُوبَ الْمُحِبِّينَ إِلَيْكَ وَالْهَمَّةُ، وَ سُبُلَ الرَّاعِينَ إِلَيْكَ شَارِعَةٌ، وَ أَعْلَامُ الْقَاصِدِينَ إِلَيْكَ وَاضِحَةٌ، وَ أَفْنِدَةُ الْعَارِفِينَ مِنْكَ فَازِعَةٌ، وَ أَصْوَاتُ الدَّاعِينَ إِلَيْكَ صَاعِدَةٌ، وَ أَبْوَابُ الْجَابِيَةِ لَهُمْ مُفْتَحَةٌ، وَ دَعْوَةٌ مِنْ نَاجَاكَ مُسْتَجَابَةٌ، وَ تَوْبَةٌ مِنْ أَنَابِ إِلَيْكَ مَقْبُولَةٌ، وَ عِبْرَةٌ مِنْ بَكِيٍّ مِنْ خَوْفِكَ مَرْحُومِيَّةٌ، وَ الْإِغَاثَةُ لِمَنْ اسْتَيْغَاثَ بِكَ مَوْجُودَةٌ، وَ الْإِعَانَةُ لِمَنْ اسْتَيْعَانَ بِكَ مَبْدُولَةٌ، وَ عِدَاتِكَ لِعِبَادِكَ مُنْجَرَةٌ، وَ زَلَّلَ مِنْ اسْتِقَالِكَ مُقَالَهً، وَ أَعْمَالَ الْعَامِلِينَ لَدَيْكَ مَحْفُوظَةً، وَ أَرْزَاقَكَ إِلَى الْخَلَائِقِ مِنْ لَدُنْكَ نَازِلَةً، وَ عَوَائِدَ الْمَزِيدِ إِلَيْهِمْ وَاصِلَةً، وَ ذُنُوبَ

الْمُسْتَعْفِرِينَ مَغْفُورَةً، وَ حَوَائِجِ خَلْقِكَ عِنْدَكَ مَقْضِيَةً، وَ حِجْرِ آيَاتِ السَّائِلِينَ عِنْدَكَ مُوَفَّرَةً، وَ عَوَائِدِ الْمَزِيدِ مُتَوَاتِرَةً، وَ مَوَائِدِ الْمُسْتِطْعِمِينَ مُعَدَّةً، وَ مَنَاهِلِ الظَّمَاءِ مُتَرَعَّةً، اللَّهُمَّ فَاسْتَجِبْ دُعَائِي وَ اقْبَلْ ثَنَائِي وَ اجْمَعْ بَيْنِي وَ بَيْنَ أَوْلِيَائِي بِحَقِّ مُحَمَّدٍ وَ عَلِيٍّ وَ فَاطِمَةَ، وَ الْحَسَنِ وَ الْحُسَيْنِ، إِنَّكَ وَ لِي نِعْمَانِي وَ مُنْتَهَى مَنَائِي، وَ غَايَةُ رَجَائِي فِي مُتَقَلْبِي وَ مَتَوَائِي

زيارت جامعه كبيره

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَهْلَ بَيْتِ النُّبُوَّةِ، وَ مَوْضِعِ الرِّسَالَةِ، وَ مُخْتَلَفِ الْمَلَائِكَةِ، وَ مَهْبَطِ الْوَحْيِ وَ مَعْدِنِ الرَّحْمَةِ، وَ خَزَانِ الْعِلْمِ، وَ مُنْتَهَى الْجِلْمِ، وَ أَصُولِ الْكُرْمِ، وَ قَادَةَ الْأُمَمِ، وَ أَوْلِيَآءِ النَّعْمِ، وَ عِنَاصِرَ الْأَبْرَارِ، وَ دَعَائِمِ الْأَخْيَارِ، وَ سَاسَةَ الْعِبَادِ، وَ أَرْكَانَ الْبِلَادِ، وَ أَبْوَابَ الْإِيمَانِ، وَ أَمْنَاءَ الرَّحْمَنِ، وَ سِيْلَةَ النَّبِيِّينَ، وَ صَفْوَةَ الْمُرْسَلِينَ، وَ عِتْرَةَ خَيْرِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، وَ رَحْمَةَ اللَّهِ وَ بَرَكَاتِهِ، السَّلَامُ عَلَى أَيْمَةِ الْهُدَى وَ مَصَابِيحِ الدُّجَى وَ أَعْلَامِ التُّقَى وَ ذَوِي النَّهْيِ وَ أَوْلِيَ الْحِجَى وَ كَهْفِ الْوَرَى وَ وَرَثَةِ الْأَنْبِيَاءِ، وَ الْمَثَلِ الْأَعْلَى وَ الدَّعْوَةِ الْحُسْنَى وَ حُجَّجِ اللَّهِ عَلَى أَهْلِ الدُّنْيَا وَ الْأَخِرَةِ وَ الْأَوْلَى وَ رَحْمَةَ اللَّهِ وَ بَرَكَاتِهِ، السَّلَامُ عَلَى مَحَالِّ مَعْرِفَةِ اللَّهِ، وَ مَسَاكِينِ بَرَكَهِ اللَّهِ، وَ مَعَادِنِ حِكْمَةِ اللَّهِ، وَ حَفَظَةِ سِرِّ اللَّهِ، وَ حَمَلَةِ كِتَابِ اللَّهِ، وَ أَوْصِيَاءِ نَبِيِّ اللَّهِ، وَ ذُرِّيَةِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ رَحْمَةَ اللَّهِ وَ بَرَكَاتِهِ، السَّلَامُ عَلَى الدُّعَاةِ إِلَى اللَّهِ وَ الْأَدِلَاءِ عَلَى مَرْضَاتِ اللَّهِ، وَ الْمُسْتَقْرِرِينَ فِي أَمْرِ اللَّهِ، وَ التَّآمِنِينَ فِي مَحَبَّةِ اللَّهِ، وَ الْمُخْلِصِينَ فِي تَوْحِيدِ اللَّهِ، وَ الْمُظْهِرِينَ لِأَمْرِ اللَّهِ وَ نَهْيِهِ، وَ عِبَادِهِ الْمُكْرَمِينَ، الَّذِينَ لَا يَسْبِقُونَهُ بِالْقَوْلِ وَ هُمْ بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ، وَ رَحْمَةَ اللَّهِ وَ بَرَكَاتِهِ، السَّلَامُ عَلَى الْأَيْمَةِ الدُّعَاةِ وَ الْقَادَةِ الْهُدَاةِ، وَ السَّادَةِ الْوَلَاةِ، وَ الدَّادَةِ الْحُمَاةِ، وَ أَهْلِ الذِّكْرِ وَ أَوْلِيَ الْأَمْرِ، وَ بَقِيَّةِ اللَّهِ وَ خَيْرِيَّتِهِ، وَ حِزْبِهِ وَ عَيْبَةِ عِلْمِهِ، وَ حُجَّتِهِ وَ صِرَاطِهِ وَ نُورِهِ وَ بُرْهَانِهِ وَ رَحْمَةَ اللَّهِ وَ بَرَكَاتِهِ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَ خَدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ كَمَا شَهِدَ اللَّهُ لِنَفْسِهِ، وَ شَهِدَتْ لَهُ مَلَائِكَتُهُ، وَ أُولُوا الْعِلْمِ مِنْ خَلْقِهِ، لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ وَ أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ الْمُنْتَجَبُ وَ رَسُولُهُ الْمُرْتَضَى أَرْسَلَهُ بِالْهُدَى وَ دِينَ الْحَقِّ، لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَ لِيُكْرِهَ الْمُشْرِكُونَ، وَ أَشْهَدُ أَنَّكُمْ الْأَيْمَةُ الرَّاشِدُونَ الْمُهْدِيُّونَ، الْمَعْصُومُونَ الْمُكْرَمُونَ، الْمُقَرَّبُونَ الْمُتَّقُونَ الصَّادِقُونَ الْمُضِيضُونَ الْمُطِيعُونَ لِلَّهِ، الْقَوَامُونَ بِأَمْرِهِ، الْعَامِلُونَ بِإِرَادَتِهِ، الْفَائِزُونَ بِكَرَامَتِهِ، اضْيَظْفَاكُمْ بِعِلْمِهِ، وَ ارْتَضَاكُمْ لِغَيْبِهِ، وَ اخْتَارَكُمْ لِسِرِّهِ، وَ اجْتَبَيْكُمْ بِقُدْرَتِهِ، وَ اعَزَّكُمْ بِهُدَاةِ اللَّهِ، وَ خَصَّكُمْ بِبُرْهَانِهِ، وَ اتَّجَبَكُمْ لِنُورِهِ، وَ أَيْدَكُمْ بِرُوحِهِ، وَ رَضِيَكُمْ خُلَفَاءَ فِي أَرْضِهِ، وَ حُجَجًا عَلَى بَرِيَّتِهِ، وَ أَنْصَارًا لِدِينِهِ، وَ حَفَظَةً لِسِرِّهِ، وَ خَزَنَةً لِعِلْمِهِ، وَ مُسْتَوْدَعًا لِحِكْمَتِهِ، وَ تَرَاجِمَةً لَوْحِيهِ، وَ أَرْكَانًا لِتَوْحِيدِهِ، وَ شَهِدَاءَ عَلَى خَلْقِهِ، وَ أَعْلَامًا لِعِبَادِهِ، وَ مَنَارًا فِي بِلَادِهِ، وَ أَدِلَاءَ عَلَى صِرَاطِهِ، عَصِيْمَكُمُ اللَّهُ مِنَ الزَّلِيلِ، وَ أَمْنَكُمُ مِنَ الْفِتَنِ، وَ طَهَّرَكُمُ مِنَ الدَّنَسِ، وَ أَذْهَبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ، وَ طَهَّرَكُمُ تَطْهِيرًا، فَعَظَّمْتُمْ جَلَالَهُ، وَ أَكْبَرْتُمْ شَأْنَهُ، وَ مَجَّدْتُمْ كَرَمَهُ، وَ أَدْمَنْتُمْ ذِكْرَهُ، وَ وَكَّدْتُمْ مِشَاقَهُ، وَ أَحْكَمْتُمْ عَقْدَ طَاعَتِهِ، وَ نَصَّيْتُمْ لَهُ فِي السَّرِّ وَ الْعَلَانِيَةِ، وَ دَعَوْتُمْ إِلَى سَبِيلِهِ بِالْحِكْمَةِ وَ الْمَوْعِظَةِ الْحَسِينَةِ، وَ بَيَّذَلْتُمْ أَنْفُسَكُمْ فِي مَرْضَاتِهِ، وَ صَبَرْتُمْ عَلَى مَا أَصَابَكُمْ فِي جَنْبِهِ، وَ أَقَمْتُمْ الصَّلَاةَ، وَ آتَيْتُمُ الزَّكَاةَ، وَ أَمَرْتُمْ بِالْمَعْرُوفِ وَ نَهَيْتُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ، وَ جَاهَدْتُمْ فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ، حَتَّى أَعْلَمْتُمْ دَعْوَتَهُ، وَ بَيَّسْتُمْ فِرَاقَتَهُ، وَ أَقَمْتُمْ حُدُودَهُ وَ نَشَرْتُمْ شَرَائِعَ أَحْكَامِهِ، وَ سَيَّسْتُمْ سَيِّئَتَهُ، وَ صَبَرْتُمْ فِي ذَلِكَ مِنْهُ إِلَى الرِّضَا، وَ سَلَّمْتُمْ لَهُ الْقَضَاءَ، وَ صَدَقْتُمْ مَنْ رُسُلِهِ مَنْ مَضَى فَالزَّاعِبِ عَنْكُمْ مَارِقًا، وَ الْإِلَازِمَ لَكُمْ لِأَحَقِّ، وَ الْمُقَصِّرُ فِي حَقِّكُمْ زَاهِقًا، وَ الْحَقُّ مَعَكُمْ، وَ فِيكُمْ وَ مِنْكُمْ وَ إِلَيْكُمْ، وَ أَنْتُمْ أَهْلُهُ وَ مَعِينُهُ، وَ مِيرَاثُ النُّبُوَّةِ عِنْدَكُمْ، وَ إِيَابُ الْخَلْقِ إِلَيْكُمْ، وَ حِسَابُهُمْ عَلَيْكُمْ، وَ فَضْلُ الْخُطَابِ عِنْدَكُمْ، وَ آيَاتُ اللَّهِ لَدَيْكُمْ، وَ عَزَائِمُهُ فِيكُمْ، وَ نُورُهُ وَ بُرْهَانُهُ عِنْدَكُمْ، وَ أَمْرُهُ إِلَيْكُمْ، مَنْ وَالَاكُمْ فَقَدْ وَالَى اللَّهَ، وَ مَنْ عَادَاكُمْ فَقَدْ عَادَ اللَّهَ وَ مَنْ أَحْبَبَكُمْ فَقَدْ أَحْبَبَ اللَّهَ، وَ مَنْ أَبْغَضَكُمْ فَقَدْ أَبْغَضَ اللَّهَ وَ مَنْ اغْتَصَمَ بِكُمْ فَقَدْ اغْتَصَمَ بِاللَّهِ، أَنْتُمْ [السَّبِيلُ الْأَعْظَمُ] الصِّرَاطُ الْأَقْوَمُ وَ شَهِدَاءُ دَارِ الْفَنَاءِ، وَ شَفَعَاءُ دَارِ الْبَقَاءِ، وَ الرَّحِمَةُ الْمَوْصُولَةُ وَ الْآيَةُ الْمَحْزُونَةُ، وَ الْأَمَانَةُ الْمُحْفُوظَةُ، وَ الْبَابُ الْمُبْتَلَى بِهِ النَّاسُ، مَنْ آتَيْكُمْ نَجَى وَ مَنْ لَمْ يَأْتِكُمْ هَلَكَ، إِلَى اللَّهِ تَدْعُونَ، وَ عَلَيْهِ تَدْلُونَ، وَ بِهِ تُؤْمِنُونَ، وَ لَهُ تُسَلِّمُونَ، وَ بِأَمْرِهِ تَعْمَلُونَ، وَ إِلَى سَبِيلِهِ تُرْشِدُونَ، وَ بِقَوْلِهِ تَحْكُمُونَ، سَعَدَ مَنْ وَالَاكُمْ، وَ هَلَكَ مَنْ عَادَاكُمْ، وَ خَابَ مَنْ جَحَدَكُمْ، وَ ضَلَّ مَنْ فَارَقَكُمْ، وَ فَازَ مَنْ تَمَسَّكَ بِكُمْ، وَ آمَنَ مَنْ لَجَا إِلَيْكُمْ، وَ سَلِمَ مَنْ صَدَّقَكُمْ، وَ هُدِيَ مَنْ اغْتَصَمَ بِكُمْ مِنْ اتِّبَعَكُمْ فَالْجَنَّةُ مِرَاوِيهِ، وَ مَنْ خَالَفَكُمْ فَالنَّارُ مَثْوِيهِ، وَ مَنْ جَحَدَكُمْ كَافِرًا، وَ مَنْ حَارَبَكُمْ مُشْرِكًا، وَ مَنْ رَدَّ عَلَيْكُمْ فِي

أَسْفَلَ دَرَكٍ مِنَ الْجَحِيمِ، أَشْهَدُ أَنَّ هَذَا سَابِقٌ لَكُمْ فِيمَا مَضَى وَ جَارٍ لَكُمْ فِيمَا بَقِيَ، وَأَنَّ أَرْوَاحَكُمْ وَ نُورَكُمْ وَ طِينَتَكُمْ وَاحِدَةٌ، طَابَتْ وَ طَهَّرَتْ بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ، خَلَقَكُمْ اللَّهُ أَنْوَارًا، فَجَعَلَكُمْ بَعْزُهُ مُخْدِقِينَ، حَتَّى مِنْ عَلَيْنَا بِكُمْ، فَجَعَلَكُمْ فِي بُيُوتِ أَدْنِ اللَّهِ أَنْ تُرْفَعَ، وَ يُذَكَّرَ فِيهَا اسْمُهُ، وَ جَعَلَ صِيْلَمَاتِنَا عَلَيْكُمْ وَ مَا خَصَّنَا بِهِ مِنْ وَلايَتِكُمْ، طَبِيبًا لِحُلُقِنَا، وَ طَهَارَةً لَأَنْفُسِنَا، وَ تَرْكِيَةً لَنَا، وَ كَفَّارَةً لِذُنُوبِنَا فَكُنَّا عِنْدَهُ مُسْلِمِينَ بِفَضْلِكُمْ، وَ مَعْرُوفِينَ بِتَصَدِيقِنَا أَيَّاكُمْ، فَبَلَغَ اللَّهُ بِكُمْ أَشْرَفَ مَحَلِّ الْمُكْرَمِينَ، وَ أَعْلَى مَنَازِلِ الْمُقَرَّبِينَ، وَ أَرْفَعَ دَرَجَاتِ الْمُؤَسَّلِينَ، حَيْثُ لَا يَلْحَقُهُ لَاحِقٌ، وَ لَا يَفُوقُهُ فَائِقٌ، وَ لَا يَسْبِقُهُ سَابِقٌ، وَ لَا يَطْمَعُ فِي إِدْرَاكِهِ طَامِعٌ، حَتَّى لَا يَبْقَى مَلِكٌ مُقَرَّبٌ، وَ لَا نَبِيٌّ مُؤَسَّلٌ، وَ لَا صَدِيقٌ وَ لَا شَهِيدٌ، وَ لَا عَالِمٌ وَ لَا جَاهِلٌ، وَ لَا ذَنْبِي وَ لَا فَاضِلٌ، وَ لَا مُؤْمِنٌ صَالِحٌ وَ لَا فَاجِرٌ طَالِحٌ، وَ لَا جَبَّارٌ عَنِيدٌ وَ لَا شَيْطَانٌ مَرِيدٌ، وَ لَا خَلْقٌ فِيمَا بَيْنَ ذَلِكَ شَهِيدٌ، إِلَّا عَرَفْتُمْ جَلَالَهٗ أَمْرَكُمْ، وَ عَظَمَ خَطْرَكُمْ، وَ كَبَّرَ شَأْنَكُمْ، وَ تَمَامَ نُورَكُمْ، وَ صَدَقَ مَقَاعِدَكُمْ، وَ ثَبَاتَ مَقَامِكُمْ، وَ شَرَفَ مَحَلِّكُمْ وَ مَنَزِلَتِكُمْ عِنْدَهُ، وَ كَرَامَتِكُمْ عَلَيْهِ، وَ خَاصَّتِكُمْ لَدَيْهِ، وَ قُرْبَ مَنَزِلَتِكُمْ مِنْهُ، بِأَبِي أَنْتُمْ وَ أُمَّي وَ أَهْلِي وَ مَالِي وَ أَسِيرَتِي أَشْهَدُ اللَّهُ وَ أَشْهَدُكُمْ، أَنِّي مُؤْمِنٌ بِكُمْ وَ بِمَا آمَنْتُمْ بِهِ، كَافِرٌ بَعْدُكُمْ وَ بِمَا كَفَرْتُمْ بِهِ، مُسْتَبْصِرٌ بِشَأْنِكُمْ وَ بَصَلَالَةٌ مِنْ خَالِفِكُمْ، مُوَالٍ لَكُمْ وَ لِأَوْلِيَانِكُمْ، مُبْغِضٌ لِأَعْدَائِكُمْ وَ مُعَادٍ لَهُمْ، سَلَمٌ لِمَنْ سَأَلَكُمْ، وَ حَرْبٌ لِمَنْ حَارَبَكُمْ، مُحَقِّقٌ لِمَا حَقَّقْتُمْ، مُبْطِلٌ لِمَا أَبْطَلْتُمْ، مُطِيعٌ لَكُمْ عَارِفٌ بِحَقِّكُمْ، مُقَرَّبٌ بِفَضْلِكُمْ، مُحْتَمِلٌ لِعِلْمِكُمْ، مُحْتَجِبٌ بِذِمَّتِكُمْ، مُعْتَرِفٌ بِكُمْ، مُؤْمِنٌ بِأَيَابِكُمْ، مُصِدِّقٌ بِرَجْعَتِكُمْ، مُنْتَظِرٌ لِأَمْرِكُمْ، مُرْتَقِبٌ لِذَوْلَتِكُمْ آخِذٌ بِقَوْلِكُمْ، عَامِلٌ بِأَمْرِكُمْ، مُسْتَجِيرٌ بِكُمْ، زَائِرٌ لَكُمْ لَأَنْدَ عَائِدٌ بِقُبُورِكُمْ، مُسْتَشْفِعٌ إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ بِكُمْ، وَ مُتَقَرَّبٌ بِكُمْ إِلَيْهِ، وَ مُقَدِّمٌ أَمَامَ طَلِيَّتِي وَ حَيَوَاتِي وَ إِرَادَتِي فِي كُلِّ أَحْوَالِي وَ أُمُورِي مُؤْمِنٌ بِسِرِّكُمْ وَ عِلَاقَتِكُمْ، وَ شَاهِدٌ بِكُمْ وَ غَائِبِكُمْ، وَ أَوْلَكُمْ وَ آخِرِكُمْ، وَ مُفَوَّضٌ فِي ذَلِكُمْ كُلِّهِ إِلَيْكُمْ وَ مُسَلِّمٌ فِيهِ مَعَكُمْ، وَ قَلْبِي لَكُمْ مُسَلِّمٌ، وَ رَأْيِي لَكُمْ تَبِعٌ، وَ نُصِيْرَتِي لَكُمْ مُعَدَّةٌ، حَتَّى يُحْيِيَ اللَّهُ تَعَالَى دِينَهُ بِكُمْ، وَ يَزِدَّكُمْ فِي أَيَّامِهِ، وَ يُظْهِرَكُمْ لِعَدْلِهِ، وَ يَمَكِّنْكُمْ فِي أَرْضِهِ فَمَعَكُمْ مَعَكُمْ لَامِعٌ غَيْرِكُمْ، آمَنْتُ بِكُمْ، وَ تَوَلَّيْتُ آخِرَكُمْ بِمَا تَوَلَّيْتُ بِهِ أَوْلَكُمْ، وَ بَرَنْتُ إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ مِنْ أَعْدَائِكُمْ وَ مِنَ الْجَبَّتِ وَ الطَّاعُوتِ، وَ الشَّيَاطِينِ وَ حَزْبِهِمُ الظَّالِمِينَ لَكُمْ وَ الْجَاكِدِينَ لِحَقِّكُمْ، وَ الْمَارِقِينَ مِنْ وَلايَتِكُمْ، وَ الْغَاصِبِينَ لِأَرْثِكُمْ، وَ الشَّاكِينَ فِيكُمْ، وَ الْمُنْحَرِفِينَ عَنْكُمْ، وَ مِنْ كُلِّ وَ لِيَجْهَ دُونَكُمْ، وَ كُلِّ مُطَاعٍ سِوَاكُمْ، وَ مِنَ الْأَيْمَةِ الَّذِينَ يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ، فَتَبَنَّى اللَّهُ أَيَّدًا مَا حَيْثُ عَلَى مُوَالَاتِكُمْ وَ مَحَبَّتِكُمْ وَ دِينِكُمْ، وَ وَفَّقَنِي لِطَاعَتِكُمْ، وَ رَزَقَنِي شِفَاعَتَكُمْ، وَ جَعَلَنِي مِنْ خِيَارِ مَيَالِكُمْ، التَّابِعِينَ لِمَا دَعَوْتُمْ إِلَيْهِ، وَ جَعَلَنِي مِمَّنْ يَقْتَضِ آثَارَكُمْ، وَ يَسِيلُكُمْ سَبِيلَكُمْ، وَ يَهْتَدِي بِهَيْدِيكُمْ، وَ يُحْشِرُ فِي زُمْرَتِكُمْ، وَ يَكْبُرُ فِي رَجْعَتِكُمْ، وَ يَمْلِكُ فِي ذَوْلَتِكُمْ وَ يُشْرَفُ فِي عَافِيَتِكُمْ، وَ يَمَكِّنُ فِي أَيَّامِكُمْ، وَ تَقَرُّ عَيْنُهُ عِنْدَ بُرُؤِيَتِكُمْ، بِأَبِي أَنْتُمْ وَ أُمَّي وَ نَفْسِي وَ أَهْلِي وَ مَالِي مَنْ أَرَادَ اللَّهُ يَدَّيَكُمْ، وَ مَنْ وَ حَدَّهُ قَبْلَ عُنُقِكُمْ، وَ مَنْ قَصَدَهُ تَوَجَّهَ بِكُمْ، مُوَالِيٌّ لَكُمْ لَا أَحْصَى ثَنَائِكُمْ، وَ لَا أَبْلُغُ مِنَ الْمِدْحِ كُنْهَكُمْ وَ مِنَ الْوَصْفِ قُدْرَتَكُمْ، وَ أَنْتُمْ نُورُ الْأَخْيَارِ، وَ هِدَاةُ الْأَبْرَارِ وَ حُجَجُ الْجَبَّارِ، بِكُمْ فَتَبَحَّ اللَّهُ وَ بِكُمْ يَخْتَبِئُ، وَ بِكُمْ يُنْزَلُ الْغَيْثُ، وَ بِكُمْ يُمْسِكُ السَّمَاءُ أَنْ تَقَعَ عَلَى الْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِهِ وَ بِكُمْ يُنْفَسُ الْهَمُّ، وَ يَكْشِفُ الضَّرَّ، وَ عِنْدَكُمْ مَا نَزَلَتْ بِهِ رُسُلُهُ، وَ هَبَطَتْ بِهِ مَلَائِكَتُهُ، وَ إِلَى حَيْدِكُمْ. وَ اِغْرَ زِيَارَتِ امِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِأَشَدِّ بَجَائِ: وَ إِلَى جَدِّكُمْ بَكُو: وَ إِلَى أَخِيكَ بَعَثَ الرُّوحَ الْأَمِينُ، آتَاكُمْ اللَّهُ مَا لَمْ يُؤْتِ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ طَاطًا كُلَّ شَرِيفٍ لِشَرَفِكُمْ، وَ بَخَعَ كُلُّ مُتَكَبِّرٍ لِطَاعَتِكُمْ وَ خَضَعَ كُلُّ جَبَّارٍ لِفَضْلِكُمْ، وَ ذَلَّ كُلُّ شَيْءٍ لَكُمْ، وَ أَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِكُمْ، وَ فَازَ الْفَائِزُونَ بِوَلايَتِكُمْ، بِكُمْ يُسِيلُكُمْ إِلَى الرُّضْوَانِ، وَ عَلَى مَنْ جَعَدَ وَلايَتِكُمْ غَضَبَ الرَّحْمَنِ بِأَبِي أَنْتُمْ وَ أُمَّي وَ نَفْسِي وَ أَهْلِي وَ مَالِي ذِكْرُكُمْ فِي الذَّاكِرِينَ، وَ أَسْمَاءُكُمْ فِي الْأَسْمَاءِ، وَ أَجْسَادُكُمْ فِي الْأَجْسَادِ وَ أَرْوَاحُكُمْ فِي الْأَرْوَاحِ، وَ أَنْفُسُكُمْ فِي النَّفُوسِ، وَ آثَارُكُمْ فِي الْأَثَارِ، وَ قُبُورُكُمْ فِي الْقُبُورِ، فَمَا أَحَلَّى أَسْمَاءَكُمْ وَ أَكْرَمَ أَنْفُسَكُمْ، وَ أَعْظَمَ شَأْنَكُمْ، وَ أَحْيَلَّ خَطْرَكُمْ، وَ أَوْفَى عَهْدَكُمْ، وَ أَصْدَقَ وَعْدَكُمْ، كَلَامُكُمْ نُورٌ، وَ أَمْرُكُمْ رُشْدٌ، وَ وَصِيَّتُكُمْ التَّقْوَى وَ فِعْلُكُمْ الْخَيْرُ، وَ عَادَتُكُمْ الْأَحْسَانُ، وَ سَجِيَّتُكُمْ الْكِرَامُ، وَ شَأْنُكُمْ الْحَقُّ وَ الصِّدْقُ وَ الرَّفْقُ، وَ قَوْلُكُمْ حُكْمٌ وَ حُكْمٌ، وَ رَأْيُكُمْ عِلْمٌ وَ حِلْمٌ وَ حَزْمٌ، إِنَّ ذِكْرَ الْخَيْرِ كُنْتُمْ أَوْلَهُ وَ أَصْلَهُ وَ فَرْعَهُ، وَ مَعِيدَتُهُ وَ مَيَاوِيهٌ وَ مَنْتَهَاهُ، بِأَبِي أَنْتُمْ وَ أُمَّي وَ نَفْسِي كَيْفَ أَصِفُ حُسْنَ ثَنَائِكُمْ، وَ أَحْصَى جَمِيلَ بِلَائِكُمْ، وَ بِكُمْ أَخْرَجَنَا اللَّهُ مِنَ الدُّلِّ، وَ فَرَّجَ عَنَّا غَمْرَاتِ الْكُرُوبِ، وَ أَنْقَذَنَا مِنْ شَفَا جُرْفِ الْهَلَكَاتِ وَ مِنَ النَّارِ، بِأَبِي أَنْتُمْ وَ أُمَّي وَ نَفْسِي بِمُوَالَاتِكُمْ عَلَّمَنَا اللَّهُ مَعَالِمَ دِينِنَا، وَ أَصْلَحَ مَا كَانَ فَسَدَ مِنْ دُنْيَانَا، وَ بِمُوَالَاتِكُمْ تَمَّتِ الْكَلِمَةُ، وَ عَظُمَتِ

النَّعْمَةَ، وَاتَّكَلْتِ الْفُرْقَةَ، وَبِمَوْلَانِيكُمْ تُقْبَلُ الطَّاعِيَةُ الْمُفْتَرِضَةُ، وَ لَكُمْ الْمَوْدَةُ الْوَاجِبَةُ، وَ الدَّرَجَاتُ الرَّفِيعَةُ، وَ الْمَقَامُ الْمَحْمُودُ، وَ الْمَكَانُ الْمَعْلُومُ عِنْدَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ، وَ الْجَاهُ الْعَظِيمُ، وَ الشَّانُ الْكَبِيرُ، وَ الشَّفَاعَةُ الْمَقْبُولَةُ، رَبَّنَا آمَنَّا بِمَا أَنْزَلْتَ وَ اتَّبَعْنَا الرَّسُولَ، فَكُتِبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ، رَبَّنَا لَا تَرُغْ قُلُوبَنَا بَعِيدًا إِذْ هَدَيْتَنَا وَ هَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً، إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ، سُبْحَانَ رَبَّنَا إِنْ كَانَ وَعْدُ رَبَّنَا لَمَفْعُولًا، يَا وَلِيَّ اللَّهِ إِنْ بَيْنِي وَ بَيْنَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ ذُنُوبًا لَا- يَأْتِي عَلَيْهَا إِلَّا رِضَاكُمْ، فَبِحَقِّ مَنْ اتَّصَمَكُمْ عَلَى سِرِّهِ، وَ اسْتَرَعَاكُمْ أَمْرَ خَلْقِهِ، وَ قَرْنَ طَاعَتِكُمْ بِطَاعَتِهِ، لَمَّا اسْتَوْهَبْتُمْ ذُنُوبِي وَ كُنْتُمْ شَفَعَائِي فَإِنِّي لَكُمْ مُطِيعٌ، مَنْ أَطَاعَكُمْ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ، وَ مَنْ عَصَاكُمْ فَقَدْ عَصَى اللَّهَ، وَ مَنْ أَحْبَبَكُمْ فَقَدْ أَحَبَّ اللَّهَ، وَ مَنْ أَبْغَضَكُمْ فَقَدْ أَبْغَضَ اللَّهَ، اللَّهُمَّ إِنِّي لَوْ وَجِدْتُ شَفَعَاءَ أَقْرَبَ إِلَيْكَ مِنْ مُحَمَّدٍ وَ أَهْلِ بَيْتِهِ الْأَخْيَارِ، الْأَائِمَّةِ الْأَبْرَارِ، لَجَعَلْتُهُمْ شَفَعَائِي فَبِحَقِّهِمْ الَّذِي أَوْجَبَتْ لَهُمْ عَلَيَّكَ، أَسئَلُكَ أَنْ تُدْخِلَنِي فِي جُمَّلِهِ الْعَارِفِينَ بِهِمْ وَ بِحَقِّهِمْ، وَ فِي زُمْرَةِ الْمَرْحُومِينَ بِشَفَاعَتِهِمْ، إِنَّكَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ، وَ صَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ الطَّاهِرِينَ، وَ سَلَّمَ تَسْلِيمًا كَثِيرًا، وَ حَسْبُنَا اللَّهُ وَ نِعْمَ الْوَكِيلُ.

دعای توسل

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسئَلُكَ وَ اتَّوَجَّهُ إِلَيْكَ بِنَبِيِّكَ نَبِيِّ الرَّحْمَةِ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ، يَا أَبَا الْقَاسِمِ يَا رَسُولَ اللَّهِ، يَا إِمَامَ الرَّحْمَةِ، يَا سَيِّدَنَا وَ مَوْلَانَا، إِنَّا تَوَجَّهْنَا وَ اسْتَشْفَعْنَا وَ تَوَسَّلْنَا بِكَ إِلَى اللَّهِ، وَ قَدَّمْنَاكَ بَيْنَ يَدَيْ حَاجَاتِنَا، يَا وَجِيهًا عِنْدَ اللَّهِ، إِشْفَعْ لَنَا عِنْدَ اللَّهِ، يَا أَبَا الْحَسَنِ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ، يَا عَلِيَّ بْنَ أَبِيطَالِبٍ، يَا حُجَّةَ اللَّهِ عَلَى خَلْقِهِ، يَا سَيِّدَنَا وَ مَوْلَانَا، إِنَّا تَوَجَّهْنَا وَ اسْتَشْفَعْنَا وَ تَوَسَّلْنَا بِكَ إِلَى اللَّهِ، وَ قَدَّمْنَاكَ بَيْنَ يَدَيْ حَاجَاتِنَا، يَا وَجِيهًا عِنْدَ اللَّهِ، إِشْفَعْ لَنَا عِنْدَ اللَّهِ، يَا فاطِمَةَ الزَّهْرَاءَ يَا بِنْتَ مُحَمَّدٍ، يَا قُرَّةَ عَيْنِ الرَّسُولِ، يَا سَيِّدَتَنَا وَ مَوْلَاتِنَا، إِنَّا تَوَجَّهْنَا وَ اسْتَشْفَعْنَا. وَ تَوَسَّلْنَا بِكَ إِلَى اللَّهِ، وَ قَدَّمْنَاكَ بَيْنَ يَدَيْ حَاجَاتِنَا، يَا وَجِيهًا عِنْدَ اللَّهِ، إِشْفَعْ لَنَا عِنْدَ اللَّهِ، يَا أَبَا مُحَمَّدٍ يَا حَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ، أَيُّهَا الْمُجْتَبِيُّ يَا بْنَ رَسُولِ اللَّهِ، يَا حُجَّةَ اللَّهِ عَلَى خَلْقِهِ، يَا سَيِّدَنَا وَ مَوْلَانَا إِنَّا تَوَجَّهْنَا وَ اسْتَشْفَعْنَا وَ تَوَسَّلْنَا بِكَ إِلَى اللَّهِ، وَ قَدَّمْنَاكَ بَيْنَ يَدَيْ حَاجَاتِنَا، يَا وَجِيهًا عِنْدَ اللَّهِ، إِشْفَعْ لَنَا عِنْدَ اللَّهِ، يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ يَا حُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ، أَيُّهَا الشَّهِيدُ يَا بْنَ رَسُولِ اللَّهِ، يَا حُجَّةَ اللَّهِ عَلَى خَلْقِهِ، يَا سَيِّدَنَا وَ مَوْلَانَا، إِنَّا تَوَجَّهْنَا وَ اسْتَشْفَعْنَا وَ تَوَسَّلْنَا بِكَ إِلَى اللَّهِ، وَ قَدَّمْنَاكَ بَيْنَ يَدَيْ حَاجَاتِنَا، يَا وَجِيهًا عِنْدَ اللَّهِ، إِشْفَعْ لَنَا عِنْدَ اللَّهِ، يَا أَبَا الْحَسَنِ يَا عَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ، يَا زَيْنَ الْعَابِدِينَ يَا بْنَ رَسُولِ اللَّهِ، يَا حُجَّةَ اللَّهِ عَلَى خَلْقِهِ، يَا سَيِّدَنَا وَ مَوْلَانَا، إِنَّا تَوَجَّهْنَا وَ اسْتَشْفَعْنَا وَ تَوَسَّلْنَا بِكَ إِلَى اللَّهِ، وَ قَدَّمْنَاكَ بَيْنَ يَدَيْ حَاجَاتِنَا، يَا وَجِيهًا عِنْدَ اللَّهِ، إِشْفَعْ لَنَا عِنْدَ اللَّهِ، يَا أَبَا جَعْفَرٍ يَا بْنَ رَسُولِ اللَّهِ، يَا حُجَّةَ اللَّهِ عَلَى خَلْقِهِ، يَا سَيِّدَنَا وَ مَوْلَانَا، إِنَّا تَوَجَّهْنَا وَ اسْتَشْفَعْنَا وَ تَوَسَّلْنَا بِكَ إِلَى اللَّهِ، وَ قَدَّمْنَاكَ بَيْنَ يَدَيْ حَاجَاتِنَا، يَا وَجِيهًا عِنْدَ اللَّهِ، إِشْفَعْ لَنَا عِنْدَ اللَّهِ، يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ يَا جَعْفَرَ بْنَ مُحَمَّدٍ، أَيُّهَا الصَّادِقُ يَا بْنَ رَسُولِ اللَّهِ، يَا حُجَّةَ اللَّهِ عَلَى خَلْقِهِ، يَا سَيِّدَنَا وَ مَوْلَانَا، إِنَّا تَوَجَّهْنَا وَ اسْتَشْفَعْنَا وَ تَوَسَّلْنَا بِكَ إِلَى اللَّهِ، وَ قَدَّمْنَاكَ بَيْنَ يَدَيْ حَاجَاتِنَا، يَا وَجِيهًا عِنْدَ اللَّهِ، إِشْفَعْ لَنَا عِنْدَ اللَّهِ، يَا أَبَا جَعْفَرٍ يَا بْنَ رَسُولِ اللَّهِ، يَا حُجَّةَ اللَّهِ عَلَى خَلْقِهِ، يَا سَيِّدَنَا وَ مَوْلَانَا، إِنَّا تَوَجَّهْنَا وَ اسْتَشْفَعْنَا وَ تَوَسَّلْنَا بِكَ إِلَى اللَّهِ، وَ قَدَّمْنَاكَ بَيْنَ يَدَيْ حَاجَاتِنَا، يَا وَجِيهًا عِنْدَ اللَّهِ، إِشْفَعْ لَنَا عِنْدَ اللَّهِ، يَا أَبَا جَعْفَرٍ يَا مُحَمَّدَ بْنَ عَلِيٍّ، أَيُّهَا التَّقِيُّ الْجَوَادُ يَا بْنَ رَسُولِ اللَّهِ، يَا حُجَّةَ اللَّهِ عَلَى خَلْقِهِ، يَا سَيِّدَنَا وَ مَوْلَانَا، إِنَّا تَوَجَّهْنَا وَ اسْتَشْفَعْنَا وَ تَوَسَّلْنَا بِكَ إِلَى اللَّهِ، وَ قَدَّمْنَاكَ بَيْنَ يَدَيْ حَاجَاتِنَا، يَا وَجِيهًا عِنْدَ اللَّهِ، إِشْفَعْ لَنَا عِنْدَ اللَّهِ، يَا أَبَا الْحَسَنِ يَا عَلِيَّ بْنَ مُحَمَّدٍ، أَيُّهَا الْهَادِي التَّقِيُّ يَا بْنَ رَسُولِ اللَّهِ، يَا حُجَّةَ اللَّهِ عَلَى خَلْقِهِ، يَا سَيِّدَنَا وَ مَوْلَانَا، إِنَّا تَوَجَّهْنَا وَ اسْتَشْفَعْنَا وَ تَوَسَّلْنَا بِكَ إِلَى اللَّهِ، وَ قَدَّمْنَاكَ بَيْنَ يَدَيْ حَاجَاتِنَا، يَا وَجِيهًا عِنْدَ اللَّهِ، إِشْفَعْ لَنَا عِنْدَ اللَّهِ، يَا أَبَا مُحَمَّدٍ يَا حَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ، أَيُّهَا الزَّكِيُّ الْعَشِيقِيُّ يَا بْنَ رَسُولِ اللَّهِ، يَا حُجَّةَ اللَّهِ عَلَى خَلْقِهِ، يَا سَيِّدَنَا وَ مَوْلَانَا، إِنَّا تَوَجَّهْنَا وَ اسْتَشْفَعْنَا وَ تَوَسَّلْنَا بِكَ إِلَى اللَّهِ، وَ قَدَّمْنَاكَ بَيْنَ يَدَيْ حَاجَاتِنَا، يَا وَجِيهًا عِنْدَ اللَّهِ، إِشْفَعْ لَنَا عِنْدَ اللَّهِ، يَا أَبَا مُحَمَّدٍ يَا عَلِيَّ بْنَ مُحَمَّدٍ، أَيُّهَا الْقَائِمُ الْمُنتَظَرُ الْمَهْدِيُّ، يَا بْنَ رَسُولِ اللَّهِ، يَا حُجَّةَ اللَّهِ عَلَى خَلْقِهِ. يَا سَيِّدَنَا وَ مَوْلَانَا، إِنَّا تَوَجَّهْنَا وَ اسْتَشْفَعْنَا وَ تَوَسَّلْنَا بِكَ إِلَى اللَّهِ، وَ قَدَّمْنَاكَ بَيْنَ يَدَيْ حَاجَاتِنَا، يَا وَجِيهًا عِنْدَ اللَّهِ، إِشْفَعْ لَنَا عِنْدَ اللَّهِ، بِسْ حَاجَاتِ خُودِ رَا

بطلبد که برآورده می‌شود انشاء الله تعالی و در روایت دیگر وارد شده که بعد از این بگوید: یا سادتی و موالی، اِنِّی تَوَجَّهْتُ بِكُمْ اَئِمَّتِی وَ عُدَّتِی لِیَوْمِ فَقْرِی وَ حَاجَتِی اِلَی اللّٰهِ، وَ تَوَسَّلْتُ بِكُمْ اِلَی اللّٰهِ، وَ اسْتَشْفَعْتُ بِكُمْ اِلَی اللّٰهِ، فَاسْفَعُوا لِی عِنْدَ اللّٰهِ، وَ اسْتَشْفَعُوا لِی مِنْ ذُنُوبِی عِنْدَ اللّٰهِ، فَانْتَكُمُ وَ سِیَلَتِی اِلَی اللّٰهِ، وَ بِحُبِّكُمْ وَ بِقُرْبِكُمْ اَرْجُو نَجَاةً مِنَ اللّٰهِ، فَكُونُوا عِنْدَ اللّٰهِ رَجَائِی یا سادتی یا اَوْلِیَاءَ اللّٰهِ، صِلَی اللّٰهِ عَلَیْهِمْ اَجْمَعِیْنَ، وَ لَعَنَ اللّٰهُ اَعْدَاءَ اللّٰهِ ظَالِمِیْهِمْ مِنَ الْاَوَّلِیْنَ وَ الْاٰخِرِیْنَ، اَمِیْنَ رَبَّ الْعَالَمِیْنَ.

دعای کمیل

دعای ندبه

دعای عالیة المضامین

اللّٰهُمَّ اِنِّی زُرْتُ هَذَا الْاِمَامَ مُقَرَّاً بِاِمَامَتِهِ، مُعْتَقِداً لِفَرَضِ طَاعَتِهِ فَفَصِّهْ دُنْتَ مَشْهَدَهُ بِذُنُوبِی وَ عُیُوبِی وَ مُوبِقَاتِ اَثَامِی وَ كَثْرَةِ سَیِّئَاتِی وَ خَطَايَای، وَ مَا تَعْرِفُهُ مِنِّی مُسْتَجِيراً بِعَفْوِكَ مُسْتَعِیذاً بِحِلْمِكَ، رَاجِئاً رَحْمَتِكَ، لَاجِئاً اِلَی رُكْنِكَ، عَانِداً بِرَافِقِكَ مُسْتَشْفِعاً بِوَلِّیكَ وَ ابْنِ اَوْلِیَايِكَ، وَ صِیْفِيكَ وَ ابْنِ اَصْفِيَايِكَ، وَ اَمِيَّتِكَ وَ ابْنِ اَمَانِيَّتِكَ، وَ خَلِيفَتِكَ وَ ابْنِ خُلَفَايِكَ، الَّذِيْنَ جَعَلْتَهُمُ الْوَسِيْلَةَ اِلَی رَحْمَتِكَ وَ رِضْوَانِكَ، وَ الذَّرِيْعَةَ اِلَی رَافِقِكَ وَ غُفْرَانِكَ، اَللّٰهُمَّ وَ اَوَّلَ حَاجَتِی اِلَيْكَ اَنْ تَغْفِرَ لِي مَا سَلَفَ مِنْ ذُنُوبِی عَلَي كَثْرَتِهَا، وَ اَنْ تَعْصِمَ مِنِّي فِيمَا بَقِيَ مِنْ عُمُرِي وَ تُطَهِّرَ دِيْنِي مِمَّا يُدْنِسُهُ وَ يَشِيْنُهُ وَ يُزْرِي بِهِ، وَ تَحْمِيَهُ مِنَ الرَّيْبِ وَ الشَّكِّ وَ الْفَسَادِ وَ الشَّرِكِ، وَ تَتَّبِعَنِي عَلَي طَاعَتِكَ وَ طَاعَةِ رَسُوْلِكَ وَ ذَرِيَّتِهِ النَّجْبَاءِ السَّعِيْدَاءِ، صِلَوْا تُكَّ عَلَيْهِمْ وَ رَحْمَتِكَ وَ سَلَامِكَ وَ بَرَكَاتِكَ وَ تَحِيْنِي مَا اَحْيَيْتَنِي عَلَي طَاعَتِهِمْ وَ تَمِيْتَنِي اِذَا اَمَتَنِي عَلَي طَاعَتِهِمْ وَ اَنْ لَا تَمُحُوْا مِنْ قَلْبِي مَوَدَّتَهُمْ وَ مَحَبَّتَهُمْ وَ بَعْضَ اَعْدَائِهِمْ وَ مِرَافِقَةَ اَوْلِيَايَهُمْ وَ بَرَّهُمْ وَ اَسْئَلُكَ يَا رَبَّ اَنْ تَقْبَلَ ذَلِكَ مِنِّي وَ تُحَبِّبَ اِلَيَّ عِبَادَتَكَ وَ الْمُواظَبَةَ عَلَيْهَا، وَ تُنَشِّطَنِي لَهَا، وَ تُبْعِضَ اِلَيَّ مَعَاصِيكَ وَ مَحَارِمَكَ، وَ تَدْفَعَنِي عَنْهَا، وَ تُجَبِّبَنِي التَّفْصِيْرَ فِي صِلَوَاتِي وَ الْاَسْتِهَانَةَ بِهَا، وَ التَّرَاخِيَّ عَنْهَا، وَ تُوفِّقَنِي لِتَادِيْتِهَا كَمَا فَرَضْتَ وَ اَمَرْتَ بِهِ عَلَي سُنَّةِ رَسُوْلِكَ، صَلَوَاتِكَ عَلَيْهِ وَ آلِهِ، وَ رَحْمَتِكَ وَ بَرَكَاتِكَ خُضُوعاً وَ خُشُوعاً، وَ تَشْرَحَ صِدْرِي لِاِيْتَاءِ الزُّكُوْهِ، وَ اِعْطَاءِ الصَّدَقَاتِ، وَ بَذْلِ الْمَعْرُوفِ وَ الْاِحْسَانِ اِلَي شِيْعَةِ آلِ مُحَمَّدٍ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ وَ مَوَاسِيْتِهِمْ وَ لَا تَتَوَفَّانِي اِلَّا بَعْدَ اَنْ تَرْزُقَنِي حَجَّ بَيْتِكَ الْحَرَامِ، وَ زِيَارَةَ قَبْرِ نَبِيِّكَ وَ قُبُوْرِ الْاَئِمَّةِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ، وَ اَسْئَلُكَ يَا رَبَّ تَوْبَةً نُّصُوْحاً تَرْضَاهَا، وَ نِيَّةً تَحْمِيْدهَا، وَ عَمَلًا صَالِحًا تَقْبَلُهُ، وَ اَنْ تَغْفِرَ لِي وَ تَرْحَمَنِي اِذَا تَوَفَّيْتَنِي وَ تَهْوُونَ عَلَي سَكَرَاتِ الْمَيُوْتِ وَ تَحْشُرَنِي فِي زُمْرَةِ مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ، صِلَوْا تُكَّ اِلَی اللّٰهِ عَلَيْهِ وَ عَلَيْهِمْ وَ تَدْخُلْنِي الْجَنَّةَ بِرَحْمَتِكَ، وَ تَجْعَلَ دَمْعِي غَزِيْرًا فِي طَاعَتِكَ، وَ عِبْرَتِي جَارِيَةً فِيمَا يُقْرَبُنِي مِنْكَ، وَ قَلْبِي عَطُوفًا عَلَي اَوْلِيَايِكَ، وَ تَصُوْنَنِي فِي هَذِهِ الدُّنْيَا مِنَ الْعَاهَاتِ وَ الْاَفَاتِ، وَ الْاَمْرَاضِ الشَّدِيْدَةِ وَ الْاَسْقَامِ الْمُزْمِنَةِ وَ جَمِيْعِ اَنْوَاعِ الْبَلَاءِ وَ الْحَوَادِثِ، وَ تَصِيْرَفِ قَلْبِي عَنِ الْحَرَامِ وَ تَبْعُضِ اِلَيَّ مَعَاصِيكَ، وَ تُحَبِّبَ اِلَيَّ الْحَلَالَ، وَ تَفْتَحَ لِي اَبْوَابَهُ، وَ تَتَّبِتَ بَيْتِي وَ فِعْلِي عَلَيْهِ، وَ تَمُدَّ فِي عُمُرِي وَ تُعَلِّقَ اَبْوَابَ الْمَحْنِ عَنِّي وَ لَا تَسْلُبْنِي مَا مَنَنْتَ بِهِ عَلَيَّ، وَ لَا تَسْتَرِدَّ شَيْئًا مِمَّا اَحْسَبُتُ بِهِ اِلَيَّ، وَ لَا تَنْزِعَ مِنِّي النِّعَمَ الَّتِي اَنْعَمْتَ بِهَا عَلَيَّ، وَ تَزِيْدَ فِيمَا حَوَّلْتَنِي وَ تَضَاعَفَهُ اَضْعَافًا مُضَاعَفَةً، وَ تَرْزُقَنِي مَالًا كَثِيْرًا وَ اَسِيْعًا سَائِعًا، هَنِيْئًا نَامِيًّا وَ اَفِيًّا، وَ عِزًّا بَاقِيًّا كَافِيًّا، وَ جَاهًا غَرِيْبًا مَنِيْعًا، وَ نِعْمَةً سَابِعَةً عَامَّةً، وَ تُغَيِّبَنِي بِجَدَلِكَ عَنِ الْمَطَالِبِ الْمُنْكَدَةِ وَ الْمَوَارِدِ الصَّغِيْرَةِ، وَ تُخَلِّصَنِي مِنْهَا مُعَافَاً فِي دِيْنِي وَ نَفْسِي وَ وَلَدِي وَ مَا اَعْطَيْتَنِي وَ مَنَحْتَنِي وَ تَحْفَظَ عَلَيَّ مَالِي وَ جَمِيْعَ مَا حَوَّلْتَنِي وَ تَقْبُضَ عَنِّي اَيْدِي الْجَبَابِرَةِ، وَ تَرُدَّنِي اِلَي وَ طَنِي وَ تَبْلُغَنِي نِهَايَةَ اَمَلِي فِي دُنْيَايَ وَ اٰخِرَتِي وَ تَجْعَلَ عَاقِبَةَ اَمْرِي مَحْمُوْدَةً حَسِيْنَةً سَلِيْمَةً، وَ تَجْعَلَ لِي رَحِيْبَ الصَّدْرِ، وَ اَسْعَ الْحَالِ، حَسَنَ الْخُلُقِ، بَعِيْدًا مِنَ الْبُخْلِ وَ الْمُنْعِ وَ النِّفَاقِ، وَ الْكُذْبِ وَ الْبُهْتِ وَ قَوْلِ الزُّوْرِ، وَ تُزَسِّحَ فِي قَلْبِي مَحَبَّةَ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ شِيْعَتِهِمْ، وَ تَحْرُسَنِي يَا رَبَّ فِي نَفْسِي وَ اَهْلِي وَ مَالِي وَ وَلَدِي وَ اَهْلِي حُرَاتِنِي وَ اِحْوَانِي وَ اَهْلِي مَوَدَّتِي وَ ذَرِيَّتِي بِرَحْمَتِكَ وَ جُودِكَ، اَللّٰهُمَّ هَذِهِ حَاجَاتِي عِنْدَكَ، وَ قَدْ اَسْتَكْرَثْتُهَا لِلْوَمِي وَ شَحِي وَ هِيَ عِنْدَكَ صِيْغِرَةٌ حَقِيْرَةٌ وَ عَلَيكَ سَهْلَةٌ يَسِيْرَةٌ، فَاسْئَلُكَ بِجَاهِ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ، عَلَيْهِ وَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ عِنْدَكَ، وَ بِحَقِّهِمْ عَلَيكَ، وَ بِمَا اَوْجَبْتَ لَهُمْ، وَ بِسَائِرِ اَنْبِيَايِكَ وَ رَسُوْلِكَ وَ

أَصِيْفِيَّائِكَ وَأَوْلِيَّائِكَ، الْمُخْلِصِينَ مِنْ عِبَادِكَ، وَبِاسْمِكَ الْأَعْظَمِ الْأَعْظَمِ لَمَّا قَضَيْتَهَا كُلَّهَا، وَاسْعَفْتَنِي بِهَا، وَ لَمْ تُخَيِّبْ أَمَلِي وَرَجَائِي
 اللَّهُمَّ وَ شَفِّعْ صَاحِبَ هَذَا الْقَبْرِ فَيَّ، يَا سَيِّدِي يَا وَلِيَّ اللَّهِ يَا أَمِينَ اللَّهِ، أَسْئَلُكَ أَنْ تَشَفِّعَ لِي إِلَى اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ فِي هَذِهِ الْحَاجَاتِ كُلِّهَا،
 بِحَقِّ آبَائِكَ الطَّاهِرِينَ، وَ بِحَقِّ أَوْلَادِكَ الْمُتَّبِعِينَ، فَإِنَّ لَكَ عِنْدَ اللَّهِ تَفَدَّسَتْ أَسْمَاءُهُ، الْمُنَزَّلَةُ الشَّرِيفَةُ، وَالْمُرْتَبَةُ الْجَلِيلَةُ، وَالْجَاهُ
 الْعَرِضُ، اللَّهُمَّ لَوْ عَرَفْتُ مَنْ هُوَ أَوْجُهُ عِنْدَكَ مِنْ هَذَا الْأَمَامِ، وَمِنْ آبَائِهِ وَأَبْنَائِهِ الطَّاهِرِينَ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ وَالصَّلَاةُ، لَجَعَلْتُهُمْ شَفْعَائِي وَ
 قَدَمْتُهُمْ أَمَامَ حَاجَتِي وَ طَلِبَاتِي هَذِهِ، فَاسْمَعْ مِنِّي وَ اسْتَجِبْ لِي وَ افْعَلْ بِي مَا أَنْتَ أَهْلُهُ، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، اللَّهُمَّ وَ مَا قَصَّرْتُ عَنْهُ مَسْئَلَتِي
 وَ عَجَزْتُ عَنْهُ قُوَّتِي وَ لَمْ تَبْلُغْهُ فِطْنَتِي مِنْ صَالِحِ دِينِي وَ دُنْيَايَ وَ آخِرَتِي فَاثْمُنْ بِهِ عَلَيَّ وَ اخْفِظْنِي وَ اخْرِسْنِي وَ هَبْ لِي وَ اغْفِرْ لِي وَ مَنْ
 أَرَادَنِي بِسُوءٍ أَوْ مَكْرُوهٍ، مِنْ شَيْطَانٍ مَرِيدٍ، أَوْ سُلْطَانٍ عَنِيدٍ، أَوْ مُخَالِفٍ فِي دِينٍ، أَوْ مُنَازِعٍ فِي دُنْيَايَ، أَوْ حَاسِدٍ عَلَيَّ نِعْمَةً، أَوْ ظَالِمٍ أَوْ بَاغٍ،
 فَاقْبِضْ عَنِّي يَدَهُ، وَ اصْرِفْ عَنِّي كَيْدَهُ، وَ اشْغَلْهُ عَنِّي بِنَفْسِهِ، وَ اكْفِنِي شَرَّهُ وَ شَرَّ اتِّبَاعِهِ وَ شَيْطَانِيهِ، وَ اجْزِنِي مِنْ كُلِّ مَا يَصُرُّنِي وَ يُجْحِفُ
 بِي وَ اعْطِنِي جَمِيعَ الْخَيْرِ كُلِّهِ مِمَّا أَعْلَمُ وَ مِمَّا لَا-أَعْلَمُ، اللَّهُمَّ صِلْ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلَ مُحَمَّدٍ، وَ اغْفِرْ لِي وَ لِوَالِدَتِي وَ لِأَخْوَانِي وَ أَخَوَاتِي وَ
 أَعْمَامِي وَ عَمَّاتِي وَ أَخْوَالِي وَ خَالَاتِي وَ أُجِدَادِي وَ حَيِّدَاتِي وَ أَوْلَادِهِمْ وَ ذُرَارِيهِمْ، وَ زَوْجِي وَ ذُرِّيَّاتِي وَ أَقْرَبَائِي وَ أَصْدِقَائِي وَ جِيرَانِي
 وَ إِخْوَانِي فِيكَ مِنْ أَهْلِ الشَّرْقِ وَ الْعَرَبِ، وَ لَجَمِيعِ أَهْلِ مَوَدَّتِي مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ، الْأَحْيَاءِ مِنْهُمْ وَ الْأَمْوَاتِ، وَ لَجَمِيعِ مَنْ عَلَّمَنِي
 خَيْرًا، أَوْ تَعَلَّمَ مِنِّي عِلْمًا، اللَّهُمَّ اشْرِكْهُمْ فِي صَالِحِ دُعَائِي وَ زِيَارَتِي لِمَشْهَدِ حُجَّتِكَ وَ وَلِيِّكَ، وَ اشْرِكْنِي فِي صَالِحِ أَدْعِيَّتِهِمْ بِرَحْمَتِكَ يَا
 أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، وَ بَلِّغْ وَ لِيكَ مِنْهُمْ السَّلَامَ، وَ السَّلَامُ عَلَيْكَ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ، يَا سَيِّدِي يَا مَوْلَايَ يَا فُلَانِ بْنِ فُلَانِ (بجای این
 کلمه نام امامی را که زیارت می کند و نام پدر آن بزرگوار را بگوید) صِلْ لِي اللَّهُ عَلَيْكَ وَ عَلَيَّ رُوحَكَ وَ بَدَنِكَ، أَنْتَ وَ سَيَّلْتِي إِلَى
 اللَّهِ، وَ ذَرِيعَتِي إِلَيْهِ، وَ لِي حَقُّ مَوْلَاتِي وَ تَأْمِيلِي فَكُنْ شَفِيعِي إِلَى اللَّهِ عَزَّوَجَلَّ فِي الْوُقُوفِ عَلَيَّ قِصَّتِي هَذِهِ، وَ صِرْ فِي عَن مَوْفِي هَذَا
 بِالنُّجْحِ بِمَا سَأَلْتُهُ كُلَّهُ، بِرَحْمَتِهِ وَ قُدْرَتِهِ، اللَّهُمَّ ارْزُقْنِي عَقْلاً- كَامِلاً، وَ لُبًّا رَاجِحاً، وَ عَزًّا بَاقِياً، وَ قَلْباً زَكِياً، وَ عَمَلاً كَثِيراً، وَ أَدَباً بَارِعاً، وَ
 اجْعَلْ ذَلِكَ كُلَّهُ لِي وَ لَا تَجْعَلْهُ عَلَيَّ، بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

تذکر

ضمن التماس دعا از تمامی زائران عتبات عالیات عراق تقاضا می شود نظرات، پیشنهادات، انتقادات، دل نوشته ها و حتی خاطرات خود در این سفر روحانی را نوشته و به آدرس ما ارسال فرمایند تا در نسخه های بعدی به نام خودتان قرار دهیم با تشکر.

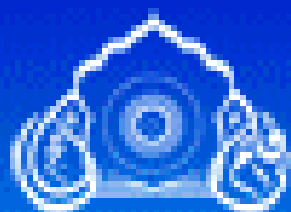
info@ghaemiyeh.com

درباره مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

بسم الله الرحمن الرحيم جاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (سوره توبه آیه ۴۱) با اموال و جانهای خود، در راه خدا جهاد نمایید؛ این برای شما بهتر است اگر بدانید حضرت رضا (علیه السلام): خدا رحم نماید بنده‌ای که امر ما را زنده (و برپا) دارد ... علوم و دانشهای ما را یاد گیرد و به مردم یاد دهد، زیرا مردم اگر سخنان نیکوی ما را (بی آنکه چیزی از آن کاسته و یا بر آن بیافزایند) بدانند هر آینه از ما پیروی (و طبق آن عمل) می کنند بنادر البحار-ترجمه و شرح خلاصه دو جلد بحار الانوار ص ۱۵۹ بنیانگذار مجتمع فرهنگی مذهبی قائمیه اصفهان شهید آیت الله شمس آبادی (ره) یکی از علمای برجسته شهر اصفهان بودند که در دلدادگی به اهل بیت (علیهم السلام) بخصوص حضرت علی بن موسی الرضا (علیه السلام) و امام عصر (عجل الله تعالی فرجه الشریف) شهره بوده و لذا با نظر و درایت خود در سال ۱۳۴۰ هجری شمسی بنیانگذار مرکز و راهی شد که هیچ وقت چراغ آن خاموش نشد و هر روز قوی تر و بهتر راهش را ادامه می دهند. مرکز تحقیقات قائمیه اصفهان از سال ۱۳۸۵ هجری شمسی تحت اشراف حضرت آیت الله حاج سید حسن امامی (قدس سره الشریف) و با فعالیت خالصانه و شبانه روزی تیمی مرکب

از فرهیختگان حوزه و دانشگاه، فعالیت خود را در زمینه های مختلف مذهبی، فرهنگی و علمی آغاز نموده است. اهداف: دفاع از حریم شیعه و بسط فرهنگ و معارف ناب ثقلین (کتاب الله و اهل بیت علیهم السلام) تقویت انگیزه جوانان و عامه مردم نسبت به بررسی دقیق تر مسائل دینی، جایگزین کردن مطالب سودمند به جای بلوتوث های بی محتوا در تلفن های همراه و رایانه ها ایجاد بستر جامع مطالعاتی بر اساس معارف قرآن کریم و اهل بیت علیهم السلام با انگیزه نشر معارف، سرویس دهی به محققین و طلاب، گسترش فرهنگ مطالعه و غنی کردن اوقات فراغت علاقمندان به نرم افزار های علوم اسلامی، در دسترس بودن منابع لازم جهت سهولت رفع ابهام و شبهات منتشره در جامعه عدالت اجتماعی: با استفاده از ابزار نو می توان بصورت تصاعدی در نشر و پخش آن همت گمارد و از طرفی عدالت اجتماعی در تزریق امکانات را در سطح کشور و باز از جهتی نشر فرهنگ اسلامی ایرانی را در سطح جهان سرعت بخشید. از جمله فعالیت های گسترده مرکز: الف) چاپ و نشر ده ها عنوان کتاب، جزوه و ماهنامه همراه با برگزاری مسابقه کتابخوانی ب) تولید صدها نرم افزار تحقیقاتی و کتابخانه ای قابل اجرا در رایانه و گوشی تلفن همراه ج) تولید نمایشگاه های سه بعدی، پانوراما، انیمیشن، بازیهای رایانه ای و ... اماکن مذهبی، گردشگری و... د) ایجاد سایت اینترنتی قائمیه www.ghaemiyeh.com جهت دانلود رایگان نرم افزار های تلفن همراه و چندین سایت مذهبی دیگر ه) تولید محصولات نمایشی، سخنرانی و ... جهت نمایش در شبکه های ماهواره ای و راه اندازی و پشتیبانی علمی سامانه پاسخ گویی به سوالات شرعی، اخلاقی و اعتقادی (خط ۲۳۵۰۵۲۴) ز) طراحی سیستم های حسابداری، رسانه ساز، موبایل ساز، سامانه خودکار و دستی بلوتوث، وب کیوسک، SMS و... ح) همکاری افتخاری با دهها مرکز حقیقی و حقوقی از جمله بیوت آیات عظام، حوزه های علمیه، دانشگاهها، اماکن مذهبی مانند مسجد جمکران و ... ط) برگزاری همایش ها، و اجرای طرح مهد، ویژه کودکان و نوجوانان شرکت کننده در جلسه ی) برگزاری دوره های آموزشی ویژه عموم و دوره های تربیت مربی (حضور و مجازی) در طول سال دفتر مرکزی: اصفهان/خ مسجد سید/ حد فاصل خیابان پنج رمضان و چهارراه وفائی / مجتمع فرهنگی مذهبی قائمیه اصفهان تاریخ تأسیس: ۱۳۸۵ شماره ثبت: ۲۳۷۳ شناسه ملی: ۱۰۸۶۰۱۵۲۰۲۶ وب سایت: www.ghaemiyeh.com ایمیل: Info@ghaemiyeh.com فروشگاه اینترنتی: www.eslamshop.com تلفن ۲۵-۲۳۵۷۰۲۳-۲۳۵۷۰۲۲ (۰۳۱۱) فکس ۲۳۵۷۰۲۲ (۰۳۱۱) دفتر تهران ۸۸۳۱۸۷۲۲ (۰۲۱) بازرگانی و فروش ۰۹۱۳۲۰۰۰۱۰۹ امور کاربران ۰۳۱۱-۲۳۳۳۰۴۵ (۰۳۱۱) نکته قابل توجه اینکه بودجه این مرکز؛ مردمی، غیر دولتی و غیر انتفاعی با همت عده ای خیر اندیش اداره و تامین گردیده و لی جوابگوی حجم رو به رشد و وسیع فعالیت مذهبی و علمی حاضر و طرح های توسعه ای فرهنگی نیست، از اینرو این مرکز به فضل و کرم صاحب اصلی این خانه (قائمیه) امید داشته و امیدواریم حضرت بقیه الله الاعظم عجل الله تعالی فرجه الشریف توفیق روزافزونی را شامل همگان بنماید تا در صورت امکان در این امر مهم ما را یاری نمایند انشاءالله. شماره حساب ۶۲۱۰۶۰۹۵۳، شماره کارت: ۶۲۷۳-۵۳۳۱-۱۹۷۳-۳۰۴۵ و شماره حساب شبا: ۵۳-۵۳۰۶۰۹-۰۶۲۱-۰۰۰۰-۰۰۰۰-۰۱۸۰-۰۰۰۰-IR۹۰ به نام مرکز تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان نزد بانک تجارت شعبه اصفهان - خیابان مسجد سید ارزش کار فکری و عقیدتی الاحتجاج - به سندش، از امام حسین علیه السلام - هر کس عهده دار یتیمی از ما شود که محنت غیبت ما، او را از ما جدا کرده است و از علوم ما که به دستش رسیده، به او سهمی دهد تا ارشاد و هدایتش کند، خداوند به او می فرماید: «ای بنده بزرگوار شریک کننده برادرش! من در کرم کردن، از تو سزاوارترم. فرشتگان من! برای او در بهشت، به عدد هر حرفی که یاد داده است، هزار هزار، کاخ قرار دهید و از دیگر نعمت ها، آنچه را که لایق اوست، به آنها ضمیمه کنید». التفسیر المنسوب إلى الإمام العسکری علیه السلام: امام حسین علیه السلام به مردی فرمود: «کدام یک را دوست تر می داری: مردی اراده کشتن بینوایی ضعیف را دارد و تو او را از دستش می رسانی، یا مردی ناصبی اراده گمراه کردن مؤمنی بینوا و ضعیف از پیروان ما را دارد، امّا تو دریچه ای [از علم] را بر او می گشایی که آن بینوا، خود را بدان، نگاه می دارد و با حجت های خدای متعال، خصم خویش را ساکت می سازد و او را می شکند؟». [سپس] فرمود: «حتماً رها کردن این مؤمن

بینوا از دست آن ناصبی. بی گمان، خدای متعال می‌فرماید: «و هر که او را زنده کند، گویی همه مردم را زنده کرده است»؛ یعنی هر که او را زنده کند و از کفر به ایمان، ارشاد کند، گویی همه مردم را زنده کرده است، پیش از آن که آنان را با شمشیرهای تیز بکشد». مسند زید: امام حسین علیه السلام فرمود: «هر کس انسانی را از گمراهی به معرفت حق، فرا بخواند و او اجابت کند، اجری مانند آزاد کردن بنده دارد».

مرکز تحقیقات و ترجمه

اصفهان

گامگاه

WWW

برای داشتن کتابخانه های تخصصی
دیگر به سایت این مرکز به نشانی

www.Ghaemiyeh.com

www.Ghaemiyeh.net

www.Ghaemiyeh.org

www.Ghaemiyeh.ir

مراجعه و برای سفارش با ما تماس بگیرید.

۰۹۱۳ ۲۰۰۰ ۱۰۹

